

Bought of M. W. Shapira.
23 July 1881.

אקרח והאזניחו אבעבעות אפסים על האבני כס
באספי השערים ודומ׳ נתוספת באמצע כמו ואשמאילה
תשמאילו משקלה תפעאילו והיא מן שמאל בעשתו
ישמי השמילי אם יש לה ימין ולהשמיל ודומ׳
נביא במקום וו המשיכה כמו והין שאסיך וכי אתם
נאשים ודומ׳ ותהיה במקום יוד המשיכה כמו מימינים
ומשמאלים ודומ׳ ונוספה בדודאי תאנים כי האחד
נקרא דוד והשנים דודי וכן לולאות כי היא מן ובלולים
והיא קרובה לה בענין ודומ׳

אות כף

תהיה מוספת בתחלת התיבה לדמיון כמו
והייתם כאלהים והיה כצבי מדח והנה שבה כבשרו
ודומ׳ ותהיה להשויה כמו והיה כצדיק כרשע כחטאת
כאשם כחשכה כאורה ודומ׳ ותהיה בלשון קירוב
כמו ויפל מן העם כשלשת אלפי איש כי כאלפים
איש או כשלשת כחצות הלילה כמשלש חדשים
ודומ׳ ותהיה לאמתת הדבר כמו כי כאלפים אמה
במדה כי אינן בקירוב שהרי הזכיר במדה ואפשר
שיהיה כחצות הלילה כמו זה לפי שהוא אומ׳ ויהי
בחצי הלילה כאיש אמת כשלב אדני ודומ׳ ותהיה
תוספת ללא צורך כמו ולאדם לא מצא עזר כנגדו
כשגגה שיצא ותקראנה אתי כאלה ודומ׳ ותהיה בסוף
התיבה ליחיד כמו עבדך רגלך בנך הקלך זה בני דוד
ודומ׳ ותבוא עם לשון רבים עם המם כמו ידיכם בין
עיניכם ואביכן התל בי ותהיה עם הי כמו ולא
תעשינה כזמתכנה ותהיה תוספת בסוף התיבה
ללא צורך כמו כערכך הכהן כסף הערכך עד באך
יזרעאלה ודומ׳

אות תו

תהיה בתחלת
הפועל כמו תשמרו תשמר תשמרנה
תשמר ותדברנה הנצבות ותבאנה ודומ׳ ותבוא על
תחלת השמות ובסופן כמו תלבשת תפארת ודומ׳
ותהיה בתחלת השמות בלבד כמו ותכריך בוץ מבין
עם תלמיד ודומ׳ ותהיה בסוף המלה האפודה כמו
לכת שבת לדת יום הלדת בצדקתך אחיותך ולקחת
גם את דודאי בני ולקחת רצון מידכם ודומ׳ ותבוא
על הנפעלים כמו והתגדלתי והתקדשתי ודומ׳
ותהיה במקום הי הנקבה כמו אם אתן שנת לעיני
שפעת אני ראה עשה רע מאת מכת בלתי סרה נפל
אשת ושבת למשיא ודומ׳ ותבוא במקום הי כמו
תרגלתי לאפרים עיקרה הרגלתי כמו שאמר
הרגילני לדבר מצוה ותבוא הי במקום נון כמו
מאין הפוגות עיקרה תפוגות כמו תבונות ותבוא
במקום הי כמו ותפוצותיכם ונכלתם ודומ׳

אות בי

תוספת בתחלת השמות כמו הנותק
והכלי והבית כמו בבית אחד בשבתך

בביתך בבגד צמר או בבגד פשתים בכיור או בדוד
או בפרור וכן מום בו מזה הענין לפי שהוא בריו
מום ותהיה במקום בעת כמו למען תצדק בדבריך
תזכה בשפטיך והיה באכלכם בהתודע יוסף בכלות
בשקך וכן בהשמה מזה הטעם ודומ׳ ותהיה במקום מן
כמו והנותר בבשר ובלחם ואם מעט נשאר בשנים
במד וביאורח הארץ בקדשים לא יוכל לכו לחמו בלחמי
והנותר בשמן באשרי כי אשרוני ודומ׳ ותהיה במקום
כם הי הידיעה כמו שמחו לפניך כשמחת בקציר לקראת
בדרך ויהי בדבר הזה לחטאת ודומ׳ ותהיה במקום על
כמו כי אם הבהמה אשר אני רוכב בה כי הדם הוא בנפש
יכפר וישאהו במוט בשנים ודומ׳ ותהיה לדיבוק ולחיבור
כמו ותדבק נפשו בדינה פה אל פה אדבר בו רוח יי׳ דבר
בי ומזה הענין בי יי׳ מה אמר אחרי אשר הכך ישרא׳ ובו
מלה נסתרה כמו פנה בי יי׳ כמו פנה אלי וחנני כמו
שנ׳ ועתה הואילו פנו בי ותבוא לעזור כמו ואני כותב
על הספר בדיו ופעל בפחם ובמקבות יצרהו ולא אחוז
בם כלות הדם האנשים האם בנפשותם כי בנפשו דבר
אדניהו ותהיה נוספת כמו ונסע דגל מחנה בני יהודה
בראשונה בתחלת שבתם שם בטרם לא יבא אליכם
אני טרם הן בעודני חי ובמחנו בבן חציר אראנו בישע
אלהים כי לא נפלה לו בתוך שבט יש בנחלה ודומ׳ ותהיה
במקום [illegible] כמו התשחית בחמשה [illegible] דמנו
ישפך ונמכר בגנבתו והוא נחש ינחש בו את אשר
עשה יי׳ בבעל פעור ודומ׳ ותהיה במקום תחת כמו
בפאת מטה ובדמשק ערש לפי תירוץ הענין אכל
בכסף תשברו ודומ׳ ותהיה לשבועה כמו וארא
אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ותהיה
3ע במקום וו הלוי כמו במחקק במשענתם ופקדתי על
כל מול בערלה לעיני בני חת בכל באי ותהיה
במקום עד כמו ובלא יוכלו יגעו ודומ׳ ותהיה במקום
קודם כמו ויכל אלהים ביום השביעי כלומר קודם יום
ותהיה במקום אחר כמו בשבעותיכם זאת עולת
חדש בחדשו ודומ׳

אות נון

יוסף בפועל
העתיד לשון זכר או נקבה כמו נעשה
ונשמע נחנו נעבר חלוצים ודומ׳ ותבא על הנפעלים
כמו נמצאו חמשת המלכים נחבאים ותבוא בתחלת
השמות כמו נמרו מי נפיח נסכה מאת האלהים
ודומ׳ ובסוף מלת רבים העתיד כמו ישובון וקוראון
יבואון והיה כי תלכון ודומ׳ ותבוא על העובר כמו
ויחנון ותבוא במלת נקבה ליחיד כמו וכה תדבר[illegible]
תשתכרין תתחמקין ודומ׳ ות[illegible] בסוף הפועל
העתיד כמו יסובבנהו יצרנהו [illegible] ברכהו וארוממנהו
יכבדננו יברכנהו תברכני נפשך יסר יסרני ודומ׳

ותבוא תוספת בסוף מלות כמו באברן מולדת
לתתן שם את ארון האלהים והוספה באמצע
כמו בשנה אפרים יקח שבענה בנים ורומ׳ ותבוא
עם היוד כמו אכלני המכני ושמרני ישקרו לי
הלהרגני לנחמני לבהלני לשלחני ורומ׳ ותבוא
בתוך התיבה במקום אות שחסרה כמו מעזניה
עיקרה מעזניה דגושה וכן חסרי יוד כי לא תמנן
הנון תחת מם הכפל ורומ׳ ותבוא עם ההי כמו ברגלים
תרמסנה ידה ליתד תשלחנה והיה כי תקראנה ורומ׳

אות הי תבוא על הפועל השלשי הקל ותכבידהו
כמו הגדיל הקריב השמיד השליך השביר
ורומ׳ ותורה על הנקבה כמו כי חכמה מאד חגרה
בעוז מתניה ידה שלחה שחורה ונאוה אימה תבונה
מה ואה ורומ׳ ותהיה תוספת ללא צורך כמו וימי רחב
מלפני השע [illegible] זאת מבוא המלך החיצונה הי
נחלה עברי על נפשי [illegible] בחרב ימלו ויבוא דוד נבה
בטרם יבוא החבלה ורומ׳ ותבוא על מלה אפורה כמו
פשטה ועדה וחגרה על [illegible] בטחות בבאה
דגלה דעה התרועעה ולדבקה בו לטמאה בה ורומ׳
ותבוא על היצור כמו זכרה לי שמעה תפלתי אספה
לי שלחה הנער וגם לנועדיה הנכאה ורומ׳ ותבוא על
לשון [illegible] כנים כמו נחלת [illegible] ולהנה כנפים
[illegible] ורומ׳ ותבוא על [illegible] תהפוך הי
[illegible] כמו ישועתה ליו ארץ עיפתה ורומ׳
ועל [illegible] כמו [illegible] עליהם [illegible] ידישה
[illegible] ורומ׳ ותהיה עם אותה [illegible] כמו נגדה נא
לכל עמו כי [illegible] ורומ׳ ותהיה לקריאה כמו הצבי
ישראל [illegible] בית יעקב הדור [illegible]
היושבת [illegible] ורומ׳ ותהיה במקום [illegible]
[illegible] ורומ׳ ותהיה במקום [illegible]
כמו [illegible] עם ישראל ורומ׳ ותהיה
לבדד הדבר [illegible] כמו הנגלה נגליתי [illegible]
הדאה [illegible] שובה [illegible] ורומ׳ ותהיה לידיעה כמו
הנער הלוי העבדה עברי ורומ׳ ותהיה במקום אשר
ההירימן נשים נכריות ההקדיש [illegible] אתו
במלחמה ורומ׳ ותהיה בראש התיבה ללא [illegible] כמו
עד היום מוסד בית יי׳ ויחלטו הממנו ורומ׳ ותהיה
במקום בו כמו [illegible] עד [illegible]
יי׳ ורומ׳ ותהיה במקום [illegible]
[illegible] ורומ׳ הרי זכרנו האותיות שבטעמים
[illegible] משרתים [illegible] וביארנו דרך
[illegible] בדרך [illegible] בספר הקריאה [illegible]
האותיות הן [illegible] בשמות או בפעלים [illegible]
באותיות׳ [illegible] ביארנו עיקרי האותיות

ותוצאותיהן׳ והשרשים מהן והמשרתים וביאר[illegible]
דרך שירותן על כמה פנים ונשאר לנו עתה לבאר [illegible]
חילוף האותיות זה בזה ודרך צירוף האותיות ותוצא[illegible]
לשון הקדש ומובאיה ועל כמה פנים הם עיקר יסו[illegible]
והוא ברוך הוא יעזרנו ויכונן אשורינו ויאיר עינ[illegible]
ויפתח לבינו ויבוא כגשם לנו ויהיה עם פינו בע[illegible]
הטיפינו ועם ידינו בעת מעבדינו כדכתיב ומעשה ידינו
כוננה עלינו אמן כן יאמר אבינו מלכינו אמן [illegible]

שער חלוף האותיות

זה בזר׳

דע והבין שאלו האותיות שהן עשרים ושתים מנויות
מרוב הרגל הלשון מתחלפין זה בזה בראשון והענין
עומד ורוב החלוף יהיה באותיות אויה לפי שהן אותיות
המשיכה וההארכה והקצת בשאר אותיות וזה הוא
ביאורן׳ **אות אלף** יתחלף תחת הי כמו אתחבר
יהושפט עניינה התחבר׳ וכן אשמים
ודבר ויקראו לפנין אברך ורומ׳ ותתחלף תחת וו כמו
ובדמו נאות השלום מקום נות ורומ׳ ותתחלף תחת יוד
וו בפעלים הקלים עלולי העין וכן בשמות עלולי העין
כמו שבקם חש דג רש ומעמים יהיה בתוכה אלף
כמו וקאם שאון ראמות לאויל אחר עשיר ואחד ראש
מציאים דאג ורומ׳ ותתחלף תחת אות הדומה הכפול
כמו ימאסן כמו מים עיקרו ימססן מבליעין ממך
אחת ומדגישין אחרת במקומה כמו נימסו אסורין
מעל ידיו׳ עורי רגע וימאס וימסס או נימס לבב
העם ורומ׳ וכן בלא יומו תמלא האלף תחת למד הכפל
ועיקרה תמלל כמו ידרך חציו כמו יתמוללו ורומ׳
ותתחלף תחת יוד כמו אלפי שנאן עיקרה שנין כמו
קנין וכן שגיאות מקום שגיות ורומ׳ ותבוא תחת הי
והדיבור אחר כמו ושנא את בגדו כנאו׳ קראן לי מרא׳
ותהיה במקום וו ללוי עם אותיות במנת כמו שיתבאר
וכן עם כל אותיות נח בשוא כמו וקראתם ורומ׳ כמו
שיתבאר בחלק המלכים ודבר זה בלשון בלבד ולא
בכתב׳ **אות בי** תתחלף במקום פי כמו שובך
שופך בזר פזר יבזור יפזור סוחב סוחף
ורומ׳ **אות גם** תתחלף במקום כמו אל יחסר
המזג מקום המסך וסכרתי מקום וסגרתי
ותבוא במקום מם כמו נגשה נמשה ורומ׳
אות דלת תבוא במקום תו המתפעלים כמו
והזדמנתון רחצו הזכו עיקרה הזדכו׳
ותבוא במקום ריש כמו הדר הדר דודנים רודנים חמרין
חמדן וריפת וריפת דעואל רעואל והדאה והראה
ותבוא במקום זין זהב דהב׳ **אות הי** תבוא
במקום אלף כמו המה הבשר והיא העיר

ואתכם הוציא מתוכה עיקרה אוציא ׳ביד דוד עבדי
׳שיע מקום אושיע׳ היתן לאכילה אתיו והיך יוכל מקום
׳יך בלהטיהם מקום בלאטיהם שהוא מן לָאַט ודומ׳
׳בוא במקום אות הדמיון הכפול כמו זכה חיה וחרה
׳רומ׳ שעיקרן הן עלולי הלמד והן זך חיחר ויהיו באות
הכפל זכך חיי חרר לפי כך החליפו אות הכפל בהי וכן
בכולן׳ ותבוא במקום תא כמו הפוגות שהיא תפוגות
כמו על כן תפוג תורה ממנו ׳וכבר ביארנו אותה
בשימוש האותיות׳ ותבוא במקום נון כמו לכל זונות
יתנו נֵדֶה מקום נדן ולשון רבים ואת נתת את נְדָנַיִךְ
ותבוא במקום יוד המוכיח על הנקבה כמו קול מלאכֵכֶה
והיא מלאככי כמו שלוחיכי׳ **אות וו** תשמש
במקום הי כמו כי עשו יעשה לו בנה בניתי
במקום בנן קנה קנו וכן שלותי מן שָׁלֵה ודומ׳
אות זאן יבוא במקום סמך כמו המזג מקום
המסך׳ ותבוא במקום ריש כמו הבזק
מקום הברק׳ ותבוא במקום דל קמוז קפוד ובמקום
צד כמו יעלז יעלץ מזער מצער ותבוא במקום
תא המתפעלים כמו שביארנו במלת הזכו ודומ׳
אות טית תבוא במקום תא המתפעל כמו
וילכו ויצטירו הצטירנו אותו ומה
נצטדק ודומ׳ ותבוא במקום תא פנטירין פסנתירין׳
אות יוד תבוא במקום תא כמו כארבע מלכיות
עיקרה מלכותת והאחת מלכות גליות
עליות מקום עליתות והאחת עלית ודומ׳ ותעמוד
במקום אֶת כמו וממעמדך יהרסך מקום אהרסך׳
אות כף תבוא במקום בית כמו כי כארבע
רוחות השמים מקום בארבע׳ כרוח
קדים אפיצם מקום ברוח׳ כאשר ילכו אפרוש עליה
רשתי מקום באשר ודומ׳ ותבוא במקום גם כמו וכנה
אשר נטעה ימינך מקום וגנה ואות גם עצמה תבוא
במקום כף כמו וירגל בעבדך מקום וירכל מן לא
תלך רכיל ודומ׳ **אות למאד** תבוא במקום
כי כמו וישבו אתו לארץ ונפלו
איביכם לפני לחרב ודומ׳ ותבוא במקום ריש כמו התלע
על מפלשי עב מקום מפרשי׳ **אות נון** תבוא
במקום מים כמו הנה באו עד תוך הבית
לקחית טים מקום המה׳ מלכים מלכין חיים חיין את
קול הרצים הרצין יצאו אהי צידונין קח לך חטין
גרשון גרשם ודומ׳ ותבוא במקום למד כמו נשכה
לשכה ונשכות מעין גנים מקום גלים כמו גלות
מים ודומ׳ ותבוא במקום הי כמו אתנן זונה מקום
אתנה המה לי ודומ׳ ותבוא במקום אות הכפל כמו
לשמיר מעזניה מקום מעזיה ותבוא במקום הי

הנקיבה כמו חנית מסע ושריה ושריון קשקשים׳
אות סמך יבוא במקום צד כמו נתסו נתיבתי
מקום נתצו ואת פריצ יקוסס מקום יקוצץ
ודומ׳ **אות עין** תבוא במקום חית כמו ענשו
חושו ודומ׳ **אות פי** תבוא במקום
בי כמו מטר סוחב סוחף ודומ׳ וכן במקום
חית ירופפו מקום ירחפו ודומ׳ **אות צד** תבוא
במקום זן כמו יחפץ זנבו כמו ארז מקום
יחפז כלומר יחפז זנבו יניף אותו במהרה ואף על גב
דהוא כמו ארז׳ **אות קוף** תבוא במקום גם כמו
ויציקו את ארון האלהים מקום ויציגו
ובמקום כף כמו קובע כובע ודומ׳ **אות ריש**
יתחלף בכף כמו חשרת חשכת מים׳
אות שין תבוא במקום תא המתפעל כמו [illegible]
תשוממם עיקרה [illegible]
יעמוד במקום שין [illegible] **אות תו** תבוא במקום
אלף כמו בנוי לתלפיות עיקרה לאלפיות במו
כן תאלף ארחותיו כלומ׳ בכן גדול ילמדו ממנו כמו
עוברי דרך ובמקומו׳ כמו שביארנו בשירות האותיות
ועל הדרכים האלו שאר כל הדברים וכל מבואר בספרי
בעלי הלשון והדקדוקין׳ **שער אחר באותיות**
יש אותיות נכפלות במלת
ויש אותיות שאינן נכפלות׳ ואלו הן האותיות שאפשר
שיכפלו׳ אות בי [illegible] אות גם ויחגו
ליחגגים׳ אות דל ולא תנודו כי מדי דברך בו תנודד׳
אות הי ותכהה [illegible] עיני [illegible] תכהה׳ אות זין בוזו
כסף ובוזו [illegible] אות חית [illegible] אשוחח׳
[illegible] ימוטטו [illegible] ארץ [illegible] העם ישוטטו׳
אות יוד כתים כתיים׳ אות כף כשן [illegible] המלך שככה׳
אות למד ימל ימולל׳ אות מם דום דומם׳ אות נון
והנינותי ובוננתי׳ אות סמך לרום את המנחה רסיסים׳
אות עין תרועם רעה התרועעה׳ אות פי והנף ידיו
ינופף ידו׳ אות צד ויחץ ומספר חדשיו חצצו׳ אות
קוף ומקום לזהב יזקו מזקק׳ אות ריש ארו מרוז ארו
ארור׳ אות שין ויחילו עד בוש כי בששש משה׳ אות
תו יחתו התחתתו׳ [illegible] הן האותיות הנכפלים ויש מהן
שיכפל אות לאות ונמצא [illegible] שתי אותות ויש שיכפלו
שנים בשנים ונמצאו ארבע כמו [illegible] הכרים ויפצפצני
אחזה עדה ערער תתערער ודומ׳ והכל מבואר בספר
הדקדוקין׳ ודע שאות הי פעמים באה בסוף המלה
להשלימה ולהחלימה ופעמים יחסר והענין אחד כמו
ויבא ויראה והעקת [illegible] יזכה הגג [illegible] תעדה
כליה ויתאו [illegible] ויבן בעינן לא תכמה [illegible] תמחה

ויט ויטה ידו אי הבל איה חסדיך ותבך עלין הבכה ולא
תאכל ויעל נשיאים ויעלה נשיאים ויכס את עין ארץ אעלה
אכסה ויושע יי׳ ישעה האדם אל תרף ידך הרפה לה ותרץ
את שבתתיה אז תרצה הארץ וישק את בני ישראל ואשקה
את כל הגוים אל תגר נפשי אשר הערה למות נפשו ויקש
דבר יהודה לא יקשה בעיניך העירותי מצפון ויאת ואתה
מרבבות קדש׳ ועל הדרך הזה הכל נדרש וילמד סתום
מן המפורש׳

שער ידיעת בנין התיבות וצירופם׳

כבר הודיענו שהאות לבדו אין
בו ענין עד שיצטרף עם שנים או שלשה או ארבעה
או חמשה וכן יש מלות בת עשר׳ ורוב בנין המלות משלש
אותיות והן השרשים ותוספת במשרתים כמו ארץ בגד
אמר עשה ארצות בגדים אמרים עשים ודומ׳ ויש
תיבות מארבע אותיות שרשים כמו צפחת דלקת
חבשת וגו׳ ויש תיבות מחמש אותיות שרשים כמו
אגרטל [illegible] ודומ׳ וכל זה בשמות בלבד
אבל בפעלים עיקר התיבה לעולם משלש אותיות
והשאר משרתים וכל שהוא פחות משלש אותיות
יאמרו שיש בו אות נעלם בתחלתו או בסופו או
באמצעו כמו [illegible] נעלם נון כמו וקאם שאין
בענין לכך [illegible] עלולה [illegible] לפי שאינו
יוצא בלשון ולא ימצא תמיד בכתב׳ וכמו נח שהיא
מן ונחה עליו לכך היא עלולה אות אמצעית או
עלולה אות אחרונה כמו נקית כצאן עמך או
עלולות אות הראשונה כמו וינחהו בגן עדן וכל הדומה
לזה׳ וכבר חלקו השמות והפעלים על משקל פעל
ואם היה בנין התיבה מארבע אותיות [illegible] על
משקל פעל למד אחר [illegible] האלף
במקום פי הפעל והריש במקום עין פעל והצד במקום
למד הפעל וכן [illegible]
האות הראשון פי הפעל והשני עין הפעל והשלישי
למד הפעל׳ ואם היתה המלה משתי אותיות בלבד כמו
קם הקוף במקום פי פעל והמים במקום למד הפעל
נשאר עין הפעל במקום [illegible] קום
ויקומו [illegible] עלולת עין הפעל לפי שאין בה
אות כנגד עין הפעל׳ ואם חסרה התיבה מתחלתה
יאמרו עלולת פי הפעל וכן אם חסרה בסופה יאמרו
עלולות למד הפעל׳ ועל הדרך הזה הכל שתמצא
בספרי בעלי הלשון והדקדוק ואם יש במלה תוספת
כן יוסיפו במלת הפעל כמו הכפך עיקרה הפך
והכפלין בה שני אותות יהיה משקלה פעלעל אות
השורש כנגד אות השורש והטפל כנגד הטפל׳
ואותיות שהן מטיחות על המדבר בו על אחרים

לא ישותנו בפעל כמו חמרמרו עיקרה חמר [illegible]
בה שני אותות והוו תוכיח על אחר יהיה משקל
פעלעלו׳ וכן הגדיל עיקרה גדל והוי יתירה
הפעל והיוד מאותיות המשיכה לכך משקלו [illegible]
וכן בכולם והריני זוכר מעט מן הבנינים [illegible]
מהם על הכל׳

הבנין השלישי

ארץ תבן ערב זרע רמח
משקל פעל וכן ספר וחשב אפדתו מצח אהרן ונסך
רביעית אצל המזבח און לעקר כולם כמו משקל
פעל בקיבוב׳ וכן משקל פעלה או פעלה כמו בנין
שלשי כגון בלגה שבכה פטרה שמלה חמאה עגלה
ומזה הבנין עלולי העין כמו וגיד ברזל משקלו
גיד על משקל פעל שא שכח היוד ונעלם וחירק תחת
הגימל לכך נקראת עלולת העין כמו משקל עיר
עיקרה עיר כמו ושלשים עירים להם כמו בגד
בגדים׳ ומזה הבנין עלולי הלמד כמו הרבה בכה
כי עיקרה בכי והבי במקום היוד והיוד היא לתואר
הדבר ועיקרה בכה ובמקומות היא עלולה כמו בן
ויבך ותבך׳ ומזה הבנין נרד חטא ארד על משקל
פעל׳ ומזה הבנין פעל רבוע מלעיל כמו שם האחד
סנה אלה הדברים ודומ׳ ומזה הבנין פעל מלרע כמו
תבל הילל ודומ׳ ומזה הבנין פעל כמו זאב שכם
והסכה ויתחפש בתמר ודומ׳ ומזה הבנין דבלה לבנה
תכלת שחלת וכן חרם ובית ענת מזה המשקל
ויבוא על פעל פעל כמו דבש קנת סלין השדה
ערש דוי במצד משפט אחרי הספר אין גחלת
לחמם לחנכם הלכים בקרב וכן עלטה קערה לטמה
ודומ׳ ויבוא על משקל פעלי כמו איתי בן ריבי
חצרי הכרמלי מוכיח אדם אחרי שהוא מן איש
אחר כלומ׳ המוכיח לאדם שהוא כאיש אחר מן
הדרך הטובה ומחזירו בתשובה טוב ממחליק
לו לשון ומכשילו׳ ויבוא על פעל כמו תכד פדן
ויבוא על פעל כמו עכר כמר׳ ויבוא על פעל דגש
כמו ובית פצין השרת עיקר הריש בדגש ויבוא
על פעל כמו און עול׳ ויבוא על פעל מלרע כמו
קדר צלע אל צלע נכר׳ ויבוא על פעל ברפי כמו
חילון ועל פעל בדגש כמו יצר ושלם והדבר אין
בהם ויבוא על פעל בדגש כמו לאסר אסר אכר
סר ככר׳ ויבוא על פועל מלעיל כמו בקר עצי גפר
ויבוא על פועל מלרע כמו שורק רב החבל ויבוא
על פועל ובועל כמו תולע שופר עוגב שובר
וכן אהל עיקרו אוהל כמו עולל עוללים כך אוהל
אוהלים׳ ויבוא על פועל כמו שוהם ובדגש ואת
אזן שתרה וכמותו כובעת קבעת׳ ויבוא על

פועל בדגש כמו סלם גמץ ויבוא על פעיל כמו
צמק סרין ויבוא על פעיל כמו עלית חתיתם והדגש
במקום תנו אחר ועיקרה חתת׳ ויבוא על פעיל כמו שחין
דביר בליל חמץ׳ ויבוא על פעיל כמו שעיר חזיר
לוי ויבוא על מועיל כמו ואט אליו אוכיל ואת אופיר
ויבוא על פעלול כמו ופעלו לניצוץ ריח ניחוח׳ ויבוא
על מעלול כמו ונאפופיה וכלפכים קבצו פארור ויהיה
בדגש כמו שבלול ויבוא על פעלול כמו חבקוק׳ ויבוא
על פעליל כמו סגריר חכליל ויבוא על פועלל כמו
אמלל׳ ויבוא על פעלה עלפה תפתה׳ ויבוא על
פעלה מקל לבנה׳ ויבוא על פעול כמו עלוב ברוך
כתתיך׳ ויבוא על פעול אלוש ממשק חרול׳ ויבוא
על פיעול כמו כנור צפור כיור פגור ויבוא על פעול
פיעול כמו אפור אזור בית האסור אטון׳ ויבוא על
פעור פעול בדגש כמו עשה הרתוק וכמון יזרוק
תנור חמוקי׳ ויבוא על עפול הפוך את כל היקום
עיקרה קיים׳ ויבוא על פעולה בדגש כמו סבוגלה
אדמה׳ ויבוא על פעלה כמו שמטה קהלה׳ ויבוא
על פעלות וכלמות עולם ויבוא על פעלות כמו
בכבדות ויבוא על פעילות כמו בעל פקידות
כריתות׳ ויבוא על פעלות עבדות מררות׳ ויבוא
על פעלות כמו רפאות וסכלות ויהיה בדגש כמו
עקשות פה׳ ויבוא על פעלות כמו אלמנות ויבוא
על פעלות כמו פתיות ובל ידעה מה׳ ויבוא על
פעללות כמו קוממיות׳ ויבוא על פועל פועל
ואת חוקק חוקקה ויבוא על פועל בדגש כמו הכתנת
כי גנב׳ ויבוא על פעלעול פעלעול כמו והאספסף
שחרחרת ויבא על פעלעל כמו ירקרק עקלקלות
ויבוא על פעלעיל כמו יפהפיה ויבוא על פעלונית
כמו אחורנית קדורנית ויבוא על פעלון כמו חברון
שמעון זכרון׳ ויבוא על פעלון בדגש כמו גבתון
דניאל גבתון ולשלש קלשון ויבוא על פעלון כמו
אגמון׳ ויבוא על פעלמון כמו דרכמונים׳ ויבוא
על פעלון ופעלון כמו עורון אילון לשלון׳ ויבוא
על פעלון כמו לבנון כסלון׳ ויבוא על פעלון כמו
אברון׳ ויבוא על פעלון כמו מגרון׳ ויבוא על
פעולון כמו ישורון׳ ויבוא על פעליון כמו קיקיון
ויבוא על פעלן כמו גרזן׳ ויבוא על פעלתון כמו
בפרעתון ויבוא על פעלן כמו זמרן ובפיכח קיתן
ויבוא על פעלן ופעלן כמו קרבן שלחן וכן פעלם
ופעלם כמו אמנם האמנם ויבוא על פעלם כמו חנם
וכן ריקם ויבוא על פעלום כמו פתאום ויבוא על פעלי

ופעלי כמו ופסי חפני בקי בבנים לבני שמעי נחבי
שכוי׳ ויבוא על פעליה כמו תחתיה ויבוא על פעלי
כמו רגי החמישי מהרי הכטופתי ויבוא על פעלית
כמו באחרית ויבוא על פעלית כמו חתיתם ויבוא
על תפעול כמו תילוש ויבוא על תפעל כמו תדהר
ויבוא על תפעל כמו תלפר ויבוא על תפעול כמן
ותאשור ויבוא על תפעיל כמו ותכריך בוץ׳ ויבוא
על תפעל כמו תשבץ׳ ויבוא על תפעול כמו תענוג׳
ויבוא על יפעול כמו ובילקוט׳ ויבוא על יפעל כמו
יצחק ירקת׳ ויבוא על יפעלי כמו יאתרי׳ ויבוא על
יפועל כמו ירוחם׳ ויבוא על יפעל כמו יעקב ויבוא
על מפעל כמו במלבן במרצע׳ ויבוא על מפעל
כמו במלמד הבקר׳ ויבוא על מפעל כמו מכמש
ועל מפעל מסכן מזבח׳ ויבוא על מפעלות כמו
במסכנות ויבוא על מפעל דגש כמו מקדש מטהרו
ויבוא על מפעלון כמו במסדרונה ויבוא על מפעל
כמו המקרה וכן המכבה ויבוא על מפועל כמו
ומיוסד אבנה המישר ויבוא על מפעיל כמו משחית
משכים ויבוא על פעלתון כמו כחש עקלתון׳ ויבוא
על פעעל אררט ועל פעופל כמו שפופם ויבוא
על פעלון כמוה עלפונית׳ ויבוא על אפתנור
כמו אשתמוע וכן בקמץ כמו אשתאור׳ ויבוא על
מפעול ומפעול כמו מטמון משקוף מסלול מנעול
ויבוא על מפעול כמו מגדול משקול ויבוא על
פלילין בלא עין כמו שפיפן ויבוא על נפעול ונפעול
כמו נמרד נפתוח נפתולי׳ ויבוא על אפעול כמו
אגרוף אתמול וכן אתמל וכן באשמרת ואשמרה
וכן מעלול בלא עין כי אם אפוך שמקרא יקרה ימוך
ויבוא על אפעל כמו אקדח אשנב ובפתח כמו אצבע
אלפד ויבוא על אפעל כמו אלמר ויבוא על אפעיל
כמו אכזיב׳ ויבוא על אפעיל כמו אבטיחים׳ ויבוא
על אפעלי כמו אזרעי׳ ויבוא על אפעולין כמו
אחד כמו ... ויבוא על אפעלי כמו אחסבי ויבוא
על אפעלות כמו אחחרית׳ ויבוא על אפעפועות כמו
אבעבועות חמה ללמד הפעל והיא מן תבעה תשו׳
ויבוא על אפעריות כמו אכזריות׳ ויבוא על יופעל
כמו וכבד ויבוא על יופעל כמו יומחה׳ ותבוא על
יפעלה כמו גבהה ויבוא על תופעלה תוגרמה׳ ויבוא
על הפעלה כמו רוח ובצלה׳ ומן עלולי העין והנחה
למד נחת עין יו׳ הניחה ודין בכל הדברים כפי משקלות
והנזכרים׳

בנין הרביעי

והוא בשמות

בלבד יבוא על פעלל כמו פלדש ברקד סרפד ועל
משקל זה והוא כפול העין והלמד כמו חר הגדגד צנצנת
המן ויבוא על פעלל כמו פינחס כמו השמות החמושים
כמו נשתון אשכנז ארגון ויבוא על פעלל כמו כסלון
ויבוא בפתח כמו ועגזכין שרעפי ויבוא על פעלל כמו
סמדר ספרד׳ ויבוא על פעלל כמו ברזל ויבוא על
פעליל כמו כרמיל׳ ויבוא על פעלל כמו עטלף
חבצלת׳ ויבוא על פעלגל כמו שקערורת׳ ויבוא על
פעליל כמו סגפיר׳ ויבוא על פעיליל כמו פתיגיל
ועל פעילל כמו שמידע ויבוא על פעליל כמו עכביש
חלמיש׳ ויבוא על פעלול כמו כפתר ובשרק כמו
עבשוב קרסול וכן בקמץ כמו קדקד וכן בחרק
כמו גבעול גלבוע׳ ויבוא על פעולל כמו חרומף
חמוטל ויבוא על פעליל כמו כתליש ויבוא על
פעולל כמו ערער ויבוא על פעולל כמו ערער
ויבוא על פעולל כמו ברולח ויבוא על פעלל כמו
דמשק ויבוא על פיעלל כמו פילגש חדקל׳ ויבוא
על פועלל כמו שותלח דומשק ויבוא על פעללין
כמו שעלבין׳ ויבוא על פעלל כמו הצלצל׳ ויבוא
על פעלל כמו [illegible] ודומ׳ ודין בשאר הדבלים
על הדרך הזאת׳ **בנין החמשי** והוא
בשמות בלבד יבוא על פעללר
כמו שמאבר חרנפר בתשגן ודומ׳ ויבוא על פעללה
כמו צלפחד ובפתח כמו צפרדע יתחרת לאגרטל
ויבוא על פעלל כמו צלמנע ובפתח כמו ומקבקר
ויבוא על פעליל כמו כרכמיש ויבוא על פעלל
כמו שעטנז ויבוא על אפעלל כמו ארפכשד ויבוא
על פעלל כמו [illegible] ויבוא על [illegible] כמו
תחפנחס ודומ׳ וכן על דרך זה [illegible]
החמשיים הלי [illegible] את הדיבור
כולו על משקל פעל ודין בכל דבור ודבור לפי
משקלותיו והעמוד על מחלקותו והוציא עליו דינו׳
וישב בתקפות האותיות דרך אחרת יש שם שתחלתו
או סופו מוקפת עליו ויש שם שכל אותיותו עיקרים
והריני מבאר דרך ידיעתם בדברים קצרים מיוסדים
בכל הדברים׃ וזה הוא דרך שתדע ביתחלת השם את
אותיות או תין אויוה או נון עין או תן והיה השם משלש
אותיות דע שהוא עיקר כמו אצם משקתוך יתן גדד
ואם יהיה השם מארבע אותיות יתו אמתין תוספת
בראש השמות כמו אבנט אזרח אכמש תעקפ תרעל
ינשוף יחמוד כמדד נפתוח ונחשוב כאן השם משלש
אותיות בלבד ואו תוספות כמו אגרות אזרוע אתנור׃

ואם יהיה השם מחמש אותיות ותחלתו אות מאותיות
אמתין דע שהוא עיקר וכי היא מן הבנין החמשי
כמו אגרטל אחשתר ודומ׳ אך אם יהיה השם נלקח
משם אחר יהיו לו האותיות נוספות כמו מכרסם
מחספס עיקרה חספס מכרבל כרבל ודין על דרך
זו׳ כל שאפשר שתלמדו ותדע שעיקרו כן וכן עמוד
על העיקר והשאר יהיה תוספת׳ וכל שאי אפשר
ללמוד משם אחר עמוד בו על מכונו על הדרך
שאמרנו והמשכילים יבינו׳ והאל יגלה עינינו ונשכיל
ונצליח כפי כוחינו וכי יש לאל ידינו׳
שער ידע הקורא בכל המקרא ויטה אזנו
ודעתו יקוררה׳ כי יש במקרא דרכים שמורים
וערוכים פעם ידבר בדרך קצרה ויעלים דבר בשפה
ברורה׳ ופעם יוסיף דברים שאינם צריכים כדי
לזרז ולהורות לנבוכים ופעם יכתוב מלה שאין
זה מקומה והיא תעמוד במקומה לפי שאפשר
שתשוה לה בצד מן הצדדים והכל גלוי לשרידים׃
ופעם יהפוך אותיות המלה והענין אחד והכל
הולך אל מקום אחד׳ ופעם דברים ויסרסם וכל
בן חיל ישלח דברו וימסם והריאני כותב קצת
מהם והשאר יוכיחו עליהם׃ **מדרך קצרה**
כמו וימד שש שערים שתק
מן המדה אם היא סאה או רובע או איפה או חומר׃
וכן לא יצעק ולא ישא שתק מן הקול׃ מי לי ני תרי
יבא אלי׃ ואמרתם ליי׳ ולגדעון חרב ליי ולגדעון׃
כיודע כל שער עמי שער בת עמי׳ והכל דויד
המלך נפש דויד המלך׳ ואמר להגיך ותחס עליך
ואמר אדם להגיך ותחס עיני עליך׃ ואת כל הארץ
היא לי היא׃ כרדם ורכב וסוס אדם ורכב וסוס׃
וירב היער לאכל חית היער׳ כי יצאוני ואינם יצאו
ממני׳ בשלם הבשר בשל להם׳ הן אראלם אראה
להם ודומ׳׃ **ומן הנוספין** כמו אמר אל
הכהנים ואמרת אלהם
ויאמר המלך אחשׁ ויאמר לאסתר׳ וראיתי אני דניאל
את המראה׳ אשר נשבענו שנינו אנחנו׳ ויאמר אלהים
לישראל במראות הלילה ויאמר יעקב׳ בראותיו יצרתיו
את עשיתיו׳ וילכו שלשת בני ישי הגדולים הלכו׃
וכל צריך כולם בשבי ילכו׳ ופניתי אני בכל מעשׂ׃
ואין אני ואחי ונערי ואנשי המשמר אשׁ אחרי אין
אנחנו פשטים׳ ועתה אם באמת ובתמים עשיתם
ואם טובה עשיתם׳ גם אנחנו גם אתה גם טפנו׳ גם
אנחנו גם אשׁ נמ׳ הגביע בידו׳ ורחובות העיר ימלאו
ילדים וילדות משחקים ברחובות׳ ויש מן הנוספין
מי שנוסף לצורך כמו כדברה אל יוסף יום יום בכר

יום ויום׳ וכן ואותו יום יום ידרשון׳ וכן בבקר בבקר
בהיטיבו ביום השבת ביום השבת בכל שבת ושבת׳ וכן
יעשה שנה בשנה׳ וכן חמשת חמשת שקלים׳ איש
אחד איש אחד למטה אבותיו וכן איש איש על עבו׳ חלק
כחלק כחלק יאכלו׳ וכמו בד בבד יהיה׳ לא יהיה לך
בכיסך אבן ואבן׳ לא יהיה לך בביתך איפה ואיפה הכל
נצרך לו וכל הדומה לו על זו הדרך׳ ומן
המרות העומדות זו במקום זו כמו לעם נכרי
לא ימשול למכרה ענינה לאיש אחר׳ וכן
ולקחתי את לחמי ואת מימי ענינה ואת ייני שאינו
מקפיד על המים עד כן׳ ואינו כמות שנ׳ בעובדיה
ואכלכלם לחם ומים שזו מים ממש כמו שאמרו למה
הזכיר את המים מפני שהיתה מציאתו קשה בימים
ההם כלחם׳ וכן המריקים מעליהם הזהב ענינה השמן
הזך כזהב׳ וטהרתים מכל עונם אשר חטאו לי מקום
אשר עון לי׳ כיוצא בו וסלחתי לכל עונם אשר חטאו
לי׳ וכן והציל גזול מיד עושק מקום גוזל׳ ויקח את
העגל אשר עשו וי׳ באש מקום ויתך באש׳ כיוצא
בו וטמא ראש נזרו מקום שערו׳ כיוצא בו גם זרע
יעקב ודוד אמאס מקום אהרן ודוד׳ כיוצא בו ואת
חמשת בני מיכל מקום מֵירַב כי היא אמם נקראו על
שם אחותה לפי שגדלה אותם׳ וכן כי יואב נטה אחרי
אדניה ואחרי אבשלום לא נטה ענינה ואחרי שלמה
לא נטה שבו הענין׳ וכן והיתה יד יי׳ בכם ובאבותיכם
מקום ובמלככם׳ מי עור כמשלם ועור כעבד יי׳
מקום וחרש שכן הוא ענין הדבר׳ ושם אחותו מעכה
מקום אשתו׳ וכן המזבח עץ שלש אמות מקום
השלחן שכך הוא אומ׳ בסופו וידבר אלי זה השלחן
אשר לפני יי׳ וכן ויאמר לו מיכה שבה עמי וילך
הלוי מקום וישב׳ וכן ובצאתם אל החצר החיצונה
אל החצר החיצ׳ ענינו וצצאתם מן החצר הפנימית
אל החצר החיצונה וכן כל הדומה לזה כולן על דרך
זה׳ **ומן האותיות** המהופכין והענין
אחד כמו כבש כשב שמלה
שלמה׳ כי בלעגי שפה בלעג לשון ולשון עלגים
תמנת סרח תמנת חרס ובכלי גמא ואת האגמים
שרפו באש התשים אגמון באפו ויחלש יהושע
כל הנחשלים והיית לזעוה רק זועה בני עולה בני
עלוה ומתלעות לביא לו מלתעות כפירים׳ ויחרד
האיש וילפת כפתולי אהי נפתולי׳ גער צים רגע הים
יושבי חדל האזינו כל יושבי חָלֶד׳ נגזרתי מנגד
עיניך נגרזתי׳ אלֻמִים אלמגים׳ ויחרגו ויחגרו
ויפצרכם ויפרץ בו ודומ׳ **ומן התיבות**
ההפוכים המסורסים כמו
על הרים יעמדו מים ענינה על מים יעמדו הרים

כמו לרוקע הארץ על המים׳ וכן נרפא נגע הצרעת
מן הצרוע׳ ענינו נרפא הצרוע מנגע הצרעת׳ וכן
ותשם בפוך עיניה מקום ותשם הפוך בעיניה. כמו
כי תקרעי בפוך עיניך׳ ותולעת שני התולעת
עד דויד הגדיל עד הגדיל דוד׳ וכן כד הקמח לא תכלה
וצפחת השמן לא תחסר ענינ׳ קמח הכד לא יכלה
ושמן הצפחת לא יחסר׳ וכן כל כיוצא בו על דרך
זו׳ **והמסורסים** כמו שיאמרו במקן צרת
מקומות סרס המקרא הזה והפכהו
כמו את איש צריך התכלם ענינ׳ את צריך איש
תאכלם׳ ואשר נתן כתר מלכות בראשו ענינ׳ וכתר
מלכות אשר נתן בראשו׳ אדם כי יקריב מכם קרבן
ליי׳ ענינ׳ אדם מכם כי יקריב׳ ויקבר בקבר יואש
אביו בעפרה אבי האיעזרי ענינ׳ אבי האיעזרי
בעפרה׳ וזבחו זבחים שלמים ליי׳ אותם ענינ׳ וזבחו
אותם זבחים שלמים ליי׳ אשר חכמים יגידו ולא
כחדו מאבותם ענינ׳ אשר חכמים יגידו מאבותם ולא
כיחדו׳ ויהי כנוח עליהם הרוח כנוח הרוח עליהם
והנה איש צרור כספו בשקו מקום והנה צרור כספו
איש בשקו׳ ונר אלהים טרם יכבה ושמואל שוכב בהיכל
יי׳ ענינ׳ ונר אלהים טרם יכבה בהיכל יי׳ ושמואל שוכב׳
ותשא רבקה את עיניה ותפל מעל הגמל ותשא רבקה
את עיניה ותרא את יצחק ותאמר אל העבד וכו׳ ותפל
מעל הגמל ותקח הצעיף ותתכס ויקחו את צידה עם
בידם ענינו ויקחו בידם את צידם עם וכן כל הדומה
לזה על דרך זה זה הוא הולך וערום יטן את שודדי׳
וכן יש מלות כתובות ואינן נקראות ויש מלות
נקראות ואינן כתובות. **החלק הראשון**
הן ששמונה אלו אשר ....
לבדו כת אם נכתב ולא נקרא כי אם במקום אם לא
נקרא׳ יגדל נא יי׳ לעבדך נא לא נקרא׳ כי יי׳ את
אשר עשה לנו את לא נקרא׳ אל ידרך ידרך הדרך
ידרך תנינא לא נקרא עשיתי כאשר צויתני כתיב
ונקרא ככל אשר צויתני׳ ופאת נגב חמש חמש
מאות חמש תנינא לא נקרא׳ כי אם גאל אנכי
אם לא נקרא **החלק השני** הן עשרה
ולא אינן כתובין כתיב ונקראבעבנין
בלכתו כי צב ידו בנהר כתיב בנהר פרת מקרא׳ כאשר
ישאל בדבר כתיב ישאל איש בדבר נקרא׳ כי על בן
המלך מת כתיב על כן בן המלך נקרא׳ ואת כל אשר
ואשר תכוהו כתיב ואשר אביו והכותו נקרא׳ הנה
ימים באים יי׳ כתיב הנה ימים באים נקרא׳ קנאת יי׳
תעשה זאת כתיב קנאת יי׳ צבאות נקרא׳ אל ידרך
פליטה כתיב יהיה לה פליטה נקרא׳ כל אשר תאמרי

אעשה כתיב תאמרי אלי אעשה נקרא׳ כי אמר אל תבואי
ריקם כתיב כי אמר אלי אל תבואי נקרא׳ הן הן אלו
הנזכרים ואין זולתן בכל ארבעה ועשרים ספרים׳
זה הוא שראיתי לכתבו בזה החלק הראשון והכל
בדרך קצרה והכל מבואר בכתבי בעלי הלשון וה
והדקדוקין כל שכן בספר הקרחה׳ והשם יעזור לכל
דורש לחקור ולפרש ויהיה לו ענק ושורש׳ נשלם
חלק ראשון בעזרת שדי בה

החלק השני בענין המלכים

כבר ביארנו שהאותיות לבדם בלא מלכים וזולתן
הנקודות לא יעלה מהן ענין׳ שבזמן שאדם כותב
לחבירו תיבה בלא נקודות אינו יודע מה ענינה כגון
שכתב שלש אותיות שמר אין הקורא יודע עניניה
אם היא שְמֹר לשון צואה או שָמַר לשון הגדה וספור
או שֶמֶר על שם איש או שֹמֶר מלה אפודה או שומֵר
מקום כגון ודומה להן׳ ואם ישבה מלך אז יודע הענין
בלא קשוי ודון על זאת׳ וגם יודע במלכים האות הנח
מן הנד ויודע בהן דרך הצירות ומקום הפסקה
באתנחה ובסוף פסוק וכו׳ ואם יאמר אדם מי
חבר או המלכים ובן הטעמים והתקין צורתן כמו
שהן עתה בידינו׳ ידע תחלה כי צורתן היא ממנה
שחברו עליו האחרונים ואמרו זו היא צורת הקמצה
וזו היא צורת תמיה וכן זה צורת הזקף וזה צורת
האתנחה וכולן הסכימו על זה ועשו אותן סימנים
ללמוד וללמד כגון׳ יש מי שאומר מימות עזרא
הן שכתבן יחתן והעלו להן או הצורות כמו שכ
ויקראו בספר בתורת האלהים מפורש ושום שכל
ויבינו במקרא׳ ואמרו חכמים מפורש זה התרגום
ושום שכל אלו הפסוקות ויבינו במקרא אלו פסקי הטעמ׳ס
כמו שתיקן התרגום וחיברו׳ וכן תקנו כל התפלות
והברכות כך תיקנו או המלכים והטעמים והעמידום
על צורה זו׳ ויש מי שאומר מקודם נביאים זה שאמרנו
בצורתן ושמותן׳ אבל ענינם מימות משה מסיני בתורה
שבעל פה׳ והיו על פה כמו שהן תנועות הקורא ברא
מלכים ולא טעמים וקורין אותן כתיקון כמו ששמעו
ממשה בדרך הדום ובדרך שחיה ובדרך מצב ואמציא
אותו על הענין וכן קיבלו איש מפי איש׳ ובזמן
שראו שהתחילה הגלות ונתבלבלה הלשון עמדו
וסימנום ותקנום ועמדו בהן החכמים כדי שילמדום
הכל במהרה ותהיה לשון הכל צחה כלשון הקדש
על פי הדקדוק ששמעו ממשה מסיני ונשאר ספר
תורה המקודש בלא נקודות כעיקר נתינתו מסיני כמו
שהוא בלא תרגום והרי אנו מבארין בזה החלק המלכים

וצורתם ומחלקותם׳ **שער** שמות
המלכים וצורתם ומקום יציאתם
וסידורן׳ שם הראשון חולם ונקרא מלוא פום
והוא נקודה אחת בין שתי אותות מלמעלה כמו עשה
קנה׳ ונקרא חולם כמו שאמרו כל הראוי למלכות
חולמתו כלום יבוא כתר מלכות מלוא ראשו בשווה
כמו ותחלימני והחייני כלומר בריא ושלם מלא
ומבואר׳ שם השני קמצה והיא קו ונקודה תחתיו
תחת האות כמו בָּרָא עָשָׂה והיא קומצת הפה כמו
וקמץ הכהן׳ שם השלישי פתח והוא קו תחת
האות כמו תַחַן גַחַם והוא פותח הפה כמו פתח לבנון
דלתיך׳ שם הרביעי סגלה ונקרא פתח קטן והוא
שתי נקודות מלמטה ונקודה אחת תחתיהן כמו אֶרֶץ
גֶבֶר וקראו לו פתח קטן לפי שאינו פותח הפה
כולו אלא הצדדין בלבד ונקרא סגולה שהוא כמו
אשכל בכרם והכרם נקרא סגלה והוא שלש נקודות
משולשין כמו שביארנו צורתו׳ שם החמישי
צירי ונקרא קמץ קטן והוא שתי נקודות זו בצד
זו בשווה תחת האות כמו הֵיטֵב תֵבֵן ונקרא
קמץ קטן לפי שהוא קומץ את הפה מעט׳ ונקרא
צירי שכן קורין רבנן לשוקת שבוקעת מן הנהר
צירתא לפי שהיא בוקעת ועוברת כך זה המלך
בוקע בין השנים ועובר׳ שם הששי חרק
והוא נקודה אחת תחת האות כמו בִין תִבִין ונקרא
חרק שהוא חורק השנים כמו וחרק עליו שניו׳
שם השביעי שרק והוא נקודה אחת בתוך
אות וו הסמוך לאותו האות הצריך לו כמו חוּשׁוּ
קוּמוּ ואם אין שם וו עושין אותו שלש נקודות
מלמטה תחת האות זו תחת זו באלכסון דרך ימין
כמו קֻמָה שֻבָה ונקרא שרק שהוא שורק בשפתים
כמו שריקות עדרים׳ אלה הם שבעת המלכים
המשוחים הכסוכים׳ והשוא יוצא עמהם ומתחלק
בתוצאותיהם ולבסוף נבארנו בעזרת צור ישראל
ושומרו׳ **ואלה מחלקות** תוצאותם
הראשון הוא החולם עיקרו
עיקר הלשון וביתה הבליעה כמו אותיות אחהע
והוא מהלך על כל הפה כולו ולכך נקרא מלוא
פום׳ השני הוא קמץ בשליש הלשון ותנופתו
למעלה לחניכים ולכך נקרא קמץ׳ השלישי
והוא פתח והוא פותח הפה ומניח הלשון למטה׳
הרביעי והוא הסגול יוצא בצדי הפה ומניח
צד הלשון וקצותה למטה׳ החמישי והוא צירי
בוקע בין השנים ויוצא׳ הששי והוא חרק חורק
את השנים בחזקה׳ השביעי והוא השרק מקבץ
את השפתים ושורק בהן למעלה׳ נמצא סידורן

כך הוא או המפוארה גם א הגבירה גם א הגדורה
גם א הקשורה גם א הסבורה גם א העצורה וסופם
א החמורה והשוא משרת עם כולן בכל המקרא
ודע כי יש לאלה המלכים דרכים נסוכים אחרת
באחת נמסכים ועיקר תולדותם על שלשה דרכים
דרך הרום ודרך נצב ודרך שחיה דרך הרום או או
ודרך נצב אַ אַ אֶ ודרך שחיה אֵ אִ והשוא פעמים
הוא נח ואין לו תנופה ופעמים הוא נד ויוצא משפה
הראשון מן הרום והוא חולם יבוא על הפועל
כמו בוכה קונה ומשקלם ושומע ופותח ומשקלם
ואוכל ושומר ומשקלם ולשעבר כמו שורק שורף
ומשך וכונן וחונן ומשק׳ נודע נושע ומשק׳ ובשמות
כמו אהל בהן אופן אוצר ומשקלם ובמאורעים כמו
רוגז חורב אומר כמצא זה המלך אינו בא אלא בפעלים
ובשמות ובמאורעים בלבד והוא פלי בנפעלים
השני מן הרום והוא שרק יבוא על הצווי כמו קום שם
ויבוא על הפועל שלא נקרא שם פועלו כמו סֻפר
קֻבר ויבוא בשמות ובמאורעים כמו פורה נערך
פודה דרכתי דומה דומיה ודומ׳ הראשון מן
הנצב והוא קמץ יבוא על הנעבר כמו שָמור שָכור
זכור בנו ומשקלם ויבוא על מלה האפודה כמו
שְמור זְכור בְנו רְצוא ומשקלם ויבוא על העבר
כמו שָמַר בָנָה ויבוא לשעבר ולשם הפועל כמו
שָם קָם השני מן הנצב והוא פתח יבוא על
הצווי כמו הַטֵה הַכֵה ומשק׳ ויבוא על מלה האפודה
כמו ובל קוה ומש׳ השלישי מן הנצב והוא סגול
יבוא על הצווי הקל כמו הֶרֶת ממני הרב כבסני
ודומ׳ ויבוא לשעבר כמו הֶאֱכִיל הֶחֱזִיק הֶחֱשו ומש׳
הראשון מן השחיה והוא צירי יבוא לשעבר
כמו הֵקִים הֵשִיב הֵעִיד ויו׳ ויבוא על שם הפועל
כמו מֵקִים מֵעִיד ויבוא על הצווי במקום א במקום
שסמוך לו אות אהחע כמו הֵאָספו הֵחָלצו הֵעָלו
הֵדָמו ודומ׳ השני מן השחיה והוא חרק יבוא
לשעבר כמו הִכָה הִצִית הִגְלָה דִבֶר בִלַע ויבוא
על הצווי כמו שִים הִכון ומש׳ ויבוא על צווי ועבר
ושם פֹעַל כמו הִתְהַלֵךְ מִתְהַלֵךְ הִתְהַלֵךְ וכל הדומה
למשקלים אלו ואפשר שיתחלפו משקלות
[illegible] כלי במלות אחדים כמו אלו פעמים יבוא
הקמץ במקום פתח כמו והמלח לא המלח והחתל
לא חתלת ראוי לה פתח כמו השכב אותם תרצה
וכן נוסו הפנו העמים ראוי הפנו לשון צווי וכן
והפדה לא נפדתה ראוי הפדה כי היא מלה אפודה
וכן ומשקל הכסף והזהב ראוי לפתח שהוא מצורף

וכן הדומה להן ויבוא הקמץ במקום סגלה כמו כי
היום יי׳ נראה אליכם ראוי נִרְאֶה כי הוא עתיד ודומ׳
ויבוא במקום חרק כמו מָשְכו אותה וכל המוֹנֶה ראוי
מִשְכו וכן שעלו חלבו מאד ראוי חלבו כי הוא מקום
צווי ודומ׳ ויבוא במקום שרק כמו שָדדה נינוה הָכרת
מנחה ונסך כליל תָקטר ודומ׳ ויבוא השרק במקום
קמץ כמו הללוהו כרוב גדלו מלא קמצו ולקרבן
העצים ודומ׳ ויבוא במקום פתח כמו כי גֻנב גנבתי
ראוי גַנב גנבתי כמו יסר יסרני יה וכן זכור יי׳
לדויד את כל עֻנותו ראוי עַנותו ודומ׳ ויבוא במקום
חולם כמו תהמת יכסימו וגם לא תעבורי מזה ישפטו
הם תשמורם ודומ׳ ויבוא הצירי מקום סגול כמו
תְאֵהֲבו פתי ודומ׳ ויבוא במקום חלק כמו ותלך ותתע
ותכה מכעס עיני הנצו הרמונים הפלו בית ישראל
הקלה רעתה והצרתי ודומ׳ ויבוא החרק במקום
סגול כמו ובפרשכם כפיכם ותרץ את גלגלתו ודומ׳
ומאספכם רוח רעה מבעתך בן נון ודומ׳ ויבוא
במקום פתח כמו וגלגלין כסופה והתגדלתי והתקדשתי
ואך את דמכם ודומ׳ ויבוא במקום קמץ כמו נִצרה
על דל שפתי ראוי נָצרה שהוא במקום בקשה
ויבוא במקום שרק כמו כן משחת מאיש מראהו
כי מאתנן זונה קבצה ופתחו שעריך ודומ׳ ויבוא
הפתח במקום סגול כמו ותתנה לזרע יעקב אהבך
בוראך יעקב גואלכם אל תלן הלילה ודומ׳ ויבוא
במקום שוא כמו וַתְמותתה ואני אתבל ואמלטו
ודומ׳ ויבוא במקום חרק מפני אות אחהע כמו
כאהלים כארזים ודומ׳ ראוי כי ויבוא במקום שרק
מפני אות אחהע כמו ואהבך זה יגובי ראוין שרק
כמו ושמרך ושלחתי לא נפתחו מפני שהם אחהע
שהן פתוחין ויבוא במקום צירי כמו קשב אל תערה
יאהבכי אישי הבדל יבדילני ודומ׳ ויבוא הסגול במקום
צירי כמו אל המתי ואל תמת עד ילדך [illegible]
ויבוא במקום חלם כמו אהבו את יי׳ [illegible]
ודומ׳ ויבוא במקום [illegible] לעבדך ודומ׳
ויבוא במקום פתח כמו [illegible] תנחלו גש הלאה
ויקץ נח ודומ׳ ויבוא החולם במקום קמץ כמו ולכה
זעמה ישראל במצאכם אתו ודומ׳ ודן על דרך זן
בכל אשר תמצא והן כולם כלים ויוצאים מבין
העיקרים וכל זה לפי צחות הלשון זה הוא שראינו
לכתוב מן מעין המלכים בדרך קצרה קרובה
והמלאכה מרובה והכל מפורש בספרי הדקדוקיין
ולא נשאר לנו אלא דרך ידיעת השוא ועתה נבאר
ממלקותו ודרך הוצאתו שער ידיעת

השוא הנד והנח׳ דרך ידיעת השוא השוא נחלק
לשני מחלקות אחד נח ואחד נד׳ סימני הנח שהוא
מיושב את האות ומניחו ומושכו עם המלך שלפניו
כמו ישראל השוא שתחת השין נח והוא נמשכת עם
היוד במלך היוד והוא החרק וכן זמרי למשעי ופסלי׳
ומסימניו שהוא חולק את המלה לשתים ולשלוש
כמו המצפצפים כאן המ לבדה וצפ לבדה וצפים
לבדה ודומ׳ וכן בסוף התיבה לולי סופה בשוא
נח היו שתי התיבות נשמעים בתיבה אחרת כמו
בראשית ברא הנחת המלה על שית והתיו נח ואמר
ברא נפסקה זו מזו ואו היה תחת התיו שוא נד היו
נשמעין כאן הן בראשיתברא ודון על דרך זו׳ זה
הוא דרך השוא הנח ועוד שהוא מוכיח על מלרע
הנקבה כמו רחצת כחלת וזה במקרה לא בעיקר׳
וכל שוא נח האות הסמוך לו אם היה מאותיות בגד
כפת יצא בדגש לעולם ואם היה נד יצא האות כרפי
כמו שיתבאר והשוא הנח נמשך עם האות
שלפניו כמו שמרנו והשוא הנד נמשך עם
האותות שלאחריו כמו וישכבו השוא שתחת
השין נח לכי כך הוא נמשך עם שלאחריו נמצאת
המלה כאן היא מוחלקת ויש לבדה כבו לבדה ועל
דרך זו כל הדומה׳ ולעולם לא יהיו שואין נחין
כאחד ובזמן שיהיו שני שואין יהיה הראשון נח
והשני נע ולא יהיה נח אחר נע לעולם ולעולם לא
יהיה שוא נח סמוך לשוא נע אלא שלפני לו או יתר
כמו בישראל למנחה ודומ׳ זה הוא דרך הנח׳

סימני השוא הנע כבר ביארנו שהאותות
הן עשרים ושתים והנה נחלקין בשוא לשלשה מחלקות
החלק הראשון [illegible] כל אות
[illegible] אותיות אחהע
יצא אותו השוא במלך שהוא תחת אות אחהע הסמוך
[illegible] בחרק
חטף ואם יש עם השוא געיה יצא בחרק [illegible]
כמו ואם [illegible] ואם וכן [illegible]
לו יצא השוא בקמץ חטף ואם יש עמו געיה יצא
במלך בשוה כאן היא [illegible] וכן והיה יצא השוא
בקמץ קל ואם יש עמו געיה יצא במלך כמו [illegible]
כאן היא והיה וכן רחוקה יצא השוא בחולם קל
ואם יש עמו געיה נקרא בחולם שלם כמו כי רחוקה
היא כאלו היית רחוקה וכן ותלה חרב בקמץ קל
וכן [illegible] יצא בחרק קל וכן [illegible] לעולם השוא
יוצא בחולם קל ואם יש עמו געיה יצא בחולם שלם
כמו יהי שמו לעולם כאלו היא נקוד לעולם ועולה

הגבור בקמץ קל ואם רע בעיניכם בצירי שלם׳
זה הוא דרך אחהע בשוא הסמוך לו והוא
שיהיה האות שעליו השוא משאר האותיות חוץ
מאחהע אבל אם היה האות בעל השוא מאותיות
אחהע וסמוך לו אות כמותו מאחהע אין השוא
יוצא כמלך הסמוך לו אלא בנקודות שעליו בלבד
לפי שאותיות אחהע אינן יוצאין בשוא לבדו אלא
בשוא ופתח או בשוא וקמץ ברוב המקומות לפי
כך נקרא במלכו ואינו נקרא במלך האות הסמוך
לו כמו ימחאו כף השוא שתחת החית יצא בפתח
שעמו ואינו יוצא בשרק שעל האלף וכן על דרך
זו׳ החלק השני כל שוא שיהיה על אות
חוץ מאותיות אחהע וסמוך לאותו האות יוד יצא
היוד במלכו ויצא השוא הסמוך לו בחרק קל
לעולם ואם יש עמו געיה יצא בחרק שלם כמו
לירמיה לישבקשה ויואח ביקב ביום ליבשה בכולן
יצא השוא בחרק קל׳ ואם יש עמו געיה יצא בחרק
שלם כמו ביד אשה כאלו היא ביד׳ ואם יאמר אדם
הואיל והשוא שיש עמו געיה נקרא כמלך למה
לא נקדוהו במלך מתחלתו׳ ידע כי השוא שקודם
היוד סימן למנוכר ואלו הוא מלך היה מיודע כמו
ביום זבחכם מנוכר כלומר באיזה יום שיהיה ביום
ההוא מיודע׳ הפקידים ליבשה מנוכר ביבשה עבר
ישראל מיודע וכן ברוב המקרא׳ והכתוב צריך
למנוכר ולמיודע לפי כך ינקד בשוא כדי שיוכר
שהוא מנוכר ונקרא באיזה מלך הראוי שחברו
עליו ועל עילה זו שנוי כל השואין שבכל החלקים׳
החלק השלישי שאר האותיות והן
שבעה עשר החזיר היוד עליהם יהיו שמונה
עשר׳ או השמנה עשר אם היו בראש התיבה
ואין סמוך להם לא אחהע ולא יוד יצא השוא שלא
שתחתיהן במלך קל והוא הפתח לעולם כמו
ברוב עם גרושותיכם דרכיו וראש זכור למלך
ודומ׳ כולן יוצאין בפתח קל׳ ואם יאמר אדם למה
לא יהיה תחתיהן פתח עם השוא ידע כי כבר
חברו בעלי הלשון והדקדוק שלא יעשו על אות
אחת שוא ומלך אלא אחהע בלבד לפי שהן
אותיות הגרון ואם יאמר למה לא יהיה תחתיהן
פתח לבדו אמור לו אינן ראויין לפתח כי הפתח
יחזק המלה ויסמך לו דגש ברוב המקומות וזו
ראויה לרפיון וראויה לפתחה לפי כך עושין השוא
והקורא אותה יפתחה בפיו ואם יש עם השוא
שתחתיהן געיה יצאו בפתח שלם כמו לנחלת

בני ישר' בבוא אלין צרור המור ודומ'׃ בענין
השוא האות שיש עלין השוא לעולם אי
אפשר שיהיה תחתיו טעם כי הטעם ימשוך האות
ויאריך בו והשוא הנח והנד אי אפשר להאריך בהן
אלא יוצאין בפתיחת הפה בלא הרגשה חזקה כמו בי
בראשית נקרא השוא בפתחה ואינה נמשכת כדי
שתסבול טעם אלא מתגלגלת בפה ודולגת למלך
הסמוך לה לפי כך אי אפשר שיהיה טעם עם השוא
לעולם שהן חלוקין זה בזה הטעם מושך והשוא אינו
נמשך לכך נמנע' והגעיה אינה טעם אלא סימן
לפתיחת השוא בלבד׃ ודע שהשוא הנד אם
יהיה אחריו אות מאותיות בגד כפת לא יהיה דגש
לעולם אלא רפי כמו כללות בבואם בבל ודומ' ואם
יאמר אדם הלא מלת שתי ושתים השוא נד והן דגש
אמור לו שיש שם אלף נעלם קודם השין ונקראת
כאלו היא באלף קל כמו אשתי ונמצא השוא אינו נד
אלא נח וכל שוא נח סמוך לו דגש כמו שאמרנו
ומפני מה לא ימצא דגש אחר שוא נד לפי שהדגש
ממשיך האות ומכבידו והשוא הוא נדפק ואינו
נמשך לכך לא יהיה סמוך לו אלא רפי׃ ודע
שהשוא הנד לא יתחבר עם מלך באות אחת מכל
האותיות אלא אחהע בלבד כמו אני יי' הלוא הורת
וחנה עלו אלי ודומ' ואם יאמר אדם הרי דל מרדכי
בשוא וקמץ וכן קדם קדמיהון משכו אותה די
אנא בניתה לא תבשל גדי שבלים שבלי ודומ'
אמור לו זו אזהרה וזירוז למקצת הקופרים כדי
שיוציאו אלו האותיות שלמים ולא יגמגמו בהם
ומקצת ספרים ימצאו בהן ומקצת לא ימצאו אלא
מוציאין אותם בפה בלבד בשעת קריאה׃
ודע שבזמן שיהיה המלך עם השוא באותיות
אחהע אין המלה נקראת אלא בשוא וחטף כגון
המלך כמו חרם ובית ענת נקרית השוא בקמץ
חטף נמצא העיקר הוא השוא והמלך מסייע
לו ואלו היה המלך עיקר לא היו עושין השוא שהשוא
הוא צריך למלכים ואין המלכים צריכין לו ואי
אפשר שיתקבץ השוא עם המלך אלא בשלשה
אלו בלבד הקמץ והפתח והסגול לפי שהן
קרובין לו אבל שאר מלכים אי אפשר׃ ודע
ששוא נח בתחלת התיבה אי אפשר לפי שאין
מתחילין בתיבה באות נח אלא באות נד לעולם׃
לפי כך כל שוא בתחילת התיבה הוא נד וסמוך לו
רפי כמו בבואם ודומ' וכל שוא באות שני מן התיבה
הוא נח וסמוך לו דגש אלא אם כן נכבד האות הראשון

והוארך בו יהיה השוא נד ויסמך לו רפי כמו ושבה כלו
הוו תיבה לבדה והשניה שבה לבדה ונמצא השוא
בתחלת התיבה שהוא נד כמו שאמרנו ולכך
נסמך לו רפי וכן וסגר פום אריותא ולא חבל וזהב
הארץ ודומ' ואם לא הוארך הוו יהיה השוא נח
וסמוך לו דגש וכן אם אין טעם בתיבה אעפ שיש
בתחלתה געיה יהיה השוא נח כמו ודמהלך נמצא
הגעיה תוכיח במקצת מקומות על תוצאות השוא
אם הוא נח או נד׃ וכבר אמרנו שהשוא הנד לא יסמך
לו שוא נח אלא באות שלישי או יתר כמו בישראל
ואם יאמר אדם הרי מלת שמרה נפשי משכו אותה
ודומ' שהוא נד בצד שוא נח אמור לו אלו המלות אין
לשוא בתחלתן לא טעם ולא עילה ואין אפשר
להוציאו בפה ולא עשו אותו אלא כדי לחטוף בקמץ
ולהקל בו כדי שלא יכבד וכבר אמרנו שאי
אפשר לשני שואין נדין כאחת או נחים כאחת
או נד ונח כאחת אלא בזמן שיהיו שני שואין
כאחת יהיה הראשון נח והשני נד בכל מקום ולא
ימצאו שני שואין נחין כאחת אלא בסוף התיבה
בלבד כמו יושבת בלבנון מקננת בארזים וכן
וישב וירד יפת ודומ' וכן ירה על הנקבה וישבת
על מטה ודומ' וכל שוא יחידי באמצע התיבה לעולם
נח כמו זמרי משעי דברי ודומ' אלא אם [illegible] דגש
הרי הוא נד כמו אתך אתכם אתקנך ודומ' או אם
הוכבד האות שלפניו כמו ושבה המדברים וכן
אם נפתח האות שלפניו והוארך בו מעט יהיה שוא
הסמוך לו כע מעטו וירפה האות שבצדו כמו [illegible]
ויברך וכן כל שתי אותיות בתיבה אחת צבועות [illegible]
זו לעמת זו [illegible] כל המקרא על דרך זה מפי
כל סופר וחוזה הסימן הזה לא ירצה אם געיה לאות
ראשון תקרא בנעימת לחשון יפתח פין בשוא
שתחת האות הראשון כמו ושללו את שלליהם השוא
שתחת הלמד נע וכן ובזרעות מזה להם יסכהו צללים
צללי אלהי המלקקים קול צללת ואם אין געיה אצלם
לא יפתחו לעולם אבל גללם ולא יפצחו במלם כמו
הנכון אתנו לך הוי המחקקים חקקי און כי יכסנו צללי
ערב הבני אבי ודומ' ובלמד זה הוקה הוא כעור וקומה
לבודים ידמה חוץ מחמשה פסוקים על זה פוסקים
ובהן שש הולקים כי געיה להם סמוכה ועמודים
משוכה ובהם תמוכה ושמורה ערוכה והם לא
נפתחים וגבה לא נמצאים והן בצר להם ישתקנב
זובח תודה יכבדנני אזי יקראונני ישחרנני הלא

ימצאנני ומשחרי ימצאנני׳ וכל לשון אפילה
אם בשלוש נקודות פעולה בפתחה מלולה כלו
לשון כלולה כמו ועוגת שעורים תאכלנה השוא
שתחת הכף נפתח מעט וכן בעצבון תאכלנה
ודומ׳ חוץ מאחד במקרא מיוחד ברבות הטובה
רבו אכליה הכף נח׳ וכן כל לשון הליכה לדגשה
סמוכה בפתח ערוכה בלשון לא כרוכה כמו אלכה
לי אלהגדולים השוא שתחת הלמד נפתח וכן
נלכה נא דרך עתה נלכה שם כל המקרא על זה
ירוץ בדבר חרוץ ולא פרוץ ושאר המקרא בלא
פתחה נקרא׳ ועוד למקצת הסופרים כל לשון
ברכה אשר במקרא ערוכה אם טעמה על כף
נסוכה פתחה ארוכה כקשת דרוכה כמו ואברכה
מברכיך ברכני גם אני אבי ואני אברכם ברכו יי׳
מלאכיו ודומ׳ ואם טעמה על בית תמוכה כולה
כרוכה כמו והתברכו בו ויאמר דויד לכל הקהל ברכו
חוץ מאחד במקרא מיוחד כי על כף טעמו והוא
כרוך בנאמו ולקצת הוא שמו וברכית׳ ועוד
למקצת הסופרים כי כל ריש אשר יהיה בין שוא
קמצין או בין קמץ וחרק או שרק יפתח השוא אשר
תחתיו כמו הרכוש הרמסת הרפאים הרשעים הרדידים
ודומ׳ וכל זה לפי העיקרים שהקדמנו שכל שוא
שקדמו אות נמשך וכבד וארוך יהיה תותו השוא נע
ובאו אותה המלה מחלקת ומקום השוא הוא תחלתה
ולכך הוא נפתח וסמיך לו רפי כמו ושבה וסגר המדבר
המדברים ודומ׳ ודבר זה לא ישתנה לעולמי עד
[illegible] כבר ביארנו [illegible] שיש לוו
הלווי דרך [illegible] הוא משפטו
לפי מחלקותיו ואם היה וו הלווי על מלה שהיא מלעיל
תהיה הוו קמוצה ברוב הלשון ומות כמו קנה שמים
וארץ [illegible] יין וקיץ [illegible] לחם ויין [illegible]
[illegible] כרתה ברית [illegible] ואתה זהב [illegible] ועגל וכבש
ושור ואיל ודומ׳ ובמקצת המקומות יהיה בשוא כמו
ואתם [illegible] יין וקיץ ושמן ובקר וצאן כל חלב שור
וכשב [illegible] גדול ורב ודומ׳ ואם יהיה וו הלווי על מלת
מלרע יהיה בשוא כמו [illegible] מה לי ולכם
איש ואשתו וקטן וגדול ודומ׳ ואם היה וו הלווי בשרק
עם אות נח [illegible] יבצרו נקראהוו כאלו הוא [illegible] קל כמו
נקראתם [illegible] [illegible] [illegible]
ועשיתם ולמדתם אותם וכן ראיתי רשעים ודומ׳
כאלו הן [illegible] [illegible] אלמדתם אבכן
כולם נקראים [illegible] קל׳ ואם יהיה סמוך לוו הלווי

אות מאותיות אהחע והוא בשבא ופתח יהיה על הוו פתח
כמו ואכלהו ויכלהו ועשיתם ודומ׳ והיה ראוי להיות שרק
כמו ורגמהו ודומ׳ אא בפתח בשביל אותיות הגרון הסמוך
שהן פתוחין לעולם׳ ואם היה סמוך לוו הלווי יוד רפי יו
הוו בחרק והיוד נח כאלו איננו כמו וירא מצוה הוא ויפ
תאר ויליחו סגרת ויהודה בא וישחקו לפנינו וישיבו
מדרכם הרעה ויעידהו לאמר ויסדתיך בספירים ויש
אליני וירחמהו ויערו את הארץ וישלחם ויהכו ארץ
כרמים ויגבים ויזניה בן הושעיה׳ ואם יהיה וו הלווי סמוך
ליוד נח והוא לשעבר תהיה הוו בפתח והיוד בשוא נח
כמו ואכל ויכלהו ויעידהו אנשי הבליעל ויגברו אליו׳
ואם יהיה היוד סמוך לוו הלווי בחרק והוו היה בשבא
תקרא הוו בחרק קל כמו שאמרנו כמו ויעפו נערים
ויגעו הן יבושו ויכלמו׳ וכן אם היה היוד בקמץ או בפתח
או בצירי כמו ויהפכו ארץ ויבוא כגשם וישבו בארץ׳
ואם היה וו הלווי שרוק והוא סמוך לאות במלת והיו נדים
באיזה מלך היו נקרא הוו בא קל כמו ומל יי׳ אלהיך את לבבך
ומלאו פני תבל ומשמרתם ומתו בדולים ומתבארץ ובאו
ורכבו ובא המלך דויד וברא יי׳ על כל מכון הר ציון ובאש
היאר וברך את בית עבדך ופגשו ציים את איים ופה ישית
בגאון גביך ופרו ורבו ופכיתי אתכם כולם נקראים בא
קל׳ ופעמים תהיה סמוכה לבמלת ואינה בשרק אא בקמץ
כמו רשעים קבורים ובאו יוצא ובא [illegible]
כל הצאן ופיהו מביט לכתרת ודומ׳ ודע [illegible]
והצירי לא יבואו לעולם אא על אות רק נח כתוב או אינו
כתוב כמו ברא עשה קרא באה בנה ירד יצא מאן חרף
ופתח וסגול לא יבואו אא על אות נח מצוי ואינו מן האותיות
הרכים כמו אמר שמר עמד נתן אקרא אזרוע אקחה
מרכבה ממשלה ודומ׳ וזה שאמרנו הוא ברוב ואפשר
שיתחלף זה בזה וזה בזה שכל דקדוקי הלשון אינם בנויין
אא על הרוב׳ זה הוא שראינו לכתבו בזה החלק׃ ועתה
נתחיל בחלק שלישי׃

החלק השלישי

בענין הטעמים והמשרתים
לטעמים ושמותן וצורתן ומחלקותן ושאר ענייניהם וכל
הנלוה אליהם׳ כבר ביארנו שהטעמים צריכין
להם לבארבה ענייני הדברים ולתלץ בהן מאמרי [illegible]
ולולי הטעמים לא נחלק כל ענין ולא עמד כל בנין ולא
נודע זכר מנקבה ולא שעבר להבא ולא שבו לשבו
ולא דומה להן׳ גם לא יתבארו ענייני הפסוק אא בטעמים
שהוא מיישב זו המלה ופוסק בזו ומחביר זו לזו ויד
ירוץ הקורא ולא יכשל׳ ואם לא ידע בטעמי הפסוק
יתחלפו הענינים ויתקלקלו הבניינים ומהפך דברי אלהיו
חיים׳ והרי אנו כותבים כאן צורותם ושמותם ו[illegible]
וענינם לפי מחלקותם והכל בדרך קצרה כמו שעשי

שער

הטעמים הם שנים בשני חלקים הראשונים׳
עשר רשומים כמאורות מסוימים מהם קטנים ומהם
רמים חרודים ולא נעלמים מפי נבונים וחכמים בשום שכל
התומים׳ הראשון נקרא פזר על התיבה כבזר מגביה
וחוזר ובלשון מתפזר׳ השני נקרא תלשה בשני פעמים
חשה בפנים ואחור בשה וגוררת טעמים בדרישה׳ השלישי
נקרא טלשׁ נרחה בשני אצבעות כפרס אחד באחד כקרס
מחובר בלי חרש׳ הרביעי נקרא פשטה והוא היתיב בחיך
ובלשון מבטה ובשני בעמים פשוטה׳ החמישי נקרא
זקף למשיך המלה ועוקף והוא מכל טעם שקת מיוחד
באצבע זקף׳ הששי נקרא אתנחה והיא מכל טעם נחה
ריחה נורת כשמן המשחה ממצעת הפיסוק ומרויחה׳
השביעי נקרא זרקה וגם נקרא צנורי ולפניה סגולה כנל
צרורי מנגחת כשור וכארי׳ השמיני נקרא לגרמיה וגם
נקרא פסקה והיא שופר ומקל חקוקה אדוקה בה וזן אר
דן מפיקה׳ התשיעי נקרא רביע וגם נקרא כגדה והיא
נקודה למעלה נקודה ויוצאה בכחת וברעדה׳ העשירי
נקרא תברה נמשכת בכל המקרא קבועה בתוך התיבה
כקורה מהפכת היד והתיבה משבירה׳ אחד עשר היא
הטפחה אשר לאחור מתוחה במהרה בה לשיחה וסמוך לה
אתנחה׳ שנים עשר הוא הסלוק אשר בו ענין מחבירו
חלוק מוכיח כנר דלוק שזה סוף הפיסוק׳ סימנם פתט
יזא זלל תטס׳ אלו הן הטעמים שנים עשר בדעת
וחכמה ומוסר מלאים בלי מחסר כל אחד בעצ כמו
כמלך או שר זה עם זה לא נאסר׳ והם יסודות הבנין
והם פוסקי הענין והם ראשית כל קטן לחכם ונביא
ומלך ודיין שבהם יתבאר עניננו וצחות לשוננו ומתק
הגיונו ומבו לכל יערב זיהיה עליהם כמו רב׳ ושמונה
משרתים לטעמים חבותים׳ הראשון אזלה לעולם עולה׳
השני מארכה עומדת כחץ דרוכה׳ השלישי דרגה והיא
שלשלה פעם יורדת ופעם עולה׳ הרביעי נטויה במקום
פחה חניה׳ החמישי הוא עגלה עם גלגל כלולה׳ הששי
שופר תואר בן ישפר׳ השביעי שופר הפוך עומד כקרן
הפוך׳ השמיני שופר לגרמיה והיא מן הטעמים מנויה׳
זה הוא שמות הטעמים והמשרתים וכל אחד מהם גלוי
ולא נעלם ידועים בפי ישראל כולם סמוכים לעד לעולם׳
ולא ימצא פיסוק במקרא כולל הטעמים והמשרתים
לא שני פסוקים נמצא בכל אחד מהן אחד עשר מן
השרים ורוב המשרתים׳ ואלו הן ויאמרו אליו
איש עלה לקראתנו ויאמר אלינו לכו שובו
אל המלך אשר שלח אתכם ודברתם אליו כה
אמר יי׳ המבלי אין אלהים בישראל אתה שלח
לדרוש בבעל זבוב אלהי עקרון לכן המטה׳

אשר עלית שם לא תרד ממנה כי מות תמות׳
ויצאו יושבי ערי ישראל ובערו והשיקו בנשק
ומגן וצנה בקשת ובחצים ובמקל יד וברמח ובערו
בהם אש שבע שנים׳ אלו הן הטעמים והמשרתים
של כל המקרא חוץ משלשה ספרים תלים ואיוב ומשלי
היקרים כי יש להם טעמים אחרים שרים ומשרתים והן
שמונה שרים ועשרה משרתים ואלו הן לפי צורתן׳ הראשון
פזר הוא הקול יפזר׳ השני רביע לטעמים יופיע׳
השלישי לגרמיהי והיא פסקה מקל למעלה ובין תיבות
חקוקה׳ הרביעי הוא זרקה תאיר כפנים וכאבוקה׳
החמישי הוא יתיב והוא פשטה מוקדמת למלה למטה׳
הששי הוא אתנחה רווחת ומרויחה׳ השביעי הוא
טפחה נקודה ופשטה לא מזיחה׳ השמיני הוא סלוק
בו יודע סוף הפיסוק׳ והעשרה משרתים שופר מיושב
שופר מפזז ושופר הפוך וצנורית ומקל ודחויה ושוכב
ונטויה ומארכה ושלשלת׳ וימצא פיסוק אחד יש בו
שמונת הטעמים השרים וזה הוא עד אתיתפלל
כל חסיד אליך לעת מצוא רק לשטף מים רבים
אליו לא יגיעו׳ כולם שמונה עשר נחקקים
שמונה טעמים מפתיקים ועשרה ניגון מפיקים וכולן
כראי חזקים זה לזה נזקקים והדברים עתיקים׳

שער

נחזור ונבאר חלוק הטעמים והמשרתים
שלאחד ועשרים ספרים׳ כבר ביארנו ששמות

הטעמים והמשרתים וצורותם חברו עליו האחרונים
אבל הראשונים היו יודעין הענין ומפסיקין במלה
הנפסקת ומצמידין במלה הנצמדת ומגביהין במלה
הנגבהת ומשבירין במלה הנשברת והיה הכל קשור
בנפם ושמור בליבם וכיון שראו האחרונים שחסר
המדע ונתחלף המודע עמדו וחיברו אלו הטעמים
לפי שמותן וצורתן ותקנום במקום כדי שיהיו לעין
הכל מאירים ויהוצו בו הקורים׳ דע שהטעמים השרים
הם העיקרים שבהן יפסק הענין ויעמדו כל הבניינים
והמשרתים יהיו על מלה שאינה ראויה להפסק לפי שאי
אפשר שתהיה תיבה אחת או שתים בלא טעם כל אשר
ולא משרת אם אותיות גדולות או מלות יחידות יהיו מוקפין
להעריב הלשון לפי כך כל מלה שאינה ראויה לשר עושה
לה משרת להקריאה מעט ולא יתדבקו המלות זו על זו׳
והמשרתים מתחלקים לכל השרים ומתחלפין בשידותן
יש שר שראוי לשמש משרת אחד בלבד או שנים ויש
שהוא ראוי לשנים ולשלשה וכן לארבעה וחמשה וזה כל
שר או משרת יש לו ענין ונעימה לבדו ולא ישוו זה לזה
ואם שון ישוו בדרך אחת או שנים לא בכל הדרכים לפי
כך היו שמותיהן בדוקין ומנינן קבוקין ואו והיתה נעימת
השרים והמשרתים שוה היו כולם שם אחד וצורה אחת

ודבר זה גלוי הוא לכל המבינים׳ והטעמים השרים נחלקים
לשלשה חלקים׳ מהן דרך גובה׳ ומהן דרך רום ומהן דרך שחיה
ואיזה שחיה אלא קול נצב שאינו לא למעלה ולא למטה׳
דרך גובה נכנס תחתיו שלשה והם פזר תלשה וטרס׳ ודרך רום
נכנס תחתיו ששה והם זרקה לגרמיה רביע תביר טפחה סלוק׳
ודרך נצב נכנס תחתיו שלשה והם יתיב זקף אתנחה׳ וכן יש
למשרתים כמותן׳ לפי כך יהיה כל טעם על מלה הראויה
לו׳ והמשרת הוא בשביל השר לפי כך אי אפשר שיהיה משרת
אלא והוא סמוך לשר לעולם׳ והשר אפשר שימצא בלא משרת
לפי שהמשרת צריך לשר ואין השר צריך למשרת אלא בין
היה בין לא היה כמו שיתבאר׳ ודע שהמשרת לא יהיה
שר לעולם אלא אחד בלבד והוא הדרגה והיא הנקראת שלשלת
בזמן שהיא למטה תחת התיבה הוא משרת ובזמן שהוא
למעלה הוא שר והוא פלי לא ימצא באחד ועשרים ספרים
אלא בשבעה מקומות בלבד כמו ויתמהמה ודומ׳ ולפי שהן
יחידים במקרא לפי כך לא נמנה עם השרים׳ וכן לא יהיה
השר משרת לעולם אלא התלשה בזמן שהיא בראש המלה
על ימין הקורא היא שר׳ ובזמן שהיא על שמאל היא משרת
ונוספת על המשרתים׳ והיתיב יש לו שתי צורות הוא פשטה
בסוף המלה למעלה כמו דבר׳ ואם היה החוזק באמצע
המלה יהיו שני פשטין כמו ויאמל׳ ופעמים יהיו כצורת
שופר הפוך ויהיה מלמטה וההפרש בינו ובין שופר הפוך
המשרת שהמשרת יהיה לאחר המלך בכל אות שיהיה
עליו החוזק כמו אלה וזה לא יהיה אלא בתחלת התיבה לעולם
קודם למלך כמו תלת בכה ודומ׳ והטלש פעמים יהיה
פשטה כמו ולכן ופעמים יהיו שתים כמו ויאמרו וסימנו
אם היה על מלך תחרון שבתיבה יהיו שתים לעולם כמו
דבר׳ ואם יש אחר אחריו מלך יהיה אחד כמו ויעל ודומ׳ ׃
והתלשה השמאל שהיא משרת ... צורתה ומקומה
ושלשה פעמים למעלה בראש התיבה על שמאל הקורא וצורתה
ככה כמו ויאמר ... היא תחת המלה ונקראת תלשה
קטנה ונקראת ... וצורתה ככה כמו ואת פאת והיא
בששה עשר מקומות באחד ועשרים ספרים׳ והפזר שהוא
שר פעמים ישתנה שמו וצורתו ופעם יהיה ככה וימהרו
ונקרא פזר קטן ופעם יהיה ככה לם ונקרא פזר גדול
ונקרא קרני פרה׳ וכן הזקף פעמים הוא שתי נקודות זו על
זו ונקרא זקף קטן ופעמים יהיה ... נקודות ומקל ונקרא
זקף גדול׳ והשופר שהוא ... במשרתים פעמים ישתנה
שמו לפי הנעימה וצורתו אחת והוא נקרא שופר מיושב
ונקרא שופר מהפך ונקרא שופר מכרבל׳ ועוד יש לנו
טעם שר ולא נזכר ... בכלל חבירו והיא הסגלה
והיא שלש נקודות בראש התיבה משמאל כמו ויאמר
המלך׳ ולמה לא נמנית לפי שהיא תכף לזרקה לעולם לכך
נמנו כאחד׳ נמצא כל שמות הטעמים והמשרתים לפי

שני מקומם וצורתם כך הוא׳ פזר פזר גדול תלשה
ימין טלשא חד שני טרסין יתיב חד שני יתיבין יתיב מוקדם
זקף זקף גדול אתנחה זרקה סגלה לגרמיה רביע
תביר טפחה סלוק שלשלת מלעיל אלו השרים׳ והמשרתים
שופר מיושב ושופר מורם ושופר מכרבל ושופר לגרמיה
ושופר הפוך ותלשה שמאל ותלשה קטנה ואזלה ומאריכה
ודרגה ונטויה׳ אלו הם הטעמים המשרתים והשרים
המתנהגים באחד ועשרים ספרים׳ אבל הגעיה והיא
צורת מקל נטויה לאחור שתמצא תחת התיבות במקצת
מקומות אינה לא שר ולא משרת אלא לרמוז בה שצריך
למשוך באותו האות מעט כמו וידברו לפי כך לא נמנית
בכלל וכבר אמרו אין אב לגעיה׳ וכן הדרגה והוא כצורת
אזלה שיהיה בראש התיבה אינו לא שר ו...
לרמוז שיוציא אותו האות כהתזה כמו והבקר ...
ודומ׳ זה הוא שמות הכל וצורתם ומקומותם׳
ועתה נבאר עניני בגד כפת ואויה בדגש ורפי ואחר
כך נחזור למחלקות הטעמים והמשרתים׳ דע כי כל
אות מאותיות בגד כפת שהיה תחלת תיבה והיה סוף תיבה
ראשונה מאותיות אויה אם היה טעם התיבה הראשונה
מן השרים יהיו בגד כפת שבצדה דגש לעולם שכל
הטעמים השרים פוסקין ולא יהיה אחריהן רפי לעולם׳
ואם היה טעם התיבה ראשונה מן המשרתים כמו ואקחה
פת לחם כי באפס אל בדרך רחוקה ויהי ... ודומ׳ יהיו
בגד כפת רפין לעולם חוץ מן אוגירה ... ...
מרחיק ומפיק ושתי אותיות צבותות וזה הוא פירוש
אוגירה יש בה שבע מלות ארבעה מהם בשירת
הים כי גאה גאה וחבירו מי כמכה נאדר בקד׳
ידמו כאבן׳ וחד בירמיה כלאיתי כלכל ולא אוכל׳ וחד
בישעיה ושמתי כדכד שמשי׳ וחד בדניאל וחכמה כחכמת
אלהין׳ הללו המלות סמוכין לאויה ואין על תיבה ראשונה
אלא משרת והן בדגש ונקראין אוגירה ואין להם טעם
אלא קבלה היא ביד הסופרים איש מפי איש׳ ויש מלות
אחרות יש בהן חלוף בין הסופרים מקצת אומרים דגש
והן בכלל אוגידה ומקצת אומרים רפי והקורא רשאי בהן
והן כמו עם זו גאלת חלוף וכן הלא פגעת בה רוח
הקדים וכן ויעש ירבעם חג בחדש השמיני בחמשה
עשר וכן ויהי כשמע ויהי כאשר תמו והיה כי יצאו
עליך ויהי כראותם ויהי כהוציאם ודומ׳ כולן חלוף
והקורא רשאי בהן׳ פסיק כשיהיה בין מלת
אויה ומלת בגד כפת פסיק בין שני התיבות
תהיה אות בגד כפת פסיק דגש כמו עשו כלה יוסף
יוי על עלותיכם ודומ׳ וזה חוק לעולם לא ישתנה׳
רחיק הוא הדוחק שיהיה בין שני התיבות והוא שלא

יהיה בין מקום טעם מלה ראשונה ובין טעם תיבה שניה
לא מלך אחד בלבד לפי כך נדחק הטעם על הטעם ותצא
בדגש כמו ואעידה בם וענקה בי צדקתי והביתבו יומם
ועבדיך באו ודומ׳ וכן יבוא הדחיק במלה שאין בה טעם
כמו מה תאמר ומה תעשה מהפרי ומהבל בטני ודומ׳
וזה שאמרנו שאם לא היה בין טעם ראשונה ושניה אלא
מלך בלבד יהיה דגש והוא שיהיה אותו המלך קמץ ורחוק
ואם יהיה זולתי הקמץ יהיה רפי כמנהגנו כמו אשר
הודעתנו בו או היה קמץ ולא היה רחוק הרי הוא רפי
כמנהגנו כמו ולא היה בם עוד רוח ודומ׳ עד שיהיה
קמץ ורחוק׳ **אתי מרחיק** הוא הפך הדחיק
שהדחיק קירוב טעם לטעם ואתי
מרחיק לפי שנתרחק בין טעם לטעם מלכים הרבה
בא הטעם הראשון ורחק כל המלכים והשליכם על אות
הטעם השני לאבני בלוסטא כמו הוא יבנה צית הלמתים
תעשה פלא סורה שבהפה ותלכה אליה ואדרשה בה
ודומ׳ **מפיק** הוא שיהיה אות האו״יה יוצא בלשון
ואינו נח כמו מחציתה בבקר בצדה תשים
ודומ׳ וכן ויצו פרעה חצרותיו בתהלה ודומ׳ במ״צ ונטה
עליה קותהו וקול המון שלו בה הן מפיק וו והן בדפי
וכך קיבלום׳ וכן מפיק יוד כמו ומי גוי גדול לגוי
גדול ודומ׳ במ״א יי׳ בם סיני בקדש בם סמוך למפיק
יוד והוא רפי׳ ומפיק אלף אי אפשר׳ **שני אותות**
צבותות׳ כל תיבה שתחלתה שני
בתין או שני כיפין או בי ופי והיה על האות הראשון
שוא יהיה בדגש לעולם ולו נסמך לאו״יה כמו ויהי
בבואה ותתפשהו בבגדו ויהי ככלות הלא ככרכמיש
ואכבדה בפרעה אשר שמתי בפיך ודומ׳ ואם יהיה
תחת האות הראשון מלך יהיה רפי כמנהגנו כמו והוא
אשה בבתוליה אזלו בבהילו ארכובתי בבלאי אל
ירא בפלגות ודומ׳ ודע שזה שאמרנו כל בג״ד כפ״ת
דסמיך לאו״יה מתקרי רפי חוץ מן הנזכרים אין
הולכין בו אחר הכתב אלא אחר הקריאה כמו ועשית
בדי אעפ׳ שאין סמוך לו אלא תיו הרי הוא רפי לפי
שאות מאותיות או״יה נח נעלם בצד התיו והוא הי או
אלף במקצת מקומות לפי כך רואין כאלו היא סמוכה
לאו״יה ותהיה בדי רפי וכן ובנית ונתת וקנית ולקחת
וביתך בשבתך וידך ועבדיך ודומ׳ כולן באות נח
מאותיות או״יה בצד התיו או בצד הכף לפיכך דנין בו
במקום או״יה וכן אפשר שימצא אות או״יה כתוב
וסמוך לו דגש כאלו אין שם אות או״יה כמון וירא בלק
האת כאלו אינו לפי שאין הדיבור עומד אלא על הריש
לפי כך נסמך לו דגש׳ וכן כל הדומה לזה מקום למנבא
וחוזה׳ ואם יאמר אדם מה טעם בג״ד כפ״ת נרפין מאו״יה

ידע שאותיות או״יה הן רכים רפים לפי כך מרפין
האות הסמוך להן ויצא רך כמותן׳ ודע שיש לבני
ארץ ישראל באות ריש דרך אחרת ביציאתו פעם
מחזקין ופעם מרפין והוא קשור בלשונם ואינו מצוי
אצלנו לכך איני צריך להזכירו׳ וכן יש להם זיין ונקרא
מכריך ואינו ידוע אצלינו והמשכילים יבינו׳

שער נחזור לענין הטעמים׳ דע שהטעמים
שנים עשר יש מהן מה שאפשר שיצמד והן
שבעה פזר תלשה יתיב זקף לגרמיה תביר זרקה׳
והחלק שאי אפשר שיצמד הם טרס רביע טפחא
אתנחה סלוק׳ והחלק הנצמד נחלק לשלשה חלקים
חלק יצמד לשנים בלבד וחלק לשלשה וחלק ליתר
משלשה׳ החלק הראשון היתיב והתביר ולגרמיה
ותלשה׳ היתיב כמו אתה ואהרן ודומ׳ התביר ככמו
לרדת אל כרם ודומ׳ לגרמיה כמו וימח את כל היקום
אשר על׳ והתלשה במקום אחד בלבד באלנה ואשלחה
אותך אל המלך׳ החלק השני הם זקף וזרקה הזקף
כמו ערב וידעתם ודומ׳ הרי נצמד לשנים והשלשי כמו
כבאך בבל וראית וקראת ודומ׳ והזרקה אפשר שתצמד
לשנים כמו כה אמר יי׳ למשיחו לכורש ודומ׳ ואחד
שלשי בלבד והוא יען אשר שלחת מלאכים לדרוש
בבעל זבוב אלהי עקרון׳ החלק השלישי אפשר
שיצמד ליתר משלשה הוא הפזר לבדו׳ יצמד לשנים
כמו וימהלו וישלימו ודומ׳ ויצמד לשלשה כמו הילכן
בקיהו מתניהו׳ ויצמד לארבעה כמו ושבניהו ויושפט
ונתנאל ועמשי ודומ׳ ויצמד לחמשה כמו ואחיו שמעיה
ועזראל מללי גללי ודומ׳ ולא יצמד לששה ולשבעה׳
אלא פסוק אחד נצמד בו שמונה פזרין ועמהם אחיהם
המשנים זכריהו בן [illegible] ושמרמות ויחיאל ועני אליאב ובניהו ומעשיהו
מתתיהו ואליפלהו ומקניהו ועובד אדום ויעיאל השוערים׳
והמשרתים שיהיו ביניהן אין מפסיקין לפי שאינן אלא
טפלה׳ ושאר החמשה לא יכפלו לא יצמדו כגון טרס סמוך
לטרס ולא רביע סמוך לרביע ולא אתנחה ואתנחה
ולא טפחה וטפחה ולא סלוק וסלוק׳ כבר אמרתי
שהמשרתים הם טפלה לשרים והן מחזקים המלות
שלא יתרפקו זו לזו עד מקום השר בלבד והודעתי
שאי אפשר למשרת בלא שר וגם אי אפשר שיהיה
בלא משרת׳ והרי [illegible] טעם שאפשר
שיסמכו לו משרתים הרבה׳ ויש טעם שלא יקדים
אלא משרת אחד הרי על מה שאנו מתכוונין לדומה להן
והטעמים נחלקים לפי ענינם לשלשה חלקים׳
החלק הראשון אין נסמך לו מן המשרתים אלא משרת
אחד בלבד׳ החלק השני אפשר שיסמך לו שני משרתים

החלק השלישי אפשר שישרתוהו שלשה משרתים׳
החלק הרביעי אפשר שישרתוהו ארבעה משרתים׳
החלק החמישי אפשר שישרתוהו חמשה משרתים׳
החלק הששי אפשר שישרתוהו ששה משרתים׳
וזהו פירושן   החלק הראשון הוא הסלוק אפשר
שיהיה בלא משרת כמו וירדת עד דן ואפשר שיהיה לו
משרת אחד ולא שני משרתים כמו ואת הארץ ודומ׳
החלק השני יש בו ארבעה טעמים והם לגרמיה זקף
טפחה אתנחה׳ הלגרמיה אפשר שתהיה בלא משרת כמו
אלה תולדות ודומ׳ ואפשר שיהיה לה משרת אחד כמו
וישלח מלך אשורי ודומ׳ ואפשר שיהיה לה שני משרתים
כמו כי המלט תמלטו ודומ׳ : הזקף אפשר שיהיה בלא
משרת כמו והכהן ודומ׳ ואפשר שישרתו משרת אחד
כמו כי הוא בין אחים ודומ׳ ואפשר שיהיו לו שני משרתים
כמו טוב תתי אתה לך ודומ׳ ׳ הטפחה אפשר שתהיה
בלא משרת כמו בראשית ודומ׳ ואפשר שיקדמה משרת
אחד כמו נחמו נחמו עמי ודומ׳ ואפשר שיקדמה שני
משרתים כמו למה תעשה כה לעבדיך ודומ׳ ׳ האתנחה
אפשר שתהיה בלא משרת כמו ויען ויאמר ודומ׳ ואפשר
שיקדמה משרת אחד כמו ברא אלהים ודומ׳ ואפשר
שני משרתים כמו כי לא תחפירי ודומ׳ וכן בנטויה אם
ארץ מאפליה ודומ׳ : החלק השלישי הוא הרביע
אפשר שיהיה לבדו כמו ותחת כי יאקב ודומ׳ ואפשר
שיקדמו משרת אחד כמו התעוררי התעוררי ואפשר
שיקדמו שני משרתים כמו כי עלאפי ועלחמתי ודומ׳
ואפשר שלשה משרתים כמו גם בן ואח אין לו ודומ׳
החלק הרביעי הוא זרקה ותביר הזרקה אפשר שלא
יקדמה משרת כמו ויאמר יעקב ודומ׳ ואפשר שיקדמה
משרת אחד כמו [illegible] ואפשר שיקדמה
שני משרתים [illegible] לפרעה הכפתר על׳
ודומ׳ ואפשר שיהיו לה שלשה משרתים כמו ואשר
לא אתר [illegible] ודומ׳ ואפשר שיהיה לה ארבעה
משרתים כמו הנני עומד לפניך שם על הצור בחרב
ודומ׳ התביר אפשר שיהיה לבדו כמו ואלה תלדת
ישמעאל ודומ׳ ואפשר שיקדמהו משרת אחד כמו למען
תחיו ודומ׳ ואפשר שיקדמהו שני משרתים כמו אשר
ישחטו את העלה ודומ׳ ואפשר שלשה משרתים כמו
כי לא עלה ארוכה לך ודומ׳ ואפשר ארבעה משרתים
כמו כלה בא אל המקום אשר [illegible] שם עשה אל וימת ודומ׳
החלק החמישי הוא [illegible] : התלשה אפשר
שתהיה לבדה כמו [illegible] ודומ׳ ואפשר שיקדמה
משרת אחד כמו ויתן לו ודומ׳ ואפשר שני משרתים
כמו כי כה אמר [illegible] ודומ׳ ואפשר שלשה כמו וחרה אפי
בו ביום ההוא ודומ׳ ואפשר ארבעה כמו ויהי כאשר

שמע סנבלט החרני ודומ׳ ואפשר חמשה כמו ועל
הנחל יעלה על שפתו מזה ומזה כל עץ מאכל ודומ׳
הטרם אפשר שיהיה לבדו כמו ועשה למבצרי מעזים
ודומ׳ ואפשר שיקדמו משרת אחד כמו ויאמר אלי ודומ׳
ואפשר שני משרתים כמו ויעש לו אהוד ודומ׳ ואפשר
שלשה כמו ויאמר חנניה לעיני כל העם ודומ׳ ואפשר
ארבעה כמו קח מטך ונטה ידך על מימי מצרים
ודומ׳ ואפשר חמשה משרתים כמו וישלח ישראל
מלאכים אל מלך אדום לאמר ודומ׳ : החלק הששי
הוא הפזר והיתיב׳ הפזר אפשר שיהיה לבדו בלא
משרת כמו ויעש ויאמר ודומ׳ ואפשר שיהיה לו משרת
כמו ובאת אתה ודומ׳ ואפשר שנים כמו ויתן להם משה
ודומ׳ ואפשר שלשה כמו ויאמר שאול פוצו בעם ודומ׳
ואפשר ארבעה כמו קל קרנא משרוקיתא קתרוס סבכא
ודומ׳ ואפשר חמשה אשר נחלו אלעזר הכהן ויהושע
בן נון ודומ׳ ואפשר ששה כמו ואשלח אליכם את כל
עבדי הנביאים השכם ושלוח לאמר ודומ׳ : היתיב
אפשר שיהיה בלא משרת כמו ובאו ועשו ודומ׳ ואפשר
שיקדמו משרת אחד כמו פצחו רננו ודומ׳ ואפשר שנים
כמו וקראתי עליו לכל הרי חרב ודומ׳ ואפשר שלשה
כמו ונבקע הר הזיתים מחציו ודומ׳ ואפשר ארבעה
כמו אל כל אשר יבוא שם נחלים ודומ׳ ואפשר חמשה
כמו וראשי האבות למטות בני ישראל בגורל בשילה
ודומ׳ ואפשר שיקדמו ששה והוא במקרא במקום
אחד בפסוק וישלח חזקיהו מלך יהודה אל מלך
אשור לכישה לאמר חטאתי׳

שער

כבר אמרנו שהשופר שהוא מכלל
המשרתים נחלק לשלשה שופר מיושב ושופר מורם
ושופר מכרבל׳ ולשון מיושב שהמלה תצא בן
בנעימה מיושבת לא למעלה ולא למטה ולשון מורם
שהמלה תורם בו בנעימה ולא תגביה הקול אלא כאן
בהרגשה בלבד׳ ולשון מכרבל שהוא אודק המלה
לחברתה וכופלה כמו ודויד מכרבל במעיל בוץ׳ וכל
המשרתים אי אפשר שיצמדו ויתחברו זה לזה אלא
שופר מיושב ושופר מורם השופר המיושב יצמד
בשירות ארבעה טעמים בפזר ותלשה וטרם שיש
לו שלשה משרתים או יתר׳ וביתיב שיש לו חמשה
משרתים׳ וביתיב שיש לו ששה משרתים שהוא
יחידי ואין לו שני׳ והשופר המורם ישמש בשני טעמים
צמוד בזרקה ואתנחה ובסגלה שהיא תלויה בזרקה׳
וכן המארכה תצמד בטעם לגרמיה בלבד ושאר
המשרתים לא יצמדו לעולם׳ ושלשה טעמים מכל
השרים והם זרקה יתיב תביר יש לכל אחד מהן שני
משרתים אי אפשר שיתחברו זה עם זה אלא אם היה

זה לא יהיה זה ואם יהיה זה לא יהיה זה׳ הזרקה
בזמן שמשרתלה שופר מורם לא ישרת עמו אזלה
ובזמן שישרתלה אזלה לא ימצא שופר מורם אם
היתה שלשית׳ והיתיב בזמן שמשרתו שופר הפוך
לא ישרת עמו מארכה ובזמן שמשרתו מארכה לא
יהיה שופר הפוך׳ ותביר יש לו שני משרתים דרגה
ומארכה לא יתחברו כאחד אלא באם תעירו ואם תעוררו
את האהבה וחבירן בלבד׳ דרך חיבור משרתים
שופר מיושב סמוך לו שופר מיושב כמותו ועלה נחל
יעלה על שפתו מזה ומזה ודומ׳ ויסמך לו דרגה כמו גם
בן ואח אין לו ודומ׳ ׳ המשרת השני אזלה יסמך לה
שופר הפוך כמו וקראתי עליו לכל הרי חרב ודומ׳ ׳
ויסמך לה נטויה בשני מקומות ומלון לכלא בה וחצי׳
ויסמך לה הטרס עצמו כמו ויעש לו אהוד ודומ׳ ויסמך
לה מארכה כמו וישלח האלהים מלאך לירושלם כי
אעלה ארוכה לך ודומ׳ בלבד׳ המשרת השלישי
תלשה לא יסמך לה אלא אזלה בלבד ובארבעה טעמים
והן יתיב וטרס זרקה ותביר כמו ונבקע הר הזיתים
מחציו בהעביר בניכם באש אתם נטמאים לכל
גלוליכם ואשר יבא את רעהו ביער נחלת עבדי יוי
וצדקתם ודומ׳ ׳ המשרת הרביעי מארכה תסמך
לה מארכה כמותה כמו ושבע עשרה שנה ודומ׳
בטעם לגרמיה השלשי כמו אשר בית ישראל עשים
פה ודומ׳ ויסמך לה נטויה במקום אחד בלבד והיא אם
ארץ מאכליה׳ ותסמך לארבעה טעמים זרקה ויתיב
ותביר וסלוק כמו וקח משענתי בידך עזריקם בכרו
ישתרגו ואת הארץ עד שתחפך׳ ודומ׳ ׳ המשרת
החמישי דרגה יסמך לה שופר מיושב כמו לא בסתר
דברתי ודומ׳ ויסמך לה מארכה כפולה כמו ויקרא לה
נבח והן ארבעה עשר מקומות במקרא׳ ויסמך לה
התביר עצמו כמו אשר ברכו יוי ודומ׳ ׳ המשרת
הששי שופר מכרבל לא יסמך לו לעולם אלא שופר
מורם כמו אשר כפרכהם ודומ׳ ׳ המשרת השביעי
שופר הפוך לא יסמך לו לעולם אלא היתיב בלבד כמו
כה אמר יוי ודומ׳ ׳ המשרת השמיני שופר מורם לא
יסמך לו אלא כמותו או זרקה או סגלה או אתנח ה״ת׳
המשרת התשיעי נטויה לא יסמך לו אלא אתנחה
וסלוק כמו קפדה בא ודומ׳ להחלו ודומ׳ ׳ המשרת
העשירי תלשה קטנה לא יסמך לה אלא פזר גדול כמו
ויהושע בן נון וחצי׳ ׳ וחיבור המשרתים זה לזה על
הדרך שאמרנו לא יתחלף כמו שביארנו דרגה אחריה
תביר לא יהיה תביר ואחרין דרגה וכן נטויה סמוך לה
אתנחה לא תהיה אתנחה ואחריה נטויה וכן בכולם׳
וכבר אמרנו שהדרבן והוא כמו אזלה בראש התיבה

ואינו אזלה וכן הגעיה והיא כמו הטפחה תחת התיבה
אינן לא טעם ולא משרת אלא לפטם את המלה׳ להתיר
צדרבן כמו והבקר והכן ולהרויח בגעיה ולהחביר בה
מלה לאחותה וקופר כותבה וסופר מבטלה וכן מקצת
מקומות קוראין אותה ומקצתאין קוראין אלא במקצת
מקומות היא מועלת כמו שאמרו כל לשון דחילא געי
וכל לשון ראייה לא געי וכמו תשנו יישנו אחת לשון
מנין מקום שנת ואחת לשון שינה ודומ׳ ונקראת געיה
לפי שאין לה נעימה והנפה כשאר הטעמים והמשרתים
אלא למשוך ולהחביר ולהרויח כמו לבלתי השחית הכל
ודומ׳ והיא מלשון גועה׳ והדרבן שהוא מתיז את התיבה
כמו שאמר דברי חכמים כדרבנות ועל דרך זו כל
שמות הטעמים הכל לפי נעימתם ולפי יציאתם
והכל בכתב מאת יוי השכיל׳ שער נבאר בו
ענייני הטעמים והמשרתים כבר אמרנו
שהטעמים נחלקים לשלשה חלקים חלק ראשון נעימתו
דרך גובה והם פזר תלשה וטרס ונעימתם שיגביה בהן
קולו עד למעלה כמו שתראה בזמן שיהיה בפיסוק
שנים שלשה פזרין יגבה קול הקוראים וישמע עד
למרחוק׳ הפזר יהיה באחד ועשרים ספרים על שתי
צורות פעם נקרא פזר קטן והוא כזה ופעם נקרא פזר
גדול והוא כקרני חגבים כזה׳ והוא נחלק לחמשה
חלקים במשרתים׳ החלק הראשון יש לו שני משר
תים והוא בארבעת פיסו וסימנ׳ את פאת קדמה
אלפים באמה׳ צאו לערי יהודה׳ ושם הין לפנים נתנו
את המנ׳ ככה יבער האלהים׳ החלק השני יש לו
שלשה משרתים והן חמשה פיסו׳ ובאו אליך ואמרו
אליך׳ וירם יאשיהו לבני העם׳ גם הנה העץ אשר
עשה המלך ומביאים הערמות ועמסים על החמרים
וישלח אשר על הבית ואשר על העיר׳ החלק השלישי
יש לו ארבעה משרתים והן [illegible] פיסו ושבי אנשים
שרי גדודים היו בן שאול הנה המלך [illegible]
הארץ הזאת׳ תהי נא אזנך קשבת ועיניך פתוחות
דנחמיה׳ החלק הרביעי יש לו חמשה משרתים
והן שני פיסו אשר נחלו אלעזר הכהן ויהושע בן נון
ויקהל דויד את כל שרי השבטים ושרי המחלקות המש
המשרתים את המלך׳ החלק החמישי יש לו ששה
משרתים והן שני פיסו והנותר לנשיא [illegible] לתרומת
הקדש ולאחזת העיר׳ ובעתריין ואמריין ודכריין לעלון
לאלה שמיא׳ נמצאו כל הפזרין הגדולים שבעשרים
ואחד ספרים ששה עשר בלבד והתלשה הקטנה תשמש
עם כל אחד מהן ואינה מתנזרת אלא עמהן בלבד וכבר
נמנו במקורות׳ וטעם שהפזרים הגדולים אמרו לפי
שיש בפיסוקין שלו חוזק גדול ביותר ונגבהין ונתרומא׳

לכך נעשו פזרין גדולים ומשרתי הפזרין הסתם
והגדול כולן שופרות מיושבין בין אחד בין רבים ויתר
עלין הגדול שסמוך לו תלשה קטנה כמו שפירשנו׳
התלשה והיא מחלק דרך גומה כבר ביארנו שיש לה משרתים
מאחד ועד חמשה וכולן שופרות מיושבין לא ישתנו לעולם
וזה שעושין אותה בתחלת התיבה אע״פ שאינה על אות
הנעימה כדי שלא תתחלף בתלשה שהיא משרת וכדי שלא
יטעו בסימן המסורות שעושין על התיבה שיש לה מסורת
והקורא יחזיק על אות הנעימה ולא ישגיח על מקומה כמו
את עץ האר״ז הנעימה על האלף ורואין אותה כאן היא
עלין ודומ׳ וכן הזרקה והסגולה לא יהיו לעולם אלא בסוף
התיבה מלמעלה והקורא אוחז על אות הנעימה וידון בה
ממלות אחרות עד שיעמידנה על מכונה ולא ישתנה
הענין׳ הטרס והוא מחלק גובה׳ אפשר שיהיה לו
משרתים מאחד ועד חמשה כמו שהודענו׳ ודע שאם
היה משרתו אחד והוא על תיבה בפני עצמה אי אפשר
שיהיה אלא או שופר מיושב או אזלה בלבד׳ ודרך ידיעתו
אם הוא שופר או אזלה תדע תחלה אם היה המשרת
תחת אות ראשון מן המלה המוקדמת הוא שופר
לעולם כמו הן הנה תחת הכחשת׳ ודומ׳ ואם היה על
אות שני מן המלה יהיה אזלה כמו ויאמר אחד קדוש
ודומ׳ ואם היה המשרת על מלת הטרס עצמה לא יהיה
אלא אזלה כמו והיתה ונתתי ודומ׳ ולא יהיה משרתו עמו
אלא בזמן שאין אחרין רביע אבל בזמן שיהיה אחרין
רביע יבטל משרתו ויהיה שני טרסין כמו ומרדכי יצא
מלפני המלך ודומ׳ ואפשר שיהיה טרס ולא יהיה אחרין
רביע אלא טעם אחר אבל העיקר בזמן שיש על תיבה
אחת אזיל ואתי לא יהיה אחריה רביע בלבד׳ ואם
קדם לטרס שני משרתים לא יהיו לעולם אלא תלשה
ואזלה כמו ויאמר לי לו עוד ודומ׳ וכן אם היו שלשה
או ארבעה או חמשה שסמוכין לו יהיו תלשה ואזלה
והראשונים כולם שופר [illegible] כמו בעת ההיא יוציאו
את עצמות מלכי יהודה ואת עצמות שרין ואת עצמות
הכהנים ודומ׳ ואם אין לטרס משרת כלל פעם יהיה טרס
אחד ופעם יהיו שני טרסין כמו שביארנו למעלה׳
ואמרו שכן נפתלי אינו עושה לעולם אלא טרס אחד
ואמרו שבזמן שיקדים הטרס שתי תיבות אם היתה האזלה
באות ראשון מן התיבה השנייה תהיה הראשונה מוקף
ולא יהיה לו אלא משרת אחד והוא האזלה בלבד כמו
ואמרתם זבח פסח הוא ליי׳ ודבר זה ברור ואפשר
שימצא חלוף׳ החלק השני והוא דרך כצב וזהו שלשה
יתיב זקף ואתנחה׳ היתיב כבר ביארנו שיש לו מן
משרתים עד שישה שהם תלשה והאזלה ושופר הפוך סמוך
לו בתוב׳ ועתה נבאר עיקר חלוף צורתו וחלוף משרתיו

הראשונים עד התלשה ולמה פעמים יסמך לו שופר
הפוך ופעמים מארכה׳ חילופו בעצמו פעמים
יהיה כמו פשטה בסוף התיבה מלמעלה כמו תנופת
ופעמים יהיה כמו שופר הפוך תחת התיבה מוקדם למלך
כמו בכה ודומ׳ ודרך חילופו שאם היה בלא משרת
והנעימה על אות ראשון מן התיבה יהיה מלמטה כמו
שובה ישראל ארך התיבה ודומ׳ ובזמן שיש עמו משרת
או שנעימתו על אות שני מן התיבה יהיה מלמעלה
כמו וירא אלהים אל יעקב ויסעו מבית אל ודומ׳ ואם
היתה המלה ראויה לשתי נעימות יהיו שני פשטין מלמעלה
אחד על מקום הנעימה האמתית ואחד בסוף התיבה כדי
להכיר שהוא יתיב לא אזלה כמו ויאמר ודומ׳ והפרש
שבין יתיב מלמטה ובין שופר הפוך המשרת שהמשרת
יהיה אחר המלך וזה קודם למלך׳ ושופר הפוך המשרת
לא יהיה אחריו לעולם אלא יתיב פשטה מלמעלה וזה
שהוא יתיב לא יהיה אחריו לעולם אלא זקף ובאחד
עשר מקומות נמצא אחריו יתיב מלמעלה ונמצאו
שני יתיבין כמו או בנבלת את סיחון ודומ׳ והן י״א במקרא
וכבר נתנו במסורות וסימנ׳ נבילתא דסיחון קצת
בגברא דעבד ואזיל בשקר מלכותו ושלטון וזאיב
בנהרא׳ דרך חלוף משרתיו׳ כבר אמרנו שהמשרת
הסמוך ליתיב ישתנה פעם שופר הפוך ופעם מארכה
ודרך ידיעתו אם היה היתיב על המלך הראשון שלתיבה
יהיה משרתו הסמוך לו לעולם מארכה כמו והכן לו
בזה לטוב לנו כל הימים ודומ׳ ואם יהיה היתיב על
המלך השני יהיה משרתו שופר הפוך כמו וחגתם אתו
חג ליי׳ ודומ׳ וחלוף זה לפי הנעימות כמו שפירשנו׳
ודע שהמארכה שהשרת את היתיב פעמים יוארך
בנעימתה ופעמים ידלג בה׳ וידיעת דבר זה כך הוא
אם היה במלה יתיב אחד יאריכו בנעימתה כמו ויוצר
אור מה מצאו אבותיכם בי עול ודומ׳ ואם היה במלה
שני יתיבין מבליעין בנעימתה ולא מאריכין כמו והיתה
תהלה האלהים אני ודומ׳ זה הוא חלוף המשרת השני
הראשון הסמוך ליתיב׳ נחזור לחלוף המשרת
השני המוקדם לראשון וכך הוא אם היה בתחלת התיבה
יהיה שופר לעולם כמו ליל שמרים הוא ליי׳ כי ארץ
פסילים היא ודומ׳ ואם היא על אות שני או יתר יהיה
אזלה לעולם כמו ויפצרו באיש בלוט מאד וכי מה
אני ודומ׳ ושאר משרתיו הראשונים אין להם חלוף׳
הזקף והוא מחלק הנצב דע שאין לו משרת אלא
שופר מורם או שופר מכרבל ודרך ידיעתו אם הוא
זה או זה כך הוא׳ אם היה השופר על אות ראשון מן
התיבה יהיה מכרבל כמו ומי גוי גדול דגע אדבר ודומ׳
ואם היה על אות שני או יתר הוא מורם כמו ולא פחדו

ורגע אדבר ודומ׳ ואם היה לזקף שני משרתים והם
שופרות יהיה הראשון מכרבל והשני מורם על כל פנים
ואין משגיחין על אי זה אות הוא כמו ואשר כפר בהם אשר
יצא ממעיך ודומ׳ ויש בין השופר המכרבל הסמוך לזקף
ובין הסמוך לשופר מורם הפרש שהסמוך לזקף יצא בכרבול
שלם והסמוך למורם יהיה במקצת כרבול׳ וכבר ביארנו
שהדרבן איננו משרת אלא להתיז בו את האות בלבד ולא
ימצא אלא עם הזקף בלבד כמו והבשר והכהן ודומ׳ וכבר
ביארנו שהזקף נחלק לשנים פעם זקף קטן ופעם זקף
גדול וזה לפי נעימות המלה׳ האתנחה והיא מחלק נצב׳
האתנחה אי אפשר שתמצא שתים בפסוק אחד לעולם
לפי שהיא ממצעת את הפסוק ואי אפשר שיהיו לו שני
אמצעיים׳ ומשרת האתנחה לעולם הוא שופר מורם
בין אחד בין רבים כמו כי לא תחפידי ותרא באר מים
ודומ׳ לא יחידות בנטויה׳ ואפשר שתהיה האתנחה בלא
משרת כלל כמו אל אברהם לאמר ודומ׳ ופעמים תהיה
בראש הפסוק כמו ובהר ובמדבר ודומ׳ והקוראין יוסיפו
בנעימתה אם היא בראש הפסוק ואי אפשר לטעם של
שיסמך לה אלא הטפחה בלבד׳ והנטויה תשמש לאתנחה
בעשרה מקומות כמו ויצא נח ודומ׳ וכבר נמנו במסורת
ונקראת נטויה לפי שהיא כצורת טפחה במקומה ואין
לה נעימות טפחה לפי שאין מקומה ראוי לה׳ נשלם
חלק נצב ועניין נצב שיישב את הנעימה לא יגביהנה
בקולו ולא ירימנה בגרונו ולא ישפילנה בהגיונו אלא
יישבנה במתק לשונו כמות ישראל לא ידע ופעמים
יישבנה בהכדה ופעמים בלא הכדה ודרך ידיעתה
כך הוא׳ אם היתה באמצע התיבה ועוד אחרית מלך
ימשוך ביישובה ויגידנה כמו את השמים ואת הארץ
ודומ׳ ואם היתה בסוף התיבה יישבנה בלא משיכה
ולא הכדה ולא הדמה כמו בראשית ברא אלהים לוי
ויהודה ודומ׳ וכן בסלוק בזמן שיש אחרין מלך ימשוך
בו ויגידו למעלה כמו למים כנמא ואם לאו יקפלנה׳
החלק השלישי דרך הרום והן ששה זרקא לגרמיה
רביע תביר טפחה סלוק׳ הזרקה כבר אמרנו
שאפשר שיהיו לה ארבעה משרתים וזה הוא דרך
ידיעתם׳ בזמן שאין לה משרת אין שם דבר ובזמן שיש
לה משרת אחד לא יהיה לעולם אלא שופר מורם כמו
ויאמר יי׳ אל ישעיהו ודומ׳ חוץ מתשעה מקומות
שהיא במשרת אחד והוא מארכה כמו לכן אמר לבני
ישראל ודומ׳ וכבר נמנו במסורות׳ ואם יש לזרקה
שני משרתים הראשון יהיה אזלה לעולם והוא שתהיה
הנעימה על אות שני מן התיבה והשני שופר או מארכה
כמו ויאמר משה לפרעה ויקרא פרעה שם יוסף ודומ׳
חוץ משני מלות מיוחדים בראשונה יורדים והשני למעלה

מועדים והן זו יהיה הוא מספר למלך את אשר החיה את המת
וגם אל הנכרי אשר לא מעמך ישראל הוא׳ ואם היתה הנעימה
על אות ראשון מן התיבה יהיה גם הוא שופר כמו כי לא
מועבת הן קרבן ימיך ודומ׳ ודע שהמשרת הקרוב הסמוך
לזרקה פעמים מורם ופעמים מיושב כמו המארכה
ובזמן שיש שם פסיק קודם לזרקה יהיה אותו המשרת
הקרוב למטה מארכה לעולם כמו וכתוב בספר וחתום
ועלה הגבול דבירה ודומ׳ חוץ משני פיסוקים שהן בטעם
נפסקים ומזה הדרך נתוקים ולמעלה חקוקים והן ויאמר
אלהם ראובן אל תשפכו דם הנה חקרתי אלינו׳ וכן אם יש
במלת הזרקה געיה או שהיתה מלה לפנה מקף וגעיה
יהיה המשרת הקרוב לזרקה למטה כמו ויבא יעקב מן
השדה בערב וקח משענתי בידך ולך ודומ׳ ובמקצת
ספרים כותבין הגעיה ובמקצת אין כותבין אלא סומכין
על דעת הקורא לפי כך אם נמצאת או לא נמצאת יטעם
הקורא התיבה אם היא ראויה לגעיה או לא וידון כפי טעמו
גם הקורא רשאי להוציא הגעיה ורשאי לבטלה אלא
במקצת מקומות אי אפשר לקפלה כמו כי ביד אשה
רחוקה היא ודומ׳ ואם יש לזרקה שלשה משרתים יהיה
הראשון הרחוק תלשה לעולם כמו ואשר יבא את רעהו
ביער ודומ׳ ואם יש לה ארבעה משרתים יהיה הראשון
שופר מיושב והשני תלשה לעולם כמו הנני עומד לפניך
שם על הצור ודומ׳ ושלשה פיסו׳ במקרא נכונים מאחיהם
משתנים כי האזלה והמארכה על מלה אחת ממונים כמו
וידבר משה אל אהרן ואל אלעזר ואל איתמר וראיתם
והנה אם יצאו בנות שילה ויפקד ביום ההוא אנשים
על הנשכות לאוצרות לתרומות וזה לפי כח הנעימה
ומקצת סופרים עושים במקום זו המארכה שופר
והנעימה שוה׳ הלגרמיה והיא מחלק הרום׳ כבר ביארנו
שהמשרת לה מארכה לעולם בין אחד בין שנים כמו אשר
בית ישראל ודומ׳ ואין לה משרת אחר׳ הרביע והוא
מחלק הרום לא ישרת אותו מארכה לעולם והמשרת הסמוך
לו לעולם שופר מיושב כמו ולא יכלו או אז יכשו ודומ׳
ולא יהיה המשרת עם הרביע לעולם על מלה אחת אלא
בחמשה מקומות והן כתובין במסורת׳ ואם היו לרביע
שני משרתים הראשון יהיה דרגה לעולם והשני שופר
מיושב כמו אשר לא ידעתו אבותינו כי על אחי ועל אמתי
ודומ׳ ואם היו לו שלשה משרתים הראשון יהיה שופר
מיושב והשני דרגה והשלישי מיושב לעולם כמו לא
מבני ישראל המה ודומ׳ ואין בזה חלוק׳ התביר
והוא מחלק הרום כבר ביארנו שאפשר שיקדמו ארבעה
משרתים ועתה נבארם ונתקנה נבאר מפני מה פעם
יהיה משרתו עמו והיא מארכה על תיבה אחת ופעם

לא יהיה עמו׃ דע שבזמן שהתביר על מלה פלונית ולפני
האות שיש עליו התביר אות יש תחתיו שוא ולפני השוא
אות שיש עליו מלך משלשה מלכים או והן חולם או קמץ או
צירי לפי תנאי זה יהיה המארכה עם התביר על מלה אחת
כמו׃ צאו ישתרגו התבוננו ודומ׳ וכן ותעלו על שפת אל
תלחמו ודומ׳ כולן על דרך זה במא שהוא מארכה עם
חלק והוא בביתא ואין לה שני׳ והתביר אפשר שישרת
אותו מארכה בסמוך לו ואפשר דרגה ודרך ידיעתו כך
היא אם יש בין נעימת מלה ראשונה ונעימת מלה שנייה
שעליה התביר מלך אחד בלבד יהיה משרתו מארכה לעולם
כמו כי כה אמר ויכם דויד והשוא הנד נחשב מלך ואינו
מלך כמו והיה לך ודומ׳ ואם היה בין נעימה לנעימה שני
מלכים או יתר יהיה משרתו דרגה לעולם כמו שנים מכר׳
המה הגבורים ודומ׳ ואם היה שוא נח היה מארכה ברמאן
שאמרו והן ואברהם היו יהיה וכיכף שור איש בין ביתאל
הפך ידך כשר שלמון אשר תמצא ידך וימנה וישוה ומיכאל
וישפה ועורהם עומדים כי אין לעמד׳ ואם היה בין נעימה
לנעימה פסיק בין היו שם מלכים בין לא היו לעולם דרגה
כמו המול ימול וישם המלך אחשרשומס ודומ׳ והמשרת
השני שלתביר פעם יהיה שופר מיושב ופעם אזלה ודרך
ידיעתו אם הוא על אות ראשון מן התיבה יהיה שופר כמו
עיר שפכת דם ואם הוא על אות שני יהיה אזלה כמו
ואיש ראש בית אבותיו ודומ׳ ובזמן שיהיה לו ארבעה
משרתים יהיו הראשונים שופר מיושב ותלשה ואזלה
ודרגה או מארכה׃ ודרגה ומארכה כאחת אי אפשר אלא
במקום אחד כמו שביארנו׃ הטפחה והיא מחלק הרום
כבר אמרנו שאפשר לה שני משרתים דרגה ומארכה׃
והמשרת שלטפחה לא יהיה עמה על תיבה אחת אלא
בשמונה מקומות בלבד כמו מושבותיכם ודומ׳ וכל
מקום שתמצא עם הטפחה אלא היא געיה לעולם ואל
תטעה בו ולא יהיה לטפחה שני משרתים אלא בארבעה
עשר מקומות בלבד והן הן לא ישתנו כמו ויבא לו יין
וישת וגומ׳ וכולן כתובין במסורות׃ והמארכה המשרתת
את הטפחה יתחלף נעימתה לפי המלכים׃ כיצד אם
לא היה בין נעימת המארכה ובין נעימת הטפחה מלך
כלל תצא נעימת המארכה שבורה מנוחת כמו ונתתם
לי אותה ומת ודומ׳ ואם היה בין המארכה והטפחה שני
מלכים אחת במלת המארכה ואחת במלת הטפחה תצא
נעימת המארכה מיושבת בלא התנשאה כמו כי לא מרו
אותם בדרך ודומ׳ ואם היו שם מלכים יתר משנים אינו
ממשיך בנעימתה כמו כי עשיתי עמכם חסד ודומ׳׃
ודע שבזמן שיהיה לפני מלת הטפחה שתי מלות הראשונה
כי והשנייה לא יתחלפו במארכה פעם תהיה על כי ותהיה

לא במקף ופעם תהיה על לא ותהיה כי במקף ודרך
ידיעתה כך הוא אם היה על אות ראשון ממלת הטפחה
מלך תהיה המארכה על כי ותהיה לא במקף כמו כי
לא כלו כי לא תסוב ודומ׳ ואם היה על אות ראשון שוא
תהיה המארכה על לא ותהיה כי במקף כמו כי לא
בכה כי לא ביד יקחו ודומ׳ הכל על דרך זו במא על
אות ראשון מלך והמארכה על לא והוא כי לא תעבר
את הירדן הזה׃ הסלוק והוא מחלק הרום׃ כבר
אמרנו שאי אפשר לו משרת אלא אחד והוא המארכה
לעולם ואין לו אחר במה מקומות שתשרת אותן
הנטויה והן כתובין במסורות׃ הרי נתבאר
משרתי כל טעם וכיצד סידורן ושירותן וחילופן לפי
מחלקותיהן׳

שער מוסף לחלוק המשרתים

כבר ביארנו מנין המשרתים ודרך שירותם
ועתה נבאר חלק כל משרת ומשרת למי ישרת מן
השרים ובכמה פנים משרתו׳ וזה הוא התלשה
הקטנה לא תשרת אלא לפזר גדול בלבד בסמוך לו
לעולם וכבר ביארנו שהיא בששה עשר מקומות
באחד ועשרים ספרים בלבד׳ הנטויה אינה משמשת
אלא לאתנחה ולסלוק בלבד בסמוך לעולם והן עשרה
באתנחה וחמשה בסלוק׳ נמצאת בחמשה עשר
מקומות באחד ועשרים ספרים׳ השופר ההפוך לא
ישרת אלא היתיב בלבד בסמוך לו לעולם ולא יסמך
ליתיב אלא הוא לעולם אלא אם לא יהיה בין טעם מלה
ראשונה ובין מקום היתיב מלך מן המלכים יהיה
זולתו מארכה כמו לטובלנו ודומ׳ כמו שביארנו
בחילוק הטעמים׳ שופר מכרבל והוא הנקרא
שופר כחית לא ישרת אלא הזקף בלבד בזמן שיש
לזקף שני שופרות משרתים יהיה הראשון שופר
כחית והשני שופר מורם לעולם׳ ובזמן שאין לו
אלא משרת אחת אם היה על אות ראשון מן המלה
יהיה כחית לעולם ואם היה על אות שני יהיה מורם׳
נמצא שופר מכרבל אינו משרת אלא לזקף בלבד
פעמים בסמוך לו ופעמים לפני משרת אחר כמו
שביארנו׳ שופר מורם ישרת בארבעה מקומות
ישרת האתנחה בין יש לה משרת אחר או שנים
שניהן מורמים ואין לאתנחה משרת זולתו חוץ
מן הנטויה שמשרת אותה בעשרה מקומות בלבד
כמו שביארנו׳ ועוד ישרת הזקף בזמן שיש לו
שופר אחד והוא על אות שני מן המלה יהיה מורם
ואם הוא על ראשון הוא כחית כמו שאמרנו ובזמן
שהן שנים הראשון כחית והשני מורם לעולם׳ ועוד
ישרת הזרקה בין יש לה משרת אחד או רבים הסמוך
לה שופר מורם והוא שלא יהיה בינו ובין הזרקה געיה

או פסיק תהיה נעימת השופר כנעימת המארכה
למטה כמו שביארנו׳ ועוד ישרת הסגלה לעולם
ואין לה משרת זולתו כמו האתנחה׳ שופר מיושב
ישרת לשבעה טעמים ישרת הפזר בין היה לו משרת
אחד או רבים כולן מיושבין לעולם ולא ישרת אותו
זולתו׳ ועוד ישרת התלשה בין שלה משרת אחד או
רבים כולן שופרות מיושבין לעולם׳ ועוד ישרת
הטרס אם אין לטרס לא משרת אחד והיתה נעימת
המשרת על אות ראשון מן המלה יהיה שופר מיושב
לעולם וכן אם היו לו ארבעה או חמשה משרתים
הראשונים יהיו שופרין מיושבין לעולם׳ ועוד ישרת
הזרקה אם יש לזרקה שני משרתים והיתה נעימת
מלה ראשונה על אות ראשון ממנה לפי תנאי זה
יהיה שופר מיושב לעולם׳ וכן אם היה לה ארבעה
משרתים הראשון המוקדם יהיה שופר מיושב
לעולם׳ ועוד ישרת היתיב אם יש ליתיב שני משרתים
והיתה נעימת מלה ראשונה על אות ראשון ממנה
לפי תנאי זה יהיה שופר מיושב׳ ואם יש לו ארבעה
משרתים הראשון מהם שופר מיושב לעולם׳ וכן אם
יש לו חמשה או ששה משרתים הראשונים מיושבין
כולם לעולם׳ ועוד ישרת הרביע בזמן שאין לו
לא משרת הוא שופר מיושב לעולם׳ ואם היו לו
שלשה משרתים הראשון והשלישי מיושבין לעולם׳
ועוד ישרת התביר אם יש לו שני משרתים והיתה
נעימת מלה ראשונה על אות ראשון ממנה יהיה
שופר מיושב לעולם׳ ואם יש ארבעה משרתים
הראשון מיושב לעולם ולא ישרת שופר מיושב לא
במקומו הזה או בלבד לפי מחלקותם׃ נמצאו
השופרות המשרתים ארבעה חלקים שופר הפוך
והוא לא ישרת לא ליתיב בלבד׳ ושופר מכרבל והוא
משרת לזקף בלבד׳ ושופר מורם והוא משרת לאתנחה
ולזקפה ולזרקה ולסגלה בלבד׳ ושופר מיושב והוא
משרת לפזר ולתלשה ולטרסה ולזרקה וליתיב ולרביע
ולתביר בלבד׳ מארכה תשרת לששה טעמים
תשרת ליתיב בין יש לו משרת אחד או רבים היא
בסמוך לו אם לא היה ראוי לשופר הפוך כמו שביארנו׳
ועוד תשרת לזרקה בין יש לה משרת אחד או רבים
היא בסמוך לעולם והוא שיהיה שם פסיק או געיה
או שלשה מלכים לפי תנאי זה בלבד׳ ועוד תשרת
הלגרמיה אם יש לה אחד או שנים הם מארכה
לעולם׳ ועוד תשרת התביר בין יש לו משרת אחד
או רבים היא בסמוך והוא שתהיה אותה המלה
אינה ראויה לדרגה כמו שביארנו׳ ועוד תשרת

הטפחה אם אין לה לא משרת אחד ואם יש לה שנים
הראשון דרגה לעולם והשני שני מארכות צמותות הן
יד מקומות בכל המקרא׳ ועוד תשרת לסלוק ואין לו
משרת זולתה לא הנטויה בה מקומה בלבד׃ אזלה
תשרת לארבעה טעמים׃ תשרת לטרס אם אין לטרס
לא משרת אחד והיתה נעימת התיבה שלמשרת על
אות שני ממנה יהיה אזלה לעולם לפי תנאי זה בלבד
ואם יש לטרס שנים או שלשה או ארבעה או חמשה
משרתים הסמוך לו אזלה לעולם׳ ועוד תשרת היתיב
בזמן שיש לו שני משרתים והיתה נעימת מלה ראש׳
ונה על אות שני ממנה יהיה אזלה לעולם לפי תנאי
זה בלבד ואם יש לטרס שנים או שלשה או ארבעה או
חמשה משרתים הסמוך לו אזלה לעולם׳ ועוד תשרת
היתיב בזמן שיש לו שני משרתים והיתה נעימת מלה
ראשונה על אות שני ממנה יהיה אזלה לעולם לפי
תנאי זה בלבד׳ ואם יש לו שלשה משרתים או יתר
תהיה המלה השלישית למלת היתיב באזלה לעולם
כמו ובקע הר הזיתים מחצין ודומ׳ ועוד תשרת
הזרקה אם יש לה שני משרתים והיתה הנעימה על
אות שני ממלה ראשונה או יתר לפי תנאי זה תהיה
אזלה ואם יש לה שלשה משרתים או ארבעה השלישית
למלה הזרקה אזלה לעולם כמו ואשר יבא את לעהו
ביער ודומ׳ ועוד תשרת התביר אם יש לו שני
משרתים הראשון אזלה לעולם׳ ואם יש לו שלשה או
ארבעה משרתים השלישית למלת התביר אזלה
לעולם׳ תלשה תשרת לארבעה טעמים תשרת
הטרס אם יש לו שנים או שלשה או ארבעה משרתים
המלה השלישית למלת הטרס תלשה לעולם׳ ועוד
תשרת התביר אם יש לו שלשה או ארבעה משרתים
מלה הרביעית לתביר תהיה תלשה לעולם׳ ועוד
תשרת היתיב אם יש לו שנים או שלשה או ארבעה
הרביעית ליתיב תהיה תלשה לעולם׳ ועוד תשרת
הזרקה אם יש לה משרתים רבים הרביעית לזרקה
תלשה לעולם׳ דרגה תשרת לשני טעמים תשרת
לרביע אם יש לו שני משרתים או שלשה האמצעית
דרגה לעולם׳ ועוד תשרת לתביר אם יש בין נעימת
מלת המשרת ובין נעימתו שני מלכים או יתר תהיה
דרגה לעולם כמו שביארנו׳ וכן אם יש לתביר שני
משרתים ואחד מהם עמו על מרלתו יהיה הראשון
דרגה והוא אם תעירו ואם תעוררו ותצירו׳ נמצא
לפי דרך זו משרת הפזר שופר מיושב לעולם׳ ואם
פזר גדול הוא משרתיו כולן שופרות מיושבין חוץ מן
הסמוך לו שהוא תלשה קטנה׳ ומשרת התלשה שופר

מיושב לעולם׳ ומשרת הטרס שלשה שופר מיושב ותלשה
ואזלה ומשרת לגרמיה שנים שופר מיושב שלה ומאונה
ומשרת הרביע שנים שופר מיושב ודרגה׳ ומשרת הזרקה
חמשה שופר מיושב ותלשה ואזלה ושופר הפוך ומארכה׳
ומשרת הזקף שנים שופר מכרבל ושופר מורם׳ ומשרת
התביר חמשה שופר מיושב ותלשה ואזלה ודרגה ומארכה
ומשרת היתיב חמשה שופר מיושב ותלשה ואזלה ושופר
הפוך ומארכה׳ ומשרת הטפחה מארכה בלבד או דרגה
ושתי מארכות צמותות׳ ומשרת האתנחה שופר מורם
ונטויה׳ ומשרת הסלוק מארכה בלבד ונטויה בחמשה
מקומות כמו שביארנו׳ ברוך אדונינו שהפיק רצונינו
והוא ימלא משאלות לבינו אמן׳ וזה הוא סידור
הטעמים ברוב טרס ואחרין רביעאו לגרמיה ואחר
לגרמיה רביע ואחר רביע יתיב ואחר יתיב זקף ואחר
זקף תביר או טפחה ואחר טפחה אתנחה או סוף פיסוק
אחר פזר תלשה אחר תלשה טרס׳ זה הוא סידורן ברוב
לפי הנעימה׳ לפי שיש מהן דרך גובה ומהן דרך רום ומהן
דרך נצב׳ ואפשר שיתחלף סדר זה לפי מלות הפיסוק
וגדלו וקטנו אם הוא דרך ספור או ישבו אותיות קריאה
או אותיות התימה או אותיות הידיעה׳ לפי ענינו יהיו
תוצאותיו ולפי תוצאותיו יהיו סימני טעמיו והמשכילים
יבינו׳ ודע שיש לבעלי הדקדוק לכל טעם וטעם
הכמה ביד יתר על הנעימה הגלויה בפה כמו שאמרו
צנורי חוטף בה באצבע יחידי סגולה מניף בשלוש
אצבעות לפנין שופר מנענע בשתי אצבעות הנכה
קצרה פזר בשתי אצבעות הנפה גדולה קרני פרה מניף
בשתי אצבעות למעלה תלשה חטפה באצבע׳ זקף
קטן באצבע מלמעלה למטה׳ טרס תפש את המרדה
לאחוריה׳ ועל דרך זו יש לכל הטעמים והמשרתים כמו
שאמרו בענין אין מקנחין בימין מה טעם מפני שמראין
בה טעמי תורה׳ והאל הגדול ברוב גדלו יזכה אותנו
להגות בתורתו ולדקדק בה כראוי ולידע צפוניה וסודיה
ועיקריה ויסודותיה ויגלה לעינינו כל סתריה ויעזרינו
ויזכינו לדעת כל שאפשר לדעתו וללמוד וללמד
לשמור לעשות ולקיים את כל דברי תורתו באהבה
ולעשות משפטיו וחקיו ומצותיו אשר צוה את אבותינו
ויתן חלקינו בתורתו ועם עושי רצונו ויבנה עירנו
בחיינו ובימינו ויקבץ גליותינו וישפיע שלומינו
ותרבה דעתינו ואמר ביום ההוא הנה אלהינו זה קוינו
לו ויושיענו זה יי׳ קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו
אשרי המחכה ויגיע׳ זה הוא שראינו לכתבו וזה כל
בדרך קצרה

וראיתי לכתוב

החלופים שנחלקו בהן הסופרים
בנקודות׳ זה התחילוף אשר נמצא בין שני
המלמדים אהרן בן משה בן אשר ומשה בן נפתלי
ירחמם אל׳ וכשר להקדים מן המלות אשר התחלפו
בהם אשר בהם שתי אותות תתפעם במלה כמו יששכר
וזולתה׳ דע כי היה בן אשר ינקוד ממלת יששכר
השין הראשון ויוציא אותו בסין וישבית השין השני
מן הנקוד ולא יוציא בפה כמו יִשָּׂכָר וכולם על זה
המנהג׳ ובן נפתלי יחלפהו כי הוא ינקוד השנים
ויוציאם בסינין כמו יִשְׂשָׂכָר׳ וכל לשון אכילה
היה בן אשר יפתח הכף על המשפטים שביארנו
בסימני השוא הנע׳ ובן נפתלי לא היה פותיח ממנה
דבר׳ וכל לשון גרושה היה בן אשר יפתח הריש
והוא שיהיה תחת השין שלוש נקודות כמו מעט
מעט אגרשנו לא אגרשנו מפניך וזולתם ואם לא
יהיה על השין שלוש נקודות לא יפתח הריש כמו
ויגרלו בני האשה ויגרשו ותגרשוני מבית אבי
ודומ׳ חוץ ממלה אחת כי הוא יפתח אותה ולא יהיה
תחת השין שלוש נקודות והיא ויגרשהו וילך׳ ובן
נפתלי לא היה פותיח ממנה דבר׳ וכל לשון בתים
אשר יהיה בשני טעמים היה בן נפתלי יחזקם
ברגש יותר מזולתם כמו על הבתים ומבתיך
כולם על זה המנהג׳ ובן אשר יחליפהו על זה חוץ
משתי מלות והיא ובתים מלאים כל טוב את תבנית
האולם ואת בתיו כי זה במסרתה כי ארבע מלות
במקרא מרבה הדגשין והן ובתים מלאים ואת בתיו
וישימה תל עולם וגבריא אליך תלתיהון׳ וכל
בישראל לישראל ביזרעאל ליזרעאל ביראה ליראה
היה בן אשר ינקוד היוד באלו המלות ויוציא אותו בפה
ובן נפתלי יחליפהו ולא ינקוד היוד ולא יוציא אותו
בפה כמו בְישראל׳ וכל ויהי אשר תסמך עם בגד
כפת והטעם מורבק עם ויהי היה בן אשר יקראם
ברפי על משפט אויה כמו ויהי כשמעו ודומ׳ ובן
נפתלי יחליפהו בשבע מלות ויהי כראותו אותה
ויקרע ויהי כראות המלך ויהי כשמעו כי הרימותי
ויהי כהוציאם אותם ויהי כשמע כל המלכים ויהי
כמלכו וחוץ מאלו ינהיגם על משפט אויה רפי כמו
ויהי כל הנופלים ויהי דוד ודומ׳ נתחיל עתה
בחילוף וחיבור שביניהן בתורה ואזכיר הסדרים
שבכל חומש וחומש ומנין הפרשיות ואלו הן׳

סדר פרשיות התורה וסדריה

דע כי המנהג הפשוט ברוב העולם שמשלימין את

התורה בשנה אחת מתחילין מאחר חג הסוכות
בפרשת בראשית וחותמין בסוף חג הסוכות בוזאת
הברכה לכך חילקו את התורה שלשה וחמשים פרשיות
כנגד שבתות השנה התמימה המעוברת כדי שיהין
קוראין פרשה בכל שבת ושבת ובשנה הפשוטה קוראין
במקצת שבתות שתי פרשיות כדי שישלימו את
התורה בשנה הפשוטה׳ זה הוא מנהג רוב העולם׳
ויש מקומות שמשלימין את התורה בשלש שנים
ומחלקין את התורה למאה וחמשים וארבעה פרשיות
והן הנקראין סדרים כדי שיקראו בכל שבת סדר׳
ונמצאו משלימין את התורה בסוף שלש שנים והריני
מבאר מנין הפרשיות שבכל חומש וחומש ומנין
פיסוקי הפרשיות ונעשה לכל מנין פרשה ופרשה
שם איש ידוע כנגד המנין כדי שיהיה המנין שמור
לכל אחד ואחד ולא ישתבש בטעות הסופרים׳
ואבאר החלוף והחבור שבין שני המלמדים׳

ספר ראשון

והוא ספר הישר׳

דע כי הספר הזה שנים עשר פרשה כללם חמשה
וארבעים סדר והוא אלף וחמש מאות וארבעה
ושלשים פיסוק סימן אך לד׳ ונתחיל במנין כל פרשה
ופרשה ואשים לפיסוקי כל פרשה שם איש שישמר
בו המנין ולא תשגה בו׳ פרשת בראשית
יש בה ארבעה סדרים ריש הפרשה׳ אלה תולדות
השמים׳ הן האדם היה׳ וזה ספר תולדות׳ ומנין
הפיסו מאה וששה וארבעים קמו כנגד המנין שם
אמציה׳ ובה מן החלוף מלה אחת והיא ומפרי העץ
אשר בתוך הגן חטוף בתוך הגן׳ ואו המלות שנתחברו
בהן וחית הארץ למינה׳ ולכל חית הארץ׳ מפרי עץ
הגן נאכל ממה אשר בראתי׳ אלה תולדות
נח׳ יש בה חמשה סדרים ריש הפרשה׳ ויזכר
אלהים את נח׳ צא מן התבה׳ ויהיו בני נח היצאים׳
ויהי כל הארץ שפה׳ ומנין הפיסו מאה שלשה
וחמשים קנג כנגד המנין שם בצלאל׳ ובה מן
החלוף שתי מלות נתקן קריאת בן אשר על הימין
וקריאת בן נפתלי על השמאל והיה בן אשר יקרא
כזה ומחיתי את כל היקום בזקפה׳ ובן נפתלי יקרא
כזה את כל היקום אשר עשי על דרך שמאל׳ ובכל
חית הארץ׳ ובכל חית הארץ אתכם׳ ואו המלות
אשר התחברו בהן את האלהים התהלך נח׳ את כל
היקום׳ ויגברו המים ובכל דגי הים׳ ובכל חית הארץ
ינחמנו ממעשנו׳ פרשת לך לך יש בה

ארבעה סדרים׳ ריש הפרשה׳ ויהי בימי אמרפל
ואחר הדברים׳ ושרי אשת אברם׳ ומנין הפיסו מאה
ששה ועשרים קכו כנגד המנין שם מכנדבי׳ ובה מן
החלוף כי את כל הארץ אשר והתחברו באו וישלחו
אתו ואת אברם׳ ויאהל עד סדם׳ ויחשביה לו׳
פרשת וירא יש בה ה׳ סדרים וחמשה פיסו ריש
הפרשה׳ ויבאו שני המלאכים סדמה׳ ויסע משם
אברהם׳ ויי׳ פקד את שרה׳ והאלהים נסה׳ ומנין אלו
חמשה׳ וחמשה פיסו מן הסדר האחרון והוא סדר
ויגד לאברהם׳ ומנין הפיסו מאה ששה וארבעים
קמו כנגד המנין שם יחזקיהו׳ ובה מן החילוף ארבע
מלות ונשאתי לכלהם׳ כי חפרתי את הבאר אלהים
יראה לו השה ולא חשכת את בנך את יחידך׳ ואין
בזו הפרשה מלה שישגה בה איש כמו זורתי לא
ויאמר לו כי צחקת היה מקצת המלמדים יקרא
אותה ברגש ואין כשר׳ ויהיו חיי שרה
יש בה ד׳ סדרים תחסר חמשה פיסוקים אשר הם
בפרשת וירא סדר ויגד לאברהם הוא סדר ראשון
מזו הפרשה עד ואברהם זקן׳ הסדר השני ואברהם
זקן׳ השלישי ואבא היום אל העין׳ הרביעי ויוסף
אברהם׳ ומנין הפיסו מאה וחמשה קה כנגד המנין
שם יהוידע׳ ובה חלוף מלה אחת גרזתושב׳ ושתי
מלות התחברו בהן לעת ערב לעת צאת השאבות׳
ואלה תולדת יצחק יש בה שלשה סדרים׳ ריש
הפרשה׳ ויהי כי זקן יצחק׳ ויתן לך האלהים׳ ומנין
הפיסו מאה וששה קו כנגד המנין יהללאל׳ ואלו
שנתחלפו בהן ויתרצצו הבנים ולמה זה לי בכרה
כי עתה הרחיב יי׳ לנו שופר ותשלחוני מאתכם׳ עלי
קללתך בני׳ וירח את ריח בגדיו ראה ריח בני׳ ועל
חרבך תחיה ואת אחיך׳ ואו התחברו בהן ורבקה אמה
אל יעקב׳ ואהרגה את יעקב אחי׳ פרשת ויצא
יעקב׳ יש בה ארבעה סדרים ריש הפרש׳ וירא יי׳
כי שנואה לאה׳ ויזכר אלהים את רחל׳ ויאמר אלהים
אל יעקב׳ ומנין הפיסו מאה שמונה וארבעים קמח
כנגד המנין חלקיי׳ ויש בה חלוף ויבא יעקב מן השדה
ובהעטיף הצאן גנבתי יום וגנבתי לילה׳ והתחברו
וכל אשר לו חום׳ פרש׳ וישלח יעקב יש בה ג׳ סדרים
ריש הפרש׳ ויבא יעקב שלם׳ וירא אלהים אל יעקב
ומנין הפיסו מאה וארבעה וחמשים קנד כנגד המנין
קליטה׳ ואו שנתחלפו בהן ויאמר אם יבוא עשו אל
המחנה׳ והיה המחנה׳ ויאמר לא אשלחך ויאהב את
הנער וסות פיהו ולזרעך אחריך את בן בשמת אלוף

קרח והמלות אשר התחברו בהן כי יפגשך כי על כן
ראיתי כל יצאי שער עירו בלא געיה׳ פרש׳ וישב
יעקב יש בה ארבעה סדרים ריש הפרש׳ ויהי בעת
ההיא וירד יהודה׳ ויוסף הורד׳ ויהי אחרי הדב׳ האלה חטאו׳
ומנין הפיסו מאה ושנים עשר קי״ב כנגד המנין בקי׳ ושתי
מלות התחלפו בהן להשתחות לך ארצה׳ יפה תאר ויפה
מראה׳ ואו המלות שנתחברו בהן ויתנכלו אתו בת איש
כנעני׳ כי לא לו יהיה הזרע׳ לצחקבנו ראה את כל
מאומה בידו׳ פרש׳ ויהי מקץ יש בה
ד׳ סדרים׳ ריש הפרש׳ ויאמר פרעה אל עבדיו׳ ויאמר
אלהים יוסף ביום הש׳ ואל שדי יתן׳ ומנין הפיסו מאה
ששה וארבעים קמ״ו כנגד המנין יחזקיהו׳ ויש בה חלוף
ויקרא פרעה שם יוסף וליוסף ילד שני בנים בהתחננו
אלינו ויבא יוסף הביתה וישתחוו לו אר׳ ושתי מלות
התחברו בהן ויפתח יוסף את כל אשר בהם׳
פרש׳ ויגש יש בה שני סדרים תחסר ארבעה פיסו
ריש הפרש׳ ואת יהודה שלח ומנין הפיסו מאה וששה
ק״ו כנגד המנין יהללאל׳ ובה חלוף היש לכם אב או אח
ויפל על צוארי בנימן אחיו בני אשר ימנה וישוה
בדלוג ובאליך ובלידן חשים׳ ובני יוסף אשר ילד לו
במצרים׳ ואו המלות שנתחברו בהן לרשנים ילדה לי
אשתי בנימן אחיו׳ כל הנפש לבית יעקב ויכלכלם בלחם
בלא געיה׳ פרש׳ ויחי יעקב ישבה שלשה סדרים
וארבעה פיסות תשלום הפרש׳ הראשונה ואו הן ויהי אחרי
הדברים האלה׳ ויקרא יעקב אל בנו׳ בנימן זאב יטרף
ומנין הפיסו חמשה ושמונים פ״ה כנגד המנין ימלה׳ ובה
חלוף שתי מלות גם הוא יהיה לעם וגם דגש או רפי יהודה
אתה יודוך אחיך שלם ספר הישר

נתחיל בספר הברית

רעביזה הספר
יתחלק אחד עשר פרשה תהיה שלשה ושלשים סדר׳
ומנין הפיס׳ ארט׳ פרש׳ ואלה שמות ישבה ד׳
סדרים ריש הפרשה׳ וילך איש מבית לוי׳ ומשה היה
רעה׳ וילך משה וישב׳ ומנין הפיסו מאה וארבעה
ועשרים קכ״ד כנגד המנין מעדי׳ ויש בה מן החלוף מלה
אחת והיא של נעליך והתחברו בשתי מלות ויבאו
הרעים ויגרשום בלא געיה׳ אחרי כה הבאו׳ פרש׳
וארא יש בה שלשה סדרים ריש הפרשה׳ כי ידבר אלכם
פרעה׳ השכם בבקר׳ ומנין הפיסו מאה ואחד ועשרים
קכ״א כנגד המנין יעיאל׳ ויש בה מן החלוף חמש מלות
הם המדבדים ויחזק לב פרעה וחצי בלא געיה ובחדר
משכבך ויחדלו הקולות והתחברו כל אשר ימצא כי

השערה׳ כי אני הכבדתי יש בה ג׳ סדרים וחצי׳
ריש הפרש׳ עוד נגע אחד׳ ויהי בחצי הלילה׳ קדש לי
כל בכור׳ ומנין הפיסו מאה וששה ק״ו כנגד המנין יהללאל
ויש בה מן החלוף מלה אחת דברו אל כל עדת והתחברו
לא כן לכו נא הגברים ואין קורין אותה באזלה כי אם
במקף׳ פרש׳ ויהי בשלח יש בה ג׳ סדרים וחצי
תשלום הסדר המוקדם ואו הן מה תצעק אלי׳ הנני ממטיר
לכם עד אנה מאנתם׳ ומנין הפיס׳ מאה וששה עשר
נגד המנין סניאה׳ ויש בה חלוף שתי מלות נחית
בחסדך עם זו גאלת דגש או רפי׳ שמעתי את תלנות בני
והתחברו אז ישיר משה זה אלי ואנוהו בהר נחלתך
כל המחלה׳ הנני עמד לפניך שם על הצור׳ פרש׳
וישמע יתרו יש בה שני סדרים׳ ריש הפרשה׳
ואתם תהיו לי ממלכת׳ ומנין הפיסו שתים ושבעים ע״ב
כנגד המנין אליאל ואין בה חלוף׳ והתחברו בא׳ו סקול
יסקל או ירה יירה דגש וזה מנהג שפת הקדש׳ לא
יהיה לך אלהים אחרים געיה על יור שניה׳ פרש׳
ואלה המשפטים ישבה ג׳ סדרים ריש הפרש׳ אם
כסף תלוה׳ הנה אנכי שלח׳ ומנין הפיסו מאה
ושמונה עשר קי״ח כנגד המנין עזיש׳ ובה מן החלוף
שתי מלות ונפש בן אמתך ויחזו את האלהים׳ והתחברו
בא׳ו כן תעשה לשרך כן תעשה לכרמך׳ אם המצא
תמצא בידו׳ פרש׳ ויקחו לי תרומה ישבה ג׳
סדרים ריש הפרש׳ ואת המשכן תעש׳ ועשית פרכת׳
ומנין הפיסו ששה ותשעים צ״ו כנגד המנין סלו ואין
בה חלוף׳ והתחברו בא׳ו ונתת על השלחן׳ ולירכתי
המשכן ימה׳ פרש׳ ואתה תצוה׳ יש בה שני
סדרים ועשרה פיסו מן הסדר הבא ואו הן ריש
הפרש׳ וזה הדבר׳ ועשית מזבח׳ ומנין הפיסו מאה
ואחד ק״א כנגד המנין מיכאל ושלוש מלות התחלפו
בהן׳ והם יקחו את הזהב ואת התכלת ופעמן זהב
ובהעלות אהרן׳ והתחברו בא׳ו ואת שמות׳ ולקחת
את כל החלב׳ ואם יותר׳ פרש׳ כי תשא יש
בה ד׳ סדרים ריש הפרש׳ תשלום סדר ראשון שהוא
ועשית מזבח׳ ראה קראתי׳ ויפן וירד משה׳ פסל
לך׳ ותשעה פיסו מן הסדר הבא והוא ויאמר יי׳ אל
משה כתב לך׳ ומנין הפיסו מאה ותשעה ושלשים
קל״ט כנגד המנין חננאל׳ ובה חלוף וקנמן בשם את
מעשה יי׳ ושתי מלות התחברו בהן ויתנצלו בני
ישראל כי לא תשתחוה לאל אחר׳ פרש׳ ויקהל
יש בה ג׳ סדרים תחסר תשעה פיסו תשלום סדר
ויאמר יי׳ אל משה כתב לך׳ ויאמר דראו קרא יי׳

בשם׳ ויעש בצלאל את הארון׳ ומנין הפיסן מאה
ועשרים ושנים קֹכֹבֹ כנגד המנין סכואה׳ ובה חלוף ויקרא
משה אֶל בצלאל ושתי מלות התחברו בהן ויביאו מטוה
אֶת התכלת׳ ויעש אֶת כל כלי המזבח׳ אלה
פקודי יש בה שני סדרים ריש הפרשה׳ ויביאו
את המשכן ומנין הפיסן שנים ותשעים צֹבֹ כנגד המנין
עזיה׳ ובה חלוף ומן התכלת והארגמן׳ וירכסו את
החשן מטבעתיו ואֶת מכנסי הבד׳ ונתחברו באלו
ואת האבנט׳ והיתה להם משחתם בלא געיה׳
נשלם ספר הבריאת

נתחיל בתורת כהנים

דע כי זה הספר
יתחלק עשר פרשיות תהיה חמשה ועשרים סדר
ומנין הפיסן נֹטֹףֹ׳ פרשת ויקרא יש
בה שני סדרים וחצי׳ ריש הפרש׳ נפש כי תחטא
וחצי סדר ונפש כי תחטא ושמ׳ ומנין הפיסן מאה
ואחד עשר קֹיֹאֹ כנגד המנין דעוא׳ ויש בה מן החלוף
מלה אחת מכל אשר ישבע עליו והתחברו וכפר
הכהן על חטאתו׳ פרש׳ צו יש בה שני סדרים
וחצי הסדר המוקדם׳ זה קרבן אהרן ובניו וחצי
סדר הבא והוא סדר קח את אהרן׳ ומנין הפיסן
שבעה ותשעים צֹזֹ כנגד המנין עבדיהו ואין בה
חלוף והתחברו ויקח אֶת כל החלב ואֶת כל החלב׳
ויהי ביום השמ׳ יש בה שני סדרים וחצי׳
חצי הסדר המוקדם דקח את אהרן׳ וידבר דיין
ושכר׳ וידבר דזאת החיה׳ ומנין הפיסן אחד ותשעים
צֹאֹ כנגד המנין מיכיהו׳ והתחלפו אַל תשקצו׳
אשה כי תזריע יש בה שני סדרים׳ ריש הפרש׳
ואיש כי יהיה בו נגע׳ ומנין הפיסן שבעה וששים
סֹזֹ כנגד המנין בניה׳ ובה מן החלוף והנה אין מראהו
או מקהשתי והתחברו והנה אין בבהרת או בשתי
בלא פתח א שוא׳ זאת תהיה יש בה גֹ סדרים
ותשעה פיסן׳ ריש הפרש׳ וכי תבאו אל ארץ כנען׳
דבדו דאיש כי יהיה זב׳ ותשעה פיסן מן סדר ואשה
כי יזוב זוב דמה ומנין הפיסן צֹ כנגד המנין יעדו׳
ובה מן החלוף מלה אחת כל המשכב אשר ישכב
עליו׳ אחרי מות יש בה גֹ סדרים תחסר תשעה
פיסן תשלום סדר ואשה כי יזוב׳ איש איש מבית
ישר׳ אשר ישחט׳ כמעשה ארץ מצרים׳ ומנין הפיסן
שמונים פֹ כנגד המנין עדו ובה חלוף וכמעשה׳
פרש׳ קדושים יש בה שני סדרים׳ ריש הפרש׳
כי תבאו אל הארץ ונטעתם׳ ומנין הפיסן ארבעה
וששים סֹדֹ כנגד המנין נודד׳ ויש בה חלוף אֶל כל

ערות בת אביו או בת אמו והתחברו לא תעשק׳
פרש׳ אמר יש בה גֹ סדרים וחצי׳ ריש הפרשה׳
דבר דאשר יקריב קרבנו׳ וידבר דוק צרתם וחצי
הסדר הבא מן ויקחו אליך שמן׳ ומנין הפיסן מאה
וארבעה ועשרים קֹכֹדֹ כנגד המנין מעדי׳ ובה חלוף
אמר אל הכהנים אשר תקראו וחבירו מקף שבתכם
אֶת מועדי יי׳ בנקבו שם יומת מאריך והתחברו
ונסכה יין מאריך ממושבותיכם תביאו לחם תנ שתים׳
פרש׳ בהר סיני יש בה שני סדרים וחצי׳ חצי
סדר המוקדם׳ וכי תמכרו ממכר׳ וכי ימוך אחיך
ומטה׳ ומנין הפיסן שבעה וחמשים נֹזֹ כנגד המנין חטיל
ויש בה מן החלוף שתי מלות ולבהמתך אֶת כספך לא
תתן לו׳ ונתחברו בלו תעבירו שופר בכל ארצכם
ואם מעט נשאר בש׳ פרש׳ אם בחקתי יש בה
שני סדרים׳ ריש הפרש׳ וידבר דאיש כי יפלא׳ ומנין
הפיסן שמונה ושבעים עֹחֹ כנגד המנין עזא׳ ואין בה
חלוף והתחברו ואם מקהות קמ׳ וכל ערכך יהיה בשקל
הקדש׳ נשלם תורת כהנים בעזרת אדני האדונים׳

נתחיל בחומש הפקודים

דע כי זה הספר
יתחלק עשרה פרשיות תהיה שלשה ושלשים סדר׳
ומנין הפיסן אֹלֹפֹחֹ׳ במדבר סיני יש בה שלשה
סדרים וארבעה פיסן׳ ריש הפרש׳ איש איש על דגלו׳
ואלה תולדות אהרן ומשה׳ והארבעה פיסן מן סדר
אל תכריתו׳ ומנין הפיסן מאה ותשעה וחמשים
קֹנֹטֹ כנגד המנין חלקיהו׳ ובה חלוף מלה וכלה אהרן
ובניו לכסות׳ והתחברו אשר על המשכן ועל המזבח
אשר ישרתו עליו אלעזר בן אהרן׳ פרש׳ נשא
יש בה חמשה סדרים תחסר ארבעה פיסן תשלום
סדר אל תכריתו׳ דבר דאיש כי תשטה׳ דבר דאיש כי
יפלא׳ דבר דכה תברכו׳ ביום השביעי נש׳ ומנין
הפיסן מאה ששה ושבעים קֹעֹוֹ כנגד המנין עמנוס
ואין בה חלוף והתחברו באשר שהם בגעיה והם והשביע
הכהן ולו המרים המאררים׳ והשקה את המים ובאו בה
המים המאררים והשאר בלא געיה׳ פרש׳ בהעלתך
יש בה דֹ סדרים ריש הפרש׳ עשה לך שתי חצוצרות׳
אספה לי שבעים איש׳ היד יי׳ תקצר׳ ומנין הפיסן מאה
ששה ושלשים קֹלֹוֹ כנגד המנין מהללאל׳ ובה חלוף כך
עשו להם בני ישר׳ ובהאריך הענן על המשכן כי אם
אל ארצי אספה לי שבעים איש אם יהיה נביאכם
יי׳ במלאה אליו אתודע והתחברו בלו והתיצבו שם
עמך׳ אסאת כל דבי׳ פרשת שלח לך יש בה
גֹ סדרים׳ ריש הפרש׳ עד אנה ינאצני׳ וידבר דנסכים

ומנין הפיסו מאה ותשעה עשר קי֞ט כנגד המנין פלט
ויש בה חלוף הבמחנים וכלמוצאי אתתלנות בנ׳ יש׳
כיהעמלקי והכנעני ועשו כלהעדה ׳ונתחברו באו
עלו זה בנגב ואלכל עדת בני ישרא׳ פרשת
ויקח קרח יש בה שני סדרים ׳ריש הפרש׳ ׳
וידבר דקח מחתם ׳ומנין הפיסו חמשה ותשעים צ֞ה
כנגד המנין דניא׳ ׳ ובה חלוף זה יהיה לך מקדש׳
והתחברו באו תמר אלאלעזר בן אהרן׳ לך ולזרעך
ויתן אתהקטרת פרה אדמה יש בה שני סדרים
ריש הפרש׳ וישלח משה מלאכים ומנין הפיסוק
שבעה ושמונים כנגד המנין עזי׳ ובה חלות ולא נתן
סיחן וכל אשר יגעבו הטמא וישמע הכנעני׳
והתחברו במלה אחת לסבב את ארץ׳ אדום דפי׳
פרש׳ וירא בלק יש בה ג׳ סדרים ׳ריש הפרש׳
מי מנה עפר יעקב׳ וישב ישרא׳ בשטים ומנין
הפיסו מאה וארבעה קי֞ד סימן מנוח ׳ ובה מן החלוף
אשר עלהנהר ולישרא׳ מה פעל׳ ׳כי אם היה לבער
קין׳ ׳ואלמים מלכו׳ פרש׳ פינחס יש בה ד׳
סדרים ריש הפרש׳ ׳וידבר דלאלה תחלק הארץ ׳וידבר
דיפקד יוי׳ ׳וביום הבכורים׳ ׳ומנין הפיסו מאה שמונה
וששים קס֞ח כנגד המנין כסלחים׳ ואין בה מן החלוף
אא והיתה לבני ישרא׳ כי בן אשר בגעיה ובן נפתלי
בלא געיה׳ ראשי המטות יש בה ד׳ סדרים
ריש הפרש׳ ׳וידבר דנקם נקמת׳ ויאמר דשא את ראש
ומקנה רב׳ ומנין הפיסו מאה ושנים עשר קי֞ב כנגד
המנין עיבל׳ ויש בה מן החלוף מלה אחת את השבי ואת
המל׳ והתחברו את הנחש׳ את הברזל עד תם כל הדור הע׳
הרע׳ ואמר בן נפתלי כי ראה מחזורת רבא פתח׳
אלה מסעי יש בה שלשה סדרים ריש הפרש׳ ׳וידבר רזאת
הארץ׳ ׳וידבר דוהקריתם לכם ׳ומנין הפיסו מאה ושנים
ושלשים קל֞ב כנגד המנין בלק׳ ובה מן החלות מלה אחת
אשר תתנחלו אותה׳ והתחברו בזו ממחלת הפסח׳
שלם חומש הפקודים

נתחיל במשנה תורה

דע כי זה הספר
יתחלק עשרה פרשיות והוא אחד ושלשים סדר׳ ומנין
הפיסו הנ׳ן׳ אלה הדברים יש בה ג׳ סדרים ריש
הפרש׳ ׳ויאמר דרב לכם סב ויאמר דראה החלתי׳ ומנין
הפיסו מאה וחמשה ק֞ה כנגד המנין מלכיה׳ ואין בה חלוף׳
והתחברו בזו ויכתו אתכם בשעיר׳ פרש׳ ואתחנן
יש בה ד׳ סדרים ריש הפרש׳ כי תוליד בנים ׳אז יבדיל משה
שמע ישרא׳ ׳ומנין הפיסו מאה ותשעה עשר קי֞ט כנגד

המנין פלט׳ ובה מן החלוף חמש מלות את ספים אנחנו
ובלכתך בדרך פן יחרה אף יוי ונשל גוים דבים מפניך׳ והתחברו
באו את עבדך ונכרת כי עבד מקף את הדברים והיה כי
יביאך׳ והיה עקב יש בה ג׳ סדרים ושלישית
סדר׳ כי הארץ אשר אתה בא שמ׳ ׳ ומנין הפיסו מאה
ואחד עשר קי֞א כנגד המנין דעוא׳ ויש בה מן החלות
ותעב תתעבנו לדעת את אשר בלבבך למטר השמים
תשתה מים ובלכתך בדרך׳ והתחברו בארון עם גדול
ורם כענקים ויכתב על הלחת׳ ארץ כחלי מים במאריך
והיא מקף׳ פרש׳ ראה יש בה ה׳ סדרים תחסר
שלישית סדר. שבפרשת והיה עקב׳ כי ירחיב יוי אהיך
כי יקום בקרבך׳ בנים אתם ליוי׳ כי יהיה בך אביון ומנין
הפיסו מאה ששה ועשרים קכ֞ו כנגד המנין פראיה׳ ובה
חלוף שתי מלות פתות תפתח את ידך וזבחת פסח ליוי
אהיך במקום אשר יבחר׳ והתחברו ובכל אשר תשא קובה
שנת השבע׳ פרש׳ שפטים יש בה ד׳ סדרים ריש
הפרש׳ אשימה עלי מלך׳ כי הגוים האלה׳ כי תקרב אל עיר׳
ומנין הפיסו ששה ותשעים צ֞ו כנגד המנין עבדיהו׳ ובה
מן החלוף שתי מלות והם על פי התורה אשר יורוך ועל
המשפט למען יאריך ימים על ממלכתו׳ והתחברו נביא
מקרבך׳ פרש׳ כי תצא יש בה ה׳ סדרים ריש
הפרש׳ ׳כי יקרא קן צפור׳ כי תצא מחנה׳ כי תדר נדר׳
כי תקצר קצירך׳ ומנין הפיסו מאה ועשרה ק֞י כנגד
המנין עלי׳ ובה מן החילוף שתי מלות והיה לפנות
ערב אשר ינצל אליך׳ ואלו המלות התחברו בהן ואם
בשרה את העבוט החוצה׳ פרש׳ והיה כי תבוא
יש בה שני סדרים׳ ריש הפרש׳ והיה אם שמע
תשמעו ׳ומנין הפיסו מאה שנים ועשרים קכ֞ב כנגד
המנין מכבני׳ ואין בה חלוף והתחברו בכל ארצך אשר
נתן׳ אתם נצבים׳ יש בה שלשה סדרים ריש
הפרש׳ ׳כי המצוה הזאת׳ הן קרבו ימיך׳ ומנין הפיסו
שבעים ע֞ כנגד המנין חדניה׳ ויש בה מן החלוף מלה
אחת והיא אל האדמה אש׳ כנ׳ ׳אשר הדיחך יוי אהיך
שמה כי אביאנו אל האדמה נתחברו בה שהן בלא געיה׳
שירת האזינו יש בה סדר אחד׳ ומנין הפיסו
שנים וחמשים נ֞ב כנגד המנין כלב׳ ובה מן החלוף שתי
מלות הוא עשך ויכננך׳ נתחלפו אם געיה תחת הוו
או תחת הכף׳ ימצאהו בא׳ וזאת הברכה׳
יש בה סדר אחד׳ ומנין הפיסו מ֞א כנגד המנין גאואל׳
ואין בה חלוף והתחברו על שתי מלות והם רבבות אפר
את שמין יערפו טל׳ שלם החילוף והחיבור׳

סדר תיבות אשר במקרא חצובות

כעדר הקצובות׳ על דרכים הרבה נצבות׳ מתחלפים
בהרבה אותות׳ ונכתבים בכמה פנים מהם חקוקים באות
ונקראים באות אחר ומהם דברים שווים בלשון ומתחלפין
בכתב כמות אלהי העברים נקרא עלינו אלהי העבריים
נקרה עלינו׳ כל אשר יקרא עליכן בשם יי׳ את אשר
יקרה לעמך׳ כי ביצחק יקרא לך אולי יקרה׳ כי שבעת
ימים ימלא עד ימלה שחוק פיך׳ הלוא אם תיטיב שאת
הלה היא ברבת בני עמון׳ ופא ישית בגאון גליך ופה
אשליך לכם גורל׳ כי הוא כסותה וברם ענבים סותה׳
אסרי לגפן עירה׳ ויקברהו ברמה ובעירו׳ וזיזא בן
שמעי בן אלון ויהי יחת הראש וזיזה השני׳ יתרא
ישר׳ יתרה׳ הנמצא וידוע בכל המקרא כי אלף יעמוד
במקום הי והי יעמוד במקום אלף כי כן בנין המקרא
כולו ומהם אשר כתדונו מתחלף מחבירו ומהם אשר
לא יתחלף כמות ופאופה וזיזא וזיזה ואין אחד מהן
סותר את חבירו כי היא זו דרך המקרא כי אלף ישרת
במקום הי והי במקום וו כמות עירו עירה על זו הדרך
כל המקרא כולו ולא לאדם שיתאנה בזה׳ ועוד כתובים
ולא נקראים ונקראים ולא נכתבים וכולן ברוח הקדש
מפי ציר אמונה לא חילפו ולא שינו ולא הימירו ולא
נמצא אחד מהם סותר את דברי חבירו אלא כדברי זה
כן דברי זה כתורת משה איש האלהים אבי הנביאים
כמות היצא הוצא וכן נבואת ישעיה ושאר כל הנביאים
על זו הדרך נמצא זה ללמד מזה׳ כי הדברים המיוחדין
היצא הוצא העפלים הטחורים לבג לבז הכיר יכיר
דביונים חירי יונים שניהם מימי רגליהם נלמד שני
עניינים ושתי דרכים שתי תיבות שמות טחורים עפלים
למדנו מזה כי יש לזה האבר שני שמות וכן לחורי
יונים דביונים וכן לשניהם מימי רגליהם אם אמר
טחורים אמת דבר ואם אמר עפלים אמת דבר וכן
לבג לבז לשון אוכל והיא מלה חצויה מפת בג המלך
ולבז היא לשון אכילה וכן הוא אומ׳ ואכלת את שלל
איביך נמצאו שניהם שווים ואין אחד מהם סותר
דברי חבירו ולא משקרבו׳ וכן האסורים האסירים
הכלוא הכליא שלמות שלמית׳ ישוב ישיב הוא כמותן׳
ויש לנו דבר אחד כי בשני עתים ובשני מקומות
ובשני זמנים דבר הנביא פעם אחד דבר והוכיח
בעפלים ופעם דבר והוכיח בטחורים וצוה לכתוב
אחד מן החוץ ואחד מבפנים וכי מה יש בין לבג לבז
אלא הכל שוה׳ וכן וענתך תרבני וענותך תרבני
זכור את יום השבת׳ שמור את יום השבת׳ ועל
שלשים על שלשים וכל תמונה כל תמונה ותאזרני
ותזרני חיל תתברר תתבר׳ מגדול מגדיל וכל אחד

ואחד לא יצא מעינינו לא זה נסתר ולא זה נסתל׳ וכל
כתיב וקרי אשר במקרא תמצא על זה הדרך חוץ מאחת
על אומר מקצת הפותלים והוא מדד רוח הקדים בקנה
המדה חמש אמות קנים היא מאות׳ וזה הפותל שגה
ולא ידע ולא טוב אמר ולא הוא כאשר חשב כי יש
במקרא כמות זה ארבעים ושבע תיבות נכתבים מוקדם
ומאוחר כמות גולן גלון ויקהלו ויקלהו האלה האהל
יבחר יחבר׳ בערבות בעברות והמישני אתה עכם
והימשני ותארנה ותראנה תצרנה תרצנה חץ שחוט
שוחט וכן כולן וזו כמותן מאות אמות ואם הקרים
למד על וו כמות גולן גלון לא תלה אלא הכתב והענין
אחד וכן שארן וחלילה לנביא שיטעה או ישגה
ויאמר במקום מאות אמות כי פנת ים חמש מאות
קנים וכן פנת צפון וכן פנת מזרח ואיך יהיה פנת
קדים חמש אמות זה לא יעמוד בדיעה ואין זה אלא
אומר הנביא וצוויו שיכתב מוקדם ומאוחר כמות
ויקהלו ויקלהו בערבות בעברות והענין אחד בלא
שגגה ובלא חילוף והמשכילים יבינו׳ כבר ביארנו
קרי ולא כתיב וכתיב ולא קרי ועתה נבאר פירושן בעזרת
שדי׳ ולא אבו בנימן חסרם הכת׳ בני כי עשו
נבל ונבלה וזמה בישראל וראוי להם לגרוע ייחוסם מן
בנימן הצדיק ולהרחיקם מתולדתו ומכללו ולא כנם
בני בנימן כי לא אבו לשמע בקול אחיהם׳ ובשאר
מקומות שקראם בני בנימן נתן להם תקוה ודרך תשובה
אם יחזרו ממעשיהם ויעשו תשובה יקראו על שם
אביהם בני בנימין׳ בלכתו להציב ידו בנהר כתי׳
בספר שמואל עילתו שהזכירו הכתוב בשני מקומות
בשמואל ובדברי הימים ואמרו הכתוב בשני זמנים
ובשני עתים פעם ראשון אמר להשיב ידו בנהר ופעם
שני אמר להציב ידו בנהר פרת ולא עסק הכתוב בפעם
ראשון להודיע שהוא נהר פרת אז מחל מצרים כתבו
חוצה לו פרת קרי׳ כאשר ישאל בדבר חיסרו הכתוב
איש בפנים כי בן אדם מחוסר מאלהים וכן הוא אומר
ותחסרהו מעט מאלהים ולא דברו יקום כדברי אלהים
לכן חיסרו הכת׳ מבפנים איש ותלה לו הכתוב מבחוץ
אם זכה מעשיו ועשה לשם שמים תהיה עצתו כדבר
אלהים׳ כי על בן המלך חיסרו כן לפירוע מעשיו
כי ביקש להמית אביו כפר בעיקר ובא בזדון אל פילגשי
אביו ואמר יואב כי על כן בן המלך מת׳ כי על אמת בן
המלך מת תלה לו כן מבחוץ כי באמת הומת בן המלך
וכן הוא אומ׳ כן בנות צלפחד כדבריכם כן הוא׳
ואדרמלך ושראצר הכהו בחרב נכתב מבפנים ושראצר
בניו נקלא מבחוץ ׳לו נקרא ואדרמלך ושראצר הכהו

לא נודע מי הכהו אם בניו אם אחרים ותלה לו מבחוץ
בנון להודיע לכל באי העולם נקמת אלהים בו ולקיים עלין
הנני מקים עליך רעה מביתך׳ קנאת יי׳ תעשה
כתיב הוסיף צבאות ותלה לו מבחוץ כי נקמה גדולה
יעשה יי׳ בו בראשונה ואחר כך על ידי צבאות מלאכיו
וכן הוא אומ׳ ויצא מלאך יי׳ ויך במחנה אשור מאה
ושמונים וחמשה אלף לכך תלהו מבחוץ להודיע לבשרנו
נקמות נקם בו אלהים׳ הנה ימים נאם יי׳ כתיב
עילתו כי הנה ימים נאם יי׳ דבר סתום הוא והיה לכן
לומר כי זאת הבשורה לעתים רחוקות ולימים רבים
כאשר נקרא באים מבחוץ קירב הקץ וקירב הבשורה
בקריאת ימים כצווי הנביא׳ הרחמן ימהר הקץ אמן׳
אל יהי פליטה כתיב בפנים עילתו כי בבל היא
כסא המלוכה ובית המלכות וכן הוא אומ׳ הלא דא היא
בבל רבתא די אנא בניתה לבית מלכו ובה שקעה
מלכות ישרא׳ ובטלה מלכותם ובשר ירמיהו לשארית
ישרא׳ בנקמת אלהים אשר ינקום ממנו בעולם הזה
ולעתיד לבוא וכתב אל יהי פליטה בעולם הזה והוסיף
מבחוץ אל יהי לה לעתיד לבוא׳ כל אשר
תאמרי אעשה כתי׳ יצא מזה כי צותה נעמי את
רות שני פעמים בראשונה אמרה רות כל אשר תאמ׳
אעשה ובצוויה שניה אמרה כל אשר תאמרי אלי
אעשה לכך הוא תלוי מבחוץ׳ כי אמר אל תבואי
כתי׳ מלמד כי רות הגידה לנעמי חמותה הדבר
שני פעמים בראשונה לא אמרה אלי ובשניה
אמרה אלי לכך כתלה מבחוץ׳ וזה הוא

פירוש כתיב ולא קרי׳

כי אם אמנון כתיב לפי שבראשונה אמר יונדב בן
שמעה כי אמנון לבדו מת שלא נודע לו הדבר על
אמיתתו כי אמנון לבדו וכשחישב בלבו אמר אל
ישם אדני המלך אל לבו דבר לאמר כל בני המלך
מתו כי אם אמנון לבדו מת לפי שהוא היה ראש הדבר
על אמיתו וחסרו הכתוב תיבה לפי כיעור מעשיו
ומיתה משונה לכך אם כתיב ולא קרי׳ כי אם
במקום אשר יהיה שם אדני המלך כתי׳ עילתו כי
איתי הגתי דבר בכל לבבו ובכל נפשו וחוזק דבריו
כי אם במקו׳ אש׳ יהיה ש׳ אד׳ המ׳ אם למות אם לחיים
כי שם יהיה עבדך והיה בלב דוד הצדיק כי נכרי הוא
וחיסרו המקרא אם וכן הוא אומ׳ שוב ושב עם המלך
כי נכרי אתה וגם גולה את למקומך לכך כתי׳ אם ולא קרי׳
יסלח נא יי׳ לעב׳ חסרו הכת׳ תיבה אחת כי נעמן
דבר דברים שלא כהוגן לכך לא השיבו אלישע הנביא על
דבריו כאשר אמר בבוא אדני בית רמון להשתחוות

שמה חיסרו הכת׳ נא לפי חסרון דעתו ודבריו לכך כתי׳
ולא קרי׳ חי יי׳ את אשר עשה לנו את הנפ׳ כתי׳
חיסרו הכת׳ את לפי שנשבע פעם ראשון וכפר וכן הוא
אומ׳ וגם במלך נבוכדנצר מרד אשר השביעו באלהים
ועוד הוכיח יחזקא׳ אם לא אלתי אשר הפר וכו׳ ועוד אמר
ירמיהו ואם חי יי׳ יאמרו אכן לשקר ישבעו לכך חסרו
הכת׳ וחיסר שבועתו שיהיה בה תיבה נכתבת ולא
נקראת׳ אל ידרך ידרך הדרך כתי׳ זה ילמוד על
שתי נקמות ועל שתי פורענות אשר ינקום יי׳ לעמו
ממלכות כשדים וכתב שני פעמים ידרך הראשון
נקמת העולם הזה במהרה וכן הוא אומ׳ הנני רב את
ריבך ונקמתי את נקמתך ידרך השני כתי׳ ולא קרי
כי הוא צפון ותלוי לעתיד לבוא׳ עשיתי ככל
אשר צויתני כתי׳ תלמוד מזה כי אומר כאשר צויתני
יש בו תקוה וחיסה וחמלה מעט מהרבה ואין הוא דבר
כלייה ויש בו תקוה ותוחלת לתשובה וכאשר צפה
המלאך לבוש הבדים גודל רוע מעשיהם וכן הוא
אומ׳ עון בית ישרא׳ ויהודה גדול במאד מאד עשה
בהם כלייה ואמר והשיב דבר עשיתי ככל אשר
צויתני כי ככל לשון כלייה הוא ואין שם פליטה וכן
הוא אומ׳ זקן בחור ובתולה טף ונשים תהרגו למשחית׳
ופאת נגב חמש חמש מאות ארבעת אלפים
כתי׳ תלמוד מזה כי חמש מאות הוסיף בשורה רמיזה
כי אמר הכת׳ ואלה מדותיה ונתן חק וקו ומדה לבית
השלישי למגרשיו ולתולדותיו למוצאיו ומובאיו
ותלה בבניינו עוד בתשובה וכן הוא אומ׳ אתה בן
אדם הגד את בית ישרא׳ את הבית ויכלמו מעונו ואומ׳
ואם נכלמו מכל אשר עשו כל זה הכבוד הצפון להם
הוא ויש ליי׳ לתת הרבה מזה ויכול להוסיף חמש על
חמש ואלף על אלף וכן הוא אומ׳ יום לבנות גדריך היום
ההוא ירחק חוק ואומ׳ יום הוא ועדיך יבוא לכך נכתב
חמש חמש כן יאמר בעל הרחמים אמן׳ ועתה
כי אמנם כי אם גאל אנכי כתי׳ עילתו כי ידע בעז
כי שם גואל קרוב ממנו לכך אמר כי אם גאל אנכי
אם על ספק אולי יגאל טוב או לא יגאל ולא היה
בטוח שהוא יגאל כי הוא אומ׳ ואם לא יחפץ לגאלך
וגאלתיך אנכי לכך אם גאל נכתב כי גאל אנכי נקרא׳
ברוך אדוני שהפיק רצוני אמן

פירוש סדר הספרים

החבון׳ עד

כתריל בחומשי תורה׳

ספר ראשון והוא ספר הישרים׳ משנברא העולם
עד שמת יוסף הצדיק אלפים ושלש מאות והשע

שנים׳ ספר שני והוא ספר הברית משמת יוסף
הצדיק עד השנה השנית לצאת בני ישראל עד שהוקם
המשכן מאה וארבעים נמצא משנברא העולם עד
שהוקם המשכן בתמט והסימן כתמח גאולים׳
ספר שלישי והוא ספר תורת כהנים משהוקם
המשכן באחד לחדש הראשון עד החדש השני יהיה
חדש ימים וכתוב באחד לחדש השני בשנה השנית׳
ספר רביעי והוא חומש הפקודים מאחד
לחדש השני בשנה השנית עד ארבעים שנה בעשתי
עשר חדש באחד לחדש שלשים ושמונה שנה ותשעה
חדשים נמצא סימן בתחת ליצירה׳ ספר
חמישי והוא משנה תורה מות אהרן וחיה משה אחריו
שבעה חדשים ושבעה ימים וביום השביעי מרת
החסיד ונקרא זה הספר ספר משה ככתוב ביום ההוא
נקרא בספר משה וכל התורה נקראת על שם משה
החסיד הנאמן שנ׳ זכרו תורת משה עבדי ׳מעשתי
עשר חדש באחד לחדש עד והעם עלו מן הירדן
בעשור לחדש הראשון הרי שבעים יום יצא מהן
שלשים יום שבכו בהן ושלשת ימים הכינו להן
צידה שנ׳ כי בעוד שלשת ימים הרי שלשה ושלשים
נשתייר שבעה ושלשים מן השבעים הרי זה מרת
משה החסיד בשבעה ימים מחדש שנים עשר רות
ומת אהרן הכהן בראש חדש אב שכן כת׳ ויעל אהרן
הכהן אל הר ההר וכן בחדש החמישי באחד לחדש
זכרונם לטובה ולברכה הישרים החסידים׳

ספר יהושע הנביא

הוא ספר ראשון׳ משעברו בני ישראל את הירדן
בימי יהושע החסיד עשרים ושבע שנה ואם לא
תדע מאין מנה מנין השופטים על בשבת ישראל
בחשבון ובבנותיה ובעדעור ובבנותיה ובכל הערים
אשר על ידי ארנון שלש מאות שנה ואתה תדע׳
ואומ׳ בימיו בנה חיאל את בית האלי את יריחו באבירם
בכורו יסדה ובשגוב צעירו הציב דלתיה כדבר
יי׳ אשר דבר ביד יהושע בן נון זו הנבואה׳

ספר השופטים

מעתניאל בן קנז עד שמת שמשון בן מנוח הדני׳
ובימין היה עלי הכהן בשילה אחר פינחס בן אלעזר
הכה׳ שכך כתיב ואחיה בן אחיטוב אחי איכבוד
בן פינחס בן עלי כהן יי׳ בשילה מי כהן יי׳ בשילה
לא יום שמת עלי חרבה שילו ככת׳ ויטש משכן
שילה אהל שכן באדם ואומ׳ כהניו בחרב נפלו ויק
צריו אחור וכל ענין שבספר תלים וכן הוא אומר
ועלי בן תשעים שנה ושמונה שנה ואומ׳ ושם שני
בני עלי חפני ופנחס כהנים ליי׳ נתמנה שופט

והיו בניו כהנים במקומו מן שהוא זקן לא יוכל לראות
והוא כהן ארבעים שנה ושפט ארבעים ומת׳ ומן
עתניאל עד שעמד עלי שופט שלש מאות ועשרים
וארבע שנה׳ ספר שמואל
משנתמנה עלי שופט בשילה עד שמת דויד מלך
ישראל תשעים ושלש שנה ארבעים לעלי ואחת עשרה
שנה לשמואל ושתים לשאול וארבעים לדויד המלך׳

ספר מלכים

משמלך שלמה בן דויד עד שחרב הבית הראשון
ארבע מאות ואחת עשרה שנה וששה חדשים
ועשרה ימים אמת תמונה צדק ונכון ברור וישר׳

שימוש יהושע עשרים

ושבע שנה׳ המזבח והארון עשה בגלגל ארבע עשרה
שבע שכיבשו ושבע שחילקו ׳בשילו שלש מאות
וששים ותשע שנה ׳בנוב שלש עשרה שנה ׳בקרית
יערים עשרים שנה׳ אחת עשרה לשמואל הנביא
ושתים לשאול ושבע שנים לדויד המלך בשנה
השמינית העלה דויד את הארון מקרית יערים אל
ירושלם שנ׳ אבל ארון האלהים העלה דויד מקרית יערים
כי נטה לו אהל׳ המזבח עשה בגבעון ארבעים וארבע
שנה׳ הארון בציון עשה שלשים ושבע שנה עד
שהעלה אותו שלמה לבית עולמים שנ׳ והמלך שלמה
וכל עדת ישראל הנועדים עליו וג׳ ויביאו הכהנים את
ארון ברית יי׳ אל מקומו׳ המזבח ואהל מועד הביא
אותן שכך כת׳ ויעלו את הארון ואת אהל מועד ואת
כל כלי הקד׳ אשר באהל׳

ספר ישעיהו

מעזיהו יותם אחז יחזקיהו עד שנה למנשה מאה
וארבע עשרה שנה ולא נתנבא שנים הרבה אלא
ישעיה בן אמוץ והושע בן בארי

ספר ירמיהו

מן שלש עשרה שנה ליאשיהו בן אמון מלך יהודה
עד שחרב הבית הראשון ארבעים ואחת שנה וששה
חדשים ועשרת ימים והוא אומר אחר חרבן הבית
בשנת שלש ועשרים לנבוכדנצר בשנת שמונה
עשרה לנבוכדנצר חרב הבית והגלה צדקיהו לבבל
וכן הוא אומ׳ ויהי בשלשים ושבע שנה לגלות
יהויכין מלך יהודה והיא השנה שמתבה שחוק
עצמות נבוכדנצר הרשע ומן שלש עשרה שנה
ליאשיהו עד שמת נבוכדנצר ששים ושבע שנה׳

ספר יחזקאל

מן בחמשה לחדש היא השנה החמישית ליהויכין
מלך יהודה עד בעשרים ושבע שנה לגלותי
ספר הושע בן בארי שנים עשר נביאים

שלש מאות ועשרים ושבע שנה מן עזיהו המלך
ועד השנה שבא אלכסנדרוס מקרון עד כאן הנביאים
נתנבאו בבית שני בימי דריוש וארתחשסתא ובטלה
הנבואה׳ ספר דברי הימים משנברא העולם
עד שעמד כורש מלך פרס שלשת אלפים ושלש
מאות ותשעים ואחת שנה׳ ספר עזרא משנת
אחת לכורש מלך פרס עד בשנת שלשים ושתים
לארתחששתא מלך פרס חמשים ואחת שנה ולקץ
ימים נשאלתי מן המלך שתי שנים׳ אלו
הנביאים שנתנבאו לישרא׳ במדבר התנבאו משה
ואהרן ומרים ואלדד ומידד ושבעים זקנים׳ בימי
השפטים יהושע בן נון ודבורה וברק בן אבינועם׳
בימי שאול אלקנה ושמואל הרואה׳ בימי דויד נתן
ואסף וידותון והימן וגד׳ בימי שלמה אחיה השילוני
ועדו החוזה׳ בימי רחבעם שמעיה איש האלהים
ויעידה החוזה׳ בימי אביה חנני הרואה׳ בימי אסא
עזריהו בן עודד ואליעזר בן דודיהו׳ בימי יושפט
יהוא בן חנני ומיכיהו בן ימלא ויחזיאל בן זכריהו׳
בימי יהורם אלישע ואליהו ועובדיהו׳ בימי יואש
זכריהו בן יהוידע ויונה בן אמתי בימי עזריה הושע
בן בארי וישעיה בן אמוץ ועמוס׳ בימי יותם מיכה
המורשתי׳ בימי יחזקיהו יואל בן פתואל׳ בימי מנשה
נחום האלקושי וחבקוק׳ בימי יאשיהו ירמיהו
וצפניה וחלדה הנביאה׳ בימי יהויקים אוריהו בן
שמעיהו׳ בימי צדקיהו יחזקאל בן בוזי׳ ואלו
הנביאים שנתנבאו בבבל בירידתן מירושלים חגי
זכריה ומלאכי ודניאל׳ כל נביאי ישראל מן משה
רבינו ראש הנביאים ואבי הסופרים עד מלאכי מ״ח
ושבעה עשר מכאן ואילך ולחתום חזון רוח יי׳ תנחם
אלהים יחיש הקץ׳ משה איש האלהים
כתב חמשת חומשי תורה וספר איוב׳ יהושע כתב
ספרו׳ שמואל הנביא כתב ספרו וספר שופטים ורות׳
ישעיהו כתב ספרו ומשלי ושיר השירים וקהלת׳
ירמיה כתב ספרו וספר מלכים וקינות׳ דויד ועשרה
נביאים חברו תלים׳ חגי זכריה ומלאכי כתבו ספר
יחזקאל ותרי עשר וספר דניאל ומגלת אסתר׳ עזרא
הסופר כתב ספרו וספר דברי הימים׳ ברוך
הבוחר בישראל ומנחילם תורה תמימה שלימה
מאן ושלה׳ ערוכה בכל ושמורה׳ דרשו מעל ספר
יי׳ וקראו אחת מהנה לא נעדרה׳
כבר אמרנו שאין אנו צריכין לכתוב סימן ריש
בדגש ורפי שאינו ידוע אצלינו והוא לבני ארץ ישראל
לבדם אעפ״כ ראיתי לכתבו׳ וזה הוא סימנו
כאשר יסמך ריש לששה אותיות

ויהיה תחת האות הסמוך לה שוא יצא ריש ברפי
כמות עזריני עזרה עזרת בדרכי כי ישרים דרכי
דרכמונים עטרות מטרות ישראל המשרה ולמעשרות
עשרה מצרים נעצרה יתרא התרועה סימנם ז״ד
ט״ס צ״ת או ששה מלפניה ויש שנים מאחריה ל״נ
למד כמות ערלי לב נון כמות קרני׳ או שמונה
אותיות ששה מלפני ריש ושנים מאחריו׳ ז״ד ט״ס צ״ת
מלפניו ל״נ מאחריו ובלבד שיהיה שוא תחת הריש
כמות מזרעו למלך דרכי כל טרפי צמחה סרעפותיו
עד צרפת תרקיע׳ וכן יבוא אותיות ל״נ לפני הריש
ויבוא הריש בשוא ויהיה רפי כמות לרצנכם ונראה
ודומ׳

אלין פתחין
באתנחה דכל קריה
ספר בראשית׳

ותאכל ותלא האשה׳ לחדש ובחדש השני
וכלכה ותהי ראשית ממ׳ הפתחה ויצא אליהם
ותהר ויבא אל הגר ויאמר ויברכהו
ויגמל ויגדל הילד המאכלת וישלח אברהם
וילך ויעקב נתן זקנתי ויאמר הנה נא
בת ואחר ילדה הארבע ויבא יעקב
בטח ויהי ביום השלישי גדר אנכי האל
לחמש וישם אתה יוס׳ עבד בנימן זאב

ספר ואלה שמות
דברת ויאמר משה
ויבאש ולא שמעו אליעזר ושם האחד׳

ספר ויקרא
מחבת וכל מנחה
וחרבה וכל מנחה החל ולהבדיל׳
בנשך את כספך׳

ספר במדבר סיני
יאמר ובנחה לבן ולמה יי׳ מביא
הפר כי דבר יי׳ עבר וצים מיד כתים
ויאמר וישא משלו וחצירין בת ואם אין לו
אחים ואם אין לו לחדש ובחדש הראשון

ספר אלה הדברים
שברת ואכתב עליהן
ואצוכם ויאמר יי׳ אל משה ואדבקה האזינו השמים

ספר יהושע
יתחף כנשר יעיר
החרם ורק אתם שמרו בחרם וימעלו בני ישראל
המלח ויהי להם גבול למס ויהי כי חזקו ישראל

ספר שופטים
צפת וילך יהודה
הגדת ותבך אשת שמשון ותאלצהו ויהי כי הציקה

X 14.

לדרת ואם יראאתה תאכל מכל אשר יצא
ללכת ויהי ביום השלישי

ספר שמואל

בצלצח בלכתך היום החרם ויקח העם מהשלל
הפצר כי חטאת קסם ללכת ויסב שמואל
וילך ויהונתן בא בעמלק כאשר לא שמעת
מגת ויצא איש הבינים רשע כאשר יאמר משל
לאביגיל ויאמר דויד הצלנו ויען כל איש רע
החמש והנה באו עבדיך השל ויחר אף יי בעזא
ויחנן ואחיתפל ראה בחיל ויבואו ויצורו
וירד ויט שמים מלח ויעש דויד
המס ואדנירם על בגת ותהי עוד מלחמה

ספר מלכים

החוצה ויאריכו הבדים
גבת ויחזק העם לקחת ותלך לך ויקרא
ויך אז יכה מנחם ויכחשו ויעבירו את בני
כגל ואנשי בבל ויחל וישלח אחזיהו
בדלתו ויקח יהוידע לחצי אז יחלק שלל

ספר ישעיה

השע השמן לב העם
לאט יען כי מאס תרטשנה וקשתת נערים
עדי עד בטחו ביי קש תהרו חשש
קמל אבל אמללה תרמסנה ברגליכם
לאריאל והצקתי ילחכו והיו מלכים אמניך
הדם תחת הנעצוץ תפרחנה וראיתם ושש
יאמר הלא שרי יחליץ וכחך ידי
במערצה מסעף פורה

ספר ירמיהו

בענתות דברי ירמיהו לענה מאכילם
אכתבנה זאת הברית יצתו לכן כה אמר
נצלנו וצאתם ועמדתם נצחת מדוע שובבה
עבדו כרנה תאמרון

ספר יחזקאל

תכהלנה המלך יתאבל האנח ואתה בן אדם
תהדגנה ובנותיה אשר לבז והושעתי לצאני
ושכלתה לו היה לעה לבטח ונתן עץ השדה
בז לשלל שלל לטהרה ואנשי תמיד יבדלו

תרי עשרה

ארחם ואת בניה לא
הנפלת ביום ההוא אקים בספרד וגלות החל
עדן בריח דמשק רשע עד האיש בית
בת לכן תתני שלוחים יחתן כי חמס לבנון
לעד לכן חכו תבצענה ידי זרובבל
תשברנה ואספתי את

דברי הימים

ושנאצר ומלבירם ההגריאים ויעשו מלחמה
יזרחיה ובני עזי המלכת ואחרתו
יתר ובני ויצלח וישב שלמה
החוצה ויאריכו הבד ולבהלם ויקראו בקול
להעלות וככלות בחוחים ויבא יי עליהם
לבהלני וישלח אלו לאליעזר ואחזו
בעצועים ויעש בית המלך ואמציהו התח
באמציה ויחרף יי

תהלים

אתה אספרה אל כתשת האויב תמו
לחם הלא ידעו וירד ויט שמים
אתה חטאות נעורי הלבכי לדוד שפטני
חיי אחת שאלתי עלי כי שמעתי
ירכתי לדוד ריבה יי ידעתי ובבלעי שמחו
שקר אל ישמחו לי ארץ כי לא שלום
תחרש ראיתה יי דרך זבח תודה יכ
אתה ואני עני ארץ כשמך אלהים
ובמים הרכבת אנוש סיני ארץ רעשה
בכסף אם תשכבון עיני יגעתי בקראי
שקר רבו משעלת ואין חרפה שברה
רעם בצרה קראת כגלגל אהי שיתימו
אלהי כי טוב יום אלהי כי טוב יום בחצ
אלהי שמרה נפשי שועתי ואני אליך יי
יסדת לפנים הארץ הודע למנות ימינו
אנחנו דעו כי יי מים ישם מדבר
ספרתי בשפתי השכלתי מכל מלמדי
שקר יי הצילה מנעורי רבת צררוני
עיני יי לא גבה ירושלם תדבק לשוני
מרדפי הקשיבה אל תחנוני מזמור לדוד
השמים הללו את יי

חורנין

תשברנה כי זרועות ואאבדה רבות עשית
איחל ואני תמיד ואתעצבה שקר שנאתי

איוב

ממעל היום ההוא ואין יחשכו כוכבי
יכתו מבקר לערב מישע ירחקו בניו
וילך כלה ענן אמרתי אחת היא
והשמו פנו אלי תרדנה בדי שאול
ואלך יתצני סביב וילך ישאהו קדים
הרחק כפך מעלי מבטחו ינתק מאהלו

חורנין

עד הזאת ידעת
פתים עלכן סביב יאהיר הן עד ירח
ותאשרני כי אזן לעור עינים
לחמר הורני יחבוש האף שונא

תפלחנה תכרענה יל ואשלם מי הקדימני
מלח היא כל תפל איחר מה כחי כי
תבעתך הנה אימתי נצח אבי יבחן
תלקט נפשו גחלים

משלי

כנפים התעיף עינך עבדתי עלשרה איש
וגנבתי פן אשבע מארץ דר חרבות
מים שאול ועצר בחל עין תלעג
ארץ תחת שלש תשבענה לעלוקה

חורנין

כמתלהמים דברי נרגן
מבטחיך להיותגינו בעוז גבר חכם
החור כבד אבן

קהלת

תנח אם רוח המושל

אסתר

הסף וימצא כתוב
וכל אתכנחה ופות פיסו כותה בר מן חד ולקחתם אגרת אזוב

דניאל

המלצר ויאמר דניאל
אזל אדיין דניאל כסף הות צלמא
בה ודי חזית רשמת באדין ענו
חסף ואצבעת לשיזבותנא הן איתי אלהנא
וידחלנני חלם חזית עשר לקצת ירחין
נפל עוד מלתא יבעין בהזמנא מנדעי
אנף בלשאצר מלכא עלת מלכתא לקביל
להודעותנא וכען העלו הב באדין דניאל
שבחת ועל מרא גבה בתר דנא
קדמה מסתכל הוית תאחר יוי שמעה
בארצות וישלח ידו

עזרא

חדת נדבכין די ודהב ולהיבלה כסף
למעבר ומא די עלך למנתן ושאר חשחות
ארח כי רבים ביהודה בחומה כל לשון
החומה בחומה לחומה החוצה לחוצה בחוצה
כותר פתח החרבי ומבני יוידע

שלים

ואלין פתחין קוף פיסוקן

בראשית

החשך וירא אלהים ויאכל ותרא האשה
ומש ובני אדם לחמר ויאמרו איש
ברחת ויאמר הגל הפר וערל זכר
זקנתי ויאמר יוי אלהים ומתי הנה נא מצא
וילך ותקם רבקה עדר ויתן ביד עבד
ויקבץ ויהיו בני שיפז ואבותם ויאמר יוסף
ורחם מאל אביך

ואלה שמות

בקול ויפן כה וכה התבן והנגשים אצים
ההלכים ויושב את כקש וברוב גאונך
לתבן לקשש קש נשך אם כסף תלוה
ולחשן אבני שהם לכהן את בגדי השרד
ויגפש ביני ובין בני לצחק ויהי ממחרת
ארחם ויאמר אליו שברת ויאמר יוי אל משה

ויקרא

הערב ואם ראה הכהן

ומדבר סיני

איןבו

אלה הדברים

בטח ועברתם את היל
לחצנו ונצעק אל יוי הצלצל כל עצך ופרי

יהושע

ואנחרת וחפרים ושיאן

שופטים

ויגש וגדעון בא בת ויבא יפתח
תלן ויאמר האיש הסף ויקם אדניה

שמואל

תאכל וכן יעשה
באפק ויהי דבר שמואל והלם ויראו הצופים
מיכל ויהיו בני שאול ויקרע ויסב שמואל
מבעתך ויאמרו עבדי החרמנו ויאמר שאול
חרפת ויאמר דוד אל שאול אהבתהו וירא שאול
בחרשה וירא דוד כי יצא כבת ולרש אין כל
ויאנש וילך נתן אל ויאכל ויקם דוד מהארץ

מלכים

התמו ותאמר לאמר
ולחיצון ואת כל קירות אני ויהי בשמע
החפר הוא השיב מבצקת בן שמנה שנה
ויחי מקץ שלש שנים

ישעיהו

תעכסנה ויאמר יוי תשפלנה וישח אדם
בעריפיה ויכהם עלין ועצביה הלא כאשר
טבאל נעלה ביהודה תשכבנה ועליהם
השבתי ונאספת שמחה התז כי לפני קציר
כאריאל והצקורתי תקשבנה ולא תשעינה
יצתו והיו עמים מרקחים מלך ביפין
תפתחנה אז תפקחנה יבהל כרעה עדרו
ייחלו לא יכהה ולא השב והוא עם בזוז
עד וחצי ישראל נושע לעיפה כרע בל קרס
לעברים ושמתיה ביד ואמלט ועד זקנה אני
ייחלון קרבי צדקי

ירמיה

אליך העבד ישראל להכר בעת ההיא
צעדו ידעתי יוי השמו שפך חמתך
לערפל תנו ליוי אלהי מקללוני אוי לי אמי
מבטחו ברוך הגבר ההרגה לכן הנה ימים
ירחם ארחם בשעה האמר אבנה
בעלר וישבו בה יהודה הסף ואביא אותם

יחזקאל
הצלת ואתה כי
דברתי והיתה | עלה ושבעים איש
מקדשיהם והבאתי רעי | החשמלה ואראה והנה
בששר ותוספאת | ולבז כי כה אמר יי
מחלליך האמר תאמר | לבז לכן כה אמר
תלכנה בחורי און

תרי עשרה
תנאפנה על ראשי ההרים | ישחרנני אלך אשובה
תמוגגנה הנה ימים | ויורדם וייראו המלחים
מזעפו וישאל יונה | בעולה הוי בנה עיר
תחדשנה יראו גוים ויבשו | יאחר כי עוד חזון
צמח שמעינא יהושע | בעורון ביום ההוא נאם יי
לקש והיה ביום ההוא

דברי הימים
ואביהוד ויהין בנים | ואחוה ואבישוע
לנחמו ויתאבל אפרים | ועתליה ושמשרי ושחריה
אצל נאצל ששה | ואחימן למהר
ומן הגדי במעלם וכל ישראל | החבתים ומתתיה "
השעלבני חצרמות ויוכח | ויצא דויד לפ
ההררי בני השם הגזוני | החרופי אלעודי "
וירמות ועזיהו | ואשישה ויחלק לכל איש
לעד וחצי ואתה שלמה | ויחלקום וימצאו בני אלעזר
לעבדתו וגם ללוים אין | ואליעזר בני משה גרשם
יתר ואחין ביום ההוא | ההגדי האחד וכנף הכרוב
האחד וכנפי הכרובים | לעצתי ויהי בדברו
החוח להכתיר | החזה ודברי דויד
וארן בני אצר בלהן | ונעבדך אבין הקשה
ואבישור ויהין בני אונם | ונערה ולאשחור אבי
חתת ובני קנז עתניאל | ואשראל ובני יהללאל
ואחישחר ובני ידיעאל | ואניעם ויהין בכי

תהלים
יבהלמו | אז ידבר שברת קומה יי הושי
ואצפה יי בקראי | תעטרנו כי אתה תברך
לעד כי לא לנצח | לבטח לכן שמח לבי
יאספני כי אבי ואמי | שחותי כרעכאח לי
תאחר ואני עני ואביון | ולחצנו למה פנך תסתיר
והדרך חגר חרבך | טהרני הרב כבסני
כדר לך דמיה תהלה | באשמיו אך אלהים ימחץ
המעד תחשכנה | יעבדוהו וישתחוו לו
ילחכו לפנו יכרעו | יאשרוהו יהי שמו לעולם
בחכמל יהרג בברד | השמן כי אכלאת יעקב
ואמלאהו אנכי יי אלהיך | תבהלם כן תרדפם
מגדלת השבת מטהרו | עדי עד בפרוח רשעים
לשפנים הרים הגבהים | תחרש אהי תהלתי אל
מרחם חנון יי וצדיק | אמילם כל גוים סבבוני
הסככת ארחי ורבעי | תנצרני למדחפות
יכון איש לשון בל

איוב
ישע לשום שפלים
תבעתני וחתתני בחלמ | מבטחו אשר יקוט
ויעקשני אם אצדק פי | והשיבני תקרא ואנכי
האבדת אבנים שחקו | ואספרה אחוך אשמע
רעננה בלא יומו | בחיין ומשך אבירים
אכחר אורה אתכם | ינחם אבחר דרכם
יאזלני הברב כוח | אחרין תטחן לאחר
אבלה אם אמנע | אנחנה כי מנעורי
מבטחי אם שמתי | האזינה ואולם שמע
תאוה וזהמתו חיתו | רשע וארח לחברה
יחכמנו מלפנו מבהמ | ותטהרם ועתה לא ראו
יענה שדי לא מצאנ | תשלחנה תכרענה ילדיהן
תחמם. כי תעזב לארץ | רעמה התתן לסוס
תוקף שים עליו כפך

משלי
תוכחתי לא אבו לעצתי | תנצרכה מזמה תשמר
תאבום כי משובת | מפלם כי נכח עיני יי
לעפעפיך אל תתן שנה | אחים יפיח כזבים
תשרפנה היקחה איש | ואפלה בנשף בערב
לאשורן פתי יאמין | צעדו לבאדם יחשב
תשבענה שאול ואבדון | בעלמה דרך הנשר

שיר השירים
סמדר אחזו לנו
ילדתיך מי זאת עולה

רות
לאנשים ותאמר נעמי | ותתך ויאמר לה בעז
לאמנת ותקח נעמי

קינות
למס איכה ישבה | ואניה היה יי כאויב
לחץ דרך קשתו

אסתר
לבת ויהי אמן את

דניאל
נבוכדנצר בשנת שלש | החוני והן חלמי
תהחונני די הן חלמא | הודע אדין דניאל
והודע אדין אריוך | תנדע ואנא בלא חכמה
חקף שקוהי די | להחויה אתיא ותמהיא
ויבהלנני חלם חזית | יהודעונני ומני שים טעים
אמר בלטשאצר | עלה בגזירת עירין
יתכנה ולך טרדין | עבדת וכל דארי ארעא
ישלט קרא בחילא | תשלט ואנא שמעת עלך
ידעת ואנת בריה | הדרת ועלמא שמית
והשלמה דנא פשר | אזל אדין מלכא בשפרפרא

אמר בשנת חדא לה קומיתא כאריה
תתחבל לה יהיב יבהלנני קרבת על חד מן
חבותה ועל קרניא ותדקנה כן אמר חיותא
באמתך כאשר כתוב שרכם אבל אגיד לך
עזרא יחונה יהיע להוא
החרבת די יבקר בת ומצי ומני שים טעם
בנין אדין כנמא עבדון תתני פחת
תעבדון ומא די עלך החזקה והם ועבדיך
הגדתי והסגנים לאחרים ועתה כבשר
אכלת גם מיום משתחוים אתה הוא יי
בענא מלך חרוס החרשים לך ואו—ן
החומה כנליני פת שלים

מנין האותיות

זה הוא מספר כל האותיות אשר
במקרא שהוא ארבעה ועשרים ספרים כל אות ואות לבדו מא׳
עד ת׳ממה שמצינו כתוב בספרי המסורות שמנה אותם
בדקדוק יפה רבינו סעדיה גאון זצ״ל ב״ר יוסף ראש הישיבה
רוח יי׳ תניחנו ועשה למספר כל אות ואות סימנים בבתים
חרוזים ובהם פיסון רמוזים ובהם מספר כל אות ואות גנוזים
וחזר ופירש מספר כל אות ואות הנרמזים וביאר הפיסוקים
אשר הם בחרוזים גנוזים׳ א אהל מכון בניני ששם
עלו זקיני הקהל עש קרבני ולזבח תודה באו בני׳ פירוש
מנין כל אלף שבמקרא ארבעים ושנים אלף שלש מאות
שבעים ושבעה סימן מב אלף שעז׳ והסימן להם כל הקהל
כאחד ארבע רבוא אלפים שלש מאות וששים׳ ולזבח
השלמים בקר שנים אילים חמשה עתדים חמשה כבשים
בני שנה חמשה׳ ב בני לו חבירים יעמדו רגמתם
חברים בנימן וסגנים דוברים׳ פחת השני גבורים׳ פירוש
מנין כל בית שבמקרא שמונה ושלשים אלף ומאתים
ושמונה עשר סימן להם לח אלף ריח׳ וסימן הפיסו פקודיהם
למטה בנימן חמשה ושלשים אלף וארבע מאות׳ בני פחת
מואב לבני ישוע יואב אלפים שמונה מאות ושמונה
עשר׳ ג גבורים בעוצם טוהר׳ כן להם זוהר׳ כל
פקודי היצהר׳ מלבד הראשון דוהר׳ פירוש מנין כל
גימל שבמקרא עשרים אלף ותשעת אלפים וחמש מאות
שבעה ושלשים סימן להם כט אלף תקלז׳ וסימן הפיסו
כל פקודי הלוים אשר פקד משה ואהרן שנים ועשרים אלף׳
מלבד עבדיהם ואמהתיהם אלה שבעת אלפים שלש מאות
שלשים ושבעה׳ ולהם משוררים ומשוררות מאתים׳
ד דוהר גבורים יחרו והרו נשק ושריונות חגרו׳ קרח
ובנין דגדו׳ ועובד אדום ואחיהם דהרו׳ דהדו לבוא בשלום
תשועתם קן לעילום׳ ומן הדני בבשן והלום׳ סנאה ישוב
עמו הלום׳ פירוש מנין כל דלת שבמקרא שנים ושלשים
אלף וחמש מאות ושלשים סימן להם לב אלף תקל׳ וסימן
הפיסו ומן הדני עורכי מלחמה עשרים ושמונה אלף ושש
מאות׳ בני סנאה שלשת אלפים שש מאות ושלשים׳ ועבד
אדום ואחיהם ששים ושמונה׳ ה הלום כל זוורת׳
נקבצו בגועי דליות׳ ראובן לטרות אריות׳ עילם ואשור
ומלכיות׳ פירוש מנין כל הי שבמקרא שבעה וארבעים
אלף ושבע מאות וארבעה וחמשים׳ סימן להם מז אלף תשנד׳
וסימן הפיסו פקדיהם למטה ראובן ששה וארבעים אלף
וחמש מאות׳ בני עילם אלף ומאתים חמשים וארבעה׳
ו ומלכיות יעצור ויפחת׳ צורינו כעשותו פחת׳ יהודה
אל נא תשחת׳ עזגד שני ובן זוחת׳ פירוש מנין כל וו
שבמקרא ששה ושבעים אלף ותשע מאות שנים ועשרים
סימן עו אלף תתקכב ומבין הפיסו פקודיהם למטה יהודה
ארבעה ושבעים אלף ושש מאות׳ ובני עזגד אלפים
שלש מאות עשרים ושנים׳ ז זוחת כגפן בקוק
פרי סדינו זקוק׳ ובני אפרים בחבקוק׳ בגוי השני
חקוק׳ פירוש מנין כל זין שבמקרא שנים ועשרים
אלף שמונה מאות ששים ושבעה סימן כב אלף תתסז׳
וסימ׳ הפיסו ומן בני אפרים עשרים אלף ושמונה מאות
גבורי חיל אנשי שמות לבית אבותם׳ בני בגוי אלפים
ששים ושבעה׳ ח חקוק כתבואות גרש׳ תבוקת מלוטי
זרש׳ שמעון שניך שורש׳ פשחור לעבר טרש׳
פירוש מנין כל חית שבמקרא שלשה ועשרים אלף
וארבע מאות שבעה וארבעים סימן להם כג אלף
תמז׳ וסימן הפיסו כל משפחת השמעוני לפקדיהם
שנים ועשרים אלף ומאתים׳ בני פשחור אלף מאתים
ארבעים ושבעה׳ ט טרש ימלאו אסמין נטישותינו
בתחומין חיים למסך נעימין אמר להרבות ימין׳
פירוש מנין כל טית שבמקרא אחד עשר אלף שנים
וחמשים סימן להם יא אלף נב׳ וסימן הפיסו ועשרת
אלפים חיים שבו בני יהודה׳ בני אמר אלף חמשים ושנים׳
י ימין שמחה וששון׳ תולליהם כקמסון׳ בכוחם
הארון חסון׳ חרים ראש הראשון כמסון׳ פירוש
מנין כל יוד שבמקרא ששה וששים אלף וארבע
מאות ועשרים סימן להם סו אלף תכ׳ וסימן הפיסו
בכוחם נתנו לאוצר המלאכה זהב דרכמונים שש
רבואות ואלף וכסף מונים חמשת אלפים וכתנות כהנים
מאה׳ בני חרים שלש מאות ועשרים׳ כ כמסון
לא זעוכה׳ רבצו עדרים בתוכה׳ וכל הבקר לעליה
לסמיכה׳ בקמיכם לאי מי כמוך׳ פירוש מנין כל
כף כפות שבמקרא שבעה ושלשים אלף מאתים
ושבעים ושנים סימן להם לז אלף רעב׳ וסימן הפיסו
ובקר ששה ושלשים אלף ומכסם ליי׳ שנים ושבעים׳
כרמי שלי האלף לך שלמה ומאתים לנוטרים את פריו׳

ל׳ כמוך אין אלוה והם יחדלון׳ צורת פסל או מלרון׳
חיים כמתים ירלון סוסיהם נטה דלון׳ פירוש מנין כל
כף פשוט שבמקרא עשרת אלפים ותשע מאות אחד
ושמונים סימן להם י׳ ﭏ תתקפא׳ וסימן הפיסו ועשרת
אלפים חיים שבו בני יהודה׳ סוסיהם שבע מאות שלשים
וששה׳ פדריהם מאתים ארבעים וחמשה׳ ל׳ ללון
מלון אורח׳ בבקר יאיר זרח׳ אפרים דור אתלח׳ חדרים
שני להסיר מטורח׳ פירוש מנין כל למד שבמקרא
אחד וארבעים ﭏ וחמש מאות ושבעה עשר סימן
להם מא ﭏ תתקיז׳ וסימן הפיסו פקדיהם למטה אפרים
ארבעים ﭏ וחמש מאות׳ בני חרים ﭏ שבעה עשר׳
מ׳ מטורח נשאו בן פאותם התמהמהותם גד בצבאים
לנחותם׳ גמלים לבוא משכנותם׳ פירוש מנין כל
מים פתוחה שבמקרא שנים וחמשים ﭏ ושמונה
מאות וחמשה סימן להם נב׳ ﭏ תתה׳ וסימן הפיסו
פקדיהם למטה גד חמשה וארבעים ﭏ ושש מאות
וחמשים׳ גמלים ארבע מאות שלשים וחמשה׳
חמורים ששת אלפים שבע מאות ועשרים׳ ם
משכנותם כמו דשאו׳ צופיהם עוד גאו׳ המתים
בפינחס כקנאו׳ לבית ישוע כי נבאו׳ פירוש
מנין כל מים סתומה שבמקרא ארבעה ועשרים ﭏ
ותשע מאות שלשה ושבעים סימן להם כד׳ ﭏ תתקעג׳
וסימן הפיסו ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים
ﭏ׳ הכהנים בני ידעיה מבית ישוע תשע מאות
שבעים ושלשה׳ נ׳ נבאו לברכות בחשבון׳ צמחיה
על זרבון׳ מנשה ישה עצבון׳ למך בלחמו כבון׳
פירוש מנין כל נון כפופה שבמקרא שנים ושלשים
ﭏ ותשע מאות שבעים ושבעה סימן להם לב׳ ﭏ
תתקעז׳ וסימן הפיסו פקדיהם למטה מנשה שנים
ושלשים ﭏ ומאתים׳ ויהי כל ימי למך שבע ושבעים
שנה ושבע מאות שנה׳ ן׳ נבון חכמותיו׳ כמו יסוד
טירותיו׳ ויהיו על פי דברותיו׳ השוערים סביבותיו׳
פירוש מנין כל נון פשוטה שבמקרא שמונת אלפים
ושבע מאות ותשעה עשר׳ סימן ח ﭏ תשיט׳ וסימן
הפיסו ויהיו פקודיהם שמונת אלפים וחמש מאות
ושמונים דעיל מן על פי יי׳ פקד אותם ביד משה איש
איש על עבדתו׳ בני השוערים בני שלום בני אטר
בני טלמון בני עקוב בני חטופא בני שובי הכל מאה
שלשים ותשעה׳ ס׳ סביבותיו יבואו גדודים׳
במרכבת פרדים׳ בהצותו את הכבדים ומקצת
לפניו עומדים׳ פירוש מנין כל סמך שבמקרא
שלשה עשר ﭏ וחמש מאות ושמונים סימן להם יג׳
ﭏ תתקף׳ וסימן הפיסו ומקצת ראשי האבות נתנו
למלאכה התרשתא נתן לאוצר זהב דרכמונים אלף
מזרקות חמשים כתנות כהנים שלשים וחמש מאות׳
בהצותו את ארם נהרים ואת ארם צובה ויקם יואב ויך
את אדום בגיא מלח שנים עשר אלף׳ ע׳ עומדים
במחלקותיהם קציני עדתיהם באורך ובדוחב להם
אברהם לזכרון פיהם׳ פירוש מנין כל עין שבמקרא
עשרים ﭏ ומאה וחמשה ושבעים סימן כ׳ ﭏ קעה׳
וסימן הפיסו והנותר באורך לעמת עשרת אלפים קדמה
ועשרת אלפים ימה׳ ואלה ימי שני חיי אברהם אשר
חי מאת שנה ושבעים שנה וחמש שנים׳ פ׳
פיהם בצרות כמו נערות׳ סביב נפשטה ונטרות
גרשון ידיעותי פרות׳ פירוש מנין כל פי כפופה
שבמקרא עשרים ﭏ ושבע מאות וחמשים סימן
להם כ׳ ﭏ תשנ׳ וסימן הפיסו ויהיו פקדיהם למשפחתם
אלפים שבע מאות וחמשים׳ סביב שמונה עשר אלף
ושם העיר מיום יי׳ שמה׳ ף׳ פרות ארוגינו׳ צדק
ענה הגיגנו׳ האל בצל נהגינו׳ לעתים ידרכו ציגינו
פירוש מנין כל פי פשוט שבמקרא ﭏ ותשע מאות
וחמשה ושבעים׳ ומבני יששכר יודעי בינה לעתים
לדעת מה יעשה ישראל ראשיהם מאתים׳ צ׳
ציגינו יצנות ויצץ צדים נרצץ ונפש לא נקצץ
ויצץ ציץ׳ פירוש מנין כל צד כפופה שבמקרא
ששה עשר ﭏ ותשע מאות וחמשים סימן להם יו׳
ﭏ תתקנ׳ וסימן הפיסו ונפש אדם ששה עשר אלף׳ ויהיו
כל ימי נח תשע מאות שנה וחמשים שנה׳ ץ׳
ציץ דבוקין׳ פז עבר ברתוקין׳ תוצאות חקיו׳
שפטיה כטה קו׳ פירוש מנין כל צד פשוט שבמקרא
ארבעת אלפים ושמונה מאות שנים ושבעים׳ סימן להם
ד׳ ﭏ תתעב׳ וסימן הפיסו ואלה תוצאות העיר
מפאת צפון חמש מאות וארבעים אלפים מדה׳ בני
שפטיה שלש מאות שבעים ושנים׳ ק׳ קו רונן
כטרף צבי עדיו בעוות׳ ומן בני אפרים צר הודף
פרעש כמו רודף׳ פירוש מנין כל קוף שבמקרא
שנים ועשרים אלף ותשע מאות שנים ושבעים
סימן להם כב׳ ﭏ תתקעב׳ וסימן הפיסוק ומן בני אפרים
עשרים ﭏ ושמונה מאות׳ בני פרעוש אלפים מאה
ושבעים ושנים׳ ר׳ רודף כרוח ברומו׳ קם מלפני
זעמו׳ ומראשי שארית עמו׳ וחפה לשכן שמו׳
פירוש מנין כל ריש שבמקרא שנים ועשרים אלף
ומאה שבעה וארבעים סימן להם כב׳ ﭏ קמז׳
וסימן הפיסו רכב אלהים רבותים אלפי שנאן׳ ויהיו ימי
יעקב שני חייו שבע שנים וארבעים ומאת שנה׳

ש' שמו לנצח במחולת' קנניה מושיעה חוללת'
מן הנשים נתעלת' המשוררים עוז תהלת' פירוש
מנין כל שין שבמקרא שנים ושלשים אות' ומאה וארבעים
ושמונה סימן לב' את' קמח' וסימן הפסוקים ונפש
אדם מן הנשים אשר לא ידעו משכב זכר כל נפש שנים
ושלשים אלף' והמשוררים בני אסף מאה ארבעים ושמונה'
ת' תהלת לשמו ותפארת קמה משוררת' ובקר כרליל'
מקטרת איוב בקומתו תותרת' תותרת כבודה גשה
רעננה גרשה' זכר המליטה כחשה' אדם האב הראשה'
פירוש מנין כל תו שבמקרא ששה ושלשים את' ומאה
וארבעים סימן להם לו את' קמ' וסימן הפסו' ובקר ששה
ושלשים אלף' ויחי איוב אחרי זאת מאה וארבעים שנה'

כלל מנין אותיות שבמקרא כולם הפשוטות
והכפופות שבע מאות אלף ושנים ותשעים אלף
ושבעה ושבעים אות' סימן תשצב' אלף עז אות'
ברוך שעזרני להשלימו בה
וש' אמן

אלין אותיות גדולות שבמקרא' א' דאדם שת' ויש אומ' אלף
דאשריך ישראל' ב' בבראשית' ג' והתגלח ד' דאחד דשמע ישראל
ה' הלוי' תגמלו זאת' ו' דגחון' ז' זכרוניכם משלי' ויש אומ' זכרו
תורת משה' ח' חור כרפס' ט' יסר מעלי שבטו' י' יגדל נא כח
אדני' כ' וכנה אשר נטעה' ל' וישלכם' מ' משלי שלמה
מים דמשלי' נ' את משפטן' ס' סוף דבר הכל' ויש אומ' זה
ספר' ע' שמע ישראל' פ' בשפרפרא פי תנינ' צ' צופו עורים
ק' על הארץ' ק' ודדור קן לה' ויש אומ' כי יקרא קן קוף
דקן' ר' לא תשתחוה לאל אחר' ש' שיר השירים שין לשיר' ת' ותכתב
אסתר תיו קדמאה' אילין אינון כלהון דאותיות גדולות
שבמקרא שמנו חכמ' והסכימו כל הסופרים והמחברים
וקבלה היא בידם איש מפי איש'

אלין אותיות קטנות שבמקרא
אלף דויקרא' ב' הבהב בי קדמאה' ג' וגוש עפר' ד' אדם עשוק
ה' בהבראם' ו' כי בנפשו דבר אדניהו' ז' דויזתא' ח' חת אנכי
ט' טבעו בארץ שעריה' י' צור ילדך תשי' כ' לספוד לשרה
ולבכתה' ל' לוא אליכם כל' מ' כי מרתה' נ' נטע ארן' ואית
דאמרין תלת נונין זעירין במקרא דבלי נרגן' כמתלהלהים'
ונרגן מפריד אלוף' נטע ארן' ס' יני בסופה' ע' לעוות אדם
פ' בשפרפרא פי קדמאה' צ' חוצות ירושלים' ק' קצתי
בחיי' ר' דיערי אורגים בית הלחמי' ש' דפרמשתא
ת' דפרשנדתא' אלין אותיות קטנות שבמקרא'
תורתך תמימה משיבת נפש
צדקתך צדק לעולם ותורתך אמת
שושרש

הוא וזרעו וזרע זרעו [illegible] ה' אתיא
להגות בו ולדקדק בענינו אכי"ל

בראשית ה̇ ג̇ מנה̇ ריש פס̇ וג̇ מציע פס̇ וסימנה̇ ברית להים ממלכות ממלכות הנני העולם — ויעש אלהים ד̇ וסימנ̇
הרקיע את שני המאורת הגדלים את חית הארץ בן בלילה ההוא — ולמועדים ג̇ וסימנה̇ ולימים ושנים ולמועדים טובים ירו

בראשית ברא אלהים את השמים
ואת הארץ׃ והארץ היתה תהו
ובהו וחשך על פני תהום ורוח
אלהים מרחפת על פני המים׃
ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור׃
וירא אלהים את האור כי טוב
ויבדל אלהים בין האור ובין החשך׃
ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא
לילה ויהי ערב ויהי בקר יום אחד׃

ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך
המים ויהי מבדיל בין מים למים׃
ויעש אלהים את הרקיע ויבדל
בין המים אשר מתחת לרקיע ובין
המים אשר מעל לרקיע ויהי כן׃
ויקרא אלהים לרקיע שמים
ויהי ערב ויהי בקר יום שני׃

ויאמר אלהים יקוו המים מתחת
השמים אל מקום אחד ותראה
היבשה ויהי כן׃ ויקרא אלהים
ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא

ימים וירא אלהים כי טוב׃ ויאמר
אלהים תדשא הארץ דשא עשב
מזריע זרע עץ פרי עשה פרי
למינו אשר זרעו בו על הארץ
ויהי כן׃ ותוצא הארץ דשא עשב
מזריע זרע למינהו ועץ עשה
פרי אשר זרעו בו למינהו וירא
אלהים כי טוב׃ ויהי ערב ויהי בקר
יום שלישי׃
ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע
השמים להבדיל בין היום ובין
הלילה והיו לאתת ולמועדים
ולימים ושנים׃ והיו למאורת
ברקיע השמים להאיר על הארץ
ויהי כן׃ ויעש אלהים את שני
המארת הגדלים את המאור הגדל
לממשלת היום ואת המאור הקטן
לממשלת הלילה ואת הכוכבים׃
ויתן אתם אלהים ברקיע השמים
להאיר על הארץ׃ ולמשל ביום
ובלילה ולהבדיל בין האור ובין
החשך וירא אלהים כי טוב׃ ויהי

למועדים קדמאי ובתרא מל ומציע חס — למשלת ג̇ וסימנה̇ ויעש אלהים את שני המאורות ב̇ בו את השמש לממשלת
וחד לממשלות בלילה — ובלילה ג̇ וסימנה̇ ולמשל ביום ובלילה מדוע כי יומם יצוה יהי כבגב גם ביום ובלילה ימשו

ערב ויהי בקר יום רביעי׃

ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ
נפש חיה ועוף יעופף על הארץ
על פני רקיע השמים׃ ויברא
אלהים את התנינם הגדלים ואת
כל נפש החיה הרמשת אשר
שרצו המים למינהם ואת כל
עוף כנף למינהו וירא אלהים כי
טוב׃ ויברך אתם אלהים לאמר
פרו ורבו ומלאו את המים בימים
והעוף ירב בארץ׃ ויהי ערב ויהי
בקר יום חמישי׃
ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש
חיה למינה בהמה ורמש וחיתו
ארץ למינה ויהי כן׃ ויעש אלהים
את חית הארץ למינה ואת הבהמה
למינה ואת כל רמש האדמה
למינהו וירא אלהים כי טוב׃ ויאמר
אלהים נעשה אדם בצלמנו
כדמותנו וירדו בדגת הים ובעוף
השמים ובבהמה ובכל הארץ

ובכל הרמש הרמש על הארץ׃
ויברא אלהים את האדם בצלמו
בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה
ברא אתם׃ ויברך אתם אלהים
ויאמר להם אלהים פרו ורבו
ומלאו את הארץ וכבשה ורדו
בדגת הים ובעוף השמים ובכל
חיה הרמשת על הארץ׃ ויאמר
אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב
זרע זרע אשר על פני כל הארץ
ואת כל העץ אשר בו פרי עץ
זרע זרע לכם יהיה לאכלה׃ ולכל
חית הארץ ולכל עוף השמים
ולכל רומש על הארץ אשר בו
נפש חיה את כל ירק עשב לאכלה
ויהי כן׃ וירא אלהים את כל אשר
עשה והנה טוב מאד ויהי
ערב ויהי בקר יום הששי׃

ויכלו השמים והארץ וכל צבאם׃
ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו
אשר עשה וישבת ביום השביעי

מכל מלאכתו אשר עשה׃ ויברך
אלהים את יום השביעי ויקדש
אתו כי בו שבת מכל מלאכתו
אשר ברא אלהים לעשות׃

אלה תולדות השמים והארץ
בהבראם ביום עשות יהוה אלהים
ארץ ושמים׃ וכל שיח השדה
טרם יהיה בארץ וכל עשב
השדה טרם יצמח כי לא המטיר
יהוה אלהים על הארץ ואדם אין
לעבד את האדמה׃ ואד יעלה
מן הארץ והשקה את כל פני
האדמה׃ וייצר יהוה אלהים את
האדם עפר מן האדמה ויפח
באפיו נשמת חיים ויהי האדם
לנפש חיה׃ ויטע יהוה אלהים
גן בעדן מקדם וישם שם את
האדם אשר יצר׃ ויצמח יהוה
אלהים מן האדמה כל עץ נחמד
למראה וטוב למאכל ועץ החיים
בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע׃

ונהר יצא מעדן להשקות את הגן
ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים׃
שם האחד פישון הוא הסבב את
כל ארץ החוילה אשר שם הזהב׃
וזהב הארץ ההוא טוב שם הבדלח
ואבן השהם׃ ושם הנהר השני
גיחון הוא הסובב את כל ארץ כוש׃
ושם הנהר השלישי חדקל הוא
ההלך קדמת אשור והנהר הרביעי
הוא פרת׃ ויקח יהוה אלהים את
האדם וינחהו בגן עדן לעבדה
ולשמרה׃ ויצו יהוה אלהים על
האדם לאמר מכל עץ הגן אכל
תאכל׃ ומעץ הדעת טוב ורע לא
תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו
מות תמות׃ ויאמר יהוה אלהים
לא טוב היות האדם לבדו אעשה
לו עזר כנגדו׃ ויצר יהוה אלהים
מן האדמה כל חית השדה ואת
כל עוף השמים ויבא אל האדם
לראות מה יקרא לו וכל אשר יקרא
לו האדם נפש חיה הוא שמו׃ ויקרא

תחתנה ל̇ תפלה ל̇ תשמטנה ל̇ תביאנה ל̇ תעשרנה ל̇ תעלה ל̇ תבקשנה ל̇ תדמקנה ל̇ תמוגגנה ... ויאכל ג̇ ב̇
בלשון אכילה וסימנ׳ מפרי עץ הגן נאכל לחמנו נאכל וחד בלשון כילה. וארור כוכל ... לעינים ה̇ ב̇ קמ̇ וב̇ פת̇ וסימנ׳

האדם שמות לכל הבהמה ולעוף
השמים ולכל חית השדה ולאדם
לא מצא עזר כנגדו: ויפל יהוה
אלהים תרדמה על האדם ויישן
ויקח אחת מצלעתיו ויסגר בשר
תחתנה: ויבן יהוה אלהים את הצלע
אשר לקח מן האדם לאשה ויבאה
אל האדם: ויאמר האדם זאת
הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי
לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה
זאת: על כן יעזב איש את אביו
ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר
אחד: ויהיו שניהם ערומים האדם
ואשתו ולא יתבששו: והנחש היה
ערום מכל חית השדה אשר עשה
יהוה אלהים ויאמר אל האשה אף
כי אמר אלהים לא תאכלו מכל
עץ הגן: ותאמר האשה אל הנחש
מפרי עץ הגן נאכל: ומפרי העץ
אשר בתוך הגן אמר אלהים לא
תאכלו ממנו ולא תגעו בו פן
תמתון: ויאמר הנחש אל האשה

לא מות תמתון: כי ידע אלהים כי
ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם
והייתם כאלהים ידעי טוב ורע:
ותרא האשה כי טוב העץ למאכל
וכי תאוה הוא לעינים ונחמד העץ
להשכיל ותקח מפריו ותאכל ותתן
גם לאישה עמה ויאכל: ותפקחנה
עיני שניהם וידעו כי עירמם הם
ויתפרו עלה תאנה ויעשו להם
חגרת: וישמעו את קול יהוה אלהים
מתהלך בגן לרוח היום ויתחבא
האדם ואשתו מפני יהוה אלהים
בתוך עץ הגן: ויקרא יהוה אלהים
אל האדם ויאמר לו איכה: ויאמר
את קלך שמעתי בגן ואירא כי
עירם אנכי ואחבא: ויאמר מי הגיד
לך כי עירם אתה המן העץ אשר
צויתיך לבלתי אכל ממנו אכלת:
ויאמר האדם האשה אשר נתתה
עמדי הוא נתנה לי מן העץ ואכל:
ויאמר יהוה אלהים לאשה מה זאת
עשית ותאמר האשה הנחש השיאני

וכי תאוה הוא לעינים יראה וטוב לעינים וכעשן לעינים ... וידעו ז̇ וסימנ׳ ... ותפקחנה עיני שניהם וידעו כי עירמם
וידעו אתה כל העם כי ארון אלהים עמי הצאן כי מאת אלהים ... ויתחבא ל̇ כוכל וכת̇ אלא

ואכל׃ ויאמר יהוה אלהים אל הנחש
כי עשית זאת ארור אתה מכל
הבהמה ומכל חית השדה על
גחנך תלך ועפר תאכל כל ימי חייך׃
ואיבה אשית בינך ובין האשה
ובין זרעך ובין זרעה הוא ישופך
ראש ואתה תשופנו עקב׃
אל האשה אמר
הרבה ארבה עצבונך והרנך בעצב
תלדי בנים ואל אישך תשוקתך
והוא ימשל בך׃
ולאדם אמר כי שמעת
לקול אשתך ותאכל מן העץ אשר
צויתיך לאמר לא תאכל ממנו
ארורה האדמה בעבורך בעצבון
תאכלנה כל ימי חייך׃ וקוץ ודרדר
תצמיח לך ואכלת את עשב השדה׃
בזעת אפיך תאכל לחם עד שובך
אל האדמה כי ממנה לקחת כי
עפר אתה ואל עפר תשוב׃ ויקרא
האדם שם אשתו חוה כי הוא
היתה אם כל חי׃ ויעש יהוה אלהים

לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם׃

ויאמר יהוה אלהים הן האדם היה
כאחד ממנו לדעת טוב ורע ועתה
פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים
ואכל וחי לעלם׃ וישלחהו יהוה
אלהים מגן עדן לעבד את האדמה
אשר לקח משם׃ ויגרש את האדם
וישכן מקדם לגן עדן את הכרבים
ואת להט החרב המתהפכת לשמר
את דרך עץ החיים׃
והאדם ידע את חוה אשתו
ותהר ותלד את קין ותאמר קניתי
איש את יהוה׃ ותסף ללדת את
אחיו את הבל ויהי הבל רעה צאן
וקין היה עבד אדמה׃ ויהי מקץ
ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה
ליהוה׃ והבל הביא גם הוא מבכרות
צאנו ומחלבהן וישע יהוה אל
הבל ואל מנחתו׃ ואל קין ואל
מנחתו לא שעה ויחר לקין מאד
ויפלו פניו׃ ויאמר יהוה אל קין

למה חרה לך ולמה נפלו פניך׃
הלוא אם תיטיב שאת ואם לא
תיטיב לפתח חטאת רבץ ואליך
תשוקתו ואתה תמשל בו׃ ויאמר
קין אל הבל אחיו ויהי בהיותם
בשדה ויקם קין אל הבל אחיו
ויהרגהו׃ ויאמר יהוה אל קין אי
הבל אחיך ויאמר לא ידעתי השמר
אחי אנכי׃ ויאמר מה עשית קול
דמי אחיך צעקים אלי מן האדמה׃
ועתה ארור אתה מן האדמה
אשר פצתה את פיה לקחת את
דמי אחיך מידך׃ כי תעבד את
האדמה לא תסף תת כחה לך נע
ונד תהיה בארץ׃ ויאמר קין אל
יהוה גדול עוני מנשא׃ הן גרשת
אתי היום מעל פני האדמה ומפניך
אסתר והייתי נע ונד בארץ והיה
כל מצאי יהרגני׃ ויאמר לו יהוה
לכן כל הרג קין שבעתים יקם
וישם יהוה לקין אות לבלתי הכות
אתו כל מצאו׃ ויצא קין מלפני

יהוה וישב בארץ נוד קדמת עדן׃
וידע קין את אשתו ותהר ותלד
את חנוך ויהי בנה עיר ויקרא שם
העיר כשם בנו חנוך׃ ויולד לחנוך
את עירד ועירד ילד את מחויאל
ומחייאל ילד את מתושאל ומתושאל
ילד את למך׃ ויקח לו למך שתי
נשים שם האחת עדה ושם השנית
צלה׃ ותלד עדה את יבל הוא היה
אבי ישב אהל ומקנה׃ ושם אחיו
יובל הוא היה אבי כל תפש כנור
ועוגב׃ וצלה גם הוא ילדה את
תובל קין לטש כל חרש נחשת
וברזל ואחות תובל קין נעמה׃
ויאמר למך לנשיו עדה וצלה
שמען קולי נשי למך האזנה
אמרתי כי איש הרגתי לפצעי וילד
לחברתי׃ כי שבעתים יקם קין ולמך
שבעים ושבעה׃ וידע אדם עוד
את אשתו ותלד בן ותקרא את שמו
שת כי שת לי אלהים זרע אחר
תחת הבל כי הרגו קין׃ ולשת גם

כל לשון בריאה כת אף וכל לשו אבריאי כתיב הי ולא ברא אתם לחם ודומ׳ ה בטעמים בעשרים דורות סימן שי לנע ויחי שת
ויחי ירד ויחי למך ויחי נח ויחי עבר מאת ג חס וסימנ׳ שמנה מאת דאדם וחמש מאת דלמך וארבע מאת דעפרון

הוא ילד בן ויקרא את שמו אנוש
אז הוחל לקרא בשם יהוה׃
זה ספר תולדת
אדם ביום ברא אלהים אדם
בדמות אלהים עשה אתו׃ זכר
ונקבה בראם ויברך אתם ויקרא
את שמם אדם ביום הבראם׃ ויחי
אדם שלשים ומאת שנה ויולד
בדמותו כצלמו ויקרא את שמו
שת׃ ויהיו ימי אדם אחרי הולידו
את שת שמנה מאת שנה ויולד
בנים ובנות׃ ויהיו כל ימי אדם
אשר חי תשע מאות שנה ושלשים
שנה וימת׃
ויחי שת חמש שנים
ומאת שנה ויולד את אנוש׃ ויחי
שת אחרי הולידו את אנוש שבע
שנים ושמנה מאות שנה ויולד
בנים ובנות׃ ויהיו כל ימי שת שתים
עשרה שנה ותשע מאות שנה
וימת׃ ויחי אנוש
תשעים שנה ויולד את קינן׃ ויחי

אנוש אחרי הולידו את קינן חמש
עשרה שנה ושמנה מאות שנה
ויולד בנים ובנות׃ ויהיו כל ימי
אנוש חמש שנים ותשע מאות
שנה וימת׃ ויחי
קינן שבעים שנה ויולד את מהללאל׃
ויחי קינן אחרי הולידו את מהללאל
ארבעים שנה ושמנה מאות שנה
ויולד בנים ובנות׃ ויהיו כל ימי קינן
עשר שנים ותשע מאות שנה
וימת׃ ויחי מהללאל
חמש שנים וששים שנה ויולד
את ירד׃ ויחי מהללאל אחרי הולידו
את ירד שלשים שנה ושמנה
מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ויהיו
כל ימי מהללאל חמש ותשעים
שנה ושמנה מאות שנה וימת׃
ויחי ירד שתים
וששים שנה ומאת שנה ויולד
את חנוך׃ ויחי ירד אחרי הולידו
את חנוך שמנה מאות שנה ויולד
בנים ובנות׃ ויהיו כל ימי ירד

וכל שאר קרי מאות המאות כתיב בר מן ובשנה השביעית עד ויקח את שרי המאות מאיות כת ויחי פלוני ג
בטעמ׳ סימנ׳ מחמ׳ ויחי מהללאל ויחי חנוך ויחי מתושלח

שתים וששים שנה ותשע מאות
שנה וימת ויחי
חנוך חמש וששים שנה ויולד
את מתושלח ויתהלך חנוך את
האלהים אחרי הולידו את מתושלח
שלש מאות שנה ויולד בנים
ובנות ויהי כל ימי חנוך חמש
וששים שנה ושלש מאות שנה
ויתהלך חנוך את האלהים ואיננו
כי לקח אתו אלהים
ויחי מתושלח שבע
ושמנים שנה ומאת שנה ויולד
את למך ויחי מתושלח אחרי
הולידו את למך שתים ושמונים
שנה ושבע מאות שנה ויולד
בנים ובנות ויהיו כל ימי מתושלח
תשע וששים שנה ותשע מאות
שנה וימת ויחי
למך שתים ושמנים שנה ומאת
שנה ויולד בן ויקרא את שמו נח
לאמר זה ינחמנו ממעשנו
ומעצבון ידינו מן האדמה

אשר ארֲרָהּ יהוה ויחי למך אחרי
הולידו את נח חמש ותשעים שנה
וחמש מאת שנה ויולד בנים
ובנות ויהי כל ימי למך שבע
ושבעים שנה ושבע מאות שנה
וימת ויהי נח
בן חמש מאות שנה ויולד נח את
שם את חם ואת יפת ויהי כי החל
האדם לרב על פני האדמה ובנות
ילדו להם ויראו בני האלהים את
בנות האדם כי טבת הנה ויקחו להם
נשים מכל אשר בחרו ויאמר
יהוה לא ידון רוחי באדם לעלם
בשגם הוא בשר והיו ימיו מאה
ועשרים שנה הנפלים היו בארץ
בימים ההם וגם אחרי כן אשר
יבאו בני האלהים אל בנות האדם
וילדו להם המה הגברים אשר
מעולם אנשי השם
וירא יהוה כי רבה רעת האדם
בארץ וכל יצר מחשבת לבו רק
רע כל היום וינחם יהוה כי עשה

את האדם בארץ ויתעצב אל לבו׃
ויאמר יהוה אמחה את האדם
אשר בראתי מעל פני האדמה
מאדם עד בהמה עד רמש
ועד עוף השמים כי נחמתי כי
עשיתם׃ ונח מצא חן בעיני יהוה׃

אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים
היה בדרתיו את האלהים התהלך
נח׃ ויולד נח שלשה בנים את שם
את חם ואת יפת׃ ותשחת הארץ
לפני האלהים ותמלא הארץ חמס׃
וירא אלהים את הארץ והנה
נשחתה כי השחית כל בשר את
דרכו על הארץ׃

ויאמר אלהים לנח קץ כל
בשר בא לפני כי מלאה הארץ
חמס מפניהם והנני משחיתם את
הארץ׃ עשה לך תבת עצי גפר
קנים תעשה את התבה וכפרת
אתה מבית ומחוץ בכפר׃ וזה
אשר תעשה אתה שלש מאות

אמה ארך התבה חמשים אמה
רחבה ושלשים אמה קומתה׃
צהר תעשה לתבה ואל אמה
תכלנה מלמעלה ופתח התבה
בצדה תשים תחתים שנים ושלשים
תעשה׃ ואני הנני מביא את המבול
מים על הארץ לשחת כל בשר
אשר בו רוח חיים מתחת השמים
כל אשר בארץ יגוע׃ והקמתי
את בריתי אתך ובאת אל התבה
אתה ובניך ואשתך ונשי בניך
אתך׃ ומכל החי מכל בשר שנים
מכל תביא אל התבה להחית
אתך זכר ונקבה יהיו׃ מהעוף
למינהו ומן הבהמה למינה מכל
רמש האדמה למינהו שנים מכל
יבאו אליך להחיות׃ ואתה קח לך
מכל מאכל אשר יאכל ואספת
אליך והיה לך ולהם לאכלה׃ ויעש
נח ככל אשר צוה אתו אלהים כן
עשה׃ ויאמר יהוה לנח בא אתה
וכל ביתך אל התבה כי אתך ראיתי

טהורה ד מל בליש וסימנ מכל הבהמה הטהורה קדמאה דפרשה ומן הבהמה קדמאה ובכל מקום מקטר מגש יראת יי טהורה
גם ד ריש פסו בתו וסימנ גם מעוף השמים גם צאנכם גם בי התאנף גם כל חלי וכל מכה

צדיק לפני בדור הזה: מכל הבהמה
הטהורה תקח לך שבעה שבעה
איש ואשתו ומן הבהמה אשר
לא טהרה הוא שנים איש ואשתו:
גם מעוף השמים שבעה שבעה
זכר ונקבה לחיות זרע על פני כל
הארץ: כי לימים עוד שבעה
אנכי ממטיר על הארץ ארבעים
יום וארבעים לילה ומחיתי את
כל היקום אשר עשיתי מעל פני
האדמה: ויעש נח ככל אשר
צוהו יהוה: ונח בן שש מאות שנה
והמבול היה מים על הארץ: ויבא
נח ובניו ואשתו ונשי בניו אתו
אל התבה מפני מי המבול: מן
הבהמה הטהורה ומן הבהמה
אשר איננה טהרה ומן העוף וכל
אשר רמש על האדמה: שנים
שנים באו אל נח אל התבה זכר
ונקבה כאשר צוה אלהים את
נח: ויהי לשבעת הימים ומי המבול
היו על הארץ: בשנת שש מאות

שנה לחיי נח בחדש השני בשבעה
עשר יום לחדש ביום הזה נבקעו
כל מעינת תהום רבה וארבת
השמים נפתחו: ויהי הגשם על
הארץ ארבעים יום וארבעים
לילה: בעצם היום הזה בא נח
ושם וחם ויפת בני נח ואשת נח
ושלשת נשי בניו אתם אל התבה:
המה וכל החיה למינה וכל הבהמה
למינה וכל הרמש הרמש על
הארץ למינהו וכל העוף למינהו
כל צפור כל כנף: ויבאו אל נח
אל התבה שנים שנים מכל הבשר
אשר בו רוח חיים: והבאים זכר
ונקבה מכל בשר באו כאשר צוה
אתו אלהים ויסגר יהוה בעדו: ויהי
המבול ארבעים יום על הארץ
וירבו המים וישאו את התבה ותרם
מעל הארץ: ויגברו המים וירבו
מאד על הארץ ותלך התבה על
פני המים: והמים גברו מאד מאד
על הארץ ויכסו כל ההרים הגבהים

מן ג ריש פס בהו וסימנ מן הבהמה מן הארץ ההוא מן השמים השמיען אתקלן נפתחו ג וסימנ וארבת השמים
נפתחו כי ארבות ממרו שערי הנהרות וכל האדם ב וסימנ ויגוע כל בשר הרמש על האדמה ודעשו מכנ

ויסכרו ל̇ וישארו ל̇ וימסרו ל̇ ויסתרו ל̇ ויחבלו ל̇ ויעזרו ל̇ ויספרו ל̇ ... ולא מצאת ל̇ לא מצאה ל̇ ולא
תותירו ל̇ לא תותירו ל̇ ... היקום ג̇ וסימנ׳ וימח את כל ומחיתי את כל היקום אשר ברגליהם ... ויכלא ה׳ בלש׳

אשר תחת כל השמים: חמש
עשרה אמה מלמעלה גברו
המים ויכסו ההרים: ויגוע כל בשר
הרמש על הארץ בעוף ובבהמה
ובחיה ובכל השרץ השרץ על
הארץ וכל האדם: כל אשר
נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר
בחרבה מתו: וימח את כל היקום
אשר על פני האדמה מאדם עד
בהמה עד רמש ועד עוף השמים
וימחו מן הארץ וישאר אך נח
ואשר אתו בתבה: ויגברו המים
על הארץ חמשים ומאת יום:
ויזכר אלהים את נח ואת כל החיה
ואת כל הבהמה אשר אתו בתבה
ויעבר אלהים רוח על הארץ
וישכו המים: ויסכרו מעינת תהום
וארבת השמים ויכלא הגשם מן
השמים: וישבו המים מעל
הארץ הלוך ושוב ויחסרו המים
מקצה חמשים ומאת יום: ותנח
התבה בחדש השביעי בשבעה

עשר יום לחדש על הרי אררט:
והמים היו הלוך וחסור עד החדש
העשירי בעשירי באחד לחדש
נראו ראשי ההרים: ויהי מקץ
ארבעים יום ויפתח נח את חלון
התבה אשר עשה: וישלח את
הערב ויצא יצוא ושוב עד יבשת
המים מעל הארץ: וישלח את
היונה מאתו לראות הקלו המים
מעל פני האדמה: ולא מצאה
היונה מנוח לכף רגלה ותשב אליו
אל התבה כי מים על פני כל
הארץ וישלח ידו ויקחה ויבא
אתה אליו אל התבה: ויחל עוד
שבעת ימים אחרים ויסף שלח
את היונה מן התבה: ותבא אליו
היונה לעת ערב והנה עלה זית
טרף בפיה וידע נח כי קלו המים
מעל הארץ: ויחל עוד שבעת
ימים אחרים וישלח את היונה ולא
יספה שוב אליו עוד: ויהי באחת
ושש מאות שנה בראשון באחד

כתי׳ אלף וסימנ׳ ויכלא הגשם ויכלא העם שפתי לא אכלא אתה יי׳ לא תכלא לכלא הפשע
הערב שמעי נעמן מל׳ כלה יצחק הרצח דוד ירמיה חס׳ ... יצוא ל̇ ג̇ מל׳ וד׳ חס׳ וסימנ׳
ושוב ג̇ ומל׳ וסימנ׳ וישבו המים ויצא יצוא ושוב והחיות רצוא

וחתכם ל̇ דמכם ל̇ חקכם ל̇ לנגדכם ל̇ טרחכם ל̇ גביכם ל̇ מרבכם ל̇ מוכיחכם ל̇ בשבועותיכם ל̇ בעצרתיכם ל̇
ס̇ — את זרעכם ל̇ ואת זרעכם ל̇ את זכר ל̇ ואת זכר ל̇ את צעקתם ל̇ ואת צעקתם ל̇ את קלו ל̇ ואת קלו ל̇ את לבב ל̇

לחדש חרבו המים מעל הארץ
ויסר נח את מכסה התבה וירא
והנה חרבו פני האדמה: ובחדש
השני בשבעה ועשרים יום לחדש
יבשה הארץ:
וידבר אלהים אל נח לאמר:
צא מן התבה אתה ואשתך ובניך
ונשי בניך אתך: כל החיה אשר
אתך מכל בשר בעוף ובבהמה
ובכל הרמש הרמש על הארץ
הוצא אתך ושרצו בארץ ופרו
ורבו על הארץ: ויצא נח ובניו
ואשתו ונשי בניו אתו: כל החיה
כל הרמש וכל העוף כל רומש
על הארץ למשפחתיהם יצאו
מן התבה: ויבן נח מזבח ליהוה
ויקח מכל הבהמה הטהרה ומכל
העוף הטהור ויעל עלת במזבח:
וירח יהוה את ריח הניחח ויאמר
יהוה אל לבו לא אסף לקלל עוד
את האדמה בעבור האדם כי יצר
לב האדם רע מנעריו ולא אסף

עוד להכות את כל חי כאשר עשיתי:
עד כל ימי הארץ זרע וקציר וקר
וחם וקיץ וחרף ויום ולילה לא
ישבתו: ויברך אלהים את נח ואת
בניו ויאמר להם פרו ורבו ומלאו
את הארץ: ומוראכם וחתכם יהיה
על כל חית הארץ ועל כל עוף
השמים בכל אשר תרמש האדמה
ובכל דגי הים בידכם נתנו: כל
רמש אשר הוא חי לכם יהיה
לאכלה כירק עשב נתתי לכם את
כל: אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו:
ואך את דמכם לנפשתיכם
אדרש מיד כל חיה אדרשנו
ומיד האדם מיד איש אחיו אדרש
את נפש האדם: שפך דם האדם
באדם דמו ישפך כי בצלם אלהים
עשה את האדם: ואתם פרו ורבו
שרצו בארץ ורבו בה:
ויאמר אלהים אל נח
ואל בניו אתו לאמר: ואני הנני
מקים את בריתי אתכם ואת זרעכם

ואת לבב ל̇ ס̇ — כל רמש הרמש חס̇ במ̇ב̇ וסימנ̇ ולכל חית הארץ כל החיה כל הרמש — ס̇ מנעריו ג̇ וסימנ̇ —
וירח יצ̇ והוא איש מלחמה שאנן מואב מנעריו ס̇ — ס̇ נתנו ג̇ וסימנ̇ בידכם נתנו למלחמה מנות הלוים בתדאה נתנה כתיב

ויחל ט וסימנ׳ עוד שבעת ימים נח איש ויחל העם שער ראשו ויחל ויכה לבוא שלמה לבנות מהממורים מן היורים וחד ויחל עוד
אלהי ג בטעמ׳ מלעיל וסימנ׳ אלהי שם אלהי כסף אלהי קדם … וילדו ו וסימנ׳ נח שם לדוד ולאבשלום לך

אַחֲרֵיכֶם׃ וְאֵת כָּל־נֶפֶשׁ הַחַיָּה אֲשֶׁר
אִתְּכֶם בָּעוֹף בַּבְּהֵמָה וּבְכָל־חַיַּת
הָאָרֶץ אִתְּכֶם מִכֹּל יֹצְאֵי הַתֵּבָה
לְכֹל חַיַּת הָאָרֶץ׃ וַהֲקִמֹתִי אֶת־בְּרִיתִי
אִתְּכֶם וְלֹא־יִכָּרֵת כָּל־בָּשָׂר עוֹד
מִמֵּי הַמַּבּוּל וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד מַבּוּל
לְשַׁחֵת הָאָרֶץ׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
זֹאת אוֹת־הַבְּרִית אֲשֶׁר־אֲנִי נֹתֵן
בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל־נֶפֶשׁ חַיָּה אֲשֶׁר
אִתְּכֶם לְדֹרֹת עוֹלָם׃ אֶת־קַשְׁתִּי נָתַתִּי
בֶּעָנָן וְהָיְתָה לְאוֹת בְּרִית בֵּינִי
וּבֵין הָאָרֶץ׃ וְהָיָה בְּעַנְנִי עָנָן עַל־
הָאָרֶץ וְנִרְאֲתָה הַקֶּשֶׁת בֶּעָנָן׃
וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי אֲשֶׁר בֵּינִי
וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל־נֶפֶשׁ חַיָּה בְּכָל־
בָּשָׂר וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד הַמַּיִם לְמַבּוּל
לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר׃ וְהָיְתָה הַקֶּשֶׁת
בֶּעָנָן וּרְאִיתִיהָ לִזְכֹּר בְּרִית עוֹלָם
בֵּין אֱלֹהִים וּבֵין כָּל־נֶפֶשׁ חַיָּה בְּכָל־
בָּשָׂר אֲשֶׁר עַל־הָאָרֶץ׃ וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים אֶל־נֹחַ זֹאת אוֹת־הַבְּרִית
אֲשֶׁר הֲקִמֹתִי בֵּינִי וּבֵין כָּל־בָּשָׂר

אֲשֶׁר עַל־הָאָרֶץ׃
וַיִּהְיוּ בְנֵי־נֹחַ הַיֹּצְאִים מִן־הַתֵּבָה
שֵׁם וְחָם וָיָפֶת וְחָם הוּא אֲבִי כְנָעַן׃
שְׁלֹשָׁה אֵלֶּה בְּנֵי־נֹחַ וּמֵאֵלֶּה
נָפְצָה כָל־הָאָרֶץ׃ וַיָּחֶל נֹחַ אִישׁ
הָאֲדָמָה וַיִּטַּע כָּרֶם׃ וַיֵּשְׁתְּ מִן־
הַיַּיִן וַיִּשְׁכָּר וַיִּתְגַּל בְּתוֹךְ אָהֳלֹה׃
וַיַּרְא חָם אֲבִי כְנַעַן אֵת עֶרְוַת אָבִיו
וַיַּגֵּד לִשְׁנֵי־אֶחָיו בַּחוּץ׃ וַיִּקַּח שֵׁם
וָיֶפֶת אֶת־הַשִּׂמְלָה וַיָּשִׂימוּ עַל־שְׁכֶם
שְׁנֵיהֶם וַיֵּלְכוּ אֲחֹרַנִּית וַיְכַסּוּ אֵת
עֶרְוַת אֲבִיהֶם וּפְנֵיהֶם אֲחֹרַנִּית
וְעֶרְוַת אֲבִיהֶם לֹא רָאוּ׃ וַיִּיקֶץ נֹחַ
מִיֵּינוֹ וַיֵּדַע אֵת אֲשֶׁר־עָשָׂה לוֹ בְּנוֹ
הַקָּטָן׃ וַיֹּאמֶר אָרוּר כְּנָעַן עֶבֶד
עֲבָדִים יִהְיֶה לְאֶחָיו׃ וַיֹּאמֶר בָּרוּךְ
יְהוָה אֱלֹהֵי שֵׁם וִיהִי כְנַעַן עֶבֶד
לָמוֹ׃ יַפְתְּ אֱלֹהִים לְיֶפֶת וְיִשְׁכֹּן
בְּאָהֳלֵי־שֵׁם וִיהִי כְנַעַן עֶבֶד לָמוֹ׃
וַיְחִי־נֹחַ אַחַר הַמַּבּוּל שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
שָׁנָה וַחֲמִשִּׁים שָׁנָה׃ וַיְהִי כָּל־יְמֵי־
נֹחַ תְּשַׁע מֵאוֹת שָׁנָה וַחֲמִשִּׁים שָׁנָה

שבעה בטעם … ולא יכרת ד וסימנ׳ מכס מעונה כל בשר שם המות … ויכסו ב וסימנ׳ את ערות את הרכב …
וישת ל חדרת ל כלות ל ואכלה ל … וישכן ב בחיטף וסי׳ באהלי שם

ושלח ל ואכד ל ולמך ל ויתנו ל וירדו ל ואיכה ל ודמו ל והשקה ל ולמשל ל ושה ל וגנב ל ורפא ל ודיפת ל והכה ל וריפת ל
והוסר ל וחצו ל וכסוע ל ויסעו ל ותתך ל ותקרב ל ותרעש ל ותשלך ל ותשליך ל וחצרן ל ושריון ל ונער ל

ויָמֹת׃
ואלה תולדת בני נח שם חם ויפת
ויולדו להם בנים אחר המבול׃ בני
יפת גמר ומגוג ומדי ויון ותבל
ומשך ותירס׃ ובני גמר אשכנז
וריפת ותגרמה׃ ובני יון אלישה
ותרשיש כתים ודדנים׃ מאלה
נפרדו איי הגוים בארצתם איש
ללשנו למשפחתם בגויהם׃ ובני
חם כוש ומצרים ופוט וכנען׃ ובני
כוש סבא וחוילה וסבתה ורעמה
וסבתכא ובני רעמה שבא ודדן׃
וכוש ילד את נמרד הוא החל
להיות גבר בארץ׃ הוא היה גבר
ציד לפני יהוה על כן יאמר כנמרד
גבור ציד לפני יהוה׃ ותהי ראשית
ממלכתו בבל וארך ואכד וכלנה
בארץ שנער׃ מן הארץ ההוא
יצא אשור ויבן את נינוה ואת
רחבת עיר ואת כלח׃ ואת רסן בין
נינוה ובין כלח היא העיר הגדלה׃
ומצרים ילד את לודים ואת ענמים

ואת להבים ואת נפתחים׃ ואת
פתרסים ואת כסלחים אשר יצאו
משם פלשתים ואת כפתרים׃
וכנען ילד את
צידן בכרו ואת חת׃ ואת היבוסי
ואת האמרי ואת הגרגשי׃ ואת
החוי ואת הערקי ואת הסיני׃ ואת
הארודי ואת הצמרי ואת החמתי
ואחר נפצו משפחות הכנעני׃
ויהי גבול הכנעני מצידן באכה
גררה עד עזה באכה סדמה ועמרה
ואדמה וצבים עד לשע׃ אלה
בני חם למשפחתם ללשנתם בארצתם
בגויהם׃
ולשם ילד גם הוא אבי כל
בני עבר אחי יפת הגדול׃ בני שם
עילם ואשור וארפכשד ולוד
וארם׃ ובני ארם עוץ וחול וגתר
ומש׃ וארפכשד ילד את שלח
ושלח ילד את עבר׃ ולעבר ילד
שני בנים שם האחד פלג כי בימיו
נפלגה הארץ ושם אחיו יקטן׃

שפתם ל והודעתם ל ולמודתם ל מגבלתם ל מנאקתם ל מכאותם ל שבותם ל הראותם ל בהצתם ל ראשיתם ל ועשיתם ל והקרבתם ל
בני האדם ה דסמיכ וסימנ אשר בנו בני האדם ארורים הם אתה ידעת לבדך וחבירו עיניך פקחות משמים הביט להוציא

ויקטן ילד את אלמודד ואת שלף
ואת חצרמות ואת ירח ואת הדורם
ואת אוזל ואת דקלה ואת עובל
ואת אבימאל ואת שבא ואת
אופר ואת חוילה ואת יובב כל
אלה בני יקטן ויהי מושבם ממשא
באכה ספרה הר הקדם אלה בני
שם למשפחתם ללשנתם בארצתם
לגויהם אלה משפחת בני נח
לתולדתם בגויהם ומאלה נפרדו
הגוים בארץ אחר המבול

ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים
אחדים ויהי בנסעם מקדם וימצאו
בקעה בארץ שנער וישבו שם
ויאמרו איש אל רעהו הבה נלבנה
לבנים ונשרפה לשרפה ותהי להם
הלבנה לאבן והחמר היה להם
לחמר ויאמרו הבה נבנה לנו עיר
ומגדל וראשו בשמים ונעשה
לנו שם פן נפוץ על פני כל הארץ
וירד יהוה לראת את העיר ואת

המגדל אשר בנו בני האדם ויאמר
יהוה הן עם אחד ושפה אחת
לכלם וזה החלם לעשות ועתה
לא יבצר מהם כל אשר יזמו
לעשות הבה נרדה ונבלה שם
שפתם אשר לא ישמעו איש שפת
רעהו ויפץ יהוה אתם משם על
פני כל הארץ ויחדלו לבנת העיר
על כן קרא שמה בבל כי שם
בלל יהוה שפת כל הארץ ומשם
הפיצם יהוה על פני כל הארץ

אלה תולדת שם שם בן מאת שנה
ויולד את ארפכשד שנתים אחר
המבול ויחי שם אחרי הולידו את
ארפכשד חמש מאות שנה ויולד
בנים ובנות וארפכשד
חי חמש ושלשים שנה ויולד את
שלח ויחי ארפכשד אחרי הולידו
את שלח שלש שנים וארבע מאות
שנה ויולד בנים ובנות
ושלח חי שלשים שנה

לבני וכל קהלת כוות לאבן ב וסימנ הלבנה לאבן ויאמר ... ארפכשד ל זק קמ ...

ויולד את עבר: ויחי שלח אחרי
הולידו את עבר שלש שנים וארבע
מאות שנה ויולד בנים ובנות:
ויחי עבר ארבע
ושלשים שנה ויולד את פלג: ויחי
עבר אחרי הולידו את פלג שלשים
שנה וארבע מאות שנה ויולד בנים
ובנות: ויחי פלג
שלשים שנה ויולד את רעו: ויחי
פלג אחרי הולידו את רעו תשע
שנים ומאתים שנה ויולד בנים
ובנות: ויחי רעו
שתים ושלשים שנה ויולד את
שרוג: ויחי רעו אחרי הולידו את
שרוג שבע שנים ומאתים שנה
ויולד בנים ובנות:
ויחי שרוג שלשים שנה
ויולד את נחור: ויחי שרוג אחרי
הולידו את נחור מאתים שנה ויולד
בנים ובנות: ויחי
נחור תשע ועשרים שנה ויולד
את תרח: ויחי נחור אחרי הולידו

את תרח תשע עשרה שנה ומאת
שנה ויולד בנים ובנות:
ויחי תרח שבעים שנה
ויולד את אברם את נחור ואת הרן:
ואלה תולדת תרח תרח הוליד את
אברם את נחור ואת הרן והרן הוליד
את לוט: וימת הרן על פני תרח
אביו בארץ מולדתו באור כשדים:
ויקח אברם ונחור להם נשים שם
אשת אברם שרי ושם אשת נחור
מלכה בת הרן אבי מלכה ואבי יסכה:
ותהי שרי עקרה אין לה ולד: ויקח
תרח את אברם בנו ואת לוט בן הרן
בן בנו ואת שרי כלתו אשת אברם
בנו ויצאו אתם מאור כשדים ללכת
ארצה כנען ויבאו עד חרן וישבו
שם: ויהיו ימי תרח חמש שנים
ומאתים שנה וימת תרח בחרן:

קנג פס׳ סימן בצלאל

ויאמר יהוה אל אברם לך לך מארצך
וממולדתך ומבית אביך אל
הארץ אשר אראך: ואעשך לגוי גדול

אהלה ד׳ כתיב ה׳ וסימנ׳ וישת מן היין ויעתק משם ההרה וילך למסעיו ויסע ישראל ויט אהלה מהלאה
ד׳ בלש׳ וסימנ׳ והיה כי יראו אתך ויהי כבוא אברם ולמצרים המכלים וירעו אתנו המצרים יחיו ב׳ וסימנ׳ ואתך

ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה׃
ואברכה מברכיך ומקללך אאר
ונברכו בך כל משפחת האדמה׃
וילך אברם כאשר דבר אליו יהוה
וילך אתו לוט ואברם בן חמש שנים
ושבעים שנה בצאתו מחרן׃ ויקח
אברם את שרי אשתו ואת לוט בן
אחיו ואת כל רכושם אשר רכשו
ואת הנפש אשר עשו בחרן ויצאו
ללכת ארצה כנען ויבאו ארצה
כנען׃ ויעבר אברם בארץ עד מקום
שכם עד אלון מורה והכנעני
אז בארץ׃ וירא יהוה אל אברם
ויאמר לזרעך אתן את הארץ
הזאת ויבן שם מזבח ליהוה הנראה
אליו׃ ויעתק משם ההרה מקדם
לבית אל ויט אהלה בית אל מים
והעי מקדם ויבן שם מזבח
ליהוה ויקרא בשם יהוה׃ ויסע
אברם הלוך ונסוע הנגבה׃

ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרימה

לגור שם כי כבד הרעב בארץ׃
ויהי כאשר הקריב לבוא מצרימה
ויאמר אל שרי אשתו הנה נא
ידעתי כי אשה יפת מראה את׃
והיה כי יראו אתך המצרים ואמרו
אשתו זאת והרגו אתי ואתך יחיו׃
אמרי נא אחתי את למען ייטב לי
בעבורך וחיתה נפשי בגללך׃ ויהי
כבוא אברם מצרימה ויראו המצרים
את האשה כי יפה הוא מאד׃ ויראו
אתה שרי פרעה ויהללו אתה אל
פרעה ותקח האשה בית פרעה׃
ולאברם היטיב בעבורה ויהי לו
צאן ובקר וחמרים ועבדים ושפחת
ואתנת וגמלים׃ וינגע יהוה את
פרעה נגעים גדלים ואת ביתו על
דבר שרי אשת אברם׃ ויקרא
פרעה לאברם ויאמר מה זאת
עשית לי למה לא הגדת לי כי אשתך
הוא׃ למה אמרת אחתי הוא ואקח
אתה לי לאשה ועתה הנה אשתך
קח ולך׃ ויצו עליו פרעה אנשים

יחיו יחיו דגן אחתי את ב׳ וסימנ׳ אמרי נא אחתי את אמר לחכמה אחתי את כבוא ג׳ מל׳ בת׳ וסימנ׳ ויהי
וישלחו ג׳ וסימנ׳ וישלחו האנשים את ידם חד עקרון פלשתים

ואשמאילה ל' השמאלה ל' הגולה ל' הגמולה ל' החולה ל' האכילה ל' כבתולה ל' כבמחלה ל' אתכילה ל' במעילה ל'
ואנשי ד' ריש פיסו וסימנ' ואנשי סדם רעים ואנשי קדש תהיון לי ואנשי בבל עשו ואנשי תמיד יבדילון ויאהל ב'

וישלחו אתו ואת אשתו ואת כל
אשר לו: ויעל אברם ממצרים
הוא ואשתו וכל אשר לו ולוט עמו
הנגבה: ואברם כבד מאד במקנה
בכסף ובזהב: וילך למסעיו מנגב
ועד בית אל עד המקום אשר היה
שם אהלה בתחלה בין בית אל ובין
העי: אל מקום המזבח אשר עשה
שם בראשנה ויקרא שם אברם
בשם יהוה: וגם ללוט ההלך את
אברם היה צאן ובקר ואהלים: ולא
נשא אתם הארץ לשבת יחדו
כי היה רכושם רב ולא יכלו
לשבת יחדו: ויהי ריב בין רעי
מקנה אברם ובין רעי מקנה לוט
והכנעני והפרזי אז ישב בארץ:
ויאמר אברם אל לוט אל נא תהי
מריבה ביני ובינך ובין רעי ובין
רעיך כי אנשים אחים אנחנו:
הלא כל הארץ לפניך הפרד נא
מעלי אם השמאל ואימנה ואם
הימין ואשמאילה: וישא לוט את

עיניו וירא את כל ככר הירדן כי
כלה משקה לפני שחת יהוה את
סדם ואת עמרה כגן יהוה כארץ
מצרים באכה צער: ויבחר לו לוט
את כל ככר הירדן ויסע לוט מקדם
ויפרדו איש מעל אחיו: אברם
ישב בארץ כנען ולוט ישב בערי
הככר ויאהל עד סדם: ואנשי סדם
רעים וחטאים ליהוה מאד: ויהוה
אמר אל אברם אחרי הפרד לוט
מעמו שא נא עיניך וראה מן
המקום אשר אתה שם צפנה
ונגבה וקדמה וימה: כי את כל
הארץ אשר אתה ראה לך אתננה
ולזרעך עד עולם: ושמתי את
זרעך כעפר הארץ אשר אם יוכל
איש למנות את עפר הארץ גם
זרעך ימנה: קום התהלך בארץ
לארכה ולרחבה כי לך אתננה:
ויאהל אברם ויבא וישב באלני
ממרא אשר בחברון ויבן שם מזבח
ליהוה:

בתו וסימנ' עד סדם ויאהל אברם ויבא וישב ה' כל קרי משקה בשלש נקודות בר מן חד משקה מלך מצרים
למנות ה' וסימנ' גם זרעך ימנה למנות ימינו בעם ישראל המספר כל מנות שאדם מונה לא יהוה

ויהי בימי ה׳ דסמ׳ וסימנ׳ בימי אמרפל בימי אחז בימי יהויקים בימי שפט השפטים ויהי בימי אחשורוש

ויהי בימי אמרפל מלך שנער
אריוך מלך אלסר כדרלעמר מלך
עילם ותדעל מלך גוים: עשו
מלחמה את ברע מלך סדם ואת
ברשע מלך עמרה שנאב מלך
אדמה ושמאבר מלך צביים
ומלך בלע היא צער: כל אלה
חברו אל עמק השדים הוא ים המלח:
שתים עשרה שנה עבדו את
כדרלעמר ושלש עשרה שנה
מרדו: ובארבע עשרה שנה בא
כדרלעמר והמלכים אשר אתו
ויכו את רפאים בעשתרת קרנים
ואת הזוזים בהם ואת האימים בשוה
קריתים: ואת החרי בהררם שעיר
עד איל פארן אשר על המדבר:
וישבו ויבאו אל עין משפט הוא
קדש ויכו את כל שדה העמלקי
וגם את האמרי הישב בחצצן תמר:
ויצא מלך סדם ומלך עמרה ומלך
אדמה ומלך צבים ומלך בלע
הוא צער ויערכו אתם מלחמה

בעמק השדים: את כדרלעמר
מלך עילם ותדעל מלך גוים
ואמרפל מלך שנער ואריוך מלך
אלסר ארבעה מלכים את החמשה:
ועמק השדים בארת בארת חמר
וינסו מלך סדם ועמרה ויפלו
שמה והנשארים הרה נסו: ויקחו
את כל רכש סדם ועמרה ואת כל
אכלם וילכו: ויקחו את לוט ואת
רכשו בן אחי אברם וילכו והוא
ישב בסדם: ויבא הפליט ויגד
לאברם העברי והוא שכן באלני
ממרא האמרי אחי אשכל ואחי
ענר והם בעלי ברית אברם: וישמע
אברם כי נשבה אחיו וירק את
חניכיו ילידי ביתו שמנה עשר
ושלש מאות וירדף עד דן: ויחלק
עליהם לילה הוא ועבדיו ויכם
וירדפם עד חובה אשר משמאל
לדמשק: וישב את כל הרכש וגם
את לוט אחיו ורכשו השיב וגם
את הנשים ואת העם: ויצא מלך סדם

כל ערי ויבאו עד נחל אשכל ... ויחלק יחלק ד׳ ברישנ׳ וסימנ׳ עליהם לילה ...

לקראתו אחרי שובו מהכות את
כדרלעמר ואת המלכים אשר
אתו אל עמק שוה הוא עמק המלך׃
ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם
ויין והוא כהן לאל עליון׃ ויברכהו
ויאמר ברוך אברם לאל עליון
קנה שמים וארץ׃ וברוך אל עליון
אשר מגן צריך בידך ויתן לו
מעשר מכל׃ ויאמר מלך סדם
אל אברם תן לי הנפש והרכש קח
לך׃ ויאמר אברם אל מלך סדם
הרמתי ידי אל יהוה אל עליון קנה
שמים וארץ׃ אם מחוט ועד שרוך
נעל ואם אקח מכל אשר לך ולא
תאמר אני העשרתי את אברם׃
בלעדי רק אשר אכלו הנערים
וחלק האנשים אשר הלכו אתי
ענר אשכל וממרא הם יקחו חלקם׃
אחר הדברים
האלה היה דבר יהוה אל אברם
במחזה לאמר אל תירא אברם
אנכי מגן לך שכרך הרבה מאד׃

ויאמר אברם אדני יהוה מה תתן
לי ואנכי הולך ערירי ובן משק ביתי
הוא דמשק אליעזר׃ ויאמר אברם
הן לי לא נתתה זרע והנה בן ביתי
יורש אתי׃ והנה דבר יהוה אליו
לאמר לא יירשך זה כי אם אשר
יצא ממעיך הוא יירשך׃ ויוצא
אתו החוצה ויאמר הבט נא השמימה
וספר הכוכבים אם תוכל לספר אתם
ויאמר לו כה יהיה זרעך׃ והאמן
ביהוה ויחשבה לו צדקה׃ ויאמר
אליו אני יהוה אשר הוצאתיך
מאור כשדים לתת לך את הארץ
הזאת לרשתה׃ ויאמר אדני יהוה
במה אדע כי אירשנה׃ ויאמר אליו
קחה לי עגלה משלשת ועז
משלשת ואיל משלש ותר וגוזל׃
ויקח לו את כל אלה ויבתר אתם
בתוך ויתן איש בתרו לקראת רעהו
ואת הצפר לא בתר׃ וירד העיט
על הפגרים וישב אתם אברם׃
ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה

דן ג וסימנ׳ דן אנכי דן ידין עמ׳ אין דן אותך ובשלום בר כש כוות ... הקדמני ג בליש וסימנ׳ ואת הקדמני משל הקדמוני
ואת הצפוני ... אנכי נתתי ג וסימנ׳ שפחתי בחיקך הארצות והיא לא ידעה ... ולה ד ג קמ׳ וד׳ פת׳ וסימנ׳ שפחה

על אברם והנה אימה חשכה גדלה
נפלת עליו: ויאמר לאברם ידע
תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא
להם ועבדום וענו אתם ארבע
מאות שנה: וגם את הגוי אשר
יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו
ברכש גדול: ואתה תבוא אל
אבתיך בשלום תקבר בשיבה
טובה: ודור רביעי ישובו הנה כי
לא שלם עון האמרי עד הנה:
ויהי השמש באה ועלטה היה
והנה תנור עשן ולפיד אש אשר
עבר בין הגזרים האלה: ביום
ההוא כרת יהוה את אברם ברית
לאמר לזרעך נתתי את הארץ
הזאת מנהר מצרים עד הנהר
הגדל נהר פרת: את הקיני ואת הקנזי
ואת הקדמני: ואת החתי ואת
הפרזי ואת הרפאים: ואת האמרי
ואת הכנעני ואת הגרגשי ואת
היבוסי: ושרי
אשת אברם לא ילדה לו ולה שפחה

מצרית ושמה הגר: ותאמר שרי
אל אברם הנה נא עצרני יהוה
מלדת בא נא אל שפחתי אולי
אבנה ממנה וישמע אברם לקול
שרי: ותקח שרי אשת אברם את
הגר המצרית שפחתה מקץ עשר
שנים לשבת אברם בארץ כנען
ותתן אתה לאברם אישה לו לאשה:
ויבא אל הגר ותהר ותרא כי הרתה
ותקל גברתה בעיניה: ותאמר שרי
אל אברם חמסי עליך אנכי נתתי
שפחתי בחיקך ותרא כי הרתה
ואקל בעיניה ישפט יהוה ביני
וביניך: ויאמר אברם אל שרי הנה
שפחתך בידך עשי לה הטוב בעיניך
ותענה שרי ותברח מפניה: וימצאה
מלאך יהוה על עין המים במדבר
על העין בדרך שור: ויאמר הגר
שפחת שרי אי מזה באת ואנה
תלכי ותאמר מפני שרי גברתי
אנכי ברחת: ויאמר לה מלאך יהוה
שובי אל גברתך והתעני תחת ידיה:

מצרית ולה שני פיות ולה אמר עלי לריבך קמ׳ ולה בבין חובע ... באת ובאת ה׳ בליש וסימנ׳ אי מזה באת ובאת אל המלך ובאת
אלין ובאת וסבית ובאת עד ובאת וגלית אשר באת לחסות ובת טוות

פרא ו׳ וסימנ׳ והוא יהיה פרא למוד מדבר ועיר פרא אדם חפשי הינתק פרא תמנא כתיב הי׳ —— במאד מאד ו׳ וסימנ׳ ואתנה בריתי
והפריתי אותך ולישמעאל שמעתיך ובני ישראל פרו עון בית ישראל ותיפי׳ —— והפליתי ג׳ חד חס׳ וב׳ מל׳ וסימנ׳ אותך במאד

ויאמר לה מלאך יהוה הרבה
ארבה את זרעך ולא יספר מרב:
ויאמר לה מלאך יהוה הנך הרה
וילדת בן וקראת שמו ישמעאל
כי שמע יהוה אל עניך: והוא יהיה
פרא אדם ידו בכל ויד כל בו ועל
פני כל אחיו ישכן: ותקרא שם
יהוה הדבר אליה אתה אל ראי כי
אמרה הגם הלם ראיתי אחרי ראי:
על כן קרא לבאר באר לחי ראי
הנה בין קדש ובין ברד: ותלד הגר
לאברם בן ויקרא אברם שם בנו
אשר ילדה הגר ישמעאל: ואברם
בן שמנים שנה ושש שנים בלדת
הגר את ישמעאל לאברם:

ויהי אברם בן
תשעים שנה ותשע שנים וירא
יהוה אל אברם ויאמר אליו אני
אל שדי התהלך לפני והיה תמים:
ואתנה בריתי ביני ובינך וארבה
אותך במאד מאד: ויפל אברם
על פניו וידבר אתו אלהים לאמר:

אני הנה בריתי אתך והיית לאב
המון גוים: ולא יקרא עוד את שמך
אברם והיה שמך אברהם כי אב
המון גוים נתתיך: והפרתי אתך
במאד מאד ונתתיך לגוים ומלכים
ממך יצאו: והקמתי את בריתי
ביני ובינך ובין זרעך אחריך
לדרתם לברית עולם להיות לך
לאלהים ולזרעך אחריך: ונתתי לך
ולזרעך אחריך את ארץ מגריך
את כל ארץ כנען לאחזת עולם
והייתי להם לאלהים: ויאמר אלהים
אל אברהם ואתה את בריתי תשמר
אתה וזרעך אחריך לדרתם: זאת
בריתי אשר תשמרו ביני וביניכם
ובין זרעך אחריך המול לכם כל
זכר: ונמלתם את בשר ערלתכם
והיה לאות ברית ביני וביניכם: ובן
שמנת ימים ימול לכם כל זכר
לדרתיכם יליד בית ומקנת כסף
מכל בן נכר אשר לא מזרעך הוא:
המול ימול יליד ביתך ומקנת כספך

מאד ולישמעאל שמעתיך ופניתי אליכם קדמאה חס׳ —— והייתי להם לאלהים ג׳ וסימנ׳ ונתתי לך ולזרעך אחריך ושכנתי בתוך
בני ישראל והיה משכני עליהם —— וילדת ג׳ וסימנ׳ ויאמר לה ויאמר לו כי הנך הרה ——

לו כב בק וסימנ׳ ישמעאל יחיה אך אם אתה לו יהי כדבריך לו מתנו ב׳ בו גועבו יש חרב לו הואלנו ונשב חכמנו החייתם לו חפץ יה
אבל היום העם לו שקל על כפי אבשלום חי הקשבת קדעת לו היה רעה לו איש לו יש נכסכם לו שקל אבשלום לא׳ כתיב

והיתה בריתי בבשרכם לברית
עולם: וערל זכר אשר לא ימול
את בשר ערלתו ונכרתה הנפש
ההוא מעמיה את בריתי הפר:
ויאמר אלהים
אל אברהם שרי אשתך לא
תקרא את שמה שרי כי שרה
שמה: וברכתי אתה וגם נתתי
ממנה לך בן וברכתיה והיתה לגוים
מלכי עמים ממנה יהיו: ויפל
אברהם על פניו ויצחק ויאמר
בלבו הלבן מאה שנה יולד ואם
שרה הבת תשעים שנה תלד:
ויאמר אברהם אל האלהים לו
ישמעאל יחיה לפניך: ויאמר
אלהים אבל שרה אשתך ילדת
לך בן וקראת את שמו יצחק
והקמתי את בריתי אתו לברית
עולם לזרעו אחריו: ולישמעאל
שמעתיך הנה ברכתי אתו והפריתי
אתו והרביתי אתו במאד מאד
שנים עשר נשיאם יוליד ונתתיו

לגוי גדול: ואת בריתי אקים את
יצחק אשר תלד לך שרה למועד
הזה בשנה האחרת: ויכל לדבר
אתו ויעל אלהים מעל אברהם:
ויקח אברהם את ישמעאל בנו
ואת כל ילידי ביתו ואת כל מקנת
כספו כל זכר באנשי בית אברהם
וימל את בשר ערלתם בעצם היום
הזה כאשר דבר אתו אלהים:
ואברהם בן תשעים ותשע שנה
בהמלו בשר ערלתו: וישמעאל
בנו בן שלש עשרה שנה בהמלו
את בשר ערלתו: בעצם היום הזה
נמול אברהם וישמעאל בנו: וכל
אנשי ביתו יליד בית ומקנת
כסף מאת בן נכר נמלו אתו:

וירא אליו יהוה באלני ממרא והוא
ישב פתח האהל כחם היום: וישא
עיניו וירא והנה שלשה אנשים
נצבים עליו וירא וירץ לקראתם
מפתח האהל וישתחו ארצה:

העם היום הקשבת קדעת לוא כת׳ ושא׳ לו — לבכם ג׳ וסימנ׳ וסעדו לבכם וראיתם ושש לבכם שיתו לבכם חד באוריתא
וחד בנביאים וחד בכתובים — בית ד׳ קמ׳ בלש׳ וסימנ׳ יליד בית וחבירו ליסד הבית ויעש לבית וכל אתנ׳ וסוף פס׳ כות׳

ויאמר אדני אם נא מצאתי חן
בעיניך אל נא תעבר מעל עבדך
יקח נא מעט מים ורחצו רגליכם
והשענו תחת העץ: ואקחה פת
לחם וסעדו לבכם אחר תעברו כי
על כן עברתם על עבדכם ויאמרו
כן תעשה כאשר דברת: וימהר
אברהם האהלה אל שרה ויאמר
מהרי שלש סאים קמח סלת
לושי ועשי עגות: ואל הבקר רץ
אברהם ויקח בן בקר רך וטוב ויתן
אל הנער וימהר לעשות אתו: ויקח
חמאה וחלב ובן הבקר אשר עשה
ויתן לפניהם והוא עמד עליהם
תחת העץ ויאכלו: ויאמרו אליו
איה שרה אשתך ויאמר הנה
באהל: ויאמר שוב אשוב אליך
כעת חיה והנה בן לשרה אשתך
ושרה שמעת פתח האהל והוא
אחריו: ואברהם ושרה זקנים
באים בימים חדל להיות לשרה
ארח כנשים: ותצחק שרה בקרבה

לאמר אחרי בלתי היתה לי עדנה
ואדני זקן: ויאמר יהוה אל אברהם
למה זה צחקה שרה לאמר האף
אמנם אלד ואני זקנתי: היפלא מיהוה
דבר למועד אשוב אליך כעת חיה
ולשרה בן: ותכחש שרה לאמר
לא צחקתי כי יראה ויאמר לא כי
צחקת: ויקמו משם האנשים וישקפו
על פני סדם ואברהם הלך עמם
לשלחם: ויהוה אמר המכסה אני
מאברהם אשר אני עשה: ואברהם
היו יהיה לגוי גדול ועצום ונברכו
בו כל גויי הארץ: כי ידעתיו למען
אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו
ושמרו דרך יהוה לעשות צדקה
ומשפט למען הביא יהוה על אברהם
את אשר דבר עליו: ויאמר יהוה
זעקת סדם ועמרה כי רבה וחטאתם
כי כבדה מאד: ארדה נא ואראה
הכצעקתה הבאה אלי עשו כלה
ואם לא אדעה: ויפנו משם האנשים
וילכו סדמה ואברהם עודנו עמד

לפני יהוה׃ ויגש אברהם ויאמר
האף תספה צדיק עם רשע׃ אולי
יש חמשים צדיקם בתוך העיר
האף תספה ולא תשא למקום למען
חמשים הצדיקם אשר בקרבה׃
חללה לך מעשת כדבר הזה להמית
צדיק עם רשע והיה כצדיק כרשע
חללה לך השפט כל הארץ לא
יעשה משפט׃ ויאמר יהוה אם
אמצא בסדם חמשים צדיקם
בתוך העיר ונשאתי לכל המקום
בעבורם׃ ויען אברהם ויאמר הנה
נא הואלתי לדבר אל אדני ואנכי
עפר ואפר׃ אולי יחסרון חמשים
הצדיקם חמשה התשחית בחמשה
את כל העיר ויאמר לא אשחית
אם אמצא שם ארבעים וחמשה׃
ויסף עוד לדבר אליו ויאמר אולי
ימצאון שם ארבעים ויאמר לא
אעשה בעבור הארבעים׃ ויאמר
אל נא יחר לאדני ואדברה אולי
ימצאון שם שלשים ויאמר לא

אעשה אם אמצא שם שלשים׃
ויאמר הנה נא הואלתי לדבר אל
אדני אולי ימצאון שם עשרים
ויאמר לא אשחית בעבור העשרים׃
ויאמר אל נא יחר לאדני ואדברה
אך הפעם אולי ימצאון שם עשרה
ויאמר לא אשחית בעבור העשרה׃
וילך יהוה כאשר כלה לדבר אל
אברהם ואברהם שב למקמו׃ ויבאו
שני המלאכים סדמה בערב ולוט
ישב בשער סדם וירא לוט ויקם
לקראתם וישתחו אפים ארצה׃
ויאמר הנה נא אדני סורו נא אל
בית עבדכם ולינו ורחצו רגליכם
והשכמתם והלכתם לדרככם
ויאמרו לא כי ברחוב נלין׃ ויפצר
בם מאד ויסרו אליו ויבאו אל ביתו
ויעש להם משתה ומצות אפה
ויאכלו׃ טרם ישכבו ואנשי העיר
אנשי סדם נסבו על הבית מנער
ועד זקן כל העם מקצה׃ ויקראו
אל לוט ויאמרו לו איה האנשים

וישלחו ל̇ בתו וכל̇ קרי כותה̇ במ̇ר וסימנה̇ עקרון עקרון לבשר בחבלים ויחזיקו ו̇ ד̇ מנה̇ מל̇ וב̇ חסר̇ וסימנה̇ האנשים
בידו ביד שמאולם איש בראש ויחזיקו באלהים ומגלים והבירו דדב̇ ימים בשנה תביט ה̇ וסימנה̇ אל תביט אחריך בוגדים

אשר באו אליך הלילה הוציאם
אלינו ונדעה אתם: ויצא אלהם
לוט הפתחה והדלת סגר אחריו:
ויאמר אל נא אחי תרעו: הנה נא לי
שתי בנות אשר לא ידעו איש
אוציאה נא אתהן אליכם ועשו
להן כטוב בעיניכם רק לאנשים
האל אל תעשו דבר כי על כן באו
בצל קרתי: ויאמרו גש הלאה
ויאמרו האחד בא לגור וישפט
שפוט עתה נרע לך מהם ויפצרו
באיש בלוט מאד ויגשו לשבר
הדלת: וישלחו האנשים את ידם
ויביאו את לוט אליהם הביתה ואת
הדלת סגרו: ואת האנשים אשר
פתח הבית הכו בסנורים מקטן ועד
גדול וילאו למצא הפתח: ויאמרו
האנשים אל לוט עד מי לך פה חתן
ובניך ובנתיך וכל אשר לך בעיר
הוצא מן המקום: כי משחתים
אנחנו את המקום הזה כי גדלה
צעקתם את פני יהוה וישלחנו

יהוה לשחתה: ויצא לוט וידבר אל
חתניו לקחי בנתיו ויאמר קומו צאו
מן המקום הזה כי משחית יהוה את
העיר ויהי כמצחק בעיני חתניו:
וכמו השחר עלה ויאיצו המלאכים
בלוט לאמר קום קח את אשתך ואת
שתי בנתיך הנמצאת פן תספה
בעון העיר: ויתמהמה ויחזיקו
האנשים בידו וביד אשתו וביד שתי
בנתיו בחמלת יהוה עליו ויצאהו
וינחהו מחוץ לעיר: ויהי כהוציאם
אתם החוצה ויאמר המלט על
נפשך אל תביט אחריך ואל תעמד
בכל הככר ההרה המלט פן תספה:
ויאמר לוט אלהם אל נא אדני: הנה
נא מצא עבדך חן בעיניך ותגדל
חסדך אשר עשית עמדי להחיות
את נפשי ואנכי לא אוכל להמלט
ההרה פן תדבקני הרעה ומתי: הנה
נא העיר הזאת קרבה לנוס שמה
והוא מצער אמלטה נא שמה הלא
מצער הוא ותחי נפשי: ויאמר

למה בוגדים למה תראנו ראיתה רק בעיניך תביט ה̇ פס̇ אית בהון שמה שמה וסימנה̇ הנה נא העיר הזאת מהר
המלט שמה ויסר אל העליה מקום המשפט מתרפקת על דודה

אליו הנה נשאתי פניך גם לדבר
הזה לבלתי הפכי את העיר אשר
דברת: מהר המלט שמה כי לא
אוכל לעשות דבר עד באך שמה
על כן קרא שם העיר צוער: השמש
יצא על הארץ ולוט בא צערה:
ויהוה המטיר על סדם ועל עמרה
גפרית ואש מאת יהוה מן השמים:
ויהפך את הערים האל ואת כל
הככר ואת כל ישבי הערים וצמח
האדמה: ותבט אשתו מאחריו
ותהי נציב מלח: וישכם אברהם
בבקר אל המקום אשר עמד שם
את פני יהוה: וישקף על פני סדם
ועמרה ועל פני ארץ הככר וירא
והנה עלה קיטר הארץ כקיטר
הכבשן: ויהי בשחת אלהים
את ערי הככר ויזכר אלהים את
אברהם וישלח את לוט מתוך
ההפכה בהפך את הערים אשר
ישב בהן לוט: ויעל לוט מצוער
וישב בהר ושתי בנתיו עמו כי ירא

לשבת בצוער וישב במערה הוא
ושתי בנתיו: ותאמר הבכירה אל
הצעירה אבינו זקן ואיש אין בארץ
לבוא עלינו כדרך כל הארץ: לכה
נשקה את אבינו יין ונשכבה עמו
ונחיה מאבינו זרע: ותשקין את
אביהן יין בלילה הוא ותבא הבכירה
ותשכב את אביה ולא ידע בשכבה
ובקומה: ויהי ממחרת ותאמר
הבכירה אל הצעירה הן שכבתי
אמש את אבי נשקנו יין גם הלילה
ובאי שכבי עמו ונחיה מאבינו
זרע: ותשקין גם בלילה ההוא
את אביהן יין ותקם הצעירה
ותשכב עמו ולא ידע בשכבה
ובקמה: ותהרין שתי בנות לוט
מאביהן: ותלד הבכירה בן ותקרא
שמו מואב הוא אבי מואב עד
היום: והצעירה גם הוא ילדה בן
ותקרא שמו בן עמי הוא אבי בני
עמון עד היום: ויסע
משם אברהם ארצה הנגב וישב

וביום הרביעי בקהלו ויקונן ירמיהו ושר עד היום הזה במ̇ עד היום ההוא וסימנ̇ כי לא נפלה לו ויעשו כל הקהל
ויזכר אלהים ד̇ בתו וסימנ̇ את נח את אברהם את רחל את בריתו את אברהם

מחטו ג וסימנ ל' מחטו כתיב ל' דשמואל טוא כתיב בלשון טוא כתיב חד בתורה וחד בנביא וחד בכתובים בחלם
ב חס בת וסימנ ויאמר אליו האלהים אל לבן הארמי ממלכתי ל' דעתי ל' מדעתי ל' מאותי ל'

בין קדש ובין שור ויגר בגרר׃
ויאמר אברהם אל שרה אשתו
אחתי הוא וישלח אבימלך מלך
גרר ויקח את שרה׃ ויבא אלהים
אל אבימלך בחלום הלילה ויאמר
לו הנך מת על האשה אשר לקחת
והוא בעלת בעל׃ ואבימלך לא
קרב אליה ויאמר אדני הגוי גם
צדיק תהרג׃ הלא הוא אמר לי
אחתי הוא והיא גם הוא אמרה אחי
הוא בתם לבבי ובנקין כפי עשיתי
זאת׃ ויאמר אליו האלהים בחלם
גם אנכי ידעתי כי בתם לבבך
עשית זאת ואחשך גם אנכי אותך
מחטו לי על כן לא נתתיך לנגע
אליה׃ ועתה השב אשת האיש כי
נביא הוא ויתפלל בעדך וחיה ואם
אינך משיב דע כי מות תמות אתה
וכל אשר לך׃ וישכם אבימלך
בבקר ויקרא לכל עבדיו וידבר
את כל הדברים האלה באזניהם
וייראו האנשים מאד׃ ויקרא

אבימלך לאברהם ויאמר לו מה
עשית לנו ומה חטאתי לך כי הבאת
עלי ועל ממלכתי חטאה גדלה
מעשים אשר לא יעשו עשית
עמדי׃ ויאמר אבימלך אל אברהם
מה ראית כי עשית את הדבר הזה׃
ויאמר אברהם כי אמרתי רק אין
יראת אלהים במקום הזה והרגוני
על דבר אשתי׃ וגם אמנה אחתי בת
אבי הוא אך לא בת אמי ותהי לי לאשה׃
ויהי כאשר התעו אתי אלהים
מבית אבי ואמר לה זה חסדך
אשר תעשי עמדי אל כל המקום
אשר נבוא שמה אמרי לי אחי הוא׃
ויקח אבימלך צאן ובקר ועבדים
ושפחת ויתן לאברהם וישב לו את
שרה אשתו׃ ויאמר אבימלך
הנה ארצי לפניך בטוב בעיניך שב׃
ולשרה אמר הנה נתתי אלף כסף
לאחיך הנה הוא לך כסות עינים
לכל אשר אתך ואת כל ונכחת׃
ויתפלל אברהם אל האלהים וירפא

יראת אלהים ג וסימנ כי אמרתי רק אין יראת אלהים צדיק מושל יראת אלהים ואנכי לא עשיתי חד בתו' וב' בנביא וג' בכתו' בטוב
ט דגש וסימ' הנה ארצי לפניך עמך ישב בקרבך חמאה ודבש כי בטרם על שמעיה הנחלמי יבלו ימיהם בטוב והב' וחסירך המשביע בטוב

אמר ג̇ קמ̇ וסימנ̇ המכסה אני מאברהם ויי̇ פקד את שרה וישמע משה לקול חתנו ... השמע ד̇ חס̇ וסימנ̇ יצחק ל̇
כנכל בהם ובדברי אחך ושמע השמע ... מצחק ב̇ וסימנ̇ את בן הגר המצרית את רבקה אשתו

אלהים את אבימלך ואת אשתו
ואמהתיו וילדו׃ כי עצר עצר יהוה
בעד כל רחם לבית אבימלך על דבר
שרה אשת אברהם׃
ויהוה פקד את
שרה כאשר אמר ויעש יהוה
לשרה כאשר דבר׃ ותהר ותלד
שרה לאברהם בן לזקניו למועד
אשר דבר אתו אלהים׃ ויקרא
אברהם את שם בנו הנולד לו
אשר ילדה לו שרה יצחק׃ וימל
אברהם את יצחק בנו בן שמנת
ימים כאשר צוה אתו אלהים׃
ואברהם בן מאת שנה בהולד לו
את יצחק בנו׃ ותאמר שרה צחק
עשה לי אלהים כל השמע יצחק
לי׃ ותאמר מי מלל לאברהם
היניקה בנים שרה כי ילדתי בן
לזקניו׃ ויגדל הילד ויגמל ויעש
אברהם משתה גדול ביום הגמל
את יצחק׃ ותרא שרה את בן הגר
המצרית אשר ילדה לאברהם

מצחק׃ ותאמר לאברהם גרש
האמה הזאת ואת בנה כי לא יירש
בן האמה הזאת עם בני עם יצחק׃
וירע הדבר מאד בעיני אברהם
על אודת בנו׃ ויאמר אלהים אל
אברהם אל ירע בעיניך על הנער
ועל אמתך כל אשר תאמר אליך
שרה שמע בקלה כי ביצחק יקרא
לך זרע׃ וגם את בן האמה לגוי
אשימנו כי זרעך הוא׃ וישכם
אברהם בבקר ויקח לחם וחמת
מים ויתן אל הגר שם על שכמה
ואת הילד וישלחה ותלך ותתע
במדבר באר שבע׃ ויכלו המים
מן החמת ותשלך את הילד תחת
אחד השיחם׃ ותלך ותשב לה
מנגד הרחק כמטחוי קשת כי
אמרה אל אראה במות הילד ותשב
מנגד ותשא את קלה ותבך׃
וישמע אלהים את קול הנער
ויקרא מלאך אלהים אל הגר מן
השמים ויאמר לה מה לך הגר

ויכלו ג̇ וסימנ̇ המים מן החמת בצשת ימי באפס תקוה ד̇ בתו̇ וא̇ בנב̇ וד̇ בכתו̇ ... קומי ג̇ ריש̇ פס̇ וסימנ̇ שאי את
הנער קומי אורי כי בא קומי רני בלילה חד בתו̇ וד̇ בנביא̇ וד̇ בכתו̇ ... ותשלך ג̇ וסימנ̇ את הילד אשה אחת דרכיך אחריך

שמע אלהים ג׳ וסימנהון אל קול הנער ויתגבר מאדם ואם שמע אלהים ··· ויהי בעת ההיא ג׳ ראש פסוק וסימנהון ויאמר אבימלך
וירד יהודה מאת אחיו וירבעם יצא מירושלם ··· לעדה ג׳ וסימנהון כי חפרתי את הבאר כי הנה האבן אשר נתתי ב׳ בו ···

אל תיראי כי שמע אלהים אל
קול הנער באשר הוא שם: קומי
שאי את הנער והחזיקי את ידך בו
כי לגוי גדול אשימנו: ויפקח אלהים
את עיניה ותרא באר מים ותלך
ותמלא את החמת מים ותשק את
הנער: ויהי אלהים את הנער
ויגדל וישב במדבר ויהי רבה
קשת: וישב במדבר פארן ותקח
לו אמו אשה מארץ מצרים:

ויהי בעת ההוא ויאמר אבימלך
ופיכל שר צבאו אל אברהם לאמר
אלהים עמך בכל אשר אתה
עשה: ועתה השבעה לי באלהים
הנה אם תשקר לי ולניני ולנכדי
כחסד אשר עשיתי עמך תעשה
עמדי ועם הארץ אשר גרתה
בה: ויאמר אברהם אנכי אשבע:
והוכח אברהם את אבימלך על
אדות באר המים אשר גזלו
עבדי אבימלך: ויאמר אבימלך

לא ידעתי מי עשה את הדבר
הזה וגם אתה לא הגדת לי וגם אנכי
לא שמעתי בלתי היום: ויקח
אברהם צאן ובקר ויתן לאבימלך
ויכרתו שניהם ברית: ויצב אברהם
את שבע כבשת הצאן לבדהן:
ויאמר אבימלך אל אברהם מה
הנה שבע כבשת האלה אשר
הצבת לבדנה: ויאמר כי את שבע
כבשת תקח מידי בעבור תהיה לי
לעדה כי חפרתי את הבאר הזאת:
על כן קרא למקום ההוא באר
שבע כי שם נשבעו שניהם: ויכרתו
ברית בבאר שבע ויקם אבימלך
ופיכל שר צבאו וישבו אל
ארץ פלשתים: ויטע אשל בבאר
שבע ויקרא שם בשם יהוה
אל עולם: ויגר אברהם בארץ
פלשתים ימים רבים:

ויהי אחר הדברים האלה והאלהים
נסה את אברהם ויאמר אליו

וגם אתה ג׳ וסימנהון לא הגדת לי אתה תדין את ביתי ידעת את לבי ··· ויטע ג׳ וסימנהון יי אלהים גן בעדן
מקדם איש האדמה ויטע כרם ויטע אשל בבאר שבע והדריכנו שלום ··· התהיה ב׳ וסי׳ ולך לך ויחל שלמה

ולך ינ׳ וסימנה׳ אל ארץ המריה ויאמרו לו החדש מתאצל ועתה שב השב את הנער רמות גלעד קח בידך מנחה הואל נא בא אל
הגולה ולך דבר קדמה ולך ונשובה ז׳ ה׳ מל׳ וב׳ חס׳ וסימנה׳ אליכם כתנה ראש לנעריו הרבה לנו ונשובה בחמשה דרכינו

אברהם ויאמר הנני ויאמר קח
נא את בנך את יחידך אשר אהבת
את יצחק ולך לך אל ארץ המריה ב׳ ויחל שלמה לבנות ורין
והעלהו שם לעלה על אחד ההרים
אשר אמר אליך וישכם אברהם
בבקר ויחבש את חמרו ויקח
את שני נעריו אתו ואת יצחק ל׳ בשתי
בנו ויבקע עצי עלה ויקם וילך נקו׳
אל המקום אשר אמר לו האלהים:
ביום השלישי וישא אברהם ד׳ ריש פס׳ בהו
את עיניו וירא את המקום מרחק:
ויאמר אברהם אל נעריו שבו
לכם פה עם החמור ואני והנער
נלכה עד כה ונשתחוה ונשובה ז׳ ה׳ מל׳ וב׳ חס׳
אליכם ויקח אברהם את עצי
העלה וישם על יצחק בנו ויקח
בידו את האש ואת המאכלת וילכו
שניהם יחדו ויאמר יצחק אל ב׳ פס׳
אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר איתבהו ויאמר ויאמר
הנני בני ויאמר הנה האש והעצים
ואיה השה לעלה ויאמר אברהם ד׳ זמני
אלהים יראה לו השה לעלה בני

וילכו שניהם יחדו ויבאו אל המקום כו׳ חס׳
אשר אמר לו האלהים ויבן שם במג׳ מל׳
אברהם את המזבח ויערך את העצים
ויעקד את יצחק בנו וישם אתו על ל׳ עקד ל׳
המזבח ממעל לעצים וישלח
אברהם את ידו ויקח את המאכלת
לשחט את בנו ויקרא אליו מלאך ב׳ חד חס׳ וחד מל׳
יהוה מן השמים ויאמר אברהם
אברהם ויאמר הנני ויאמר אל
תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו
מאומה כי עתה ידעתי כי ירא ד׳ וחד וירא אלהים
אלהים אתה ולא חשכת את בנך
את יחידך ממני וישא אברהם את
עיניו וירא והנה איל אחר נאחז
בסבך בקרניו וילך אברהם ויקח ל׳ וג׳ בסבך עץ
את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו: קדמות
ויקרא אברהם שם המקום ההוא
יהוה יראה אשר יאמר היום בהר ג׳ ב׳
יהוה יראה ויקרא מלאך יהוה אל בהו
אברהם שנית מן השמים ויאמר וד׳ בנבי
בי נשבעתי נאם יהוה כי יען אשר וד׳ בכתו׳
עשית את הדבר הזה ולא חשכת

ונחקורה חדש ימינו כקדם ונשוב כתיב ב׳ פיס׳ איתבהו ויאמר ויאמר ד׳ זמני וסימנה׳ ויאמר יצחק אל אברהם
ויאמר אחאב במני בהר יוי׳ ב׳ וסימנה׳ אשר יאמר היום השיר יהיה לכם מי יעלה בהר יוי׳ יקום בה

וירש ל̇ חס וסימנ׳ זרעך דאברהם וישבו בה ירשו את ערי הנגב הכו בני ישרא׳ וירשו ונלחמו עם לשם את שמרון ויבאו וירשו אתה
ג̇ פס איתבהון שנה שנה שנים וסימנ׳ ויהיו חיי שרה ואלה שני חיי אברהם ואלה שני חיי ישמעאל מתך ה̇ ג̇ חס ואנון בענ׳ וחד

את בנך את יחידך׃ כי ברך אברכך
והרבה ארבה את זרעך ככוכבי
השמים וכחול אשר על שפת הים
וירש זרעך את שער איביו׃ והתברכו
בזרעך כל גויי הארץ עקב אשר
שמעת בקלי׃ וישב אברהם אל
נעריו ויקמו וילכו יחדו אל באר
שבע וישב אברהם בבאר שבע׃

ויהי אחרי הדברים האלה ויגד
לאברהם לאמר הנה ילדה מלכה
גם הוא בנים לנחור אחיך׃ את עוץ
בכרו ואת בוז אחיו ואת קמואל
אבי ארם׃ ואת כשד ואת חזו ואת
פלדש ואת ידלף ואת בתואל׃ ובתואל
ילד את רבקה שמנה אלה ילדה
מלכה לנחור אחי אברהם׃ ופילגשו
ושמה ראומה ותלד גם הוא את
טבח ואת גחם ואת תחש ואת מעכה׃

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים
שנה ושבע שנים שני חיי שרה׃

ותמת שרה בקרית ארבע הוא
חברון בארץ כנען ויבא אברהם
לספד לשרה ולבכתה׃ ויקם
אברהם מעל פני מתו וידבר אל
בני חת לאמר׃ גר ותושב אנכי
עמכם תנו לי אחזת קבר עמכם
ואקברה מתי מלפני׃ ויענו בני
חת את אברהם לאמר לו׃ שמענו
אדני נשיא אלהים אתה בתוכנו
במבחר קברינו קבר את מתך איש
ממנו את קברו לא יכלה ממך מקבר
מתך׃ ויקם אברהם וישתחו לעם
הארץ לבני חת׃ וידבר אתם
לאמר אם יש את נפשכם לקבר
את מתי מלפני שמעוני ופגעו
לי בעפרון בן צחר׃ ויתן לי את
מערת המכפלה אשר לו אשר
בקצה שדהו בכסף מלא יתננה
לי בתוככם לאחזת קבר׃ ועפרון
ישב בתוך בני חת ויען עפרון
החתי את אברהם באזני בני חת
לכל באי שער עירו לאמר׃ לוא

מל׳ וסימ׳ יחיו מתיך נבלתי יקומון ב̇ פס מיטענ׳ בענ׳ וסימנ׳ ועפרון יושב לכל באי שער עירו
לאברהם למקנה בכל באי שער עירו וחד פס סימן לכל כלי המשכן בכל עבדתו וכל יתדתיו

אנכי יושב ה̇ וסימנ׳ בקרבו בארצו בבית ארזים וחבירו ואמר אוי לי כי נדמיתי ... זקן ב̇ וסימנ׳ ביתו המשל בכל
אשר לו זקן אהרן וג׳ בזקן עתמשא ... יוי אלהי השמים ו̇ וסימנ׳ אשר לקחני עברי אנכי ואמר ויתחי נא כה אמר כורש

אדני שמעני השדה נתתי לך
והמערה אשר בו לך נתתיה
לעיני בני עמי נתתיה לך קבר
מתך: וישתחו אברהם לפני עם
הארץ: וידבר אל עפרון באזני
עם הארץ לאמר אך אם אתה לו
שמעני נתתי כסף השדה קח
ממני ואקברה את מתי שמה:
ויען עפרון את אברהם לאמר
לו: אדני שמעני ארץ ארבע מאת
שקל כסף ביני ובינך מה הוא ואת
מתך קבר: וישמע אברהם אל
עפרון וישקל אברהם לעפרן
את הכסף אשר דבר באזני בני
חת ארבע מאות שקל כסף
עבר לסחר: ויקם שדה עפרון
אשר במכפלה אשר לפני ממרא
השדה והמערה אשר בו וכל העץ
אשר בשדה אשר בכל גבלו
סביב: לאברהם למקנה לעיני
בני חת בכל באי שער עירו:
ואחרי כן קבר אברהם את שרה

אשתו אל מערת שדה המכפלה
על פני ממרא הוא חברון בארץ
כנען: ויקם השדה והמערה אשר
בו לאברהם לאחזת קבר מאת בני
חת:
ואברהם
זקן בא בימים ויהוה ברך את אברהם
בכל: ויאמר אברהם אל עבדו
זקן ביתו המשל בכל אשר לו
שים נא ידך תחת ירכי: ואשביעך
ביהוה אלהי השמים ואלהי הארץ
אשר לא תקח אשה לבני מבנות
הכנעני אשר אנכי יושב בקרבו:
כי אל ארצי ואל מולדתי תלך
ולקחת אשה לבני ליצחק: ויאמר
אליו העבד אולי לא תאבה
האשה ללכת אחרי אל הארץ
הזאת ההשב אשיב את בנך אל
הארץ אשר יצאת משם: ויאמר
אליו אברהם השמר לך פן תשיב
את בני שמה: יהוה אלהי השמים
אשר לקחני מבית אבי ומארץ
מולדתי ואשר דבר לי ואשר נשבע

וחבירו ... תשיב ו̇ וסימנ׳ פן תשיב את בני שמה השב תשיב אמריה לה ואיך תשיב וחבירו משבת צור חבצות למו תשיב
ידך אל רוחך להם גמולו ... ואשר נשבע ל̇ ואשר יזבח ל̇ ואשר יתן ל̇ ואשר יצא ל̇ ואשר ימלאו ל̇ ...

ותרד ג̇ ב̇ חס̇ וחד מל̇ וסימנ̇ כדה כדה מכל̇ וחד ולא תורד שיבתו ׃ —— ׃ וכל טוב ב̇ וסימנ̇ אדניו בידו וכל טוב דמשק ׃ ——
לשתת ד̇ חס̇ וסימנ̇ אם כלו לשתת ויחפרו כל מצרים תנינ̇ דפילו ויבאו מרתה ויחנו ברפידים ׃ —— ומ̇ לא ד̇ סו̇ פיס̇ וסימנ̇

לי לאמר לזרעך אתן את הארץ
הזאת הוא ישלח מלאכו לפניך
ולקחת אשה לבני משם ׃ ואם לא
תאבה האשה ללכת אחריך ונקית
משבעתי זאת רק את בני לא תשב
שמה ׃ וישם העבד את ידו תחת
ירך אברהם אדניו וישבע לו על
הדבר הזה ׃ ויקח העבד עשרה
גמלים מגמלי אדניו וילך וכל טוב
אדניו בידו ויקם וילך אל ארם
נהרים אל עיר נחור ׃ ויברך הגמלים
מחוץ לעיר אל באר המים לעת
ערב לעת צאת השאבת ׃ ויאמר ׀
יהוה אלהי אדני אברהם הקרה נא
לפני היום ועשה חסד עם אדני
אברהם ׃ הנה אנכי נצב על עין
המים ובנות אנשי העיר יצאת
לשאב מים ׃ והיה הנער אשר אמר
אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה
שתה וגם גמליך אשקה אתה
הכחת לעבדך ליצחק ובה אדע
כי עשית חסד עם אדני ׃ ויהי הוא

טרם כלה לדבר והנה רבקה יצאת
אשר ילדה לבתואל בן מלכה
אשת נחור אחי אברהם וכדה על
שכמה ׃ והנער טבת מראה מאד
בתולה ואיש לא ידעה ותרד העינה
ותמלא כדה ותעל ׃ וירץ העבד
לקראתה ויאמר הגמיאיני נא
מעט מים מכדך ׃ ותאמר שתה
אדני ותמהר ותרד כדה על ידה
ותשקהו ׃ ותכל להשקתו ותאמר
גם לגמליך אשאב עד אם כלו
לשתת ׃ ותמהר ותער כדה אל
השקת ותרץ עוד אל הבאר לשאב
ותשאב לכל גמליו ׃ והאיש משתאה
לה מחריש לדעת ההצליח יהוה
דרכו אם לא ׃ ויהי כאשר כלו
הגמלים לשתות ויקח האיש נזם
זהב בקע משקלו ושני צמידים
על ידיה עשרה זהב משקלם ׃
ויאמר בת מי את הגידי נא לי היש
בית אביך מקום לנו ללין ׃ ותאמר
אליו בת בתואל אנכי בן מלכה

ההצליח יי̇ דרכו אם לא האתה זה בני עשו אם לא הכתנת בנך היא אם לא הילך בתורתי אם לא היקרך דברי אם לא תשמר
מצותו ואם לא השמלים הם ׃ —— ׃ וזה ג̇ וסימנ̇ ובה אדע ובה יחמו עני ובה אבן יקרה ׃ ——

אם לא ה׳ ריש׳ פיסו וסימנ׳ אל בית אבי אם לא ימצא הגנב אם לא תשמר לעשות את דברי נצות אם לא ישוב אם לא שוית אם לא תדע
לך וכל איוב כותה ברמז ב׳ ואם לא אבוא ואם לא ישמעו — ואתך ה׳ וסימנ׳ מלאכו מלאכו ילך לשוב בבאכם וכל אתנה וכו פיסו

אשר ילדה לנחור: ותאמר אליו
גם תבן גם מספוא רב עמנו גם
מקום ללון: ויקד האיש וישתחו
ליהוה: ויאמר ברוך יהוה אלהי
אדני אברהם אשר לא עזב חסדו
ואמתו מעם אדני אנכי בדרך נחני
יהוה בית אחי אדני: ותרץ הנער
ותגד לבית אמה כדברים האלה:
ולרבקה אח ושמו לבן וירץ לבן
אל האיש החוצה אל העין: ויהי
כראת את הנזם ואת הצמדים
על ידי אחתו וכשמעו את דברי
רבקה אחתו לאמר כה דבר אלי
האיש ויבא אל האיש והנה עמד
על הגמלים על העין: ויאמר בוא
ברוך יהוה למה תעמד בחוץ ואנכי
פניתי הבית ומקום לגמלים: ויבא
האיש הביתה ויפתח הגמלים ויתן
תבן ומספוא לגמלים ומים לרחץ
רגליו ורגלי האנשים אשר אתו:
ויישם לפניו לאכל ויאמר לא
אכל עד אם דברתי דברי ויאמר

דבר: ויאמר עבד אברהם אנכי:
ויהוה ברך את אדני מאד ויגדל
ויתן לו צאן ובקר וכסף וזהב ועבדם
ושפחת וגמלים וחמרים: ותלד
שרה אשת אדני בן לאדני אחרי
זקנתה ויתן לו את כל אשר לו:
וישבעני אדני לאמר לא תקח
אשה לבני מבנות הכנעני אשר
אנכי ישב בארצו: אם לא אל בית
אבי תלך ואל משפחתי ולקחת
אשה לבני: ואמר אל אדני אלי לא
תלך האשה אחרי: ויאמר אלי
יהוה אשר התהלכתי לפניו ישלח
מלאכו אתך והצליח דרכך ולקחת
אשה לבני ממשפחתי ומבית אבי:
אז תנקה מאלתי כי תבוא אל
משפחתי ואם לא יתנו לך והיית
נקי מאלתי: ואבא היום אל העין
ואמר יהוה אלהי אדני אברהם
אם ישך נא מצליח דרכי אשר
אנכי הלך עליה: הנה אנכי נצב
על עין המים והיה העלמה היצאת

ולשון נקבה כוות׳ — ואבא ה׳ חס וסימנ׳ היום אל העין ואבא אל אדני אם תתן לי אודה יה באהל ביתי — ומקום
ב׳ וסימנ׳ לגמלים לזהב יצוקו — ויפתח ב׳ וסימנ׳ הגמלים על האבנים —

ד׳ פס׳ אית בהון ויען ויאמרו וסימנ׳ לבן ובתואל ויצא משה ויספר לעם מהאנשים והראתם השם אלהיכם ... וכסף וזהב ג׳ דסמיכ׳
וסימנ׳ ויי׳ ברך את אדני מאד ובקרך וצאנך ירביון ולא ירבה לו נשים ... ב׳ פס׳ מיטעמ׳ קדמאה דאברהם וירש זרעך את שער

לשאב ואמרת אליה השקיני נא
מעט מים מכדך: ואמרה אלי גם
אתה שתה וגם לגמליך אשאב היא
האשה אשר הכיח יהוה לבן אדני:
אני טרם אכלה לדבר אל לבי והנה
רבקה יצאת וכדה על שכמה ותרד
העינה ותשאב ואמר אליה השקיני
נא: ותמהר ותורד כדה מעליה
ותאמר שתה וגם גמליך אשקה
ואשת וגם הגמלים השקתה:
ואשאל אתה ואמר בת מי את
ותאמר בת בתואל בן נחור אשר
ילדה לו מלכה ואשם הנזם על
אפה והצמידים על ידיה: ואקד
ואשתחוה ליהוה ואברך את יהוה
אלהי אדני אברהם אשר הנחני
בדרך אמת לקחת את בת אחי
אדני לבנו: ועתה אם ישכם עשים
חסד ואמת את אדני הגידו לי ואם
לא הגידו לי ואפנה על ימין או על
שמאל: ויען לבן ובתואל ויאמרו
מיהוה יצא הדבר לא נוכל דבר

אליך רע או טוב: הנה רבקה
לפניך קח ולך ותהי אשה לבן
אדניך כאשר דבר יהוה: ויהי
כאשר שמע עבד אברהם את
דבריהם וישתחו ארצה ליהוה:
ויוצא העבד כלי כסף וכלי זהב
ובגדים ויתן לרבקה ומגדנת נתן
לאחיה ולאמה: ויאכלו וישתו הוא
והאנשים אשר עמו וילינו ויקומו
בבקר ויאמר שלחני לאדני: ויאמר
אחיה ואמה תשב הנער אתנו
ימים או עשור אחר תלך: ויאמר
אלהם אל תאחרו אתי ויהוה הצליח
דרכי שלחוני ואלכה לאדני:
ויאמרו נקרא לנער ונשאלה את
פיה: ויקראו לרבקה ויאמרו אליה
התלכי עם האיש הזה ותאמר אלך:
וישלחו את רבקה אחתם ואת
מנקתה ואת עבד אברהם ואת
אנשיו: ויברכו את רבקה ויאמרו
לה אחתנו את היי לאלפי רבבה
ויירש זרעך את שער שנאיו:

איביו תנינ׳ דרבקה שער שנאיו וסימנ׳ על איביך ועל שנאיך ... שלחוני ב׳ ובטע׳ חד חס וחד מל׳ וסימנ׳ שלחני לאדני
שלחוני ואלכה לאדני קדמ׳ חס תנינ׳ מל׳ ... ואת אנשיו ב׳ וסימנ׳ ואת עבד אברהם ויאמר חושי

ויצחק ה׳ וסימנ׳ בא מבוא באר בן ששים שנה בלדת אתם ויבא יעקב אל יצחק אביו ויברך את יוסף המלאך הגאל אתי
מתנת ב׳ וחס וסימנ׳ נתן אברהם מתנת ושונא מתנת יחיה ושבע ב׳ וסימנ׳ וימת אברהם ושבע ילין בל יפקד

ותקם רבקה ונערתיה ותרכבנה
על הגמלים ותלכנה אחרי האיש
ויקח העבד את רבקה וילך׃ ויצחק
בא מבוא באר לחי ראי והוא יושב
בארץ הנגב׃ ויצא יצחק לשוח
בשדה לפנות ערב וישא עיניו
וירא והנה גמלים באים׃ ותשא
רבקה את עיניה ותרא את יצחק
ותפל מעל הגמל׃ ותאמר אל
העבד מי האיש הלזה ההלך
בשדה לקראתנו ויאמר העבד
הוא אדני ותקח הצעיף ותתכס׃
ויספר העבד ליצחק את כל
הדברים אשר עשה׃ ויבאה
יצחק האהלה שרה אמו ויקח
את רבקה ותהי לו לאשה ויאהבה
וינחם יצחק אחרי אמו׃

ויסף אברהם ויקח אשה ושמה
קטורה׃ ותלד לו את זמרן ואת
יקשן ואת מדן ואת מדין ואת
ישבק ואת שוח׃ ויקשן ילד את
שבא ואת דדן ובני דדן היו אשורם
ולטושם ולאמים׃ ובני מדין עיפה
ועפר וחנך ואבידע ואלדעה כל
אלה בני קטורה׃ ויתן אברהם את
כל אשר לו ליצחק׃ ולבני הפילגשים
אשר לאברהם נתן אברהם מתנת
וישלחם מעל יצחק בנו בעודנו
חי קדמה אל ארץ קדם׃ ואלה ימי
שני חיי אברהם אשר חי מאת
שנה ושבעים שנה וחמש שנים׃
ויגוע וימת אברהם בשיבה טובה
זקן ושבע ויאסף אל עמיו׃ ויקברו
אתו יצחק וישמעאל בניו אל
מערת המכפלה אל שדה עפרן
בן צחר החתי אשר על פני ממרא׃
השדה אשר קנה אברהם מאת
בני חת שמה קבר אברהם ושרה
אשתו׃ ויהי אחרי מות אברהם
ויברך אלהים את יצחק בנו
וישב יצחק עם באר לחי ראי׃

ואלה תלדת ישמעאל בן אברהם

עפרן ד׳ חס בת׳ וסימנ׳ וישקל אברהם לעפרן ויקברו אתו במערה אשר בשדה וישאו אתו בניו ארצה כנען ראי ו׳
וסימנ׳ הגם הלם ראיתי על כן קרא לבאר מבוא באר לחי וישב יצחק וישלח ויביאהו לא תשורנו וחזי אל ראי

תימא ה׳ בליש וסימנ׳ חדד ותימא וחצירו ישבי ארץ תימא ואת תימא ואת דדן ואת תימא הביטו ארחות תמא הליכ בתרי׳ חס
וידו ג׳ וסימנ׳ אחזת בעקב עשו וידו הגבוה ומי ישבנו חלקותה להן בקו ״ בקחתו ב׳ וסימנ׳ את רבקה בת

אשר ילדה הגר המצרית שפחת
שרה לאברהם׃ ואלה שמות בני
ישמעאל בשמתם לתולדתם
בכר ישמעאל נבית וקדר ואדבאל
ומבשם׃ ומשמע ודומה ומשא׃
חדד ותימא יטור נפיש וקדמה׃
אלה הם בני ישמעאל ואלה
שמתם בחצריהם ובטירתם שנים
עשר נשיאם לאמתם׃ ואלה שני
חיי ישמעאל מאת שנה ושלשים
שנה ושבע שנים ויגוע וימת
ויאסף אל עמיו׃ וישכנו מחוילה
עד שור אשר על פני מצרים
באכה אשורה על פני כל אחיו נפל׃

קה פ״ס סימן יהוידע

ואלה תולדת יצחק בן אברהם
אברהם הוליד את יצחק׃ ויהי יצחק
בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה
בת בתואל הארמי מפדן ארם אחות
לבן הארמי לו לאשה׃ ויעתר יצחק
ליהוה לנכח אשתו כי עקרה הוא
ויעתר לו יהוה ותהר רבקה אשתו׃

ויתרצצו הבנים בקרבה ותאמר
אם כן למה זה אנכי ותלך לדרש
את יהוה׃ ויאמר יהוה לה שני גיים
בבטנך ושני לאמים ממעיך יפרדו
ולאם מלאם יאמץ ורב יעבד צעיר׃
וימלאו ימיה ללדת והנה תומם
בבטנה׃ ויצא הראשון אדמוני
כלו כאדרת שער ויקראו שמו עשו׃
ואחרי כן יצא אחיו וידו אחזת
בעקב עשו ויקרא שמו יעקב
ויצחק בן ששים שנה בלדת אתם׃ ויגדלו
הנערים ויהי עשו איש ידע ציד
איש שדה ויעקב איש תם ישב
אהלים׃ ויאהב יצחק את עשו כי
ציד בפיו ורבקה אהבת את יעקב׃
ויזד יעקב נזיד ויבא עשו מן השדה
והוא עיף׃ ויאמר עשו אל יעקב
הלעיטני נא מן האדם האדם הזה
כי עיף אנכי על כן קרא שמו אדום׃
ויאמר יעקב מכרה כיום את
בכרתך לי׃ ויאמר עשו הנה אנכי
הולך למות ולמה זה לי בכרה׃ ויאמר

ולאם ג׳ ב׳ חס וא׳ מל׳ וסימנ׳ ולאם מלאם יאמץ ובאפס לאם ... ולאם ״ בתואל ותוא מסורבקים ״
ויעתר ד׳ וסימנ׳ יצחק לנכח אשתו ויעתר מנוח ערב ארבה ״ ויתרצצו

וילך ד̇ פתח וסימנ׃ ויקח העבד ויעקב נתן לעשו ויחר אף יי̇ ויהונתן ויקצף בעמן בשנותו את טעמו כלה ענן וחד וילך חשך ט̇ ס̇
ולמה זה ג̇ וסימנ׃ לי בכרה חרת לך כלכם חזיתם ד̇ ביתו וג̇ בנכא וג̇ בדתו ב̇ ס̇ ויבז ב̇ וסימנ׃ עשו את הבכרה ויבז בעיניו

יעקב השבעה לי כיום וישבע לו
וימכר את בכרתו ליעקב׃ ויעקב
נתן לעשו לחם ונזיד עדשים
ויאכל וישת ויקם וילך ויבז עשו
את הבכרה׃
ויהי רעב בארץ מלבד הרעב
הראשון אשר היה בימי אברהם
וילך יצחק אל אבימלך מלך
פלשתים גררה׃ וירא אליו יהוה
ויאמר אל תרד מצרימה שכן
בארץ אשר אמר אליך׃ גור בארץ
הזאת ואהיה עמך ואברכך כי
לך ולזרעך אתן את כל הארצת
האל והקמתי את השבעה אשר
נשבעתי לאברהם אביך׃ והרביתי
את זרעך ככוכבי השמים ונתתי
לזרעך את כל הארצת האל והתברכו
בזרעך כל גויי הארץ׃ עקב אשר
שמע אברהם בקלי וישמר משמרתי
מצותי חקותי ותורתי׃ וישב
יצחק בגרר׃ וישאלו אנשי המקום
לאשתו ויאמר אחתי הוא כי ירא

לאמר אשתי פן יהרגני אנשי המקום
על רבקה כי טובת מראה הוא׃ ויהי
כי ארכו לו שם הימים וישקף
אבימלך מלך פלשתים בעד החלון
וירא והנה יצחק מצחק את רבקה
אשתו׃ ויקרא אבימלך ליצחק
ויאמר אך הנה אשתך הוא ואיך
אמרת אחתי הוא ויאמר אליו יצחק
כי אמרתי פן אמות עליה׃ ויאמר
אבימלך מה זאת עשית לנו כמעט
שכב אחד העם את אשתך והבאת
עלינו אשם׃ ויצו אבימלך את כל
העם לאמר הנגע באיש הזה ובאשתו
מות יומת׃ ויזרע יצחק בארץ
ההוא וימצא בשנה ההוא מאה
שערים ויברכהו יהוה׃ ויגדל האיש
וילך הלוך וגדל עד כי גדל מאד׃
ויהי לו מקנה צאן ומקנה בקר
ועבדה רבה ויקנאו אתו פלשתים׃
וכל הבארת אשר חפרו עבדי אביו
בימי אברהם אביו סתמום פלשתים
וימלאום עפר׃ ויאמר אבימלך

לשלח יד ס̇ השבעה ג̇ חס̇ וסימנ׃ כלאור חד כי ירא העם ותתך עלינו ס̇ רבה ב̇ וסימנ׃ יצחק ואיוב ס̇ לאשתו ג̇
וסימנ׃ וישאלו אנשי המקום אלה החקים אשר צוה והשתנית וג̇ לאדם ולאשתו ס̇ ומקנה ג̇ וסימנ׃ ויהי לו מקנה צאן ומקנה הבהמה
אל ארני ועדים עשה לו ס̇

אשתך ז̇ וסימנ׳ ויקרא אבימלך למה אמרת אחתי הוא שרי אשתך אבל שרה אשתך וכמו השחר עלה ויקרא אבימלך בעיר
תזנה ״ — ״ בינותינו ג̇ ב̇ מל̇ וחד חס̇ וסימנ׳ תהי נא אלה בינותינו יו̇י יהיה בינותינו כי עד הוא ״ — ״ תעשה ד̇ בשתי נקודות

אל יצחק לך מעמנו כי עצמת
ממנו מאד׃ וילך משם יצחק ויחן
בנחל גרר וישב שם׃ וישב יצחק
ויחפר את בארת המים אשר חפרו
בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים
אחרי מות אברהם ויקרא להן שמות
כשמת אשר קרא להן אביו׃ ויחפרו
עבדי יצחק בנחל וימצאו שם באר
מים חיים׃ ויריבו רעי גרר עם רעי
יצחק לאמר לנו המים ויקרא שם
הבאר עשק כי התעשקו עמו׃ ויחפרו
באר אחרת ויריבו גם עליה ויקרא
שמה שטנה׃ ויעתק משם ויחפר
באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא
שמה רחבות ויאמר כי עתה הרחיב
יהוה לנו ופרינו בארץ׃ ויעל משם
באר שבע׃ וירא אליו יהוה בלילה
ההוא ויאמר אנכי אלהי אברהם
אביך אל תירא כי אתך אנכי
וברכתיך והרביתי את זרעך בעבור
אברהם עבדי׃ ויבן שם מזבח
ויקרא בשם יהוה ויט שם אהלו

ויכרו שם עבדי יצחק באר׃ ואבימלך
הלך אליו מגרר ואחזת מרעהו
ופיכל שר צבאו׃ ויאמר אלהם
יצחק מדוע באתם אלי ואתם
שנאתם אתי ותשלחוני מאתכם׃
ויאמרו ראו ראינו כי היה יהוה עמך
ונאמר תהי נא אלה בינותינו בינינו
ובינך ונכרתה ברית עמך׃ אם תעשה
עמנו רעה כאשר לא נגענוך
וכאשר עשינו עמך רק טוב ונשלחך
בשלום אתה עתה ברוך יהוה׃ ויעש
להם משתה ויאכלו וישתו׃ וישכימו
בבקר וישבעו איש לאחיו וישלחם
יצחק וילכו מאתו בשלום׃ ויהי ביום
ההוא ויבאו עבדי יצחק ויגדו לו
על אדות הבאר אשר חפרו ויאמרו
לו מצאנו מים׃ ויקרא אתה שבעה
על כן שם העיר באר שבע עד היום
הזה׃ ויהי עשו בן
ארבעים שנה ויקח אשה את יהודית
בת בארי החתי ואת בשמת בת
אילן החתי׃ ותהיין מרת רוח ליצחק

וסימנ׳ עמנו רעה לשמך הגדול בישראל כי שקר בתלד׳ כת̇ יוד ״ — ״ ויגדו ד̇ חס̇ וסימנ׳ על אודות הבאר אשר חפרו עוד
יוסף חי וישבו המלאכים דברי רב שקה דמלכים וכל שפטים ויחזק כוות̇ חס̇ בר מן ב̇ מל̇ וסי׳ לאנשי יבש הנה העם חטאים ״ —

הביאה ג וסימנה לי ציד ועשה לי מטעמים לאדניהם למוסר לבך חד בתו וד בנביאים וד בכתוב וחד והביאה לי ואכלה
לפני מותו ד וסימנה והבאת לאביך ואכל ויצוו אל יוסף וזאת הברכה אשר ברך משה ויבן דוד דברי ימים

ולרבקה: ויהי
כי זקן יצחק ותכהין עיניו מראת
ויקרא את עשו בנו הגדל ויאמר
אליו בני ויאמר אליו הנני: ויאמר
הנה נא זקנתי לא ידעתי יום מותי:
ועתה שא נא כליך תליך וקשתך
וצא השדה וצודה לי צידה: ועשה
לי מטעמים כאשר אהבתי והביאה
לי ואכלה בעבור תברכך נפשי
בטרם אמות: ורבקה שמעת בדבר
יצחק אל עשו בנו וילך עשו השדה
לצוד ציד להביא: ורבקה אמרה
אל יעקב בנה לאמר הנה שמעתי
את אביך מדבר אל עשו אחיך
לאמר: הביאה לי ציד ועשה לי
מטעמים ואכלה ואברככה לפני
יהוה לפני מותי: ועתה בני שמע
בקלי לאשר אני מצוה אתך: לך
נא אל הצאן וקח לי משם שני גדיי
עזים טבים ואעשה אתם מטעמים
לאביך כאשר אהב: והבאת לאביך
ואכל בעבר אשר יברכך לפני מותו:

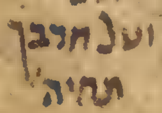
ויאמר יעקב אל רבקה אמו הן
עשו אחי איש שער ואנכי איש
חלק: אולי ימשני אבי והייתי
בעיניו כמתעתע והבאתי עלי קללה
ולא ברכה: ותאמר לו אמו עלי
קללתך בני אך שמע בקלי ולך קח
לי: וילך ויקח ויבא לאמו ותעש אמו
מטעמים כאשר אהב אביו: ותקח
רבקה את בגדי עשו בנה הגדל
החמדת אשר אתה בבית ותלבש
את יעקב בנה הקטן: ואת ערת
גדיי העזים הלבישה על ידיו ועל
חלקת צואריו: ותתן את המטעמים
ואת הלחם אשר עשתה ביד יעקב
בנה: ויבא אל אביו ויאמר אבי ויאמר
הנני מי אתה בני: ויאמר יעקב אל אביו
אנכי עשו בכרך עשיתי כאשר דברת
אלי קום נא שבה ואכלה מצידי בעבור
תברכני נפשך: ויאמר יצחק אל בנו
מה זה מהרת למצא בני ויאמר כי
הקרה יהוה אלהיך לפני: ויאמר יצחק
אל יעקב גשה נא ואמשך בני האתה

אהב ט וסימנה לך נא אל הצאן וילך ויקח ולחכה יתן מכה אחת אפים כי חלל יהודה כנען בידו צדקות אהב יבחר לנו ויבחר ועד
אלך משפט עשתה ה קמ וסימנה את המטעמים את הלבשות ותכל אלה ושתי אסתר

ויגש ה̇ דגש וסימנ׳ הגישה לי ואכלה מצידי ויקח יוסף את שניהם את פר החטאת אביתר ברכו ד̇ וסימנ׳ כריח שדה
אשר ברכו וישטם עשו את יעקב ברוך עמי מצרים עמיאל השישי כי ברכו יוי מצידו צידו ג̇ בלש̇ וסימנ׳

זה בני עשו אם לא ויגש יעקב אל
יצחק אביו וימשהו ויאמר הקל
קול יעקב והידים ידי עשו ולא
הכירו כי היו ידיו כידי עשו אחיו
שערת ויברכהו ויאמר אתה זה
בני עשו ויאמר אני ויאמר הגשה
לי ואכלה מציד בני למען תברכך
נפשי ויגש לו ויאכל ויבא לו יין
וישת ויאמר אליו יצחק אביו גשה
נא ושקה לי בני ויגש וישק לו וירח
את ריח בגדיו ויברכהו ויאמר ראה
ריח בני כריח שדה אשר ברכו
יהוה ויתן לך האלהים מטל השמים
ומשמני הארץ ורב דגן ותירש
יעבדוך עמים וישתחוו לך לאמים
הוה גביר לאחיך וישתחוו לך בני
אמך אררך ארור ומברכיך ברוך
ויהי כאשר כלה יצחק לברך את
יעקב ויהי אך יצא יצא יעקב מאת
פני יצחק אביו ועשו אחיו בא מצידו
ויעש גם הוא מטעמים ויבא לאביו
ויאמר לאביו יקם אבי ויאכל מציד

בנו בעבר תברכני נפשך ויאמר לו
יצחק אביו מי אתה ויאמר אני בנך
בכרך עשו ויחרד יצחק חרדה
גדלה עד מאד ויאמר מי אפוא הוא
הצד ציד ויבא לי ואכל מכל בטרם
תבוא ואברכהו גם ברוך יהיה כשמע
עשו את דברי אביו ויצעק צעקה
גדלה ומרה עד מאד ויאמר לאביו
ברכני גם אני אבי ויאמר בא אחיך
במרמה ויקח ברכתך ויאמר הכי
קרא שמו יעקב ויעקבני זה פעמים
את בכרתי לקח והנה עתה לקח
ברכתי ויאמר הלא אצלת לי ברכה
ויען יצחק ויאמר לעשו הן גביר
שמתיו לך ואת כל אחיו נתתי לו
לעבדים ודגן ותירש סמכתיו ולכה
אפוא מה אעשה בני ויאמר עשו
אל אביו הברכה אחת הוא לך אבי
ברכני גם אני אבי וישא עשו קלו
ויבך ויען יצחק אביו ויאמר אליו
הנה משמני הארץ יהיה מושבך ומטל
השמים מעל ועל חרבך תחיה ואת

מצידו מי יכין לעורב צידו לא יחרך רמיה צידו ויחרד ג̇ וסימנ׳ יצחק חרדה גדולה עד מאד אבימלך האיש
וילפת חד בתורה וחד בנביאים וחד בכתובים ועשו ב̇ וסימנ׳ בא מצידו אם יעקב ועשו

הקטן ה׳ קמ׳ בנ״ש וסימנ׳ ליעקב בנה הקטן שאר ולמכביר שת בן קטן אחד למאה למגדול ועד קטן ה׳ ותירש ג׳ חס וסימ׳
ורב דגן ותירש ודגן ותירש סמכתיו ובאו ורננו במרום ציון ה׳ יום אחד ו׳ וסימנ׳ ויהי ערב ויהי בקר למה אשכל גם שניכם

אחיך תעבד והיה כאשר תריד
ופרקת עלו מעל צוארך׃ וישטם
עשו את יעקב על הברכה אשר
ברכו אביו ויאמר עשו בלבו יקרבו
ימי אבל אבי ואהרגה את יעקב אחי׃
ויגד לרבקה את דברי עשו בנה
הגדל ותשלח ותקרא ליעקב בנה
הקטן ותאמר אליו הנה עשו אחיך
מתנחם לך להרגך׃ ועתה בני שמע
בקלי וקום ברח לך אל לבן אחי חרנה׃
וישבת עמו ימים אחדים עד אשר
תשוב חמת אחיך׃ עד שוב אף
אחיך ממך ושכח את אשר עשית
לו ושלחתי ולקחתיך משם למה
אשכל גם שניכם יום אחד׃ ותאמר
רבקה אל יצחק קצתי בחיי מפני
בנות חת אם לקח יעקב אשה מבנות
חת כאלה מבנות הארץ למה לי
חיים׃ ויקרא יצחק אל יעקב ויברך
אתו ויצוהו ויאמר לו לא תקח
אשה מבנות כנען׃ קום לך פדנה
ארם ביתה בתואל אבי אמך וקח לך

משם אשה מבנות לבן אחי אמך׃
ואל שדי יברך אתך ויפרך וירבך
והיית לקהל עמים׃ ויתן לך את
ברכת אברהם לך ולזרעך אתך
לרשתך את ארץ מגריך אשר
נתן אלהים לאברהם׃ וישלח יצחק
את יעקב וילך פדנה ארם אל לבן
בן בתואל הארמי אחי רבקה אם
יעקב ועשו׃ וירא עשו כי ברך יצחק
את יעקב ושלח אתו פדנה ארם
לקחת לו משם אשה בברכו אתו ויצו
עליו לאמר לא תקח אשה מבנות
כנען׃ וישמע יעקב אל אביו ואל
אמו וילך פדנה ארם׃ וירא עשו כי
רעות בנות כנען בעיני יצחק אביו׃
וילך עשו אל ישמעאל ויקח את
מחלת בת ישמעאל בן אברהם אחות
נביות על נשיו לו לאשה׃
ויצא יעקב קו פים סימן יהללאל
מבאר שבע וילך חרנה׃ ויפגע
במקום וילן שם כי בא השמש
ויקח מאבני המקום וישם מראשתיו

ודבקים לא יום אחד תאכלון ויוי גלה את ארץ ויכרת יוי מישראל אספה יום אחד ויחלונה לבוא והיה יום אחד דיחזקאל ויכלו
וחד יום האחד ועשרים ה׳ אמירה בלב ג׳ וסימנ׳ עשו ירבעם המן

מראשתיו ה׳ וסימנ׳ וישכב במקום ההוא וישכם יעקב ותקח מיכל ויבאו המלאכים ויצא דויד ואבישי חלילה לי לא טוב
הדבר ויבטו והנה מראשתיו ׃ והיה יי׳ ו׳ וסימנ׳ ושבתי בשלום וכי הקים והיה לדין והיה יי׳ עמנו ברוך הגבר למלך על כל

וישכב במקום ההוא׃ ויחלם והנה
סלם מצב ארצה וראשו מגיע
השמימה והנה מלאכי אלהים
עלים וירדים בו׃ והנה יהוה נצב
עליו ויאמר אני יהוה אלהי אברהם
אביך ואלהי יצחק הארץ אשר
אתה שכב עליה לך אתננה ולזרעך׃
והיה זרעך כעפר הארץ ופרצת
ימה וקדמה וצפנה ונגבה ונברכו
בך כל משפחת האדמה ובזרעך׃
והנה אנכי עמך ושמרתיך בכל
אשר תלך והשבתיך אל האדמה
הזאת כי לא אעזבך עד אשר
אם עשיתי את אשר דברתי לך׃
וייקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש
יהוה במקום הזה ואנכי לא ידעתי׃
ויירא ויאמר מה נורא המקום הזה
אין זה כי אם בית אלהים וזה שער
השמים׃ וישכם יעקב בבקר
ויקח את האבן אשר שם מראשתיו
וישם אתה מצבה ויצק שמן על
ראשה׃ ויקרא את שם המקום

ההוא בית אל ואולם לוז שם העיר
לראשנה׃ וידר יעקב נדר לאמר
אם יהיה אלהים עמדי ושמרני
בדרך הזה אשר אנכי הולך ונתן
לי לחם לאכל ובגד ללבש׃ ושבתי
בשלום אל בית אבי והיה יהוה לי
לאלהים׃ והאבן הזאת אשר שמתי
מצבה יהיה בית אלהים וכל אשר
תתן לי עשר אעשרנו לך׃ וישא
יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם׃
וירא והנה באר בשדה והנה שם
שלשה עדרי צאן רבצים עליה
כי מן הבאר ההוא ישקו העדרים
והאבן גדלה על פי הבאר׃ ונאספו
שמה כל העדרים וגללו את האבן
מעל פי הבאר והשקו את הצאן
והשיבו את האבן על פי הבאר
למקמה׃ ויאמר להם יעקב אחי
מאין אתם ויאמרו מחרן אנחנו׃
ויאמר להם הידעתם את לבן בן
נחור ויאמרו ידענו׃ ויאמר להם
השלום לו ויאמרו שלום והנה רחל

והנה אנכי ה׳ וסימנ׳ ושמרתיך הולך היום בא בקצרה וירדת לפני אנכי ממציא ׃ ישקו ג׳ וסימנ׳ העדרים
כוס תנחומים כל חיתו שדי חד בלבן וחד בנביאי וחד בכתובי ׃ וידר ג׳ וסימנ׳ יעקב ישראל יפתח

הידעתם ג׳ וסימנ׳ את לבן בן נחור כי יש בבתים כי לנו רמות גלעד ○ —— ○ ויגל ב׳ בתור׳ ליש׳ וסימנ׳ ויגל את האבן לכן
שמח לבי ○ —— ○ השלום ג׳ וסימנ׳ בראשית שמואל ומלכים במ״א ויאמר מה השלום ○ —— ○ ועיני ג׳ ריש׳ פיסו וסימנ׳

בתו באה עם הצאן: ויאמר הן עוד
היום גדול לא עת האסף המקנה
השקו הצאן ולכו רעו: ויאמרו לא
נוכל עד אשר יאספו כל העדרים
וגללו את האבן מעל פי הבאר
והשקינו הצאן: עודנו מדבר עמם
ורחל באה עם הצאן אשר לאביה
כי רעה הוא: ויהי כאשר ראה
יעקב את רחל בת לבן אחי אמו
ואת צאן לבן אחי אמו ויגש יעקב
ויגל את האבן מעל פי הבאר וישק
את צאן לבן אחי אמו: וישק יעקב
לרחל וישא את קלו ויבך: ויגד
יעקב לרחל כי אחי אביה הוא
וכי בן רבקה הוא ותרץ ותגד לאביה:
ויהי כשמע לבן את שמע יעקב
בן אחתו וירץ לקראתו ויחבק
לו וינשק לו ויביאהו אל ביתו
ויספר ללבן את כל הדברים האלה:
ויאמר לו לבן אך עצמי ובשרי
אתה וישב עמו חדש ימים: ויאמר
לבן ליעקב הכי אחי אתה ועבדתני

חנם הגידה לי מה משכרתך:
וללבן שתי בנות שם הגדלה לאה
ושם הקטנה רחל: ועיני לאה רכות
ורחל היתה יפת תאר ויפת מראה:
ויאהב יעקב את רחל ויאמר אעבדך
שבע שנים ברחל בתך הקטנה:
ויאמר לבן טוב תתי אתה לך מתתי
אתה לאיש אחר שבה עמדי: ויעבד
יעקב ברחל שבע שנים ויהיו
בעיניו כימים אחדים באהבתו אתה:
ויאמר יעקב אל לבן הבה את אשתי
כי מלאו ימי ואבואה אליה: ויאסף
לבן את כל אנשי המקום ויעש
משתה: ויהי בערב ויקח את לאה
בתו ויבא אתה אליו ויבא אליה:
ויתן לבן לה את זלפה שפחתו ללאה
בתו שפחה: ויהי בבקר והנה הוא
לאה ויאמר אל לבן מה זאת עשית
לי הלא ברחל עבדתי עמך ולמה
רמיתני: ויאמר לבן לא יעשה כן
במקומנו לתת הצעירה לפני
הבכירה: מלא שבע זאת ונתנה לך

ג׳ בטע׳ אל משה ל׳ הנשארים ודין כול מל׳
ב׳ בתו׳ ליש׳ שמח לבי ודין
ב׳ פיס׳ אית בהו הוא הוא ובית מל׳ לא תוסף
ה׳

ל׳
ג׳ ריש׳ פיס׳
ל׳
ס״ו פיס׳ וחד ריש פיס׳ ג׳ בטע׳ בבית
ל׳
ב׳ ואתה שאול לו בין
ה׳ וחד ומלא

לאה רכות ישראל כבדו מזקן ועיני רשעים תכלינה ○ —— ○ כל שני אותות צבותות אם יש געיה לפניהם יוצאין בפה שניהם
כמו וגללו ודומ׳ ○ —— ○ ונתנה ג׳ וסימנ׳ מלא שבע זאת ונתנה לך גם את זאת לנערים אשר ברגלי העיר הזאת ○

קראה שמו ג וסימנ׳ יהודה דן יעבץ ׃ וירא יוי ד׳ דסמיכ׳ וסימנ׳ רעת האדם כי שנואה לאה כי סר לראות וירא יוי
וינאץ ׃ מלאה ה׳ ב׳ מנ׳ ד׳ בתו׳ וסימנ׳ שבע זאת את אמתחת האנשים קרנך גחלי אש עצומים מלא פיהם קללה ׃

גם את זאת בעבדה אשר תעבד
עמדי עוד שבע שנים אחרות׃
ויעש יעקב כן וימלא שבע זאת
ויתן לו את רחל בתו לו לאשה׃ ויתן
לבן לרחל בתו את בלהה שפחתו
לה לשפחה׃ ויבא גם אל רחל ויאהב
גם את רחל מלאה ויעבד עמו עוד
שבע שנים אחרות׃ וירא יהוה כי
שנואה לאה ויפתח את רחמה ורחל
עקרה׃ ותהר לאה ותלד בן ותקרא
שמו ראובן כי אמרה כי ראה יהוה
בעניי כי עתה יאהבני אישי׃ ותהר
עוד ותלד בן ותאמר כי שמע יהוה
כי שנואה אנכי ויתן לי גם את זה
ותקרא שמו שמעון׃ ותהר עוד
ותלד בן ותאמר עתה הפעם ילוה
אישי אלי כי ילדתי לו שלשה
בנים על כן קרא שמו לוי׃ ותהר
עוד ותלד בן ותאמר הפעם אודה
את יהוה על כן קראה שמו יהודה
ותעמד מלדת׃ ותרא רחל כי לא
ילדה ליעקב ותקנא רחל באחתה

ותאמר אל יעקב הבה לי בנים ואם
אין מתה אנכי׃ ויחר אף יעקב ברחל
ויאמר התחת אלהים אנכי אשר
מנע ממך פרי בטן׃ ותאמר הנה
אמתי בלהה בא אליה ותלד על ברכי
ואבנה גם אנכי ממנה׃ ותתן לו את
בלהה שפחתה לאשה ויבא אליה
יעקב׃ ותהר בלהה ותלד ליעקב בן׃
ותאמר רחל דנני אלהים וגם שמע
בקלי ויתן לי בן על כן קראה שמו
דן׃ ותהר עוד ותלד בלהה שפחת
רחל בן שני ליעקב׃ ותאמר רחל
נפתולי אלהים נפתלתי עם אחתי
גם יכלתי ותקרא שמו נפתלי׃ ותרא
לאה כי עמדה מלדת ותקח את
זלפה שפחתה ותתן אתה ליעקב
לאשה׃ ותלד זלפה שפחת לאה
ליעקב בן׃ ותאמר לאה בגד ותקרא
את שמו גד׃ ותלד זלפה שפחת לאה
בן שני ליעקב׃ ותאמר לאה באשרי
כי אשרוני בנות ותקרא את שמו
אשר׃ וילך ראובן בימי קציר חטים

ורחלה וסימנ׳ באה עם הצאן היתה יפת תאר עקרה לקחה את התרפים ואחר נגש יוסף ורחל ׃ יכלתי ג׳ וסימנ׳ נפתלתי
עשות ככה השיגוני עננו חד בתו׳ וב׳ בנבי׳ וב׳ בכתו׳ ׃ עמדה ד׳ וסימנ׳ ותרא לאה וגם האשרה רגלי עמדה את חכמתי וב׳ ועמדה

וימצא דודאים בשדה ויבא אתם
אל לאה אמו ותאמר רחל אל לאה
תני נא לי מדודאי בנך ותאמר לה
המעט קחתך את אישי ולקחת גם
את דודאי בני ותאמר רחל לכן
ישכב עמך הלילה תחת דודאי בנך:
ויבא יעקב מן השדה בערב ותצא
לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא כי
שכר שכרתיך בדודאי בני וישכב
עמה בלילה הוא: וישמע אלהים
אל לאה ותהר ותלד ליעקב בן
חמישי: ותאמר לאה נתן אלהים
שכרי אשר נתתי שפחתי לאישי
ותקרא שמו יששכר: ותהר עוד
לאה ותלד בן ששי ליעקב: ותאמר
לאה זבדני אלהים אתי זבד טוב
הפעם יזבלני אישי כי ילדתי לו
ששה בנים ותקרא את שמו זבלון:
ואחר ילדה בת ותקרא את שמה
דינה: ויזכר אלהים את רחל וישמע
אליה אלהים ויפתח את רחמה:
ותהר ותלד בן ותאמר אסף אלהים

את חרפתי: ותקרא את שמו יוסף
לאמר יסף יהוה לי בן אחר: ויהי
כאשר ילדה רחל את יוסף ויאמר
יעקב אל לבן שלחני ואלכה אל
מקומי ולארצי: תנה את נשי ואת
ילדי אשר עבדתי אתך בהן ואלכה
כי אתה ידעת את עבדתי אשר
עבדתיך: ויאמר אליו לבן אם נא
מצאתי חן בעיניך נחשתי ויברכני
יהוה בגללך: ויאמר נקבה שכרך
עלי ואתנה: ויאמר אליו אתה ידעת
את אשר עבדתיך ואת אשר היה
מקנך אתי: כי מעט אשר היה לך
לפני ויפרץ לרב ויברך יהוה אתך
לרגלי ועתה מתי אעשה גם אנכי
לביתי: ויאמר מה אתן לך ויאמר
יעקב לא תתן לי מאומה אם תעשה
לי הדבר הזה אשובה ארעה צאנך
אשמר: אעבר בכל צאנך היום הסר
משם כל שה נקד וטלוא וכל שה
חום בכשבים וטלוא ונקד בעזים
והיה שכרי: וענתה בי צדקתי ביום

ברהטים ג' וסימנ' ויצג את המקלות ושם יעקב את המקלות מלך אמור ברהטים ... ושם ח' וסימנ' יעקב עליו את דברים ושם
בכתל ושם את בניכם יקח שם חטה בשר זרועו ושם אתך ושם דרך אראנו בישע אלהים ... והנה איננו ג' וסימנ' וירא יעקב

מחר כי תבוא על שכרי לפניך
כל אשר איננו נקד וטלוא בעזים
וחום בכשבים גנוב הוא אתי ויאמר
לבן הן לו יהי כדברך ויסר ביום ההוא
את התישים העקדים והטלאים
ואת כל העזים הנקדות והטלאת כל
אשר לבן בו וכל חום בכשבים ויתן
ביד בניו וישם דרך שלשת ימים
בינו ובין יעקב ויעקב רעה את צאן
לבן הנותרת ויקח לו יעקב מקל
לבנה לח ולוז וערמון ויפצל בהן
פצלות לבנות מחשף הלבן אשר
על המקלות ויצג את המקלות אשר
פצל ברהטים בשקתות המים אשר
תבאן הצאן לשתות לנכח הצאן
ויחמנה בבאן לשתות ויחמו הצאן
אל המקלות ותלדן הצאן עקדים
נקדים וטלאים והכשבים הפריד
יעקב ויתן פני הצאן אל עקד וכל
חום בצאן לבן וישת לו עדרים
לבדו ולא שתם על צאן לבן והיה
בכל יחם הצאן המקשרות ושם

יעקב את המקלות לעיני הצאן
ברהטים ליחמנה במקלות ובהעטיף
הצאן לא ישים והיה העטפים
ללבן והקשרים ליעקב ויפרץ
האיש מאד מאד ויהי לו צאן רבות
ושפחות ועבדים וגמלים וחמרים
31 וישמע את דברי בני לבן לאמר
לקח יעקב את כל אשר לאבינו
ומאשר לאבינו עשה את כל הכבד
הזה וירא יעקב את פני לבן והנה
איננו עמו כתמול שלשום ויאמר
יהוה אל יעקב שוב אל ארץ אבותיך
ולמולדתך ואהיה עמך וישלח
יעקב ויקרא לרחל וללאה השדה
אל צאנו ויאמר להן ראה אנכי
את פני אביכן כי איננו אלי כתמל
שלשם ואלהי אבי היה עמדי
ואתנה ידעתן כי בכל כחי
עבדתי את אביכן ואביכן התל בי
והחלף את משכרתי עשרת מנים
ולא נתנו אלהים להרע עמדי אם
כה יאמר נקדים יהיה שכרך וילדו

את פני לבן ויהיו עד בוש ויעבר והנה איננו ... כתמול שלשום ... פן ירדת גאל
הדם אחרי הרצח וירא יעקב את פני לבן ... בצאן לבן ... יעשן אפך בצאן מרעיתך

מלאך האלהים ח̇ וסימנ̇ בחלום יעקב ויסע מלאך האלהים קח הבשר ומראהו כמראה וישמע האלהים למנוחה וידע הוא
וירגל בעבדך — וינהג ד̇ וסימנ̇ את כל מקנהו מקניהם תשובת ואמציהו — בבית אבינו ב̇ וסימנ̇ העוד

כל הצאן נקדים ואם כה יאמר
עקדים יהיה שכרך וילדו כל
הצאן עקדים ויצל אלהים את
מקנה אביכם ויתן לי ויהי בעת
יחם הצאן ואשא עיני וארא
בחלום והנה העתדים העלים על
הצאן עקדים נקדים וברדים
ויאמר אלי מלאך האלהים בחלום
יעקב ואמר הנני ויאמר שא נא
עיניך וראה כל העתדים העלים
על הצאן עקדים נקדים וברדים
כי ראיתי את כל אשר לבן עשה
לך אנכי האל בית אל אשר משחת
שם מצבה אשר נדרת לי שם נדר
עתה קום צא מן הארץ הזאת
ושוב אל ארץ מולדתך ותען
רחל ולאה ותאמרנה לו העוד
לנו חלק ונחלה בבית אבינו הלוא
נכריות נחשבנו לו כי מכרנו ויאכל
גם אכול את כספנו כי כל העשר
אשר הציל אלהים מאבינו
לנו הוא ולבנינו ועתה כל אשר

אמר אלהים אליך עשה ויקם
יעקב וישא את בניו ואת נשיו
על הגמלים וינהג את כל מקנהו
ואת כל רכשו אשר רכש מקנה
קנינו אשר רכש בפדן ארם לבוא
אל יצחק אביו ארצה כנען ולבן
הלך לגזז את צאנו ותגנב רחל
את התרפים אשר לאביה ויגנב
יעקב את לב לבן הארמי על בלי
הגיד לו כי ברח הוא ויברח הוא וכל
אשר לו ויקם ויעבר את הנהר
וישם את פניו הר הגלעד ויגד
ללבן ביום השלישי כי ברח יעקב
ויקח את אחיו עמו וירדף אחריו
דרך שבעת ימים וידבק אתו בהר
הגלעד ויבא אלהים אל לבן
הארמי בחלם הלילה ויאמר לו
השמר לך פן תדבר עם יעקב
מטוב עד רע וישג לבן את יעקב
ויעקב תקע את אהלו בהר ולבן
תקע את אחיו בהר הגלעד ויאמר
לבן ליעקב מה עשית ותגנב את

לנו חלק ונחלה לא תנחל — בחלם ב̇ חס̇ בספ̇ וסימנ̇ אבימלך לבן — ולבן ג̇ בתר̇ ליש̇ וסימנ̇ הלך לגזז
תקע את אחיו וחצרת ודי זהב — אכול ב̇ מל̇ בתו̇ וסימנ̇ אתה בקדש גם אכול את כספנו —

נחבאת ל̇ יפיפית ל̇ העדיתה ל̇ המזמתה ל̇ השקתה ל̇ בצירתא ל̇ באחמתא ל̇ שבתה ל̇ יאתה ל̇ בצרתה ל̇ ה׳ —— ״
גנבתי ל̇ וגנבתי ל̇ גלתה ל̇ וגלתה ל̇ גבורין ל̇ וגבורין ל̇ אנשין ל̇ ואנשין ל̇ ״ —— ״ ובשרים ד̇ חס̇

לְבָנַי וַתְּנַהֵג אֶת בְּנֹתַי כִּשְׁבֻיוֹת חָרֶב׃
לָמָּה נַחְבֵּאתָ לִבְרֹחַ וַתִּגְנֹב אֹתִי וְלֹא
הִגַּדְתָּ לִּי וָאֲשַׁלֵּחֲךָ בְּשִׂמְחָה וּבְשִׁרִים
בְּתֹף וּבְכִנּוֹר׃ וְלֹא נְטַשְׁתַּנִי לְנַשֵּׁק
לְבָנַי וְלִבְנֹתָי עַתָּה הִסְכַּלְתָּ עֲשׂוֹ׃ יֶשׁ
לְאֵל יָדִי לַעֲשׂוֹת עִמָּכֶם רָע וֵאלֹהֵי
אֲבִיכֶם אֶמֶשׁ אָמַר אֵלַי לֵאמֹר
הִשָּׁמֶר לְךָ מִדַּבֵּר עִם יַעֲקֹב מִטּוֹב עַד
רָע׃ וְעַתָּה הָלֹךְ הָלַכְתָּ כִּי נִכְסֹף נִכְסַפְתָּה
לְבֵית אָבִיךָ לָמָּה גָנַבְתָּ אֶת אֱלֹהָי׃
וַיַּעַן יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר לְלָבָן כִּי
יָרֵאתִי כִּי אָמַרְתִּי פֶּן תִּגְזֹל אֶת
בְּנוֹתֶיךָ מֵעִמִּי׃ עִם אֲשֶׁר תִּמְצָא
אֶת אֱלֹהֶיךָ לֹא יִחְיֶה נֶגֶד אַחֵינוּ
הַכֶּר לְךָ מָה עִמָּדִי וְקַח לָךְ וְלֹא יָדַע
יַעֲקֹב כִּי רָחֵל גְּנָבָתַם׃ וַיָּבֹא לָבָן
בְּאֹהֶל יַעֲקֹב וּבְאֹהֶל לֵאָה וּבְאֹהֶל
שְׁתֵּי הָאֲמָהֹת וְלֹא מָצָא וַיֵּצֵא
מֵאֹהֶל לֵאָה וַיָּבֹא בְּאֹהֶל רָחֵל׃
וְרָחֵל לָקְחָה אֶת הַתְּרָפִים וַתְּשִׂמֵם
בְּכַר הַגָּמָל וַתֵּשֶׁב עֲלֵיהֶם וַיְמַשֵּׁשׁ
לָבָן אֶת כָּל הָאֹהֶל וְלֹא מָצָא׃ וַתֹּאמֶר

אֶל אָבִיהָ אַל יִחַר בְּעֵינֵי אֲדֹנִי כִּי לוֹא
אוּכַל לָקוּם מִפָּנֶיךָ כִּי דֶרֶךְ נָשִׁים
לִי וַיְחַפֵּשׂ וְלֹא מָצָא אֶת הַתְּרָפִים׃
וַיִּחַר לְיַעֲקֹב וַיָּרֶב בְּלָבָן וַיַּעַן יַעֲקֹב
וַיֹּאמֶר לְלָבָן מַה פִּשְׁעִי מַה חַטָּאתִי
כִּי דָלַקְתָּ אַחֲרָי׃ כִּי מִשַּׁשְׁתָּ אֶת כָּל
כֵּלַי מַה מָּצָאתָ מִכֹּל כְּלֵי בֵיתֶךָ
שִׂים כֹּה נֶגֶד אַחַי וְאַחֶיךָ וְיוֹכִיחוּ בֵּין
שְׁנֵינוּ׃ זֶה עֶשְׂרִים שָׁנָה אָנֹכִי עִמָּךְ
רְחֵלֶיךָ וְעִזֶּיךָ לֹא שִׁכֵּלוּ וְאֵילֵי
צֹאנְךָ לֹא אָכָלְתִּי׃ טְרֵפָה לֹא הֵבֵאתִי
אֵלֶיךָ אָנֹכִי אֲחַטֶּנָּה מִיָּדִי תְּבַקְשֶׁנָּה
גְּנֻבְתִי יוֹם וּגְנֻבְתִי לָיְלָה׃ הָיִיתִי
בַיּוֹם אֲכָלַנִי חֹרֶב וְקֶרַח בַּלָּיְלָה
וַתִּדַּד שְׁנָתִי מֵעֵינָי׃ זֶה לִּי עֶשְׂרִים
שָׁנָה בְּבֵיתֶךָ עֲבַדְתִּיךָ אַרְבַּע עֶשְׂרֵה
שָׁנָה בִּשְׁתֵּי בְנֹתֶיךָ וְשֵׁשׁ שָׁנִים
בְּצֹאנֶךָ וַתַּחֲלֵף אֶת מַשְׂכֻּרְתִּי עֲשֶׂרֶת
מֹנִים׃ לוּלֵי אֱלֹהֵי אָבִי אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
וּפַחַד יִצְחָק הָיָה לִי כִּי עַתָּה רֵיקָם
שִׁלַּחְתָּנִי אֶת עָנְיִי וְאֶת יְגִיעַ כַּפַּי
רָאָה אֱלֹהִים וַיּוֹכַח אָמֶשׁ׃ וַיַּעַן לָבָן

בל̇נ̇ וסימנ̇ בשמחה המון שריך ועפעפיך יישרו ושר בשרים ״ —— ״ עשו ד̇ וסימנ̇ עתה הסכלת ואתם חשבתם עלי
רעה עשה שטים צדקה ומשפט קדמא׳ כת̇ ״ —— ״ בנותיך ג̇ מל̇ וסימנ̇ פן תגזל ואכלק ציך עד זה מדבר ״ —— ״

ולבנותיו ג מל׳ וסימנה׳ וינשק לבניו ולבנותיו כל נפש בניו ובנותיו דרפיה דעזרא ... אתהם ה׳ וסימנה׳ וישכם לבן בבקר
והזהרתה אתהם כבקרת יקראו דדברי ימים ויחרם אותהם ... תאמרון ט׳ וסימנה׳ ויצו אתם למלאכים בכחות דמלכים

ויאמר אל יעקב הבנות בנתי
והבנים בני והצאן צאני וכל אשר
אתה ראה לי הוא ולבנתי מה אעשה
לאלה היום או לבניהן אשר ילדו׃
ועתה לכה נכרתה ברית אני ואתה
והיה לעד ביני ובינך׃ ויקח יעקב
אבן וירימה מצבה׃ ויאמר יעקב
לאחיו לקטו אבנים ויקחו אבנים
ויעשו גל ויאכלו שם על הגל׃
ויקרא לו לבן יגר שהדותא ויעקב
קרא לו גלעד׃ ויאמר לבן הגל
הזה עד ביני ובינך היום על כן
קרא שמו גלעד׃ והמצפה אשר
אמר יצף יהוה ביני ובינך כי נסתר
איש מרעהו׃ אם תענה את בנתי
ואם תקח נשים על בנתי אין איש
עמנו ראה אלהים עד ביני ובינך׃
ויאמר לבן ליעקב הנה הגל הזה
והנה המצבה אשר יריתי ביני ובינך׃
עד הגל הזה ועדה המצבה אם אני
לא אעבר אליך את הגל הזה ואם
אתה לא תעבר אלי את הגל הזה

ואת המצבה הזאת לרעה׃ אלהי
אברהם ואלהי נחור ישפטו בינינו
אלהי אביהם וישבע יעקב בפחד
אביו יצחק׃ ויזבח יעקב זבח בהר
ויקרא לאחיו לאכל לחם ויאכלו
לחם וילינו בהר׃ וישכם לבן בבקר
וינשק לבניו ולבנותיו ויברך אתהם
וילך וישב לבן למקמו׃ ויעקב הלך
לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים׃
ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים
זה ויקרא שם המקום ההוא מחנים׃

... פס׳ סימן חלקי׳

וישלח יעקב מלאכים לפניו אל
עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום׃
ויצו אתם לאמר כה תאמרון לאדני
לעשו כה אמר עבדך יעקב עם
לבן גרתי ואחר עד עתה׃ ויהי לי שור
וחמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה
להגיד לאדני למצא חן בעיניך׃ וישבו
המלאכים אל יעקב לאמר באנו אל
אחיך אל עשו וגם הלך לקראתך
וארבע מאות איש עמו׃ ויירא יעקב

מאד

ורבים מרבכם ישיאך ושיאך קשר צדקיהו ... עד עתה ה׳ בגל׳ וסימנה׳ ואחר עד עתה כי לא באתם עד עתה ועתה קום צא
ויחן יי׳ אותם וירחמם ... ג׳ פס׳ דאית בהון תלת מלין קדמי׳ וכתי׳ לא כתיב וו ותנינ׳ כתיב וו וסימנ׳ אלהי אברהם ואלהי נחור
כי יצומו אל׳ עשור ועל׳ בבל ...

ועידם ל̇ עירם ל̇ ורוח ל̇ רוח ל̇ ויד׳ ל̇ רד׳ ל̇ וידון ל̇ ידון ל̇ ... ויחץ ג̇ וסימנ׳ ויירא יעקב מאד ויצר לו את הילדים שלש
מאות ... אחרין ל̇ במיין ל̇ בבולין ל̇ ראיינן ל̇ האיין ל̇ ויחכון ל̇ זן ל̇ חטין ל̇ טמון ל̇ ידעתין ל̇ כאחרן ל̇ לין ל̇ ...

מאד ויצר לו ויחץ את העם אשר
אתו ואת הצאן ואת הבקר והגמלים
לשני מחנות׃ ויאמר אם יבוא עשו
אל המחנה האחת והכהו והיה
המחנה הנשאר לפליטה׃ ויאמר
יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי
יצחק יהוה האמר אלי שוב לארצך
ולמולדתך ואיטיבה עמך׃ קטנתי
מכל החסדים ומכל האמת אשר
עשית את עבדך כי במקלי עברתי
את הירדן הזה ועתה הייתי לשני
מחנות׃ הצילני נא מיד אחי מיד
עשו כי ירא אנכי אתו פן יבוא והכני
אם על בנים׃ ואתה אמרת היטב איטיב
עמך ושמתי את זרעך כחול הים
אשר לא יספר מרב׃ וילן שם בלילה
ההוא ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו
אחיו׃ עזים מאתים ותישים עשרים
רחלים מאתים ואילים עשרים׃
גמלים מיניקות ובניהם שלשים
פרות ארבעים ופרים עשרה
אתנת עשרים ועירם עשרה׃

ויתן ביד עבדיו עדר עדר לבדו
ויאמר אל עבדיו עברו לפני ורוח
תשימו בין עדר ובין עדר׃ ויצו את
הראשון לאמר כי יפגשך עשו
אחי ושאלך לאמר למי אתה ואנה
תלך ולמי אלה לפניך׃ ואמרת
לעבדך ליעקב מנחה הוא שלוחה
לאדני לעשו והנה גם הוא אחרינו׃
ויצו גם את השני גם את השלישי
גם את כל ההלכים אחרי העדרים
לאמר כדבר הזה תדברון אל עשו
במצאכם אתו׃ ואמרתם גם הנה
עבדך יעקב אחרינו כי אמר אכפרה
פניו במנחה ההלכת לפני ואחרי כן
אראה פניו אולי ישא פני׃ ותעבר
המנחה על פניו והוא לן בלילה ההוא
במחנה׃ ויקם בלילה הוא ויקח את
שתי נשיו ואת שתי שפחתיו ואת
אחד עשר ילדיו ויעבר את מעבר
יבק׃ ויקחם ויעברם את הנחל ויעבר
את אשר לו׃ ויותר יעקב לבדו ויאבק
איש עמו עד עלות השחר׃ וירא כי

ילדיו ג̇ ב̇ מל̇ וא̇ חס̇ וסימנ׳ ואת אחד עשר ילדיו כי יכין לעורב חד בתו וחד בכביר וא̇ בכתוב׳ ... שלחה ב̇
חד מל̇ וחד חס̇ וסימנ׳ לעבדך ליעקב בפתלו אילה שלחה ... אכפרה ב̇ וסימנ׳ כי אמר אכפרה אולי אכפרה ...

פניאל ל' יפיל ל' ויקימו ל' וילינו ל' יכיסו ל' לשביאה ל' ותיקד ל' עתידות ל' לעביר ל' יעמיד ל' וסים ל' משימות ל' ידידות ל'
עפרין ל' ויריצו ל' שיחה ל' פתיחות ל' יקימון ל' ויביא ל' שבית ל' שבובה ל' ... פנואל ה' וסימנהון ויזרח לו השמש

לא יכל לו ויגע בכף ירכו ותקע
כף ירך יעקב בהאבקו עמו ויאמר
שלחני כי עלה השחר ויאמר לא
אשלחך כי אם ברכתני ויאמר
אליו מה שמך ויאמר יעקב
ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך
כי אם ישראל כי שרית עם אלהים
ועם אנשים ותוכל וישאל יעקב
ויאמר הגידה נא שמך ויאמר
למה זה תשאל לשמי ויברך אתו
שם ויקרא יעקב שם המקום
פניאל כי ראיתי אלהים פנים אל
פנים ותנצל נפשי ויזרח לו השמש
כאשר עבר את פנואל והוא צלע
על ירכו על כן לא יאכלו בני
ישראל את גיד הנשה אשר על
כף הירך עד היום הזה כי נגע בכף
ירך יעקב בגיד הנשה וישא יעקב
עיניו וירא והנה עשו בא ועמו
ארבע מאות איש ויחץ את הילדים
על לאה ועל רחל ועל שתי השפחות
וישם את השפחות ואת ילדיהן

ראשנה ואת לאה וילדיה אחרנים
ואת רחל ואת יוסף אחרנים והוא
עבר לפניהם וישתחו ארצה שבע
פעמים עד גשתו עד אחיו וירץ
עשו לקראתו ויחבקהו ויפל על
צוארו וישקהו ויבכו וישא את
עיניו וירא את הנשים ואת הילדים
ויאמר מי אלה לך ויאמר הילדים
אשר חנן אלהים את עבדך ותגשן
השפחות הנה וילדיהן ותשתחוין
ותגש גם לאה וילדיה וישתחוו
ואחר נגש יוסף ורחל וישתחוו
ויאמר מי לך כל המחנה הזה
אשר פגשתי ויאמר למצא חן
בעיני אדני ויאמר עשו יש לי רב
אחי יהי לך אשר לך ויאמר יעקב
אל נא אם נא מצאתי חן בעיניך
ולקחת מנחתי מידי כי על כן
ראיתי פניך כראת פני אלהים
ותרצני קח נא את ברכתי אשר הבאת
לך כי חנני אלהים וכי יש לי כל ויפצר
בו ויקח ויאמר נסעה ונלכה

ויאמר גם לאנשי ... מעם בצו ואת מגדל ... נסעה ל' הבקעה ל' הקרקעה ל'
ונסעה ל' השמעה ל' וכשמעה ל' קרעה ל' מבקעה ל' הנגעה ל' ונשקעה ל' וארדעה ל'

אתנהלה ל' העלילה ל' הגמולה ל' גמולה ל' כלילה ל' מבוללה ל' ושאלה ל' בקעילה ל' כחולה ל' האכילה ל' כחלה ל' הרבלה ל'
מגוללה ל' והצילה ל' לבהלה ל' בהלה ל' שכולה ל' כבתולה ל' ס' —— הילדה ל' והילדה ל' הקריבה ל' והקריבה ל' הכשבים ל'

ואלכה לנגדך: ויאמר אליו אדני
ידע כי הילדים רכים והצאן והבקר
עלות עלי ודפקום יום אחד ומתו
כל הצאן: יעבר נא אדני לפני
עבדו ואני אתנהלה לאטי לרגל
המלאכה אשר לפני ולרגל הילדים
עד אשר אבא אל אדני שעירה:
ויאמר עשו אציגה נא עמך מן העם
אשר אתי ויאמר למה זה אמצא חן
בעיני אדני: וישב ביום ההוא עשו
לדרכו שעירה: ויעקב נסע סכתה
ויבן לו בית ולמקנהו עשה סכת על
כן קרא שם המקום סכות:
ויבא יעקב שלם עיר
שכם אשר בארץ כנען בבאו מפדן
ארם ויחן את פני העיר: ויקן את
חלקת השדה אשר נטה שם אהלו
מיד בני חמור אבי שכם במאה
קשיטה: ויצב שם מזבח ויקרא
לו אל אלהי ישראל:
ותצא דינה בת 34
לאה אשר ילדה ליעקב לראות בבנות

הארץ: וירא אתה שכם בן חמור
החוי נשיא הארץ ויקח אתה וישכב
אתה ויענה: ותדבק נפשו בדינה
בת יעקב ויאהב את הנער וידבר
על לב הנער: ויאמר שכם אל חמור
אביו לאמר קח לי את הילדה הזאת
לאשה: ויעקב שמע כי טמא את
דינה בתו ובניו היו את מקנהו בשדה
והחרש יעקב עד באם: ויצא חמור
אבי שכם אל יעקב לדבר אתו: ובני
יעקב באו מן השדה כשמעם
ויתעצבו האנשים ויחר להם מאד
כי נבלה עשה בישראל לשכב את
בת יעקב וכן לא יעשה: וידבר
חמור אתם לאמר שכם בני חשקה
נפשו בבתכם תנו נא אתה לו לאשה:
והתחתנו אתנו בנתיכם תתנו לנו
ואת בנתינו תקחו לכם: ואתנו תשבו
והארץ תהיה לפניכם שבו וסחרוה
והאחזו בה: ויאמר שכם אל אביה
ואל אחיה אמצא חן בעיניכם ואשר
תאמרו אלי אתן: הרבו עלי מאד

והכשבים ל' ס' —— ס' חשקה ל' עשקה ל' לעלוקה ל' ס' —— ס' שעירה ג' וסימנ' וישב ביום ההוא עד אשר אבוא ואלה
מלכי ס' —— ס' במאה ה' וסימנ' קשיטה וחבירו דיהושע ערלות פלשתים וישכר מישראל ס' —— ס' סכתה ב' וחס' וסימ' ויעקב נ' ע'

האנשים ל׳ המלאך ל׳ הכהן ל׳ הקריב ל׳ הארץ ל׳ הנגע האיש ל׳ הנער ל׳ השיב ל׳ הנפש ל׳ הביא ל׳ היה ל׳ ... כתן ו׳
וסימנ׳ האנשים האלה לאנשיך לעבדיך ויפרשו מהשלל ואשר לא נתן ... כמנו ג׳ חס וחד מל׳ וסימנ׳ תהיו כמנו

מהר ומתן ואתנה כאשר תאמרו
אלי ותנו לי את הנער לאשה׃
ויענו בני יעקב את שכם ואת
חמור אביו במרמה וידברו אשר
טמא את דינה אחתם׃ ויאמרו
אליהם לא נוכל לעשות הדבר
הזה לתת את אחתנו לאיש אשר
לו ערלה כי חרפה הוא לנו׃ אך
בזאת נאות לכם אם תהיו כמנו
להמל לכם כל זכר׃ ונתנו את
בנתינו לכם ואת בנתיכם נקח לנו
וישבנו אתכם והיינו לעם אחד׃
ואם לא תשמעו אלינו להמול
ולקחנו את בתנו והלכנו׃ וייטבו
דבריהם בעיני חמור ובעיני שכם
בן חמור׃ ולא אחר הנער לעשות
הדבר כי חפץ בבת יעקב והוא
נכבד מכל בית אביו׃ ויבא חמור
ושכם בנו אל שער עירם
וידברו אל אנשי עירם לאמר׃
האנשים האלה שלמים הם
אתנו וישבו בארץ ויסחרו אתה

והארץ הנה רחבת ידים לפניהם
את בנתם נקח לנו לנשים ואת
בנתינו נתן להם׃ אך בזאת יאתו
לנו האנשים לשבת אתנו להיות
לעם אחד בהמול לנו כל זכר
כאשר הם נמלים׃ מקנהם וקנינם
וכל בהמתם הלוא לנו הם אך
נאותה להם וישבו אתנו׃ וישמעו
אל חמור ואל שכם בנו כל יצאי
שער עירו וימלו כל זכר כל יצאי
שער עירו׃ ויהי ביום השלישי
בהיותם כאבים ויקחו שני בני
יעקב שמעון ולוי אחי דינה איש
חרבו ויבאו על העיר בטח ויהרגו
כל זכר׃ ואת חמור ואת שכם בנו
הרגו לפי חרב ויקחו את דינה מבית
שכם ויצאו׃ בני יעקב באו על
החללים ויבזו העיר אשר טמאו
אחותם׃ את צאנם ואת בקרם ואת
חמריהם ואת אשר בעיר ואת
אשר בשדה לקחו׃ ואת כל חילם
ואת כל טפם ואת נשיהם שבו ויבזו

להמול ויהי אתה כמנו חלית כמונו בתרי מל׳ ... וישבו ד׳ האנשים האלה שלמים הלוא לנו הם אך במבוא מלך אשור
שבו ד׳ בטעמ׳ בציות וסימנ׳ ואת כל חילם והשיבו ואבירו ועשרת אלפים חיים ...

פרה ל̇ פדה ל̇ יעבד ל̇ ודודנים ל̇ ויבדו ל̇ ויפדו ל̇ וריפת ל̇ ודיפת ל̇ ׳׳ — ׳׳ ונקומה ג̇ וסימנ׳ —
ונעלה בית אל שלחה הנער אתי עליה למלחמה ׳׳ — ׳׳ לוזה ד̇ וסימנ׳ ויבא יעקב לוזה ויצא מבית אל ועבר משם ב̇ בו ׳׳

ואת כל אשר בבית׃ ויאמר יעקב
אל שמעון ואל לוי עכרתם אתי
להבאישני בישב הארץ בכנעני
ובפרזי ואני מתי מספר ונאספו
עלי והכוני ונשמדתי אני וביתי׃
ויאמרו הכזונה יעשה את אחותנו׃

ויאמר אלהים אל יעקב קום עלה
בית אל ושב שם ועשה שם מזבח
לאל הנראה אליך בברחך מפני
עשו אחיך׃ ויאמר יעקב אל ביתו
ואל כל אשר עמו הסרו את אלהי
הנכר אשר בתככם והטהרו והחליפו
שמלתיכם׃ ונקומה ונעלה בית
אל ואעשה שם מזבח לאל הענה
אתי ביום צרתי ויהי עמדי בדרך
אשר הלכתי׃ ויתנו אל יעקב את
כל אלהי הנכר אשר בידם ואת
הנזמים אשר באזניהם ויטמן
אתם יעקב תחת האלה אשר עם
שכם׃ ויסעו ויהי חתת אלהים על
הערים אשר סביבותיהם ולא רדפו

אחרי בני יעקב׃ ויבא יעקב
לוזה אשר בארץ כנען הוא בית
אל הוא וכל העם אשר עמו׃ ויבן
שם מזבח ויקרא למקום אל בית
אל כי שם נגלו אליו האלהים
בברחו מפני אחיו׃ ותמת דברה
מינקת רבקה ותקבר מתחת לבית
אל תחת האלון ויקרא שמו אלון
בכות׃
וירא אלהים אל יעקב עוד בבאו
מפדן ארם ויברך אתו׃ ויאמר לו
אלהים שמך יעקב לא יקרא שמך
עוד יעקב כי אם ישראל יהיה
שמך ויקרא את שמו ישראל׃
ויאמר לו אלהים אני אל שדי פרה
ורבה גוי וקהל גוים יהיה ממך
ומלכים מחלציך יצאו׃ ואת הארץ
אשר נתתי לאברהם וליצחק לך
אתננה ולזרעך אחריך אתן את
הארץ׃ ויעל מעליו אלהים במקום
אשר דבר אתו׃ ויצב יעקב מצבה
במקום אשר דבר אתו מצבת אבן

העם אשר עמו ה̇ וסימנ׳ ויבא יעקב לוזה אבימלך קדמאי מה ראיתם שאול ויגשו וכל דברי ימים כוות ׳׳ — ׳׳ דברה ג̇ חס
וסימנ׳ אתקברון דרבקה דברק. פירוש ותקבר מתחת ותאמר לברק. ושרי בישׂשכר — ׳׳ —

ובני זלפה ל̇ ובני בלהה ובני יעקב ל̇ ובני חם ל̇ ובני לוי ל̇ ובני הלוי ל̇ ובני זבולן ל̇ ובני דן ל̇ ובני אשר ל̇ ובני יוסף ל̇ ובני עדיו ל̇
ובני אליפז ל̇ ובני איתן ל̇ קבורתה ג̇ וחס וסימנ׳ ויצב יעקב מצבה שם עילם ויהי קהלה ושמעון ל̇ וסימנ׳

ויסך עליה נסך ויצק עליה שמן׃
ויקרא יעקב את שם המקום
אשר דבר אתו שם אלהים בית
אל׃ ויסעו מבית אל ויהי עוד כברת
הארץ לבוא אפרתה ותלד רחל
ותקש בלדתה׃ ויהי בהקשתה
בלדתה ותאמר לה המילדת אל
תיראי כי גם זה לך בן׃ ויהי בצאת
נפשה כי מתה ותקרא שמו בן אוני
ואביו קרא לו בנימין׃ ותמת
רחל ותקבר בדרך אפרתה הוא
בית לחם׃ ויצב יעקב מצבה על
קברתה הוא מצבת קברת רחל
עד היום׃ ויסע ישראל ויט אהלה
מהלאה למגדל עדר׃ ויהי בשכן
ישראל בארץ ההוא וילך ראובן
וישכב את בלהה פילגש אביו
וישמע ישראל

ויהיו בני יעקב שנים עשר׃ בני
לאה בכור יעקב ראובן ושמעון
ולוי ויהודה ויששכר וזבלון׃ בני
רחל יוסף ובנימן׃ ובני בלהה

שפחת רחל דן ונפתלי׃ ובני זלפה
שפחת לאה גד ואשר אלה בני
יעקב אשר ילד לו בפדן ארם׃
ויבא יעקב אל יצחק אביו ממרא
קרית הארבע הוא חברון אשר
גר שם אברהם ויצחק׃ ויהיו ימי
יצחק מאת שנה ושמנים שנה׃
ויגוע יצחק וימת ויאסף אל עמיו
זקן ושבע ימים ויקברו אתו עשו
ויעקב בניו׃

ואלה תלדות עשו הוא אדום׃ עשו
לקח את נשיו מבנות כנען את
עדה בת אילון החתי ואת אהליבמה
בת ענה בת צבעון החוי׃ ואת בשמת
בת ישמעאל אחות נביות׃ ותלד
עדה לעשו את אליפז ובשמת
ילדה את רעואל׃ ואהליבמה ילדה
את יעיש ואת יעלם ואת קרח אלה
בני עשו אשר ילדו לו בארץ כנען׃
ויקח עשו את נשיו ואת בניו ואת
בנתיו ואת כל נפשות ביתו ואת
מקנהו ואת כל בהמתו ואת כל קנינו

בני לאה אותי שכלתם כראובן ושמעון בחרבותיהם קברת ג̇ ב̇ חס וא̇ מל̇ וסימנ׳ ויצב יעקב מצבה בלכתך היום
קבורת חמור גד שם ל̇ וסימנ׳ ויבא יעקב וכי יבא הלוי והוא לוי ונשאו אותו תלדות ג̇ כת̇ כן וסי׳ ואלה תלדות קדמא
ואלה תולדות עשו אבי אדום ואלה תולדות יעקב

אודי צפו עלון שפו ועקן פעו עלוה׳ דדברי ימים צפי עלין שפי יעקן פעי עליה׳ אודי ווי דברי ימים יוד סימן צעש קפע — ואלה
בני יג בקל וסימנ׳ רעואל רעואל אהליבמה שובל צבעון ענה דשן שותלח תהרן אחור בני בתיה המדינה קומר דפיקו בנו בנימן

אשר רכש בארץ כנען וילך אל
ארץ מפני יעקב אחיו: כי היה
רכושם רב משבת יחדו ולא יכלה
ארץ מגוריהם לשאת אתם מפני
מקניהם: וישב עשו בהר שעיר
עשו הוא אדום: ואלה תלדות עשו
אבי אדום בהר שעיר: אלה שמות
בני עשו אליפז בן עדה אשת עשו
רעואל בן בשמת אשת עשו: ויהיו
בני אליפז תימן אומר צפו וגעתם
וקנז: ותמנע היתה פילגש לאליפז
בן עשו ותלד לאליפז את עמלק
אלה בני עדה אשת עשו: ואלה בני
רעואל נחת וזרח שמה ומזה אלה
היו בני בשמת אשת עשו: ואלה
היו בני אהליבמה בת ענה בת צבעון
אשת עשו ותלד לעשו את יעיש
ואת יעלם ואת קרח: אלה אלופי
בני עשו בני אליפז בכור עשו
אלוף תימן אלוף אומר אלוף צפו
אלוף קנז: אלוף קרח אלוף געתם
אלוף עמלק אלה אלופי אליפז

בארץ אדום אלה בני עדה: ואלה
בני רעואל בן עשו אלוף נחת אלוף
זרח אלוף שמה אלוף מזה אלה
אלופי רעואל בארץ אדום אלה בני
בשמת אשת עשו: ואלה בני
אהליבמה אשת עשו אלוף יעוש
אלוף יעלם אלוף קרח אלה אלופי
אהליבמה בת ענה אשת עשו: אלה
בני עשו ואלה אלופיהם הוא אדום:
ס אלה בני שעיר
החרי ישבי הארץ לוטן ושובל
וצבעון וענה: ודשון ואצר ודישן
אלה אלופי החרי בני שעיר בארץ
אדום: ויהיו בני לוטן חרי והימם
ואחות לוטן תמנע: ואלה בני שובל
עלון ומנחת ועיבל שפו ואונם:
ואלה בני צבעון ואיה וענה הוא ענה
אשר מצא את הימם במדבר
ברעתו את החמרים לצבעון אביו:
ואלה בני ענה דשן ואהליבמה בת
ענה: ואלה בני דישן חמדן ואשבן
ויתרן וכרן: אלה בני אצר בלהן

סלוא — יעוש ג כתיב יעיש וק יעוש וסימנ׳ ואהליבמה ואלה היו ובני ידיעאל — ודשן ד בלישנ׳
וסימנ׳ ואצר ודישן ואהליבמה אלוף ואקן וכל דבדי ימים כוותה׳ בר מן חד ובני שעיר —

אלפים ה׳ חס׳ בלש׳ וסימנ׳ לאלופיהם תמנ׳ אלפים לראש והיה כאלף ביהודה ואמרו אלפי יהודה ושלאחרין ... מבצרה ג׳ וסימנ׳ יובב יוצב מי זה בא מאדום ... מהיטבאל ג׳ וסימנ׳ ושם אשתו מהיטבאל וחבירו דדברי ימ׳ ואם בצאן בירח

וזעון ועקן׃ אלה בני דישן עוץ
וארן׃ אלה אלופי החרי אלוף לוטן
אלוף שובל אלוף צבעון אלוף
ענה׃ אלוף דשן אלוף אצר אלוף
דישן אלה אלופי החרי לאלפיהם
בארץ שעיר׃
ואלה המלכים אשר מלכו בארץ
אדום לפני מלך מלך לבני ישראל׃
וימלך באדום בלע בן בעור ושם
עירו דנהבה׃ וימת בלע וימלך
תחתיו יובב בן זרח מבצרה׃ וימת
יובב וימלך תחתיו חשם מארץ
התימני׃ וימת חשם וימלך תחתיו
הדד בן בדד המכה את מדין בשדה
מואב ושם עירו עוית׃ וימת הדד
וימלך תחתיו שמלה ממשרקה׃
וימת שמלה וימלך תחתיו שאול
מרחבות הנהר׃ וימת שאול וימלך
תחתיו בעל חנן בן עכבור׃ וימת
בעל חנן בן עכבור וימלך תחתיו
הדר ושם עירו פעו ושם אשתו
מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב׃

ואלה שמות אלופי עשו למשפחתם
למקמתם בשמתם אלוף תמנע
אלוף עלוה אלוף יתת׃ אלוף
אהליבמה אלוף אלה אלוף פינן׃
אלוף קנז אלוף תימן אלוף מבצר׃ אלוף
מגדיאל אלוף עירם אלה אלופי אדום
למשבתם בארץ אחזתם הוא עשו
אבי אדום׃

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ
כנען׃ אלה תלדות יעקב יוסף בן
שבע עשרה שנה היה רעה את
אחיו בצאן והוא נער את בני בלהה
ואת בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף
את דבתם רעה אל אביהם׃ וישראל
אהב את יוסף מכל בניו כי בן זקנים
הוא לו ועשה לו כתנת פסים׃ ויראו
אחיו כי אתו אהב אביהם מכל אחיו
וישנאו אתו ולא יכלו דברו לשלם׃
ויחלם יוסף חלום ויגד לאחיו ויוספו
עוד שנא אתו׃ ויאמר אליהם
שמעו נא החלום הזה אשר חלמתי׃
והנה אנחנו מאלמים אלמים בתוך

שמעיה ... עלוה ג׳ וסימנ׳ אלוף עלוה לא תשיגם אלוף עליה דדברי ימים בתרא׳ ענה כתי׳ ... ואת בני ד׳ וסימנ׳ זלפה נשי אביו ונכיה את בצעון המכים התעניבות וחבי צדקיהו דמלכים לבן עוד אריב את אדום ואת מואב ובני את רבה ויחי

ג

השדה והנה קמה אלמתי וגם
נצבה והנה תסבינה אלמתיכם
ותשתחוין לאלמתי׃ ויאמרו לו אחיו
המלך תמלך עלינו אם משול תמשל
בנו ויוספו עוד שנא אתו על חלמתיו
ועל דבריו׃ ויחלם עוד חלום אחר
ויספר אתו לאחיו ויאמר הנה חלמתי
חלום עוד והנה השמש והירח ואחד
עשר כוכבים משתחוים לי׃
ויספר אל אביו ואל אחיו ויגער בו
אביו ויאמר לו מה החלום הזה
אשר חלמת הבוא נבוא אני ואמך
ואחיך להשתחות לך ארצה׃ ויקנאו
בו אחיו ואביו שמר את הדבר׃
וילכו אחיו לרעות את צאן אביהם
בשכם׃ ויאמר ישראל אל יוסף
הלוא אחיך רעים בשכם לכה
ואשלחך אליהם ויאמר לו הנני׃
ויאמר לו לך נא ראה את שלום
אחיך ואת שלום הצאן והשבני
דבר וישלחהו מעמק חברון
ויבא שכמה׃ וימצאהו איש והנה

תעה בשדה וישאלהו האיש לאמר
מה תבקש׃ ויאמר את אחי אנכי
מבקש הגידה נא לי איפה הם רעים׃
ויאמר האיש נסעו מזה כי שמעתי
אמרים נלכה דתינה וילך יוסף
אחר אחיו וימצאם בדתן׃ ויראו
אתו מרחק ובטרם יקרב אליהם
ויתנכלו אתו להמיתו׃ ויאמרו איש
אל אחיו הנה בעל החלמות הלזה
בא׃ ועתה לכו ונהרגהו ונשלכהו
באחד הברות ואמרנו חיה רעה
אכלתהו ונראה מה יהיו חלמתיו׃
וישמע ראובן ויצלהו מידם ויאמר
לא נכנו נפש׃ ויאמר אלהם ראובן
אל תשפכו דם השליכו אתו אל
הבור הזה אשר במדבר ויד אל
תשלחו בו למען הציל אתו מידם
להשיבו אל אביו׃ ויהי כאשר בא
יוסף אל אחיו ויפשיטו את יוסף
את כתנתו את כתנת הפסים אשר
עליו׃ ויקחהו וישלכו אתו הברה
והבור רק אין בו מים׃ וישבו לאכל

לחם וישאו עיניהם ויראו והנה
ארחת ישמעאלים באה מגלעד
וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט
הולכים להוריד מצרימה: ויאמר
יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרג
את אחינו וכסינו את דמו: לכו
ונמכרנו לישמעאלים וידנו אל
תהי בו כי אחינו בשרנו הוא וישמעו
אחיו: ויעברו אנשים מדינים
סחרים וימשכו ויעלו את יוסף מן
הבור וימכרו את יוסף לישמעאלים
בעשרים כסף ויביאו את יוסף
מצרימה: וישב ראובן אל הבור
והנה אין יוסף בבור ויקרע את
בגדיו: וישב אל אחיו ויאמר הילד
איננו ואני אנה אני בא: ויקחו את
כתנת יוסף וישחטו שעיר עזים
ויטבלו את הכתנת בדם: וישלחו
את כתנת הפסים ויביאו אל אביהם
ויאמרו זאת מצאנו הכר נא הכתנת
בנך הוא אם לא: ויכירה ויאמר
כתנת בני חיה רעה אכלתהו טרף

טרף יוסף: ויקרע יעקב שמלתיו
וישם שק במתניו ויתאבל על בנו
ימים רבים: ויקמו כל בניו וכל בנתיו
לנחמו וימאן להתנחם ויאמר כי
ארד אל בני אבל שאלה ויבך אתו
אביו: והמדנים מכרו אתו אל מצרים
לפוטיפר סריס פרעה שר הטבחים:

ויהי בעת ההוא וירד יהודה מאת
אחיו ויט עד איש עדלמי ושמו
חירה: וירא שם יהודה בת איש
כנעני ושמו שוע ויקחה ויבא אליה
ותהר ותלד בן ויקרא את שמו ער:
ותהר עוד ותלד בן ותקרא את שמו
אונן: ותסף עוד ותלד בן ותקרא
את שמו שלה והיה בכזיב בלדתה
אתו: ויקח יהודה אשה לער בכורו
ושמה תמר: ויהי ער בכור יהודה
רע בעיני יהוה וימתהו יהוה: ויאמר
יהודה לאונן בא אל אשת אחיך
ויבם אתה והקם זרע לאחיך: וידע
אונן כי לא לו יהיה הזרע והיה אם

ישיבה דסמיכ׳ לבית ו׳ וסימנ׳ שבי אלמנה ב׳ בו וישב ארון יוי ותשב תמר בית החפשית דדברי ימים והמלך ישב בית החרף
ושא׳ קרי׳ בבית הוציאוה ג׳ ומל׳ וסימנ׳ ותשרף צאן מכבל השדרות דדברי ימים חד בכהן וחד בבני וחד בכתובים

בא אל אשת אחיו ושחת ארצה
לבלתי נתן זרע לאחיו׃ וירע בעיני
יהוה אשר עשה וימת גם אתו׃
ויאמר יהודה לתמר כלתו שבי
אלמנה בית אביך עד יגדל שלה
בני כי אמר פן ימות גם הוא כאחיו
ותלך תמר ותשב בית אביה׃ וירבו
הימים ותמת בת שוע אשת יהודה
וינחם יהודה ויעל על גזזי צאנו
הוא וחירה רעהו העדלמי תמנתה׃
ויגד לתמר לאמר הנה חמיך עלה
תמנתה לגז צאנו׃ ותסר בגדי אלמנותה
מעליה ותכס בצעיף ותתעלף
ותשב בפתח עינים אשר על דרך
תמנתה כי ראתה כי גדל שלה והוא
לא נתנה לו לאשה׃ ויראה יהודה
ויחשבה לזונה כי כסתה פניה׃ ויט
אליה אל הדרך ויאמר הבה נא
אבוא אליך כי לא ידע כי כלתו
הוא ותאמר מה תתן לי כי תבוא
אלי׃ ויאמר אנכי אשלח גדי עזים
מן הצאן ותאמר אם תתן ערבון עד

שלחך׃ ויאמר מה הערבון אשר
אתן לך ותאמר חתמך ופתילך
ומטך אשר בידך ויתן לה ויבא
אליה ותהר לו׃ ותקם ותלך ותסר
צעיפה מעליה ותלבש בגדי
אלמנותה׃ וישלח יהודה את גדי
העזים ביד רעהו העדלמי לקחת
הערבון מיד האשה ולא מצאה׃
וישאל את אנשי מקמה לאמר איה
הקדשה הוא בעינים על הדרך
ויאמרו לא היתה בזה קדשה׃ וישב
אל יהודה ויאמר לא מצאתיה
וגם אנשי המקום אמרו לא היתה
בזה קדשה׃ ויאמר יהודה תקח
לה פן נהיה לבוז הנה שלחתי הגדי
הזה ואתה לא מצאתה׃ ויהי כמשלש
חדשים ויגד ליהודה לאמר זנתה
תמר כלתך וגם הנה הרה לזנונים
ויאמר יהודה הוציאוה ותשרף׃
הוא מוצאת והיא שלחה אל חמיה
לאמר לאיש אשר אלה לו אנכי הרה
ותאמר הכר נא למי החתמת

אל יהודה ה׳ וסימנ׳ וישב אל יהודה לכן כה אמר יוי צבאות ויהי לתקופת השנה אשר תשלחני יעבירוני וחד אל ישראל ואל
יהודה הוא ג׳ ריש׳ פיסו׳ וסימנ׳ היא מוצאת והיא שלחה היא לדודה היא לא תהיה לכם לסיר

ולא יסף ה׳ וסימנ׳ עוד לדעתה קול גדול ולא יסף דמכות שמואל ולא יסף עוד לבקשו ואמרת אוי נא לי ׃ בפקודה ד׳ חס׳ בליש׳ וסימנ׳ וימצא יוסף חן בעיניו ויביאהו ויהי הוא בשער ויצוה ׃ אוכל ד׳ מל׳ וסימנ׳ כי אם הלחם כאשר יחלם

והפתילים והמטה האלה: ויכר
יהודה ויאמר צדקה ממני כי על
כן לא נתתיה לשלה בני ולא יסף
עוד לדעתה: ויהי בעת לדתה והנה
תאומים בבטנה: ויהי בלדתה
ויתן יד ותקח המילדת ותקשר
על ידו שני לאמר זה יצא ראשנה:
ויהי כמשיב ידו והנה יצא אחיו
ותאמר מה פרצת עליך פרץ
ויקרא שמו פרץ: ואחר יצא אחיו
אשר על ידו השני ויקרא שמו זרח:

ויוסף הורד
מצרימה ויקנהו פוטיפר סריס
פרעה שר הטבחים איש מצרי
מיד הישמעאלים אשר הורדהו
שמה: ויהי יהוה את יוסף ויהי איש
מצליח ויהי בבית אדניו המצרי:
וירא אדניו כי יהוה אתו וכל
אשר הוא עשה יהוה מצליח בידו:
וימצא יוסף חן בעיניו וישרת
אתו ויפקדהו על בי[illegible]
נתן בידו: ויהי מאז הפקיד [illegible]

בביתו ועל כל אשר יש לו ויברך
יהוה את בית המצרי בגלל יוסף
ויהי ברכת יהוה בכל אשר יש
לו בבית ובשדה: ויעזב כל אשר
לו ביד יוסף ולא ידע אתו מאומה
כי אם הלחם אשר הוא אוכל ויהי
יוסף יפה תאר ויפה מראה: ויהי
אחר הדברים האלה ותשא אשת
אדניו את עיניה אל יוסף ותאמר
שכבה עמי: וימאן ויאמר אל
אשת אדניו הן אדני לא ידע אתי
מה בבית וכל אשר יש לו נתן בידי:
איננו גדול בבית הזה ממני ולא
חשך ממני מאומה כי אם אותך
באשר את אשתו ואיך אעשה
הרעה הגדלה הזאת וחטאתי
לאלהים: ויהי כדברה אל יוסף יום
יום ולא שמע אליה לשכב אצלה
להיות עמה: ויהי כהיום הזה ויבא
הביתה לעשות מלאכתו ואין איש
מאנשי הבית שם בבית: ותתפשהו
בבגדו לאמר שכבה עמי ויעזב

אם ינענו במאיש שלומי ׃ ואין איש ו׳ וסימנ׳ מאנשי הבית מאסף אתו וחבירו מבני ישראל וארא ואין הצדיק אבד מדוע באתי ׃ כהיום ד׳ וסימנ׳ ויהי כהיום לחיתינו כבואם העיר ולא יוכל עוד וכל עזרא

אדני ד׳ וסימנ׳ ויקח אדני דבר האיש אדני ויאמר אלינו האיש על שם שמר וחד ואדני האדנים ... ל׳ לאדניהם ז׳ מפיק אלף
וסימנ׳ למלך מצרים האמרות לאדניהם ואדני האדנים ואדנינו דויד ואדנינו מכל אלהים כי קדוש היום לאדנינו

בגדו בידה וינס ויצא החוצה: ויהי
כראותה כי עזב בגדו בידה וינס
החוצה: ותקרא לאנשי ביתה
ותאמר להם לאמר ראו הביא לנו
איש עברי לצחק בנו בא אלי
לשכב עמי ואקרא בקול גדול:
ויהי כשמעו כי הרימתי קולי
ואקרא ויעזב בגדו אצלי וינס ויצא
החוצה: ותנח בגדו אצלה עד בוא
אדניו אל ביתו: ותדבר אליו כדברים
האלה לאמר בא אלי העבד העברי
אשר הבאת לנו לצחק בי: ויהי
כהרימי קולי ואקרא ויעזב בגדו
אצלי וינס החוצה: ויהי כשמע
אדניו את דברי אשתו אשר דברה
אליו לאמר כדברים האלה עשה
לי עבדך ויחר אפו: ויקח אדני
יוסף אתו ויתנהו אל בית הסהר
מקום אשר אסורי המלך אסורים
ויהי שם בבית הסהר: ויהי יהוה
את יוסף ויט אליו חסד ויתן חנו
בעיני שר בית הסהר: ויתן שר בית

הסהר ביד יוסף את כל האסירם
אשר בבית הסהר ואת כל אשר
עשים שם הוא היה עשה: אין שר
בית הסהר ראה את כל מאומה בידו
באשר יהוה אתו ואשר הוא עשה
יהוה מצליח:
ויהי אחר הדברים האלה חטאו
משקה מלך מצרים והאפה
לאדניהם למלך מצרים: ויקצף
פרעה על שני סריסיו על שר
המשקים ועל שר האופים: ויתן
אתם במשמר בית שר הטבחים
אל בית הסהר מקום אשר יוסף
אסור שם: ויפקד שר הטבחים
את יוסף אתם וישרת אתם ויהיו
ימים במשמר: ויחלמו חלום
שניהם איש חלמו בלילה אחד
איש כפתרון חלמו המשקה והאפה
אשר למלך מצרים אשר אסורים
בבית הסהר: ויבא אליהם יוסף
בבקר וירא אתם והנם זעפים:
וישאל את סריסי פרעה אשר

משקה ד׳ בשתי נקודות וסימנ׳ חטאו משקה מלך מצרים מספה וכל כלי זהב וחבירו וחד ממשקה ישראל ... בלילה
ג׳ רפי וסימנ׳ ויחלמו חלום שניהם בלילה אחד ויחלמה חלום בלילה אחד אני והוא ואתה בלחמך הרבים

מאכל ד׳ פת׳ וסימנ׳ ובסל העליון מכל מאכל פרעה ומאכל שלחנו והמתן חיתו להם ׃ תלייה על עץ ג׳ וסימנ׳
ותלה אותך על עץ ותלית אותו על עץ ויתלו שניהם על עץ ׃ הלדת ג׳ ב׳ חס׳ וא׳ מל׳ יום הלדת את פרעה ומולדותיך

אתו במשמר בית אדניו לאמר
מדוע פניכם רעים היום׃ ויאמרו
אליו חלום חלמנו ופתר אין אתו
ויאמר אלהם יוסף הלוא לאלהים
פתרנים ספרו נא לי׃ ויספר שר
המשקים את חלמו ליוסף ויאמר
לו בחלומי והנה גפן לפני׃ ובגפן
שלשה שריגם והוא כפרחת
עלתה נצה הבשילו אשכלתיה
ענבים׃ וכוס פרעה בידי ואקח
את הענבים ואשחט אתם אל
כוס פרעה ואתן את הכוס על כף
פרעה׃ ויאמר לו יוסף זה פתרנו
שלשת השרגים שלשת ימים הם׃
בעוד שלשת ימים ישא פרעה
את ראשך והשיבך על כנך ונתת
כוס פרעה בידו כמשפט הראשון
אשר היית משקהו׃ כי אם זכרתני
אתך כאשר ייטב לך ועשית נא
עמדי חסד והזכרתני אל פרעה
והוצאתני מן הבית הזה׃ כי גנב
גנבתי מארץ העברים וגם פה לא

עשיתי מאומה כי שמו אתי בבור׃
וירא שר האפים כי טוב פתר ויאמר
אל יוסף אף אני בחלומי והנה
שלשה סלי חרי על ראשי׃ ובסל
העליון מכל מאכל פרעה מעשה
אפה והעוף אכל אתם מן הסל מעל
ראשי׃ ויען יוסף ויאמר זה פתרנו
שלשת הסלים שלשת ימים הם׃
בעוד שלשת ימים ישא פרעה
את ראשך מעליך ותלה אותך על
עץ ואכל העוף את בשרך מעליך׃
ויהי ביום השלישי יום הלדת את
פרעה ויעש משתה לכל עבדיו
וישא את ראש שר המשקים ואת
ראש שר האפים בתוך עבדיו׃ וישב
את שר המשקים על משקהו ויתן
הכוס על כף פרעה׃ ואת שר האפים
תלה כאשר פתר להם יוסף׃ ולא
זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו׃

קי״ב פס׳ סימן בקי

ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם
והנה עמד על היאר׃ והנה מן היאר

ביום הלדת אותך ותשלכי על פני השדה בגעל נפשך ׃ בחלומי ב׳ מל׳ וסימנ׳ ויספר שר המשקים את חלמו ליוסף
וירא שר האופים כי טוב פתר ׃ וב׳ חס׳ וסימנ׳ וידבר פרעה אל יוסף בחלמי ואראה בחלמי והנה שבע שבלים עלות ׃

עלות ג׳ כתיב׳ בן בתו וסימנ׳ והנה שבע פרות וחבירו ויישן ויחלם ושאר אור חס בט׳א עולת אבנים שלמות תבנה ויישן
ג׳ ב׳ קמ׳ וחד פת וסימנ׳ ויפל יי׳ אלהים ויישן ויחלם וישכב ויישן תחת רתם בתרי׳ קמ׳ רע ט׳ פת וסימנ׳ מיוי׳ יצא הדבר

עלות שבע פרות יפות מראה ובריאת
בשר ותרעינה באחו: והנה שבע
פרות אחרות עלות אחריהן מן
היאר רעות מראה ודקות בשר ותעמדנה
אצל הפרות על שפת היאר: ותאכלנה
הפרות רעות המראה ודקת הבשר
את שבע הפרות יפת המראה והבריאת
וייקץ פרעה: ויישן ויחלם שנית
והנה שבע שבלים עלות בקנה אחד
בריאות וטבות: והנה שבע שבלים
דקות ושדופת קדים צמחות אחריהן:
ותבלענה השבלים הדקות את
שבע השבלים הבריאות והמלאות
וייקץ פרעה והנה חלום: ויהי בבקר
ותפעם רוחו: וישלח ויקרא את כל
חרטמי מצרים ואת כל חכמיה
ויספר פרעה להם את חלמו ואין
פותר אותם לפרעה: וידבר שר
המשקים את פרעה לאמר את
חטאי אני מזכיר היום: פרעה קצף
על עבדיו ויתן אתי במשמר בית
שר הטבחים אתי ואת שר האפים:

ונחלמה חלום בלילה אחד אני והוא
איש כפתרון חלמו חלמנו: ושם
אתנו נער עברי עבד לשר הטבחים
ונספר לו ויפתר לנו את חלמתינו
איש כחלמו פתר: ויהי כאשר פתר
לנו כן היה אתי השיב על כני ואתו
תלה: וישלח פרעה ויקרא את
יוסף ויריצהו מן הבור ויגלח ויחלף
שמלתיו ויבא אל פרעה: ויאמר
פרעה אל יוסף חלום חלמתי ופתר
אין אתו ואני שמעתי עליך לאמר
תשמע חלום לפתר אתו: ויען יוסף
את פרעה לאמר בלעדי אלהים
יענה את שלום פרעה: וידבר פרעה
אל יוסף בחלמי הנני עמד על שפת
היאר: והנה מן היאר עלת שבע
פרות בריאות בשר ויפת תאר
ותרעינה באחו: והנה שבע פרות
אחרות עלות אחריהן דלות ורעות
תאר מאד ורקות בשר לא ראיתי
כהנה בכל ארץ מצרים לרע: ותאכלנה
הפרות הרקות והרעות את שבע

פרעה ותפעם נבוכדנצר ותתפעם

ואשא את
ומראיהן רע כאשר לא יחליפנו ולא ימיר ויהי העם כמתאוננים כי רע ומר עזבך יגמר נא רע רשעים איצי יאמרון רע ואשא את
היין וכבוח להם ישובו וכל אמירה ועשייה ויצר ועין ולשון כוות ב׳מ׳ה׳ וסימנ׳ משה טוב הוגעתם ויתעם ויתעו ויניעם במדבר

רעת ה̇ חס̇ בליש̇ וסימנ̇ ד̇ ושבע הפרות לא תהיה אחרי רבים לרעת ואת רעתכם ואת רעתך בשיבכם ה̇ רקות הדקות ד̇ וסימנ̇ ד̇
דלות ורעות ושלאחריו ושבע הפרות ב̇ בו בתרא הרקות צירי ופת̇ ריש בדקדוק יפה — פקידים ד̇ ב̇ חס̇ וב̇ מל̇ וסימנ̇ ד̇

הפרות הראשנות הבריאת׃
ותבאנה אל קרבנה ולא נודע כי
באו אל קרבנה ומראיהן רע
כאשר בתחלה ואיקץ׃ וארא
בחלמי והנה שבע שבלים עלת
בקנה אחד מלאת וטבות׃ והנה
שבע שבלים צנמות דקות שדפות
קדים צמחות אחריהם׃ ותבלען
השבלים הדקת את שבע השבלים
הטבת ואמר אל החרטמים ואין
מגיד לי׃ ויאמר יוסף אל פרעה
חלום פרעה אחד הוא את אשר
האלהים עשה הגיד לפרעה׃
שבע פרת הטבת שבע שנים
הנה ושבע השבלים הטבת שבע
שנים הנה חלום אחד הוא׃ ושבע
הפרות הרקות והרעת העלת
אחריהן שבע שנים הנה ושבע
השבלים הרקות שדפות הקדים
יהיו שבע שני רעב׃ הוא הדבר
אשר דברתי אל פרעה אשר
האלהים עשה הראה את פרעה׃

הנה שבע שנים באות שבע גדול
בכל ארץ מצרים׃ וקמו שבע שני
רעב אחריהן ונשכח כל השבע
בארץ מצרים וכלה הרעב את
הארץ׃ ולא יודע השבע בארץ
מפני הרעב ההוא אחרי כן כי כבד
הוא מאד׃ ועל השנות החלום אל
פרעה פעמים כי נכון הדבר מעם
האלהים וממהר האלהים לעשתו׃
ועתה ירא פרעה איש נבון וחכם
וישיתהו על ארץ מצרים׃ יעשה
פרעה ויפקד פקדים על הארץ
וחמש את ארץ מצרים בשבע
שני השבע׃ ויקבצו את כל אכל
השנים הטבות הבאת האלה
ויצברו בר תחת יד פרעה אכל
בערים ושמרו׃ והיה האכל
לפקדון לארץ לשבע שני הרעב
אשר תהיין בארץ מצרים ולא
תכרת הארץ ברעב׃ וייטב הדבר
בעיני פרעה ובעיני כל עבדיו׃
ויאמר פרעה אל עבדיו הנמצא

להיות יעשה פרעה ויפקד המלך כוונהו קדמאי ותגינ חס — לעשתו ה̇ חס̇ וסימנ̇ ד̇ וממהר האלהים לעשתו ואז יקרב
לעשתו כי קרוב כי שוא שקר כי לא יכלו דדברי ימים — מעם האלהים ב̇ וסימנ̇ ד̇ וממהר האלהים לעשתו כי היתה נסבה

צוארו ה̇ וסימנה ויסר פרעה את טבעתו והג׳ ויאשר והגר אשר לסוס בצוארו ילין ... ונתון ד̇ מל׳ וג̇ חס̇ וסימנה וירכב
אתו במרכבת המשנה את אלהים דישעיה העלה עליהם לו ככר לחם את כל זה ראיתי ונתון תמרוקיהן ונתון הלבוש והסוס ...

כזה איש אשר רוח אלהים בו׃
ויאמר פרעה אל יוסף אחרי הודיע
אלהים אותך את כל זאת אין נבון
וחכם כמוך׃ אתה תהיה על ביתי
ועל פיך ישק כל עמי רק הכסא
אגדל ממך׃ ויאמר פרעה אל יוסף
ראה נתתי אתך על כל ארץ מצרים׃
ויסר פרעה את טבעתו מעל ידו
ויתן אתה על יד יוסף וילבש אתו
בגדי שש וישם רבד הזהב על
צוארו׃ וירכב אתו במרכבת המשנה
אשר לו ויקראו לפניו אברך ונתון
אתו על כל ארץ מצרים׃ ויאמר
פרעה אל יוסף אני פרעה ובלעדיך
לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל
ארץ מצרים׃ ויקרא פרעה שם
יוסף צפנת פענח ויתן לו את
אסנת בת פוטי פרע כהן און
לאשה ויצא יוסף על ארץ מצרים׃
ויוסף בן שלשים שנה בעמדו
לפני פרעה מלך מצרים ויצא
יוסף מלפני פרעה ויעבר בכל

ארץ מצרים׃ ותעש הארץ בשבע
שני השבע לקמצים׃ ויקבץ את כל
אכל שבע שנים אשר היו בארץ
מצרים ויתן אכל בערים אכל שדה
העיר אשר סביבתיה נתן
בתוכה׃ ויצבר יוסף בר כחול הים
הרבה מאד עד כי חדל לספר כי
אין מספר׃ וליוסף ילד שני בנים
בטרם תבוא שנת הרעב אשר
ילדה לו אסנת בת פוטי פרע כהן
און׃ ויקרא יוסף את שם הבכור
מנשה כי נשני אלהים את כל עמלי
ואת כל בית אבי׃ ואת שם השני
קרא אפרים כי הפרני אלהים בארץ
עניי׃ ותכלינה שבע שני השבע
אשר היה בארץ מצרים׃ ותחלינה
שבע שני הרעב לבוא כאשר
אמר יוסף ויהי רעב בכל הארצות
ובכל ארץ מצרים היה לחם׃ ותרעב
כל ארץ מצרים ויצעק העם אל
פרעה ללחם ויאמר פרעה לכל
מצרים לכו אל יוסף אשר יאמר לכם

ג̇ זוג מן ב̇ ב̇ קדמאה היו ותנינה היה וסימנה ויקבץ את כל אכל שבע שנים ותכלינה שבע וימת אלעזר ולא היו והבי לא היה קמיני
עבדים ובדלתי והוספתי סימנהון היה ... וליוסף ב̇ ריש פסוק וסימנה ילד שני בנים אמר מברכת ...

וכל הארץ ה̇ וסימנ׳ באו מצרימה זכר לאברהם באו ביער בכים קול גדול מבקשים את פני שלמה ·· חזק ה̇ פת וסימנ׳
וכל הארץ באו מצרימה ויקן יוסף ויהי כי זקן וירא מלך מואב דבר המלך ·· נחנו ג̇ חד קמ׳ וב̇ פת וסימנ׳ כלנו בני איש אחד

תעשו׃ והרעב היה על כל פני
הארץ ויפתח יוסף את כל אשר
בהם וישבר למצרים ויחזק הרעב
בארץ מצרים׃ וכל הארץ באו
מצרימה לשבר אל יוסף כי חזק
הרעב בכל הארץ׃ וירא יעקב כי
יש שבר במצרים ויאמר יעקב
לבניו למה תתראו׃ ויאמר הנה
שמעתי כי יש שבר במצרים
רדו שמה ושברו לנו משם ונחיה
ולא נמות׃ וירדו אחי יוסף עשרה
לשבר בר ממצרים׃ ואת בנימין
אחי יוסף לא שלח יעקב את אחיו
כי אמר פן יקראנו אסון׃ ויבאו בני
ישראל לשבר בתוך הבאים כי
היה הרעב בארץ כנען׃ ויוסף
הוא השליט על הארץ הוא
המשביר לכל עם הארץ ויבאו
אחי יוסף וישתחוו לו אפים ארצה׃
וירא יוסף את אחיו ויכרם ויתנכר
אליהם וידבר אתם קשות ויאמר
אלהם מאין באתם ויאמרו מארץ

כנען לשבר אכל׃ ויכר יוסף את
אחיו והם לא הכרהו׃ ויזכר יוסף
את החלמות אשר חלם להם
ויאמר אלהם מרגלים אתם לראות
את ערות הארץ באתם׃ ויאמרו
אליו לא אדני ועבדיך באו לשבר
אכל׃ כלנו בני איש אחד נחנו
כנים אנחנו לא היו עבדיך מרגלים׃
ויאמר אלהם לא כי ערות הארץ
באתם לראות׃ ויאמרו שנים עשר
עבדיך אחים אנחנו בני איש אחד
בארץ כנען והנה הקטן את אבינו
היום והאחד איננו׃ ויאמר אלהם
יוסף הוא אשר דברתי אלכם
לאמר מרגלים אתם׃ בזאת תבחנו
חי פרעה אם תצאו מזה כי אם
בבוא אחיכם הקטן הנה׃ שלחו
מכם אחד ויקח את אחיכם ואתם
האסרו ויבחנו דבריכם האמת
אתכם ואם לא חי פרעה כי מרגלים
אתם׃ ויאסף אתם אל משמר שלשת
ימים׃ ויאמר אלהם יוסף ביום

טו̇ בן ה̇ פת ג̇ ירידה שמה כל ברוי׳ דיוסף קמ׳ ג̇ ריש׳ פיס כול חס בד מן ה̇ ג̇ מל׳

ל̇ חס וחב̇ דאיוב וכל ל̇ קמ׳ וב̇ פת̇ ל̇ עקוס ג̇ פיס מיטע בעני׳ ד̇ ו̇ חס בה̇ ט̇ מל׳ ל̇ רפי׳ ל̇ תבחנו ל̇ כל אור חס במ׳ ג̇ מל׳

נחנו נחנו בעצר חלוצים משענו וג̇ ונחנו בלש וסימנ׳ ונחנו מה והבירו ונחנו עלינו ·· בבוא ט̇ מל׳ וסימנ׳
בזאת תבחנו בבוא כל ישראל ארכי בית דגון ויקח יהוידע הנשיא עם הארץ בבו אליו דואג בבוא רשע בא גם בוז ··

בינותם ג׳ חס וסימנ׳ כי המליץ בינתם ויחמל המלך ושתי והתגעשו ... ויסב ב׳ וסימנ׳ מעליהם ויבך דוד וכל שמואל כות...
והנה הוא ה׳ וסימנ׳ בפי אמתחתו שם עלילות דברים והעם אשר אתה מצרע צמצחו וארד בית היוצר והנהו כתיב ...

השלישי זאת עשו וחיו את
האלהים אני ירא: אם כנים אתם
אחיכם אחד יאסר בבית משמרכם
ואתם לכו הביאו שבר רעבון בתיכם:
ואת אחיכם הקטן תביאו אלי
ויאמנו דבריכם ולא תמותו ויעשו
כן: ויאמרו איש אל אחיו אבל
אשמים אנחנו על אחינו אשר
ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו
ולא שמענו על כן באה אלינו
הצרה הזאת: ויען ראובן אתם
לאמר הלוא אמרתי אליכם לאמר
אל תחטאו בילד ולא שמעתם
וגם דמו הנה נדרש: והם לא ידעו
כי שמע יוסף כי המליץ בינתם:
ויסב מעליהם ויבך וישב אלהם
וידבר אלהם ויקח מאתם את
שמעון ויאסר אתו לעיניהם:
ויצו יוסף וימלאו את כליהם בר
ולהשיב כספיהם איש אל שקו
ולתת להם צדה לדרך ויעש להם
כן: וישאו את שברם על חמריהם

וילכו משם: ויפתח האחד את
שקו לתת מספוא לחמרו במלון
וירא את כספו והנה הוא בפי
אמתחתו: ויאמר אל אחיו הושב
כספי וגם הנה באמתחתי ויצא
לבם ויחרדו איש אל אחיו לאמר
מה זאת עשה אלהים לנו: ויבאו
אל יעקב אביהם ארצה כנען
ויגידו לו את כל הקרת אתם לאמר:
דבר האיש אדני הארץ אתנו
קשות ויתן אתנו כמרגלים את
הארץ: ונאמר אליו כנים אנחנו
לא היינו מרגלים: שנים עשר
אנחנו אחים בני אבינו האחד
איננו והקטן היום את אבינו בארץ
כנען: ויאמר אלינו האיש אדני
הארץ בזאת אדע כי כנים אתם
אחיכם האחד הניחו אתי ואת רעבון
בתיכם קחו ולכו: והביאו את אחיכם
הקטן אלי ואדעה כי לא מרגלים
אתם כי כנים אתם את אחיכם אתן
לכם ואת הארץ תסחרו: ויהי

הקרת ב׳ בתר׳ לייש׳ חד חס וחד מל׳ וסימנ׳ ויגידו לו את כל הקרת חס ויחף את הבית מל׳ ... עשה אלהים ב׳ וסימנ׳
מה זאת עשה אלהים לנו אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו והן כלן ... ויאסר ל׳ מפיק אף וכל כתיבה דשמע׳ כוות׳ ...

מריקים ל' המריקים ל' משלש ל' המשלש ל' מליץ ל' המליץ ל' מתה ל' המתה ל' שריגים ל' השריגים ל' שיחם ל' השיחם ל'
נרדה ג' וסימנה' הבה נרדה ונבלה נרדה ונשברה לך אכל. נרדה אחרי פלשתים ... הידוע ג' חד מל' וב' חס' וסימנה'

הם מריקים שקיהם והנה איש
צרור כספו בשקו ויראו את
צררות כספיהם המה ואביהם
וייראו: ויאמר אלהם יעקב אביהם
אתי שכלתם יוסף איננו ושמעון
איננו ואת בנימן תקחו עלי היו
כלנה: ויאמר ראובן אל אביו לאמר
את שני בני תמית אם לא אביאנו
אליך תנה אתו על ידי ואני אשיבנו
אליך: ויאמר לא ירד בני עמכם כי
אחיו מת והוא לבדו נשאר וקראהו
אסון בדרך אשר תלכו בה והורדתם
את שיבתי ביגון שאולה: והרעב
כבד בארץ: ויהי כאשר כלו
לאכל את השבר אשר הביאו ממצרים
ויאמר אליהם אביהם שבו שברו
לנו מעט אכל: ויאמר אליו יהודה
לאמר העד העד בנו האיש לאמר
לא תראו פני בלתי אחיכם אתכם:
אם ישך משלח את אחינו אתנו
נרדה ונשברה לך אכל: ואם אינך
משלח לא נרד כי האיש אמר

אלינו לא תראו פני בלתי אחיכם
אתכם: ויאמר ישראל למה הרעתם
לי להגיד לאיש העוד לכם אח:
ויאמרו שאול שאל האיש לנו
ולמולדתנו לאמר העוד אביכם
חי היש לכם אח ונגד לו על פי הדברים
האלה הידוע נדע כי יאמר הורידו
את אחיכם: ויאמר יהודה אל
ישראל אביו שלחה הנער אתי
ונקומה ונלכה ונחיה ולא נמות גם
אנחנו גם אתה גם טפנו: אנכי אערבנו
מידי תבקשנו אם לא הביאתיו אליך
והצגתיו לפניך וחטאתי לך כל הימים:
כי לולא התמהמהנו כי עתה שבנו
זה פעמים: ויאמר אלהם ישראל
אביהם אם כן אפוא זאת עשו קחו
מזמרת הארץ בכליכם והורידו
לאיש מנחה מעט צרי ומעט דבש
נכאת ולט בטנים ושקדים: וכסף
משנה קחו בידכם ואת הכסף המושב
בפי אמתחתיכם תשיבו בידכם
אולי משגה הוא: ואת אחיכם קחו

כי אמר הורידו כל לבב ימלא כי בערלים ... הביאתיו ד' בליש' וסימנ' אם לא הביאתיו ועבדי כלב הצאותיו את פני יי' והצליח
דרכי הביאותיו כתיב ... לולא ד' כת' שלם וסימנ' התמהמהנו כי עתה שבנו לולא מהרת ותבואי חרשתם לולא האמנתי
ושא' כת' יוד

שוצו ג מל בתו בליש וסימנ — ואת אחיכם קחו עברו ושובו משער לשער שובו לכם לאהליכם — בי אדני ז וסימנ —
ירד ירדנו ויגש אליו יהודה אל נא תשת ויאמר אליו גדעון אני האשה הנצבת ותאמר האשה והבירו —

וקומו שובו אל האיש ׃ ואל שדי
יתן לכם רחמים לפני האיש ושלח
לכם את אחיכם אחר ואת בנימין
ואני כאשר שכלתי שכלתי ׃ ויקחו
האנשים את המנחה הזאת ומשנה
כסף לקחו בידם ואת בנימן ויקמו
וירדו מצרים ויעמדו לפני יוסף ׃
וירא יוסף אתם את בנימין ויאמר
לאשר על ביתו הבא את האנשים
הביתה וטבח טבח והכן כי אתי
יאכלו האנשים בצהרים ׃ ויעש
האיש כאשר אמר יוסף ויבא האיש
את האנשים ביתה יוסף ׃ וייראו
האנשים כי הובאו בית יוסף ויאמרו
על דבר הכסף השב באמתחתינו
בתחלה אנחנו מובאים להתגלל
עלינו ולהתנפל עלינו ולקחת
אתנו לעבדים ואת חמרינו ׃ ויגשו
אל האיש אשר על בית יוסף
וידברו אליו פתח הבית ׃ ויאמרו
בי אדני ירד ירדנו בתחלה לשבר
אכל ׃ ויהי כי באנו אל המלון

ונפתחה את אמתחתינו והנה כסף
איש בפי אמתחתו כספנו במשקלו
ונשב אתו בידנו ׃ וכסף אחר הורדנו
בידנו לשבר אכל לא ידענו מי שם
כספנו באמתחתינו ׃ ויאמר שלום
לכם אל תיראו אלהיכם ואלהי אביכם
נתן לכם מטמון באמתחתיכם
כספכם בא אלי ויוצא אלהם את
שמעון ׃ ויבא האיש את האנשים
ביתה יוסף ויתן מים וירחצו רגליהם
ויתן מספוא לחמריהם ׃ ויכינו את
המנחה עד בוא יוסף בצהרים כי
שמעו כי שם יאכלו לחם ׃ ויבא יוסף
הביתה ויביאו לו את המנחה אשר
בידם הביתה וישתחוו לו ארצה ׃
וישאל להם לשלום ויאמר השלום
אביכם הזקן אשר אמרתם העודנו
חי ׃ ויאמרו שלום לעבדך לאבינו
עודנו חי ויקדו וישתחו ׃ וישא עיניו
וירא את בנימין אחיו בן אמו ויאמר
הזה אחיכם הקטן אשר אמרתם
אלי ויאמר אלהים יחנך בני ׃ וימהר

ויוצא יב מל וסימנ — אתו המוצא העבד כלי כסף ויאמר שלום לכם אל תיראו יוסף אותם מעם ברכיו משה את העם לקראת
האלהים בתח יני את תוצרו וגדעון בא לקול תיתו וחצי יהוידע הכהן ויוצא ישוע מתוכם — באמתחתינו כל ליש חס וו —

יוסף כי נכמרו רחמיו אל אחיו
ויבקש לבכות ויבא החדרה ויבך
שמה: וירחץ פניו ויצא ויתאפק
ויאמר שימו לחם: וישימו לו לבדו
ולהם לבדם ולמצרים האכלים
אתו לבדם כי לא יוכלון המצרים
לאכל את העברים לחם כי תועבה
הוא למצרים: וישבו לפניו הבכר
כבכרתו והצעיר כצערתו ויתמהו
האנשים איש אל רעהו: וישא
משאת מאת פניו אלהם ותרב
משאת בנימן ממשאת כלם חמש
ידות וישתו וישכרו עמו: ויצו את
אשר על ביתו לאמר מלא את
אמתחת האנשים אכל כאשר
יוכלון שאת ושים כסף איש בפי
אמתחתו: ואת גביעי [illegible] הכסף
תשים בפי אמתחת [illegible] ואת
כסף שברו ויעש כדבר יוסף אשר
דבר: הבקר אור והאנשים שלחו
המה וחמריהם: הם יצאו את העיר
לא הרחיקו ויוסף אמר לאשר על

ביתו קום רדף אחרי האנשים
והשגתם ואמרת אלהם למה שלמתם
רעה תחת טובה: הלוא זה אשר
ישתה אדני בו והוא נחש ינחש בו
הרעתם אשר עשיתם: וישגם וידבר
אלהם את הדברים האלה: ויאמרו
אליו למה ידבר אדני כדברים
האלה חלילה לעבדיך מעשות כדבר
הזה: הן כסף אשר מצאנו בפי
אמתחתינו השיבנו אליך מארץ
כנען ואיך נגנב מבית אדניך כסף
או זהב: אשר ימצא אתו מעבדיך
ומת וגם אנחנו נהיה לאדני לעבדים:
ויאמר גם עתה כדבריכם כן הוא
אשר ימצא אתו יהיה לי עבד ואתם
תהיו נקים: וימהרו ויורדו איש את
אמתחתו ארצה ויפתחו איש
אמתחתו: ויחפש בגדול החל ובקטן
כלה וימצא הגביע באמתחת
בנימן: ויקרעו שמלתם ויעמס
איש על חמרו וישבו העירה:
ויבא יהודה ואחיו ביתה יוסף והוא עודנו

הננו ג׳ דגש וסימנה׳ עבדים לאדני לך לעבדים הננו ועלינו בידך עצמך ובשרך אתנו הננו לפניך — אהבו ד׳ וסימנה׳
ואביו אהבו כי אהבת נפשו ויכחם דויד יגי אהבו יעשה חפצו — עלינו ב׳ וסימנה׳ ויהי כי עלינו לאסור את שמשון וב׳

שם ויפלו לפניו ארצה׃ ויאמר
להם יוסף מה המעשה הזה אשר
עשיתם הלוא ידעתם כי נחש
ינחש איש אשר כמני׃ ויאמר יהודה
מה נאמר לאדני מה נדבר ומה נצטדק
האלהים מצא את עון עבדיך הננו
עבדים לאדני גם אנחנו גם אשר
נמצא הגביע בידו׃ ויאמר חלילה
לי מעשות זאת האיש אשר נמצא
הגביע בידו הוא יהיה לי עבד ואתם
עלו לשלום אל אביכם׃

ויגש אליו
יהודה ויאמר בי אדני ידבר נא
עבדך דבר באזני אדני ואל יחר
אפך בעבדך כי כמוך כפרעה׃ אדני
שאל את עבדיו לאמר היש לכם
אב או אח׃ ונאמר אל אדני יש לנו
אב זקן וילד זקנים קטן ואחיו מת
ויותר הוא לבדו לאמו ואביו אהבו׃
ותאמר אל עבדיך הורדהו אלי
ואשימה עיני עליו׃ ונאמר אל אדני
לא יוכל הנער לעזב את אביו ועזב את

אביו ומת׃ ותאמר אל עבדיך אם לא
ירד אחיכם הקטן אתכם לא תספון
לראות פני׃ ויהי כי עלינו אל עבדך
אבי ונגד לו את דברי אדני׃ ויאמר
אבינו שבו שברו לנו מעט אכל׃
ונאמר לא נוכל לרדת אם יש אחינו
הקטן אתנו וירדנו כי לא נוכל
לראות פני האיש ואחינו הקטן
איננו אתנו׃ ויאמר עבדך אבי
אלינו אתם ידעתם כי שנים ילדה
לי אשתי׃ ויצא האחד מאתי ואמר
אך טרף טרף ולא ראיתיו עד הנה׃
ולקחתם גם את זה מעם פני וקרהו
אסון והורדתם את שיבתי ברעה
שאלה׃ ועתה כבאי אל עבדך אבי
והנער איננו אתנו ונפשו קשורה
בנפשו׃ והיה כראותו כי אין הנער
ומת והורידו עבדיך את שיבת
עבדך אבינו ביגון שאלה׃ כי
עבדך ערב את הנער מעם אבי
לאמר אם לא אביאנו אליך וחטאתי
לאבי כל הימים׃ ועתה ישב נא

ועלינו וסימנה׳ הננו ועלינו כי נתנם יגי — ונפשו ח׳ וסימנה׳ קשורה בנפשו והקיץ והנה רעב יכתו כל יורדי עפר ונפשו חיתו
ונפשו אותה ויעש אך בשרו עליו יכאב בשבע הכו אם יוליד איש מאה — הורדהו ב׳ כת כן וסימנה׳ ויוסף הורד ותאמר אל עבדיך

כי האלהים ו וסימנ׳ לא אתם שלחתם אתי הנה ויאמר נתן אל דויד דדברי ימים והיה כי תבאנה מענה בשמחת לבו אל תבהל
על פיך ויזבח ביום ההוא ... ובנימן ט וסימנ׳ בכה על צואריו יששכר זבולן החל להכות וירשו הנגב ובנימן הוליד ובני

עבדך תחת הנער עבד לאדני
והנער יעל עם אחיו: כי איך אעלה
אל אבי והנער איננו אתי פן אראה
ברע אשר ימצא את אבי: ולא
יכל יוסף להתאפק לכל הנצבים
עליו ויקרא הוציאו כל איש מעלי
ולא עמד איש אתו בהתודע יוסף
אל אחיו: ויתן את קלו בבכי וישמעו
מצרים וישמע בית פרעה: ויאמר
יוסף אל אחיו אני יוסף העוד אבי
חי ולא יכלו אחיו לענות אתו כי
נבהלו מפניו: ויאמר יוסף אל אחיו
גשו נא אלי ויגשו ויאמר אני יוסף
אחיכם אשר מכרתם אתי מצרימה:
ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם
כי מכרתם אתי הנה כי למחיה
שלחני אלהים לפניכם: כי זה
שנתים הרעב בקרב הארץ ועוד
חמש שנים אשר אין חריש וקציר:
וישלחני אלהים לפניכם לשום
לכם שארית בארץ ולהחיות לכם
לפליטה גדלה: ועתה לא אתם

שלחתם אתי הנה כי האלהים
וישימני לאב לפרעה ולאדון לכל
ביתו ומשל בכל ארץ מצרים:
מהרו ועלו אל אבי ואמרתם אליו
כה אמר בנך יוסף שמני אלהים
לאדון לכל מצרים רדה אלי אל
תעמד: וישבת בארץ גשן והיית
קרוב אלי אתה ובניך ובני בניך
וצאנך ובקרך וכל אשר לך: וכלכלתי
אתך שם כי עוד חמש שנים רעב
פן תורש אתה וביתך וכל אשר לך:
והנה עיניכם ראות ועיני אחי בנימין
כי פי המדבר אליכם: והגדתם
לאבי את כל כבודי במצרים ואת
כל אשר ראיתם ומהרתם והורדתם
את אבי הנה: ויפל על צוארי בנימן
אחיו ויבך ובנימן בכה על צואריו:
וינשק לכל אחיו ויבך עלהם ואחרי
כן דברו אחיו אתו: והקל נשמע בית
פרעה לאמר באו אחי יוסף וייטב
בעיני פרעה ובעיני עבדיו: ויאמר
פרעה אל יוסף אמר אל אחיך זאת

ידיעאל לא פקד ויעמד את כל הנמצא לפני אפרים וכל יהודה ויוסף כוות ... מהרו ד וסימנ׳ ועלו אל אבי ואמרתם אליו
עשו כמוני פיך ימהר מהרו אל הכהן ... פן תורש ב וסימנ׳ אתה וביתך אל תאהב שנה פן תורש

ארץ ד׳ דמטעמ׳ ארצה וסימנ׳ ויעלו ממצרים נחנו נעבר חלוצים ותרא ותקד בת שבע ולא יפול צרור ארץ [illegible] ה׳ פס׳
אית בהון וכי כי וסימנ׳ ויגדו לו לאמר וכי יפתח איש בר וכי ילדת וכי תקים וכי ישמעון השרים [illegible] ותלוי ל׳ ופחי ל׳

עשו טענו את בעירכם ולכו באו
ארצה כנען׃ וקחו את אביכם ואת
בתיכם ובאו אלי ואתנה לכם את
טוב ארץ מצרים ואכלו את חלב
הארץ׃ ואתה צויתה זאת עשו קחו
לכם מארץ מצרים עגלות לטפכם
ולנשיכם ונשאתם את אביכם
ובאתם׃ ועינכם אל תחס על כליכם
כי טוב כל ארץ מצרים לכם הוא׃
ויעשו כן בני ישראל ויתן להם יוסף
עגלות על פי פרעה ויתן להם צדה
לדרך׃ לכלם נתן לאיש חלפות
שמלת ולבנימן נתן שלש מאות
כסף וחמש חלפת שמלת׃ ולאביו
שלח כזאת עשרה חמרים נשאים
מטוב מצרים ועשר אתנת נשאת
בר ולחם ומזון לאביו לדרך׃ וישלח
את אחיו וילכו ויאמר אלהם אל
תרגזו בדרך׃ ויעלו ממצרים ויבאו
ארץ כנען אל יעקב אביהם׃ ויגדו
לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא
משל בכל ארץ מצרים ויפג לבו

כי לא האמין להם׃ וידברו אליו את
כל דברי יוסף אשר דבר אלהם
וירא את העגלות אשר שלח יוסף
לשאת אתו ותחי רוח יעקב אביהם׃
ויאמר ישראל רב עוד יוסף בני חי ג
אלכה ואראנו בטרם אמות׃ ויסע
ישראל וכל אשר לו ויבא בארה
שבע ויזבח זבחים לאלהי אביו
יצחק׃ ויאמר אלהים לישראל במראת
הלילה ויאמר יעקב יעקב ויאמר
הנני׃ ויאמר אנכי האל אלהי אביך
אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי
גדול אשימך שם׃ אנכי ארד עמך
מצרימה ואנכי אעלך גם עלה
ויוסף ישית ידו על עיניך׃ ויקם
יעקב מבאר שבע וישאו בני ישראל
את יעקב אביהם ואת טפם ואת
נשיהם בעגלות אשר שלח פרעה
לשאת אתו׃ ויקחו את מקניהם ואת
רכושם אשר רכשו בארץ כנען
ויבאו מצרימה יעקב וכל זרעו אתו׃
בניו ובני בניו אתו בנתיו ובנות

הפיחי ל׳ ומחי ל׳ תצליחי ל׳ [illegible] בארה ד׳ וסימנ׳ ויסע ישראל וכל אשר לו ומשם בארה ויגש יותם ויברח באלה בנו בת [illegible]
מלדע וחד ובארת כת׳ אלף [illegible] עלה ג׳ כתיב הי וסימנ׳ ואנכי אעלך גם עלה עלה נעלה וירשנו אותה ועלה עלה ובכו [illegible]

בנו ובני דמציר בן יד וסימנ׳ ובני דן חשים ובני פלוא בני ענה דשן איתן עזריה ובני אפרים ב׳ בן ובני יכניה ובני שכנה ובני
עתניא ובני אלה ובני ידיעאל ובני עזי ובני מררי ובני אולם ה׳ הבאה ג׳ מלעיל וסימנ׳ ארדה נא ואראה הכצעקתה

בניו וכל זרעו הביא אתו מצרימה׃
ואלה שמות
בני ישראל הבאים מצרימה יעקב
ובניו בכר יעקב ראובן׃ ובני ראובן
חנוך ופלוא וחצרן וכרמי׃ ובני
שמעון ימואל וימין ואהד ויכין
וצחר ושאול בן הכנענית׃ ובני
לוי גרשון קהת ומררי׃ ובני יהודה
ער ואונן ושלה ופרץ וזרח וימת
ער ואונן בארץ כנען ויהיו בני פרץ
חצרן וחמול׃ ובני יששכר תולע
ופוה ויוב ושמרן׃ ובני זבלון סרד
ואלון ויחלאל׃ אלה בני לאה אשר
ילדה ליעקב בפדן ארם ואת דינה
בתו כל נפש בניו ובנותיו שלשים
ושלש׃ ובני גד צפיון וחגי שוני
ואצבן ערי וארודי ואראלי׃ ובני
אשר ימנה וישוה וישוי ובריעה
ושרח אחתם ובני בריעה חבר
ומלכיאל׃ אלה בני זלפה אשר נתן
לבן ללאה בתו ותלד את אלה ליעקב
שש עשרה נפש׃ בני רחל אשת

יעקב יוסף ובנימן׃ ויולד ליוסף
בארץ מצרים אשר ילדה לו אסנת
בת פוטי פרע כהן אן את מנשה ואת
אפרים׃ ובני בנימן בלע ובכר ואשבל
גרא ונעמן אחי וראש מפים וחפים
וארד׃ אלה בני רחל אשר ילד
ליעקב כל נפש ארבעה עשר׃ ובני
דן חשים׃ ובני נפתלי יחצאל וגוני
ויצר ושלם׃ אלה בני בלהה אשר
נתן לבן לרחל בתו ותלד את אלה
ליעקב כל נפש שבעה׃ כל הנפש
הבאה ליעקב מצרימה יצאי ירכו
[illegible] נשי בני [illegible] פש ששים
[illegible] ובני יוסף אשר ילד לו במצרים
נפש שנים כל הנפש לבית יעקב
הבאה מצרימה שבעים׃
ואת יהודה שלח
לפניו אל יוסף להורת לפניו גשנה
ויבאו ארצה גשן׃ ויאסר יוסף
מרכבתו ויעל לקראת ישראל
אביו גשנה וירא אליו ויפל על צואריו
ויבך על צואריו עוד׃ ויאמר ישראל

ובני יוסף וישמעו שלשת וג׳ מלרע וסימנ׳ כל הנפש הבאה ליעקב למספרם יתן יה את האשה ה׳ ויולד ג׳ וסי׳
ויולד לחנוך את עירד ויולד ליוסף ויולד לאהרן ה׳ ובני יוסף ל׳ ובני בלהה ל׳ ובני זלפה ל׳ ואת יהודה ל׳

מנעורינו ג מל׳ וסימנ׳ והבשת אכלה נשכבה בבשתינו מנעורינו ועד עתה ׳׳ —— רעה ד׳ כתיב חי וסימנ׳ ויהי הבר
כי תועבת מצרים מה מעשיכם בתר׳ רעה ישראל ׳׳ —— אבותינו ח מל׳ וסימנ׳ גם אבותינו סו פס׳ והבשת אכלה נשכבה

אל יוסף אמותה הפעם אחרי ראותי
את פניך כי עודך חי: ויאמר יוסף
אל אחיו ואל בית אביו אעלה ואגידה
לפרעה ואמרה אליו אחי ובית אבי
אשר בארץ כנען באו אלי: והאנשים
רעי צאן כי אנשי מקנה היו וצאנם
ובקרם וכל אשר להם הביאו: והיה
כי יקרא לכם פרעה ואמר מה מעשיכם:
ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך
מנעורינו ועד עתה גם אנחנו גם
אבתינו בעבור תשבו בארץ גשן
כי תועבת מצרים כל רעה צאן:
ויבא יוסף ויגד לפרעה ויאמר אבי
ואחי וצאנם ובקרם וכל אשר להם
באו מארץ כנען והנם בארץ גשן:
ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים
ויצגם לפני פרעה: ויאמר פרעה
אל אחיו מה מעשיכם ויאמרו
אל פרעה רעה צאן עבדיך גם
אנחנו גם אבותינו: ויאמרו אל
פרעה לגור בארץ באנו כי אין
מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבד

הרעב בארץ כנען ועתה ישבו נא
עבדיך בארץ גשן: ויאמר פרעה
אל יוסף לאמר אביך ואחיך באו
אליך: ארץ מצרים לפניך הוא
במיטב הארץ הושב את אביך
ואת אחיך ישבו בארץ גשן ואם
ידעת ויש בם אנשי חיל ושמתם
שרי מקנה על אשר לי: ויבא יוסף
את יעקב אביו ויעמדהו לפני פרעה
ויברך יעקב את פרעה: ויאמר
פרעה אל יעקב כמה ימי שני חייך:
ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני
מגורי שלשים ומאת שנה מעט
ורעים היו ימי שני חיי ולא השיגו
את ימי שני חיי אבתי בימי מגוריהם:
ויברך יעקב את פרעה ויצא מלפני
פרעה: ויושב יוסף את אביו ואת
אחיו ויתן להם אחזה בארץ מצרים
במיטב הארץ בארץ רעמסס
כאשר צוה פרעה: ויכלכל יוסף
את אביו ואת אחיו ואת כל בית
אביו לחם לפי הטף: ולחם אין בכל

בבשתינו ידענו יי׳ רשעינו יי׳ עזי ומעזי ירא יי׳ אלהי אבותינו והנהו נפל על אשר לא שמעו וכל יהושע ושופטים ותלים כוול׳
מל׳ בר מן חד חס בך בטחו אבותינו ׳׳ —— ויושב ה׳ ג מל׳ וב׳ חס וסימנ׳ יוסף שם את בני ישראל ויושב שם רעבים וישב אתם בערי

אפס ד׳ וסימנ׳ כי אפס כסף אם אפס כסף כי אפס המץ אפס עריץ וחד האפס לנצח חסדו ... נהילה ... וסימנ׳
אתנהלה לאטי וינהלם בלחם נהלת בעזך עלות ינהל אין מנהל לה ועל מבועי מים על מי מנוחות ינהלני תנחני ותנהלני וינהלם

הארץ כי כבד הרעב מאד ותלה ארץ
מצרים וארץ כנען מפני הרעב׃
וילקט יוסף את כל הכסף הנמצא
בארץ מצרים ובארץ כנען בשבר
אשר הם שברים ויבא יוסף את הכסף
ביתה פרעה׃ ויתם הכסף מארץ מצרים
ומארץ כנען ויבאו כל מצרים אל
יוסף לאמר הבה לנו לחם ולמה נמות
נגדך כי אפס כסף׃ ויאמר יוסף הבו
מקניכם ואתנה לכם במקניכם אם
אפס כסף׃ ויביאו את מקניהם אל
יוסף ויתן להם יוסף לחם בסוסים
ובמקנה הצאן ובמקנה הבקר ובחמרים
וינהלם בלחם בכל מקנהם בשנה
ההוא׃ ותתם השנה ההוא ויבאו אליו
בשנה השנית ויאמרו לו לא נכחד
מאדני כי אם תם הכסף ומקנה
הבהמה אל אדני לא נשאר לפני אדני
בלתי אם גויתנו ואדמתנו׃ למה
נמות לעיניך גם אנחנו גם אדמתנו
קנה אתנו ואת אדמתנו בלחם ונהיה
אנחנו ואדמתנו עבדים לפרעה ותן

זרע ונחיה ולא נמות והאדמה לא
תשם׃ ויקן יוסף את כל אדמת מצרים
לפרעה כי מכרו מצרים איש שדהו
כי חזק עלהם הרעב ותהי הארץ לפרעה׃
ואת העם העביר אתו לערים מקצה
גבול מצרים ועד קצהו׃ רק אדמת
הכהנים לא קנה כי חק לכהנים מאת
פרעה ואכלו את חקם אשר נתן
להם פרעה על כן לא מכרו את
אדמתם׃ ויאמר יוסף אל העם הן קניתי
אתכם היום ואת אדמתכם לפרעה
הא לכם זרע וזרעתם את האדמה׃
והיה בתבואת ונתתם חמישית לפרעה
וארבע הידת יהיה לכם לזרע השדה
ולאכלכם ולאשר בבתיכם ולאכל
לטפכם׃ ויאמרו החיתנו נמצא חן
בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה׃
וישם אתה יוסף לחק עד היום הזה
על אדמת מצרים לפרעה לחמש
רק אדמת הכהנים לבדם לא היתה לפרעה׃
וישב ישראל בארץ מצרים בארץ
גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד׃

מקביב ... גויתינו ל׳ גוית ל׳ גופות ל׳ גופת ל׳ ... חמישית ג׳ מל׳ וסימנ׳ והיה בתבואת ואם המקדיש
יגאל את ביתו מעט חמישית ... אדמתכם ו׳ וסימנ׳ הן קניתי אתכם לגדלכם רחמים כי שקר והבאתי אתכם
ונתתי רוחי בכם וחייתם

כדברך יג חס בליש וסימניה לבן חן ושכבתי עם אבתי סלחתי כדברך במה יזכה נער בחקתיך גמול דלפה דבקה ואענה טוב
משרת מגל אדח כל לכגל נעמתי — בנו עמו ד וסימניה ויאמר ליוסף ויצא מעמכם בשנת היובל הזה ובנו ד שפטים

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע
עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו
שבע שנים וארבעים ומאת שנה ויקרבו
ימי ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף
ויאמר לו אם נא מצאתי חן בעיניך
שים נא ידך תחת ירכי ועשית עמדי
חסד ואמת אל נא תקברני במצרים׃
ושכבתי עם אבתי ונשאתני
ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר
אנכי אעשה כדברך׃ ויאמר השבעה
לי וישבע לו וישתחו ישראל על ראש
המטה׃

ויהי אחרי הדברים האלה ויאמר
ליוסף הנה אביך חלה ויקח את שני
בניו עמו את מנשה ואת אפרים׃
ויגד ליעקב ויאמר הנה בנך יוסף בא
אליך ויתחזק ישראל וישב על המטה׃
ויאמר יעקב אל יוסף אל שדי נראה
אלי בלוז בארץ כנען ויברך אתי׃
ויאמר אלי הנני מפרך והרביתך
ונתתיך לקהל עמים ונתתי את הארץ
הזאת לזרעך אחריך אחזת עולם׃

ועתה שני בניך הנולדים לך בארץ
מצרים עד באי אליך מצרימה לי
הם אפרים ומנשה כראובן ושמעון
יהיו לי׃ ומולדתך אשר הולדת
אחריהם לך יהיו על שם אחיהם
יקראו בנחלתם׃ ואני בבאי מפדן
מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך
בעוד כברת ארץ לבא אפרתה
ואקברה שם בדרך אפרת הוא בית לחם׃
וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי
אלה׃ ויאמר יוסף אל אביו בני הם אשר
נתן לי אלהים בזה ויאמר קחם נא אלי
ואברכם׃ ועיני ישראל כבדו מזקן לא
יוכל לראות ויגש אתם אליו וישק להם
ויחבק להם׃ ויאמר ישראל אל יוסף
ראה פניך לא פללתי והנה הראה אתי
אלהים גם את זרעך׃ ויוצא יוסף אתם
מעם ברכיו וישתחו לאפיו ארצה׃
ויקח יוסף את שניהם את אפרים בימינו
משמאל ישראל ואת מנשה בשמאלו
מימין ישראל ויגש אליו׃ וישלח
ישראל את ימינו וישת על ראש אפרים

כברת ארץ ג וסימניה ויסעו מבית אל ואני בבואי מפדן וילך מאתו כברת ארץ — ויגש ה דגש וסימניה המגשה לו ועיני
ישראל כבדו מזקן ויקח יוסף את שניהם ... ויגש הביתה — להקהל עמים ב וסימ ונתתיך לקהל עמים והיית לקהל

לא כן יט וסימנ׳ אבי כי זה לכו נא הגברים עבדי משה יורש אוחילה לפניך הדבר ביתי עם אל אנחנו עשים ויחפאו בני המשפט
ואשמע וגבורתם לא צדיו ב׳ בו יהוה לא כן המה ב׳ בו שמענו הרשעים אחברה חכמים
ואפיצם ב׳ וסימנ׳ אחלקם

והוא הצעיר ואת שמאלו על ראש
מנשה שכל את ידיו כי מנשה
הבכור: ויברך את יוסף ויאמר
האלהים אשר התהלכו אבתי לפניו
אברהם ויצחק האלהים הרעה אתי
מעודי עד היום הזה: המלאך הגאל
אתי מכל רע יברך את הנערים ויקרא
בהם שמי ושם אבתי אברהם ויצחק
וידגו לרב בקרב הארץ: וירא יוסף כי
ישית אביו יד ימינו על ראש אפרים
וירע בעיניו ויתמך יד אביו להסיר
אתה מעל ראש אפרים על ראש
מנשה: ויאמר יוסף אל אביו לא
כן אבי כי זה הבכר שים ימינך
על ראשו: וימאן אביו ויאמר
ידעתי בני ידעתי גם הוא יהיה
לעם וגם הוא יגדל ואולם אחיו
הקטן יגדל ממנו וזרעו יהיה מלא
הגוים: ויברכם ביום ההוא
לאמור בך יברך ישראל לאמר
ישמך אלהים כאפרים וכמנשה
וישם את אפרים לפני מנשה:

ויאמר ישראל אל יוסף הנה אנכי
מת והיה אלהים עמכם והשיב
אתכם אל ארץ אבתיכם: ואני נתתי
לך שכם אחד על אחיך אשר
לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי:

ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו
ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם
באחרית הימים: הקבצו ושמעו
בני יעקב ושמעו אל ישראל
אביכם: ראובן בכרי אתה כחי
וראשית אוני יתר שאת ויתר עז:
פחז כמים אל תותר כי עלית
משכבי אביך אז חללת יצועי עלה:

שמעון ולוי אחים כלי חמס
מכרתיהם: בסדם אל תבא נפשי
בקהלם אל תחד כבדי כי באפם
הרגו איש וברצנם עקרו שור:
ארור אפם כי עז ועברתם כי
קשתה אחלקם ביעקב ואפיצם
בישראל:

ביעקב ואפיצם בישראל לקש עובר לפני רוח וא׳ ברוח קדים אפיצם — אל תחד ב׳ וסימנ׳ בסדם אל תבא נפשי אתם בקבורה
וראשית ו׳ וסימנ׳ ראובן בכרי אתה כחי וראשית ... כל בכורי כל ב׳ ... שמנים ואלה ימי

לבשו ג חס וסימנ׳ כבס ביין לבשו יחבר מדו בשומו ענן לבשו חרבתו וב׳ בנביא וג׳ בכתוב — חכלילי ל׳ ולכפת ל׳
ולקולי ל׳ האשתאולי ל׳ כליל ל׳ — מחלב ג וסימנ׳ ולבן שנים גמול מחלב זכו נזריה מחלב חד בתו וחד בנביאים

יהודה אתה יודוך אחיך ידך בערף
איביך ישתחוו לך בני אביך׃ גור
אריה יהודה מטרף בני עלית כרע
רבץ כאריה וכלביא מי יקימנו׃
לא יסור שבט מיהודה ומחקק מבין
רגליו עד כי יבא שילה ולו יקהת
עמים׃ אסרי לגפן עירה ולשרקה
בני אתנו כבס ביין לבשו ובדם
ענבים סותה׃ חכלילי עינים מיין
ולבן שנים מחלב׃
זבולן לחוף ימים ישכן והוא
לחוף אנית וירכתו על צידן׃

יששכר חמר גרם רבץ בין המשפתים׃
וירא מנחה כי טוב ואת הארץ כי
נעמה ויט שכמו לסבל ויהי למס
עבד׃ דן ידין
עמו כאחד שבטי ישראל׃ יהי דן
נחש עלי דרך שפיפן עלי ארח
הנשך עקבי סוס ויפל רכבו אחור׃
לישועתך קויתי יהוה׃
גד גדוד יגודנו והוא יגד

עקב׃ מאשר שמנה
לחמו והוא יתן מעדני מלך׃
נפתלי אילה שלחה
הנתן אמרי שפר׃
בן פרת יוסף בן פרת עלי
עין בנות צעדה עלי שור׃ וימררהו
ורבו וישטמהו בעלי חצים׃ ותשב
באיתן קשתו ויפזו זרעי ידיו מידי
אביר יעקב משם רעה אבן ישראל׃
מאל אביך ויעזרך ואת שדי ויברכך
ברכת שמים מעל ברכת תהום
רבצת תחת ברכת שדים ורחם׃
ברכת אביך גברו על ברכת הורי
עד תאות גבעת עולם תהיין
לראש יוסף ולקדקד נזיר אחיו׃

בנימין זאב יטרף בבקר יאכל עד
ולערב יחלק שלל׃ כל אלה שבטי
ישראל שנים עשר וזאת אשר
דבר להם אביהם ויברך אותם איש
אשר כברכתו ברך אתם׃ ויצו אותם
ויאמר אלהם אני נאסף אל עמי

וחד בכתובים — ג פיקו מנין ל׳ז מלין ג מכא וג׳ מכא והוא באמצע וסימנ׳ מאשר שמנה ונדיב נדיבות יעץ
הבין דרכה ל׳ בתו וג׳ בנביאים וג׳ בכתוב — ברכת ו׳ ה חס וא׳ מל׳ וסימנ׳ מאל אביך ב׳ בו ודבתליה ברכה אב ך ב בו
כי תקדמנו ברכות טוב מל׳ —

רחם ורחם ו׳ וסימנ׳ ברכת שדים הנשאים ואטמא אותם שאול ועצר רחם רחמתים ושמע הוליד בתרא׳ שום בר נש
פיסו וסימנ׳ קברו את אברהם את אדום שמה קנה קפוד שבר רשפי ׃ וכל זקני ג׳ וסימנ׳ ויעל יוסף לקבר את אביו

קברו אתי אל אבתי אל המערה
אשר בשדה עפרון החתי׃ במערה
אשר בשדה המכפלה אשר על
פני ממרא בארץ כנען אשר קנה
אברהם את השדה מאת עפרן
החתי לאחזת קבר׃ שמה קברו
את אברהם ואת שרה אשתו שמה
קברו את יצחק ואת רבקה אשתו
ושמה קברתי את לאה׃ מקנה
השדה והמערה אשר בו מאת
בני חת׃ ויכל יעקב לצות את בניו
ויאסף רגליו אל המטה ויגוע
ויאסף אל עמיו׃ ויפל יוסף על
פני אביו ויבך עליו וישק לו׃ ויצו
יוסף את עבדיו את הרפאים לחנט
את אביו ויחנטו הרפאים את ישראל׃
וימלאו לו ארבעים יום כי כן ימלאו
ימי החנטים ויבכו אתו מצרים
שבעים יום׃ ויעברו ימי בכיתו
וידבר יוסף אל בית פרעה לאמר
אם נא מצאתי חן בעיניכם דברו נא
באזני פרעה לאמר׃ אבי השביעני

לאמר הנה אנכי מת בקברי אשר
כריתי לי בארץ כנען שמה תקברני
ועתה אעלה נא ואקברה את אבי
ואשובה׃ ויאמר פרעה עלה וקבר
את אביך כאשר השביעך׃ ויעל יוסף
לקבר את אביו ויעלו אתו כל עבדי
פרעה זקני ביתו וכל זקני ארץ מצרים׃
וכל בית יוסף ואחיו ובית אביו רק
טפם וצאנם ובקרם עזבו בארץ
גשן׃ ויעל עמו גם רכב גם פרשים
ויהי המחנה כבד מאד׃ ויבאו עד
גרן האטד אשר בעבר הירדן ויספדו
שם מספד גדול וכבד מאד ויעש
לאביו אבל שבעת ימים׃ וירא יושב
הארץ הכנעני את האבל בגרן האטד
ויאמרו אבל כבד זה למצרים על
כן קרא שמה אבל מצרים אשר
בעבר הירדן׃ ויעשו בניו לו כן
כאשר צום׃ וישאו אתו בניו ארצה כנען
ויקברו אתו במערת שדה המכפלה
אשר קנה אברהם את השדה לאחזת
קבר מאת עפרן החתי על פני ממרא׃

אהרן וכל זקני העיר ההיא וכל זקני העיר דכוות ׃ וכל בית ג׳ וסימנ׳ וכל בית יוסף ואחיו ובית אביו בית מלוא בית
אחיהו וימלט אחימלך בית ישראל מעלים בית שאן ערלי לב אחיך וחבירו הנשיא ׃ ויחנטו ב׳ וסי׳ ישראל יוסף ׃

צום ג וסימנ׳ ויעשו בנו לו פסלי ונסכי כי הקימו בני יהונדב בן רכב ׳׳ ויצוו ד׳ ג מל׳ וחד חס׳ וסימנ׳ אל יוסף לאמר את העם
והכיתם את ישבי וארבתם בכרמים ׳׳ אנכי מת ד׳ וסימנ׳ ויאמר ישוע בקברי אשר כריתי ואלהים פקד יפקד כי אנכי מת

וישב יוסף מצרימה הוא ואחיו
וכל העלים אתו לקבר את אביו
אחרי קברו את אביו: ויראו אחי יוסף
כי מת אביהם ויאמרו לו ישטמנו
יוסף והשב ישיב לנו את כל הרעה
אשר גמלנו אתו: ויצוו אל יוסף
לאמר אביך צוה לפני מותו לאמר:
כה תאמרו ליוסף אנא שא נא פשע
אחיך וחטאתם כי רעה גמלוך
ועתה שא נא לפשע עבדי אלהי
אביך ויבך יוסף בדברם אליו:
וילכו גם אחיו ויפלו לפניו ויאמרו
הננו לך לעבדים: ויאמר אלהם
יוסף אל תיראו כי התחת אלהים
אני: ואתם חשבתם עלי רעה אלהים
חשבה לטבה למען עשה כיום
הזה להחית עם רב: ועתה אל תיראו
אנכי אכלכל אתכם ואת טפכם
וינחם אותם וידבר על לבם: וישב
יוסף במצרים הוא ובית אביו ויחי
יוסף מאה ועשר שנים: וירא
יוסף לאפרים בני שלשים גם

בני מכיר בן מנשה ילדו על ברכי
יוסף: ויאמר יוסף אל אחיו אנכי
מת ואלהים פקד יפקד אתכם
והעלה אתכם מן הארץ הזאת
אל הארץ אשר נשבע לאברהם
ליצחק וליעקב: וישבע יוסף את בני
ישראל לאמר פקד יפקד אלהים
אתכם והעלתם את עצמתי מזה:
וימת יוסף בן מאה ועשר שנים
ויחנטו אתו ויישם בארון במצרים:

פה פיס סימן ימלה:

סכום הפיסוקים שלספר זה אלף וחמש מאות ושלשים
וארבעה סימן אך לד

ואלה שמות בני ישראל הבאים
מצרימה את יעקב איש וביתו באו:
ראובן שמעון לוי ויהודה: יששכר
זבולן ובנימן: דן ונפתלי גד ואשר:
ויהי כל נפש יצאי ירך יעקב שבעים
נפש ויוסף היה במצרים: וימת
יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא:
ובני ישראל פרו וישרצו וירבו

והעלתם ג חס בליש וסימנ׳ והעלתם את עצמתי מזה והעלתי עליכם בשר כי העלתיך מארץ מצרים ׳׳ ואלה ד׳ ריש פיס
בספ׳ וסימנ׳ ואלה שמות ריש ספר בני לוי המשפטים הבגדים אשר יעשו חשן ואפוד ׳׳ וישבע ד׳ וסי׳ יוסף יהושע יהוידע

ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ
אתם׃
ויקם מלך חדש על מצרים אשר ל̇
לא ידע את יוסף׃ ויאמר אל עמו
הנה עם בני ישראל רב ועצום
ממנו׃ הבה נתחכמה לו פן ירבה ל̇ ה̇ וכל וכי ירבה
והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף
גם הוא על שנאינו ונלחם בנו
ועלה מן הארץ׃ וישימו עליו
שרי מסים למען ענתו בסבלתם
ויבן ערי מסכנות לפרעה את
פתם ואת רעמסס׃ וכאשר יענו
אתו כן ירבה וכן יפרץ ויקצו מפני
בני ישראל׃ ויעבדו מצרים את ל̇
בני ישראל בפרך׃ וימררו את וימררו
חייהם בעבדה קשה בחמר
ובלבנים ובכל עבדה בשדה את
כל עבדתם אשר עבדו בהם בפרך׃ ג̇ בפרך
ויאמר מלך מצרים למילדת
העברית אשר שם האחת שפרה
ושם השנית פועה׃ ויאמר בילדכן
את העבריות וראיתן על האבנים ל̇ מל

אם בן הוא והמתן אתו ואם בת הוא
וחיה׃ ותיראן המילדת את האלהים
ולא עשו כאשר דבר אליהן מלך
מצרים ותחיין את הילדים׃ ויקרא
מלך מצרים למילדת ויאמר להן
מדוע עשיתן הדבר הזה ותחיין
את הילדים׃ ותאמרן המילדת אל
פרעה כי לא כנשים המצרית
העברית כי חיות הנה בטרם תבוא
אלהן המילדת וילדו׃ וייטב אלהים
למילדת וירב העם ויעצמו מאד׃
ויהי כי יראו המילדת את האלהים
ויעש להם בתים׃ ויצו פרעה
לכל עמו לאמר כל הבן הילוד
היארה תשליכהו וכל הבת תחיון׃

וילך איש מבית לוי ויקח את בת
לוי׃ ותהר האשה ותלד בן ותרא
אתו כי טוב הוא ותצפנהו שלשה
ירחים׃ ולא יכלה עוד הצפינו
ותקח לו תבת גמא ותחמרה בחמר
ובזפת ותשם בה את הילד ותשם

בכה ל׳ וסימנ׳ והנה נער בכה למשפחתיו ודוד עלה ויגד ליואב הנה ויאמר הואל׳ מן המצפה ומתחנן ומתפלל ׃ — ולכה ג׳ וסימנ׳
מדין שבע בנות והיה לי לאב ולכהן והיה לנו לאב ולכהן ׃ — ותאמרן ג׳ כת׳ כן וסימנ׳ המילדת אל פרעה איש מצרי הצילנו הנשים

בסוף על שפת היאר׃ ותתצב
אחתו מרחק לדעה מה יעשה לו׃
ותרד בת פרעה לרחץ על היאר
ונערתיה הלכת על יד היאר ותרא
את התבה בתוך הסוף ותשלח את
אמתה ותקחה׃ ותפתח ותראהו את
הילד והנה נער בכה ותחמל עליו
ותאמר מילדי העברים זה׃ ותאמר
אחתו אל בת פרעה האלך וקראתי
לך אשה מינקת מן העברית ותינק
לך את הילד׃ ותאמר לה בת פרעה
לכי ותלך העלמה ותקרא את אם
הילד׃ ותאמר לה בת פרעה היליכי
את הילד הזה והינקהו לי ואני אתן
את שכרך ותקח האשה הילד
ותניקהו׃ ויגדל הילד ותבאהו
לבת פרעה ויהי לה לבן ותקרא שמו
משה ותאמר כי מן המים משיתהו׃
ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא
אל אחיו וירא בסבלתם וירא איש
מצרי מכה איש עברי מאחיו׃ ויפן
כה וכה וירא כי אין איש ויך את

המצרי ויטמנהו בחול׃ ויצא ביום
השני והנה שני אנשים עברים
נצים ויאמר לרשע למה תכה
רעך׃ ויאמר מי שמך לאיש שר
ושפט עלינו הלהרגני אתה אמר
כאשר הרגת את המצרי ויירא
משה ויאמר אכן נודע הדבר׃
וישמע פרעה את הדבר הזה ויבקש
להרג את משה ויברח משה מפני
פרעה וישב בארץ מדין וישב על
הבאר׃ ולכהן מדין שבע בנות
ותבאנה ותדלנה ותמלאנה את
הרהטים להשקות צאן אביהן׃
ויבאו הרעים ויגרשום ויקם משה
ויושען וישק את צאנם׃ ותבאנה
אל רעואל אביהן ויאמר מדוע
מהרתן בא היום׃ ותאמרן איש
מצרי הצילנו מיד הרעים וגם דלה
דלה לנו וישק את הצאן׃ ויאמר
אל בנתיו ואיו למה זה עזבתן את
האיש קראן לו ויאכל לחם׃ ויואל
משה לשבת את האיש ויתן את

המשחקות ש׳ — שמך ב׳ וסימנ׳ ויאמר מי שמך לאיש ועתה שמך יי׳ אלהיך ׃ — איו ואיו ה׳ בלש׳ וסימנ׳ ויאמר אל בנתיו איו מלך
חמת למלכים ויגוע אדם ואמרו אלי ׃ — ויואל ל׳ וסי׳ משה הכנעני האמרי הגלי לשבת ולא הוריש מנשה מל׳ שאול ללכת חס׳ ׃ —

צפרה בתו למשה: ותלד בן ויקרא
את שמו גרשם כי אמר גר הייתי בארץ
נכריה:
ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך
מצרים ויאנחו בני ישראל מן
העבדה ויזעקו ותעל שועתם אל
האלהים מן העבדה: וישמע אלהים
את נאקתם ויזכר אלהים את בריתו
את אברהם את יצחק ואת יעקב:
וירא אלהים את בני ישראל וידע
אלהים: ומשה
היה רעה את צאן יתרו חתנו כהן מדין
וינהג את הצאן אחר המדבר ויבא
אל הר האלהים חרבה: וירא מלאך
יהוה אליו בלבת אש מתוך הסנה
וירא והנה הסנה בער באש והסנה
איננו אכל: ויאמר משה אסרה נא
ואראה את המראה הגדל הזה
מדוע לא יבער הסנה: וירא יהוה
כי סר לראות ויקרא אליו אלהים
מתוך הסנה ויאמר משה משה
ויאמר הנני: ויאמר אל תקרב הלם

של נעליך מעל רגליך כי המקום
אשר אתה עומד עליו אדמת קדש
הוא: ויאמר אנכי אלהי אביך אלהי
אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב
ויסתר משה פניו כי ירא מהביט
אל האלהים: ויאמר יהוה ראה
ראיתי את עני עמי אשר במצרים
ואת צעקתם שמעתי מפני נגשיו
כי ידעתי את מכאביו: וארד להצילו
מיד מצרים ולהעלתו מן הארץ
ההוא אל ארץ טובה ורחבה אל ארץ
זבת חלב ודבש אל מקום הכנעני
והחתי והאמרי והפרזי והחוי והיבוסי
ועתה הנה צעקת בני ישראל באה
אלי וגם ראיתי את הלחץ אשר
מצרים לחצים אתם: ועתה לכה
ואשלחך אל פרעה והוצא את עמי
בני ישראל ממצרים: ויאמר משה
אל האלהים מי אנכי כי אלך אל
פרעה וכי אוציא את בני ישראל
ממצרים: ויאמר כי אהיה עמך
וזה לך האות כי אנכי שלחתיך

אעלה ה̇ פת̇ וסימנ̇ מעני מצרים ויעל מלאך את מי אעלה כי אעלה ארוכה לך מודים לאבי ... מנין אהיה כ״א בגימטריא אמר
הקב״ה למשה כמו שהייתי עם אברהם יצחק ויעקב אהיה עמך כשתחשוב ראשי שמותן שלאבות אלף מאברהם יוד מיצחק עין מיעקב

בהוציאך את העם ממצרים תעבדון
את האלהים על ההר הזה: ויאמר
משה אל האלהים הנה אנכי בא
אל בני ישראל ואמרתי להם אלהי
אבותיכם שלחני אליכם ואמרו לי
מה שמו מה אמר אלהם: ויאמר
אלהים אל משה אהיה אשר אהיה
ויאמר כה תאמר לבני ישראל אהיה
שלחני אליכם: ויאמר עוד אלהים
אל משה כה תאמר אל בני ישראל
יהוה אלהי אבתיכם אלהי אברהם
אלהי יצחק ואלהי יעקב שלחני
אליכם זה שמי לעלם וזה זכרי
לדר דר: לך ואספת את זקני ישראל
ואמרת אלהם יהוה אלהי אבתיכם
נראה אלי אלהי אברהם יצחק
ויעקב לאמר פקד פקדתי אתכם
ואת העשוי לכם במצרים: ואמר
אעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ
הכנעני והחתי והאמרי והפרזי
והחוי והיבוסי אל ארץ זבת חלב
ודבש: ושמעו לקלך ובאת אתה

וזקני ישראל אל מלך מצרים
ואמרתם אליו יהוה אלהי העבריים
נקרה עלינו ועתה נלכה נא דרך
שלשת ימים במדבר ונזבחה
ליהוה אלהינו: ואני ידעתי כי לא
יתן אתכם מלך מצרים להלך ולא
ביד חזקה: ושלחתי את ידי והכיתי
את מצרים בכל נפלאתי אשר
אעשה בקרבו ואחרי כן ישלח
אתכם: ונתתי את חן העם הזה בעיני
מצרים והיה כי תלכון לא תלכו
ריקם: ושאלה אשה משכנתה
ומגרת ביתה כלי כסף וכלי זהב
ושמלת ושמתם על בניכם ועל
בנתיכם ונצלתם את מצרים: ויען
משה ויאמר והן לא יאמינו לי ולא
ישמעו בקלי כי יאמרו לא נראה
אליך יהוה: ויאמר אליו יהוה מזה
בידך ויאמר מטה: ויאמר השליכהו
ארצה וישלכהו ארצה ויהי לנחש
וינס משה מפניו: ויאמר יהוה אל
משה שלח ידך ואחז בזנבו וישלח

יבוא כ״א מנין אהיה ... ד״א שיתן להם חמשה חומשי תורה כשתפתח בו דבראשית ה̇ ואלה שמות ה̇ ויקרא ה̇ ויידבר אלף
אלה הדברים יבוא כ״א מנין אהיה ... ולא ישמעו ד̇ וסימנ̇ ויען משה לקול האות לקול אציהם ודברת אליהם ...

הבא ג׳ וסימנ׳ את האנשים ידך אל חיקך לך הצא העיר בתרי מל׳ וחד זרעתם הרבה והבא מעט ׳ ׳ והוריתיך ב׳ בליש׳ חד
מל׳ וחד חס׳ וסימנ׳ אהיה עם פיך מר׳ בדרך חכמה חס׳ ׳ ׳ לקל ה׳ וסימנ׳ האות האות אשר לא ישמע לקול שופר

ידו ויחזק בו ויהי למטה בכפו׃ למען
יאמינו כי נראה אליך יהוה אלהי
אבתם אלהי אברהם אלהי יצחק
ואלהי יעקב׃ ויאמר יהוה לו עוד
הבא נא ידך בחיקך ויבא ידו בחיקו
ויוצאה והנה ידו מצרעת כשלג׃
ויאמר השב ידך אל חיקך וישב
ידו אל חיקו ויוצאה מחיקו והנה
שבה כבשרו׃ והיה אם לא יאמינו
לך ולא ישמעו לקל האת הראשון
והאמינו לקל האת האחרון׃ והיה
אם לא יאמינו גם לשני האתות
האלה ולא ישמעון לקלך ולקחת
ממימי היאר ושפכת היבשה
והיו המים אשר תקח מן היאר
והיו לדם ביבשת׃ ויאמר משה
אל יהוה בי אדני לא איש דברים
אנכי גם מתמול גם משלשם גם
מאז דברך אל עבדך כי כבד פה
וכבד לשון אנכי׃ ויאמר יהוה
אליו מי שם פה לאדם או מי ישום
אלם או חרש או פקח או עור הלא

אנכי יהוה׃ ועתה לך ואנכי אהיה
עם פיך והוריתיך אשר תדבר׃
ויאמר בי אדני שלח נא ביד תשלח׃
ויחר אף יהוה במשה ויאמר הלא
אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר
ידבר הוא וגם הנה הוא יצא לקראתך
וראך ושמח בלבו׃ ודברת אליו
ושמת את הדברים בפיו ואנכי אהיה
עם פיך ועם פיהו והוריתי אתכם
את אשר תעשון׃ ודבר הוא לך
אל העם והיה הוא יהיה לך לפה
ואתה תהיה לו לאלהים׃ ואת המטה
הזה תקח בידך אשר תעשה בו את
האתת׃

וילך משה וישב אל יתר חתנו
ויאמר לו אלכה נא ואשובה אל
אחי אשר במצרים ואראה העודם
חיים ויאמר יתרו למשה לך לשלום׃
ויאמר יהוה אל משה במדין לך
שב מצרים כי מתו כל האנשים
המבקשים את נפשך׃ ויקח משה
את אשתו ואת בניו וירכבם על

לאדם ה׳ וסימנ׳ מי שם פה לאדם והצלתי כאיש הפנים ויאמר לאדם וכל חמש מגלות כוות בר מן ב׳ לאדם חנוך שטוב לפניך עמל
האתת ג׳ חס׳ וסימנ׳ והיה אם לא יאמינו לך ב׳ בו יהיה האת הזה ׳ ׳ שב ב׳ חס׳ וסימנ׳ לך שב מצרים פעמים שבע פעמים

ועשיתם ל' ושננתם ל' טבעתם ל' והודעתם ל' ולמדתם ל' מנאקתם ל' האותם ל' ... ישלח יב' וסימנ' ושלחתי את ידי
בלכתך לשוב מצרימה כשלחו כלה וגם את בצריה את המהומה ... במשמניו רזון לאמר הן ישלח ועל יובל ישלח שרשיו יהי

64

החמר וישב ארצה מצרים ויקח
ל' חס משה את מטה האלהים בידו ויאמר
ב' בטע בספ יהוה אל משה בלכתך לשוב מצרימה
ראה כל המפתים אשר שמתי בידך
ל' ועשיתם לפני פרעה ואני אחזק
והודע ל' את לבו ולא ישלח את העם ואמרת
ושננתם ל' אל פרעה כה אמר יהוה בני בכרי
ישראל ואמר אליך שלח את בני
ויעבדני ותמאן לשלחו הנה אנכי
ב' חס הרג את בנך בכרך ויהי בדרך במלון
עשן בכרך ויפגשהו יהוה ויבקש המיתו ותקח
צפרה צר ותכרת את ערלת בנה
ל' ותגע לרגליו ותאמר כי חתן דמים
כת אתה לי וירף ממנו אז אמרה חתן
ד' וחד דמים למולת
וחתן המלך ס ויאמר יהוה אל אהרן לך לקראת
משה המדברה וילך ויפגשהו
ב' ויבקש המיתו בהר האלהים וישק לו ויגד משה
לאהרן את כל דברי יהוה אשר
ל' שלחו ואת כל האתת אשר צוהו
ל' בך וילך משה ואהרן ויאספו את כל
ז' רחם האלה זקני בני ישראל וידבר אהרן את

כל הדברים אשר דבר יהוה אל משה
ויעש האתת לעיני העם ויאמן ב' אפיש בדוד
העם וישמעו כי פקד יהוה את בני
ישראל וכי ראה את ענים ויקדו ל' וחד
וישתחוו ואחר באו משה ואהרן כי ראה יי'
ויאמרו אל פרעה כה אמר יהוה בעני
אלהי ישראל שלח את עמי ויחגו
לי במדבר ויאמר פרעה מי יהוה ב' פן
אשר אשמע בקלו לשלח את ישראל אשבע ודין
לא ידעתי את יהוה וגם את ישראל
לא אשלח ויאמרו אלהי העברים ה' וג'
נקרא עלינו נלכה נא דרך שלשת אלהי העברי'
ימים במדבר ונזבחה ליהוה אלהינו
פן יפגענו בדבר או בחרב ויאמר
אלהם מלך מצרים למה משה ל'
ואהרן תפריעו את העם ממעשיו ומל'
לכו לסבלתיכם ויאמר פרעה הן
רבים עתה עם הארץ והשבתם
אתם מסבלתם ויצו פרעה ביום
ההוא את הנגשים בעם ואת שטריו ל'
לאמר לא תאספון לתת תבן לעם כת
ללבן הלבנים כתמול שלשם הם כן

למלא תהפכת בלבו בם חרון אפו בם עזוב ויאכלם ... ויאספו ו' וסימנ' את כל זקני בני ישראל את השלו וישלחו
דפלשתים פלשתים את מחניהם את עצמות המוקעים המלך דמלכים אחיכם דירמיה ויאספו כסף וזהב

תאספון ד׳ וסימנ׳ לראות פני לתת תבן ללבן הלבנים לא תאספון לענה לשוב בדרך הזה עוד ׃ הלבנים ג׳ וסימנ׳ לא
תאספון לתת תבן ואת מתכנת הלבנים מקטירים על הלבנים ׃ ויפץ ג׳ וסימנ׳ י׳ אתכם משם העם בכל ארץ מצרים

ילכו וקששו להם תבן׃ ואת מתכנת ל
הלבנים אשר הם עשים תמול
שלשם תשימו עליהם לא תגרעו
ממנו כי נרפים הם על כן הם צעקים ב
לאמר נלכה נזבחה לאלהינו׃ תכבד בתו קול דמי אחיך
העבדה על האנשים ויעשו בה
ואל ישעו בדברי שקר׃ ויצאו ב ואין מושיע ודין
נגשי העם ושטריו ויאמרו אל
העם לאמר כה אמר פרעה אינני
נתן לכם תבן׃ אתם לכו קחו לכם ד ריש פס׳
תבן מאשר תמצאו כי אין נגרע ל
מעבדתכם דבר׃ ויפץ העם בכל קמ׳
ארץ מצרים לקשש קש לתבן׃ ב מה לתבן
והנגשים אצים לאמר כלו מעשיכם ל וחד
דבר יום ביומו כאשר בהיות התבן׃ כלו
ויכו שטרי בני ישראל אשר תפלות דוד
שמו עלהם נגשי פרעה לאמר בן ישי
מדוע לא כליתם חקכם ללבן
כתמול שלשם גם תמול גם היום׃
ויבאו שטרי בני ישראל ויצעקו
אל פרעה לאמר למה תעשה כה יד בטע
לעבדיך׃ תבן אין נתן לעבדיך ל״

ולבנים אמרים לנו עשו והנה עבדיך
מכים וחטאת עמך׃ ויאמר נרפים ל ועשה
אתם נרפים על כן אתם אמרים ל
נלכה נזבחה ליהוה׃ ועתה לכו עבדו ג זוגי
ותבן לא ינתן לכם ותכן לבנים מחלפ׳
תתנו׃ ויראו שטרי בני ישראל
אתם ברע לאמר לא תגרעו מלבניכם ו קמ׳
דבר יום ביומו׃ ויפגעו את משה
ואת אהרן נצבים לקראתם בצאתם
מאת פרעה׃ ויאמרו אלהם ירא ל בטע
יהוה עליכם וישפט אשר הבאשתם מלעיל לכוף
את ריחנו בעיני פרעה ובעיני עבדיו
לתת חרב בידם להרגנו׃ וישב משה
אל יהוה ויאמר למה הרעתה
לעם הזה למה זה שלחתני׃ ומאז ל ומן אז
באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע ל
לעם הזה והצל לא הצלת את עמך׃ ב
6 ויאמר יהוה אל משה עתה תראה לקוחים למות
אשר אעשה לפרעה כי ביד חזקה ודין
ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו׃
קכ״ו פס׳ סימן ... וידבר דדד
אלהים אל משה ויאמר אליו אני

העם מעליו דשמואל ׃ ויצעקו ז׳ וסימנ׳ ויבאו שטרי בני יש׳ ופרעה הקריב וישם מאהל כי רכב ברזל לו ויפגו יהודה
יוציאם יצילם ׃ הרעה ג׳ וסימנ׳ ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך יען אשר עשה מנשה כל הרע אויב הרע לו והוא

ואדע ל וטהרה ל וטהרה ל גדולה בבצרה ל יקידה ל הארורה ל לתורה ל יארה ל כבכורה ל ושערה ל ··· בזרוע
ג מל בלו בליש וסימנ וגאלתי אתכם או הנסה אלהים לבוא ותרף זרוע אף קדקד וכל נביא וכתוב כוות מ ל במג חס וסימ

יהוה: וארא אל אברהם אל יצחק
ואל יעקב באל שדי ושמי יהוה
לא נודעתי להם: וגם הקמתי את
בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען
את ארץ מגריהם אשר גרו בה:
וגם אני שמעתי את נאקת בני
ישראל אשר מצרים מעבדים
אתם ואזכר את בריתי: לכן אמר
לבני ישראל אני יהוה והוצאתי
אתכם מתחת סבלת מצרים והצלתי
אתכם מעבדתם וגאלתי אתכם
בזרוע נטויה ובשפטים גדלים:
ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם
לאלהים וידעתם כי אני יהוה אלהיכם
המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים:
והבאתי אתכם אל הארץ אשר
נשאתי את ידי לתת אתה לאברהם
ליצחק וליעקב ונתתי אתה לכם
מורשה אני יהוה: וידבר משה
כן אל בני ישראל ולא שמעו
אל משה מקצר רוח ומעבדה
קשה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: בא
דבר אל פרעה מלך מצרים וישלח
את בני ישראל מארצו: וידבר משה
לפני יהוה לאמר הן בני ישראל
לא שמעו אלי ואיך ישמעני
פרעה ואני ערל שפתים:

וידבר יהוה אל משה ואל אהרן ויצום
אל בני ישראל ואל פרעה מלך
מצרים להוציא את בני ישראל מארץ
מצרים: אלה
ראשי בית אבתם בני ראובן בכר
ישראל חנוך ופלוא חצרן וכרמי
אלה משפחת ראובן: ובני שמעון
ימואל וימין ואהד ויכין וצחר
ושאול בן הכנענית אלה משפחת
שמעון: ואלה שמות בני לוי
לתלדתם גרשון וקהת ומררי ושני
חיי לוי שבע ושלשים ומאת שנה:
בני גרשון לבני ושמעי למשפחתם:
ובני קהת עמרם ויצהר וחברון
ועזיאל ושני חיי קהת שלש ושלשים

ידעתי הכל היום ולא בזרע ··· ויצום ד וסימנ אל בני ישראל ואל פרעה ואחרי כן נגשו כל בני ישרא ויצום לאמר זה הדבר
ויכרת יוי את ··· מורשה ג וסימנ ונתתי אתה לכם מורשה קהלת יעקב להיותכם מורשה ···

ה̇ בל̇ש דקדים אהרן למשה וסימנ̇ ויקח עמרם את יוכבד דדתו הוא אהרן ומשה ואלה תולדות אהרן ושם אשת עמרם יוכבד בת לוי
וכל כהן מתחשבין חד ·— אתה ד̇ ריש̇ פ̇ס בתו וסימנ̇ אתה תדבר אתה עבד אתה הראית לדעת ·— אלכם ואת בתו

ומאת שנה: ובני מררי מחלי ומושי
אלה משפחת הלוי לתלדתם: ויקח
עמרם את יוכבד דדתו לו לאשה
ותלד לו את אהרן ואת משה ושני
חיי עמרם שבע ושלשים ומאת
שנה: ובני יצהר קרח ונפג וזכרי:
ובני עזיאל מישאל ואלצפן פ
וסתרי: ויקח אהרן את אלישבע
בת עמינדב אחות נחשון לו לאשה
ותלד לו את נדב ואת אביהוא את
אלעזר ואת איתמר: ובני קרח
אסיר ואלקנה ואביאסף אלה
משפחת הקרחי: ואלעזר בן אהרן
לקח לו מבנות פוטיאל לו לאשה
ותלד לו את פינחס אלה ראשי
אבות הלוים למשפחתם: הוא
אהרן ומשה אשר אמר יהוה להם
הוציאו את בני ישראל מארץ
מצרים על צבאתם: ... ים
אל פרעה מלך ... ציא את
בני ישראל ממצ... ים הוא משה
ואהרן: ויהי ביום דבר יהוה אל משה

בארץ מצרים:
וידבר יהוה אל משה
לאמר אני יהוה דבר אל פרעה
מלך מצרים את כל אשר אני דבר
אליך: ויאמר משה לפני יהוה הן
אני ערל שפתים ואיך ישמע אלי
פרעה:
ויאמר יהוה אל משה ראה נתתיך
אלהים לפרעה ואהרן אחיך יהיה
נביאך: אתה תדבר את כל אשר
אצוך ואהרן אחיך ידבר אל פרעה
ושלח את בני ישראל מארצו:
ואני אקשה את לב פרעה והרביתי
את אתתי ואת מופתי בארץ מצרים:
ולא ישמע אלכם פרעה ונתתי את
ידי במצרים והוצאתי את צבאתי
את עמי בני ... רץ מצרים
בשפטים גדלים: וידעו מצרים
כי אני יהוה בנטתי את ידי על
מצרים והוצאתי את בני ישראל
מתוכם: ויעש משה ואהרן
כאשר צוה יהוה אתם כן עשו:

ה̇ בל̇ש דקד̇ אהרן למשה
ד̇ פ̇ס איר̇ בהן את את ואת את ואת
ל̇ פרינ̇ ל̇
ה̇ בל̇ש דקד̇ אהרן ל̇ למשה
ל̇ דסמ̇

ל̇ דסמ̇ ל̇ וי̇ ואני ערל שפתים יב̇ ריש̇ פ̇ס בתו ובני ב̇ מל̇ ו̇ חס בית ל̇ וחס כו̇ל חס צ̇ג ל̇ת מל̇

וסימנ̇ הוא אשר דברתי אלכם ולא ישמע אלכם כי ידבר אלכם לא אוכל לבדי באתם עד הר האמרי לא תערצון ולא תיראון
מהם ·— הן אני ד̇ וסימנ̇ ערל שפתים הן אני כשחרתי לבדי אלה איפה הם הן אני כפיך הן אני עץ יבש ·

וישליכו מל׳ וסימנ׳ איש מטהו ואת מלך העי תלה ויפרשו את השמלה ויהיו קברים וכל מכתו כוות בר מן חד וישליכו את
תורתך ... מימי ו׳ וסימנ׳ קח את מטך ונט אהרן את אשר נכרתו נהרות דמשק פתם את מוצא ציה גם הם ... וירם

ומשה בן שמנים שנה ואהרן בן
שלש ושמנים שנה בדברם אל
פרעה׃
ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן
לאמר׃ כי ידבר אלכם פרעה לאמר
תנו לכם מופת ואמרת אל אהרן
קח את מטך והשלך לפני פרעה
יהי לתנין׃ ויבא משה ואהרן אל
פרעה ויעשו כן כאשר צוה יהוה
וישלך אהרן את מטהו לפני פרעה
ולפני עבדיו ויהי לתנין׃ ויקרא
גם פרעה לחכמים ולמכשפים
ויעשו גם הם חרטמי מצרים
בלהטיהם כן׃ וישליכו איש מטהו
ויהיו לתנינם ויבלע מטה אהרן
את מטתם׃ ויחזק לב פרעה ולא
שמע אלהם כאשר דבר יהוה׃
ויאמר
יהוה אל משה כבד לב פרעה מאן
לשלח העם׃ לך אל פרעה בבקר
הנה יצא המימה ונצבת לקראתו
על שפת היאר והמטה אשר נהפך

לנחש תקח בידך׃ ואמרת אליו
יהוה אלהי העברים שלחני אליך
לאמר שלח את עמי ויעבדני
במדבר והנה לא שמעת עד כה׃
כה אמר יהוה בזאת תדע כי אני
יהוה הנה אנכי מכה במטה אשר
בידי על המים אשר ביאר ונהפכו
לדם׃ והדגה אשר ביאר תמות
ובאש היאר ונלאו מצרים לשתות מים
מן היאר׃ ויאמר
יהוה אל משה אמר אל אהרן קח מטך
ונטה ידך על מימי מצרים על
נהרתם על יאריהם ועל אגמיהם
ועל כל מקוה מימיהם ויהיו דם והיה
דם בכל ארץ מצרים ובעצים ובאבנים׃
ויעשו כן משה ואהרן כאשר צוה
יהוה וירם במטה ויך את המים
אשר ביאר לעיני פרעה ולעיני
עבדיו ויהפכו כל המים אשר ביאר
לדם׃ והדגה אשר ביאר מתה
ויבאש היאר ולא יכלו מצרים
לשתות מים מן היאר ויהי הדם

ח׳ וסימנ׳ במטה את ידו הטבח יד במלך אדרתו מרץ יאשיהו דדברי ימים לבני העם ימינו ושמאלו דדניאל ... שת ו׳ קו׳
וסימנ׳ לי אלהים זרע לבן גם לצאת מני יצא בטוחות חכמה שת קציר ביום נחל ... והדגה ב׳ ריש פיס׳ וסימנ׳ אשר ביאר מתה

מימי ו וסימנ׳ קח מטך ויט אהרן את אשר נכרתו נהרות למשק טתט את מוצא ציה גם חם ׃ ולעבדיך ג׳ וסי׳ למתי

בכל ארץ מצרים׃ ויעשו כן חרטמי
מצרים בלטיהם ויחזק לב פרעה
ולא שמע אלהם כאשר דבר יהוה׃
ויפן פרעה ויבא אל ביתו ולא שת
לבו גם לזאת׃ ויחפרו כל מצרים
סביבת היאר מים לשתות כי לא יכלו
לשתת ממימי היאר׃ וימלא שבעת
ימים אחרי הכות יהוה את היאר׃

ויאמר יהוה אל משה בא אל
פרעה ואמרת אליו כה אמר
יהוה שלח את עמי ויעבדני׃ ואם
מאן אתה לשלח הנה אנכי נגף
את כל גבולך בצפרדעים׃ ושרץ
היאר צפרדעים ועלו ובאו בביתך
ובחדר משכבך ועל מטתך ובבית
עבדיך ובעמך ובתנוריך
ובמשארותיך׃ ובכה ובעמך
ובכל עבדיך יעלו הצפרדעים׃
ויאמר יהוה אל משה אמר
אל אהרן נטה את ידך במטך
על הנהרת על היארים ועל

האגמים והעל את הצפרדעים
על ארץ מצרים׃ ויט אהרן את
ידו על מימי מצרים ותעל
הצפרדע ותכס את ארץ מצרים׃
ויעשו כן החרטמים בלטיהם
ויעלו את הצפרדעים על
ארץ מצרים׃ ויקרא פרעה למשה
ולאהרן ויאמר העתירו אל יהוה
ויסר הצפרדעים ממני ומעמי
ואשלחה את העם ויזבחו ליהוה׃
ויאמר משה לפרעה התפאר עלי
למתי אעתיר לך ולעבדיך ולעמך
להכרית הצפרדעים ממך ומבתיך
רק ביאר תשארנה׃ ויאמר למחר
ויאמר כדברך למען תדע כי אין
כיהוה אלהינו׃ וסרו הצפרדעים
ממך ומבתיך ומעבדיך ומעמך
רק ביאר תשארנה׃ ויצא משה
ואהרן מעם פרעה ויצעק משה
אל יהוה על דבר הצפרדעים אשר
שם לפרעה׃ ויעש יהוה כדבר
משה וימתו הצפרדעים מן הבתים

אעתיר לך ולעבדיך מקנה מה חטאתי לך ׃ ויקרא פרעה למשה ולאהרן ה׳ וסי׳ צפרדעים בידך ארבה ערוב בכורות ׃ ולמחר ה׳ וסי׳ ויאמר
למחר יהיה האות הזה התקדשו למחר גם למחר אני קרוא לה ׃ בגבולך ג׳ מל׳ וסימנ׳ והנה אנחנו בקדש זיתים יהיו לך צפרדעים

יוצא ט׳ מל׳ וסימנ׳ המימה תבנ׳ והעתדתי כחצת הלילה ויריתו סגרת ומסגרת ויראו השמרים ולכל ישראל ויהודה ויבא המלך דויד קדמא׳
דמיפו ועתה קום צא ומן האש יצא ברק וכל כתובים כוות׳ בר מן חד חס והוא כחתן יצא מחפתו ׳ פדת ג׳ חד חס וב׳

מן החצרת ומן השדת׃ ויצברו
אתם חמרם חמרם ותבאש הארץ׃
וירא פרעה כי היתה הרוחה והכבד
את לבו ולא שמע אלהם כאשר
דבר יהוה׃ ויאמר
יהוה אל משה אמר אל אהרן נטה
את מטך והך את עפר הארץ והיה
לכנם בכל ארץ מצרים׃ ויעשו כן
ויט אהרן את ידו במטהו ויך את
עפר הארץ ותהי הכנם באדם
ובבהמה כל עפר הארץ היה כנים
בכל ארץ מצרים׃ ויעשו כן
החרטמים בלטיהם להוציא את
הכנים ולא יכלו ותהי הכנם באדם
ובבהמה׃ ויאמרו החרטמם אל
פרעה אצבע אלהים הוא ויחזק
לב פרעה ולא שמע אלהם כאשר
דבר יהוה׃ ויאמר
יהוה אל משה השכם בבקר והתיצב
לפני פרעה הנה יוצא המימה
ואמרת אליו כה אמר יהוה שלח
עמי ויעבדני׃ כי אם אינך משלח

את עמי הנני משליח בך ובעבדיך
ובעמך ובבתיך את הערב ומלאו
בתי מצרים את הערב וגם האדמה
אשר הם עליה׃ והפליתי ביום ההוא
את ארץ גשן אשר עמי עמד עליה
לבלתי היות שם ערב למען תדע
כי אני יהוה בקרב הארץ׃ ושמתי
פדת בין עמי ובין עמך למחר יהיה
האת הזה׃ ויעש יהוה כן ויבא ערב
כבד ביתה פרעה ובית עבדיו ובכל
ארץ מצרים תשחת הארץ מפני
הערב׃ ויקרא פרעה אל משה
ולאהרן ויאמר לכו זבחו לאלהיכם
בארץ׃ ויאמר משה לא נכון לעשות
כן כי תועבת מצרים נזבח ליהוה
אלהינו הן נזבח את תועבת מצרים
לעיניהם ולא יסקלנו׃ דרך שלשת
ימים נלך במדבר וזבחנו ליהוה
אלהינו כאשר יאמר אלינו׃ ויאמר
פרעה אנכי אשלח אתכם וזבחתם
ליהוה אלהיכם במדבר רק הרחק
לא תרחיקו ללכת העתירו בעדי׃

מל׳ וסימנ׳ ושמתי פדת בין עמי פדת שלח לעמו הרבה עמו פדות ׳ ובכל ארץ ה׳ וסימנ׳ מצרים היה
לחם תשחת הארץ ובכל ארץ יחזתכם גאלה ארץ ממשלתו וחבירו ׳ והך ב׳ וסימנ׳ את עפר הארץ כף אל כף ׳

ויאמר משה הנה אנכי יוצא מעמך
והעתרתי אל יהוה וסר הערב
מפרעה מעבדיו ומעמו מחר רק
אל יסף פרעה התל לבלתי שלח
את העם לזבח ליהוה: ויצא משה
מעם פרעה ויעתר אל יהוה: ויעש
יהוה כדבר משה ויסר הערב
מפרעה מעבדיו ומעמו לא נשאר
אחד: ויכבד פרעה את לבו גם
בפעם הזאת ולא שלח את העם:

ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה
ודברת אליו כה אמר יהוה אלהי
העברים שלח את עמי ויעבדני:
כי אם מאן אתה לשלח ועודך מחזיק
בם: הנה יד יהוה הויה במקנך
אשר בשדה בסוסים בחמרים
בגמלים בבקר ובצאן דבר כבד
מאד: והפלה יהוה בין מקנה ישראל
ובין מקנה מצרים ולא ימות מכל
לבני ישראל דבר: וישם יהוה
מועד לאמר מחר יעשה יהוה

הדבר הזה בארץ: ויעש יהוה את
הדבר הזה ממחרת וימת כל מקנה
מצרים וממקנה בני ישראל לא
מת אחד: וישלח פרעה והנה לא
מת ממקנה ישראל עד אחד ויכבד
לב פרעה ולא שלח את העם:

ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן
קחו לכם מלא חפניכם פיח כבשן
וזרקו משה השמימה לעיני פרעה:
והיה לאבק על כל ארץ מצרים
והיה על האדם ועל הבהמה לשחין
פרח אבעבעת בכל ארץ מצרים:
ויקחו את פיח הכבשן ויעמדו לפני
פרעה ויזרק אתו משה השמימה
ויהי שחין אבעבעת פרח באדם
ובבהמה: ולא יכלו החרטמים
לעמד לפני משה מפני השחין כי
היה השחין בחרטמם ובכל מצרים:
ויחזק יהוה את לב פרעה ולא שמע
אלהם כאשר דבר יהוה אל משה:
ויאמר יהוה

ואשר לא ה׳ דסמיכ׳ וסימנ׳ ואשר לא שם לבו ואשר לא צדה ואשר לא ראהו ואשר לא שמעו ואשר לא טוב עשה ואשר לא יתן
על פיהם ואשר לא בקשו ואשר לא כתן בנתינו דעזרא ׳׳ מסתולל ל׳ משתולל ל׳ ותחולל ל׳ להתגולל ל׳ יהולל ל׳ להתגעול ל׳

אל משה השכם בבקר והתיצב
לפני פרעה ואמרת אליו כה אמר
יהוה אלהי העברים שלח את עמי
ויעבדני׃ כי בפעם הזאת אני שלח
את כל מגפתי אל לבך ובעבדיך
ובעמך בעבור תדע כי אין כמני
בכל הארץ׃ כי עתה שלחתי את
ידי ואך אותך ואת עמך בדבר
ותכחד מן הארץ׃ ואולם בעבור
זאת העמדתיך בעבור הראתך
את כחי ולמען ספר שמי בכל
הארץ׃ עודך מסתולל בעמי לבלתי
שלחם׃ הנני ממטיר כעת מחר
ברד כבד מאד אשר לא היה כמהו
במצרים למן היום הוסדה ועד עתה׃
ועתה שלח העז את מקנך ואת כל
אשר לך בשדה כל האדם והבהמה
אשר ימצא בשדה ולא יאסף
הביתה וירד עלהם הברד ומתו׃
הירא את דבר יהוה מעבדי פרעה
הניס את עבדיו ואת מקנהו אל
הבתים׃ ואשר לא שם לבו אל דבר

יהוה ויעזב את עבדיו ואת מקנהו
בשדה׃
ויאמר יהוה אל משה נטה את ידך
על השמים ויהי ברד בכל ארץ מצרים
על האדם ועל הבהמה ועל כל עשב
השדה בארץ מצרים׃ ויט משה את
מטהו על השמים ויהוה נתן קלת
וברד ותהלך אש ארצה וימטר יהוה
ברד על ארץ מצרים׃ ויהי ברד ואש
מתלקחת בתוך הברד כבד מאד
אשר לא היה כמהו בכל ארץ מצרים
מאז היתה לגוי׃ ויך הברד בכל
ארץ מצרים את כל אשר בשדה
מאדם ועד בהמה ואת כל עשב
השדה הכה הברד ואת כל עץ השדה
שבר׃ רק בארץ גשן אשר שם בני
ישראל לא היה ברד׃ וישלח פרעה
ויקרא למשה ולאהרן ויאמר אלהם
חטאתי הפעם יהוה הצדיק ואני ועמי
הרשעים׃ העתירו אל יהוה ורב
מהית קלת אלהים וברד ואשלחה
אתכם ולא תספון לעמד׃ ויאמר

ויט משה את מטהו ב׳ דסמיכ׳ וסימנ׳ על השמים על ארץ מצרים ׳׳ החרטמים ב׳ חס׳ בליש׳ ובענ׳ ויאמרו החרטמ׳
אל פרעה כי היה השחין בחרטמים ובכל מצרים ׳׳ אני שלח ב׳ וסימנ׳ כי בפעם הזאת אני שלח אל ענ׳ עמקי שפה ׳׳

נתך ג׳ וסימנ׳ ומטר לא נתך עד נתך המים כאשר נתך אפי ׃ — ׃ הקלות ו׳ כתיב כן וסימנ׳ יחדלון ויחדלו הקלות וחבי הלא
קציר חטים מים רבים בעשתהו מי כלג וד׳ חלוף קולת כתי׳ וכל העם ראים את הקו׳ ׃ — ׃ שתי ד׳ חס בלש׳ וסימנ׳ למען שתי

אליו משה כצאתי את העיר אפרש
את כפי אל יהוה הקלות יחדלון
והברד לא יהיה עוד למען תדע
כי ליהוה הארץ׃ ואתה ועבדיך
ידעתי כי טרם תיראון מפני יהוה
אלהים׃ והפשתה והשערה נכתה
כי השערה אביב והפשתה גבעל׃
והחטה והכסמת לא נכו כי אפילת
הנה׃ ויצא משה מעם פרעה את
העיר ויפרש כפיו אל יהוה ויחדלו
הקלות והברד ומטר לא נתך ארצה׃
וירא פרעה כי חדל המטר והברד
והקלת ויסף לחטא ויכבד לבו הוא
ועבדיו׃ ויחזק לב פרעה ולא שלח
את בני ישראל כאשר דבר יהוה ביד
משה׃

ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה
כי אני הכבדתי את לבו ואת לב
עבדיו למען שתי אתתי אלה
בקרבו׃ ולמען תספר באזני בנך
ובן בנך את אשר התעללתי במצרים
ואת אתתי אשר שמתי בם וידעתם

כי אני יהוה׃ ויבא משה ואהרן אל
פרעה ויאמרו אליו כה אמר יהוה
אלהי העברים עד מתי מאנת
לענת מפני שלח עמי ויעבדני׃
כי אם מאן אתה לשלח את עמי
הנני מביא מחר ארבה בגבלך׃
וכסה את עין הארץ ולא יוכל
לראת את הארץ ואכל את יתר
הפלטה הנשארת לכם מן הברד
ואכל את כל העץ הצמח לכם
מן השדה׃ ומלאו בתיך ובתי כל
עבדיך ובתי כל מצרים אשר לא
ראו אבתיך ואבות אבתיך מיום
היותם על האדמה עד היום הזה
ויפן ויצא מעם פרעה׃ ויאמרו
עבדי פרעה אליו עד מתי יהיה
זה לנו למוקש שלח את האנשים
ויעבדו את יהוה אלהיהם הטרם
תדע כי אבדה מצרים׃ ויושב את
משה ואת אהרן אל פרעה ויאמר
אלהם לכו עבדו את יהוה אלהיכם מי
ומי ההלכים׃ ויאמר משה בנערינו

כי נשיא אשתנו שתי לבך למסלה ותשתהו בחיקה ׃ — ׃ פלטה ג׳ חס בלש׳ וסימנ׳ ואכל את יתר הפלטה והכה נותרה
בם ויכו את בני שארית ׃ — ׃ ויצא מעם פרעה ב׳ וסימנ׳ ויפן ויצא מעם פרעה ויצא מעם פרעה בחרי אף ׃ —

עשב הארץ ה̇ וסימנ׳ נטה ידך על ארץ מצרים ויכס את עין כל והיה אם כלה ויציצו מעיר וצאצאיך ״ — ״ ויעל ג̇ דפי וסימנ׳
נטה ידך על ארץ ויקח ויעל מי ימה מי בכס כה אמר כורש דברי ימים קדמא׳ ״ — ״ לפנו דקדים לאחרין בפיסו חד ד׳ בקר

ובזקנינו נלך בבנינו ובבנותנו
בצאננו ובבקרנו נלך כי חג יהוה
לנו: ויאמר אלהם יהי כן יהוה עמכם
כאשר אשלח אתכם ואת טפכם
ראו כי רעה נגד פניכם: לא כן לכו
נא הגברים ועבדו את יהוה כי אתה
אתם מבקשים ויגרש אתם מאת
פני פרעה: ויאמר
יהוה אל משה נטה ידך על ארץ
מצרים בארבה ויעל על ארץ מצרים
ויאכל את כל עשב הארץ את כל
אשר השאיר הברד: ויט משה
את מטהו על ארץ מצרים ויהוה
נהג רוח קדים בארץ כל היום ההוא
וכל הלילה הבקר היה ורוח הקדים
נשא את הארבה: ויעל הארבה על
כל ארץ מצרים וינח בכל גבול
מצרים כבד מאד לפניו לא היה
כן ארבה כמהו ואחריו לא יהיה כן:
ויכס את עין כל הארץ ותחשך
הארץ ויאכל את כל עשב הארץ
ואת כל פרי העץ אשר הותיר הברד

ולא נותר כל ירק בעץ ובעשב השדה
בכל ארץ מצרים: וימהר פרעה לקרא
למשה ולאהרן ויאמר חטאתי
ליהוה אלהיכם ולכם: ועתה שא
נא חטאתי אך הפעם והעתירו
ליהוה אלהיכם ויסר מעלי רק
את המות הזה: ויצא מעם פרעה
ויעתר אל יהוה: ויהפך יהוה רוח
ים חזק מאד וישא את הארבה
ויתקעהו ימה סוף לא נשאר ארבה
אחד בכל גבול מצרים: ויחזק יהוה
את לב פרעה ולא שלח את בני
ישראל:
ויאמר יהוה אל משה נטה ידך
על השמים ויהי חשך על ארץ
מצרים וימש חשך: ויט משה את
ידו על השמים ויהי חשך אפלה
בכל ארץ מצרים שלשת ימים:
לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש
מתחתיו שלשת ימים ולכל בני
ישראל היה אור במושבתם:
ויקרא פרעה אל משה ויאמר לכו

וסימנ׳ ויעל הארבה ולא היה ביום ההוא לפנו אבלה לא היה לפניו מלך ״ — ״ ויתקעהו ל̇ ויורדהו ל̇ ״ — ״
אלהיהם ח̇ וסימנ׳ —— ויאמרו עבדי ב̇ בו ויאף גם זאת וידעו אני יהוה ב̇ בו ״ — ״

עבדו את יהוה רק צאנכם ובקרכם
יצג גם טפכם ילך עמכם: ויאמר
משה גם אתה תתן בידנו זבחים
ועלת ועשינו ליהוה אלהינו: וגם
מקננו ילך עמנו לא תשאר פרסה
כי ממנו נקח לעבד את יהוה
אלהינו ואנחנו לא נדע מה נעבד
את יהוה עד באנו שמה: ויחזק
יהוה את לב פרעה ולא אבה לשלחם:
ויאמר לו פרעה לך מעלי השמר
לך אל תסף ראות פני כי ביום ראתך
פני תמות: ויאמר משה כן
דברת לא אסף עוד ראות פניך:

ויאמר יהוה אל משה עוד נגע אחד
אביא על פרעה ועל מצרים אחרי
כן ישלח אתכם מזה כשלחו כלה
גרש יגרש אתכם מזה: דבר נא
באזני העם וישאלו איש מאת
רעהו ואשה מאת רעותה כלי כסף
וכלי זהב: ויתן יהוה את חן העם
בעיני מצרים גם האיש משה גדול

מאד בארץ מצרים בעיני עבדי
פרעה ובעיני העם:
ויאמר משה כה אמר יהוה
כחצת הלילה אני יוצא בתוך מצרים:
ומת כל בכור בארץ מצרים מבכור
פרעה הישב על כסאו עד בכור
השפחה אשר אחר הרחים וכל
בכור בהמה: והיתה צעקה גדלה
בכל ארץ מצרים אשר כמהו לא
נהיתה וכמהו לא תסף: ולכל בני
ישראל לא יחרץ כלב לשנו למאיש
ועד בהמה למען תדעון אשר יפלה
יהוה בין מצרים ובין ישראל: וירדו
כל עבדיך אלה אלי והשתחוו לי
לאמר צא אתה וכל העם אשר
ברגליך ואחרי כן אצא ויצא מעם
פרעה בחרי אף:
ויאמר יהוה אל משה
לא ישמע אליכם פרעה למען
רבות מופתי בארץ מצרים: ומשה
ואהרן עשו את כל המפתים האלה
לפני פרעה ויחזק יהוה את לב פרעה

יאכלהו ד וחס וסימנ׳ ומררים ומרורים דפסח שני בשלו את הבשר כי מאספיו יאכלהו ... והנתר ל חס ... הראשון ל בראשון
הראשן ל קלשון ל כראשון ל ולשון ל מהראשון ל ... ו זוגי מן ג מיחד חד אל וחד על וסימנ׳ אל המשקוף על

ולא שלח את בני ישראל מארצו׃
ויאמר יהוה
אל משה ואל אהרן בארץ מצרים
לאמר׃ החדש הזה לכם ראש
חדשים ראשון הוא לכם לחדשי
השנה׃ דברו אל כל עדת ישראל
לאמר בעשר לחדש הזה ויקחו
להם איש שה לבית אבת שה לבית׃
ואם ימעט הבית מהיות משה
ולקח הוא ושכנו הקרב אל ביתו
במכסת נפשת איש לפי אכלו תכסו
על השה׃ שה תמים זכר בן שנה
יהיה לכם מן הכבשים ומן העזים
תקחו׃ והיה לכם למשמרת עד
ארבעה עשר יום לחדש הזה
ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל
בין הערבים׃ ולקחו מן הדם ונתנו
על שתי המזוזת ועל המשקוף
על הבתים אשר יאכלו אתו בהם׃
ואכלו את הבשר בלילה הזה צלי
אש ומצות על מררים יאכלהו׃
אל תאכלו ממנו נא ובשל מבשל

במים כי אם צלי אש ראשו על
כרעיו ועל קרבו׃ ולא תותירו ממנו
עד בקר והנתר ממנו עד בקר
באש תשרפו׃ וככה תאכלו אתו
מתניכם חגרים נעליכם ברגליכם
ומקלכם בידכם ואכלתם אתו
בחפזון פסח הוא ליהוה׃ ועברתי
בארץ מצרים בלילה הזה והכיתי
כל בכור בארץ מצרים מאדם
ועד בהמה ובכל אלהי מצרים
אעשה שפטים אני יהוה׃ והיה
הדם לכם לאת על הבתים אשר
אתם שם וראיתי את הדם ופסחתי
עלכם ולא יהיה בכם נגף למשחית
בהכתי בארץ מצרים׃ והיה היום
הזה לכם לזכרון וחגתם אתו חג
ליהוה לדרתיכם חקת עולם תחגהו׃
שבעת ימים מצות תאכלו אך
ביום הראשון תשביתו שאר מבתיכם
כי כל אכל חמץ ונכרתה הנפש
ההוא מישראל מיום הראשן
עד יום השבעי׃ וביום הראשון

המשקוף ל ועל המשקוף ל אל המשפט ל ועל המשפט ל על המשפט ל אל בנימן ל על בנימן ל ועל בנימן ל אל הגוי ל
על הגוי ל ועל הגוי ל אל יהויקים ל על יהויקים ל ועל יהויקים ל אל יחזקיהו ל על יחזקיהו ל ועל יחזקיהו ל

מקרא קדש וביום השביעי מקרא
קדש יהיה לכם כל מלאכה לא
יעשה בהם אך אשר יאכל לכל
נפש הוא לבדו יעשה לכם׃ ושמרתם
את המצות כי בעצם היום הזה
הוצאתי את צבאותיכם מארץ
מצרים ושמרתם את היום הזה
לדרתיכם חקת עולם׃ בראשן
בארבעה עשר יום לחדש בערב
תאכלו מצת עד יום האחד ועשרים
לחדש בערב׃ שבעת ימים שאר
לא ימצא בבתיכם כי כל אכל
מחמצת ונכרתה הנפש ההוא
מעדת ישראל בגר ובאזרח הארץ׃
כל מחמצת לא תאכלו בכל מושבתיכם
תאכלו מצות׃

ויקרא משה לכל זקני ישראל
ויאמר אלהם משכו וקחו לכם
צאן למשפחתיכם ושחטו הפסח׃
ולקחתם אגדת אזוב וטבלתם בדם
אשר בסף והגעתם אל המשקוף
ואל שתי המזוזת מן הדם אשר

מעמד פסח

בסף ואתם לא תצאו איש מפתח
ביתו עד בקר׃ ועבר יהוה לנגף את
מצרים וראה את הדם על המשקוף
ועל שתי המזוזת ופסח יהוה על
הפתח ולא יתן המשחית לבא אל
בתיכם לנגף׃ ושמרתם את הדבר
הזה לחק לך ולבניך עד עולם׃ והיה
כי תבאו אל הארץ אשר יתן יהוה
לכם כאשר דבר ושמרתם את
העבדה הזאת׃ והיה כי יאמרו
אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם׃
ואמרתם זבח פסח הוא ליהוה אשר
פסח על בתי בני ישראל במצרים
בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל
ויקד העם וישתחוו׃ וילכו ויעשו
בני ישראל כאשר צוה יהוה את
משה ואהרן כן עשו׃

ויהי בחצי הלילה ויהוה
הכה כל בכור בארץ מצרים מבכר
פרעה הישב על כסאו עד בכור
השבי אשר בבית הבור וכל בכור
בהמה׃ ויקם פרעה לילה הוא וכל

למהר ג וסימנ׳ למהר לשלחם מן הארץ למהר שלל חש בז וכצבאים על ההרים למהר חד כתו וב׳ בנביא׳ וא׳ בכתוב׳ ——
מטף ל׳ וייף ל׳ ויעף ל׳ דופק ל׳ דלק ל׳ דומשק ל׳ המץ ל׳ הפץ ל׳ זע ל׳ זדוע ל׳ גר ל׳ גר ל׳ ״— ״ כאזרח ל׳ כאלפד ל׳ ארבע ל׳

עבדיו וכל מצרים ותהי צעקה גדלה
במצרים כי אין בית אשר אין שם
מת: ויקרא למשה ולאהרן לילה
ויאמר קומו צאו מתוך עמי גם
אתם גם בני ישראל ולכו עבדו את
יהוה כדברכם: גם צאנכם גם בקרכם
קחו כאשר דברתם ולכו וברכתם
גם אתי: ותחזק מצרים על העם
למהר לשלחם מן הארץ כי אמרו
כלנו מתים: וישא העם את בצקו
טרם יחמץ משארתם צררת
בשמלתם על שכמם: ובני ישראל
עשו כדבר משה וישאלו ממצרים
כלי כסף וכלי זהב ושמלת: ויהוה
נתן את חן העם בעיני מצרים
וישאלום וינצלו את מצרים:

ויסעו בני ישראל מרעמסס סכתה
כשש מאות אלף רגלי הגברים לבד
מטף: וגם ערב רב עלה אתם וצאן
ובקר מקנה כבד מאד: ויאפו את
הבצק אשר הוציאו ממצרים עגת מצות

כי לא חמץ כי גרשו ממצרים ולא יכלו
להתמהמה וגם צדה לא עשו להם:
ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים
שלשים שנה וארבע מאות שנה: ויהי
מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה
ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות
יהוה מארץ מצרים: ליל שמרים הוא
ליהוה להוציאם מארץ מצרים הוא הלילה
הזה ליהוה שמרים לכל בני ישראל
לדרתם:
ויאמר יהוה אל משה ואהרן זאת חקת
הפסח כל בן נכר לא יאכל בו: וכל
עבד איש מקנת כסף ומלתה אתו אז
יאכל בו: תושב ושכיר לא יאכל בו:
בבית אחד יאכל לא תוציא מן הבית
מן הבשר חוצה ועצם לא תשברו בו:
כל עדת ישראל יעשו אתו: וכי יגור אתך
גר ועשה פסח ליהוה המול לו כל זכר
ואז יקרב לעשתו והיה כאזרח הארץ
וכל ערל לא יאכל בו: תורה אחת יהיה
לאזרח ולגר הגר בתוככם: ויעשו כל
בני ישראל כאשר צוה יהוה את משה ואת

חכמת ל׳ בעב ל׳ ״— ״ צבאות ג וסימנ׳ נפקין אומיא לשריא פירוש יצאו כל צבאות יי׳ מארץ מצרים נחלת צבי צבאות
גוים לשני שרי צבאות ישרא׳ ״— ״ בבית ו רפי וסימנ׳ אחד יאכל לא כי לא ישבתו וחב׳ הוי מגיע בית בבית אם יותרו אני והאש׳

אהרן כן עשו׃ ויהי
בעצם היום הזה הוציא יהוה את בני
ישראל מארץ מצרים על צבאתם׃

וידבר יהוה אל משה לאמר׃ קדש לי
כל בכור פטר כל רחם בבני ישראל
באדם ובבהמה לי הוא׃ ויאמר משה
אל העם זכור את היום הזה אשר יצאתם
ממצרים מבית עבדים כי בחזק יד
הוציא יהוה אתכם מזה ולא יאכל חמץ׃
היום אתם יצאים בחדש האביב׃ והיה
כי יביאך יהוה אל ארץ הכנעני והחתי
והאמרי והחוי והיבוסי אשר נשבע
לאבתיך לתת לך ארץ זבת חלב ודבש
ועבדת את העבדה הזאת בחדש
הזה׃ שבעת ימים תאכל מצת וביום
השביעי חג ליהוה׃ מצות יאכל את
שבעת הימים ולא יראה לך חמץ
ולא יראה לך שאר בכל גבלך׃ והגדת
לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה
עשה יהוה לי בצאתי ממצרים׃ והיה לך
לאות על ידך ולזכרון בין עיניך למען

פסח

תהיה תורת יהוה בפיך כי ביד חזקה
הוצאך יהוה ממצרים׃ ושמרת את
החקה הזאת למועדה מימים ימימה׃

והיה כי יבאך יהוה אל ארץ הכנעני
כאשר נשבע לך ולאבתיך ונתנה
לך׃ והעברת כל פטר רחם ליהוה וכל
פטר שגר בהמה אשר יהיה לך הזכרים
ליהוה׃ וכל פטר חמר תפדה בשה ואם
לא תפדה וערפתו וכל בכור אדם בבניך
תפדה׃ והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר
מה זאת ואמרת אליו בחזק יד
הוציאנו יהוה ממצרים מבית עבדים׃ ויהי כי
הקשה פרעה לשלחנו ויהרג יהוה
כל בכור בארץ מצרים מבכר אדם ועד
בכור בהמה על כן אני זבח ליהוה כל
פטר רחם הזכרים וכל בכור בני אפדה׃
והיה לאות על ידכה ולטוטפת בין עיניך
כי בחזק יד הוציאנו יהוה ממצרים׃
ויהי
בשלח פרעה את העם ולא נחם אלהים
דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי

בראתם ג׳ ב׳ חס וא׳ מל׳ וסימנ׳ מלחמה וכל איש ישראל כיון שהוכן בתרא׳ מל׳ ·· ימיש ז׳ וסימנ׳ עמוד הענן יומם לא ימיש מתוך
האהל ממקומו מעשות פרי הוי עיר דמים אין ימיש לו מרחבה תוך ·· ולילה ו׳ וסימנ׳ עמוד הענן יומם לנחתם הדרך ולילה

אמר אלהים פן ינחם העם בראתם
מלחמה ושבו מצרימה: ויסב אלהים
את העם דרך המדבר ים סוף וחמשים
עלו בני ישראל מארץ מצרים: ויקח
משה את עצמות יוסף עמו כי השבע
השביע את בני ישראל לאמר פקד
יפקד אלהים אתכם והעליתם את עצמתי
מזה אתכם: ויסעו מסכת ויחנו באתם
בקצה המדבר: ויהוה הלך לפניהם
יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך
ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת
יומם ולילה: לא ימיש עמוד הענן
יומם ועמוד האש לילה לפני העם:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל
בני ישראל וישבו ויחנו לפני פי החירת
בין מגדל ובין הים לפני בעל צפן
נכחו תחנו על הים: ואמר פרעה לבני
ישראל נבכים הם בארץ סגר עליהם
המדבר: וחזקתי את לב פרעה ורדף
אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו
וידעו מצרים כי אני יהוה ויעשו כן:

ויגד למלך מצרים כי ברח העם
ויהפך לבב פרעה ועבדיו אל העם
ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו
את ישראל מעבדנו: ויאסר את
רכבו ואת עמו לקח עמו: ויקח שש
מאות רכב בחור וכל רכב מצרים
ושלשם על כלו: ויחזק יהוה את
לב פרעה מלך מצרים וירדף אחרי
בני ישראל ובני ישראל יצאים
ביד רמה: וירדפו מצרים אחריהם
וישיגו אותם חנים על הים כל סוס
רכב פרעה ופרשיו וחילו על פי
החירת לפני בעל צפן: ופרעה הקריב
וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים
נסע אחריהם וייראו מאד ויצעקו בני
ישראל אל יהוה: ויאמרו אל משה
המבלי אין קברים במצרים לקחתנו
למות במדבר מה זאת עשית לנו
להוציאנו ממצרים: הלא זה הדבר אשר
דברנו אליך במצרים לאמר חדל ממנו
ונעבדה את מצרים כי טוב לנו עבד
את מצרים ממתנו במדבר: ויאמר

ללילה יהוה דעת ולא דומיה לו אור בעדני כיום יאיר ולילה באים להדביק ·· נסע ב׳ וחס וסימנ׳ והנה מצרים נסע אחריהם
וארון ברית יי׳ נסע לפניהם ·· עצמתי ה׳ בליש׳ וסימנ׳ והעלתם את ויקח משה את עצמות אצל עצמתינו עזור בעצמתי ושפו
עצמתיו ממרום ··

ישועת ה׳ פת׳ וסימנ׳ התיצבו וראו את ישועת יי׳ חשף יי׳ את זרוע קדשו מי יתן מציון ישועת ישראל ואמו כזאת ... הרם ג׳ ב׳
מלרע וא׳ מלעיל וסימנ׳ ואתה הרם את מטך כשופר הרם קולך ויאמר הרם ... באשמרת ב׳ וסימנ׳ הבקר וישקף יי׳

משה אל העם אל תיראו התיצבו
וראו את ישועת יהוה אשר יעשה
לכם היום כי אשר ראיתם את מצרים
היום לא תספו לראתם עוד עד עולם
יהוה ילחם לכם ואתם תחרשון

ויאמר יהוה אל משה מה תצעק אלי
דבר אל בני ישראל ויסעו ואתה
הרם את מטך ונטה את ידך על הים
ובקעהו ויבאו בני ישראל בתוך הים
ביבשה ואני הנני מחזק את לב מצרים
ויבאו אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל
חילו ברכבו ובפרשיו וידעו מצרים
כי אני יהוה בהכבדי בפרעה ברכבו
ובפרשיו ויסע מלאך האלהים
ההלך לפני מחנה ישראל וילך
מאחריהם ויסע עמוד הענן
מפניהם ויעמד מאחריהם ויבא
בין מחנה מצרים ובין מחנה
ישראל ויהי הענן והחשך ויאר
את הלילה ולא קרב זה אל זה
כל הלילה ויט משה את ידו על

הים ויולך יהוה את הים ברוח קדים
עזה כל הלילה וישם את הים
לחרבה ויבקעו המים ויבאו בני
ישראל בתוך הים ביבשה והמים
להם חומה מימינם ומשמאלם
וירדפו מצרים ויבאו אחריהם
כל סוס פרעה רכבו ופרשיו אל
תוך הים ויהי באשמרת הבקר
וישקף יהוה אל מחנה מצרים
בעמוד אש וענן ויהם את מחנה
מצרים ויסר את אפן מרכבתיו וינהגהו
בכבדת ויאמר מצרים אנוסה מפני
ישראל כי יהוה נלחם להם במצרים

ויאמר יהוה אל משה נטה את
ידך על הים וישבו המים על מצרים
על רכבו ועל פרשיו ויט משה
את ידו על הים וישב הים לפנות
בקר לאיתנו ומצרים נסים
לקראתו וינער יהוה את מצרים
בתוך הים וישבו המים ויכסו את
הרכב ואת הפרשים לכל חיל פרעה

... זה אל זה
אל מחנה מצרים ויבאו בתוך המחנה ... תספו ב׳ חס׳ וסימנ׳ לראתם עוד עד עולם על הדבר אשר אנכי
ב׳ וסימנ׳ ולא קרב זה אל זה וקרא זה אל זה ... תחרשון ב׳ חד חס׳ וחד מל׳ וסימנ׳ יי׳ ילחם לכם מי יתן החרש תחרישון

ואנוהו וארוממנהו ויעידוהו ויעידוהו רוחהו ויחברהו כצדקיהו וקראיהו יעזרהו לרחביהו וירדהו ׃ באדירי הגדרי בהדורי הדרי ועירי
עזי וזמרת יה ג׳ וסימנ׳ ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו ודהלל הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד כי עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה

הבאים אחריהם בים לא נשאר בהם עד אחד׃ ובני ישראל הלכו
ביבשה בתוך הים והמים להם חמה מימינם ומשמאלם׃ ויושע
יהוה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים
מת על שפת הים׃ וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה יהוה
במצרים וייראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו׃

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהוה ויאמרו
לאמר   אשירה ליהוה כי גאה גאה   סוס
ורכבו רמה בים׃   עזי וזמרת יה ויהי לי
לישועה   זה אלי ואנוהו   אלהי
אבי וארממנהו׃   יהוה איש מלחמה יהוה
שמו׃   מרכבת פרעה וחילו ירה בים   ומבחר
שלשיו טבעו בים סוף׃   תהמת יכסימו ירדו במצולת כמו
אבן׃   ימינך יהוה נאדרי בכח   ימינך
יהוה תרעץ אויב׃   וברב גאונך תהרס
קמיך   תשלח חרנך יאכלמו כקש׃   וברוח
אפיך נערמו מים   נצבו כמו נד
נזלים   קפאו תהמת בלב ים׃   אמר
אויב ארדף אשיג   אחלק שלל תמלאמו
נפשי   אריק חרבי תורישמו ידי׃   נשפת
ברוחך כסמו ים   צללו כעופרת במים
אדירים׃   מי כמכה באלם יהוה   מי

יאכלמו תמלאמו תורישימו כסמו תבלעמו יאחזמו ותטעמו תביאמו ואשתמו לאלימו מרלמו עבבמו שיתמו נדיבמו לפענו
תעל שאלו מיני מטר ועשותם רשעים והיו לי אמר יי׳ וימלך דויד לעשה עזרי מעם יי׳ אשר חוטא עשה רע והסכנים לא ידעו הבונים
בחומה ואשלח אליהם

כמכה נאדר בקדש | נורא תהלת עשה
פלא: | נטית ימינך תבלעמו ארץ: | נחית
בחסדך עם זו גאלת | נהלת בעזך אל נוה
קדשך: | שמעו עמים ירגזון | חיל
אחז ישבי פלשת: | אז נבהלו אלופי
אדום | אילי מואב יאחזמו רעד | נמגו
כל ישבי כנען: | תפל עליהם אימתה
ופחד | בגדל זרועך ידמו כאבן | עד
יעבר עמך יהוה | עד יעבר עם זו
קנית: | תבאמו ותטעמו בהר נחלתך | מכון
לשבתך פעלת יהוה | מקדש אדני כוננו
ידיך: | יהוה ימלך לעלם ועד: | כי
בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים | וישב יהוה עלהם
את מי הים | ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים:

ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים
אחריה בתפים ובמחלת: ותען להם מרים שירו ליהוה כי גאה גאה
סוס ורכבו רמה בים: | ויסע משה את ישראל מים סוף
ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים:
ויבאו מרתה ולא יכלו לשתת מים ממרה כי מרים הם על כן קרא
שמה מרה: וילנו העם על משה לאמר מה נשתה: ויצעק אל
יהוה ויורהו יהוה עץ וישלך אל המים וימתקו המים שם שם לו

על המים ד̇ וסימנ̇ אשר ביאר ונהפכו לדם ויבאו אילמה ושם שתים את הצפור החיה והשמש זרחה וכל תהלות כוות
לשבע ל̇ וחס̇ וסימנ̇ באכלנו לחם לשבע והשיג לכם דיש את בציר ונתנה הארץ פריה צדה שלא להם והכינו בבליש̇

חק ומשפט ושם נסהו׃ ויאמר
אם שמוע תשמע לקול יהוה אלהיך
והישר בעיניו תעשה והאזנת
למצותיו ושמרת כל חקיו כל
המחלה אשר שמתי במצרים לא
אשים עליך כי אני יהוה רפאך׃
ויבאו אילמה
ושם שתים עשרה עינת מים
ושבעים תמרים ויחנו שם על
המים׃ ויסעו מאילם ויבאו כל עדת
בני ישראל אל מדבר סין אשר בין
אילם ובין סיני בחמשה עשר יום
לחדש השני לצאתם מארץ מצרים׃
וילינו כל עדת בני ישראל על
משה ועל אהרן במדבר׃ ויאמרו
אלהם בני ישראל מי יתן מותנו
ביד יהוה בארץ מצרים בשבתנו
על סיר הבשר באכלנו לחם לשבע
כי הוצאתם אתנו אל המדבר הזה
להמית את כל הקהל הזה ברעב׃
ויאמר יהוה
אל משה הנני ממטיר לכם לחם

מן השמים ויצא העם ולקטו דבר
יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתי
אם לא׃ והיה ביום הששי והכינו
את אשר יביאו והיה משנה
על אשר ילקטו יום יום׃ ויאמר
משה ואהרן אל כל בני ישראל
ערב וידעתם כי יהוה הוציא
אתכם מארץ מצרים׃ ובקר וראיתם
את כבוד יהוה בשמעו את תלנתיכם
על יהוה ונחנו מה כי תלונו עלינו׃
ויאמר משה בתת יהוה לכם בערב
בשר לאכל ולחם בבקר לשבע
בשמע יהוה את תלנתיכם אשר
אתם מלינם עליו ונחנו מה לא
עלינו תלנתיכם כי על יהוה׃ ויאמר
משה אל אהרן אמר אל כל עדת
בני ישראל קרבו לפני יהוה כי שמע
את תלנתיכם׃ ויהי כדבר אהרן אל
כל עדת בני ישראל ויפנו אל המדבר
והנה כבוד יהוה נראה בענן׃

וידבר יהוה אל משה לאמר׃ שמעתי

וסימנ̇ והיה ביום הששי והכינו רשת הכינו וכל דברי ימים כוות במ̇ב̇ וסימנ̇ לבית אבתיכם ושחטו הפסח יום יום ז̇
ד̇ מנכין וסימנ̇ ויהי כדברה אל יוסף יום יום על אשר ילקטו ואותי יום יום לשלמי נדרי יום יום ברוך יי̇ יום יום ואהיה שעשעים

כשלו ל' מרלו ל' ויקהלו ל' הקהילו ל' התקלקלו ל' הבדלו ל' הבדילו ל' בצלו ל' אשתוללו ל' היבלו ל' ויתנצלו ל' הפלו ל' ונמלו ל'
בשלו ל' ונשמלו ל' ומרלו ל' הבשילו ל' וישכילו ל' ויתכלכלו ל' הוזלו ל' — וחם ג' וסימנ' השמש ונמס וחם לאדני

את תלונת בני ישראל דבר אלהם
לאמר בין הערבים תאכלו בשר
ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני
יהוה אלהיכם: ויהי בערב ותעל
השלו ותכס את המחנה ובבקר
היתה שכבת הטל סביב למחנה:
ותעל שכבת הטל והנה על פני
המדבר דק מחספס דק ככפר על
הארץ: ויראו בני ישראל ויאמרו
איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו
מה הוא ויאמר משה אלהם הוא
הלחם אשר נתן יהוה לכם לאכלה:
זה הדבר אשר צוה יהוה לקטו
ממנו איש לפי אכלו עמר לגלגלת
מספר נפשתיכם איש לאשר
באהלו תקחו: ויעשו כן בני ישראל
וילקטו המרבה והממעיט: וימדו
בעמר ולא העדיף המרבה והממעיט
לא החסיר איש לפי אכלו לקטו:
ויאמר משה אלהם איש אל יותר
ממנו עד בקר: ולא שמעו אל משה
ויותרו אנשים ממנו עד בקר וירם

תולעים ויבאש ויקצף עלהם
משה: וילקטו אתו בבקר בבקר
איש כפי אכלו וחם השמש ונמס:
ויהי ביום הששי לקטו לחם משנה
שני העמר לאחד ויבאו כל נשיאי
העדה ויגידו למשה: ויאמר אלהם
הוא אשר דבר יהוה שבתון שבת
קדש ליהוה מחר את אשר תאפו
אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת
כל העדף הניחו לכם למשמרת
עד הבקר: ויניחו אתו עד הבקר
כאשר צוה משה ולא הבאיש ורמה
לא היתה בו: ויאמר משה אכלהו
היום כי שבת היום ליהוה היום לא
תמצאהו בשדה: ששת ימים
תלקטהו וביום השביעי שבת לא
יהיה בו: ויהי ביום השביעי יצאו
מן העם ללקט ולא מצאו:
ויאמר יהוה אל
משה עד אנה מאנתם לשמר מצותי
ותורתי: ראו כי יהוה נתן לכם השבת
על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם

המלך וחם להם — ורמה ב' וסימנ' לא היתה בו ורמה תכסה עליהם — ותורתי ב' בכת' כו' כן וסימנ' עקב
אשר שמע אברהם בקולי עד אנה מאנתם לשמר מצותי — והנח ב' וסימנ' אתו לפני יי' למשמרת על הבלע

ממקמו ו חס וסימנ׳ כל אורי חד מגיח ממקמו ומשחית גוים הסר המלכים עוז וחדוה וישיבהו אל מקומו וכל הנשא וכל איוב
כוות בר מן ב׳ וסימנ׳ ולא עוד תשורנו ויתר ממקמו ׳ אחת ה׳ זק פת וסימנ׳ קח צנצנת ויסבו סגר ויחלק גזרן כבר

יומים שבו איש תחתיו אל־יצא איש
ממקמו ביום השביעי׃ וישבתו
העם ביום השבעי׃ ויקראו בית־ישראל
את־שמו מן והוא כזרע גד לבן
וטעמו כצפיחת בדבש׃ ויאמר משה
זה הדבר אשר צוה יהוה מלא העמר
ממנו למשמרת לדרתיכם למען
יראו את־הלחם אשר האכלתי אתכם
במדבר בהוציאי אתכם מארץ
מצרים׃ ויאמר משה אל־אהרן קח
צנצנת אחת ותן־שמה מלא־העמר
מן והנח אתו לפני יהוה למשמרת
לדרתיכם׃ כאשר צוה יהוה אל־משה
ויניחהו אהרן לפני העדת למשמרת׃
ובני ישראל אכלו את־המן ארבעים
שנה עד־באם אל־ארץ נושבת את
המן אכלו עד־באם אל־קצה ארץ
כנען׃ והעמר עשרית האיפה הוא׃

ויסעו כל־עדת בני־ישראל ממדבר
סין למסעיהם על־פי יהוה ויחנו
ברפידים ואין מים לשתת העם׃ וירב

העם עם־משה ויאמרו תנו־לנו מים
ונשתה ויאמר להם משה מה־תריבון
עמדי מה־תנסון את־יהוה׃ ויצמא שם
העם למים וילן העם על־משה ויאמר
למה זה העליתנו ממצרים להמית
אתי ואת־בני ואת־מקני בצמא׃ ויצעק
משה אל־יהוה לאמר מה אעשה
לעם הזה עוד מעט וסקלני׃ ויאמר
יהוה אל־משה עבר לפני העם וקח
אתך מזקני ישראל ומטך אשר
הכית בו את־היאר קח בידך והלכת׃
הנני עמד לפניך שם על־הצור בחרב
והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה
העם ויעש כן משה לעיני זקני ישראל׃
ויקרא שם המקום מסה ומריבה על־
ריב בני ישראל ועל נסתם את־יהוה
לאמר היש יהוה בקרבנו אם־אין׃

ויבא עמלק וילחם עם־ישראל ברפידם׃
ויאמר משה אל־יהושע בחר־לנו
אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי
נצב על־ראש הגבעה ומטה האלהים

רפידים ב׳ מל׳
וכל חקה מורה שנה תורה בר מן חמשת במא׳ בכי יהיה לביתו שנה אחת וב׳ האחת וסימנ׳ כיור המחלקות ׳ ואין מים
בתו בליש׳ וסימנ׳ ויחנו ברפידים ויסעו מרפידים ושא׳ רפידם כתיב ׳ ואין מים ב׳ וסימנ׳ לשתת העם כי אין לחם

חלישה ג̇ בליש̇ חד חס̇ וב̇ מל̇ וסימנ̇ את עמלק ואין קול ענות חלושה חולש על גוים קדמא̇ ... עתה לה בקר רוש̇ פס̇
וסימנ̇ ידעתי כי גדול עתה שמע בקולי איעצך קומו ועברו עתה לך והכות עתה רוץ נא לקראתה מבלעדי יי̇ על מי

בידי׃ ויעש יהושע כאשר אמר
לו משה להלחם בעמלק ומשה
אהרן וחור עלו ראש הגבעה׃ והיה
כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל
וכאשר יניח ידו וגבר עמלק׃ וידי
משה כבדים ויקחו אבן וישימו
תחתיו וישב עליה ואהרן וחור תמכו
בידיו מזה אחד ומזה אחד ויהי ידיו
אמונה עד בא השמש׃ ויחלש
יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב׃

ויאמר יהוה אל משה כתב זאת
זכרון בספר ושים באזני יהושע
כי מחה אמחה את זכר עמלק מתחת
השמים׃ ויבן משה מזבח ויקרא
שמו יהוה נסי׃ ויאמר כי יד על כס יה
מלחמה ליהוה בעמלק מדר דר׃

קי̇ו פס̇ כימין סבילה

וישמע יתרו כהן מדין חתן משה
את כל אשר עשה אלהים למשה
ולישראל עמו כי הוציא יהוה את
ישראל ממצרים׃ ויקח יתרו חתן

משה את צפרה אשת משה אחר
שלוחיה׃ ואת שני בניה אשר שם
האחד גרשם כי אמר גר הייתי בארץ
נכריה׃ ושם האחד אליעזר כי אלהי
אבי בעזרי ויצלני מחרב פרעה׃
ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו
אל משה אל המדבר אשר הוא
חנה שם הר האלהים׃ ויאמר אל משה
אני חתנך יתרו בא אליך ואשתך ושני
בניה עמה׃ ויצא משה לקראת חתנו
וישתחו וישק לו וישאלו איש לרעהו
לשלום ויבאו האהלה׃ ויספר משה
לחתנו את כל אשר עשה יהוה
לפרעה ולמצרים על אודת ישראל
את כל התלאה אשר מצאתם בדרך
ויצלם יהוה׃ ויחד יתרו על כל הטובה
אשר עשה יהוה לישראל אשר
הצילו מיד מצרים׃ ויאמר יתרו ברוך
יהוה אשר הציל אתכם מיד מצרים
ומיד פרעה אשר הציל את העם מתחת
יד מצרים׃ עתה ידעתי כי גדול יהוה
מכל האלהים כי בדבר אשר זדו עליהם׃

בטחת בוא פתבל מקרוב יחדו נבראו הקץ ירחק התגודדו למה תריעו תכו לבבכם עיני יהיו ואמר חכמה תקשו בימי
רעתי ... מכל האלהים ב̇ וסימנ̇ עתה ידעתי כי גדול יי̇ אלהינו ...

לדרש אלהים ד׳ וסימנ׳ לחתנו לכנס בישראל ולא יכול דויד ויהי לדרש אלהים וב׳ לדרש האלהים וסימנ׳ כל לבבו הכין והכינות
לבבך ׳ ─── ׳ יושב ג׳ מל׳ בספ׳ וסימנ׳ מדוע אתה יושב לבדך פן תכרת ברית ליושב הארץ וחברון ─── לבדך ג׳ וסימנ׳

ויקח יתרו חתן משה עלה וזבחים
לאלהים ויבא אהרן וכל זקני ישראל
לאכל לחם עם חתן משה לפני
האלהים: ויהי ממחרת וישב משה
לשפט את העם ויעמד העם על
משה מן הבקר עד הערב: וירא חתן
משה את כל אשר הוא עשה לעם ויאמר
מה הדבר הזה אשר אתה עשה לעם
מדוע אתה יושב לבדך וכל העם נצב
עליך מן בקר עד ערב: ויאמר משה
לחתנו כי יבא אלי העם לדרש
אלהים: כי יהיה להם דבר בא אלי
ושפטתי בין איש ובין רעהו והודעתי
את חקי האלהים ואת תורתיו: ויאמר
חתן משה אליו לא טוב הדבר אשר
אתה עשה: נבל תבל גם אתה גם
העם הזה אשר עמך כי כבד ממך
הדבר לא תוכל עשהו לבדך: עתה
שמע בקלי איעצך ויהי אלהים
עמך היה אתה לעם מול האלהים
והבאת אתה את הדברים אל האלהים:
והזהרתה אתהם את החקים ואת

התורת והודעת להם את הדרך ילכו
בה ואת המעשה אשר יעשון: ואתה
תחזה מכל העם אנשי חיל יראי
אלהים אנשי אמת שנאי בצע
ושמת עלהם שרי אלפים שרי
מאות שרי חמשים ושרי עשרת:
ושפטו את העם בכל עת והיה כל
הדבר הגדל יביאו אליך וכל הדבר
הקטן ישפטו הם והקל מעליך ונשאו
אתך: אם את הדבר הזה תעשה
וצוך אלהים ויכלת עמד וגם כל
העם הזה על מקמו יבא בשלום:
וישמע משה לקול חתנו ויעש
כל אשר אמר: ויבחר משה אנשי
חיל מכל ישראל ויתן אתם ראשים
על העם שרי אלפים שרי מאות
שרי חמשים ושרי עשרת:
ושפטו את העם בכל עת את
הדבר הקשה יביאון אל משה
וכל הדבר הקטן ישפוטו הם:
וישלח משה את חתנו וילך לו
אל ארצו:

חתן משה ויחרד אחימלך אתה הוא יוי לבדך ג׳ ─── תורתיו ג׳ וסימנ׳ והודעתי את חוקי האלהים ואת ואם ככלמו מכל אשר לכל
חקות בית יוי וחד ותורותו יכתבו ויחזק תורותו כלי ─── איעצך ג׳ וסימנ׳ עתה שמע בקלי הנני הולך לעמי וכי איעצך

הגדה ג̇ מל̇ בליש̇ וסימנ̇ ותגיד לבני ישראל הגד נגיד למלך ובעל כנפים יגיד דבר ׃ —— השלשי ב̇ חס̇ וסימנ̇ כי ביום השלשי
והשלשי שמ[illegible] שלום וכל דברי ימים כוותה̇ בת̇ג וסימנ̇ יחדיאל לארם יחזיאל ולמשלמיהו שר הצבא השלשי ב̇ בן ׃

בחדש השלישי לצאת בני ישראל
מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר
סיני׃ ויסעו מרפידים ויבאו מדבר
סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל
נגד ההר׃ ומשה עלה אל האלהים
ויקרא אליו יהוה מן ההר לאמר כה
תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל׃
אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים
ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא
אתכם אלי׃ ועתה אם שמוע
תשמעו בקלי ושמרתם את
בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים
כי לי כל הארץ׃ ואתם תהיו לי ממלכת
כהנים וגוי קדוש אלה הדברים
אשר תדבר אל בני ישראל׃ ויבא
משה ויקרא לזקני העם וישם
לפניהם את כל הדברים האלה
אשר צוהו יהוה׃ ויענו כל העם
יחדו ויאמרו כל אשר דבר יהוה
נעשה וישב משה את דברי העם
אל יהוה׃ ויאמר יהוה אל משה הנה
אנכי בא אליך בעב הענן בעבור

ישמע העם בדברי עמך וגם בך
יאמינו לעולם ויגד משה את דברי
העם אל יהוה׃ ויאמר יהוה אל משה
לך אל העם וקדשתם היום ומחר
וכבסו שמלתם׃ והיו נכנים ליום
השלישי כי ביום השלשי ירד יהוה
לעיני כל העם על הר סיני׃ והגבלת
את העם סביב לאמר השמרו לכם
עלות בהר ונגע בקצהו כל הנגע
בהר מות יומת׃ לא תגע בו יד כי סקול
יסקל או ירה יירה אם בהמה אם
איש לא יחיה במשך היבל המה יעלו
בהר׃ וירד משה מן ההר אל העם
ויקדש את העם ויכבסו שמלתם׃
ויאמר אל העם היו נכנים לשלשת
ימים אל תגשו אל אשה׃ ויהי ביום
השלישי בהית הבקר ויהי קלת
וברקים וענן כבד על ההר וקל
שפר חזק מאד ויחרד כל העם
אשר במחנה׃ ויוצא משה את העם
לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו
בתחתית ההר׃ והר סיני עשן כלו

וגוי ד̇ וסימנ̇ ממלכת כהנים וגוי קדוש הנה עם כא ותצירו הגוי לא תדע תקרא ׃ —— סקול יסקל ב̇ וסימנ̇ לא תגע
בו יד כי סקול סקל השור ולא יאכל את בשרו ׃ —— לעולם ב̇ מל̇ בתו̇ וסימנ̇ וגם בך יאמינו לא תדרש שלמם ׃

על הר סיני ג׳ דסמ׳ וסימנ׳ והיו נכנים וירד יי׳ בענן וישכן כבוד יי׳ ... וקל שופר ג׳ וסימנ׳ חזק מאד לא נשמע
בחצצרות וקל שופר ... את השמים ואת הארץ יו׳ וסימנ׳ בראשית ברא זכור את יום השבת ביני ובין בני

מפני אשר ירד עליו יהוה באש
ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד
כל ההר מאד׃ ויהי קול השפר הולך
וחזק מאד משה ידבר והאלהים
יעננו בקול׃ וירד יהוה על הר סיני
אל ראש ההר ויקרא יהוה למשה
אל ראש ההר ויעל משה׃ ויאמר
יהוה אל משה רד העד בעם פן
יהרסו אל יהוה לראות ונפל ממנו
רב׃ וגם הכהנים הנגשים אל יהוה
יתקדשו פן יפרץ בהם יהוה׃ ויאמר
משה אל יהוה לא יוכל העם לעלת
אל הר סיני כי אתה העדתה בנו
לאמר הגבל את ההר וקדשתו׃ ויאמר
אליו יהוה לך רד ועלית אתה
ואהרן עמך והכהנים והעם אל
יהרסו לעלת אל יהוה פן יפרץ
בם׃ וירד משה אל העם ויאמר אלהם׃
וידבר אלהים
את כל הדברים האלה לאמר׃
אנכי יהוה אלהיך
אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית

עבדים׃ לא יהיה לך אלהים אחרים
על פני לא תעשה לך פסל וכל
תמונה אשר בשמים ממעל ואשר
בארץ מתחת ואשר במים מתחת
לארץ לא תשתחוה להם ולא תעבדם
כי אנכי יהוה אלהיך אל קנא פקד
עון אבת על בנים על שלשים ועל
רבעים לשנאי׃ ועשה חסד לאלפים
לאהבי ולשמרי מצותי׃
לא תשא את שם
יהוה אלהיך לשוא כי לא ינקה יהוה
את אשר ישא את שמו לשוא׃

זכור את יום השבת לקדשו׃ ששת
ימים תעבד ועשית כל מלאכתך
ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך
לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך
ובתך עבדך ואמתך ובהמתך וגרך
אשר בשעריך׃ כי ששת ימים
עשה יהוה את השמים ואת הארץ
את הים ואת כל אשר בם וינח ביום
השביעי על כן ברך יהוה את יום

ישרא׳ העידתי בכם ומחירו ואעשה בם ... הוא האלהים וחבירו האלהי מקרוב אמר אל זרובבל עוד אחת מעט היא ויאמר
חירם ... וינח ו׳ וסימנ׳ הארבה ביום השביעי וינח יי׳ להם נכנה את הערים וישמרו כל יהודה ותשקט ...

וכל ה׳ ריש׳ פס׳ בסף וסימנ׳ עבד איש פטר חמור העם ראים את הקולת איש איש אשה וכל הנשים היהדת ׳ לבעבור ג׳
וסימנ׳ נסות אתכם בא האלהים סביב אתכם הדבר הבא ... אבשלום ׳ וינעו ברוש נרתעו לאחוריהן שנים עשר

השבת ויקדשהו׃
כבד את אביך ואת אמך למען
יארכון ימיך על האדמה אשר יהוה
אלהיך נתן לך׃ לא
תרצח׃ לא
תנאף׃ לא
תגנב׃ לא
תענה ברעך עד שקר׃ לא
תחמד בית רעך לא
תחמד אשת רעך ועבדו ואמתו
ושורו וחמרו וכל אשר לרעך׃

וכל העם ראים את הקולת ואת
הלפידם ואת קול השפר ואת ההר
עשן וירא העם וינעו ויעמדו מרחק׃
ויאמרו אל משה דבר אתה עמנו ו
ונשמעה ואל ידבר עמנו אלהים
פן נמות׃ ויאמר משה אל העם אל
תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא
האלהים ובעבור תהיה יראתו ע
פניכם לבלתי תחטאו׃ ויעמד
העם מרחק ומשה נגש אל הערפל

אשר שם האלהים׃
ויאמר יהוה אל משה כה
תאמר אל בני ישראל אתם ראיתם
כי מן השמים דברתי עמכם׃ לא
תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב
לא תעשו לכם׃ מזבח אדמה תעשה
לי וזבחת עליו את עלתיך ואת
שלמיך את צאנך ואת בקרך בכל
המקום אשר אזכיר את שמי
אבוא אליך וברכתיך׃ ואם מזבח
אבנים תעשה לי לא תבנה אתהן
גזית כי חרבך הנפת עליה ותחללה׃
ולא תעלה במעלת על מזבחי
אשר לא תגלה ערותך עליו׃

ואלה המשפטים אשר תשים
לפניהם׃ כי תקנה עבד עברי שש
שנים יעבד ובשבעת יצא לחפשי
חנם׃ אם בגפו יבא בגפו יצא אם
בעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו׃
אם אדניו יתן לו אשה וילדה לו בנים
או בנות האשה וילדיה תהיה לאדניה

הג׳ כבד מחנה ישראל ומלאכים ... עליך ג׳ חס וסימנ׳ מזבח
אדמה תעשה לי ... וכל משנה תורה כוות׳

ואם ז׳ ריש פסוק בפרש׳ וסימנ׳ ואם אמר יאמר לבנו ייעדנה ואם שלש אלה ואם אסון יהיה ואם שור נגח יגח
והאלהים ז׳ וסימנ׳ נסה את אברהם יעננו בקול אנה לידו בבקר את ירבעם עשה שיראו מלפניו יבקש את נרדף לא תבנה

והוא יצא בגפו ואם אמר יאמר
העבד אהבתי את אדני את אשתי
ואת בני לא אצא חפשי והגישו
אדניו אל האלהים והגישו אל הדלת
או אל המזוזה ורצע אדניו את
אזנו במרצע ועבדו לעלם
וכי ימכר איש את
בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים
אם רעה בעיני אדניה אשר לא יעדה
והפדה לעם נכרי לא ימשל למכרה
בבגדו בה ואם לבנו ייעדנה כמשפט
הבנות יעשה לה אם אחרת יקח
לו שארה כסותה וענתה לא יגרע
ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה
חנם אין כסף
מכה איש ומת מות יומת
ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו
ושמתי לך מקום אשר ינוס שמה
וכי יזד איש
על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי
תקחנו למות ומכה
אביו ואמו מות יומת

וגנב איש ומכרו ונמצא בידו
מות יומת ומקלל
אביו ואמו מות יומת
וכי יריבן אנשים והכה
איש את רעהו באבן או באגרף ולא
ימות ונפל למשכב אם יקום והתהלך
בחוץ על משענתו ונקה המכה רק
שבתו יתן ורפא ירפא
וכי יכה איש את עבדו
או את אמתו בשבט ומת תחת ידו
נקם ינקם אך אם יום או יומים יעמד
לא יקם כי כספו הוא
וכי ינצו אנשים ונגפו אשה
הרה ויצאו ילדיה ולא יהיה אסון
ענוש יענש כאשר ישית עליו בעל
האשה ונתן בפללים ואם אסון יהיה
ונתתה נפש תחת נפש עין תחת
עין שן תחת שן יד תחת יד רגל
תחת רגל כויה תחת כויה פצע
תחת פצע חבורה תחת חבורה
וכי יכה איש
את עין עבדו או את עין אמתו

בית ג׳ פסוק כל מלתהון מפיק הי וסימנ׳ אם אחרת יקח לו והשבתי כל משושה חגה אז ראה ויספרה חד בתורה
וא׳ בנביא וא׳ בכתובים ויצאו ז׳ וסימנ׳ ממכון מים ובגפו אשה הרה זקניך אחריכן עד התיחסו ויצאו ול׳ ז׳ בכב׳

עינו ג׳ בתו וסימנ׳ לחפשי ישלחנו לא הכך הנגע או תבלל בעינו כעין הבדלח תרע עינו באחיו באישון עינו לא כהתה עינו
יב׳ פיסו את בהון אם אם וסימנ׳ אם זרחה השמש אם בגפו יבא אם לא ימצא הגנב אם בעליו עמו אם נבלה תגנה אם אתם

ושחתה לחפשי ישלחנו תחת עינו׃
ואם שן עבדו או שן אמתו יפיל
לחפשי ישלחנו תחת שנו׃

וכי יגח שור את איש או את אשה
ומת סקול יסקל השור ולא יאכל
את בשרו ובעל השור נקי׃ ואם
שור נגח הוא מתמל שלשם והועד
בבעליו ולא ישמרנו והמית איש
או אשה השור יסקל וגם בעליו
יומת׃ אם כפר יושת עליו ונתן פדין
נפשו ככל אשר יושת עליו׃ או
בן יגח או בת יגח כמשפט הזה
יעשה לו׃ אם עבד יגח השור או
אמה כסף שלשים שקלים יתן
לאדניו והשור יסקל׃
וכי יפתח איש בור או כי יכרה
איש בר ולא יכסנו ונפל שמה שור
או חמור׃ בעל הבור ישלם כסף ישיב
לבעליו והמת יהיה לו׃
וכי יגף שור איש את
שור רעהו ומת ומכרו את השור

החי וחצו את כספו וגם את המת
יחצון׃ או נודע כי שור נגח הוא
מתמול שלשם ולא ישמרנו
בעליו שלם ישלם שור תחת השור
והמת יהיה לו׃ כי
יגנב איש שור או שה וטבחו או
מכרו חמשה בקר ישלם תחת
השור וארבע צאן תחת השה׃ אם
במחתרת ימצא הגנב והכה ומת
אין לו דמים׃ אם זרחה השמש עליו
דמים לו שלם ישלם אם אין לו
ונמכר בגנבתו׃ אם המצא תמצא
בידו הגנבה משור עד חמור עד
שה חיים שנים ישלם׃
כי יבער איש שדה או
כרם ושלח את בעירה ובער בשדה
אחר מיטב שדהו ומיטב כרמו
ישלם׃ כי תצא אש
ומצאה קצים ונאכל גדיש או הקמה
או השדה שלם ישלם המבער את
הבערה׃ כי יתן איש
אל רעהו כסף או כלים לשמר וגנב

זרחה ד׳ וסימנ׳ השמש
אם בצריח באו אם יתקע שופר בעיר אם תבוא באהל ביתי אם תדברנה שכבי אם כוח אבנים
עליו דמים לו והשמש זרחה שמש זרחה ונודד והצרעת זרחה וחרו זרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה

שלמה ו' בתו בלש' וסימנ' על כל דבר פשע אם חבל תחבל שלמת השב תשיב לו את העבוט לא בלו שלמתיכם מעליכם
וכל קרי כוות למור קריים למים בסט' טים קריס ללמד וסימנ' ויקרא יעקב שמלתו ויקרע יהושע ויאמרו גיתן ויפרשו

מביתה האיש אם ימצא הגנב ישלם
שנים׃ אם לא ימצא הגנב ונקרב
בעל הבית אל האלהים אם לא
שלח ידו במלאכת רעהו׃ על כל דבר
פשע על שור על חמור על שה
על שלמה על כל אבדה אשר
יאמר כי הוא זה עד האלהים יבא דבר
שניהם אשר ירשיען אלהים ישלם
שנים לרעהו׃ כי
יתן איש אל רעהו חמור או שור או
שה וכל בהמה לשמר ומת או נשבר
או נשבה אין ראה׃ שבעת יהוה תהיה
בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת
רעהו ולקח בעליו ולא ישלם׃ ואם
גנב יגנב מעמו ישלם לבעליו׃ אם
טרף יטרף יבאהו עד הטרפה לא
ישלם׃
וכי ישאל איש מעם רעהו ונשבר
או מת בעליו אין עמו שלם ישלם׃
אם בעליו עמו לא ישלם אם שכיר
הוא בא בשכרו׃ וכי
יפתה איש בתולה אשר לא ארשה

ושכב עמה מהר ימהרנה לו לאשה׃
אם מאן ימאן אביה לתתה לו כסף
ישקל כמהר הבתולת׃
מכשפה לא תחיה׃ כל שכב
עם בהמה מות יומת׃
זבח לאלהים יחרם בלתי
ליהוה לבדו׃ וגר לא תונה ולא תלחצנו
כי גרים הייתם בארץ מצרים׃ כל
אלמנה ויתום לא תענון׃ אם ענה
תענה אתו כי אם צעק יצעק אלי
שמע אשמע צעקתו׃ וחרה
אפי והרגתי אתכם בחרב והיו
נשיכם אלמנות ובניכם יתמים׃

אם כסף תלוה את עמי את העני
עמך לא תהיה לו כנשה לא תשימון
עליו נשך׃ אם חבל תחבל שלמת
רעך עד בא השמש תשיבנו לו׃
כי הוא כסותה לבדה הוא שמלתו
לערו במה ישכב והיה כי יצעק אלי
ושמעתי כי חנון אני׃
אלהים לא תקלל ונשיא

הנה הוא לוטה ויסף וידחן ויחלף מי צרר ורחצית ומכת וכל ושעיה כוות שבעה ה' וחס וסימנ' שבעת יהוה תהיה בין שניהם
כל כדר ויחמל המלך על מפיבשת ומדוע לא שמרת את שבעת יהוה אני פי מלך שמר וחד ושבועה ואיש את רעהו

כסותה ל̇ בעירה ל̇ ברעה ל̇ ובכחה ל̇ עירה ל̇ סותה ל̇ קבה ל̇ לחה ל̇ ראה ל̇ דלה ל̇ מחה ל̇ ירה ל̇ רבה חס
בליש וסימנה ולא תענה על רב כבב לרב יוי ורב לא ידעו אחקרהו אל תצא לרב אם אמאס משפט עבדי

בעמך לא תאר׃ מלאתך ודמעך
לא תאחר בכור בניך תתן לי׃ כן
תעשה לשרך לצאנך שבעת ימים
יהיה עם אמו ביום השמיני תתנו לי׃
ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה
טרפה לא תאכלו לכלב תשלכון אתו׃
לא תשא שמע
שוא אל תשת ידך עם רשע להית
עד חמס׃ לא תהיה אחרי רבים לרעת
ולא תענה על רב לנטת אחרי רבים
להטת׃ ודל לא תהדר בריבו׃
כי תפגע שור
איבך או חמרו תעה השב תשיבנו
לו׃ כי תראה
חמור שנאך רבץ תחת משאו וחדלת
מעזב לו עזב תעזב עמו׃
לא תטה משפט
אבינך בריבו׃ מדבר שקר תרחק
ונקי וצדיק אל תהרג כי לא אצדיק
רשע׃ ושחד לא תקח כי השחד
יעור פקחים ויסלף דברי צדיקים׃
וגר לא תלחץ ואתם ידעתם את

נפש הגר כי גרים הייתם בארץ
מצרים׃ ושש שנים תזרע את
ארצך ואספת את תבואתה׃ והשביעת
תשמטנה ונטשתה ואכלו אביני
עמך ויתרם תאכל חית השדה כן
תעשה לכרמך לזיתך׃ ששת ימים
תעשה מעשיך וביום השביעי
תשבת למען ינוח שורך וחמרך
וינפש בן אמתך והגר׃ ובכל אשר
אמרתי אליכם תשמרו ושם אלהים
אחרים לא תזכירו לא ישמע על
פיך׃ שלש רגלים תחג לי בשנה׃
את חג המצות תשמר שבעת ימים
תאכל מצות כאשר צויתך למועד
חדש האביב כי בו יצאת ממצרים
ולא יראו פני ריקם׃ וחג הקציר
בכורי מעשיך אשר תזרע בשדה
וחג האסף בצאת השנה באספך
את מעשיך מן השדה׃ שלש
פעמים בשנה יראה כל זכורך
אל פני האדן יהוה׃ לא תזבח על
חמץ דם זבחי ולא ילין חלב חגי

ויסלף ב̇ וסימנה ושחד לא תקח כי השחד לא תטה משפט ו̇ וסלף בוגדים ושש ג̇ ריש פיס וסימנה שנים תזרע
מאות איש חגרים מעלות לכסא וצדיק ו̇ וסימנה מדבר שקר דבר אל בני עמך הנה עפלה לוה רשע חונן יוי וצדיק זרח בחשך
יכין וצדיק ילבש בעבור סופה ואין רע כל היום התאוה תאוה בפשע אדם רע

וברך ג וסימנ׳ את לחמך ואת מימיך ואהבך וברכך והרבך וברך עלי את אלקנה ·—· אמלא ג וסימנ׳ את מספר ימיך אמלא את
ופי אמלא תוכחות ואוצרותיהם אמלא וחד נאמלא אתו ·—· אשלח ט וסימנ׳ גדי עזים מן הצאן יהי כן יהוה עמכם

עד בקר: ראשית בכורי אדמתך
תביא בית יהוה אלהיך לא תבשל
גדי בחלב אמו:
הנה אנכי שלח מלאך לפניך לשמרך
בדרך ולהביאך אל המקום אשר
הכנתי: השמר מפניו ושמע בקלו
אל תמר בו כי לא ישא לפשעכם
כי שמי בקרבו: כי אם שמוע תשמע
בקלו ועשית כל אשר אדבר ואיבתי
את איביך וצרתי את צרריך: כי ילך
מלאכי לפניך והביאך אל האמרי
והחתי והפרזי והכנעני החוי והיבוסי
והכחדתיו: לא תשתחוה לאלהיהם
ולא תעבדם ולא תעשה כמעשיהם
כי הרס תהרסם ושבר תשבר מצבתיהם:
ועבדתם את יהוה אלהיכם וברך
את לחמך ואת מימיך והסרתי מחלה
מקרבך: לא תהיה
משכלה ועקרה בארצך את מספר
ימיך אמלא: את אימתי אשלח
לפניך והמתי את כל העם אשר תבא
בהם ונתתי את כל איביך אליך ערף:

ושלחתי את הצרעה לפניך וגרשה
את החוי את הכנעני ואת החתי
מלפניך: לא אגרשנו מפניך בשנה
אחת פן תהיה הארץ שממה ורבה
עליך חית השדה: מעט מעט אגרשנו
מפניך עד אשר תפרה ונחלת את
הארץ: ושתי את גבלך מים סוף
ועד ים פלשתים וממדבר עד הנהר
כי אתן בידכם את ישבי הארץ
וגרשתמו מפניך: לא תכרת להם
ולאלהיהם ברית: לא ישבו בארצך
פן יחטיאו אתך לי כי תעבד את
אלהיהם כי יהיה לך למוקש:

ואל משה אמר עלה אל יהוה אתה
ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני
ישראל והשתחויתם מרחק: ונגש
משה לבדו אל יהוה והם לא יגשו
והעם לא יעלו עמו: ויבא משה
ויספר לעם את כל דברי יהוה ואת
כל המשפטים ויען כל העם קול
אחד ויאמרו כל הדברים אשר דבר

את אימתי אשלח לפניך מזי רעב והכרתי דמלכים או דבר בשלחי הן אעצור וי ואשלח את כל האדם ·—· ורבה ד׳ וסימנ׳
עליך חית השדה העזובה בקרב הארץ ורבה היא על האדם ורבה משטמה ·—· ושתי ד׳ וסימ׳ את גבולך וכל הערבה עבר והערבה ועד
ים כנרת והערבה והירדן וגבול ·—·

יהוה נעשה: ויכתב משה את כל
דברי יהוה וישכם בבקר ויבן מזבח
תחת ההר ושתים עשרה מצבה
לשנים עשר שבטי ישראל: וישלח
את נערי בני ישראל ויעלו עלת
ויזבחו זבחים שלמים ליהוה פרים:
ויקח משה חצי הדם וישם באגנת
וחצי הדם זרק על המזבח: ויקח
ספר הברית ויקרא באזני העם ויאמרו
כל אשר דבר יהוה נעשה ונשמע:
ויקח משה את הדם ויזרק על העם
ויאמר הנה דם הברית אשר כרת
יהוה עמכם על כל הדברים האלה:
ויעל משה ואהרן נדב ואביהוא
ושבעים מזקני ישראל: ויראו
את אלהי ישראל ותחת רגליו
כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים
לטהר: ואל אצילי בני ישראל לא
שלח ידו ויחזו את האלהים ויאכלו
וישתו: ויאמר
יהוה אל משה עלה אלי ההרה
והיה שם ואתנה לך את לחת האבן

והתורה והמצוה אשר כתבתי להורתם:
ויקם משה ויהושע משרתו ויעל
משה אל הר האלהים: ואל הזקנים
אמר שבו לנו בזה עד אשר נשוב
אליכם והנה אהרן וחור עמכם מי
בעל דברים יגש אלהם: ויעל משה
אל ההר ויכס הענן את ההר: וישכן
כבוד יהוה על הר סיני ויכסהו הענן
ששת ימים ויקרא אל משה ביום
השביעי מתוך הענן: ומראה כבוד
יהוה כאש אכלת בראש ההר לעיני
בני ישראל: ויבא משה בתוך הענן
ויעל אל ההר ויהי משה בהר
ארבעים יום וארבעים לילה:

קי״ח פ״ס סימן עזיאל

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר
אל בני ישראל ויקחו לי תרומה
מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו
את תרומתי: וזאת התרומה אשר
תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת:
ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש
ועזים: וערת אילם מאדמים וערת

הכהן את הדם אך בכור שור ויזרקו את הדם דדברי ימים ג׳ ביה ״— לעיני בני ישראל ג׳ דסמ׳ בלש׳ וסימנ׳ כאש
אכלת להקדישני לעיני וייטב הדבר בעיני בני ישראל ״ — על העם ה׳ וסימנ׳ ותחזק מצרים ויבחר משה ויזרק על ויתן
את הקטרת ויפל פחד יי׳ ויהי כשמע חירם הוא דבר עלי ויתן שרי מלחמות וכל עזרת כוו׳ ״—

תחשים ועצי שטים׃ שמן למאר
בשמים לשמן המשחה ולקטרת
הסמים׃ אבני שהם ואבני מלאים
לאפד ולחשן׃ ועשו לי מקדש ושכנתי
בתוכם׃ ככל אשר אני מראה אותך
את תבנית המשכן ואת תבנית כל
כליו וכן תעשו׃ ועשו
ארון עצי שטים אמתים וחצי
ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי
קמתו׃ וצפית אתו זהב טהור מבית
ומחוץ תצפנו ועשית עליו זר
זהב סביב׃ ויצקת לו ארבע טבעת
זהב ונתתה על ארבע פעמתיו ושתי
טבעת על צלעו האחת ושתי טבעת
על צלעו השנית׃ ועשית בדי עצי
שטים וצפית אתם זהב׃ והבאת
את הבדים בטבעת על צלעת הארן
לשאת את הארן בהם׃ בטבעת
הארן יהיו הבדים לא יסרו ממנו׃
ונתת אל הארן את העדת אשר
אתן אליך׃ ועשית כפרת זהב טהור
אמתים וחצי ארכה ואמה וחצי רחבה׃

ועשית שנים כרבים זהב מקשה
תעשה אתם משני קצות הכפרת׃
ועשה כרוב אחד מקצה מזה וכרוב
אחד מקצה מזה מן הכפרת תעשו
את הכרבים על שני קצותיו׃ והיו
הכרבים פרשי כנפים למעלה
סככים בכנפיהם על הכפרת ופניהם
איש אל אחיו אל הכפרת יהיו פני
הכרבים׃ ונתת את הכפרת על הארן
מלמעלה ואל הארן תתן את העדת
אשר אתן אליך׃ ונועדתי לך שם
ודברתי אתך מעל הכפרת מבין
שני הכרבים אשר על ארון העדת
את כל אשר אצוה אותך אל בני
ישראל׃

ועשית שלחן עצי שטים אמתים
ארכו ואמה רחבו ואמה וחצי קמתו׃
וצפית אתו זהב טהור ועשית לו
זר זהב סביב׃ ועשית לו מסגרת
טפח סביב ועשית זר זהב למסגרתו
סביב׃ ועשית לו ארבע טבעת זהב
ונתת את הטבעת על ארבע הפאת

ונשא יב וסימנה ועשית את הבדים כל אשר בביתך ואבו׳ ונשא מגבעות וחבירו את יי יושב הנה ישכיל על הר גבוה על
כה אמר רם ונשא כי נגע אל השמים מגבעות מגבעות בצנות תהמון ׳מ המנורה ג מל׳ בלו וסימנה ועשית מנרת

אשר לארבע רגליו׃ לעמת המסגרת
תהיין הטבעת לבתים לבדים לשאת
את השלחן׃ ועשית את הבדים
עצי שטים וצפית אתם זהב ונשא
בם את השלחן׃ ועשית קערתיו
וכפתיו וקשותיו ומנקיתיו אשר יסך
בהן זהב טהור תעשה אתם׃ ונתת
על השלחן לחם פנים לפני תמיד׃

ועשית מנרת זהב טהור מקשה
תיעשה המנורה ירכה וקנה גביעיה
כפתריה ופרחיה ממנה יהיו׃ וששה
קנים יצאים מצדיה שלשה קני
מנרה מצדה האחד ושלשה קני
מנרה מצדה השני׃ שלשה גבעים
משקדים בקנה האחד כפתר ופרח
ושלשה גבעים משקדים בקנה
האחד כפתר ופרח כן לששת הקנים
היצאים מן המנרה׃ ובמנרה
ארבעה גבעים משקדים כפתריה
ופרחיה׃ וכפתר תחת שני הקנים
ממנה וכפתר תחת שני הקנים ממנה
לששת הקנים היצאים מן המנרה׃
כפתריהם וקנתם ממנה יהיו כלה
מקשה אחת זהב טהור׃ ועשית את
נרתיה שבעה והעלה את נרתיה
והאיר על עבר פניה׃ ומלקחיה
ומחתתיה זהב טהור׃ ככר זהב
טהור יעשה אתה את כל הכלים האלה׃
וראה ועשה בתבניתם אשר אתה
מראה בהר׃ ס ואת
המשכן תעשה עשר יריעת שש
משזר ותכלת וארגמן ותלעת שני
כרבים מעשה חשב תעשה אתם׃
ארך היריעה האחת שמנה ועשרים
באמה ורחב ארבע באמה היריעה
האחת מדה אחת לכל היריעת׃ חמש
היריעת תהיין חברת אשה אל
אחתה וחמש יריעת חברת אשה
אל אחתה׃ ועשית ללאת תכלת
על שפת היריעה האחת מקצה
בחברת וכן תעשה בשפת היריעה
הקיצונה במחברת השנית׃ חמשים

זהב טהור בהעלתך את הנרות ויעש כן אהרן ׳׳ וראה ג ר״פ מפו וסימנה ועשה בתבניתם וראית בנים לבניך אם דרך עצב
בי ׳׳ ועשרים באמה ד וסימנה ואת המשכן תעשה עשר יריעת ויעשו כל חכם לב והאו שלשה מפה ארכה עשרים באמה

באורך ג וסימנ׳ והאמה מזה ויית בגדלו באורך יפים יפתה חד כתו׳ ור׳ בנביא וז׳ בכתוב׳ — השישית ב׳ וסימנ׳ וכפלת
ועמודי את ברכתי — ביריעות ל׳ כיריעות ל׳ בכלות ל׳ ככלות ל׳ במהר ל׳ כמהר ל׳ בדבש ל׳ כדבש ל׳ במנחה ל׳ כמנחה ל׳

ללאת תעשה ביריעה האחת
וחמשים ללאת תעשה בקצה
היריעה אשר במחברת השנית
מקבילת הללאת אשה אל אחתה׃
ועשית חמשים קרסי זהב וחברת
את היריעת אשה אל אחתה בקרסים
והיה המשכן אחד׃ ועשית יריעת
עזים לאהל על המשכן עשתי
עשרה יריעת תעשה אתם׃ ארך
היריעה האחת שלשים באמה
ורחב ארבע באמה היריעה האחת
מדה אחת לעשתי עשרה יריעת׃
וחברת את חמש היריעת לבד ואת
שש היריעת לבד וכפלת את
היריעה הששית אל מול פני האהל׃
ועשית חמשים ללאת על שפת
היריעה האחת הקיצנה בחברת
וחמשים ללאת על שפת היריעה
החברת השנית׃ ועשית קרסי
נחשת חמשים והבאת את הקרסים
בללאת וחברת את האהל והיה
אחד׃ וסרח העדף ביריעת האהל

חצי היריעה העדפת תסרח על
אחרי המשכן׃ והאמה מזה והאמה
מזה בעדף בארך יריעת האהל
יהיה סרוח על צדי המשכן מזה
ומזה לכסתו׃ ועשית מכסה לאהל
ערת אילם מאדמים ומכסה ערת
תחשים מלמעלה׃

ועשית את הקרשים למשכן עצי
שטים עמדים׃ עשר אמות ארך
הקרש ואמה וחצי האמה רחב
הקרש האחד׃ שתי ידות לקרש
האחד משלבת אשה אל אחתה
כן תעשה לכל קרשי המשכן׃
ועשית את הקרשים למשכן עשרים
קרש לפאת נגבה תימנה׃ וארבעים
אדני כסף תעשה תחת עשרים
הקרש שני אדנים תחת הקרש
האחד לשתי ידתיו ושני אדנים
תחת הקרש האחד לשתי ידתיו׃
ולצלע המשכן השנית לפאת צפון
עשרים קרש׃ וארבעים אדניהם
כסף שני אדנים תחת הקרש האחד

לאהל ג קמצ׳ וסימ׳ — בצלמו ל׳ כצלמו ל׳ בשלחו ל׳ כשלחו ל׳ בתבנית ל׳ כתבנית ל׳ באלות ל׳ כאלות ל׳ באיוב ל׳ כאיוב ל׳
ויעש מכסה לאהל ועשית מכסה לאהל שמרי הספים — סימן משכנא קדמ׳ ארך היריעה האחת ובתרא ארך היריעה האחת
וחד פיק סימן הן לכה היו —

ויהיו יא דכו׳ וסימנה דם תואמם מלמטה קדמאה לאות לבני ישראל על מדין דברי אלה מושלים לפניך האנשים נודרים בבוים למוע
חיים לנפשך נא שריך כל הפרש תעשה תעשו במג יעשה יעשו וסימנה ככר זהב טהור ועשית פרכת תכלה נבוב לוחות

ושני אדנים תחת הקרש האחד:
ולירכתי המשכן ימה תעשה ששה
קרשים: ושני קרשים תעשה
למקצעת המשכן בירכתים: ויהיו [ב׳ וחס]
תאמם מלמטה ויחדו יהיו תמים
על ראשו אל הטבעת האחת כן
יהיה לשניהם לשני המקצעת
יהיו: והיו שמנה קרשים ואדניהם [כל קד׳]
כסף ששה עשר אדנים שני אדנים [חס בר]
תחת הקרש האחד ושני אדנים [מן ד׳ מל׳]
תחת הקרש האחד: ועשית בריחם
עצי שטים חמשה לקרשי צלע
המשכן האחד: וחמשה בריחם
לקרשי צלע המשכן השנית
וחמשה בריחם לקרשי צלע
המשכן לירכתים ימה: והבריח
התיכן בתוך הקרשים מברח מן [ג׳ חס]
הקצה אל הקצה: ואת הקרשים [בל״ב]
תצפה זהב ואת טבעתיהם תעשה
זהב בתים לבריחם וצפית את
הבריחם זהב: והקמת את המשכן [ב׳ וחס]
כמשפטו אשר הראית בהר: [ב׳ חד מל׳ וחד חס]

פ
ועשית פרכת תכלת
וארגמן ותולעת שני ושש משזר [ג׳]
מעשה חשב יעשה אתה כרבים: [מחלב]
ונתתה אתה על ארבעה עמודי [בפרש׳]
שטים מצפים זהב וויהם זהב על [כול מל׳]
ארבעה אדני כסף: ונתתה את [במ׳ לט]
הפרכת תחת הקרסים והבאת שמה [חס]
מבית לפרכת את ארון העדות
והבדילה הפרכת לכם בין הקדש
ובין קדש הקדשים: ונתת את [כט חס]
הכפרת על ארון העדת בקדש הקדשים: [בן]
ושמת את השלחן מחוץ לפרכת
ואת המנרה נכח השלחן על צלע
המשכן תימנה והשלחן תתן על
צלע צפון: ועשית מסך לפתח [ג׳]
האהל תכלת וארגמן ותולעת שני [קמ]
ושש משזר מעשה רקם: ועשית
למסך חמשה עמודי שטים וצפית [ט׳ וחד]
אתם זהב וויהם זהב ויצקת להם [פרש]
חמשה אדני נחשת: [עגן למסך]
ועשית את המזבח עצי
שטים חמש אמות ארך וחמש אמות

תעש׳ מסך ג׳ קמ׳ וסימנה ועשית מסך ולשער החצר ויעש מסך וכל המסך למסך למסך כוות ט׳ למסך ט׳ למסך
ט׳ במחרת ט׳ למחרת ט׳ לבאים ט׳ לבאים ט׳ לצד ט׳ לצד ט׳ לפאה ט׳ לפאה ט׳ לתורה ט׳ לתורה ט׳

רחב רבוע יהיה המזבח ושלש אמות
קמתו׃ ועשית קרנתיו על ארבע
פנתיו ממנו תהיין קרנתיו וצפית
אתו נחשת׃ ועשית סירתיו לדשנו
ויעיו ומזרקתיו ומזלגתיו ומחתתיו
לכל כליו תעשה נחשת׃ ועשית
לו מכבר מעשה רשת נחשת ועשית
על הרשת ארבע טבעת נחשת על
ארבע קצותיו׃ ונתתה אתה תחת
כרכב המזבח מלמטה והיתה הרשת
עד חצי המזבח׃ ועשית בדים
למזבח בדי עצי שטים וצפית
אתם נחשת׃ והובא את בדיו בטבעת
והיו הבדים על שתי צלעת המזבח
בשאת אתו׃ נבוב לחת תעשה אתו
כאשר הראה אתך בהר כן יעשו׃
ועשית את חצר
המשכן לפאת נגב תימנה קלעים
לחצר שש משזר מאה באמה
ארך לפאה האחת׃ ועמדיו עשרים
ואדניהם עשרים נחשת ווי העמדים
וחשקיהם כסף׃ וכן לפאת צפון

בארך קלעים מאה ארך ועמדו
עשרים ואדניהם עשרים נחשת
ווי העמדים וחשקיהם כסף׃ ורחב
החצר לפאת ים קלעים חמשים
אמה עמדיהם עשרה ואדניהם
עשרה׃ ורחב החצר לפאת קדמה
מזרחה חמשים אמה׃ וחמש עשרה
אמה קלעים לכתף עמדיהם שלשה
ואדניהם שלשה׃ ולכתף השנית
חמש עשרה קלעים עמדיהם
שלשה ואדניהם שלשה׃ ולשער
החצר מסך עשרים אמה תכלת
וארגמן ותולעת שני ושש משזר
מעשה רקם עמדיהם ארבעה
ואדניהם ארבעה׃ כל עמודי החצר
סביב מחשקים כסף וויהם כסף
ואדניהם נחשת׃ ארך החצר מאה
באמה ורחב חמשים בחמשים
וקמה חמש אמות שש משזר
ואדניהם נחשת׃ לכל כלי המשכן בכל
עבדתו וכל יתדתיו וכל יתדת החצר
נחשת׃

ויאמר שמשון ועמדים ועל... ויקם את העמדים דמלכים עמודים שנים וגלת כי כה אמר יי׳ ועמדים אל האלים ויעש שרשרות
— קדש הקדשים ו׳ בה׳ וסימנ׳ — ונתתה את הפלכה ונכת את הכפרה זאת עבדת בני קהת וזאת עשו להם וחיו ולא ימתו בקדש

ואתה תצוה את
בני ישראל ויקחו אליך שמן זית
זך כתית למאור להעלת נר תמיד:
באהל מועד מחוץ לפרכת אשר
על העדת יערך אתו אהרן ובניו
מערב עד בקר לפני יהוה חקת
עולם לדרתם מאת בני ישראל:
ואתה הקרב
אליך את אהרן אחיך ואת בניו אתו
מתוך בני ישראל לכהנו לי אהרן
נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר בני
אהרן: ועשית בגדי קדש לאהרן
אחיך לכבוד ולתפארת: ואתה תדבר
אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח
חכמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו
לכהנו לי: ואלה הבגדים אשר
יעשו חשן ואפוד ומעיל וכתנת
תשבץ מצנפת ואבנט ועשו
בגדי קדש לאהרן אחיך ולבניו
לכהנו לי: והם יקחו את הזהב
ואת התכלת ואת הארגמן ואת
תולעת השני ואת השש:

פ
ועשו את האפד זהב תכלת וארגמן
תולעת שני ושש משזר מעשה
חשב: שתי כתפת חברת יהיה לו
אל שני קצותיו וחבר: וחשב אפדתו
אשר עליו כמעשהו ממנו יהיה
זהב תכלת וארגמן ותולעת שני
ושש משזר: ולקחת את שתי אבני
שהם ופתחת עליהם שמות בני
ישראל: ששה משמתם על האבן
האחת ואת שמות הששה הנותרים
על האבן השנית כתולדתם: מעשה
חרש אבן פתוחי חתם תפתח את
שתי האבנים על שמת בני ישראל
מסבת משבצות זהב תעשה אתם:
ושמת את שתי האבנים על כתפת
האפד אבני זכרן לבני ישראל ונשא
אהרן את שמותם לפני יהוה על שתי
כתפיו לזכרן: ס ועשית
משבצת זהב: ושתי שרשרת זהב
טהור מגבלת תעשה אתם מעשה
עבת ונתתה את שרשרת העבתת

טבעות טבעות ל מל בליש וסימנ׳ ועשית על החשן ב׳ בו על שבתן ושלאחריו הטבעות ונדמי האת בני ציחא בני טבעות ל׳
כתפות ב׳ מל בתו וסימנ׳ ואת שתי קצות ושלאחריו וכל נביא וכתוב כוות׳ במא חס וארבע פעמתיו כתפת אפוד

על המשבצת׃ ועשית
חשן משפט מעשה חשב כמעשה
אפד תעשנו זהב תכלת וארגמן
ותולעת שני ושש משזר תעשה
אתו׃ רבוע יהיה כפול זרת ארכו וזרת
רחבו׃ ומלאת בו מלאת אבן ארבעה
טורים אבן טור אדם פטדה וברקת
הטור האחד׃ והטור השני נפך
ספיר ויהלם׃ והטור השלישי לשם
שבו ואחלמה׃ והטור הרביעי תרשיש
ושהם וישפה משבצים זהב יהיו
במלואתם׃ והאבנים תהיין על שמת
בני ישראל שתים עשרה על שמתם
פתוחי חותם איש על שמו תהיין
לשני עשר שבט׃ ועשית על החשן
שרשת גבלת מעשה עבת זהב
טהור׃ ועשית על החשן שתי
טבעות זהב ונתת את שתי הטבעות
על שני קצות החשן׃ ונתתה את
שתי עבתת הזהב על שתי הטבעת
אל קצות החשן׃ ואת שתי קצות שתי
העבתת תתן על שתי המשבצות

ונתת על כתפות האפד אל מול פניו׃
ועשית שתי טבעות זהב ושמת
אתם על שני קצות החשן על שפתו
אשר אל עבר האפד ביתה׃ ועשית
שתי טבעות זהב ונתתה אתם על
שתי כתפות האפוד מלמטה ממול
פניו לעמת מחברתו ממעל לחשב
האפוד׃ וירכסו את החשן מטבעתו
אל טבעת האפוד בפתיל תכלת
להיות על חשב האפוד ולא יזח
החשן מעל האפוד׃ ונשא אהרן את
שמות בני ישראל בחשן המשפט
על לבו בבאו אל הקדש לזכרן
לפני יהוה תמיד׃ ונתת אל חשן
המשפט את האורים ואת התמים
והיו על לב אהרן בבאו לפני יהוה
ונשא אהרן את משפט בני ישראל
על לבו לפני יהוה תמיד׃
ועשית את מעיל
האפוד כליל תכלת׃ והיה פי ראשו
בתוכו שפה יהיה לפיו סביב מעשה
ארג כפי תחרא יהיה לו לא יקרע׃

האפוד לאפוד ט׳ מל בתו וסימנ׳ ואלה הבגדים ועשית שתי טבעות ב׳ בו וירכסו ג׳ בו ועשית את מעיל האפוד ואבני שהם
והנשיאם הביאו וכל נביא וכתוב כוות׳ ושמת ג׳ חס וסימנ׳ מעשה חרש והאבנים על שמת וחצירו

אל מצחו ל̇ על מצח ל̇ אל מלאכי ל̇ על מלאכי ל̇ אל מריבה ל̇ על מריבה ל̇ אל מקדשי ל̇ על מקדשי ל̇ אל משכן ל̇ על משכן ל̇
אל האהל ל̇ על האהל ל̇ על אהרן ה̇ וסימנ׳ ונשמע קולו ויד על אהרן ויד על אהרן והזית על אהרן ויקהל העם על אהרן

ועשית על שוליו רמני תכלת
וארגמן ותולעת שני על שוליו
סביב ופעמני זהב בתוכם סביב׃
פעמן זהב ורמון פעמן זהב ורמון
על שולי המעיל סביב׃ והיה על
אהרן לשרת ונשמע קולו בבאו
אל הקדש לפני יהוה ובצאתו ולא
ימות׃ ועשית ציץ
זהב טהור ופתחת עליו פתוחי חתם
קדש ליהוה׃ ושמת אתו על פתיל
תכלת והיה על המצנפת אל מול
פני המצנפת יהיה׃ והיה על מצח
אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים
אשר יקדישו בני ישראל לכל
מתנת קדשיהם והיה על מצחו תמיד
לרצון להם לפני יהוה׃ ושבצת
הכתנת שש ועשית מצנפת שש
ואבנט תעשה מעשה רקם׃ ולבני
אהרן תעשה כתנת ועשית להם
אבנטים ומגבעות תעשה להם
לכבוד ולתפארת׃ והלבשת אתם
את אהרן אחיך ואת בניו אתו ומשחת

אתם ומלאת את ידם וקדשת אתם
וכהנו לי׃ ועשה להם מכנסי בד
לכסות בשר ערוה ממתנים ועד
ירכים יהיו׃ והיו על אהרן ועל בניו
בבאם אל אהל מועד או בגשתם
אל המזבח לשרת בקדש ולא ישאו
עון ומתו חקת עולם לו ולזרעו אחריו׃
וזה הדבר
אשר תעשה להם לקדש אתם לכהן
לי לקח פר אחד בן בקר ואילם שנים
תמימם׃ ולחם מצות וחלת מצת
בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים
בשמן סלת חטים תעשה אתם׃
ונתת אותם על סל אחד והקרבת
אתם בסל ואת הפר ואת שני האילם׃
ואת אהרן ואת בניו תקריב אל פתח
אהל מועד ורחצת אתם במים׃
ולקחת את הבגדים והלבשת את
אהרן את הכתנת ואת מעיל האפד
ואת האפד ואת החשן ואפדת לו בחשב
האפד׃ ושמת המצנפת על ראשו
ונתת את נזר הקדש על המצנפת׃

ובגדיו ד̇ וסימנ׳ לקדש הוא ובגדיו לא יפרם ואיש בא מן המחנה ובגדיו לא תשרפנה ׃ אשה הוא ליי׳ ג̇ וסימנ׳ ולקחת
אותם ואת הקרב ואת הכרעים ויקח משה אתם מעל כפיהם ׃ ועל בניו ג̇ וסימנ׳ והיו על אהרן ולקחת מן הדם ויקח משה משמן והזה
איש על בניו ועל בנתיו ׃

חטאת הוא ד׳ וסימנ׳ ואת בשר הפר וסמך ידו דשעיר והזה מדם החטאת והבירו ׃ תשרף באש ג׳ וסימנ׳ ואת בשר הפר ואת
מרכבותיהם ואת העיר הזאת ׃ ניחוח ג׳ מל׳ וסימנ׳ והקטרת את כל האיל ולקחת אתם מידם וקרבו וכרעיו ירחץ במים ׃

ולקחת את שמן המשחה ויצקת
על ראשו ומשחת אתו׃ ואת בניו
תקריב והלבשתם כתנת׃ וחגרת
אתם אבנט אהרן ובניו וחבשת להם
מגבעת והיתה להם כהנה לחקת
עולם ומלאת יד אהרן ויד בניו׃
והקרבת את הפר לפני אהל מועד
וסמך אהרן ובניו את ידיהם על ראש
הפר׃ ושחטת את הפר לפני יהוה
פתח אהל מועד׃ ולקחת מדם הפר
ונתתה על קרנת המזבח באצבעך
ואת כל הדם תשפך אל יסוד המזבח׃
ולקחת את כל החלב המכסה את
הקרב ואת היתרת על הכבד ואת
שתי הכלית ואת החלב אשר עליהן
והקטרת המזבחה׃ ואת בשר הפר
ואת ערו ואת פרשו תשרף באש
מחוץ למחנה חטאת הוא׃ ואת האיל
האחד תקח וסמכו אהרן ובניו את
ידיהם על ראש האיל׃ ושחטת את
האיל ולקחת את דמו וזרקת על
המזבח סביב׃ ואת האיל תנתח

לנתחיו ורחצת קרבו וכרעיו ונתת
על נתחיו ועל ראשו׃ והקטרת את
כל האיל המזבחה עלה הוא ליהוה
ריח ניחוח אשה ליהוה הוא׃ ולקחת
את האיל השני וסמך אהרן ובניו
את ידיהם על ראש האיל׃ ושחטת
את האיל ולקחת מדמו ונתתה על
תנוך אזן אהרן ועל תנוך אזן בניו
הימנית ועל בהן ידם הימנית ועל
בהן רגלם הימנית וזרקת את הדם
על המזבח סביב׃ ולקחת מן הדם
אשר על המזבח ומשמן המשחה
והזית על אהרן ועל בגדיו ועל בניו
ועל בגדי בניו אתו וקדש הוא ובגדיו
ובניו ובגדי בניו אתו׃ ולקחת מן
האיל החלב והאליה ואת החלב
המכסה את הקרב ואת יתרת הכבד
ואת שתי הכלית ואת החלב אשר
עליהן ואת שוק הימין כי איל מלאים
הוא׃ וככר לחם אחת וחלת לחם
שמן אחת ורקיק אחד מסל המצות
אשר לפני יהוה׃ ושמת הכל על

תנוך ה׳ וסימנ׳ ושחטת את האיל ב׳ בו וישחט ויקח ויקרב את בני אהרן ומיתר השמן ולקח הכהן ושחט את הכבש ונתן הכהן מן
השמן ׃ ואת האיל ה׳ וסימנ׳ האחד תקח תנתח לנתחיו נתח לנתחיו וישחט את השור יעשה זבח שלמים ׃

כפי אהרן ועל כפי בניו והנפת אתם
תנופה לפני יהוה: ולקחת אתם מידם
והקטרת המזבחה על העלה
לריח ניחוח לפני יהוה אשה הוא
ליהוה: ולקחת את החזה מאיל
המלאים אשר לאהרן והנפת אתו
תנופה לפני יהוה והיה לך למנה:
וקדשת את חזה התנופה ואת שוק
התרומה אשר הונף ואשר הורם
מאיל המלאים מאשר לאהרן
ומאשר לבניו: והיה לאהרן ולבניו
לחק עולם מאת בני ישראל כי
תרומה הוא ותרומה יהיה מאת בני
ישראל מזבחי שלמיהם תרומתם
ליהוה: ובגדי הקדש אשר לאהרן
יהיו לבניו אחריו למשחה בהם
ולמלא בם את ידם: שבעת ימים
ילבשם הכהן תחתיו מבניו אשר
יבא אל אהל מועד לשרת בקדש:
ואת איל המלאים תקח ובשלת את
בשרו במקם קדש: ואכל אהרן
ובניו את בשר האיל ואת הלחם

אשר בסל פתח אהל מועד: ואכלו
אתם אשר כפר בהם למלא את ידם
לקדש אתם וזר לא יאכל כי קדש
הם: ואם יותר מבשר המלאים ומן
הלחם עד הבקר ושרפת את הנותר
באש לא יאכל כי קדש הוא: ועשית
לאהרן ולבניו ככה ככל אשר צויתי
אתכה שבעת ימים תמלא ידם:
ופר חטאת תעשה ליום על הכפרים
וחטאת על המזבח בכפרך עליו
ומשחת אתו לקדשו: שבעת ימים
תכפר על המזבח וקדשת אתו והיה
המזבח קדש קדשים כל הנגע
במזבח יקדש: ס וזה
אשר תעשה על המזבח כבשים
בני שנה שנים ליום תמיד: ואת
הכבש האחד תעשה בבקר ואת
הכבש השני תעשה בין הערבים:
ועשרן סלת בלול בשמן כתית
רבע ההין ונסך רבעית ההין יין
לכבש האחד: ואת הכבש השני
תעשה בין הערבים כמנחת הבקר

עלת תמיד ד׳ וסימנ׳ לדרתיכם העשויה יעשו את הכבש ואחר כן עלת תמיד ׳׳ — ׳ אני יי׳ אלהיהם ח׳ וסימנ׳ לשכני בתוכם
בכו ואקגם זאת וישבו עליה לבטח כי אני יי׳ אלהיהם אתם וידעו בית ישראל בהגלותי אותם וגברתי בית יהודה ׳׳ —— ׳׳

וכנסכה תעשה לה לריח ניחח
אשה ליהוה׃ עלת תמיד לדרתיכם
פתח אהל מועד לפני יהוה אשר
אועד לכם שמה לדבר אליך שם׃
ונעדתי שמה לבני ישראל ונקדש
בכבדי׃ וקדשתי את אהל מועד
ואת המזבח ואת אהרן ואת בניו
אקדש לכהן לי׃ ושכנתי בתוך בני
ישראל והייתי להם לאלהים׃ וידעו
כי אני יהוה אלהיהם אשר הוצאתי
אתם מארץ מצרים לשכני בתוכם אני
יהוה אלהיהם׃

ועשית מזבח מקטר קטרת עצי
שטים תעשה אתו׃ אמה ארכו
ואמה רחבו רבוע יהיה ואמתים
קמתו ממנו קרנתיו׃ וצפית אתו
זהב טהור את גגו ואת קירתיו סביב
ואת קרנתיו ועשית לו זר זהב סביב׃
ושתי טבעת זהב תעשה לו מתחת
לזרו על שתי צלעתיו תעשה על
שני צדיו והיה לבתים לבדים לשאת
אתו בהמה׃ ועשית את הבדים

עצי שטים וצפית אתם זהב׃ ונתתה
אתו לפני הפרכת אשר על ארן
העדת לפני הכפרת אשר על העדת
אשר אועד לך שמה׃ והקטיר עליו
אהרן קטרת סמים בבקר בבקר
בהיטיבו את הנרת יקטירנה׃
ובהעלת אהרן את הנרת בין
הערבים יקטירנה קטרת תמיד
לפני יהוה לדרתיכם׃ לא תעלו עליו
קטרת זרה ועלה ומנחה ונסך לא
תסכו עליו׃ וכפר אהרן על
קרנתיו אחת בשנה מדם חטאת
הכפרים אחת בשנה יכפר עליו
לדרתיכם קדש קדשים הוא ליהוה׃

קא פס׳ סימן מ״בא

וידבר יהוה אל משה לאמר׃ כי
תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם
ונתנו איש כפר נפשו ליהוה בפקד
אתם ולא יהיה בהם נגף בפקד אתם׃
זה יתנו כל העבר על הפקדים
מחצית השקל בשקל הקדש
עשרים גרה השקל מחצית השקל

׃ פיסו סלקין ונחתין בטעם וסימנ׳ לכן ימדד לבני ישראל כי תשא את ראש בני ישראל בכל אשר התהלכתי וחבירו וחצי שבט
מנשה ויעלו בבעל פרצים כמפה מפני צדיך קנה כנגדה ישבים ׳׳ —— ׳׳ ובהעלת ל׳ וחס ושא׳ בהעלות ׳׳ —— ׳׳ שור ומריא ודגן והבי

את תרומה ד̇ ה̇ וסימנ׳ העשיר לא ירבה קחו מאתכם תרומה ליי׳ נדבה רוחו אתו הביאו כל מרים תרומה ונתתם ממנו את
תרומת יי׳ — הויה להם ד̇ וסימנ׳ ורחצו ידיהם ורגליהם ולא יזבחו עוד מהיות להם עבדים ומזה מי הנדה מתכנתן

תרומה ליהוה: כל העבר על הפקדים
מבן עשרים שנה ומעלה יתן תרומת
יהוה: העשיר לא ירבה והדל לא
ימעיט ממחצית השקל לתת
את תרומת יהוה לכפר על נפשתיכם:
ולקחת את כסף הכפרים מאת בני
ישראל ונתת אתו על עבדת אהל
מועד והיה לבני ישראל לזכרון
לפני יהוה לכפר על נפשתיכם:

וידבר יהוה אל משה לאמר: ועשית
כיור נחשת וכנו נחשת לרחצה
ונתת אתו בין אהל מועד ובין
המזבח ונתת שמה מים: ורחצו
אהרן ובניו ממנו את ידיהם ואת
רגליהם: בבאם אל אהל מועד
ירחצו מים ולא ימתו או בגשתם
אל המזבח לשרת להקטיר אשה
ליהוה: ורחצו ידיהם ורגליהם ולא
ימתו והיתה להם חק עולם לו ולזרעו
לדרתם:
וידבר יהוה אל משה לאמר: ואתה

קח לך בשמים ראש מר דרור חמש
מאות וקנמן בשם מחציתו חמשים
ומאתים וקנה בשם חמשים ומאתים:
וקדה חמש מאות בשקל הקדש
ושמן זית הין: ועשית אתו שמן
משחת קדש רקח מרקחת מעשה
רקח שמן משחת קדש יהיה: ומשחת
בו את אהל מועד ואת ארון העדת:
ואת השלחן ואת כל כליו ואת המנרה
ואת כליה ואת מזבח הקטרת: ואת
מזבח העלה ואת כל כליו ואת הכיר
ואת כנו: וקדשת אתם והיו קדש
קדשים כל הנגע בהם יקדש: ואת
אהרן ואת בניו תמשח וקדשת אתם
לכהן לי: ואל בני ישראל תדבר
לאמר שמן משחת קדש יהיה זה
לי לדרתיכם: על בשר אדם לא
ייסך ובמתכנתו לא תעשו כמהו
קדש הוא קדש יהיה לכם: איש אשר
ירקח כמהו ואשר יתן ממנו על זר
ונכרת מעמיו: ויאמר
יהוה אל משה קח לך סמים נטף

ובמתכנתו ג̇ וסימנ׳ אל החמר יהיה מתכנתו ויעמדו את תבנית האלהים לא תעשו כמהו — ואת כנה ב̇ וסימנ׳ ואת
השלחן ואת מנרת המאור — ובמתכנתו ל̇ הפקידתו ל̇ שלחתו ל̇ במוצקתו ל̇ תוחלתו ל̇ מקטרתו ל̇ דרתו ל̇ ברדתו ל̇
במכמרתו ל̇ מתכנתו ל̇ ומתכנתו ל̇ —

צויתך ראולי חס יוד וכות׳ בֿמֹבֿ מל׳ דמל׳ וסימנ׳ המן העץ אשר צויתך ולאדם אמר כי שמעת ובדעת ה׳ וסימנ׳
ואמלא אתו ונמלא אתו צדיקים יחלצו חדרים ימלאו ובכשרון כי אני יי מקדשכם ד׳ וסימנ׳ ואתה דבר אל בני ישראל

ושחלת וחלבנה סמים ולבנה זכה
בד בבד יהיה׃ ועשית אתה קטרת
רקח מעשה רוקח ממלח טהור קדש׃
ושחקת ממנה הדק ונתתה ממנה
לפני העדת באהל מועד אשר אועד
לך שמה קדש קדשים תהיה לכם׃
והקטרת אשר תעשה במתכנתה
לא תעשו לכם קדש תהיה לך ליהוה׃
איש אשר יעשה כמוה להריח בה
ונכרת מעמיו׃ וידבר
יהוה אל משה לאמר׃ ראה קראתי
בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה
יהודה׃ ואמלא אתו רוח אלהים
בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה׃
לחשב מחשבת לעשות בזהב
ובכסף ובנחשת׃ ובחרשת אבן
למלאת ובחרשת עץ לעשות
בכל מלאכה׃ ואני הנה נתתי אתו
את אהליאב בן אחיסמך למטה דן
ובלב כל חכם לב נתתי חכמה ועשו
את כל אשר צויתך׃ את אהל מועד
ואת הארן לעדת ואת הכפרת

אשר עליו ואת כל כלי האהל׃ ואת
השלחן ואת כליו ואת המנרה הטהרה
ואת כל כליה ואת מזבח הקטרת׃
ואת מזבח העלה ואת כל כליו ואת
הכיור ואת כנו׃ ואת בגדי השרד
ואת בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת
בגדי בניו לכהן׃ ואת שמן המשחה
ואת קטרת הסמים לקדש ככל אשר
צויתך יעשו׃
ויאמר יהוה אל משה לאמר׃ ואתה
דבר אל בני ישראל לאמר אך את
שבתתי תשמרו כי אות הוא ביני
וביניכם לדרתיכם לדעת כי אני יהוה
מקדשכם׃ ושמרתם את השבת כי
קדש הוא לכם מחלליה מות יומת
כי כל העשה בה מלאכה ונכרתה
הנפש ההוא מקרב עמיה׃ ששת
ימים יעשה מלאכה וביום השביעי
שבת שבתון קדש ליהוה כל העשה
מלאכה ביום השבת מות יומת׃ ושמרו
בני ישראל את השבת לעשות את
השבת לדרתם ברית עולם׃ ביני ובין

לאמר ושמרתם את השבת וקדשתו כי את לחם ולא תחללו את שם את השבת ד׳ וסימנ׳ ושמרתם את השבת ושמרו בני
ישראל ב׳ בן ואתם מוסיפים חרון יומת ד׳ קמ׳ וסימנ׳ ושמרתם את השבת והנביא ההוא ונקב שם יי בנשך כתן וכל אתנ׳

בני ישראל אות הוא לעלם כי ששת
ימים עשה יהוה את השמים ואת
הארץ וביום השביעי שבת וינפש׃
ויתן אל משה
ככלתו לדבר אתו בהר סיני שני
לחת העדת לחת אבן כתבים באצבע
אלהים׃ וירא העם כי בשש משה 32
לרדת מן ההר ויקהל העם על אהרן
ויאמרו אליו קום עשה לנו אלהים
אשר ילכו לפנינו כי זה משה האיש
אשר העלנו מארץ מצרים לא
ידענו מה היה לו׃ ויאמר אלהם
אהרן פרקו נזמי הזהב אשר באזני
נשיכם בניכם ובנתיכם והביאו אלי׃
ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב
אשר באזניהם ויביאו אל אהרן׃
ויקח מידם ויצר אתו בחרט ויעשהו
עגל מסכה ויאמרו אלה אלהיך
ישראל אשר העלוך מארץ מצרים׃
וירא אהרן ויבן מזבח לפניו ויקרא
אהרן ויאמר חג ליהוה מחר׃ וישכימו
ממחרת ויעלו עלת ויגשו שלמים

וישב העם לאכל ושתו ויקמו לצחק׃

וידבר יהוה אל משה לך רד כי שחת
עמך אשר העלית מארץ מצרים׃
סרו מהר מן הדרך אשר צויתם
עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו
ויזבחו לו ויאמרו אלה אלהיך
ישראל אשר העלוך מארץ מצרים׃
ויאמר יהוה אל משה ראיתי את
העם הזה והנה עם קשה ערף הוא׃
ועתה הניחה לי ויחר אפי בהם ואכלם
ואעשה אותך לגוי גדול׃ ויחל משה
את פני יהוה אלהיו ויאמר למה
יהוה יחרה אפך בעמך אשר הוצאת
מארץ מצרים בכח גדול וביד חזקה׃
למה יאמרו מצרים לאמר ברעה
הוציאם להרג אתם בהרים ולכלתם
מעל פני האדמה שוב מחרון אפך
והנחם על הרעה לעמך׃ זכר
לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך
אשר נשבעת להם בך ותדבר אלהם ארבה
את זרעכם ככוכבי השמים וכל

ו׳ צמא מאד ויקרא שמשון ויקם וילך צרפתה ותלך לקחת הגם אל האלמנה ויתמודד על הילד ויחל יונה אמא גבריאל הבן להלל
אברהם יצחק וישראל ד וסימנ׳ זכר לאברהם ויהי בעלות המנחה יוי אלהי אברהם יצחק שובו אל יוי

הארץ הזאת אשר אמרתי אתן
לזרעכם ונחלו לעלם: וינחם יהוה
על הרעה אשר דבר לעשות לעמו:

ויפן וירד משה מן ההר ושני לחת
העדת בידו לחת כתבים משני עבריהם
מזה ומזה הם כתבים: והלחת
מעשה אלהים המה והמכתב מכתב
אלהים הוא חרות על הלחת: וישמע
יהושע את קול העם ברעה ויאמר
אל משה קול מלחמה במחנה:
ויאמר אין קול ענות גבורה ואין
קול ענות חלושה קול ענות אנכי
שמע: ויהי כאשר קרב אל המחנה
וירא את העגל ומחלת ויחר אף
משה וישלך מידו את הלחת
וישבר אתם תחת ההר: ויקח את
העגל אשר עשו וישרף באש ויטחן
עד אשר דק ויזר על פני המים
וישק את בני ישראל: ויאמר
משה אל אהרן מה עשה לך העם
הזה כי הבאת עליו חטאה גדלה:

ויאמר אהרן אל יחר אף אדני
אתה ידעת את העם כי ברע הוא:
ויאמרו לי עשה לנו אלהים אשר
ילכו לפנינו כי זה משה האיש
אשר העלנו מארץ מצרים לא
ידענו מה היה לו: ואמר להם למי
זהב התפרקו ויתנו לי ואשלכהו
באש ויצא העגל הזה: וירא משה
את העם כי פרע הוא כי פרעה
אהרן לשמצה בקמיהם: ויעמד
משה בשער המחנה ויאמר מי
ליהוה אלי ויאספו אליו כל בני לוי:
ויאמר להם כה אמר יהוה אלהי
ישראל שימו איש חרבו על ירכו
עברו ושובו משער לשער במחנה
והרגו איש את אחיו ואיש את רעהו
ואיש את קרבו: ויעשו בני לוי
כדבר משה ויפל מן העם ביום
ההוא כשלשת אלפי איש: ויאמר
משה מלאו ידכם היום ליהוה כי איש
בבנו ובאחיו ולתת עליכם היום ברכה:
ויהי ממחרת ויאמר משה אל העם

ויכניה והמלך וחצור וחדתה ועתה יי' — י' פס' אין ואין באמצע פס' וסימנ' ויאמר אין קול ענות וידבר העם ויריחו סגרת
ומסג' יי' אין כמוך על גדלת ועתה הניח יי' ויאמרו הגבעונים ישא ביום ההוא וכליתי את חמתי אסף תסיפם נאם יי' וכל ריש' פסוק כות'
אין ואין במ"ב אין אין וס' אין דן דינך אין מהם עמדי

פרעה ל̇ פרעות ל̇ כהתגעות ל̇ בעות ל̇ פרע ל̇ פרע ל̇ בפרוע ל̇ ולא שתו ג̇ וסימנ׳ איש עדיו עליו וצבי
עדיין במתג ורקן עדיו ב̇ בתו וד̇ בנביי וד̇ בכתוב והשתחוו ב̇ וסימנ׳ וירדו כל עבדיך אלה וראה כל העם

אתם חטאתם חטאה גדלה ועתה
אעלה אל יהוה אולי אכפרה בעד
חטאתכם: וישב משה אל יהוה
ויאמר אנא חטא העם הזה חטאה
גדלה ויעשו להם אלהי זהב: ועתה
אם תשא חטאתם ואם אין מחני
נא מספרך אשר כתבת: ויאמר
יהוה אל משה מי אשר חטא לי
אמחנו מספרי: ועתה לך נחה את
העם אל אשר דברתי לך הנה מלאכי
ילך לפניך וביום פקדי ופקדתי
עלהם חטאתם: ויגף יהוה את העם
על אשר עשו את העגל אשר עשה
אהרן: וידבר
יהוה אל משה לך עלה מזה אתה
והעם אשר העלית מארץ מצרים
אל הארץ אשר נשבעתי לאברהם
ליצחק וליעק[illegible]ר לזרעך
אתננה: ושלח[illegible]ך מלאך
וגרשתי את הכנעני האמרי והחתי
והפרזי החוי והיבוסי: אל ארץ
זבת חלב ודבש כי לא אעלה

בקרבך כי עם קשה ערף אתה פן
אכלך בדרך: וישמע העם את
הדבר הרע הזה ויתאבלו ולא שתו
איש עדיו עליו: ויאמר יהוה אל
משה אמר אל בני ישראל אתם
עם קשה ערף רגע אחד אעלה
בקרבך וכליתיך ועתה הורד עדיך
מעליך ואדעה מה אעשה לך:
ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר
חורב: ומשה יקח את האהל ונטה
לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה
וקרא לו אהל מועד והיה כל מבקש
יהוה יצא אל אהל מועד אשר
מחוץ למחנה: והיה כצאת משה
אל האהל יקומו כל העם ונצבו
איש פתח אהלו והביטו אחרי משה
עד באו האהלה: והיה כבא משה
האהלה ירד עמוד הענן ועמד פתח
האהל ודבר עם משה: וראה כל העם
את עמוד הענן עמד פתח האהל
וקם כל העם והשתחוו איש פתח
אהלו: ודבר יהוה אל משה פנים אל

את ותקע שופר והלכו אליך שחוח עם הארץ לפני יהוה רוממו יי׳ אלהינו והשתחוו כבא ו̇ חס בליש וס מנה והיה
כבוא משה לפני ערב יהיה רחץ ויעבר הדבה ראו כבא המלך ועתה כבא הספר כצאת ו̇
העבדים משה אל השמש

אלין מלין כתב שין וק׳ סמך וסימנ׳ ושכתי ל׳ בשמיכה ל׳ וישתדו ל׳ ישתרגו ל׳ ושפת ל׳ משוכתו ל׳ שחיס ל׳ שחיף ל׳ שך ל׳
השירו ל׳ בשורי ל׳ המשמרות ל׳ בשירו ל׳ כעשי ל׳ כעשך ל׳ מכעש ל׳ שכת ל׳ תשוככי ל׳ בשבות עורו ל׳ כגן שוכו ל׳

פנים כאשר ידבר איש אל רעהו
ושב אל המחנה ומשרתו יהושע
בן נון נער לא ימיש מתוך האהל׃

ויאמר משה אל יהוה ראה אתה
אמר אלי העל את העם הזה ואתה
לא הודעתני את אשר תשלח עמי
ואתה אמרת ידעתיך בשם וגם
מצאת חן בעיני׃ ועתה אם נא מצאתי
חן בעיניך הודעני נא את דרכך
ואדעך למען אמצא חן בעיניך
וראה כי עמך הגוי הזה׃ ויאמר
פני ילכו והנחתי לך׃ ויאמר אליו
אם אין פניך הלכים אל תעלנו
מזה׃ ובמה יודע אפוא כי מצאתי
חן בעיניך אני ועמך הלוא בלכתך
עמנו ונפלינו אני ועמך מכל
העם אשר על פני האדמה׃

ויאמר יהוה אל משה גם את הדבר
הזה אשר דברת אעשה כי מצאת
חן בעיני ואדעך בשם׃ ויאמר

הראני נא את כבדך׃ ויאמר אני
אעביר כל טובי על פניך וקראתי
בשם יהוה לפניך וחנתי את אשר
אחן ורחמתי את אשר ארחם׃
ויאמר לא תוכל לראת את פני
כי לא יראני האדם וחי׃ ויאמר יהוה
הנה מקום אתי ונצבת על הצור׃
והיה בעבר כבדי ושמתיך בנקרת
הצור ושכתי כפי עליך עד עברי׃
והסרתי את כפי וראית את אחרי ופני
לא יראו׃

ויאמר יהוה אל משה פסל לך שני
לחת אבנים כראשנים וכתבתי
על הלחת את הדברים אשר היו
על הלחת הראשנים אשר שברת׃
והיה נכון לבקר ועלית בבקר אל
הר סיני ונצבת לי שם על ראש
ההר׃ ואיש לא יעלה עמך וגם איש
אל ירא בכל ההר גם הצאן והבקר
אל ירעו אל מול ההר ההוא׃ ויפסל
שני לחת אבנים כראשנים וישכם
משה בבקר ויעל אל הר סיני

אעביר ג׳ וסימנ׳ כל טובי לו חיה רעה וגם את הנביאים ״ כפי בכפי ט׳ בלש׳ וסימנ׳ ושכתי כפי עליך והסירותי
את כפי ואשים נפשי ואשימה נפשי וגם אני אכה ב׳ בו והנה הכיתי נפשי בכפי על מה אשא

כאשר צוה יהוה אתו ויקח בידו
שני לחת אבנים: וירד יהוה בענן
ויתיצב עמו שם ויקרא בשם
יהוה: ויעבר יהוה על פניו ויקרא
יהוה יהוה אל רחום וחנון ארך אפים
ורב חסד ואמת: נצר חסד לאלפים
נשא עון ופשע וחטאה ונקה לא
ינקה פקד עון אבות על בנים ועל
בני בנים על שלשים ועל רבעים:
וימהר משה ויקד ארצה וישתחו:
ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך
אדני ילך נא אדני בקרבנו כי עם
קשה ערף הוא וסלחת לעוננו
ולחטאתנו ונחלתנו: ויאמר
הנה אנכי כרת ברית נגד כל עמך
אעשה נפלאת אשר לא נבראו
בכל הארץ ובכל הגוים וראה כל
העם אשר אתה בקרבו את מעשה
יהוה כי נורא הוא אשר אני עשה
עמך: שמר לך את אשר אנכי
מצוך היום הנני גרש מפניך את
האמרי והכנעני והחתי והפרזי

והחוי והיבוסי: השמר לך פן
תכרת ברית ליושב הארץ אשר
אתה בא עליה פן יהיה למוקש
בקרבך: כי את מזבחתם תתצון
ואת מצבתם תשברון ואת אשריו
תכרתון: כי לא תשתחוה לאל אחר
כי יהוה קנא שמו אל קנא הוא: פן
תכרת ברית ליושב הארץ וזנו
אחרי אלהיהם וזבחו לאלהיהם
וקרא לך ואכלת מזבחו: ולקחת
מבנתיו לבניך וזנו בנתיו אחרי
אלהיהן והזנו את בניך אחרי אלהיהן:
אלהי מסכה לא תעשה לך: את
חג המצות תשמר שבעת ימים
תאכל מצות אשר צויתך למועד
חדש האביב כי בחדש האביב יצאת
ממצרים: כל פטר רחם לי וכל מקנך
תזכר פטר שור ושה: ופטר חמור
תפדה בשה ואם לא תפדה וערפתו
כל בכור בניך תפדה ולא יראו פני
ריקם: ששת ימים תעבד וביום
השביעי תשבת בחריש ובקציר תשבת:

90

וחג שבעת תעשה לך בכורי קציר
חטים וחג האסיף תקופת השנה׃
שלש פעמים בשנה יראה כל
זכורך את פני האדן יהוה אלהי
ישראל׃ כי אוריש גוים מפניך
והרחבתי את גבלך ולא יחמד איש
את ארצך בעלתך לראות את פני
יהוה אלהיך שלש פעמים בשנה׃
לא תשחט על חמץ דם זבחי ולא
ילין לבקר זבח חג הפסח׃ ראשית
בכורי אדמתך תביא בית יהוה
אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו׃

ויאמר יהוה אל משה כתב לך את
הדברים האלה כי על פי הדברים
האלה כרתי אתך ברית ואת ישראל׃
ויהי שם עם יהוה ארבעים יום
וארבעים לילה לחם לא אכל ומים
לא שתה ויכתב על הלחת את דברי
הברית עשרת הדברים׃ ויהי ברדת
משה מהר סיני ושני לחת העדת
ביד משה ברדתו מן ההר ומשה

לא ידע כי קרן עור פניו בדברו אתו׃
וירא אהרן וכל בני ישראל את משה
והנה קרן עור פניו וייראו מגשת
אליו׃ ויקרא אלהם משה וישבו
אליו אהרן וכל הנשאים בעדה
וידבר משה אלהם׃ ואחרי כן נגשו
כל בני ישראל ויצום את כל אשר
דבר יהוה אתו בהר סיני׃ ויכל משה
מדבר אתם ויתן על פניו מסוה׃ ובבא
משה לפני יהוה לדבר אתו יסיר
את המסוה עד צאתו ויצא ודבר
אל בני ישראל את אשר יצוה׃ וראו
בני ישראל את פני משה כי קרן
עור פני משה והשיב משה את
המסוה על פניו עד באו לדבר אתו׃

35

ויקהל
משה את כל עדת בני ישראל ויאמר
אלהם אלה הדברים אשר צוה יהוה
לעשת אתם׃ ששת ימים תעשה
מלאכה וביום השביעי יהיה לכם
קדש שבת שבתון ליהוה כל העשה
בו מלאכה יומת׃ לא תבערו אש

שבת

בכל משבתיכם ביום השבת׃

ויאמר משה אל כל עדת בני
ישראל לאמר זה הדבר אשר
צוה יהוה לאמר׃ קחו מאתכם
תרומה ליהוה כל נדיב לבו יביאה
את תרומת יהוה זהב וכסף ונחשת׃
ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש
ועזים׃ וערת אילם מאדמים וערת
תחשים ועצי שטים׃ ושמן למאור
ובשמים לשמן המשחה ולקטרת
הסמים׃ ואבני שהם ואבני מלאים
לאפוד ולחשן׃ וכל חכם לב בכם
יבאו ויעשו את כל אשר צוה יהוה׃
את המשכן את אהלו ואת מכסהו
את קרסיו ואת קרשיו את בריחו
את עמדיו ואת אדניו׃ את הארן
ואת בדיו את הכפרת ואת פרכת
המסך׃ את השלחן [illegible] בדיו ואת
כל כליו [illegible] מנרת
המאור [illegible] ואת
שמן המא[illegible] מזבח ה[illegible] קטרת

ואת בדיו ואת שמן המשחה ואת
קטרת הסמים ואת מסך הפתח
לפתח המשכן׃ את מזבח העלה
ואת מכבר הנחשת אשר לו את
בדיו ואת כל כליו את הכיר ואת כנו׃
את קלעי החצר את עמדיו ואת
אדניה ואת מסך שער החצר׃ את
יתדת המשכן ואת יתדת החצר
ואת מיתריהם׃ את בגדי השרד
לשרת בקדש את בגדי הקדש לאהרן
הכהן ואת בגדי בניו לכהן׃ ויצאו כל
עדת בני ישראל מלפני משה׃ ויבאו
כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר
נדבה רוחו אתו הביאו את תרומת יהוה
למלאכת אהל מועד ולכל עבדתו
ולבגדי הקדש׃ ויבאו האנשים על
הנשים כל נדיב לב הביאו חח ונזם
וטבעת וכומז כל כלי זהב וכל איש
אשר הניף תנופת זהב ליהוה׃ וכל
איש אשר נמצא אתו תכלת וארגמן
ותולעת שני ושש ועזים וערת
אילם מאדמים וערת תחשים הביאו׃

את בגדי השרד רביעי וכל שאר ריש פיסו ואת בדמנה ... כל זהב ג וסימנ׳ ויבאו האנשים על הנשים ונקדי את
... אשר צוה יוי ג סו פיסו וסו וכל חכם לב בכם יבאו ויעשו ועשה בצלאל ואהליאב ...
לבני ישראל

וכל הנשים ג׳ וסימנ׳ אשר נשא לבן אתנה בחכמה העומדות יתנו יקר לבעליהן חד במלו וחד בנביא וחד בכתוב׳
לאפוד ג׳ מל׳ וחד חס׳ וסימנ׳ אבני שהם ואבני השהם והנשיאם הביאו את אבני השהם — לעשת יב׳ חס׳ וסימנ׳

כל מרים תרומת כסף ונחשת הביאו
את תרומת יהוה וכל אשר נמצא
אתו עצי שטים לכל מלאכת
העבדה הביאו׃ וכל אשה חכמת לב
בידיה טוו ויביאו מטוה את התכלת
ואת הארגמן את תולעת השני ואת
השש׃ וכל הנשים אשר נשא לבן
אתנה בחכמה טוו את העזים׃ והנשאם
הביאו את אבני השהם ואת אבני
המלאים לאפוד ולחשן׃ ואת הבשם
ואת השמן למאור ולשמן המשחה
ולקטרת הסמים׃ כל איש ואשה
אשר נדב לבם אתם להביא לכל
המלאכה אשר צוה יהוה לעשות
ביד משה הביאו בני ישראל נדבה
ליהוה׃
ויאמר משה אל בני ישראל ראו קרא
יהוה בשם בצלאל בן אורי בן חור
למטה יהודה׃ וימלא אתו רוח אלהים
בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה׃
ולחשב מחשבת לעשת בזהב
ובכסף ובנחשת׃ ובחרשת אבן

למלאת ובחרשת עץ לעשות בכל
מלאכת מחשבת׃ ולהורת נתן בלבו
הוא ואהליאב בן אחיסמך למטה
דן׃ מלא אתם חכמת לב לעשות
כל מלאכת חרש וחשב ורקם בתכלת
ובארגמן בתולעת השני ובשש וארג
עשי כל מלאכה וחשבי מחשבת׃
ועשה בצלאל ואהליאב וכל איש
חכם לב אשר נתן יהוה חכמה ותבונה
בהמה לדעת לעשת את כל מלאכת
עבדת הקדש לכל אשר צוה יהוה׃
ויקרא משה אל בצלאל ואל אהליאב
ואל כל איש חכם לב אשר נתן יהוה
חכמה בלבו כל אשר נשאו לבו
לקרבה אל המלאכה לעשת אתה׃
ויקחו מלפני משה את כל התרומה
אשר הביאו בני ישראל למלאכת
עבדת הקדש לעשת אתה והם
הביאו אליו עוד נדבה בבקר בבקר׃
ויבאו כל החכמים העשים את כל
מלאכת הקדש איש איש ממלאכתו
אשר המה עשים׃ ויאמרו אל משה

ויקח משה את כל ולחשב מחשבת ועשה בצלאל ויקרא משה אל בצלאל ויקחו מלפני משה מרבים העם להביא כאשר עשה ביום
הזה צוה יי׳ לעשת וידבר משה ויהי האנשים ואשר ישמיעו ובהנכבת לכם הנשמע וחד פלג כי עדרת

ויעבירו ד׳ ג׳ מל׳ וחד חס׳ וסימנ׳ ויצו משה והנה כל איש ישראל את בניהם ואת בנותיהם ביהודה ובירושלם וחד ויעבירו קול בכל עריהם — והמלאכה ג׳ וסימנ׳ היתה דים והמלאכה גדולה כי לא לאדם והמלאכה לא ליום אחד —

לאמר מרבים העם להביא מדי
העבדה למלאכה אשר צוה יהוה
לעשת אתה: ויצו משה ויעבירו
קול במחנה לאמר איש ואשה אל
יעשו עוד מלאכה לתרומת הקדש
ויכלא העם מהביא: והמלאכה היתה
דים לכל המלאכה לעשות אתה והותר:
ויעשו
כל חכם לב בעשי המלאכה את
המשכן עשר יריעת שש משזר
ותכלת וארגמן ותולעת שני כרבים
מעשה חשב עשה אתם: ארך
היריעה האחת שמנה ועשרים
באמה ורחב ארבע באמה היריעה
האחת מדה אחת לכל היריעת: ויחבר
את חמש היריעת אחת אל אחת
וחמש יריעת חבר אחת אל אחת:
ויעש ללאת תכלת על שפת היריעה
האחת מקצה במחברת כן עשה
בשפת היריעה הקיצונה במחברת
השנית: חמשים ללאת עשה ביריעה
האחת וחמשים ללאת עשה בקצה

היריעה אשר במחברת השנית
מקבילת הללאת אחת אל
אחת: ויעש חמשים קרסי זהב
ויחבר את היריעת אחת אל
אחת בקרסים ויהי המשכן אחד:

ויעש יריעת עזים לאהל על המשכן
עשתי עשרה יריעת עשה אתם:
ארך היריעה האחת שלשים באמה
וארבע אמות רחב היריעה האחת
מדה אחת לעשתי עשרה יריעת:
ויחבר את חמש היריעת לבד
ואת שש היריעת לבד: ויעש ללאת
חמשים על שפת היריעה הקיצנה
במחברת וחמשים ללאת עשה על
שפת היריעה החברת השנית: ויעש
קרסי נחשת חמשים לחבר את
האהל להית אחד: ויעש מכסה
לאהל ערת אילם מאדמים ומכסה
ערת תחשים מלמעלה:
ויעש את הקרשים
למשכן עצי שטים עמדים: עשר

והותר ג׳ מל׳ וסימנ׳ והמלאכה היתה דים מה אתן זה לפני מאה איש מהחל התרומה — בעשי ג׳ וכת׳ יוד וסימנ׳ ויעשו כל חכם
בעשירי אל תקנא — ויחבר ל׳ לחבר ל׳ ירבד ל׳ וחבר ל׳ שבר ל׳ ודבר ל׳ שבר ל׳ גבל ל׳ — האחת ג׳ קמ׳ וסי׳ חמשים חמשים השבכה בזרקה

ידת ל חס הידת ל חס וידת ל חס לידת ל חס ... ויעש בצלאל ל ויעש יהודה ל ויעש מזרקי ל ויעש מסך ל ויעש מכסה ל ויעש
שלחנות ל ויעש כיורים ל ויעש למזבח ל ויעש בדיתי ל ויעש לבית ל ויעש בית ל ... טבעתם ל בהבניתם ל

אמות ארך הקרש ואמה וחצי האמה
רחב הקרש האחד׃ שתי ידת לקרש
האחד משלבת אחת אל אחת כן
עשה לכל קרשי המשכן׃ ויעש
את הקרשים למשכן עשרים קרשים
לפאת נגב תימנה׃ וארבעים אדני
כסף עשה תחת עשרים הקרשים
שני אדנים תחת הקרש האחד לשתי
ידתיו ושני אדנים תחת הקרש
האחד לשתי ידתיו׃ ולצלע המשכן
השנית לפאת צפון עשה עשרים
קרשים׃ וארבעים אדניהם כסף
שני אדנים תחת הקרש האחד
ושני אדנים תחת הקרש האחד׃
ולירכתי המשכן ימה עשה ששה
קרשים׃ ושני קרשים עשה למקצעת
המשכן בירכתים׃ והיו תואמם
מלמטה ויחדו יהיו תמים אל ראשו
אל הטבעת האחת כן עשה לשניהם
לשני המקצעת׃ והיו שמנה קרשים
ואדניהם כסף ששה עשר אדנים
שני אדנים שני אדנים תחת הקרש

האחד׃ ויעש בריחי עצי שטים
חמשה לקרשי צלע המשכן האחת׃
וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן
השנית וחמשה בריחם לקרשי
המשכן לירכתים ימה׃ ויעש את
הבריח התיכן לברח בתוך הקרשים
מן הקצה אל הקצה׃ ואת הקרשים
צפה זהב ואת טבעתם עשה זהב
בתים לבריחם ויצף את הבריחם
זהב׃ ויעש את הפרכת תכלת
וארגמן ותולעת שני ושש משזר
מעשה חשב עשה אתה כרבים׃
ויעש לה ארבעה עמודי שטים
ויצפם זהב וויהם זהב ויצק להם
ארבעה אדני כסף׃ ויעש מסך
לפתח האהל תכלת וארגמן
ותולעת שני ושש משזר מעשה
רקם׃ ואת עמודיו חמשה
ואת וויהם וצפה ראשיהם וחשקיהם
זהב ואדניהם חמשה נחשת׃

ויעש בצלאל את הארן עצי שטים

ראשיהם ל בקרבתם ל ובמותם ל ועניהם ל והודעתם ל לאמתם ל לאמתם ל ... עמודיו מל וסימנ ואת עמודיו
חמשה ויקם משה את המשכן וזאת משמרת משאם עמודיו עשה כסף ... אל ראשו וסימנ והיו תואמם תנינ ויצק השמן
אל ראשו דמלך וא השב חרפתם אל ראשם ...

וכנפיהם ט׳ וסימנ׳ אחרנית והיו הכרבים ויהין הכרבים וידי אדם מתחת כנפיהם וכנפיהם פרודות ומחוצה לשער הפנימי כנפי הכרבים
ופניהם אל יחפרו ״ ״ יב׳ מלין יתיר וו לא מתקרי וסימנ׳ קצוותו דכרובים קצוותו דאפוד וחמש צין עשוות שתו וספרו וקוו

אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו
ואמה וחצי קמתו: ויצפהו זהב
טהור מבית ומחוץ ויעש לו זר
זהב סביב: ויצק לו ארבע טבעת
זהב על ארבע פעמתיו ושתי טבעת
על צלעו האחת ושתי טבעת על
צלעו השנית: ויעש בדי עצי
שטים ויצף אתם זהב: ויבא את
הבדים בטבעת על צלעת הארן
לשאת את הארן: ויעש כפרת זהב
טהור אמתים וחצי ארכה ואמה
וחצי רחבה: ויעש שני כרבים זהב
מקשה עשה אתם משני קצות
הכפרת: כרוב אחד מקצה מזה
וכרוב אחד מקצה מזה מן הכפרת
עשה את הכרבים משני קצותו: קצותיו
ויהיו הכרבים פרשי כנפים למעלה
סככים בכנפיהם על הכפרת ופניהם
איש אל אחיו אל הכפרת היו פני
הכרבים:

ויעש את השלחן עצי שטים
אמתים ארכו ואמה רחבו ואמה

וחצי קמתו: ויצף אתו זהב טהור
ויעש לו זר זהב סביב: ויעש לו
מסגרת טפח סביב ויעש זר זהב
למסגרתו סביב: ויצק לו ארבע
טבעת זהב ויתן את הטבעת על
ארבע הפאת אשר לארבע רגליו:
לעמת המסגרת היו הטבעת
בתים לבדים לשאת את השלחן:
ויעש את הבדים עצי שטים ויצף
אתם זהב לשאת את השלחן: ויעש
את הכלים אשר על השלחן את
קערתיו ואת כפתיו ואת מנקיתיו
ואת הקשות אשר יסך בהן זהב
טהור:

ויעש את המנרה זהב טהור מקשה
עשה את המנרה ירכה וקנה גביעיה
כפתריה ופרחיה ממנה היו: וששה
קנים יצאים מצדיה שלשה קני
מנרה מצדה האחד ושלשה קני
מנרה מצדה השני: שלשה גבעים
משקדים בקנה האחד כפתר ופרח
ושלשה גבעים משקדים בקנה

נטוות גרון עוון את דויד ומצאנו עוון הן בעוון חוללתי עוונותיו ילכדנו הע״ב ג׳ את עוון עבדיך דדברי ימים ומצוות ומצוות ״
וצפוי צפוי ה׳ וסימנ׳ והאדנים לעמדים ועמודיהם את מחתות החטאים ויקח אלעזר הכהן את מחתות ומחתותם ״

בקנה ג רפי וסימנ׳ ויישן ויחלם וארא בחלומי שלשה גביעים משקדים בתרי דפיסו ׃ — קירתיו ד׳ ג׳ חס׳ וחד מל׳ וסימנ׳
וצפית אתו ויצף אתו זהב וארכו וקירתיו עבץ וקירותיו ודלתותיו בתרי מל׳ ׃ — כיור הכיור ג׳ מל׳ בהו בליש וסימנ׳ ועשית כיור

אחד כפתר ופרח כן לששת הקנים
היצאים מן המנרה ׃ ובמנרה ארבעה
גבעים משקדים כפתריה ופרחיה ׃
וכפתר תחת שני הקנים ממנה
וכפתר תחת שני הקנים ממנה
וכפתר תחת שני הקנים ממנה
לששת הקנים היצאים ממנה ׃ כפתריהם
וקנתם ממנה היו כלה מקשה אחת
זהב טהור ׃ ויעש את נרתיה שבעה
ומלקחיה ומחתתיה זהב טהור ׃ ככר
זהב טהור עשה אתה ואת כל כליה ׃

פ

ויעש את מזבח הקטרת עצי שטים
אמה ארכו ואמה רחבו רבוע
ואמתים קמתו ממנו היו קרנתיו ׃
ויצף אתו זהב טהור את גגו ואת
קירתיו סביב ואת קרנתיו ויעש לו
זר זהב סביב ׃ ושתי טבעת זהב
עשה לו מתחת לזרו על שתי צלעתיו
על שני צדיו לבתים לבדים לשאת
אתו בהם ׃ ויעש את הבדים עצי
שטים ויצף אתם זהב ׃ ויעש את

שמן המשחה קדש ואת קטרת
הסמים טהור מעשה רקח ׃
ויעש את מזבח
העלה עצי שטים חמש אמות
ארכו וחמש אמות רחבו רבוע
ושלש אמות קמתו ׃ ויעש קרנתיו
על ארבע פנתיו ממנו היו קרנתיו
ויצף אתו נחשת ׃ ויעש את כל כלי
המזבח את הסירת ואת היעים ואת
המזרקת את המזלגת ואת המחתת
כל כליו עשה נחשת ׃ ויעש למזבח
מכבר מעשה רשת נחשת תחת
כרכבו מלמטה עד חציו ׃ ויצק ארבע
טבעת בארבע הקצות למכבר
הנחשת בתים לבדים ׃ ויעש את
הבדים עצי שטים ויצף אתם נחשת ׃
ויבא את הבדים בטבעת על צלעת
המזבח לשאת אתו בהם נבוב לחת
עשה אתו ׃ ויעש
את הכיור נחשת ואת כנו נחשת
במראת הצבאת אשר צבאו פתח
אהל מועד ׃ ס ויעש את

נחשת ואת הכיור ואת כנו דראה קדמאי ויעש את הכיור וכל נביא וכנו כוות מל׳ במ״ב חס׳ וסימנ׳ מתחת לכיור ויסר מעליהם את
הכיור ׃ — במראת ד׳ ב׳ חס׳ וב׳ מל׳ וסימנ׳ ויאמר אלהים לישראל במראת הצבאת חס׳ תבנית יד הביאני המלך מל׳ ׃ —

ה̇ פיסו אית בהון ב̇ מלין קדמאה קמ̇ ותנינא פת̇ וסימנ̇ אתנבחרתי לקח והנה עתה לקח אשר לקח מקנה קנינו אשר רכש והמכתב מכתב
המשכן משכן טוב ברע או רע ה̇ זהב ד̇ וסימנ̇ כל הזהב העשוי למלאכה כל זהב הכפות ויהי זהב התנופה זהב פרוים

הֶחָצֵר לִפְאַת נֶגֶב תֵּימָנָה קַלְעֵי הֶחָצֵר
שֵׁשׁ מָשְׁזָר מֵאָה בָּאַמָּה׃ עַמּוּדֵיהֶם
עֶשְׂרִים וְאַדְנֵיהֶם עֶשְׂרִים נְחֹשֶׁת
וָוֵי הָעַמּוּדִים וַחֲשֻׁקֵיהֶם כָּסֶף׃ וְלִפְאַת
צָפוֹן מֵאָה בָאַמָּה עַמּוּדֵיהֶם
עֶשְׂרִים וְאַדְנֵיהֶם עֶשְׂרִים נְחֹשֶׁת
וָוֵי הָעַמּוּדִים וַחֲשֻׁקֵיהֶם כָּסֶף׃
וְלִפְאַת יָם קְלָעִים חֲמִשִּׁים בָּאַמָּה
עַמּוּדֵיהֶם עֲשָׂרָה וְאַדְנֵיהֶם עֲשָׂרָה
וָוֵי הָעַמּוּדִים וַחֲשׁוּקֵיהֶם כָּסֶף׃
וְלִפְאַת קֵדְמָה מִזְרָחָה חֲמִשִּׁים אַמָּה׃
קְלָעִים חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה אַמָּה אֶל
הַכָּתֵף עַמּוּדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְאַדְנֵיהֶם
שְׁלֹשָׁה׃ וְלַכָּתֵף הַשֵּׁנִית מִזֶּה וּמִזֶּה
לְשַׁעַר הֶחָצֵר קְלָעִים חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה
אַמָּה עַמֻּדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְאַדְנֵיהֶם
שְׁלֹשָׁה׃ כָּל קַלְעֵי הֶחָצֵר סָבִיב
שֵׁשׁ מָשְׁזָר׃ וְהָאֲדָנִים לָעַמֻּדִים
נְחֹשֶׁת וָוֵי הָעַמּוּדִים וַחֲשׁוּקֵיהֶם
כֶּסֶף וְצִפּוּי רָאשֵׁיהֶם כָּסֶף וְהֵם
מְחֻשָּׁקִים כֶּסֶף כֹּל עַמֻּדֵי הֶחָצֵר׃
וּמָסַךְ שַׁעַר הֶחָצֵר מַעֲשֵׂה רֹקֵם

תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ
מָשְׁזָר וְעֶשְׂרִים אַמָּה אֹרֶךְ וְקוֹמָה
בְרֹחַב חָמֵשׁ אַמּוֹת לְעֻמַּת קַלְעֵי
הֶחָצֵר׃ וְעַמֻּדֵיהֶם אַרְבָּעָה וְאַדְנֵיהֶם
אַרְבָּעָה נְחֹשֶׁת וָוֵיהֶם כֶּסֶף וְצִפּוּי
רָאשֵׁיהֶם וַחֲשֻׁקֵיהֶם כָּסֶף׃ וְכָל הַיְתֵדֹת
לַמִּשְׁכָּן וְלֶחָצֵר סָבִיב נְחֹשֶׁת׃
אֵלֶּה פְקוּדֵי
הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדֻת אֲשֶׁר פֻּקַּד
עַל פִּי מֹשֶׁה עֲבֹדַת הַלְוִיִּם בְּיַד אִיתָמָר
בֶּן אַהֲרֹן הַכֹּהֵן׃ וּבְצַלְאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוּר
לְמַטֵּה יְהוּדָה עָשָׂה אֵת כָּל אֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה אֶת מֹשֶׁה׃ וְאִתּוֹ אָהֳלִיאָב בֶּן
אֲחִיסָמָךְ לְמַטֵּה דָן חָרָשׁ וְחֹשֵׁב
וְרֹקֵם בַּתְּכֵלֶת וּבָאַרְגָּמָן וּבְתוֹלַעַת
הַשָּׁנִי וּבַשֵּׁשׁ׃
כָּל הַזָּהָב הֶעָשׂוּי לַמְּלָאכָה
בְּכֹל מְלֶאכֶת הַקֹּדֶשׁ וַיְהִי זְהַב הַתְּנוּפָה
תֵּשַׁע וְעֶשְׂרִים כִּכָּר וּשְׁבַע מֵאוֹת
וּשְׁלֹשִׁים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ׃ וְכֶסֶף
פְּקוּדֵי הָעֵדָה מְאַת כִּכָּר וָאֶלֶף וּשְׁבַע
מֵאוֹת וַחֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים שָׁקֶל

ל̇ בכתיב ו̇ בנביא ו̇ בכתו̇
וחד וזהב הארץ ההוא האלף ג̇ וסימנ̇ ואת האלף ושבע המאות ושבע האלף כרמי שלי חד בתו̇ ו̇ בנביא ו̇ בכתו̇
וחד תביא לשד האלף תולעת השני ה̇ וסימנ̇ והם יקחו וכל אשה חכמת לב מלא אתם ואתו אהליאב וירקעו את פחי ומן
התכלת והארגמן בתרי תולעת

בשקל הקדש בקע לגלגלת מחצית
השקל בשקל הקדש לכל העבר
על הפקדים מבן עשרים שנה ומעלה
לשש מאות אלף ושלשת אלפים
וחמש מאות וחמשים ויהי מאת
ככר הכסף לצקת את אדני הקדש
ואת אדני הפרכת מאת אדנים למאת
הככר ככר לאדן ואת האלף ושבע
המאות וחמשה ושבעים עשה
ווים לעמודים וצפה ראשיהם
וחשק אתם ונחשת התנופה שבעים
ככר ואלפים וארבע מאות שקל
ויעש בה את אדני פתח אהל מועד
ואת מזבח הנחשת ואת מכבר הנחשת
אשר לו ואת כל כלי המזבח ואת
אדני החצר סביב ואת אדני שער
החצר ואת כל יתדת המשכן ואת
כל יתדת החצר סביב ומן התכלת
והארגמן ותולעת השני עשו בגדי
שרד לשרת בקדש ויעשו את בגדי
הקדש אשר לאהרן כאשר צוה יהוה
את משה

ויעש את האפד זהב תכלת וארגמן
ותולעת שני ושש משזר וירקעו
את פחי הזהב וקצץ פתילם לעשות
בתוך התכלת ובתוך הארגמן ובתוך
תולעת השני ובתוך השש מעשה
חשב כתפת עשו לו חברת על
שני קצוותו חבר וחשב אפדתו
אשר עליו ממנו הוא כמעשהו זהב
תכלת וארגמן ותולעת שני ושש
משזר כאשר צוה יהוה את משה
ויעשו את
אבני השהם מסבת משבצת זהב
מפתחת פתוחי חותם על שמות בני
ישראל וישם אתם על כתפת האפד
אבני זכרון לבני ישראל כאשר צוה
יהוה את משה
ויעש את החשן מעשה חשב כמעשה
אפד זהב תכלת וארגמן ותולעת שני
ושש משזר רבוע היה כפול עשו
את החשן זרת ארכו וזרת רחבו
כפול וימלאו בו ארבעה טורי אבן
טור אדם פטדה וברקת הטור האחד

טורי ג̇ וסימנ̇ וימלאו בו ארבעה ויבן את החצר ויבן את בית יער הלבנון. וקצץ ג̇ בלש̇ וסימנ̇ פתילם לעשות וקצץ
חנית עבות רשעים וחד יו̇ צדיק קצץ. כל עבת ועבתת חס̇ במ̇ג מ̇ל וסימנ̇ חטאה קצץ עבות בעבותות אהבה

ויתנם ב̇ ב̇ חס וחד מל̇ וסימנ׳ ואת שתי קצות ויעשו שתי טבעות. ויתנום לחק בתרא׳ מל̇ — ולא יזח ב̇ וסימנ׳ החשן קדמא׳
וחבי׳ בתרא׳ — פארי ב̇ וסימנ׳ המגבעות פארי פשתים יהיו על ראשיהם — ותכלת וארגמן ה̇ וסימנ׳ ותכלת וארגמן

והטור השני נפך ספיר ויהלם: והטור
השלישי לשם שבו ואחלמה:
והטור הרביעי תרשיש שהם
וישפה מוסבת משבצת זהב
במלאתם: והאבנים על שמת בני
ישראל הנה שתים עשרה על
שמתם פתוחי חתם איש על שמו
לשנים עשר שבט: ויעשו על
החשן שרשרת גבלת מעשה עבת
זהב טהור: ויעשו שתי משבצת
זהב ושתי טבעת זהב ויתנו את שתי
הטבעת על שני קצות החשן: ויתנו
שתי העבתת הזהב על שתי הטבעת
על קצות החשן: ואת שתי קצות
שתי העבתת נתנו על שתי המשבצת
ויתנם על כתפת האפד אל מול פניו:
ויעשו שתי טבעת זהב וישימו
על שני קצות החשן על שפתו
אשר אל עבר האפד ביתה: ויעשו
שתי טבעת זהב ויתנם על שתי
כתפת האפד מלמטה ממול פניו
לעמת מחברתו ממעל לחשב האפד:

וירכסו את החשן מטבעתיו אל
טבעת האפד בפתיל תכלת להית
על חשב האפד ולא יזח החשן מעל
האפד כאשר צוה יהוה את משה:

ויעש את מעיל האפד מעשה ארג
כליל תכלת: ופי המעיל בתוכו
כפי תחרא שפה לפיו סביב לא יקרע:
ויעשו על שולי המעיל רמוני
תכלת וארגמן ותולעת שני משזר:
ויעשו פעמני זהב טהור ויתנו את
הפעמנים בתוך הרמנים על שולי
המעיל סביב בתוך הרמנים: פעמן
ורמן פעמן ורמן על שולי המעיל
סביב לשרת כאשר צוה יהוה את
משה: ויעשו את
הכתנת שש מעשה ארג לאהרן
ולבניו: ואת המצנפת שש ואת
פארי המגבעת שש ואת מכנסי הבד
שש משזר: ואת האבנט שש משזר
ותכלת וארגמן ותולעת שני מעשה רקם
כאשר צוה יהוה את משה:

ריש כ״ל וחבי׳ ואת המשכן ויעשו כל חכם לב ואת האבנט — ואת בדיו ד̇ דסמ׳ וסימנ׳ ואת הארן ואת בדיו ואת מזבח הקטרת את
ארון העדות — עמודיה ד̇ ג̇ מל̇ וב̇ חס וסימנ׳ את קלעי החצר ... תכנית המרבית ממקומה חכמות נשים בנתה ביתה קדמא׳ חס

ויעשו את ציץ
נזר הקדש זהב טהור ויכתבו עליו
מכתב פתוחי חותם קדש ליהוה:
ויתנו עליו פתיל תכלת לתת על
המצנפת מלמעלה כאשר צוה יהוה
את משה: ותכל
כל עבדת משכן אהל מועד ויעשו
בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את
משה כן עשו:
ויביאו את המשכן אל משה את
האהל ואת כל כליו קרסיו קרשיו
בריחו ועמדיו ואדניו: ואת מכסה
עורת האילם המאדמים ואת מכסה
ערת התחשים ואת פרכת המסך:
את ארון העדת ואת בדיו ואת הכפרת:
את השלחן את כל כליו ואת לחם
הפנים: את המנרה הטהרה את
נרתיה נרת המערכה ואת כל כליה
ואת שמן המאור: ואת מזבח הזהב
ואת שמן המשחה ואת קטרת
הסמים ואת מסך פתח האהל: את
מזבח הנחשת ואת מכבר הנחשת

אשר לו את בדיו ואת כל כליו את
הכיר ואת כנו: את קלעי החצר את
עמדיה ואת אדניה ואת המסך לשער
החצר את מיתריו ויתדתיה ואת כל
כלי עבדת המשכן לאהל מועד:
את בגדי השרד לשרת בקדש את
בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי
בניו לכהן: ככל אשר צוה יהוה את
משה כן עשו בני ישראל את כל
העבדה: וירא משה את כל המלאכה
והנה עשו אתה כאשר צוה יהוה
כן עשו ויברך אתם משה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: ביום
החדש הראשון באחד לחדש תקים
את משכן אהל מועד: ושמת שם
את ארון העדות וסכת על הארן
את הפרכת: והבאת את השלחן
וערכת את ערכו והבאת את המנרה
והעלית את נרתיה: ונתתה את מזבח
הזהב לקטרת לפני ארון העדת
ושמת את מסך הפתח למשכן:

וסכת ד׳ בליש׳ וסימנ׳ וסכת על הארון סכותה לראשי בענן לך באף ותרדפנו בתרי׳ מל׳ ה׳ — ויקך ד׳ וסימנ׳ ויצא את האדון
ויקם דויד מן הארץ ויקך גוהבעדו ויסך בדלתים — הוקם ג׳ ב׳ מל׳ וא׳ חס׳ וסימנ׳ הוקם המשכן הוקם את דברי יהונדב ונאם

ונתתה את מזבח העלה לפני פתח
משכן אהל מועד׃ ונתת את הכיר
בין אהל מועד ובין המזבח ונתת
שם מים׃ ושמת את החצר סביב
ונתת את מסך שער החצר׃ ולקחת
את שמן המשחה ומשחת את המשכן
ואת כל אשר בו וקדשת אתו ואת
כל כליו והיה קדש׃ ומשחת את
מזבח העלה ואת כל כליו וקדשת
את המזבח והיה המזבח קדש
קדשים׃ ומשחת את הכיר ואת כנו
וקדשת אתו׃ והקרבת את אהרן
ואת בניו אל פתח אהל מועד ורחצת
אתם במים׃ והלבשת את אהרן את
בגדי הקדש ומשחת אתו וקדשת
אתו וכהן לי׃ ואת בניו תקריב והלבשת
אתם כתנת׃ ומשחת אתם כאשר
משחת את אביהם וכהנו לי והיתה
להית להם משחתם לכהנת עולם
לדרתם׃ ויעש משה ככל אשר צוה
יהוה אתו כן עשה׃
ויהי בחדש הראשון

בשנה השנית באחד לחדש הוקם
המשכן׃ ויקם משה את המשכן
ויתן את אדניו וישם את קרשיו ויתן
את בריחיו ויקם את עמודיו׃ ויפרש
את האהל על המשכן וישם את
מכסה האהל עליו מלמעלה כאשר
צוה יהוה את משה׃
ויקח ויתן את העדת אל הארן
וישם את הבדים על הארן ויתן את
הכפרת על הארן מלמעלה׃ ויבא
את הארן אל המשכן וישם את פרכת
המסך ויסך על ארון העדות כאשר
צוה יהוה את משה׃
ויתן את השלחן באהל מועד
על ירך המשכן צפנה מחוץ לפרכת׃
ויערך עליו ערך לחם לפני יהוה
כאשר צוה יהוה את משה׃
וישם את המנרה באהל
מועד נכח השלחן על ירך המשכן
נגבה׃ ויעל הנרת לפני יהוה כאשר
צוה יהוה את משה׃
וישם את מזבח הזהב באהל

הגבר הקם על בתרי׳ חס׳ — צפנה ח׳ כתו׳ וסימנ׳ ויאמר והיה זרעך כעפר על ירך וחבירו מחנה דן צוריאל רב לכם עלה
ראש הפסגה — משחתם ב׳ בתר׳ ליש׳ וסימנ׳ לכהנת עולם כי משחתם בהם —

ונרצה ונאוה ונבלה ונגלה ונדמה ונוה ונזמי ונחה ונטשתם וניבו ונכפר ונלוה ונמקו ונעה ונכפצו ונקלה ונשתו ונכה ונעוה
ונצתו ל̇ ונתנוף ל̇ ... ויקם ב̇ וסימנה̇ את המשכן ב̇ בו את החצר שופטים מושיע מושיע העמודים ג̇ בו דמלכים דברו

מועד לפני הפרכת: ויקטר עליו
קטרת סמים כאשר צוה יהוה את
משה: וישם את
מסך הפתח למשכן: ואת מזבח
העלה שם פתח משכן אהל מועד
ויעל עליו את העלה ואת המנחה
כאשר צוה יהוה את משה:
וישם את הכיר
בין אהל מועד ובין המזבח ויתן
שמה מים לרחצה: ורחצו ממנו
משה ואהרן ובניו את ידיהם ואת
רגליהם: בבאם אל אהל מועד
ובקרבתם אל המזבח ירחצו כאשר
צוה יהוה את משה:
ויקם את החצר סביב
למשכן ולמזבח ויתן את מסך שער
החצר ויכל משה את המלאכה:
ויכס הענן את אהל מועד וכבוד
יהוה מלא את המשכן: ולא יכל משה
לבוא אל אהל מועד כי שכן עליו
הענן וכבוד יהוה מלא את המשכן:

ובהעלות הענן מעל המשכן יסעו
בני ישראל בכל מסעיהם: ואם לא
יעלה הענן ולא יסעו עד יום העלתו:
כי ענן יהוה על המשכן יומם
ואש תהיה לילה בו לעיני כל
בית ישראל בכל מסעיהם:

צב פס סימן עזיה

סכום הפסוקים שלספר אלף ומאתים ותשעה פסוקים
סימן ארטי

ויקרא אל משה וידבר יהוה אליו
מאהל מועד לאמר: דבר אל בני
ישראל ואמרת אלהם אדם כי
יקריב מכם קרבן ליהוה מן הבהמה
מן הבקר ומן הצאן תקריבו את
קרבנכם: אם עלה קרבנו מן הבקר
זכר תמים יקריבנו אל פתח אהל
מועד יקריב אתו לרצנו לפני יהוה:
וסמך ידו על ראש העלה ונרצה
לו לכפר עליו: ושחט את בן הבקר
לפני יהוה והקריבו בני אהרן הכהנים
את הדם וזרקו את הדם על המזבח

דמלכים דברו דדברי ימים שטן שטן מזבח מזבחות העמודים העמודים דברו דדניאל מבור שאון ויקם עדות ...
ענן ד̇ וסימנה̇ כי ענן יי̇ ענן הקטרת יפיץ ענן אורו ועמד ענן הקטרת וז̇ וענן יי̇ עליהם יומם ... ולא יכל ב̇ וסימנה̇
יוסף להתאפק משה לבוא אל אהל מועד ...

כל ויקרא אשה ריח ניחח ליי׳ במ״ב אשה ריח ניחח וסימנה׳ וקרבו וכרעיו והקרבתם על הלחם וכל מדבר סיני כולה במ״ב אשה
ריח ניחח ליי׳ וסימנה׳ אך בכור שור ואת הכבש השני … תקרב ׳ חס כלה׳ וסימנה׳ וכי תקריב קרבן מנחה ויקרבו בני

סביב אשר פתח אהל מועד׃ והפשיט
את העלה ונתח אתה לנתחיה׃ ונתנו
בני אהרן הכהן אש על המזבח
וערכו עצים על האש׃ וערכו בני
אהרן הכהנים את הנתחים את
הראש ואת הפדר על העצים אשר
על האש אשר על המזבח׃ וקרבו
וכרעיו ירחץ במים והקטיר הכהן
את הכל המזבחה עלה אשה ריח
ניחוח ליהוה׃ ואם
מן הצאן קרבנו מן הכשבים או
מן העזים לעלה זכר תמים יקריבנו׃
ושחט אתו על ירך המזבח צפנה
לפני יהוה וזרקו בני אהרן הכהנים
את דמו על המזבח סביב׃ ונתח
אתו לנתחיו ואת ראשו ואת פדרו
וערך הכהן אתם על העצים אשר
על האש אשר על המזבח׃ והקרב
והכרעים ירחץ במים והקריב
הכהן את הכל והקטיר המזבחה
עלה הוא אשה ריח ניחח ליהוה׃
פ

ואם מן העוף עלה קרבנו ליהוה
והקריב מן התרים או מן בני היונה
את קרבנו׃ והקריבו הכהן אל המזבח
ומלק את ראשו והקטיר המזבחה
ונמצה דמו על קיר המזבח׃ והסיר
את מראתו בנצתה והשליך אתה
אצל המזבח קדמה אל מקום הדשן׃
ושסע אתו בכנפיו לא יבדיל והקטיר
אתו הכהן המזבחה על העצים
אשר על האש עלה הוא אשה ריח
ניחח ליהוה׃ ונפש
כי תקריב קרבן מנחה ליהוה סלת
יהיה קרבנו ויצק עליה שמן ונתן
עליה לבנה׃ והביאה אל בני אהרן
הכהנים וקמץ משם מלא קמצו
מסלתה ומשמנה על כל לבנתה
והקטיר הכהן את אזכרתה המזבחה
אשה ריח ניחח ליהוה׃ והנותרת מן
המנחה לאהרן ולבניו קדש קדשים
מאשי יהוה׃ וכי
תקריב קרבן מנחה מאפה תנור סלת
חלות מצת בלולת בשמן ורקיקי

אהרן את הדם בהקרבם אש זרה קדמאי הקרב את קרבנו תקריבון אלי ויקרבו את אל יהושע והעלה אשר הקריב הנשיא קרבנו גברין
כשרואין קרבנו ואמרין והקרבו לחנכת המזבח … ושסע ל׳ וישסע ל׳ משסע ל׳ למסע ל׳ ולמסע ל׳ יסע ל׳

מצות משחים בשמן׃
ואם מנחה על המחבת קרבנך
סלת בלולה בשמן מצה תהיה׃ פתות
אתה פתים ויצקת עליה שמן מנחה
הוא׃ ואם מנחת
מרחשת קרבנך סלת בשמן תעשה׃
והבאת את המנחה אשר יעשה
מאלה ליהוה והקריבה אל הכהן והגישה
אל המזבח׃ והרים הכהן מן המנחה
את אזכרתה והקטיר המזבחה אשה
ריח ניחח ליהוה׃ והנותרת מן המנחה
לאהרן ולבניו קדש קדשים מאשי
יהוה׃ כל המנחה אשר תקריבו ליהוה
לא תעשה חמץ כי כל שאר וכל
דבש לא תקטירו ממנו אשה ליהוה׃
קרבן ראשית תקריבו אתם ליהוה
ואל המזבח לא יעלו לריח ניחח׃ וכל
קרבן מנחתך במלח תמלח ולא
תשבית מלח ברית אלהיך מעל
מנחתך על כל קרבנך תקריב מלח׃
ואם תקריב
מנחת בכורים ליהוה אביב קלוי

באש גרש כרמל תקריב את מנחת
בכוריך׃ ונתת עליה שמן ושמת
עליה לבנה מנחה הוא׃ והקטיר הכהן
את אזכרתה מגרשה ומשמנה על
כל לבנתה אשה ליהוה׃
ואם זבח שלמים קרבנו אם מן הבקר
הוא מקריב אם זכר אם נקבה תמים
יקריבנו לפני יהוה׃ וסמך ידו על ראש
קרבנו ושחטו פתח אהל מועד וזרקו
בני אהרן הכהנים את הדם על המזבח
סביב׃ והקריב מזבח השלמים אשה
ליהוה את החלב המכסה את הקרב
ואת כל החלב אשר על הקרב׃ ואת
שתי הכלית ואת החלב אשר עלהן
אשר על הכסלים ואת היתרת על
הכבד על הכליות יסירנה׃ והקטירו
אתו בני אהרן המזבחה על העלה אשר
על העצים אשר על האש אשה ריח
ניחח ליהוה׃
ואם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים
ליהוה זכר או נקבה תמים יקריבנו׃ אם
כשב הוא מקריב את קרבנו והקריב

אתו לפני יהוה וסמך את ידו על
ראש קרבנו ושחט אתו לפני אהל
מועד וזרקו בני אהרן את דמו על
המזבח סביב והקריב מזבח השלמים
אשה ליהוה חלבו האליה תמימה
לעמת העצה יסירנה ואת החלב
המכסה את הקרב ואת כל החלב
אשר על הקרב ואת שתי הכלית
ואת החלב אשר עלהן אשר על
הכסלים ואת היתרת על הכבד
על הכלית יסירנה והקטירו הכהן
המזבחה לחם אשה ליהוה

ואם עז קרבנו והקריבו לפני יהוה
וסמך את ידו על ראשו ושחט אתו
לפני אהל מועד וזרקו בני אהרן
את דמו על המזבח סביב והקריב
ממנו קרבנו אשה ליהוה את החלב
המכסה את הקרב ואת כל החלב
אשר על הקרב ואת שתי הכלית
ואת החלב אשר עלהן אשר על
הכסלים ואת היתרת על הכבד על

הכלית יסירנה והקטירם הכהן
המזבחה לחם אשה לריח ניחח כל
חלב ליהוה חקת עולם לדרתיכם
בכל מושבתיכם כל חלב וכל דם לא
תאכלו

וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל
בני ישראל לאמר נפש כי תחטא
בשגגה מכל מצות יהוה אשר לא
תעשינה ועשה מאחת מהנה אם
הכהן המשיח יחטא לאשמת העם
והקריב על חטאתו אשר חטא פר
בן בקר תמים ליהוה לחטאת והביא
את הפר אל פתח אהל מועד לפני
יהוה וסמך את ידו על ראש הפר
ושחט את הפר לפני יהוה ולקח הכהן
המשיח מדם הפר והביא אתו אל אהל
מועד וטבל הכהן את אצבעו בדם
והזה מן הדם שבע פעמים לפני יהוה
את פני פרכת הקדש ונתן הכהן
מן הדם על קרנות מזבח קטרת הסמים
לפני יהוה אשר באהל מועד ואת
כל דם הפר ישפך אל יסוד מזבח

את בגדיו ואת חזה התנופה ואסף איש טהור ... קדמא' והקטירו תנינ' והקטירו תליתאה והקטירם וחד פיסו סימן [illegible]
... קרנ' ת' ד' מל' וסימנ' ונתן הכהן מן הדם וישחט ויקח ויקריבו בני אהרן ויצא אל המזבח אשר לפני יי'

אל שפך ל על שפך ל אל און ל על און ל אל הגוי ל על הגוי ל אל טוב ל על טוב ל אל כפת ל על כפת ל אל פחות ל על פחות ל אל פקדת ל על פקדת

העלה אשר פתח אהל מועד׃ ואת כל
חלב פר החטאת ירים ממנו את
החלב המכסה על הקרב ואת כל
החלב אשר על הקרב׃ ואת שתי
הכלית ואת החלב אשר עליהן
אשר על הכסלים ואת היתרת על
הכבד על הכליות יסירנה׃ כאשר
יורם משור זבח השלמים והקטירם
הכהן על מזבח העלה׃ ואת עור
הפר ואת כל בשרו על ראשו ועל
כרעיו וקרבו ופרשו׃ והוציא את
כל הפר אל מחוץ למחנה אל מקום
טהור אל שפך הדשן ושרף אתו
על עצים באש על שפך הדשן
ישרף׃
ואם כל עדת ישראל ישגו ונעלם
דבר מעיני הקהל ועשו אחת מכל
מצות יהוה אשר לא תעשינה ואשמו׃
ונודעה החטאת אשר חטאו עליה
והקריבו הקהל פר בן בקר לחטאת
והביאו אתו לפני אהל מועד׃ וסמכו
זקני העדה את ידיהם על ראש הפר

לפני יהוה ושחט את הפר לפני יהוה׃
והביא הכהן המשיח מדם הפר אל
אהל מועד׃ וטבל הכהן אצבעו מן
הדם והזה שבע פעמים לפני יהוה
את פני הפרכת׃ ומן הדם יתן על
קרנת המזבח אשר לפני יהוה אשר
באהל מועד ואת כל הדם ישפך אל
יסוד מזבח העלה אשר פתח אהל
מועד׃ ואת כל חלבו ירים ממנו והקטיר
המזבחה׃ ועשה לפר כאשר עשה
לפר החטאת כן יעשה לו וכפר עלהם
הכהן ונסלח להם׃ והוציא את הפר
אל מחוץ למחנה ושרף אתו כאשר
שרף את הפר הראשון חטאת הקהל
הוא׃
אשר נשיא יחטא ועשה אחת מכל
מצות יהוה אלהיו אשר לא תעשינה
בשגגה ואשם׃ או הודע אליו חטאתו
אשר חטא בה והביא את קרבנו
שעיר עזים זכר תמים׃ וסמך ידו
על ראש השעיר ושחט אתו
במקום אשר ישחט את העלה לפני יהוה

אל גיחון ל על גיחון ל אל רבקה ל על רבקה ל אל צור ל על צור ל אל אחת ל על אחת ל ... ב זוגי בסף מדמא נסיב את תנינ
לא נסיב את וסימנה וטבל הכהן את אצבעו וטבל הכהן אצבעו והביא את קרבנו דשעיר והביא קרבנו שעירת

כחלב ל̇ כחלב ל̇ כחוט ל̇ כחוט ל̇ כחתן ל̇ כחתן ל̇ כגמול ל̇ כגמול ל̇ ככבור ל̇ ככבור ל̇ כמופת ל̇ כמופת ל̇ כמת ל̇ כמת ל̇
כמלונה ל̇ כמלונה ל̇ כסוחה ל̇ כסוחה ל̇ כשואה ל̇ כשואה ל̇ כבקר ל̇ כדברי ל̇ כוסה ל̇ ... מדמה ו̇ וסימנ̇ ולקח

חטאת הוא׃ ולקח הכהן מדם
החטאת באצבעו ונתן על קרנת מזבח
העלה ואת דמו ישפך אל יסוד מזבח
העלה׃ ואת כל חלבו יקטיר המזבחה
כחלב זבח השלמים וכפר עליו
הכהן מחטאתו ונסלח לו׃

ואם נפש אחת תחטא בשגגה
מעם הארץ בעשתה אחת ממצות
יהוה אשר לא תעשינה ואשם׃ או
הודע אליו חטאתו אשר חטא והביא
קרבנו שעירת עזים תמימה נקבה
על חטאתו אשר חטא׃ וסמך את
ידו על ראש החטאת ושחט את
החטאת במקום העלה׃ ולקח הכהן
מדמה באצבעו ונתן על קרנת
מזבח העלה ואת כל דמה ישפך
אל יסוד המזבח׃ ואת כל חלבה יסיר
כאשר הוסר חלב מעל זבח השלמים
והקטיר הכהן המזבחה לריח ניחח
ליהוה וכפר עליו הכהן ונסלח
לו׃

ואם כבש יביא קרבנו לחטאת נקבה
תמימה יביאנה׃ וסמך את ידו על
ראש החטאת ושחט אתה לחטאת
במקום אשר ישחט את העלה׃
ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו
ונתן על קרנת מזבח העלה ואת
כל דמה ישפך אל יסוד המזבח׃
ואת כל חלבה יסיר כאשר יוסר
חלב הכשב מזבח השלמים והקטיר
הכהן אתם המזבחה על אשי יהוה
וכפר עליו הכהן על חטאתו אשר
חטא ונסלח לו׃
ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה
והוא עד או ראה או ידע אם לוא יגיד
ונשא עונו׃ או נפש אשר תגע
בכל דבר טמא או בנבלת חיה טמאה
או בנבלת בהמה טמאה או בנבלת
שרץ טמא ונעלם ממנו והוא טמא
ואשם׃ או כי יגע בטמאת אדם
לכל טמאתו אשר יטמא בה ונעלם
ממנו והוא ידע ואשם׃ או נפש כי
תשבע לבטא בשפתים להרע או

אלעזר הכהן ב̇ בפיסו ו̇ מדמה אל תמיד ... אשי ט̇ כת̇ יוד וסימנ̇ ואת כל חלבה בתר̇ והביאה בתר̇ ידיו תביאנה
שוק התרומה קדשים יהיו לא יגש להקריב לא יהיה לכהנים הלוים הוא נחלתו אתנה לבית אביך וכל מאשי כוות̇

ח

ראשונה ג מל וסימנ׳ את אשר לחטאת ראשונה ושלמתי ראשונה היתה במעל׳ ... יוסף ג מל וסימנ׳ ואת אשר
חטא מן הקדש ואחריו לא יוסף ויאמר יואב יוסף דברי ימים וכל כר כש מל חד בתורה וחד בנביאים וחד בכתובים

להיטיב לכל אשר יבטא האדם
בשבעה ונעלם ממנו והוא ידע
ואשם לאחת מאלה׃ והיה כי יאשם
לאחת מאלה והתודה אשר חטא
עליה׃ והביא את אשמו ליהוה על
חטאתו אשר חטא נקבה מן הצאן
כשבה או שעירת עזים לחטאת
וכפר עליו הכהן מחטאתו׃ ואם לא
תגיע ידו די שה והביא את אשמו
אשר חטא שתי תרים או שני בני
יונה ליהוה אחד לחטאת ואחד
לעלה׃ והביא אתם אל הכהן והקריב
את אשר לחטאת ראשונה ומלק
את ראשו ממול ערפו ולא יבדיל׃
והזה מדם החטאת על קיר המזבח
והנשאר בדם ימצה אל יסוד המזבח
חטאת הוא׃ ואת השני יעשה עלה
כמשפט וכפר עליו הכהן מחטאתו
אשר חטא ונסלח לו׃
ואם לא תשיג ידו לשתי
תרים או לשני בני יונה והביא את
קרבנו אשר חטא עשירת האפה

סלת לחטאת לא ישים עליה שמן
ולא יתן עליה לבנה כי חטאת הוא׃
והביאה אל הכהן וקמץ הכהן
ממנה מלוא קמצו את אזכרתה
והקטיר המזבחה על אשי יהוה
חטאת הוא׃ וכפר עליו הכהן על
חטאתו אשר חטא מאחת מאלה
ונסלח לו והיתה לכהן כמנחה׃
וידבר יהוה אל
משה לאמר׃ נפש כי תמעל מעל
וחטאה בשגגה מקדשי יהוה והביא
את אשמו ליהוה איל תמים מן
הצאן בערכך כסף שקלים בשקל
הקדש לאשם׃ ואת אשר חטא מן
הקדש ישלם ואת חמישתו יוסף
עליו ונתן אתו לכהן והכהן יכפר
עליו באיל האשם ונסלח לו׃

ואם נפש כי תחטא ועשתה אחת
מכל מצות יהוה אשר לא תעשינה
ולא ידע ואשם ונשא עונו׃ והביא
איל תמים מן הצאן בערכך לאשם

נפש ג ריש פיסו בספ וסימנ׳ כי תחטא כי תמעל נפש אשר תגע בו ... חמישתו ג כתבן וסימנ׳ ואת אשר חטא
מן הקדש ואם גאל יגאלנה והתודו את חטאתם ... ולא יתן ג וסימנ׳ המשקות לבא אל בתיכם לבכה לבנה

מאושי ל׳ לאשי ל׳ ואשי ל׳ וישישי ל׳ מקדישי ל׳ למקדשי ל׳ ... מקטר ל׳ מגש ל׳ מצב ל׳ מרדף ל׳ משכב ל׳ מצהב ל׳ ...
וכחש ג׳ ב׳ מלעיל וא׳ מלרע סימנ׳ בעמיתו או מצא אבדה וכחש בו לא ראיתך קדמאה מלרע ושא׳ מלעיל ... ושלם

אל הכהן וכפר עליו הכהן על שגגתו
אשר שגג והוא לא ידע ונסלח לו:
אשם הוא אשם אשם ליהוה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: נפש
כי תחטא ומעלה מעל ביהוה
וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת
יד או בגזל או עשק את עמיתו:
או מצא אבדה וכחש בה ונשבע
על שקר על אחת מכל אשר יעשה
האדם לחטא בהנה: והיה כי יחטא
ואשם והשיב את הגזלה אשר גזל
או את העשק אשר עשק או את
הפקדון א... הפקד אתו או את
האבדה א... צא: או מכל אשר
ישבע על... ...קר ושלם אתו
בראשו וחמשתיו יסף עליו
לאשר הוא לו יתננו ביום אשמתו:
ואת אשמו יביא ליהוה איל תמים
מן הצאן בערכך לאשם אל הכהן:
וכפר עליו הכהן לפני יהוה ונסלח
לו על אחת מכל אשר יעשה לאשמה

בה:
וידבר יהוה אל משה לאמר: צו את
אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת
העלה הוא העלה על מוקדה על
המזבח כל הלילה עד הבקר ואש
המזבח תוקד בו: ולבש הכהן מדו
בד ומכנסי בד ילבש על בשרו והרים
את הדשן אשר תאכל האש את
העלה על המזבח ושמו אצל המזבח:
ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים
והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה
אל מקום טהור: והאש על המזבח
תוקד בו לא תכבה ובער עליה
הכהן עצים בבקר בבקר וערך
עליה העלה והקטיר עליה חלבי
השלמים: אש תמיד תוקד על
המזבח לא תכבה:
וזאת תורת המנחה הקרב
אתה בני אהרן לפני יהוה אל פני
המזבח: והרים ממנו בקמצו מסלת
המנחה ומשמנה ואת כל הלבנה
אשר על המנחה והקטיר המזבח

ג׳ וסימנ׳ אתו בראשו ואת הבית נות צדקיך והדר בן שלם לו ג׳ בתו ... שיחה ובשכל ל׳ ומשפט וצדקה ל׳ ויתום ואלמנה ל׳ ועצ
נביא׳ וא׳ בכתו׳ ... כחטאת וכאשם ... ועמיך ל׳ והם ובניהם ל׳ ועשרו ונכסים ל׳ ואתה ובניך ל׳

טו׳ מלין ריש׳ כס׳ ליתכוות וסימנ׳ הכהן ל׳ רפ׳ האנשים ל׳ רפ׳ המלאך ל׳ רפ׳ הקרב ל׳ רפ׳ הארץ ל׳ רפ׳ הכבע ל׳ רפ׳ הנער ל׳ רפ׳ השב ל׳ רפ׳ הנפש ל׳ רפ׳
הבית ל׳ רפ׳ המלך ל׳ רפ׳ הסיר ל׳ רפ׳ הביא ל׳ רפ׳ ״ — ״ יוצא ה׳ וסימנ׳ וכל חטאת בפנים יובא כקת עובר כסף מרוקע כקת אשם ״ — ״

ריח ניחח אזכרתה ליהוה׃ והנותרת
ממנה יאכלו אהרן ובניו מצות תאכל
במקום קדש בחצר אהל מועד
יאכלוה׃ לא תאפה חמץ חלקם
נתתי אתה מאשי קדש קדשים
הוא כחטאת וכאשם׃ כל זכר בבני
אהרן יאכלנה חק עולם לדרתיכם
מאשי יהוה כל אשר יגע בהם יקדש׃

וידבר יהוה אל משה לאמר׃ זה
קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו ליהוה
ביום המשח אתו עשירת האפה
סלת מנחה תמיד מחציתה בבקר
ומחציתה בערב׃ על מחבת בשמן
תעשה מרבכת תביאנה תפיני מנחת
פתים תקריב ריח ניחח ליהוה׃ והכהן
המשיח תחתיו מבניו יעשה אתה
חק עולם ליהוה כליל תקטר׃ וכל
מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל׃

וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר
אל אהרן ואל בניו לאמר זאת תורת

החטאת במקום אשר תשחט העלה
תשחט החטאת לפני יהוה קדש
קדשים הוא׃ הכהן המחטא אתה
יאכלנה במקום קדש תאכל בחצר
אהל מועד׃ כל אשר יגע בבשרה
יקדש ואשר יזה מדמה על הבגד
אשר יזה עליה תכבס במקום קדש׃
וכלי חרש אשר תבשל בו ישבר
ואם בכלי נחשת בשלה ומרק
ושטף במים׃ כל זכר בכהנים יאכל
אתה קדש קדשים הוא׃ וכל חטאת
אשר יובא מדמה אל אהל מועד
לכפר בקדש לא תאכל באש תשרף׃

וזאת תורת האשם קדש קדשים
הוא׃ במקום אשר ישחטו את
העלה ישחטו את האשם ואת דמו
יזרק על המזבח סביב׃ ואת כל חלבו
יקריב ממנו את האליה ואת החלב
המכסה את הקרב׃ ואת שתי הכלית
ואת החלב אשר עליהן אשר על
הכסלים ואת היתרת על הכבד

כחטאת ד׳ וסימנ׳ לא תאפה חמץ כחטאת כאשם ו את הכבש בשביעי בחמשה עשר ״ — ״ האפה ב׳ חס׳ וסימנ׳
ואם לא תשיג ידו זה קרבן אהרן ובניו ״ — ״ חלות ב׳ וסימנ׳ סלת מרבכת חלות וסל מצות ״ — ״

נעשה ח̇ קמ̇ וסימנ̇ במרחשת. ועל מחבת אם יאסרוני ממלכה ממלכות. פסח הפסח כפסח וכל קהלת ומגלה כוות. במש׳ זהב לאחשו
ט — דבר ד̇ בטעג. כסף וסימנ̇ כל חלב שור וכשב המקריב בחדש השביעי בחמשה עשר — וממחרת ג̇ וסימנ̇

על הכלית יסירנה׃ והקטיר אתם
הכהן המזבחה אשה ליהוה אשם
הוא׃ כל זכר בכהנים יאכלנו במקום
קדוש יאכל קדש קדשים הוא׃
כחטאת כאשם תורה אחת להם
הכהן אשר יכפר בו לו יהיה׃ והכהן
המקריב את עלת איש עור העלה
אשר הקריב לכהן לו יהיה׃ וכל מנחה
אשר תאפה בתנור וכל נעשה
במרחשת ועל מחבת לכהן המקריב
אתה לו תהיה׃ וכל מנחה בלולה בשמן
וחרבה לכל בני אהרן תהיה איש כאחיו׃

וזאת תורת זבח השלמים אשר
יקריב ליהוה׃ אם על תודה יקריבנו
והקריב על זבח התודה חלות מצות
בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים
בשמן וסלת מרבכת חלת בלולת
בשמן׃ על חלת לחם חמץ יקריב
קרבנו על זבח תודת שלמיו׃ והקריב
ממנו אחד מכל קרבן תרומה ליהוה
לכהן הזרק את דם השלמים לו יהיה׃

ובשר זבח תודת שלמיו ביום קרבנו
יאכל לא יניח ממנו עד בקר׃ ואם
נדר או נדבה זבח קרבנו ביום הקריבו
את זבחו יאכל וממחרת והנותר
ממנו יאכל׃ והנותר מבשר הזבח
ביום השלישי באש ישרף׃ ואם
האכל יאכל מבשר זבח שלמיו
ביום השלישי לא ירצה המקריב
אתו לא יחשב לו פגול יהיה והנפש
האכלת ממנו עונה תשא׃ והבשר
אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש
ישרף והבשר כל טהור יאכל בשר׃
והנפש אשר תאכל בשר מזבח
השלמים אשר ליהוה וטמאתו
עליו ונכרתה הנפש ההוא מעמיה׃
ונפש כי תגע בכל טמא בטמאת
אדם או בבהמה טמאה או בכל שקץ
טמא ואכל מבשר זבח השלמים
אשר ליהוה ונכרתה הנפש ההוא
מעמיה׃
וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר אל
בני ישראל לאמר כל חלב שור וכשב

ואם נדר או נדבה ביום זבחכם יאכל ויש באוריה בירושלם — ה̇ וטאת ד̇ וסימנ̇ לא תאפה חמץ כחטאת כאשם ושחט
את הכבש בשביעי בחמשה עשר — והבשר ג̇ וסימנ̇ אשר יגע בכל טמא בבו והבשר תאכל

ועז לא תאכלו׃ וחלב נבלה וחלב
טרפה יעשה לכל מלאכה ואכל לא
תאכלהו׃ כי כל אכל חלב מן הבהמה
אשר יקריב ממנה אשה ליהוה
ונכרתה הנפש האכלת מעמיה׃ וכל
דם לא תאכלו בכל מושבתיכם לעוף
ולבהמה׃ כל נפש אשר תאכל כל
דם ונכרתה הנפש ההוא מעמיה׃
וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר
אל בני ישראל לאמר המקריב את
זבח שלמיו ליהוה יביא את קרבנו
ליהוה מזבח שלמיו׃ ידיו תביאינה
את אשי יהוה את החלב על החזה
יביאנו את החזה להניף אתו תנופה
לפני יהוה׃ והקטיר הכהן את החלב
המזבחה והיה החזה לאהרן ולבניו׃
ואת שוק הימין תתנו תרומה לכהן
מזבחי שלמיכם׃ המקריב את דם
השלמים ואת החלב מבני אהרן לו
תהיה שוק הימין למנה׃ כי את חזה
התנופה ואת שוק התרומה לקחתי
מאת בני ישראל מזבחי שלמיהם

ואתן אתם לאהרן הכהן ולבניו לחק
עולם מאת בני ישראל׃ זאת משחת
אהרן ומשחת בניו מאשי יהוה
ביום הקריב אתם לכהן ליהוה׃ אשר
צוה יהוה לתת להם ביום משחו אתם
מאת בני ישראל חקת עולם לדרתם׃
זאת התורה לעלה למנחה ולחטאת
ולאשם ולמלואים ולזבח השלמים׃
אשר צוה יהוה את משה בהר סיני
ביום צותו את בני ישראל להקריב
את קרבניהם ליהוה במדבר סיני׃

ס

וידבר יהוה אל משה לאמר׃ קח את
אהרן ואת בניו אתו ואת הבגדים
ואת שמן המשחה ואת פר החטאת
ואת שני האילים ואת סל המצות׃
ואת כל העדה הקהל אל פתח אהל
מועד׃ ויעש משה כאשר צוה יהוה
אתו ותקהל העדה אל פתח אהל
מועד׃ ויאמר משה אל העדה זה
הדבר אשר צוה יהוה לעשות׃ ויקרב
משה את אהרן ואת בניו וירחץ אתם

יג̇ פיסו בפס̇ איתבהו את את את וסימ̇ ושחט את בן הבקר והביא את הפר ידיו תביאנה אשר צוה יי̇ את משה ויתן עליו את הכתנת וישם
את המצנפת על ראשו וצוה הכהן ופנו את הבית ושחט את שעיר החטאת ואני אתן את פני והאיש אשר יקח את אחתו

במים: ויתן עליו את הכתנת ויחגר
אתו באבנט וילבש אתו את המעיל
ויתן עליו את האפד ויחגר אתו
בחשב האפד ויאפד לו בו: וישם
עליו את החשן ויתן אל החשן
את האורים ואת התמים: וישם
את המצנפת על ראשו וישם על
המצנפת אל מול פניו את ציץ
הזהב נזר הקדש כאשר צוה יהוה
את משה: ויקח משה את שמן
המשחה וימשח את המשכן ואת
כל אשר בו ויקדש אתם: ויז ממנו
על המזבח שבע פעמים וימשח
את המזבח ואת כל כליו ואת הכיר
ואת כנו לקדשם: ויצק משמן
המשחה על ראש אהרן וימשח
אתו לקדשו: ויקרב משה את בני
אהרן וילבשם כתנת ויחגר אתם
אבנט ויחבש להם מגבעות כאשר
צוה יהוה את משה: ויגש את פר
החטאת ויסמך אהרן ובניו את
ידיהם על ראש פר החטאת: וישחט

ויקח משה את הדם ויתן על קרנות
המזבח סביב באצבעו ויחטא את
המזבח ואת הדם יצק אל יסוד המזבח
ויקדשהו לכפר עליו: ויקח את כל
החלב אשר על הקרב ואת יתרת
הכבד ואת שתי הכלית ואת חלבהן
ויקטר משה המזבחה: ואת הפר
ואת ערו ואת בשרו ואת פרשו שרף
באש מחוץ למחנה כאשר צוה יהוה
את משה: ויקרב את איל העלה
ויסמכו אהרן ובניו את ידיהם על
ראש האיל: וישחט ויזרק משה
את הדם על המזבח סביב: ואת האיל
נתח לנתחיו ויקטר משה את הראש
ואת הנתחים ואת הפדר: ואת הקרב
ואת הכרעים רחץ במים ויקטר
משה את כל האיל המזבחה עלה
הוא לריח ניחח אשה הוא ליהוה
כאשר צוה יהוה את משה: ויקרב
את האיל השני איל המלאים
ויסמכו אהרן ובניו את ידיהם על
ראש האיל: וישחט ויקח משה מדמו

ויתן

והכהן הגדול מאחיו השמרתי את מצותיכם וזכרתי את בריתי יעקוב — וישחט ג̇ קמ̇ ומשנ̇ בטעמ̇
וסימנ̇ יען וישחט יושב עומד יען וישחט יושב וישחט עומד וישחט

בשלו ל' בשלו ל' מרו ל' ויקהלו ל' הקהילו ל' התקלקלו ל' הבדלו ל' ושארו ל' וחלו ל' הבשילו ל' השכילו ל' ויתפללו ל' הוטלו ל'
הבדילו ל' גבלו ל' אשתוללו ל' ותנבלו ל' היפרו ל' ונחלו ל' ס"ג אתהאליה ל' ואתהאליה ל' אתאבכו ל' ואתאבנו ל' את

וַיִּתֵּן עַל־תְּנוּךְ אֹזֶן־אַהֲרֹן הַיְמָנִית
וְעַל־בֹּהֶן יָדוֹ הַיְמָנִית וְעַל־בֹּהֶן רַגְלוֹ
הַיְמָנִית׃ וַיַּקְרֵב אֶת־בְּנֵי אַהֲרֹן וַיִּתֵּן
מֹשֶׁה מִן־הַדָּם עַל־תְּנוּךְ אָזְנָם הַיְמָנִית
וְעַל־בֹּהֶן יָדָם הַיְמָנִית וְעַל־בֹּהֶן רַגְלָם
הַיְמָנִית וַיִּזְרֹק מֹשֶׁה אֶת־הַדָּם עַל־
הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב׃ וַיִּקַּח אֶת־הַחֵלֶב וְאֶת־
הָאַלְיָה וְאֶת־כָּל־הַחֵלֶב אֲשֶׁר עַל־הַקֶּרֶב
וְאֵת יֹתֶרֶת הַכָּבֵד וְאֶת־שְׁתֵּי הַכְּלָיֹת
וְאֶת־חֶלְבְּהֶן וְאֵת שׁוֹק הַיָּמִין׃ וּמִסַּל
הַמַּצּוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה לָקַח חַלַּת
מַצָּה אַחַת וְחַלַּת לֶחֶם שֶׁמֶן אַחַת
וְרָקִיק אֶחָד וַיָּשֶׂם עַל־הַחֲלָבִים וְעַל
שׁוֹק הַיָּמִין׃ וַיִּתֵּן אֶת־הַכֹּל עַל כַּפֵּי
אַהֲרֹן וְעַל כַּפֵּי בָנָיו וַיָּנֶף אֹתָם תְּנוּפָה
לִפְנֵי יְהוָה׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֹתָם מֵעַל
כַּפֵּיהֶם וַיַּקְטֵר הַמִּזְבֵּחָה עַל־הָעֹלָה
מִלֻּאִים הֵם לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה הוּא
לַיהוָה׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הֶחָזֶה
וַיְנִיפֵהוּ תְנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה מֵאֵיל
הַמִּלֻּאִים לְמֹשֶׁה הָיָה לְמָנָה כַּאֲשֶׁר
צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה

מִשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמִן־הַדָּם אֲשֶׁר עַל־
הַמִּזְבֵּחַ וַיַּז עַל־אַהֲרֹן עַל־בְּגָדָיו וְעַל־
בָּנָיו וְעַל־בִּגְדֵי בָנָיו אִתּוֹ וַיְקַדֵּשׁ אֶת־
אַהֲרֹן אֶת־בְּגָדָיו וְאֶת־בָּנָיו וְאֶת־בִּגְדֵי
בָנָיו אִתּוֹ׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן
וְאֶל־בָּנָיו בַּשְּׁלוּ אֶת־הַבָּשָׂר פֶּתַח
אֹהֶל מוֹעֵד וְשָׁם תֹּאכְלוּ אֹתוֹ וְאֶת־
הַלֶּחֶם אֲשֶׁר בְּסַל הַמִּלֻּאִים כַּאֲשֶׁר
צִוֵּיתִי לֵאמֹר אַהֲרֹן וּבָנָיו יֹאכְלֻהוּ׃
וְהַנּוֹתָר בַּבָּשָׂר וּבַלָּחֶם בָּאֵשׁ תִּשְׂרֹפוּ׃
וּמִפֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא תֵצְאוּ שִׁבְעַת
יָמִים עַד יוֹם מְלֹאת יְמֵי מִלֻּאֵיכֶם כִּי
שִׁבְעַת יָמִים יְמַלֵּא אֶת־יֶדְכֶם׃ כַּאֲשֶׁר
עָשָׂה בַּיּוֹם הַזֶּה צִוָּה יְהוָה לַעֲשֹׂת לְכַפֵּר
עֲלֵיכֶם׃ וּפֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד תֵּשְׁבוּ יוֹמָם
וָלַיְלָה שִׁבְעַת יָמִים וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־
מִשְׁמֶרֶת יְהוָה וְלֹא תָמוּתוּ כִּי־כֵן צֻוֵּיתִי׃
וַיַּעַשׂ אַהֲרֹן וּבָנָיו אֵת כָּל־הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה׃

צ"ז פס' סימן עבדיהו

וַיְהִי בַּיּוֹם
הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו
וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיֹּאמֶר אֶל־אַהֲרֹן

המצנפת ל' ואתהמצנפת ל' אתהעפר ל' ואתהעפר ל' אתזכר ל' ואתזכר ל' אתמנחת ל' ואתמנחת ל' אתזרעת ל' ואתזרעת ל'
אתמשא ל' ואתמשא ל' אתזרעכם ל' ואתזרעכם ס"ג צויתי ה' בשלח וסי' כיכן צויתי כיכן צויתי ויעש כאשר וחבי והנביאתי

כראשון ל׳ הראישון ל׳ ולשון ל׳ קלשון ל׳ מראשון ל׳ בראשן ל׳ חס׳ ויקרב ה׳ פת׳ וסימנה׳ אהרן אל המזבח ויהיה כי
קם א ליה מדמשק אליו רב החובל ושור ה׳ וסימנה׳ ואיל לשלמים ושור ושה שרוע וקלוט ושור או שה ושור לאחד

קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל
לעלה תמימם והקרב לפני יהוה
ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו
שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש
בני שנה תמימם לעלה ושור ואיל
לשלמים לזבח לפני יהוה ומנחה
בלולה בשמן כי היום יהוה נראה
אליכם ויקחו את אשר צוה משה
אל פני אהל מועד ויקרבו כל העדה
ויעמדו לפני יהוה ויאמר משה
זה הדבר אשר צוה יהוה תעשו
וירא אליכם כבוד יהוה ויאמר משה
אל אהרן קרב אל המזבח ועשה
את חטאתך ואת עלתך וכפר בעדך
ובעד העם ועשה את קרבן העם
וכפר בעדם כאשר צוה יהוה ויקרב
אהרן אל המזבח וישחט את עגל
החטאת אשר לו ויקרבו בני אהרן
את הדם אליו ויטבל אצבעו בדם
ויתן על קרנות המזבח ואת הדם
יצק אל יסוד המזבח ואת החלב
ואת הכלית ואת היתרת מן הכבד

מן החטאת הקטיר המזבחה
כאשר צוה יהוה את משה ואת
הבשר ואת העור שרף באש מחוץ
למחנה וישחט את העלה וימצאו
בני אהרן אליו את הדם ויזרקהו על
המזבח סביב ואת העלה המציאו
אליו לנתחיה ואת הראש ויקטר
על המזבח וירחץ את הקרב ואת
הכרעים ויקטר על העלה המזבחה
ויקרב את קרבן העם ויקח את שעיר
החטאת אשר לעם וישחטהו ויחטאהו
כראשון ויקרב את העלה ויעשה כמשפט
ויקרב את המנחה וימלא כפו ממנה
ויקטר על המזבח מלבד עלת הבקר
וישחט את השור ואת האיל זבח
השלמים אשר לעם וימצאו בני
אהרן את הדם אליו ויזרקהו על המזבח
סביב ואת החלבים מן השור ומן
האיל האליה והמכסה והכלית
ויתרת הכבד וישימו את החלבים
על החזות ויקטר החלבים המזבחה
ואת החזות ואת שוק הימין הניף אהרן

וכפר ד׳ וסימנה׳ עלתך וחט׳ את חטאתך התיצב כה על עלתך עלתך ג׳ וחס וסימנה׳ ושור וחמור ושה שור
קרב אל המזבח ב׳ בו והולך מהרה אל תעדה עזרינו אלהי ישענו על דבר כבוד שמך וחד כפר לעמך יש׳ אשר פדית

תנופה לפני יהוה כאשר צוה משה׃
וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם
וירד מעשת החטאת והעלה והשלמים׃
ויבא משה ואהרן אל אהל מועד
ויצאו ויברכו את העם וירא כבוד יהוה
אל כל העם ותצא אש מלפני יהוה
ותאכל על המזבח את העלה ואת
החלבים וירא כל העם וירנו ויפלו
על פניהם׃ ויקחו בני אהרן נדב
ואביהוא איש מחתתו ויתנו בהן אש
וישימו עליה קטרת ויקריבו לפני
יהוה אש זרה אשר לא צוה אתם׃
ותצא אש מלפני יהוה ותאכל אותם
וימתו לפני יהוה׃ ויאמר משה אל
אהרן הוא אשר דבר יהוה לאמר
בקרבי אקדש ועל פני כל העם
אכבד וידם אהרן׃ ויקרא משה אל
מישאל ואל אלצפן בני עזיאל דד
אהרן ויאמר אלהם קרבו שאו את
אחיכם מאת פני הקדש אל מחוץ
למחנה׃ ויקרבו וישאם בכתנתם
אל מחוץ למחנה כאשר דבר משה׃

ויאמר משה אל אהרן ולאלעזר
ולאיתמר בניו ראשיכם אל תפרעו
ובגדיכם לא תפרמו ולא תמתו ועל
כל העדה יקצף ואחיכם כל בית ישראל
יבכו את השרפה אשר שרף יהוה׃
ומפתח אהל מועד לא תצאו פן תמתו
כי שמן משחת יהוה עליכם ויעשו
כדבר משה׃

וידבר יהוה אל אהרן לאמר׃ יין ושכר
אל תשת אתה ובניך אתך בבאכם
אל אהל מועד ולא תמתו חקת עולם
לדרתיכם׃ ולהבדיל בין הקדש ובין
החל ובין הטמא ובין הטהור׃ ולהורת
את בני ישראל את כל החקים
אשר דבר יהוה אליהם ביד משה׃

וידבר משה אל אהרן ואל אלעזר
ואל איתמר בניו הנותרים קחו את
המנחה הנותרת מאשי יהוה ואכלוה
מצות אצל המזבח כי קדש קדשים
הוא׃ ואכלתם אתה במקום קדוש כי
חקך וחק בניך הוא מאשי יהוה כי כן

אליהם ל' מל' בתו' וסימנה' אל לוט אליהם הביתה שמעו נא אחיך רעים בשכם ובטרם יקרב אליהם והנם זעפים ויאמר אליהם
אביהם ולהורת את בני ישרא' דבר אל אהרן דאשר ישחט ויבא משה ואהרן קח את המטה לינו פה החייתם אם תחלצו נביא אקים

צויתי׃ ואת חזה התנופה ואת שוק
התרומה תאכלו במקום טהור אתה
ובניך ובנתיך אתך כי חקך וחק בניך
נתנו מזבחי שלמי בני ישראל׃
שוק התרומה וחזה התנופה על
אשי החלבים יביאו להניף תנופה
לפני יהוה והיה לך ולבניך אתך לחק
עולם כאשר צוה יהוה׃ ואת שעיר
החטאת דרש דרש משה והנה
שרף ויקצף על אלעזר ועל איתמר
בני אהרן הנותרם לאמר׃ מדוע לא
אכלתם את החטאת במקום הקדש
כי קדש קדשים הוא ואתה נתן
לכם לשאת את עון העדה לכפר
עליהם לפני יהוה׃ הן לא הובא את
דמה אל הקדש פנימה אכול תאכלו
אתה בקדש כאשר צויתי׃ וידבר
אהרן אל משה הן היום הקריבו את
חטאתם ואת עלתם לפני יהוה
ותקראנה אתי כאלה ואכלתי
חטאת היום הייטב בעיני יהוה׃
וישמע משה וייטב בעיניו׃

פ

וידבר יהוה אל משה ואל אהרן
לאמר אלהם׃ דברו אל בני ישראל
לאמר זאת החיה אשר תאכלו מכל
הבהמה אשר על הארץ׃ כל מפרסת
פרסה ושסעת שסע פרסת מעלת
גרה בבהמה אתה תאכלו׃ אך את
זה לא תאכלו ממעלי הגרה וממפריסי
הפרסה את הגמל כי מעלה גרה הוא
ופרסה איננו מפריס טמא הוא לכם׃
ואת השפן כי מעלה גרה הוא ופרסה
לא יפריס טמא הוא לכם׃ ואת הארנבת
כי מעלת גרה הוא ופרסה לא הפריסה
טמאה הוא לכם׃ ואת החזיר כי
מפריס פרסה הוא ושסע שסע
פרסה והוא גרה לא יגר טמא הוא
לכם׃ מבשרם לא תאכלו ובנבלתם
לא תגעו טמאים הם לכם׃ את זה
תאכלו מכל אשר במים כל אשר
לו סנפיר וקשקשת במים בימים
ובנחלים אתם תאכלו׃ וכל אשר
אין לו סנפיר וקשקשת בימים

להם מקרב אחיהם ויקרו אתו ולא ישמע אליהם וכלות אליהם — יגר ל' בר ל' בער ל' חרחס ל' טוחן ל' טחון ל' ירוחם
ל' יכריס ל' כביל ל' כלכל ל' — כל לשון קשקשים קשקשת בקשקשתיך כת' שין וכל לשון קסה הקסת דסופר כת'
סין

העזניה ל̇ והעזניה ל̇ התנשמת ל̇ והתנשמת ל̇ החסידה ל̇ והחסידה ל̇ האנפה ל̇ והאנפה ל̇ הדיה ל̇ והדיה ל̇ שכניה ל̇
שלהבתיה ל̇ עמסיה ל̇ יוספיה ל̇ בתיה ל̇ בדיה ל̇ בסודיה ל̇ רעליה ל̇ יושיה ל̇ צביה ל̇ — טו מלין כתי לא

ובנחלים מכל שרץ המים ומכל
נפש החיה אשר במים שקץ הם
לכם: ושקץ יהיו לכם מבשרם לא
תאכלו ואת נבלתם תשקצו: כל
אשר אין לו סנפיר וקשקשת במים
שקץ הוא לכם: ואת אלה תשקצו
מן העוף לא יאכלו שקץ הם את
הנשר ואת הפרס ואת העזניה: ואת
הדאה ואת האיה למינה: את כל
ערב למינו: ואת בת היענה ואת
התחמס ואת השחף ואת הנץ למינהו:
ואת הכוס ואת השלך ואת הינשוף:
ואת התנשמת ואת הקאת ואת
הרחם: ואת החסידה האנפה למינה
ואת הדוכיפת ואת העטלף: כל שרץ
העוף ההלך על ארבע שקץ הוא
לכם: אך את זה תאכלו מכל שרץ
העוף ההלך על ארבע אשר לא
כרעים ממעל לרגליו לנתר בהן
על הארץ: את אלה מהם תאכלו
את הארבה למינו ואת הסלעם
למינהו ואת החרגל למינהו ואת

החגב למינהו: וכל שרץ העוף אשר
לו ארבע רגלים שקץ הוא לכם:
ולאלה תטמאו כל הנגע בנבלתם
יטמא עד הערב: וכל הנשא מנבלתם
יכבס בגדיו וטמא עד הערב: לכל
הבהמה אשר הוא מפרסת פרסה
ושסע איננה שסעת וגרה איננה
מעלה טמאים הם לכם כל הנגע
בהם יטמא: וכל הולך על כפיו בכל
החיה ההלכת על ארבע טמאים
הם לכם כל הנגע בנבלתם יטמא
עד הערב: והנשא את נבלתם
יכבס בגדיו וטמא עד הערב טמאים
המה לכם: וזה
לכם הטמא בשרץ השרץ על
הארץ החלד והעכבר והצב למינהו:
והאנקה והכח והלטאה והחמט
והתנשמת: אלה הטמאים לכם
בכל השרץ כל הנגע בהם במתם
יטמא עד הערב: וכל אשר יפל
עליו מהם במתם יטמא מכל כלי
עץ או בגד או עור או שק כל כלי

וקרי לו וסימ׳ לא ידעה לא כרעים לא חומה ולא נתכנו עלילות לא אהיה לך לא חיה יחיה הדרכתה הגוי לא צר הוא עשנו ולא
אנחנו ימים יצרו ולא אחד הן יקטלני לא איחל לא אחריש בדין ובצפור לבוד לא אבוא מרדת אמרים לא המה ולא אנחנו
צבאים כן קללת חנם לא תבוא ולא אנחנו —

אשר יעשה מלאכה בהם במים
יובא וטמא עד הערב וטהר ׃ וכל
כלי חרש אשר יפל מהם אל תוכו
כל אשר בתוכו יטמא ואתו תשברו ׃
מכל האכל אשר יאכל אשר יבוא
עליו מים יטמא וכל משקה
אשר ישתה בכל כלי יטמא ׃ וכל
אשר יפל מנבלתם עליו יטמא
תנור וכירים יתץ טמאים הם וטמאים
יהיו לכם ׃ אך מעין ובור מקוה מים
יהיה טהור ונגע בנבלתם יטמא ׃
וכי יפל מנבלתם על כל זרע זרוע
אשר יזרע טהור הוא ׃ וכי יתן מים
על זרע ונפל מנבלתם עליו טמא
הוא לכם ׃

וכי ימות מן הבהמה אשר
היא לכם לאכלה הנגע בנבלתה
יטמא עד הערב ׃ והאכל מנבלתה
יכבס בגדיו וטמא עד הערב והנשא
את נבלתה יכבס בגדיו וטמא עד
הערב ׃ וכל השרץ השרץ על הארץ
שקץ הוא לא יאכל ׃ כל הולך על

גחון וכל הולך על ארבע עד כל
מרבה רגלים לכל השרץ השרץ
על הארץ לא תאכלום כי שקץ הם ׃
אל תשקצו את נפשתיכם בכל
השרץ השרץ ולא תטמאו בהם
ונטמתם בם ׃ כי אני יהוה אלהיכם
והתקדשתם והייתם קדשים כי
קדוש אני ולא תטמאו את נפשתיכם
בכל השרץ הרמש על הארץ ׃ כי
אני יהוה המעלה אתכם מארץ
מצרים להית לכם לאלהים והייתם
קדשים כי קדוש אני ׃ זאת תורת
הבהמה והעוף וכל נפש החיה
הרמשת במים ולכל נפש השרצת
על הארץ ׃ להבדיל בין הטמא ובין
הטהר ובין החיה הנאכלת
ובין החיה אשר לא תאכל ׃

וידבר יהוה אל משה לאמר דבר
אל בני ישראל לאמר אשה כי
תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת
ימים כימי נדת דותה תטמא ׃ וביום

ואל המקדש ל̇ ועל המקדש ל̇ ואל משכנו ל̇ ועל משכנו ל̇ ואל איתמר ל̇ ועל איתמר ל̇ ואל הממלכה ל̇ ועל הממלכה ל̇ ואל
ישביה ל̇ ועל ישביה ל̇ ועל אלהיה ל̇ ואל אלהיה ל̇ ואל ההדרים ל̇ ועל ההדרים ל̇ ובמלאת ב̇ חד חס וחד מל̇

השמיני ימול בשר ערלתו ושלשים
יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה
בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא
תבא עד מלאת ימי טהרה ואם
נקבה תלד וטמאה שבעים כנדתה
וששים יום וששת ימים תשב על
דמי טהרה ובמלאת ימי טהרה
לבן או לבת תביא כבש בן שנתו
לעלה ובן יונה או תר לחטאת אל
פתח אהל מועד אל הכהן והקריבו
לפני יהוה וכפר עליה וטהרה
ממקר דמיה זאת תורת הילדת
לזכר או לנקבה ואם לא תמצא
ידה די שה ולקחה שתי תרים או
שני בני יונה אחד לעלה ואחד
לחטאת וכפר עליה הכהן וטהרה

וידבר יהוה אל משה ואל אהרן
לאמר אדם כי יהיה בעור בשרו
שאת או ספחת או בהרת והיה
בעור בשרו לנגע צרעת והובא
אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו

הכהנים וראה הכהן את הנגע בעור
הבשר ושער בנגע הפך לבן ומראה
הנגע עמק מעור בשרו נגע צרעת
הוא וראהו הכהן וטמא אתו ואם
בהרת לבנה הוא בעור בשרו ועמק
אין מראה מן העור ושערה לא
הפך לבן והסגיר הכהן את הנגע
שבעת ימים וראהו הכהן ביום
השביעי והנה הנגע עמד בעיניו
לא פשה הנגע בעור והסגירו הכהן
שבעת ימים שנית וראה הכהן
אתו ביום השביעי שנית והנה
כהה הנגע ולא פשה הנגע בעור
וטהרו הכהן מספחת הוא וכבס
בגדיו וטהר ואם פשה תפשה
המספחת בעור אחרי הראתו אל
הכהן לטהרתו ונראה שנית אל
הכהן וראה הכהן והנה פשתה
המספחת בעור וטמאו הכהן צרעת
הוא

נגע צרעת כי תהיה באדם והובא
אל הכהן וראה הכהן והנה שאת

וסימנ̇ ימי טהרה חס̇ הימים האלה דמגלה מל̇ ... וראהו ה̇ בענ̇ וסי̇ בעור הבשר ושער בנגע ושלחה והנה כהפך הנגע
ואם פשה תפשה לא יבקר הכהן ... ונראה ה̇ קמ̇ וסימנ̇ המספחת השאין וזנה לא עלתה כי אני יי חשפתי גלה חזיר

ושערה ל̇ כבכורה ל̇ בבכרה ל̇ חקרה ל̇ ויספרה ל̇ שאדה ל̇ קבורה ל̇ הסירה ל̇ ולשמרה ל̇ להסירה ל̇ ולחקרה ל̇ ושברה ל̇
מכרה ל̇ כרברה ל̇ ... כל תורת כהנים וסדר רגלים ומשנה תורה ריש פסו ואם בה יג אם ועם אם עלה אם כשב אם

לבנה בעור והיא הפכה שער לבן
ומחית בשר חי בשאת: צרעת
נושנת הוא בעור בשרו וטמאו
הכהן לא יסגרנו כי טמא הוא: ואם
פרוח תפרח הצרעת בעור וכסתה
הצרעת את כל עור הנגע מראשו
ועד רגליו לכל מראה עיני הכהן:
וראה הכהן והנה כסתה הצרעת
את כל בשרו וטהר את הנגע כלו
הפך לבן טהור הוא: וביום הראות
בו בשר חי יטמא: וראה הכהן את
הבשר החי וטמאו הבשר החי טמא
הוא צרעת הוא: או כי ישוב הבשר
החי ונהפך ללבן ובא אל הכהן: וראהו
הכהן והנה נהפך הנגע ללבן וטהר
הכהן את הנגע טהור הוא:

ובשר כי יהיה בו בערו שחין
ונרפא: והיה במקום השחין שאת
לבנה או בהרת לבנה אדמדמת
ונראה אל הכהן: וראה הכהן והנה
מראה שפל מן העור ושערה

הפך לבן וטמאו הכהן נגע צרעת
הוא בשחין פרחה: ואם יראנה
הכהן והנה אין בה שער לבן ושפלה
איננה מן העור והיא כהה והסגירו
הכהן שבעת ימים: ואם פשה תפשה
בעור וטמא הכהן אתו נגע הוא:
ואם תחתיה תעמד הבהרת לא
פשתה צרבת השחין הוא וטהרו
הכהן: או בשר
כי יהיה בערו מכות אש והיתה
מחית המכוה בהרת לבנה אדמדמת
או לבנה: וראה אתה הכהן והנה
נהפך שער לבן בבהרת ומראה
עמק מן העור צרעת הוא במכוה
פרחה וטמא אתו הכהן נגע צרעת
הוא: ואם יראנה הכהן והנה אין
בבהרת שער לבן ושפלה איננה
מן העור והוא כהה והסגירו הכהן
שבעת ימים: וראהו הכהן ביום
השביעי אם פשה תפשה בעור
וטמא הכהן אתו נגע צרעת הוא:
ואם תחתיה תעמד הבהרת לא פשתה

הכהן המשיח אם על תודה אם עוד רבות בש אם בחקתי תלכו אם משנת היובל אם חפץ אם כמות אם אתם אם יתן לי אם יראו את אם יראה
איש אם לא תשאר אם יהיה נדחך אם שנותי ... ושערה ל̇ כפרה ל̇ זכורה ל̇ חקרה ל̇ ויספרה ל̇ ולשמרה ל̇ ולחקרה ל̇ ושכרה ל̇ מכרה ל̇
כרברה ל̇ צורה ל̇ קברה ל̇ תלה ל̇

כל לשן שחר שחרה ישחרים בול חס במ במל וסימ שחורה אני ונאוה חשך משחור תארם ... שבעת ימים שנית ג וסימנ׳
וראהו הכהן קדמ׳ והתגלח ואת ונראה הכהן וכבסו את אשר בו הנגע ... לבנת ד׳ ג חס וחד מל׳ וסימ׳ ויפצל בהן פצלות

בעור והוא כהה שאת המכוה הוא
וטהרו הכהן כי צרבת המכוה הוא׃

ואיש או אשה כי יהיה בו נגע בראש
או בזקן׃ וראה הכהן את הנגע והנה
מראהו עמק מן העור ובו שער
צהב דק וטמא אתו הכהן נתק הוא
צרעת הראש או הזקן הוא׃ וכי יראה
הכהן את נגע הנתק והנה אין מראהו
עמק מן העור ושער שחר אין בו
והסגיר הכהן את נגע הנתק שבעת
ימים׃ וראה הכהן את הנגע ביום
השביעי והנה לא פשה הנתק ולא
היה בו שער צהב ומראה הנתק
אין עמק מן העור׃ והתגלח ואת
הנתק לא יגלח והסגיר הכהן את
הנתק שבעת ימים שנית׃ וראה
הכהן את הנתק ביום השביעי והנה
לא פשה הנתק בעור ומראהו איננו
עמק מן העור וטהר אתו הכהן
וכבס בגדיו וטהר׃ ואם פשה יפשה
הנתק בעור אחרי טהרתו׃ וראהו

הכהן והנה פשה הנתק בעור לא
יבקר הכהן לשער הצהב טמא הוא׃
ואם בעיניו עמד הנתק ושער שחר
צמח בו נרפא הנתק טהור הוא וטהרו
הכהן׃ ואיש או
אשה כי יהיה בעור בשרם בהרת
בהרת לבנת׃ וראה הכהן והנה בעור
בשרם בהרת כהות לבנת בהק הוא
פרח בעור טהור הוא׃
ואיש כי ימרט ראשו קרח
הוא טהור הוא׃ ואם מפאת פניו
ימרט ראשו גבח הוא טהור הוא׃
וכי יהיה בקרחת או בגבחת נגע
לבן אדמדם צרעת פרחת הוא
בקרחתו או בגבחתו׃ וראה אתו הכהן
והנה שאת הנגע לבנה אדמדמת
בקרחתו או בגבחתו כמראה צרעת
עור בשר׃ איש צרוע הוא טמא הוא
טמא יטמאנו הכהן בראשו נגעו׃
והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו
פרמים וראשו יהיה פרוע ועל שפם
יעטה וטמא טמא יקרא׃ כל ימי

לבנת בהרת בהרת ונתוי אתהן ... וכי יהיה ד׳ וסימנ׳ בקרחת או בגבחת בו מום יהיה באיש חטא וכי יהיה איש שנא
לרעהו ... נגעו ב׳ וסימנ׳ בראשו בבגדו איש נגעו וא׳ דגש כי נגעו ... טמא ב׳ וסימנ׳ למען טמא יטמאנו הכהן

לפשתים ל׳ כפשתים ל׳ והפשתים ל׳ ופלשתים ל׳ לפלשתים ל׳ נחתים ל׳ והחתים ל׳ בפשתים ל׳ כפתים ל׳ והושבתים ל׳ תרעתים ל׳
שמעתים ל׳ סוכתים ל׳ ב׳ —— ב׳ פיס׳ אית בהון מן מן מן וסי׳ ואם ראה הכהן והנה כהה ויבא יהושע בעת ההוא ויכרת

אשר הנגע בו יטמא טמא הוא
בדד ישב מחוץ למחנה מושבו׃
והבגד כי
יהיה בו נגע צרעת בבגד צמר או
בבגד פשתים׃ או בשתי או בערב
לפשתים ולצמר או בעור או בכל
מלאכת עור׃ והיה הנגע ירקרק או
אדמדם בבגד או בעור או בשתי
או בערב או בכל כלי עור נגע צרעת
הוא והראה את הכהן׃ וראה הכהן
את הנגע והסגיר את הנגע שבעת
ימים׃ וראה את הנגע ביום השביעי
כי פשה הנגע בבגד או בשתי או
בערב או בעור לכל אשר יעשה
העור למלאכה צרעת ממארת
הנגע טמא הוא׃ ושרף את הבגד
או את השתי או את הערב בצמר
או בפשתים או את כל כלי העור
אשר יהיה בו הנגע כי צרעת ממארת
הוא באש תשרף׃ ואם יראה הכהן
והנה לא פשה הנגע בבגד או בשתי
או בערב או בכל כלי עור׃ וצוה

הכהן וכבסו את אשר בו הנגע והסגירו
שבעת ימים שנית׃ וראה הכהן
אחרי הכבס את הנגע והנה לא הפך
הנגע את עינו והנגע לא פשה טמא
הוא באש תשרפנו פחתת הוא
בקרחתו או בגבחתו׃ ואם ראה
הכהן והנה כהה הנגע אחרי הכבס
אתו וקרע אתו מן הבגד או מן העור
או מן השתי או מן הערב׃ ואם תראה
עוד בבגד או בשתי או בערב או
בכל כלי עור פרחת הוא באש
תשרפנו את אשר בו הנגע׃ והבגד
או השתי או הערב או כל כלי העור
אשר תכבס וסר מהם הנגע וכבס
שנית וטהר׃ זאת תורת נגע צרעת
בגד הצמר או הפשתים או השתי
או הערב או כל כלי עור לטהרו או
לטמאו׃ לז פס׳ סימן בנ״ה
וידבר יהוה אל משה לאמר׃ זאת
תהיה תורת המצרע ביום טהרתו
והובא אל הכהן׃ ויצא הכהן אל
מחוץ למחנה וראה הכהן והנה

וב׳ פס׳ אית בהון ומן ומן ומן וסי׳ ויאמר יי׳ אל בני ישר׳ ובאו מערי יהודה —— תראה ב׳ וסימנ׳ עוד בבגד תגל ערוה
ונראתה היבשה —— ירקרק ל׳ בירקרק ל׳ ומרק ל׳ ומרק ל׳ וירק ל׳ והמרק ל׳ תורק ל׳ הורק ל׳ —— מושבו ב׳ וסימנ׳
בדד ישב וישב המלך על מושבו

על מים ל̇ וסימנה׳ אל כלי חרש וחבי והיה כעץ שתול שכנתי על מים רבים אמך כגפן בדמך קח על מים אל הכבוד הרעים
וכבס ל̇ב וסימנה׳ ... ומידעו ל̇ ומידעי ל̇ ומימין ל̇ ומיטב ל̇ ומוציאי ל̇ ומימיהם ל̇ ומהם ל̇ ומיתר ל̇

נרפא נגע הצרעת מן הצרוע: וצוה
הכהן ולקח למטהר שתי צפרים
חיות טהרות ועץ ארז ושני תולעת
ואזב: וצוה הכהן ושחט את הצפור
האחת אל כלי חרש על מים חיים:
את הצפר החיה יקח אתה ואת עץ
הארז ואת שני התולעת ואת האזב
וטבל אותם ואת הצפר החיה בדם
הצפר השחטה על המים החיים:
והזה על המטהר מן הצרעת שבע
פעמים וטהרו ושלח את הצפר
החיה על פני השדה: וכבס המטהר
את בגדיו וגלח את כל שערו ורחץ
במים וטהר ואחר יבוא אל המחנה
וישב מחוץ לאהלו שבעת ימים:
והיה ביום השביעי יגלח את כל
שערו את ראשו ואת זקנו ואת
גבת עיניו ואת כל שערו יגלח וכבס
את בגדיו ורחץ את בשרו במים
וטהר: וביום השמיני יקח שני כבשים
תמימם וכבשה אחת בת שנתה
תמימה ושלשה עשרנים סלת

מנחה בלולה בשמן ולג אחד שמן:
והעמיד הכהן המטהר את האיש
המטהר ואתם לפני יהוה פתח אהל
מועד: ולקח הכהן את הכבש האחד
והקריב אתו לאשם ואת לג השמן
והניף אתם תנופה לפני יהוה: ושחט
את הכבש במקום אשר ישחט
את החטאת ואת העלה במקום
הקדש כי כחטאת האשם הוא לכהן
קדש קדשים הוא: ולקח הכהן מדם
האשם ונתן הכהן על תנוך אזן
המטהר הימנית ועל בהן ידו
הימנית ועל בהן רגלו הימנית: ולקח
הכהן מלג השמן ויצק על כף הכהן
השמאלית: וטבל הכהן את אצבעו
הימנית מן השמן אשר על כפו
השמאלית והזה מן השמן באצבעו
שבע פעמים לפני יהוה: ומיתר
השמן אשר על כפו יתן הכהן על
תנוך אזן המטהר הימנית ועל בהן
ידו הימנית ועל בהן רגלו הימנית
על דם האשם: והנותר בשמן אשר

מספחת היא ומראהו אינגו וכבס המטהר את בגדיו והיה ביום השביעי יגלח וכי ירוק הזב וכל אשר יגע בו הזב וכל הנוגע בם
וכל נפש אשר תאכל וכבס בגדיו הכהן וכבס האסף את אפר הפרה והזה הטהור על הטמא ביום השביעי

על כף הכהן יתן על ראש המטהר
וכפר עליו הכהן לפני יהוה: ועשה
הכהן את החטאת וכפר על המטהר
מטמאתו ואחר ישחט את העלה:
והעלה הכהן את העלה ואת המנחה
המזבחה וכפר עליו הכהן וטהר:
ואם דל הוא
ואין ידו משגת ולקח כבש אחד
אשם לתנופה לכפר עליו ועשרון
סלת אחד בלול בשמן למנחה ולג
שמן: ושתי תרים או שני בני יונה
אשר תשיג ידו והיה אחד חטאת
והאחד עלה: והביא אתם ביום
השמיני לטהרתו אל הכהן אל
פתח אהל מועד לפני יהוה: ולקח
הכהן את כבש האשם ואת לג
השמן והניף אתם הכהן תנופה
לפני יהוה: ושחט את כבש האשם
ולקח הכהן מדם האשם ונתן על
תנוך אזן המטהר הימנית ועל בהן
ידו הימנית ועל בהן רגלו הימנית:
ומן השמן יצק הכהן על כף הכהן

השמאלית: והזה הכהן באצבעו
הימנית מן השמן אשר על כפו
השמאלית שבע פעמים לפני
יהוה: ונתן הכהן מן השמן אשר
על כפו על תנוך אזן המטהר הימנית
ועל בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו
הימנית על מקום דם האשם: והנותר
מן השמן אשר על כף הכהן יתן
על ראש המטהר לכפר עליו לפני
יהוה: ועשה את האחד מן התרים
או מן בני היונה מאשר תשיג ידו:
את אשר תשיג ידו את האחד חטאת
ואת האחד עלה על המנחה וכפר
הכהן על המטהר לפני יהוה: זאת תורת
אשר בו נגע צרעת אשר לא תשיג ידו
בטהרתו:
וידבר יהוה אל משה ואל אהרן
לאמר: כי תבאו אל ארץ כנען אשר
אני נתן לכם לאחזה ונתתי נגע
צרעת בבית ארץ אחזתכם: ובא
אשר לו הבית והגיד לכהן לאמר
כנגע נראה לי בבית: וצוה הכהן ופנו

שקערורות ל̇ בבהרות ל̇ מהרות ל̇ ומשקרות ל̇ ולקרות ל̇ מקטירות ל̇ ובבהרות ל̇ וכמשמרות ל̇ ... ירקרקת ל̇
ברתוקות ל̇ ורתוקות ל̇ בחלקות ל̇ נאקות ל̇ זוקות ל̇ ובזיקות ל̇ נשיקות ל̇ מנשיקות ל̇ ...

את הבית בטרם יבא הכהן לראות
את הנגע ולא יטמא כל אשר בבית
ואחר כן יבא הכהן לראות את הבית
וראה את הנגע והנה הנגע בקירת
הבית שקערורת ירקרקת או
אדמדמת ומראיהן שפל מן הקיר
ויצא הכהן מן הבית אל פתח הבית
והסגיר את הבית שבעת ימים ושב
הכהן ביום השביעי וראה והנה
פשה הנגע בקירת הבית וצוה הכהן
וחלצו את האבנים אשר בהן הנגע
והשליכו אתהן אל מחוץ לעיר
אל מקום טמא ואת הבית יקצע
מבית סביב ושפכו את העפר אשר
הקצו אל מחוץ לעיר אל מקום
טמא ולקחו אבנים אחרות והביאו
אל תחת האבנים ועפר אחר יקח
וטח את הבית ואם ישוב הנגע
ופרח בבית אחר חלץ את האבנים
ואחרי הקצות את הבית ואחרי הטוח
ובא הכהן וראה והנה פשה הנגע
בבית צרעת ממארת הוא בבית

טמא הוא ונתץ את הבית את
אבניו ואת עציו ואת כל עפר הבית
והוציא אל מחוץ לעיר אל מקום
טמא והבא אל הבית כל ימי הסגיר
אתו יטמא עד הערב והשכב בבית
יכבס את בגדיו והאכל בבית יכבס
את בגדיו ואם בא יבא הכהן וראה
והנה לא פשה הנגע בבית אחרי
הטח את הבית וטהר הכהן את הבית
כי נרפא הנגע ולקח לחטא את
הבית שתי צפרים ועץ ארז ושני
תולעת ואזב ושחט את הצפר
האחת אל כלי חרש על מים חיים
ולקח את עץ הארז ואת האזב ואת
שני התולעת ואת הצפר החיה
וטבל אתם בדם הצפר השחוטה
ובמים החיים והזה אל הבית שבע
פעמים וחטא את הבית בדם הצפור
ובמים החיים ובצפר החיה ובעץ
הארז ובאזב ובשני התולעת ושלח
את הצפר החיה אל מחוץ לעיר אל
פני השדה וכפר על הבית וטהר

אם בא ל̇ כי אם בא אתה ואם בא ל̇ יבא הכהן אם אקח ל̇ הרמתי ידי אל יי ואם אקח ל̇ אם מחוט אם דל ל̇ לבלתי לכת ואם
דל ל̇ ואין ידו משגת אם בזאת ל̇ יתהלל המתהלל ואם בזאת ל̇ לא תשמעו לי אם בהמה ל̇ לא תגע בו יד ואם בהמה ל̇ אשר

וכי ירק ל̇ וכי יטהר ל̇ וכי יש ל̇ וכי בן ל̇ וכי הוא ל̇ וכי יראה ל̇ וכי ימכר ל̇ וכי ירבה ל̇ וכי יעשה ל̇ וכי יאמרו ל̇ וכי ישמעו ל̇
והנגע ג̇ וסימנ׳ בבשר הזב בכל טמא נפש צמי המדה ירק ג̇ ב̇ חס̇ וחד מל̇ וסימנ׳ ירק הזב ואביה ירק

זאת התורה לכל נגע הצרעת
ולנתק׃ ולצרעת הבגד ולבית׃
ולשאת ולספחת ולבהרת׃ להורת
ביום הטמא וביום הטהר זאת תורת
הצרעת׃
וידבר יהוה אל משה ואל אהרן
לאמר׃ דברו אל בני ישראל ואמרתם
אלהם איש איש כי יהיה זב מבשרו
זובו טמא הוא׃ וזאת תהיה טמאתו
בזובו רר בשרו את זובו או החתים
בשרו מזובו טמאתו הוא׃ כל
המשכב אשר ישכב עליו הזב יטמא
וכל הכלי אשר ישב עליו יטמא׃ ואיש
אשר יגע במשכבו יכבס בגדיו
ורחץ במים וטמא עד הערב׃ והישב
על הכלי אשר ישב עליו הזב
יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד
הערב׃ והנגע בבשר הזב יכבס
בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב׃
וכי ירק הזב בטהור וכבס בגדיו
ורחץ במים וטמא עד הערב׃ וכל
המרכב אשר ירכב עליו הזב

יטמא׃ וכל הנגע בכל אשר יהיה
תחתיו יטמא עד הערב והנושא אותם
יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד
הערב׃ וכל אשר יגע בו הזב וידיו
לא שטף במים וכבס בגדיו ורחץ
במים וטמא עד הערב׃ וכלי חרש
אשר יגע בו הזב ישבר וכל כלי עץ
ישטף במים׃ וכי יטהר הזב מזובו
וספר לו שבעת ימים לטהרתו
וכבס בגדיו ורחץ בשרו במים חיים
וטהר׃ וביום השמיני יקח לו שתי
תרים או שני בני יונה ובא לפני יהוה
אל פתח אהל מועד ונתנם אל הכהן׃
ועשה אתם הכהן אחד חטאת
והאחד עלה וכפר עליו הכהן לפני
יהוה מזובו׃ ואיש
כי תצא ממנו שכבת זרע ורחץ
במים את כל בשרו וטמא עד הערב׃
וכל בגד וכל עור אשר יהיה עליו
שכבת זרע וכבס במים וטמא עד
הערב׃ ואשה אשר ישכב איש
אתה שכבת זרע ורחצו במים וטמאו

ואחר כל ירוק בתר׳ מל̇ וידיו ד̇ וסימנ׳ לא שטף במים ...
כל עור ל̇ וכל עור ל̇ כל דבר ל̇ וכל דבר ל̇ כל בשרם ל̇ וכל בשרם ל̇ כל תרומות ל̇ וכל תרומות ל̇ את חזה ל̇ ואת חזה ל̇

הביאה והביאה ד׳ בל׳ וסימנ׳ והביאה אותם אל הכהן את אשר הביאה את לא הביאה אשר המעלה מלבד אשר הביאה
ואשר תצא ל׳ ואשר תאמרו ל׳ ואשר תלכו ל׳ ואשר אבי ל׳ ואשר נתן ל׳ ואשר יקרא ל׳ ואשר יגאל ל׳ ואשר יתן ל׳ ואשר העלה ל׳ ואשר נשמע ל׳

עד הערב׃
ואשה כי תהיה זבה דם יהיה זבה
בבשרה שבעת ימים תהיה בנדתה
וכל הנגע בה יטמא עד הערב׃ וכל
אשר תשכב עליו בנדתה יטמא
וכל אשר תשב עליו יטמא׃ וכל
הנגע במשכבה יכבס בגדיו ורחץ
במים וטמא עד הערב׃ וכל הנגע
בכל כלי אשר תשב עליו יכבס
בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב׃
ואם על המשכב הוא או על הכלי
אשר הוא ישבת עליו בנגעו בו
יטמא עד הערב׃ ואם שכב ישכב
איש אתה ותהי נדתה עליו וטמא
שבעת ימים וכל המשכב אשר
ישכב עליו יטמא׃
ואשה כי יזוב זוב דמה ימים
רבים בלא עת נדתה או כי תזוב על
נדתה כל ימי זוב טמאתה כימי נדתה
תהיה טמאה הוא׃ כל המשכב אשר
תשכב עליו כל ימי זובה כמשכב
נדתה יהיה לה וכל הכלי אשר תשב

עליו טמא יהיה כטמאת נדתה׃
וכל הנוגע בם יטמא וכבס בגדיו
ורחץ במים וטמא עד הערב׃ ואם
טהרה מזובה וספרה לה שבעת
ימים ואחר תטהר׃ וביום השמיני
תקח לה שתי תרים או שני בני יונה
והביאה אותם אל הכהן אל פתח אהל
מועד׃ ועשה הכהן את האחד
חטאת ואת האחד עלה וכפר עליה
הכהן לפני יהוה מזוב טמאתה׃ והזרתם
את בני ישראל מטמאתם ולא
ימתו בטמאתם בטמאם את משכני
אשר בתוכם׃ זאת תורת הזב ואשר
תצא ממנו שכבת זרע לטמאה בה׃
והדוה בנדתה והזב את זובו לזכר
ולנקבה ולאיש אשר ישכב עם טמאה׃

כ׳ פס׳ סימן יעדו

וידבר יהוה אל משה אחרי מות שני
בני אהרן בקרבתם לפני יהוה וימתו׃
ויאמר יהוה אל משה דבר אל אהרן
אחיך ואל יבא בכל עת אל הקדש
מבית לפרכת אל פני הכפרת

ואשר דבר ל׳ ואשר נשבע ל׳ משכני ג׳ וסי׳ בטמאם את משכני ונתתי משכני בתוכם והיה משכני עליהם עת ג׳ סגול וסי׳ בלא עת
נדתה לא עת בוא עת בית יי׳ להבנות ושב׳ צירי ואל יבא ב׳ וסימ׳ ואל יבא בכל עת אל הקדש בית יי׳ וספרה ל׳ ותרא ל׳ בבכורה ל׳
שאדה ל׳ והפידה ל׳ וטהרה ל׳

אראה ב̇ וסימנ׳ כי בענן כי ביום אראה אלין וחד מחזי אבוא ואראה — לכפר עליו ו̇ וסימנ׳ וסמך ידו על ראש העלה ויקד שהו לכפר
עליו והכותר מן השמן ואם דל הוא ואין והשעיר אשר יכפר הכהן — קטרת סמים ד̇ וסימנ׳ וכל ולקח מלא המחתה גחלי

אשר על הארן ולא ימות כי בענן
אראה על הכפרת: בזאת יבא אהרן
אל הקדש בפר בן בקר לחטאת
ואיל לעלה: כתנת בד קדש ילבש
ומכנסי בד יהיו על בשרו ובאבנט
בד יחגר ובמצנפת בד יצנף בגדי
קדש הם ורחץ במים את בשרו
ולבשם: ומאת עדת בני ישראל
יקח שני שעירי עזים לחטאת
ואיל אחד לעלה: והקריב אהרן
את פר החטאת אשר לו וכפר בעדו
ובעד ביתו: ולקח את שני השעירם
והעמיד אתם לפני יהוה פתח אהל
מועד: ונתן אהרן על שני השעירם
גרלות גורל אחד ליהוה וגורל אחד
לעזאזל: והקריב אהרן את השעיר
אשר עלה עליו הגורל ליהוה ועשהו
חטאת: והשעיר אשר עלה עליו
הגורל לעזאזל יעמד חי לפני יהוה
לכפר עליו לשלח אתו לעזאזל
המדברה: והקריב אהרן את פר
החטאת אשר לו וכפר בעדו ובעד

ביתו ושחט את פר החטאת אשר לו
ולקח מלא המחתה גחלי אש מעל
המזבח מלפני יהוה ומלא חפניו
קטרת סמים דקה והביא מבית לפרכת
ונתן את הקטרת על האש לפני יהוה
וכסה ענן הקטרת את הכפרת אשר
על העדות ולא ימות: ולקח מדם
הפר והזה באצבעו על פני הכפרת
קדמה ולפני הכפרת יזה שבע פעמים
מן הדם באצבעו: ושחט את שעיר
החטאת אשר לעם והביא את דמו
אל מבית לפרכת ועשה את דמו
כאשר עשה לדם הפר והזה אתו על
הכפרת ולפני הכפרת: וכפר על הקדש
מטמאת בני ישראל ומפשעיהם לכל
חטאתם וכן יעשה לאהל מועד השכן
אתם בתוך טמאתם: וכל אדם לא יהיה
באהל מועד בבאו לכפר בקדש עד
צאתו וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד
כל קהל ישראל: ויצא אל המזבח
אשר לפני יהוה וכפר עליו ולקח מדם
הפר ומדם השעיר ונתן על קרנות

אש וקטרת סמים ומערכת לחם — ענן ד̇ וסימנ׳ כי ענן יי׳ על וכסה ענן הקטרת ועמד ענן יפיץ ענן אורו וחד וענן יי׳ —
קרנות ד̇ מל̇ בת̇ וסימנ׳ ונתן הכהן מן הדם על ב̇ פרשת ויקרא וישחט ויקח במדשה דן ויקריבו בני אהרן ויהי ביום השמיני ויצא אל המזבח

יכבס בגדיו ורחץ ב׳ דסמ׳ וסימנ׳ והמשלח את השעיר לעזאזל והשרף אתם יכבס בגדיו ... ערתם ל׳ טמאתם ל׳ ומגורתם ל׳
ממעונתם ל׳ ... ואשר ימלא ל׳ ואשר יגאל ל׳ ואשר תצא ל׳ ואשר תאמרו ל׳ ואשר תלכו ל׳ ואשר אתן ל׳ ואשר יתן ל׳

המזבח סביב׃ והזה עליו מן הדם
באצבעו שבע פעמים וטהרו
וקדשו מטמאת בני ישראל׃ וכלה
מכפר את הקדש ואת אהל מועד
ואת המזבח והקריב את השעיר
החי׃ וסמך אהרן את שתי ידו על ראש
השעיר החי והתודה עליו את כל עונת
בני ישראל ואת כל פשעיהם לכל חטאתם
ונתן אתם על ראש השעיר ושלח ביד
איש עתי המדברה׃ ונשא השעיר
עליו את כל עונתם אל ארץ גזרה
ושלח את השעיר במדבר׃ ובא
אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי
הבד אשר לבש בבאו אל הקדש
והניחם שם׃ ורחץ את בשרו במים
במקום קדוש ולבש את בגדיו ויצא
ועשה את עלתו ואת עלת העם וכפר
בעדו ובעד העם׃ ואת חלב החטאת
יקטיר המזבחה׃ והמשלח את השעיר
לעזאזל יכבס בגדיו ורחץ את בשרו
במים ואחרי כן יבוא אל המחנה׃ ואת
פר החטאת ואת שעיר החטאת אשר

הובא את דמם לכפר בקדש יוציא
אל מחוץ למחנה ושרפו באש את
ערתם ואת בשרם ואת פרשם׃ והשרף
אתם יכבס בגדיו ורחץ את בשרו
במים ואחרי כן יבוא אל המחנה׃
והיתה לכם לחקת עולם בחדש השביעי
בעשור לחדש תענו את נפשתיכם
וכל מלאכה לא תעשו האזרח והגר
הגר בתוככם׃ כי ביום הזה יכפר עליכם
לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני
יהוה תטהרו׃ שבת שבתון היא לכם
ועניתם את נפשתיכם חקת עולם׃
וכפר הכהן אשר ימשח אתו ואשר
ימלא את ידו לכהן תחת אביו ולבש
את בגדי הבד בגדי הקדש׃ וכפר
את מקדש הקדש ואת אהל מועד
ואת המזבח יכפר ועל הכהנים
ועל כל עם הקהל יכפר׃ והיתה
זאת לכם לחקת עולם לכפר על
בני ישראל מכל חטאתם אחת
בשנה ויעש כאשר צוה יהוה
את משה׃

ואשר העלה ... ויבוא ל׳ מל׳ בתו׳ וכל ישעיה כות׳ מל׳ בר מן חד חס כי לא יוסיף יבא בך עוד ערל וטמא ... כפרה את
ח׳ בקדי׳ וסימנ׳ וכלה מכפר את הקדש ואת אהל מועד תלת בית וכפר את מקדש ג׳ בניה וכפר וכפרתם ...

ולא ה׳ ר״ת פ״ס בסב״ וסימנ׳ ולא יזבחו עוד ולא תקיא ולא תשבעו בשמי לשקר ולא יחלל זרעו בעמיו ולא יחללו את קדשי
בני ישראל ולא תלכו בחקת הגוי ולא תחללו את שם קדשי ׃ ― נתתי פני ד׳ בלש׳ וסימנ׳ ונתתי פני בנפש האכלת ונכרתם

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר
אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל
ואמרת אליהם זה הדבר אשר צוה
יהוה לאמר: איש איש מבית ישראל
אשר ישחט שור או כשב או עז
במחנה או אשר ישחט מחוץ למחנה:
ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב
קרבן ליהוה לפני משכן יהוה דם
יחשב לאיש ההוא דם שפך ונכרת
האיש ההוא מקרב עמו: למען אשר
יביאו בני ישראל את זבחיהם אשר
הם זבחים על פני השדה והביאם
ליהוה אל פתח אהל מועד אל הכהן
וזבחו זבחי שלמים ליהוה אותם:
וזרק הכהן את הדם על מזבח יהוה
פתח אהל מועד והקטיר החלב
לריח ניחח ליהוה: ולא יזבחו עוד
את זבחיהם לשעירם אשר הם זנים
אחריהם חקת עולם תהיה זאת להם
לדרתם: ואלהם תאמר איש איש
מבית ישראל ומן הגר אשר יגור
בתוכם אשר יעלה עלה או זבח:

ואל פתח אהל מועד לא יביאנו
לעשות אתו ליהוה ונכרת האיש
ההוא מעמיו: ואיש איש מבית
ישראל ומן הגר הגר בתוכם אשר
יאכל כל דם ונתתי פני בנפש האכלת
את הדם והכרתי אתה מקרב עמה:
כי נפש הבשר בדם הוא ואני נתתיו
לכם על המזבח לכפר על נפשתיכם
כי הדם הוא בנפש יכפר: על כן
אמרתי לבני ישראל כל נפש מכם
לא תאכל דם והגר הגר בתוככם
לא יאכל דם: ואיש איש מבני ישראל
ומן הגר הגר בתוכם אשר יצוד ציד
חיה או עוף אשר יאכל ושפך את
דמו וכסהו בעפר: כי נפש כל בשר
דמו בנפשו הוא ואמר לבני ישראל
דם כל בשר לא תאכלו כי נפש כל
בשר דמו הוא כל אכליו יכרת: וכל
נפש אשר תאכל נבלה וטרפה
באזרח ובגר וכבס בגדיו ורחץ במים
וטמא עד הערב וטהר: ואם לא
יכבס ובשרו לא ירחץ ונשא

והשמידהו ובאלמותי ׃ מבית ישראל ג׳ וסימנ׳ אשר יעלה אשר ישחט שור או כשב אשר יאכל כל דם אשר יקריב
קרבנו לכן דבר אתם ושלאחריו ׃ ואיש איש ב׳ דסמ׳ וסי׳ ואיש איש מבית יש׳ ואיש איש מבני יש׳ וג׳ חלוק איש ואיש וסי׳ ואת
מלך מעכה ולציון יאמר מים עמוקים עצה בלב איש ׃

אורי ונביא אשר יעשה אתם האדם וחי בהם כתוב אשר יעשה אתם האדם וחי בהם וערות ג וסימנ אביהם אמך מלכא
תקרב ל זק קמ תגלה ל זק תשכב ל זק תעלה ל זק תזרע ל זק לכבי ל זק תמכו ל זק תגע ל זק תשמע ל זק תדע ל זק

עונו׃
וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר
אל בני ישראל ואמרת אלהם אני
יהוה אלהיכם׃ כמעשה ארץ מצרים
אשר ישבתם בה לא תעשו וכמעשה
ארץ כנען אשר אני מביא אתכם
שמה לא תעשו ובחקתיהם לא תלכו׃
את משפטי תעשו ואת חקתי
תשמרו ללכת בהם אני יהוה אלהיכם׃
ושמרתם את חקתי ואת משפטי
אשר יעשה אתם האדם וחי בהם
אני יהוה׃ איש
איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו
לגלות ערוה אני יהוה׃
ערות אביך וערות אמך לא
תגלה אמך הוא לא תגלה ערותה׃
ערות אשת
אביך לא תגלה ערות אביך הוא׃
ערות אחותך
בת אביך או בת אמך מולדת בית או
מולדת חוץ לא תגלה ערותן׃
ערות בת בנך

או בת בתך לא תגלה ערותן כי ערותך
הנה׃ ערות
בת אשת אביך מולדת אביך אחותך
הוא לא תגלה ערותה׃
ערות אחות אביך לא תגלה
שאר אביך הוא׃ ערות
אחות אמך לא תגלה כי שאר אמך
הוא׃ ערות אחי
אביך לא תגלה אל אשתו לא תקרב
דדתך הוא׃ ערות
כלתך לא תגלה אשת בנך הוא לא
תגלה ערותה׃ ערות
אשת אחיך לא תגלה ערות אחיך
הוא׃ ערות אשה
ובתה לא תגלה את בת בנה ואת בת
בתה לא תקח לגלות ערותה שארה
הנה זמה הוא׃ ואשה אל אחתה לא
תקח לצרר לגלות ערותה עליה
בחייה׃ ואל אשה בנדת טמאתה לא
תקרב לגלות ערותה׃ ואל אשת
עמיתך לא תתן שכבתך לזרע
לטמאה בה׃ ומזרעך לא תתן

תצמח ל זק קמ וכל אתנ וסו פיסו כוות ואת בת ה דסמ וסימנ ואת בת היענה וחב ואת בת בתה והמלך שלמה העלה
שלמה בחייה ויחייה חיוה ג בלש וסי ואשה אל אחותה ולרש אין כל במלחתו טוב ולא א בתו וג בנביא וג בכתו

לרבעה ל̇ לרבעה ל̇ מכרה ל̇ מכרה ל̇ עצה ל̇ עצה ל̇ קאה ל̇ קאה ל̇ קפאה ל̇ מראה ל̇ כמאה ל̇ לפאה ל̇ הדאה ל̇ והדאה ל̇ לפאה ל̇
ט מקרב עמם ג̇ וסימנ׳ הנפשות העשות ושמתי אני את פני את אשה דוה ט וג̇ מקרב עמו

להעביר למלך ולא תחלל את שם
אלהיך אני יהוה ואת זכר לא תשכב
משכבי אשה תועבה הוא ובכל
בהמה לא תתן שכבתך לטמאה בה
ואשה לא תעמד לפני בהמה לרבעה
תבל הוא אל תטמאו בכל אלה כי
בכל אלה נטמאו הגוים אשר אני
משלח מפניכם ותטמא הארץ
ואפקד עונה עליה ותקא הארץ את
ישביה ושמרתם אתם את חקתי
ואת משפטי ולא תעשו מכל
התועבת האלה האזרח והגר הגר
בתוככם כי את כל התועבת האל
עשו אנשי הארץ אשר לפניכם
ותטמא הארץ ולא תקיא הארץ
אתכם בטמאכם אתה כאשר קאה
את הגוי אשר לפניכם כי כל אשר
יעשה מכל התועבת האלה ונכרתו
הנפשות העשת מקרב עמם
ושמרתם את משמרתי לבלתי
עשות מחקות התועבת אשר נעשו
לפניכם ולא תטמאו בהם אני יהוה

אלהיכם: פ
וידבר יהוה אל משה לאמר דבר
אל כל עדת בני ישראל ואמרת אלהם
קדשים תהיו כי קדוש אני יהוה אלהיכם
איש אמו ואביו תיראו ואת שבתתי
תשמרו אני יהוה אלהיכם אל תפנו
אל האלילם ואלהי מסכה לא תעשו
לכם אני יהוה אלהיכם וכי תזבחו
זבח שלמים ליהוה לרצנכם תזבחהו
ביום זבחכם יאכל וממחרת והנותר
עד יום השלישי באש ישרף ואם
האכל יאכל ביום השלישי פגול
הוא לא ירצה ואכליו עונו ישא כי
את קדש יהוה חלל ונכרתה הנפש
ההוא מעמיה ובקצרכם את קציר
ארצכם לא תכלה פאת שדך לקצר ולקט
קצירך לא תלקט וכרמך לא תעולל
ופרט כרמך לא תלקט לעני ולגר
תע[illegible] אני יהוה אלהיכם לא
תגנבו ולא תכחשו ולא תשקרו איש
בעמיתו ולא תשבעו בשמי לשקר
וחללת את שם אלהיך אני יהוה לא

מן כמעשה ארץ מצרים עד קדושים תהיו לא ב̇מ״ו ולא וסימנ׳ ולא תחללו ולא תעשו ולא תקיא ולא תטמאו ומן קדוש עד
כי תבאו לא ב̇מ״ו ולא וס׳ ולא תכחשו ולא תשקרו ולא תשבעו ולא תגזל ולא תהדר פני גדול ולא תשא עליו חטא ולא תטר

מכשל ג חס בליש וסימנה ולפני עור לא תתן מכשל והבני כתן למען למוגלב ... הוכח ה וסימנה תוכיח את עמי הוכח יוכיח
אתכם הוכח בדבר לא יסכן ומה יוכיח הוכח מכם לא יאהב לץ הוכח וחד והוכח אל אל וחד הוכח לחכם וחד הלהוכח מרליץ

תעשק את רעך ולא תגזל לא תלין
פעלת שכיר אתך עד בקר׃ לא תקלל
חרש ולפני עור לא תתן מכשל
ויראת מאלהיך אני יהוה׃ לא תעשו
עול במשפט לא תשא פני דל ולא
תהדר פני גדול בצדק תשפט עמיתך׃
לא תלך רכיל בעמיך לא תעמד על
דם רעך אני יהוה׃ לא תשנא את אחיך
בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך ולא
תשא עליו חטא׃ לא תקם ולא תטר
את בני עמך ואהבת לרעך כמוך
אני יהוה׃ את חקתי תשמרו בהמתך
לא תרביע כלאים שדך לא תזרע
כלאים ובגד כלאים שעטנז לא
יעלה עליך׃ ואיש כי ישכב את
אשה שכבת זרע והוא שפחה
נחרפת לאיש והפדה לא נפדתה או
חפשה לא נתן לה בקרת תהיה לא יומתו
כי לא חפשה׃ והביא את אשמו ליהוה
אל פתח אהל מועד איל אשם׃ וכפר
עליו הכהן באיל האשם לפני
יהוה על חטאתו אשר חטא ונסלח

לו מחטאתו אשר חטא׃
וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל
עץ מאכל וערלתם ערלתו את
פריו שלש שנים יהיה לכם ערלים
לא יאכל׃ ובשנה הרביעת יהיה כל
פריו קדש הלולים ליהוה׃ ובשנה
החמישת תאכלו את פריו להוסיף
לכם תבואתו אני יהוה אלהיכם׃ לא
תאכלו על הדם לא תנחשו ולא
תעוננו׃ לא תקפו פאת ראשכם ולא
תשחית את פאת זקנך׃ ושרט לנפש
לא תתנו בבשרכם וכתבת קעקע
לא תתנו בכם אני יהוה׃ אל תחלל
את בתך להזנותה ולא תזנה הארץ
ומלאה הארץ זמה׃ את שבתתי
תשמרו ומקדשי תיראו אני יהוה׃
אל תפנו אל האבת ואל הידענים
אל תבקשו לטמאה בהם אני יהוה
אלהיכם׃ מפני שיבה תקום והדרת
פני זקן ויראת מאלהיך אני יהוה׃
וכי יגור אתך

חרש ג וסימנהון חרש תוכיח
חרש ג וסימנה או חרש או פקח לא תקלל חרש כמו פתן וחד וחרש ... עמיתך ה מל בליש וסימנה לא תלך רכיל ורדית אתה
נקם נקמת בני ישראל ומת בהר אשר ... בהמתך ג וסימנה את חקתי תשמרו והוריך יי לטבה ואכל פרי בהמתך

במשפט ח׳ דג׳ וסימנ׳ לא תעשו עול במשפט וחבי לא תכירו פנים ויגבה יי׳ עלכן לא יקומו ידרך ענוים במשפט שאת פני
רשע שמח בחור וכל איוב דכוות במ״א ואותי תביא במשפט עמך ׳ במשקל ד׳ דגש וסימנ׳ לא תעשו עול במשפט

גר בארצכם לא תונו אתו׃ כאזרח
מכם יהיה לכם הגר הגר אתכם
ואהבת לו כמוך כי גרים הייתם
בארץ מצרים אני יהוה אלהיכם׃
לא תעשו עול במשפט במדה
במשקל ובמשורה׃ מאזני צדק
אבני צדק איפת צדק והין צדק
יהיה לכם אני יהוה אלהיכם אשר
הוצאתי אתכם מארץ מצרים׃
ושמרתם את כל חקתי ואת כל
משפטי ועשיתם אתם אני יהוה׃

ס

וידבר יהוה אל משה לאמר׃ ואל בני 20
ישראל תאמר איש איש מבני ישראל
ומן הגר הגר בישראל אשר יתן מזרעו
למלך מות יומת עם הארץ ירגמהו
באבן׃ ואני אתן את פני באיש ההוא
והכרתי אתו מקרב עמו כי מזרעו
נתן למלך למען טמא את מקדשי
ולחלל את שם קדשי׃ ואם העלם
יעלימו עם הארץ את עיניהם
מן האיש ההוא בתתו מזרעו

למלך לבלתי המית אתו׃ ושמתי
אני את פני באיש ההוא ובמשפחתו
והכרתי אתו ואת כל הזנים אחריו
לזנות אחרי המלך מקרב עמם׃
והנפש אשר תפנה אל האבת
ואל הידענים לזנות אחריהם
ונתתי את פני בנפש ההוא והכרתי
אתו מקרב עמו׃ והתקדשתם והייתם
קדשים כי אני יהוה אלהיכם׃
ושמרתם את חקתי ועשיתם אתם
אני יהוה מקדשכם׃ כי איש איש
אשר יקלל את אביו ואת אמו מות
יומת אביו ואמו קלל דמיו בו׃ ואיש
אשר ינאף את אשת איש אשר
ינאף את אשת רעהו מות יומת
הנאף והנאפת׃ ואיש אשר ישכב
את אשת אביו ערות אביו גלה מות
יומתו שניהם דמיהם בם׃ ואיש אשר
ישכב את כלתו מות יומתו שניהם
תבל עשו דמיהם בם׃ ואיש אשר
ישכב את זכר משכבי אשה תועבה
עשו שניהם מות יומתו דמיהם בם׃

והשיבו לחמכם לזהב הראשון ולמזבח הקטרת ׳ מקרב עמם ג׳ וסימנ׳ והנפש אשר תפנה אל האבות ואל פתח אהל
מועד ואני אתן וג׳ מקרב עמם ׳ והנאכת ל׳ והצפת ל׳ מנפת ל׳ כתפת ל׳ מנאכת ל׳ מהתכת ל׳ ליפת ל׳ מרחכת ל׳

כל בראשית ר״פ פ״ס ולא במ״ב לא וס״ג לא אדני לא יסור שבט מיהודה וכל ואלה שמות והורד כהנים ריש פסו׳ לא במ״ע ולא וס״פ
ולא יכלה עוד הצפינו ולא יכלו החד טמיום ולא ישמע אלכם ולא שמעו ולא תוחרו ולא תעלה במעלה ולא יזבחו עוד

ואיש אשר יקח את אשה ואת אמה
זמה הוא באש ישרפו אתו ואתהן
ולא תהיה זמה בתוככם׃ ואיש אשר
יתן שכבתו בבהמה מות יומת ואת
הבהמה תהרגו׃ ואשה אשר תקרב
אל כל בהמה לרבעה אתה והרגת
את האשה ואת הבהמה מות יומתו
דמיהם בם׃ ואיש אשר יקח את
אחתו בת אביו או בת אמו וראה את
ערותה והיא תראה את ערותו חסד
הוא ונכרתו לעיני בני עמם ערות
אחתו גלה עונו ישא׃ ואיש אשר
ישכב את אשה דוה וגלה את ערותה
את מקרה הערה והוא גלתה את
מקור דמיה ונכרתו שניהם מקרב
עמם׃ וערות אחות אמך ואחות
אביך לא תגלה כי את שארו הערה
עונם ישאו׃ ואיש אשר ישכב את
דדתו ערות דדו גלה חטאם ישאו
ערירים ימתו׃ ואיש אשר יקח את
אשת אחיו נדה הוא ערות אחיו
גלה ערירים יהיו׃ ושמרתם את

כל חקתי ואת כל משפטי ועשיתם
אתם ולא תקיא אתכם הארץ אשר
אני מביא אתכם שמה לשבת בה׃
ולא תלכו בחקת הגוי אשר אני
משלח מפניכם כי את כל אלה עשו
ואקץ בם׃ ואמר לכם אתם תירשו
את אדמתם ואני אתננה לכם לרשת
אתה ארץ זבת חלב ודבש אני יהוה
אלהיכם אשר הבדלתי אתכם מן
העמים׃ והבדלתם בין הבהמה
הטהרה לטמאה ובין העוף הטמא
לטהר ולא תשקצו את נפשתיכם
בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמש
האדמה אשר הבדלתי לכם לטמא׃
והייתם לי קדשים כי קדוש אני יהוה
ואבדל אתכם מן העמים להיות לי׃
ואיש או אשה כי יהיה בהם אוב או
ידעני מות יומתו באבן ירגמו אתם דמיהם
בם׃

סד פס סימן

21 ויאמר יהוה אל משה אמר אל הכהנים
בני אהרן ואמרת אלהם לנפש לא
יטמא בעמיו׃ כי אם לשארו הקרב

את זבחיהם ולא יחללו ולא תחללו את שם קדשי ולא יחלל זרעו ולא תקיא ולא תשבעו בשמי ולא תלכו בחקות הגוי ולא תונו איש
בחקת ג׳ חס׳ בל״ש וסימנ׳ ולא תלכו בחקת הגוי ובחקתיהם לא תלכו עד היום הזה הם עושים כמשפטים הראשונים כתן שמש לאור יומם
וכל חקתי כוות במ״א עקב אשר שמע אברהם

הכהנים בני אהרן ד׳ דסמ׳ וסימנ׳ אמר אל הכהנים ויעמדו על עדיהן ואמר הכינו להם בבו — ולאביו ג׳ וסימנ׳ שלח כזאת לא הגיד כי אם לשארו הקרוב אליו — אני יי מקדשכם ד׳ וסימנ׳ ואתה דבר ושמרתם את חקותי וקדשתו

אליו לאמו ולאביו ולבנו ולבתו
ולאחיו ולאחתו הבתולה הקרובה
אליו אשר לא היתה לאיש לה יטמא
לא יטמא בעל בעמיו להחלו לא
יקרחה קרחה בראשם ופאת
זקנם לא יגלחו ובבשרם לא ישרטו
שרטת קדשים יהיו לאלהיהם
ולא יחללו שם אלהיהם כי את אשי
יהוה לחם אלהיהם הם מקריבם והיו
קדש אשה זנה וחללה לא יקחו
ואשה גרושה מאישה לא יקחו כי
קדש הוא לאלהיו וקדשתו כי את
לחם אלהיך הוא מקריב קדש יהיה
לך כי קדוש אני יהוה מקדשכם
ובת איש כהן כי תחל לזנות את
אביה היא מחללת באש תשרף
והכהן הגדול
מאחיו אשר יוצק על ראשו שמן
המשחה ומלא את ידו ללבש את
הבגדים את ראשו לא יפרע ובגדיו
לא יפרם ועל כל נפשת מת לא יבא
לאביו ולאמו לא יטמא ומן המקדש

לא יצא ולא יחלל את מקדש
אלהיו כי נזר שמן משחת אלהיו
עליו אני יהוה והוא אשה בבתוליה
יקח אלמנה וגרושה וחללה זנה
את אלה לא יקח כי אם בתולה
מעמיו יקח אשה ולא יחלל זרעו
בעמיו כי אני יהוה מקדשו
וידבר יהוה אל משה
לאמר דבר אל אהרן לאמר איש
מזרעך לדרתם אשר יהיה בו מום
לא יקרב להקריב לחם אלהיו כי כל
איש אשר בו מום לא יקרב איש
עור או פסח או חרם או שרוע או
איש אשר יהיה בו שבר רגל או
שבר יד או גבן או דק או תבלל בעינו
או גרב או ילפת או מרוח אשך כל איש
אשר בו מום מזרע אהרן הכהן לא
יגש להקריב את אשי יהוה מום בו
את לחם אלהיו לא יגש להקריב לחם
אלהיו מקדשי הקדשים ומן הקדשים
יאכל אך אל הפרכת לא יבא ואל
המזבח לא יגש כי מום בו ולא יחלל

כי את לחם אלהיך ולא תחללו את שם — וקדשתו ב׳ חד ריש פיס וחד סוף פיס׳ וסימנ׳ כי את לחם אלהיך הוא מקריב הגבל את ההר וקדשתו — בבתולה ל׳ סלסלה ל׳ ומאחיליה ל׳ והעליה ל׳ ועלה ל׳ וכלה ל׳ ותחלליה ל׳ בשולה ל׳ ומאלליה ל׳ ומאלליה

את מקדשי כי אני יהוה מקדשם׃
וידבר משה אל אהרן ואל בניו ואל
כל בני ישראל׃
וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר
אל אהרן ואל בניו וינזרו מקדשי בני
ישראל ולא יחללו את שם קדשי
אשר הם מקדשים לי אני יהוה׃
אמר אלהם לדרתיכם כל איש אשר
יקרב מכל זרעכם אל הקדשים
אשר יקדישו בני ישראל ליהוה
וטמאתו עליו ונכרתה הנפש ההוא
מלפני אני יהוה׃ איש איש מזרע
אהרן והוא צרוע או זב בקדשים
לא יאכל עד אשר יטהר והנגע
בכל טמא נפש או איש אשר תצא
ממנו שכבת זרע׃ או איש אשר
יגע בכל שרץ אשר יטמא לו או
באדם אשר יטמא לו לכל טמאתו׃
נפש אשר תגע בו וטמאה עד הערב
ולא יאכל מן הקדשים כי אם רחץ
בשרו במים׃ ובא השמש וטהר
ואחר יאכל מן הקדשים כי לחמו

הוא׃ נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה
בה אני יהוה׃ ושמרו את משמרתי
ולא ישאו עליו חטא ומתו בו כי
יחללהו אני יהוה מקדשם׃ וכל זר
לא יאכל קדש תושב כהן ושכיר
לא יאכל קדש׃ וכהן כי יקנה נפש
קנין כספו הוא יאכל בו ויליד ביתו
הם יאכלו בלחמו׃ ובת כהן כי תהיה
לאיש זר הוא בתרומת הקדשים
לא תאכל׃ ובת כהן כי תהיה אלמנה
וגרושה וזרע אין לה ושבה אל בית
אביה כנעוריה מלחם אביה תאכל
וכל זר לא יאכל בו׃ ואיש כי יאכל
קדש בשגגה ויסף חמשיתו עליו
ונתן לכהן את הקדש׃ ולא יחללו
את קדשי בני ישראל את אשר ירימו
ליהוה׃ והשיאו אותם עון אשמה
באכלם את קדשיהם כי אני יהוה
מקדשם׃
וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר
אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל
ואמרת אלהם איש איש מבית ישראל

וכרות ל̇ ומעוך וכתות ·· וכרות ל̇ עמו הבדיתי ·· ומשוח ל̇ האמר אבנה ליש ומשגח ל̇ ואנכי היום רך ומשוח ·· טובם ל̇ הן לאבירם ··
טגבם ל̇ כחדק ישר ·· מוצאת ל̇ ניוסף עוד אחימעץ ·· מוצאת ל̇ והיא שלחה אל חמיה ·· — ·· בחדש ל̇ ריב̇ פיסו וסימנ̇

ומן הגר בישראל אשר יקריב קרבנו
לכל נדריהם ולכל נדבותם אשר
יקריבו ליהוה לעלה: לרצנכם
תמים זכר בבקר בכשבים ובעזים:
כל אשר בו מום לא תקריבו כי לא
לרצון יהיה לכם: ואיש כי יקריב
זבח שלמים ליהוה לפלא נדר או
לנדבה בבקר או בצאן תמים יהיה
לרצון כל מום לא יהיה בו: עורת
או שבור או חרוץ או יבלת או גרב
או ילפת לא תקריבו אלה ליהוה
ואשה לא תתנו מהם על המזבח
ליהוה: ושור ושה שרוע וקלוט נדבה
תעשה אתו ולנדר לא ירצה: ומעוך
וכתות ונתוק וכרות לא תקריבו ליהוה
ובארצכם לא תעשו: ומיד בן נכר
לא תקריבו את לחם אלהיכם מכל
אלה כי משחתם בהם מום בם לא ירצו
לכם: וידבר
יהוה אל משה לאמר: שור או כשב
או עז כי יולד והיה שבעת ימים
תחת אמו ומיום השמיני והלאה

ירצה לקרבן אשה ליהוה: ושור או
שה אתו ואת בנו לא תשחטו ביום
אחד: וכי תזבחו זבח תודה ליהוה
לרצנכם תזבחו: ביום ההוא יאכל
לא תותירו ממנו עד בקר אני יהוה:
ושמרתם מצותי ועשיתם אתם אני
יהוה: ולא תחללו את שם קדשי
ונקדשתי בתוך בני ישראל אני יהוה
מקדשכם: המוציא אתכם מארץ
מצרים להיות לכם לאלהים אני יהוה:

23

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר
אל בני ישראל ואמרת אלהם מועדי
יהוה אשר תקראו אתם מקראי
קדש אלה הם מועדי: ששת ימים
תעשה מלאכה וביום השביעי שבת
שבתון מקרא קדש כל מלאכה לא
תעשו שבת הוא ליהוה בכל מושבתיכם:

אלה מועדי יהוה מקראי קדש אשר
תקראו אתם במועדם: בחדש הראשון
בארבעה עשר לחדש בין הערבים

בחדש השלישי לצאת בני ישר̇ בחדש הראשון קדמאה דויקרא וחב̇י דפסח שני בחדש הרביעי דמלכים וחב̇י דירמיה הערמות הוא
חדש ניסן ·· — לא תותירו ל̇ ולא תותירו ל̇ לא תונו ל̇ ולא תונו ל̇ לא יגיד ל̇ ולא יגיד ל̇ לא תקצר ל̇ ולא תקצר ל̇ ·· — ·· וכי תזבחו
ב̇ וסימנ̇ זבח תודה לני זבח שלמים ·· —

כל בראשית על הארץ במ״ר אל הארץ וסימנ׳ לך לך תעבר ב׳ בן בקר יפקד ׃ — ׃ מושבתיכם ג׳ חס׳ וסימנ׳ לא תבערו אש בכל
ולחם וקלי וכרמל וכל מלאכה לא תעשו ׃ — ירא׳ זוג׳ בטעמ׳ מחלפ׳ חד זקיף לרומא וחד נחית להוהומא וסימנ׳ שמואל עבד אוריתא

פסח ליהוה: ובחמשה עשר יום
לחדש הזה חג המצות ליהוה שבעת
ימים מצות תאכלו: ביום הראשון
מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת
עבדה לא תעשו: והקרבתם אשה
ליהוה שבעת ימים ביום השביעי
מקרא קדש כל מלאכת עבדה לא
תעשו:
וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר
אל בני ישראל ואמרת אלהם כי
תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם
וקצרתם את קצירה והבאתם את
עמר ראשית קצירכם אל הכהן:
והניף את העמר לפני יהוה לרצנכם
ממחרת השבת יניפנו הכהן:
ועשיתם ביום הניפכם את העמר
כבש תמים בן שנתו לעלה ליהוה:
ומנחתו שני עשרנים סלת בלולה
בשמן אשה ליהוה ריח ניחח ונסכה
יין רביעת ההין: ולחם וקלי וכרמל
לא תאכלו עד עצם היום הזה עד
הביאכם את קרבן אלהיכם חקת

עולם לדרתיכם בכל משבתיכם:
וספרתם לכם
ממחרת השבת מיום הביאכם את
עמר התנופה שבע שבתות תמימת
תהיינה: עד ממחרת השבת
השביעת תספרו חמשים יום
והקרבתם מנחה חדשה ליהוה:
ממושבתיכם תביאו לחם תנופה
שתים שני עשרנים סלת תהיינה
חמץ תאפינה בכורים ליהוה: והקרבתם
על הלחם שבעת כבשים תמימם
בני שנה ופר בן בקר אחד ואילם
שנים יהיו עלה ליהוה ומנחתם
ונסכיהם אשה ריח ניחח ליהוה:
ועשיתם שעיר עזים אחד לחטאת
ושני כבשים בני שנה לזבח שלמים:
והניף הכהן אתם על לחם הבכרים
תנופה לפני יהוה על שני כבשים קדש
יהיו ליהוה לכהן: וקראתם בעצם
היום הזה מקרא קדש יהיה לכם כל
מלאכת עבדה לא תעשו: חקת עולם
בכל מושבתיכם לדרתיכם: ובקצרכם

דוד מנהון במיא קטלון לרבא משה ממלל בגלותא ׃ — ׃ ח׳ מלין מארכה וטע׳ זה על מלה חדה וסימנ׳ בכל משבתיכם
את כל ההרותה מבליבתי ומכל גלוליכם הועבותיכם למבראשונה ובגזביתך שקם וסימנ׳ מהמג תרוש ׃ —

את קציר ארצכם לא תכלה פאת
שדך בקצרך ולקט קצירך לא
תלקט לעני ולגר תעזב אתם אני
יהוה אלהיכם׃
וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר אל
בני ישראל לאמר בחדש השביעי
באחד לחדש יהיה לכם שבתון
זכרון תרועה מקרא קדש׃ כל
מלאכת עבדה לא תעשו והקרבתם
אשה ליהוה׃ וידבר
יהוה אל משה לאמר׃ אך בעשור
לחדש השביעי הזה יום הכפרים
הוא מקרא קדש יהיה לכם ועניתם
את נפשתיכם והקרבתם אשה ליהוה׃
וכל מלאכה לא תעשו בעצם היום
הזה כי יום כפרים הוא לכפר
עליכם לפני יהוה אלהיכם׃ כי כל
הנפש אשר לא תענה בעצם היום
הזה ונכרתה [illegible] יה׃ וכל הנפש
אשר תעשה כ[illegible]כה בעצם היום
הזה והאבדתי א[illegible]פש ההוא
מקרב עמה׃ כל מל[illegible] לא תעשו׃

חקת עולם לדרתיכם בכל משבתיכם׃
שבת שבתון הוא לכם ועניתם את
נפשתיכם בתשעה לחדש בערב
מערב עד ערב תשבתו שבתכם׃

וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר
אל בני ישראל לאמר בחמשה עשר
יום לחדש השביעי הזה חג הסכות
שבעת ימים ליהוה׃ ביום הראשון
מקרא קדש כל מלאכת עבדה לא
תעשו׃ שבעת ימים תקריבו אשה
ליהוה ביום השמיני מקרא קדש
יהיה לכם והקרבתם אשה ליהוה
עצרת הוא כל מלאכת עבדה לא
תעשו׃ א[illegible] יהוה אשר
תקראו אתם מקראי קדש להקריב
אשה ליהוה עלה ומנחה זבח ונסכים
דבר יום ביומו׃ מלבד שבתת יהוה
ומלבד מת[illegible]ם ומלבד כל נדריכם
ומלבד כל נדבתיכם אשר תתנו
ליהוה׃ אך בחמשה עשר יום לחדש
השביעי באספכם את תבואת הארץ

בסכות ב׳ מל׳ בתו וסימנ׳ ויעקב נסע סכתה תבנו דמיטון למען ידעו דרתיכם וכל נביא וכתוב כוות מל׳ במ״ב חס׳ [illegible] כלבן
בשתי נקודות לא מקף ומטע׳ במ״ו מקף וסימנ׳ בקדשי ליעקב ויולט בראחור ולמפיבשת בן קטן והוליד בפריץ וכל בן מקף

תחגו את חג יהוה שבעת ימים ביום
הראשון שבתון וביום השמיני
שבתון: ולקחתם לכם ביום הראשון
פרי עץ הדר כפת תמרים וענף עץ
עבת וערבי נחל ושמחתם לפני
יהוה אלהיכם שבעת ימים: וחגתם
אתו חג ליהוה שבעת ימים בשנה
חקת עולם לדרתיכם בחדש השביעי
תחגו אתו: בסכת תשבו שבעת ימים
כל האזרח בישראל ישבו בסכת:
למען ידעו דרתיכם כי בסכות
הושבתי את בני ישראל בהוציאי
אותם מארץ מצרים אני יהוה אלהיכם:
וידבר משה את מעדי יהוה אל בני
ישראל:
וידבר יהוה אל משה לאמר: צו את 24
בני ישראל ויקחו אליך שמן זית
זך כתית למאור להעלת נר תמיד:
מחוץ לפרכת העדת באהל מועד
יערך אתו אהרן מערב עד בקר
לפני יהוה תמיד חקת עולם לדרתיכם:
על המנרה הטהרה יערך את הנרות לפני

יהוה תמיד:
ולקחת סלת ואפית אתה שתים עשרה
חלות שני עשרנים יהיה החלה
האחת: ושמת אותם שתים מערכות
שש המערכת על השלחן הטהר
לפני יהוה: ונתת על המערכת לבנה
זכה והיתה ללחם לאזכרה אשה
ליהוה: ביום השבת ביום השבת יערכנו
לפני יהוה תמיד מאת בני ישראל
ברית עולם: והיתה לאהרן ולבניו
ואכלהו במקום קדש כי קדש קדשים
הוא לו מאשי יהוה חק עולם:
ויצא בן אשה ישראלית
והוא בן איש מצרי בתוך בני ישראל
ישראלית ואיש
הישראלי: ויקב בן האשה הישראלית
את השם ויקלל ויביאו אתו אל משה
ושם אמו שלמית בת דברי למטה דן:
ויניחהו במשמר לפרש להם על פי
יהוה:
וידבר יהוה אל משה לאמר: הוצא
את המקלל אל מחוץ למחנה וסמכו

ולא מטע׳ בר מן ז׳ וסימנ׳ ושחט את בן הבקר בן הישראלית ואת זכריהו בן יברכיהו מרדכי בן זכריה בן משלמיה את בת משלם בן
יברכיה הלבן מאה שנה יולד [illegible] הטהר ה׳ חס׳ וסי׳ להבדיל בין הטמ׳ להורת ביום הטמ׳ והבדלתם בין על השלחן הטהר והזה הטהר

יומת ד׳ קמ׳ וסימ׳ ושמרתם את השבת. ונקב שם יי׳. והנביא ההוא בנשך נתן וכל אתנח וסו׳ פס׳ כוות. ויקלל ג׳ וסימנה׳ ויקב
בן האשה. ועפר באפר. ויקלל הפלשתי. רגימה אבן ה׳ וסימנה׳ ויוציאו את המקלל וירגמו אתו כל ישרא׳ את ל״רדם ד״אל

כל השמעים את ידיהם על ראשו
ורגמו אתו כל העדה: ואל בני ישראל
תדבר לאמר איש איש כי יקלל
אלהיו ונשא חטאו: ונקב שם יהוה
מות יומת רגום ירגמו בו כל העדה
כגר כאזרח בנקבו שם יומת: ואיש
כי יכה כל נפש אדם מות יומת:
ומכה נפש בהמה ישלמנה נפש
תחת נפש: ואיש כי יתן מום בעמיתו
כאשר עשה כן יעשה לו: שבר
תחת שבר עין תחת עין שן תחת
שן כאשר יתן מום באדם כן ינתן
בו: ומכה בהמה ישלמנה ומכה אדם
משפט אחד יהיה לכם כגר
כאזרח יהיה [illegible] כם:
וידבר משה אל בני ישראל ויוציאו
את המקלל אל מחוץ למחנה וירגמו
אתו אבן ובני ישראל עשו
כאשר צוה יהוה את משה:

קכ״ד פס׳ סימן [illegible]

וידבר יהוה אל משה בהר סיני לאמר:
דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם

כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם
ושבתה הארץ שבת ליהוה: שש שנים
תזרע שדך ושש שנים תזמר כרמך
ואספת את תבואתה: ובשנה השביעת
שבת שבתון יהיה לארץ שבת
ליהוה שדך לא תזרע וכרמך לא
תזמר: את ספיח קצירך לא תקצור
ואת ענבי נזירך לא תבצר שנת
שבתון יהיה לארץ: והיתה שבת
הארץ לכם לאכלה לך ולעבדך
ולאמתך ולשכירך ולתושבך הגרים
עמך: ולבהמתך ולחיה אשר בארצך
תהיה כל תבואתה לאכל: [illegible]
וספרת לך שבע
שבתת שנים שבע שנים שבע
פעמים והיו לך ימי שבע שבתת
השנים תשע וארבעים שנה: והעברת
שופר תרועה בחדש השבעי בעשור
לחדש ביום הכפרים תעבירו שופר
בכל ארצכם: וקדשתם את שנת
החמשים שנה וקראתם דרור בארץ
לכל ישביה יובל הוא תהיה לכם

ויחבידו ויקשרו עליו. שבת ד׳ פת׳ וסימנ׳ שבת הארץ עלת שבת בשבתו להכין שבת ואת שבת קדשך הודעת.
תזמר ד׳ חס׳ בלש׳ וסימנ׳ ושש שנים וכרמך לא תזמר וזמרת זר וזמריהם שחתו. הקצור ב׳ מל׳ וס׳ את ספיח אתה תזרע

ושבתם איש אל אחזתו ואיש אל
משפחתו תשבו׃ יובל הוא שנת
החמשים שנה תהיה לכם לא תזרעו
ולא תקצרו את ספיחיה ולא תבצרו
את נזריה׃ כי יובל הוא קדש תהיה
לכם מן השדה תאכלו את תבואתה׃
בשנת היובל הזאת תשבו איש אל
אחזתו׃ וכי תמכרו ממכר לעמיתך
או קנה מיד עמיתך אל תונו איש
את אחיו׃ במספר שנים אחר היובל
תקנה מאת עמיתך במספר שני
תבואת ימכר לך׃ לפי רב השנים
תרבה מקנתו ולפי מעט השנים
תמעיט מקנתו כי מספר תבואת
הוא מכר לך׃ ולא תונו איש את
עמיתו ויראת מאלהיך כי אני יהוה
אלהיכם׃ ועשיתם את חקתי ואת
משפטי תשמרו ועשיתם אתם
וישבתם על הארץ לבטח׃ ונתנה
הארץ פריה ואכלתם לשבע
וישבתם לבטח עליה׃ וכי תאמרו
מה נאכל בשנה השביעת הן לא

נזרע ולא נאסף את תבואתנו׃ וצויתי
את ברכתי לכם בשנה הששית ועשת
את התבואה לשלש השנים׃ וזרעתם
את השנה השמינת ואכלתם מן
התבואה ישן עד השנה התשיעת
עד בוא תבואתה תאכלו ישן׃ והארץ
לא תמכר לצמתת כי לי הארץ כי
גרים ותושבים אתם עמדי׃ ובכל
ארץ אחזתכם גאלה תתנו לארץ׃
כי ימוך אחיך
ומכר מאחזתו ובא גאלו הקרב
אליו וגאל את ממכר אחיו׃ ואיש כי
לא יהיה לו גאל והשיגה ידו ומצא
כדי גאלתו׃ וחשב את שני ממכרו
והשיב את העדף לאיש אשר מכר
לו ושב לאחזתו׃ ואם לא מצאה ידו
די השיב לו והיה ממכרו ביד הקנה
אתו עד שנת היובל ויצא ביבל ושב
לאחזתו׃ ואיש כי
ימכר בית מושב עיר חומה והיתה
גאלתו עד תם שנת ממכרו ימים
תהיה גאלתו׃ ואם לא יגאל עד מלאת

ובאחיכם ל̇ ולאחותו ל̇ באכלכם ל̇ לצאנכם ל̇ ׃ לעקר ל̇ נכר ל̇ ובקבקר ל̇ תנקר ל̇ ובבקר ל̇ בדיקר ל̇ בקרקר ל̇ יתבקר ל̇
כל אורי חומה מל̇ בת̇ג חס וסימנ̇ ובני ישראל הלכו ביבשה ואם לא יגאל עד מלאת ובתי החצרים וכלמלב כדיקר ל̇

לו שנה תמימה וקם הבית אשר
בעיר אשר לא חמה לצמיתת
לקנה אתו לדרתיו לא יצא ביבל׃
ובתי החצרים אשר אין להם חמה
סביב על שדה הארץ יחשב גאלה
תהיה לו וביבל יצא׃ וערי הלוים
בתי ערי אחזתם גאלת עולם תהיה
ללוים׃ ואשר יגאל מן הלוים ויצא
ממכר בית ועיר אחזתו ביבל כי
בתי ערי הלוים הוא אחזתם בתוך
בני ישראל׃ ושדה מגרש עריהם
לא ימכר כי אחזת עולם הוא להם׃

פ וכי ימוך אחיך
ומטה ידו עמך והחזקת בו גר ותושב
וחי עמך׃ אל תקח מאתו נשך ותרבית
ויראת מאלהיך וחי אחיך עמך׃ את
כספך לא תתן לו בנשך ובמרבית
לא תתן אכלך׃ אני יהוה אלהיכם
אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים
לתת לכם את ארץ כנען להיות לכם
לאלהים׃ ס וכי ימוך
אחיך עמך ונמכר לך לא תעבד בו

עבדת עבד׃ כשכיר כתושב יהיה
עמך עד שנת היבל יעבד עמך׃
ויצא מעמך הוא ובניו עמו ושב
אל משפחתו ואל אחזת אבתיו ישוב׃
כי עבדי הם אשר הוצאתי אתם
מארץ מצרים לא ימכרו ממכרת
עבד׃ לא תרדה בו בפרך ויראת
מאלהיך׃ ועבדך ואמתך אשר
יהיו לך מאת הגוים אשר סביבתיכם
מהם תקנו עבד ואמה׃ וגם מבני
התושבים הגרים עמכם מהם תקנו
וממשפחתם אשר עמכם אשר
הולידו בארצכם והיו לכם לאחזה׃
והתנחלתם אתם לבניכם אחריכם
לרשת אחזה לעלם בהם תעבדו
ובאחיכם בני ישראל איש באחיו
לא תרדה בו בפרך׃ ס

וכי תשיג יד גר ותושב
עמך ומך אחיך עמו ונמכר לגר
תושב עמך או לעקר משפחת גר׃ אחרי
נמכר גאלה תהיה לו אחד מאחיו
יגאלנו׃ או דדו או בן דדו יגאלנו

כתושב ב̇ וסימנ̇ כשכיר ׃ כוות חס בת̇ג מל̇ וסימנ̇ חומה ובריח ותפול החומה על עשרים וכל שא̇ קרי כוות
כתושב עד ירדה כשכיר וחד וכשכיר יקוה פעלו ׃ מך ומך מגלגך ומגרגך מלאוה ומלאוה ממהר וממהר מחיתה
ומחציתה ל̇ מקור ל̇ ומקור ל̇ מושע ל̇ ומושע ל̇

קנהו ב' וחס' וסימנ' וחשב עם קנהו ידע שור קנהו ורישעיה ... ד' פס' אית בהון לא לא לא ופי' לית יקרחה קרחה
לא תגשו לכם אלילם לא אל עמים רבים לא רגל על לשנו ... והשבתי יג' וסימ' ונתתי שלום בארץ ופקדתי מערי

או משאר בשרו ממשפחתו יגאלנו
או השיגה ידו ונגאל: וחשב עם
קנהו משנת המכרו לו עד שנת
היבל והיה כסף ממכרו במספר
שנים כימי שכיר יהיה עמו: אם
עוד רבות בשנים לפיהן ישיב
גאלתו מכסף מקנתו: ואם מעט נשאר
בשנים עד שנת היבל וחשב לו כפי
שניו ישיב את גאלתו: כשכיר שנה
בשנה יהיה עמו לא ירדנו בפרך
לעיניך: ואם לא יגאל באלה ויצא
בשנת היבל הוא ובניו עמו: כי לי
בני ישראל עבדים עבדי הם אשר
הוצאתי אותם מארץ מצרים אני
יהוה אלהיכם: לא תעשו לכם אלילם 26
ופסל ומצבה לא תקימו לכם ואבן
משכית לא תתנו בארצכם להשתחות
עליה כי אני יהוה אלהיכם: את
שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו:
אני יהוה:
אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו
ועשיתם אתם: ונתתי גשמיכם
בעתם ונתנה הארץ יבולה ועץ
השדה יתן פריו: והשיג לכם דיש
את בציר ובציר ישיג את זרע
ואכלתם לחמכם לשבע וישבתם
לבטח בארצכם: ונתתי שלום בארץ
ושכבתם ואין מחריד והשבתי חיה
רעה מן הארץ וחרב לא תעבר
בארצכם: ורדפתם את איביכם
ונפלו לפניכם לחרב: ורדפו מכם
חמשה מאה ומאה מכם רבבה
ירדפו ונפלו איביכם לפניכם לחרב:
ופניתי אליכם והפריתי אתכם
והרביתי אתכם והקימתי את בריתי
אתכם: ואכלתם ישן נושן וישן
מפני חדש תוציאו: ונתתי משכני
בתוככם ולא תגעל נפשי אתכם:
והתהלכתי בתוככם והייתי לכם
לאלהים ואתם תהיו לי לעם: אני
יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם
מארץ מצרים מהית להם עבדים
ואשבר מטת עלכם ואולך אתכם
קוממיות:

יהודה למואב והבאתי דמתך ומה שידיך מצרים והאבדתי וכרתי להם מגולבות והשבתי כל משושה וכל השבתי כוות
חקתיו דקדיש' למצותיו ג' וסימנ' אם בחקתי תלכו בחקתי תמאסו אם תלך דרכיה הזה והיה אם תשמע חקותי יחללו ואם

ח פס אית בהון ואם ואם וסימנ׳ ואם בחקתי תמאסו ואם בבהמה הטמאה ואם לא יגאל ואם כבי איש הם ואם להעלות ואם אב אני
ואם תדרשוהו ושכלה ג׳ וסימנ׳ ושכלה אתכם שכלה נשים חרבך מחוץ שכלה חרב

ואם לא תשמעו לי ולא תעשו את
כל המצות האלה׃ ואם בחקתי
תמאסו ואם את משפטי תגעל
נפשכם לבלתי עשות את כל מצותי
להפרכם את בריתי׃ אף אני אעשה
זאת לכם והפקדתי עליכם בהלה
את השחפת ואת הקדחת מכלות
עינים ומדיבת נפש וזרעתם לריק
זרעכם ואכלהו איביכם׃ ונתתי פני
בכם ונגפתם לפני איביכם ורדו בכם
שנאיכם ונסתם ואין רדף אתכם׃
ואם עד אלה לא תשמעו לי ויספתי
ליסרה אתכם שבע על חטאתיכם׃
ושברתי את גאון עזכם ונתתי את
שמיכם כברזל ואת ארצכם כנחשה׃
ותם לריק כחכם ולא תתן ארצכם
את יבולה ועץ הארץ לא יתן פריו׃
ואם תלכו עמי קרי ולא תאבו לשמע
לי ויספתי עליכם מכה שבע
כחטאתיכם׃ והשלחתי בכם את חית
השדה ושכלה אתכם והכריתה את
בהמתכם והמעיטה אתכם ונשמו

דרכיכם׃ ואם באלה לא תוסרו לי
והלכתם עמי קרי׃ והלכתי אף אני
עמכם בקרי והכיתי אתכם גם אני
שבע על חטאתיכם׃ והבאתי עליכם
חרב נקמת נקם ברית ונאספתם אל
עריכם ושלחתי דבר בתוככם ונתתם
ביד אויב׃ בשברי לכם מטה לחם
ואפו עשר נשים לחמכם בתנור
אחד והשיבו לחמכם במשקל ואכלתם
ולא תשבעו׃ ואם
בזאת לא תשמעו לי והלכתם עמי
בקרי׃ והלכתי עמכם בחמת קרי
ויסרתי אתכם אף אני שבע על חטאתיכם׃
ואכלתם בשר בניכם ובשר בנתיכם
תאכלו׃ והשמדתי את במתיכם
והכרתי את חמניכם ונתתי את פגריכם
על פגרי גלוליכם וגעלה נפשי אתכם׃
ונתתי את עריכם חרבה והשמותי
את מקדשיכם ולא אריח בריח
ניחחכם׃ והשמתי אני את הארץ
ושממו עליה איביכם הישבים בה׃
ואתכם אזרה בגוים והריקתי אחריכם

קרי קרי בקרי קרי בקרי בקרי וחד פס סימן ביום ההוא ... בתנור
... בממלכה ... בדמעות ... במצולה ... בסבך ... בחרט

[illegible] יעקוב ה' מל' בכלי' וסימנ' את בריתי יעקוב [illegible]

חרב והיתה ארצכם שממה ועריכם
יהיו חרבה: אז תרצה הארץ את
שבתתיה כל ימי השמה ואתם
בארץ איביכם אז תשבת הארץ
והרצת את שבתתיה: כל ימי השמה
תשבת את אשר לא שבתה בשבתתיכם
בשבתכם עליה: והנשארים בכם
והבאתי מרך בלבבם בארצת איביהם
ורדף אתם קול עלה נדף ונסו מנסת
חרב ונפלו ואין רדף: וכשלו איש
באחיו כמפני חרב ורדף אין ולא
תהיה לכם תקומה לפני איביכם:
ואבדתם בגוים ואכלה אתכם ארץ
איביכם: והנשארים בכם ימקו
בעונם בארצת איביכם ואף בעונת
אבתם אתם ימקו: והתודו את עונם
ואת עון אבתם במעלם אשר מעלו
בי ואף אשר הלכו עמי בקרי: אף
אני אלך עמם בקרי והבאתי אתם
בארץ איביהם או אז יכנע לבבם
הערל ואז ירצו את עונם: וזכרתי
את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק

ואף את בריתי אברהם אזכר והארץ
אזכר: והארץ תעזב מהם ותרץ
את שבתתיה בהשמה מהם והם
ירצו את עונם יען וביען במשפטי
מאסו ואת חקתי געלה נפשם: ואף
גם זאת בהיותם בארץ איביהם לא
מאסתים ולא געלתים לכלתם להפר
בריתי אתם כי אני יהוה אלהיהם:
וזכרתי להם ברית ראשנים אשר
הוצאתי אתם מארץ מצרים לעיני
הגוים להיות להם לאלהים אני יהוה:
אלה החקים והמשפטים והתורת
אשר נתן יהוה בינו ובין בני ישראל
בהר סיני ביד משה:
וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר
אל בני ישראל ואמרת אלהם איש
כי יפלא נדר בערכך נפשת ליהוה:
והיה ערכך הזכר מבן עשרים שנה
ועד בן ששים שנה והיה ערכך
חמשים שקל כסף בשקל הקדש:
ואם נקבה הוא והיה ערכך שלשים
שקל: ואם מבן חמש שנים ועד בן

[illegible]
ומפלא לעשות הפלא עצה — ארבע מרות בערכים בן חדש חמש סלעים בן חמש שנים עשרים סלעים בן עשרים שנה חמשים שקלים בן ששים
שנה חמשה עשר שקלים

ב̇ פס̇ מטעמ̇ בענינ̇ וסימנ̇ ואם המקדיש יגאל את ביתו והיה לו ... ואם גאל יגאל וקם לו וחד פס̇ סימן והיה כי קם הבלשנ̇
הנותרת ג̇ חד מל̇ וב̇ חס̇ וסימנ̇ ויעקב רעה את צאן על פי השכם הנותרת כי הנה נשארו בתלאה מל̇

עשרים שנה והיה ערכך הזכר
עשרים שקלים ולנקבה עשרת
שקלים׃ ואם מבן חדש ועד בן חמש
שנים והיה ערכך הזכר חמשה
שקלים כסף ולנקבה ערכך שלשת
שקלים כסף׃ ואם מבן ששים
שנה ומעלה אם זכר והיה ערכך
חמשה עשר שקל ולנקבה עשרה
שקלים׃ ואם מך הוא מערכך
והעמידו לפני הכהן והעריך אתו
הכהן על פי אשר תשיג יד הנדר
יעריכנו הכהן׃ ואם
בהמה אשר יקריבו ממנה קרבן
ליהוה כל אשר יתן ממנו ליהוה
יהיה קדש׃ לא יחליפנו ולא ימיר
אתו טוב ברע או רע בטוב ואם המר
ימיר בהמה בבהמה והיה הוא
ותמורתו יהיה קדש׃ ואם כל בהמה
טמאה אשר לא יקריבו ממנה
קרבן ליהוה והעמיד את הבהמה
לפני הכהן׃ והעריך הכהן אתה בין
טוב ובין רע כערכך הכהן כן יהיה׃

ואם גאל יגאלנה ויסף חמישתו על
ערכך׃ ואיש כי יקדש את ביתו
קדש ליהוה והעריכו הכהן בין טוב
ובין רע כאשר יעריך אתו הכהן
כן יקום׃ ואם המקדיש יגאל את
ביתו ויסף חמישית כסף ערכך
עליו והיה לו׃ ואם משדה אחזתו
יקדיש איש ליהוה והיה ערכך לפי
זרעו זרע חמר שערים בחמשים
שקל כסף׃ אם משנת היבל יקדיש
שדהו כערכך יקום׃ ואם אחר היבל
יקדיש שדהו וחשב לו הכהן את
הכסף על פי השנים הנותרת עד
שנת היבל ונגרע מערכך׃ ואם גאל
יגאל את השדה המקדיש אתו ויסף
חמשית כסף ערכך עליו וקם לו׃
ואם לא יגאל את השדה ואם מכר
את השדה לאיש אחר לא יגאל עוד׃
והיה השדה בצאתו ביבל קדש ליהוה
כשדה החרם לכהן תהיה אחזתו׃
ואם את שדה מקנתו אשר לא משדה
אחזתו יקדיש ליהוה׃ וחשב לו הכהן

ואם כל בהמה טמאה מפי השמועה למדו שאינ̇ מדבר אלא בפסולי המוקדשין לפיכך החורש בשור פסולי המוקדשין או המרביעו
ריקה משום כלאים ואיסור זה מדברי קבלה ... שדה בשדה כשדה ... כת̇ יוד וסימנ̇ הרי בגלבע על שדים
ספרים דהי̇ בימי שפט ושלמה השכה קדמ̇ שמענוה אל תסב לכנוס ולבני אהרן ... כת̇ יוד ...

גאל ג׳ נחס׳ וסימנ׳ ואם גאל יגאל את השדה איש ממעשרו ׃ קנהו ענהו שמהו ׃ יחרם ג׳ ב׳ פת׳ וחד קמ׳ וסימנ׳ כל חרם אשר יחרם כל רכשו זבח לאלהים בתרא׳ קמ׳ ׃ וידבר יו׳ ׳ דחס׳ לאמר וסימנ׳ לך רד לך עלה מזה אחרי מות בהר

את מכסת הערכך עד שנת היבל
ונתן את הערכך ביום ההוא קדש
ליהוה: בשנת היובל ישוב השדה
לאשר קנהו מאתו לאשר לו אחזת
הארץ: וכל ערכך יהיה בשקל הקדש
עשרים גרה יהיה השקל: אך בכור
אשר יבכר ליהוה בבהמה לא יקדיש
איש אתו אם שור אם שה ליהוה
הוא: ואם בבהמה הטמאה ופדה
בערכך ויסף חמשתו עליו ואם לא
יגאל ונמכר בערכך: אך כל חרם
אשר יחרם איש ליהוה מכל אשר
לו מאדם ובהמה ומשדה אחזתו
לא ימכר ולא יגאל כל חרם קדש
קדשים הוא ליהוה: כל חרם אשר
יחרם מן האדם לא יפדה מות יומת:
וכל מעשר הארץ מזרע הארץ
מפרי העץ ליהוה הוא קדש ליהוה:
ואם גאל יגאל איש ממעשרו
חמישתו יסף עליו: וכל מעשר
בקר וצאן כל אשר יעבר תחת
השבט העשירי יהיה קדש ליהוה:

לא יבקר בין טוב לרע ולא ימירנו
ואם המר ימירנו והיה הוא ותמורתו
יהיה קדש לא יגאל: אלה המצות
אשר צוה יהוה את משה
אל בני ישראל בהר סיני:

עח פס סימן עזא

סכום הפסוקים שלספר שמונה מאות וחמשים ותשעה סימן
נטף

וידבר יהוה אל משה במדבר סיני
באהל מועד באחד לחדש השני
בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים
לאמר: שאו את ראש כל עדת בני
ישראל למשפחתם לבית אבתם
במספר שמות כל זכר לגלגלתם:
מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא
צבא בישראל תפקדו אתם לצבאתם
אתה ואהרן: ואתכם יהיו איש איש
למטה איש ראש לבית אבתיו הוא:
ואלה שמות האנשים אשר יעמדו
אתכם לראובן אליצור בן שדיאור:
לשמעון שלמיאל בן צורישדי:

סיני במדבר סיני ריש ספרא במדבר סיני דפקד במדבר סיני ויעשו את הפסח בערבות מואב וחצירו בעצם היום הזה ׃
אבותם ב׳ מל׳ בתור׳ וסימנ׳ אלה קרואי העדה ואת שם אהרן ושא׳ תור׳ חס׳ ושא׳ קר׳ מל׳ במ״ר וסימ׳ ואמרו על אשר עזב ויקנאו גם בניהם
ויבדלו דעזרא ולא יכלו להגיד בתר׳ הלין חס׳ ושא׳ קרי׳ מל׳ ׃

שמות ט מל בתו וסימנ׳ ויקרא האדם שמות ויקרא לכן שמות שאו את ראש כל עדת ואת כל העדה הקהילו ויהיו בני ראובן לבני שמעון
לבני גד לבני מנשה וכל בני׳ וכתו כות מל׳ וכל שמות כות מל׳ במ״ג חס בתור׳ ה — ט כל פקדיהם לפקדיהם חס במ״ג מל׳ אלה בני

ליהודה נחשון בן עמינדב: ליששכר
נתנאל בן צוער: לזבולן אליאב בן
חלן: לבני יוסף לאפרים אלישמע
בן עמיהוד למנשה גמליאל בן
פדהצור: לבנימן אבידן בן גדעני:
לדן אחיעזר בן עמישדי: לאשר
פגעיאל בן עכרן: לגד אליסף בן
דעואל: לנפתלי אחירע בן עינן:
אלה קריאי העדה נשיאי מטות
אבותם ראשי אלפי ישראל הם:
ויקח משה ואהרן את האנשים
האלה אשר נקבו בשמות: ואת כל
העדה הקהילו באחד לחדש השני
ויתילדו על משפחתם לבית אבתם
במספר שמות מבן עשרים שנה
ומעלה לגלגלתם: כאשר צוה
יהוה את משה ויפקדם במדבר סיני:
ויהיו בני
ראובן בכר ישראל תולדתם
למשפחתם לבית אבתם במספר
שמות לגלגלתם כל זכר מבן
עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:

פקדיהם למטה ראובן ששה
וארבעים אלף וחמש מאות:

לבני שמעון תולדתם למשפחתם
לבית אבתם פקדיו במספר שמות
לגלגלתם כל זכר מבן עשרים
שנה ומעלה כל יצא צבא: פקדיהם
למטה שמעון תשעה וחמשים
אלף ושלש מאות:
לבני גד תולדתם למשפחתם לבית
אבתם במספר שמות מבן עשרים
שנה ומעלה כל יצא צבא: פקדיהם
למטה גד חמשה וארבעים
אלף ושש מאות וחמשים:

לבני יהודה תולדתם למשפחתם
לבית אבתם במספר שמת מבן
עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא
פקדיהם למטה יהודה ארבעה
ושבעים אלף ושש מאות:

לבני יששכר תולדתם למשפחתם

לבית אבתיהם ראשי האבות ט — ד כל שמות מל׳ במ״ג חס וסימנ׳ מעשה חרש אבן והאבנים תהיין על שמת בני ישראל וחבירו׳
וחמשים ו׳ חוץ פיסו וסימנ׳ בקע לגלגלת פקדיהם דגד ויהיו כל הפקדים וצבאו דגד אלה פקודי בני ישראל ויאין דקהת

כול לבית אבתם במ״ג ולבית אבותם וסימנ׳ ... והעתרתי אליו כחצת הלילה ... המימה תב״נ וסימנ׳ מל׳ במ״ג חס יצא כל אור
כל ... ... בני ישראל וסימנ׳ מבן עשרים שנה קדמ׳ ... כל יצא צבא במ״ג כל ספר כל יצא ... ופקודי בני גרשון ... ויפקד משה כל הפקודים

לבית אבתם במספר שמת מבן
עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא׃
פקדיהם למטה יששכר ארבעה
וחמשים אלף וארבע מאות׃

לבני זבולן תולדתם למשפחתם
לבית אבתם במספר שמת מבן
עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא׃
פקדיהם למטה זבולן שבעה
וחמשים אלף וארבע מאות׃

לבני יוסף לבני אפרים תולדתם
למשפחתם לבית אבתם במספר
שמת מבן עשרים שנה ומעלה
כל יצא צבא׃ פקדיהם למטה אפרים
ארבעים אלף וחמש מאות׃

לבני מנשה תולדתם למשפחתם
לבית אבתם במספר שמות מבן
עשרים שנה ומעלה כל יצא
צבא׃ פקדיהם למטה מנשה
שנים ושלשים אלף ומאתים׃

לבני בנימן תולדתם למשפחתם
לבית אבתם במספר שמת מבן
עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא׃
פקדיהם למטה בנימן חמשה
ושלשים אלף וארבע מאות׃

לבני דן תולדתם למשפחתם לבית
אבתם במספר שמת מבן עשרים
שנה ומעלה כל יצא צבא׃ פקדיהם
למטה דן שנים וששים אלף ושבע
מאות׃
לבני אשר תולדתם למשפחתם
לבית אבתם במספר שמת מבן
עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא׃
פקדיהם למטה אשר אחד
וארבעים אלף וחמש מאות׃

בני נפתלי תולדתם למשפחתם
לבית אבתם במספר שמת מבן
עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא׃
פקדיהם למטה נפתלי שלשה

כל וכל בני כות׳ חס במ״ג ופקודי בני גרשון במ״ג מל׳ חס למשפחתם משפחתם כל אור ... בתר׳ עדת כל ראש את שאו פקודי כל ויהיו
וסימנ׳ ראובן קדמ׳ מנשה בבן שמעון קדמ׳ זבולן בתר׳ אשר קדמאה יששכר קדמאה וכל כתוב כותה ...

ואת ראשם ל׳ ואת קלעי ל׳ ואת עלהו ל׳ ואת דמה ל׳ ואת ראשה ל׳ ואת פינחס ל׳ ואת האשה ל׳ ואת שליש ל׳ ואת קדשי ל׳ ואת החסד ל׳ ואת
הקללה ל׳ ואת תרומת ל׳ ואת אחיו ל׳ ואת ביתך ל׳ ואת האלהים ל׳ ואת הארבה ל׳ ואת אבותיכם ל׳ ואת חקיו ל׳ ואת קלו ל׳ ואת לבב ל׳

וחמשים אלף וארבע מאות׃

אלה הפקדים אשר פקד משה
ואהרן ונשיאי ישראל שנים
עשר איש איש אחד לבית אבתיו
היו׃ ויהיו כל פקודי בני ישראל לבית
אבתם מבן עשרים שנה ומעלה כל
יצא צבא בישראל׃ ויהיו כל הפקדים
שש מאות אלף ושלשת אלפים
וחמש מאות וחמשים׃ והלוים
למטה אבתם לא התפקדו בתוכם׃

וידבר יהוה אל משה לאמר׃ אך את
מטה לוי לא תפקד ואת ראשם לא
תשא בתוך בני ישראל׃ ואתה הפקד
את הלוים על משכן העדת ועל כל
כליו ועל כל אשר לו המה ישאו את
המשכן ואת כל כליו והם ישרתהו
וסביב למשכן יחנו׃ ובנסע המשכן
יורידו אתו הלוים ובחנת המשכן
יקימו אתו הלוים והזר הקרב יומת׃
וחנו בני ישראל איש על מחנהו

ואיש על דגלו לצבאתם׃ והלוים
יחנו סביב למשכן העדת ולא
יהיה קצף על עדת בני ישראל
ושמרו הלוים את משמרת משכן
העדות׃ ויעשו בני ישראל ככל
אשר צוה יהוה את משה כן עשו׃

וידבר יהוה אל משה ואל אהרן
לאמר׃ איש על דגלו באתת לבית
אבתם יחנו בני ישראל מנגד סביב
לאהל מועד יחנו׃ והחנים קדמה
מזרחה דגל מחנה יהודה לצבאתם
ונשיא לבני יהודה נחשון בן עמינדב׃
וצבאו ופקדיהם ארבעה ושבעים
אלף ושש מאות׃ והחנים עליו מטה
יששכר ונשיא לבני יששכר נתנאל
בן צוער׃ וצבאו ופקדיו ארבעה
וחמשים אלף וארבע מאות׃ מטה
זבולן ונשיא לבני זבולן אליאב בן
חלן׃ וצבאו ופקדיו שבעה וחמשים
אלף וארבע מאות׃ כל הפקדים
למחנה יהודה מאת אלף ושמנים

אל משכן ל׳ על משכן ל׳ אל עם ל׳ על עם ל׳ אל בור ל׳ על בור ל׳ אל בני ל׳ על בני ל׳ אל דלתא ל׳ על דלתא ל׳ אל האהל ל׳ על האהל ל׳ אל זרע ל׳ על זרע ל׳
אל חכך ל׳ על חכך ל׳ אל טוב ל׳ על טוב ל׳ אל ימין ל׳ על ימין ל׳ אל כלי ל׳ על כלי ל׳ אל לשון ל׳ על לשון ל׳

שנים ל̇ ושנים ל̇ שכנוי ל̇ ושכנוי ל̇ שכך ל̇ ושכך ל̇ תותר ל̇ ותותר ל̇ תגדל ל̇ ותגדל ל̇ הקריבה ל̇ והקריבה ל̇ הכלה ל̇ והכלה ל̇
כל סמיך מחנה כמו מחנה אפרים מחנה דן וכל דלא סמיך מחנה כמו כי תצא מחנה כל הפקדים ג̇ בטעמ̇ וסימנ̇

אלף וששת אלפים וארבע מאות
לצבאתם ראשנה יסעו׃
דגל מחנה ראובן תימנה
לצבאתם ונשיא לבני ראובן אליצור
בן שדיאור׃ וצבאו ופקדיו ששה
וארבעים אלף וחמש מאות׃ והחונם
עליו מטה שמעון ונשיא לבני שמעון
שלמיאל בן צורישדי׃ וצבאו ופקדיהם
תשעה וחמשים אלף ושלש מאות׃
ומטה גד ונשיא לבני גד אליסף בן
רעואל׃ וצבאו ופקדיהם חמשה
וארבעים אלף ושש מאות וחמשים׃
כל הפקדים למחנה ראובן מאת
אלף ואחד וחמשים אלף וארבע
מאות וחמשים לצבאתם ושנים
יסעו׃ ונסע אהל
מועד מחנה הלוים בתוך המחנת
כאשר יחנו כן יסעו איש על ידו
לדגליהם׃ דגל מחנה
אפרים לצבאתם ימה ונשיא לבני
אפרים אלישמע בן עמיהוד׃ וצבאו
ופקדיהם ארבעים אלף וחמש מאות׃

ועליו מטה מנשה ונשיא לבני
מנשה גמליאל בן פדהצור׃ וצבאו
ופקדיהם שנים ושלשים אלף
ומאתים׃ ומטה בנימן ונשיא לבני
בנימן אבידן בן גדעני׃ וצבאו
ופקדיהם חמשה ושלשים אלף
וארבע מאות׃ כל הפקדים למחנה
אפרים מאת אלף ושמנת אלפים
ומאה לצבאתם ושלשים יסעו׃
דגל מחנה דן
צפנה לצבאתם ונשיא לבני דן
אחיעזר בן עמישדי׃ וצבאו ופקדיהם
שנים וששים אלף ושבע מאות׃
והחנים עליו מטה אשר ונשיא לבני
אשר פגעיאל בן עכרן׃ וצבאו
ופקדיהם אחד וארבעים אלף
וחמש מאות׃ ומטה נפתלי ונשיא
לבני נפתלי אחירע בן עינן׃ וצבאו
ופקדיהם שלשה וחמשים אלף וארבע
מאות׃ כל הפקדים למחנה דן
מאת אלף ושבעה וחמשים אלף
ושש מאות לאחרנה יסעו׃

יהודה ראובן אפרים וחד כל הפקדים למחנה דן ... מחנה הלוים ... המחנת ג̇ חס̇ וסימנ̇ ... המחנת מאת לכל המחנת
ופקדיהם ה̇ וחס̇ וסימנ̇ דגלים כולה בר מן יששכר זבולן ראובן ופקדיהם דמרדי מנשה בנימן נפתלי סימנ̇ ...

והלוים לא ריש פיסו' וסימנ' למטות אבותם יחנו סביב לא התפקדו וסמכו את ידיהם הורידו את הארון לעמת תרומות הכהנים המשוררים לכל
אחיה על האוצרות מחשים לכל העם וישועה יאזניה ישוע ובניו מטה לוי ד' וסימנ' אך את מטה לוי הקרב את מטה לוי ואת שם

לדגליהם׃
אלה פקודי בני ישראל לבית אבתם
כל פקודי המחנת לצבאתם שש
מאות אלף ושלשת אלפים וחמש
מאות וחמשים׃ והלוים לא התפקדו
בתוך בני ישראל כאשר צוה יהוה
את משה׃ ויעשו בני ישראל ככל
אשר צוה יהוה את משה כן
חנו לדגליהם וכן נסעו איש
למשפחתיו על בית אבתיו׃

ואלה תולדת אהרן ומשה ביום
דבר יהוה את משה בהר סיני׃ ואלה
שמות בני אהרן הבכר נדב ואביהוא
אלעזר ואיתמר׃ אלה שמות בני
אהרן הכהנים המשחים אשר מלא
ידם לכהן׃ וימת נדב ואביהוא לפני
יהוה בהקרבם אש זרה לפני יהוה
במדבר סיני ובנים לא היו להם ויכהן
אלעזר ואיתמר על פני אהרן אביהם׃

וידבר יהוה אל משה לאמר׃ הקרב
את מטה לוי והעמדת אתו לפני
אהרן הכהן ושרתו אתו׃ ושמרו
את משמרתו ואת משמרת כל
העדה לפני אהל מועד לעבד את
עבדת המשכן׃ ושמרו את כל כלי
אהל מועד ואת משמרת בני
ישראל לעבד את עבדת המשכן׃
ונתתה את הלוים לאהרן ולבניו
נתונם נתונם המה לו מאת בני ישראל׃
ואת אהרן ואת בניו תפקד ושמרו
את כהנתם והזר הקרב יומת׃

וידבר יהוה אל משה לאמר׃ ואני
הנה לקחתי את הלוים מתוך בני
ישראל תחת כל בכור פטר רחם
מבני ישראל והיו לי הלוים׃ כי לי
כל בכור ביום הכתי כל בכור בארץ
מצרים הקדשתי לי כל בכור בישראל
מאדם עד בהמה לי יהיו אני יהוה׃

וידבר יהוה אל משה במדבר סיני
לאמר׃ פקד את בני לוי לבית אבתם

אהרן תכתב וגם את אחיך מטה לוי ואת משמרת ד' וסימנ' ושמרו את משמרת ושלמחר ושמרו את משמרת ושמרו דדברי ימים
מאדם עד בהמה ד' וסימנ' אמחה את האדם וימח את כל היקום כי לי כל בכור בבני ישראל שהכה בכורי מצרים

אלין מלין ליתכותי׳ בשום בר נש וסימנ׳ לאל יצני אליאתה ישבקשה פדהאל כסלון שפטן פינך אפר עזן ותאש יצרי שמהות
דודי פדיהו סודי סתור ופגרי — חניאל ל׳ בוטיאל ל׳ מקבצאל ל׳ מדניאל ל׳ כדמאל ל׳ לאיתיאל ל׳ ובצלאל ל׳ ואשריאל ל׳

למשפחתם כל זכר מבן חדש ומעלה
תפקדם ויפקד אתם משה על פי
יהוה כאשר צוה ויהיו אלה בני לוי
בשמתם גרשון וקהת ומררי ואלה
שמות בני גרשון למשפחתם לבני
ושמעי ובני קהת למשפחתם
עמרם ויצהר חברון ועזיאל ובני
מררי למשפחתם מחלי ומושי
אלה הם משפחת הלוי לבית אבתם
לגרשון משפחת הלבני ומשפחת השמעי
אלה הם משפחת הגרשני פקדיהם
במספר כל זכר מבן חדש ומעלה
פקדיהם שבעת אלפים וחמש מאות
משפחת הגרשני אחרי המשכן יחנו
ימה ונשיא בית אב לגרשני אליסף
בן לאל ומשמרת בני גרשון באהל
מועד המשכן והאהל מכסהו ומסך
פתח אהל מועד וקלעי החצר ואת
מסך פתח החצר אשר על המשכן
ועל המזבח סביב ואת מיתריו לכל
עבדתו ולקהת
משפחת העמרמי ומשפחת

היצהרי ומשפחת החברני ומשפחת
העזיאלי אלה הם משפחת הקהתי
במספר כל זכר מבן חדש ומעלה
שמנת אלפים ושש מאות שמרי
משמרת הקדש משפחת בני קהת
יחנו על ירך המשכן תימנה ונשיא
בית אב למשפחת הקהתי אליצפן
בן עזיאל ומשמרתם הארן
והשלחן והמנרה והמזבחת וכלי
הקדש אשר ישרתו בהם והמסך
וכל עבדתו ונשיא נשיאי הלוי
אלעזר בן אהרן הכהן פקדת שמרי
משמרת הקדש למררי משפחת
המחלי ומשפחת המושי אלה הם
משפחת מררי ופקדיהם במספר
כל זכר מבן חדש ומעלה ששת
אלפים ומאתים ונשיא בית אב
למשפחת מררי צוריאל בן אביחיל
על ירך המשכן יחנו צפנה ופקדת
משמרת בני מררי קרשי המשכן
ובריחיו ועמדיו ואדניו וכל כליו
וכל עבדתו ועמדי החצר סביב

לאל ל׳ פדהאל ל׳ — אביחיל ג׳ כתיב חית וסימנ׳ אוריתא ומגלת אסתר אביחיל בן אורי ושאר כלי׳ הי׳ — ופקדת ג׳
בספרא וסימנ׳ ופקדת משמרת ופקדת אלעזר ופקדת כל האדם יפקד — צוה ב׳ וסימנ׳ ואדני צוה ויפקד אתם משה

ואדניהם ויתדתם ומיתריהם:
והחנים לפני המשכן קדמה לפני
אהל מועד מזרחה משה ואהרן
ובניו שמרים משמרת המקדש
למשמרת בני ישראל והזר הקרב
יומת: כל פקודי הלוים אשר פקד
משה ואהרן על פי יהוה למשפחתם
כל זכר מבן חדש ומעלה שנים
ועשרים אלף: ויאמר
יהוה אל משה פקד כל בכר זכר
לבני ישראל מבן חדש ומעלה
ושא את מספר שמתם: ולקחת את
הלוים לי אני יהוה תחת כל בכר בבני
ישראל ואת בהמת הלוים תחת כל
בכור בבהמת בני ישראל: ויפקד
משה כאשר צוה יהוה אתו את כל
בכור בבני ישראל: ויהי כל בכור
זכר במספר שמת מבן חדש ומעלה
לפקדיהם שנים ועשרים אלף שלשה
ושבעים ומאתים:
וידבר יהוה אל משה לאמר: קח את
הלוים תחת כל בכור בבני ישראל
ואת בהמת הלוים תחת בהמתם והיו
לי הלוים אני יהוה: ואת פדויי השלשה
והשבעים והמאתים העדפים על
הלוים מבכור בני ישראל: ולקחת
חמשת חמשת שקלים לגלגלת
בשקל הקדש תקח עשרים גרה
השקל: ונתתה הכסף לאהרן ולבניו
פדויי העדפים בהם: ויקח משה את
כסף הפדיום מאת העדפים על פדויי
הלוים: מאת בכור בני ישראל לקח
את הכסף חמשה וששים ושלש
מאות ואלף בשקל הקדש: ויתן
משה את כסף הפדים לאהרן ולבניו
על פי יהוה כאשר צוה יהוה את משה:

וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר:
נשא את ראש בני קהת מתוך בני לוי
למשפחתם לבית אבתם: מבן שלשים
שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה
כל בא לצבא לעשות מלאכה באהל
מועד: זאת עבדת בני קהת באהל
מועד קדש הקדשים: ובא אהרן

ב̇ זוגין מן ד̇ ד̇ קדמאה ובתראה לא נסיב אתא וב̇ מציע נסיב אתא וסימנ׳ ושמו בדיו ושמו את בדיו ושמו את בדיו ושמו בדיו
אל לבם בכל לבבם אל לבבם בכל לבם — שריתה בם ג̇ וסימנ׳ ולקחו את כל כלי השרת לקחו דמלכים אשר המה משרתם בם ושא׳ בהם

ובניו בנסע המחנה והורדו את פרכת
המסך וכסו בה את ארן העדת׃
ונתנו עליו כסוי עור תחש ופרשו
בגד כליל תכלת מלמעלה ושמו
בדיו׃ ועל שלחן הפנים יפרשו
בגד תכלת ונתנו עליו את הקערת
ואת הכפת ואת המנקית ואת קשות
הנסך ולחם התמיד עליו יהיה׃ ופרשו
עליהם בגד תולעת שני וכסו אתו
במכסה עור תחש ושמו את בדיו׃
ולקחו בגד תכלת וכסו את מנרת
המאור ואת נרתיה ואת מלקחיה
ואת מחתתיה ואת כל כלי שמנה
אשר ישרתו לה בהם׃ ונתנו אתה
ואת כל כליה אל מכסה עור תחש
ונתנו על המוט׃ ועל מזבח הזהב
יפרשו בגד תכלת וכסו אתו במכסה
עור תחש ושמו את בדיו׃ ולקחו
את כל כלי השרת אשר ישרתו בם
בקדש ונתנו אל בגד תכלת וכסו
אותם במכסה עור תחש ונתנו על
המוט׃ ודשנו את המזבח ופרשו

עליו בגד ארגמן׃ ונתנו עליו את כל
כליו אשר ישרתו עליו בהם את
המחתת את המזלגת ואת היעים
ואת המזרקת כל כלי המזבח ופרשו
עליו כסוי עור תחש ושמו בדיו׃
וכלה אהרן ובניו לכסת את הקדש
ואת כל כלי הקדש בנסע המחנה
ואחרי כן יבאו בני קהת לשאת ולא
יגעו אל הקדש ומתו אלה משא
בני קהת באהל מועד׃ ופקדת
אלעזר בן אהרן הכהן שמן המאור
וקטרת הסמים ומנחת התמיד
ושמן המשחה פקדת כל המשכן
וכל אשר בו בקדש ובכליו׃

וידבר יהוה אל משה ואל אהרן
לאמר׃ אל תכריתו את שבט משפחת
הקהתי מתוך הלוים׃ וזאת עשו
להם וחיו ולא ימתו בגשתם את
קדש הקדשים אהרן ובניו יבאו
ושמו אותם איש איש על
עבדתו ואל משאו׃ ולא יבאו

והורדו ב̇ חס̇ וסימנ׳ את פרכת המסך זקני העיר ההוא את העגלה אל נחל איתן — וכלה ו̇ וסימנ׳ הרעב את הארץ וכלה
מכפר את הקדש וכלה אהרן ובניו לכסות ושב והרע לכם סעיפיה וכלה את מדות הבית

כבלע בבלע כאיוב באיוב כאב באב כגלגל בגלגל כגבלות בגבלות כזרע בזרע כאלות באלות כמהר במהר כדבש בדבש כול לית כוותהון
יעשה להם ג וסימנה ואת קלעי החצר ואת מסך והנביאים והיו לרוח אמר אני מופת בם עלהם יג חס בה וסימנה ויכשן לכל אחיו

לראות כבלע את הקדש ומתו׃

קנ״ט פ״ק סימן חלקיהו

וידבר יהוה אל משה לאמר׃ נשא
את ראש בני גרשון גם הם לבית
אבתם למשפחתם׃ מבן שלשים
שנה ומעלה עד בן חמשים שנה
תפקד אותם כל הבא לצבא צבא
לעבד עבדה באהל מועד׃ זאת
עבדת משפחת הגרשני לעבד
ולמשא׃ ונשאו את יריעת המשכן
ואת אהל מועד מכסהו ומכסה
התחש אשר עליו מלמעלה ואת
מסך פתח אהל מועד׃ ואת קלעי
החצר ואת מסך פתח שער החצר
אשר על המשכן ועל המזבח סביב
ואת מיתריהם ואת כל כלי עבדתם
ואת כל אשר יעשה להם ועבדו׃
על פי אהרן ובניו תהיה כל עבדת
בני הגרשני לכל משאם ולכל
עבדתם ופקדתם עלהם במשמרת
את כל משאם׃ זאת עבדת משפחת
בני הגרשני באהל מועד ומשמרתם

ביד איתמר בן אהרן הכהן׃

בני מררי למשפחתם
לבית אבתם תפקד אתם׃ מבן שלשים
שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה
תפקדם כל הבא לצבא לעבד את
עבדת אהל מועד׃ וזאת משמרת
משאם לכל עבדתם באהל מועד
קרשי המשכן ובריחיו ועמודיו
ואדניו׃ ועמודי החצר סביב ואדניהם
ויתדתם ומיתריהם לכל כליהם
ולכל עבדתם ובשמת תפקדו את
כלי משמרת משאם׃ זאת עבדת
משפחת בני מררי לכל עבדתם
באהל מועד ביד איתמר בן אהרן
הכהן׃ ויפקד משה ואהרן ונשיאי
העדה את בני הקהתי למשפחתם
ולבית אבתם׃ מבן שלשים שנה
ומעלה ועד בן חמשים שנה כל הבא
לצבא לעבדה באהל מועד׃ ויהיו
פקדיהם למשפחתם אלפים שבע
מאות וחמשים׃ אלה פקודי משפחת
הקהתי כל העבד באהל מועד אשר

ויקן יוסף את כל ויכו שטרי בני ישראל ועתה שלח העד את ויצעק עלהם משה וישב יי עלהם ושמת עלהם שרי אלפים וביום פקדי ופקדתי עלהם
הכהן כי עבדת הקדש עלהם ופקדתם עלהם במשמרת ותנח עלהם הרוח והמה בכתובים ויענך עמד עלהם

כל למשפחתם דיחורי חס בׄ מא מל וסימנ׳ ופקודי בני גרשון מל והן בׄ מל בתו׳ ... ואחר נמצו משפחות ופקודי בני גרשון
ט זוגין מיחד חד ואל וחד ועל וסימנ׳ ועל משאו ל׳ ואל משאו ל׳ ועל איתמר ל׳ ואל איתמר ל׳ ועל המקדש ל׳ ואל המקדש ל׳ ואל

פקד משה ואהרן על פי יהוה ביד
משה׃ ופקודי
בני גרשון למשפחתם ולבית אבתם׃
מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן
חמשים שנה כל הבא לצבא לעבדה
באהל מועד׃ ויהיו פקדיהם למשפחתם
לבית אבתם אלפים ושש מאות
ושלשים׃ אלה פקודי משפחת בני
גרשון כל העבד באהל מועד אשר
פקד משה ואהרן על פי יהוה׃ ופקודי
משפחת בני מררי למשפחתם לבית
אבתם׃ מבן שלשים שנה ומעלה
ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא
לעבדה באהל מועד׃ ויהיו פקדיהם
למשפחתם שלשת אלפים ומאתים׃
אלה פקודי משפחת בני מררי אשר
פקד משה ואהרן על פי יהוה ביד
משה׃ כל הפקדים אשר פקד משה
ואהרן ונשיאי ישראל את הלוים
למשפחתם ולבית אבתם׃ מבן
שלשים שנה ומעלה ועד בן
חמשים שנה כל הבא לעבד עבדת

עבדה ועבדת משא באהל מועד׃
ויהיו פקדיהם שמנת אלפים וחמש
מאות ושמנים׃ על פי יהוה פקד
אותם ביד משה איש איש על עבדתו
ועל משאו ופקדיו אשר צוה יהוה את
משה׃

וידבר יהוה אל משה לאמר׃ צו את
בני ישראל וישלחו מן המחנה
כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש׃
מזכר עד נקבה תשלחו אל מחוץ
למחנה תשלחום ולא יטמאו את
מחניהם אשר אני שכן בתוכם׃
ויעשו כן בני ישראל וישלחו אותם
אל מחוץ למחנה כאשר דבר
יהוה אל משה כן עשו בני ישראל׃

וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר
אל בני ישראל איש או אשה כי יעשו
מכל חטאת האדם למעל מעל
ביהוה ואשמה הנפש ההוא׃ והתודו
את חטאתם אשר עשו והשיב
את אשמו בראשו וחמישתו יסף

אלהיה ל׳ ועל אלהיה ל׳ ואל ההרים ל׳ ועל ההרים ל׳ ואל עמנוס ל׳ ועל עמנוס ל׳ ואל אדם ל׳ ועל אדם ל׳ ט וישלחו ל׳ תשלחו ל׳ תשלחום ל׳
וישלח ל׳ והמשלח ל׳ משלח ל׳ השילוח ל׳ שלחתו ל׳ שלחה ל׳ וישלחהו ל׳ וישלחום ל׳ השליח ל׳ השלחתם ל׳ כול לית כוות

בראשו ו׳ וסימנ׳ ושלם אתו בראשו נגעו והתודו את חטאתם מדלתי ביתך החוצה ואת רעה וכל דרכו בראשו וילצש צדקה ישים ויגד וישמע
תשמע את קול השופר אלהו לתת דרכו ישוב עמלו בראשו יציאו לבוש מלכות החכם עיניו בראשו ... קדשיו ג׳ בלש׳ וסימנ׳ ואיש את קדשיו

עליו ונתן לאשר אשם לו׃ ואם אין
לאיש גאל להשיב האשם אליו
האשם המושב ליהוה לכהן מלבד
איל הכפרים אשר יכפר בו עליו׃
וכל תרומה לכל קדשי בני ישראל
אשר יקריבו לכהן לו יהיה׃ ואיש את
קדשיו לו יהיו איש אשר יתן לכהן
לו יהיה׃

וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר אל
בני ישראל ואמרת אלהם איש
איש כי תשטה אשתו ומעלה בו
מעל׃ ושכב איש אתה שכבת זרע
ונעלם מעיני אישה ונסתרה והיא
נטמאה ועד אין בה והוא לא נתפשה׃
ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו
והוא נטמאה או עבר עליו רוח
קנאה וקנא את אשתו והיא לא
נטמאה׃ והביא האיש את אשתו
אל הכהן והביא את קרבנה עליה
עשירת האיפה קמח שערים לא
יצק עליו שמן ולא יתן עליו לבנה
כי מנחת קנאת הוא מנחת זכרון

מזכרת עון׃ והקריב אתה הכהן
והעמדה לפני יהוה׃ ולקח הכהן
מים קדשים בכלי חרש ומן העפר
אשר יהיה בקרקע המשכן יקח
הכהן ונתן אל המים׃ והעמיד הכהן
את האשה לפני יהוה ופרע את ראש
האשה ונתן על כפיה את מנחת
הזכרון מנחת קנאת הוא וביד הכהן
יהיו מי המרים המאררים׃ והשביע
אתה הכהן ואמר אל האשה אם לא
שכב איש אתך ואם לא שטית טמאה
תחת אישך הנקי ממי המרים
המאררים האלה׃ ואת כי שטית
תחת אישך וכי נטמאת ויתן איש בך את
שכבתו מבלעדי אישך׃ והשביע הכהן
את האשה בשבעת האלה ואמר
הכהן לאשה יתן יהוה אותך לאלה
ולשבעה בתוך עמך בתת יהוה את
ירכך נפלת ואת בטנך צבה׃ ובאו
המים המאררים האלה במעיך לצבות
בטן ולנפל ירך ואמרה האשה
אמן אמן׃ וכתב את האלת האלה

ויקח יהואש ויבא את קדשי דדברי ימים ... והיא ל׳ כת׳ יוד בתו וסימנ׳ עשו מלחמה והיא גם הוא אמרה והיא שלחה אל חמיה וכי ימות והיא
הפכה דבגע והיא כיה דשוחן היא מחללת שבת שבתון והיא תראה והיא נטמאה קדמי׳ דושכב והיא לא נטמאה דועבר עליו

והשקה ג וסימנ׳ ואד יעלה מן הארץ והשקה את האשה את כל השטים וחד והשקה ׳׳ ונקת ג וסימנ׳ המכת האיש מעון מי שלח
ידו במשיח יי׳ חד ריש פס וחד מציע וחד סוף פס׳ ׳׳ והאשה ה׳ בקרי וסימנ׳ ונקה האיש מעון האיש השכב עם האשה טובת שכל

הכהן בספר ומחה אל מי המרים:
והשקה את האשה את מי המרים
המאררים ובאו בה המים המאררים
למרים: ולקח הכהן מיד האשה
את מנחת הקנאת והניף את המנחה
לפני יהוה והקריב אתה אל המזבח:
וקמץ הכהן מן המנחה את אזכרתה
והקטיר המזבחה ואחר ישקה את
האשה את המים: והשקה את המים
והיתה אם נטמאה ותמעל מעל
באישה ובאו בה המים המאררים
למרים וצבתה בטנה ונפלה ירכה
והיתה האשה לאלה בקרב עמה:
ואם לא נטמאה האשה וטהרה הוא
ונקתה ונזרעה זרע: זאת תורת
הקנאת אשר תשטה אשה תחת
אישה ונטמאה: או איש אשר תעבר
עליו רוח קנאה וקנא את אשתו
והעמיד את האשה לפני יהוה ועשה
לה הכהן את כל התורה הזאת: ונקה
האיש מעון והאשה ההוא תשא את
עונה:

6 וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר
אל בני ישראל ואמרת אלהם איש
או אשה כי יפלא לנדר נדר נזיר
להזיר ליהוה: מיין ושכר יזיר חמץ
יין וחמץ שכר לא ישתה וכל משרת
ענבים לא ישתה וענבים לחים
ויבשים לא יאכל: כל ימי נזרו מכל
אשר יעשה מגפן היין מחרצנים
ועד זג לא יאכל: כל ימי נדר נזרו
תער לא יעבר על ראשו עד מלאת
הימם אשר יזיר ליהוה קדש יהיה
גדל פרע שער ראשו: כל ימי הזירו
ליהוה על נפש מת לא יבא: לאביו
ולאמו לאחיו ולאחתו לא יטמא להם
במתם כי נזר אלהיו על ראשו: כל
ימי נזרו קדש הוא ליהוה: וכי ימות
מת עליו בפתע פתאם וטמא ראש
נזרו וגלח ראשו ביום טהרתו ביום
השביעי יגלחנו: וביום השמיני
יבא שתי תרים או שני בני יונה אל
הכהן אל פתח אהל מועד: ועשה
הכהן אחד לחטאת ואחד לעלה וכפר

והאשה טובת מראה אני והאשה הזאת יושבות ׳׳ יפלא ד׳ חס בלש׳ וסימנ׳ כרדים וערכים הפלא עצה ומפלא לעשות ׳׳
משרת ל׳ מגרת ל׳ מתברת ל׳ מזכרת ל׳ ושכורת ל׳ הכרת ל׳ ׳׳ מחרצנים ל׳ הימם ל׳ וכול חס ׳׳

ל̇ פי̇ איל בהון ואת יות ואת וסימנ̇ והקריב מזבח השלמים ואת כל חלב פר החטאת ואת האיל יעשה זבח שלמים ואת כל שללה תקבץ ואם כשלמו
מכל אשר ויאמר אליהם עברי אנכי ואת עשו שנאתי ס — אמור ל̇ ג̇ מל̇ וג̇ חס̇ וסימנ̇ כה תברכו את בני ישראל אמור אמרו ביתך ומרים

עליו מאשר חטא על הנפש וקדש
את ראשו ביום ההוא: והזיר ליהוה
את ימי נזרו והביא כבש בן שנתו
לאשם והימים הראשנים יפלו כי
טמא נזרו: וזאת תורת הנזיר ביום
מלאת ימי נזרו יביא אתו אל פתח
אהל מועד: והקריב את קרבנו
ליהוה כבש בן שנתו תמים אחד
לעלה וכבשה אחת בת שנתה
תמימה לחטאת ואיל אחד תמים
לשלמים: וסל מצות סלת חלת
בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים
בשמן ומנחתם ונסכיהם: והקריב
הכהן לפני יהוה ועשה את חטאתו
ואת עלתו: ואת האיל יעשה זבח
שלמים ליהוה על סל המצות ועשה
הכהן את מנחתו ואת נסכו: וגלח
הנזיר פתח אהל מועד את ראש
נזרו ולקח את שער ראש נזרו
ונתן על האש אשר תחת זבח
השלמים: ולקח הכהן את הזרע
בשלה מן האיל וחלת מצה אחת

מן הסל ורקיק מצה אחד ונתן על
כפי הנזיר אחר התגלחו את נזרו:
והניף אותם הכהן תנופה לפני
יהוה קדש הוא לכהן על חזה התנופה
ועל שוק התרומה ואחר ישתה
הנזיר יין: זאת תורת הנזיר אשר
ידר קרבנו ליהוה על נזרו מלבד
אשר תשיג ידו כפי נדרו אשר
ידר כן יעשה על תורת נזרו:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר
אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו
את בני ישראל אמור להם:
יברכך יהוה וישמרך:
יאר יהוה פניו
אליך ויחנך: ישא
יהוה פניו אליך וישם לך שלום:
ושמו את שמי על
בני ישראל ואני אברכם:
ויהי ביום כלות
משה להקים את המשכן וימשח
אתו ויקדש אתו ואת כל כליו ואת

אמור למוצאי מל̇ למרעך דשמשון והנה אשלח את הנער ואם אמר יאמר הכעבר חס̇ — בשלה ל̇ בשלה ל̇ תבשלו ל̇
ל̇ הבשילו ל̇ מבשלה ל̇ מבשלים ל̇ ס — יברכך יב̇ ד̇ וסימנ̇ וישמרך נוה צדק והנה בעד וכל תהלים כוותי

המטות ג̇ חס̇ וסימנ׳ הם נשיאי המטת ויקח משה את המטות ויצא משה את כל המטת ... העגלת כל התו̇ חס̇ בר מן ב̇ מל̇ וסימנ׳
וירא את העגלות את שתי העגלות וכל נביאים וכתובים כוות מל̇ ... בלשון הקרבה מל̇ במ̇ חס̇ בלש̇ וסימנ׳ וכי תקריב קרבן מנחה

המזבח ואת כל כליו וימשחם
ויקדש אתם׃ ויקריבו נשיאי ישראל
ראשי בית אבתם הם נשיאי המטת
הם העמדים על הפקדים׃ ויביאו
את קרבנם לפני יהוה שש עגלת
צב ושני עשר בקר עגלה על שני
הנשאים ושור לאחד ויקריבו אותם
לפני המשכן׃ ויאמר יהוה אל
משה לאמר׃ קח מאתם והיו לעבד
את עבדת אהל מועד ונתתה אותם
אל הלוים איש כפי עבדתו׃ ויקח
משה את העגלת ואת הבקר ויתן
אותם אל הלוים׃ את שתי העגלות
ואת ארבעת הבקר נתן לבני גרשון
כפי עבדתם׃ ואת ארבע העגלת
ואת שמנת הבקר נתן לבני מררי
כפי עבדתם ביד איתמר בן אהרן
הכהן׃ ולבני קהת לא נתן כי עבדת
הקדש עלהם בכתף ישאו׃ ויקריבו
הנשאים את חנכת המזבח ביום
המשח אתו ויקריבו הנשיאם את
קרבנם לפני המזבח׃ ויאמר יהוה

אל משה נשיא אחד ליום נשיא
אחד ליום יקריבו את קרבנם לחנכת
המזבח׃ ויהי
המקריב ביום הראשון את קרבנו
נחשון בן עמינדב למטה יהודה׃
וקרבנו קערת כסף אחת שלשים
ומאה משקלה מזרק אחד כסף
שבעים שקל בשקל הקדש שניהם
מלאים סלת בלולה בשמן למנחה׃
כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת׃
פר אחד בן בקר איל אחד כבש אחד
בן שנתו לעלה׃ שעיר עזים אחד
לחטאת׃ ולזבח השלמים בקר שנים
אילם חמשה עתודים חמשה כבשים
בני שנה חמשה זה קרבן נחשון בן
עמינדב׃
ביום השני הקריב נתנאל בן צוער
נשיא יששכר׃ הקרב את קרבנו
קערת כסף אחת שלשים ומאה
משקלה מזרק אחד כסף שבעים
שקל בשקל הקדש שניהם מלאים
סלת בלולה בשמן למנחה׃ כף אחת

ויקרבו בני אהרן בהקריבם אש זרה קדמא̇ הקרב את קרבנו תקריבון תלי̇ ושמעתנו ויקרבו דיהוש̇ אשר יקריב הנשיא לוי̇ קרבו גברין
ואמרין והקריבו לחנכת ... כל לש̇ קטרת קטרה חס̇ בר מן חד מל̇ ישימו קטורה באפיך וש̇ חס̇

עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד
בן בקר איל אחד כבש אחד בן
שנתו לעלה: שעיר עזים אחד
לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים
אילם חמשה עתדים חמשה כבשים
בני שנה חמשה זה קרבן נתנאל
בן צוער:
ביום השלישי נשיא לבני זבולן
אליאב בן חלן: קרבנו קערת כסף
אחת שלשים ומאה משקלה מזרק
אחד כסף שבעים שקל בשקל
הקדש שניהם מלאים סלת בלולה
בשמן למנחה: כף אחת עשרה
זהב מלאה קטרת: פר אחד בן
בקר איל אחד כבש אחד בן
שנתו לעלה: שעיר עזים אחד
לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים
אילם חמשה עתדים חמשה כבשים
בני שנה חמשה זה קרבן אליאב בן
חלן:
ביום הרביעי נשיא לבני ראובן
אליצור בן שדיאור: קרבנו קערת

כסף אחת שלשים ומאה משקלה
מזרק אחד כסף שבעים שקל
בשקל הקדש שניהם מלאים סלת
בלולה בשמן למנחה: כף אחת
עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד
בן בקר איל אחד כבש אחד בן
שנתו לעלה: שעיר עזים אחד
לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים
אילם חמשה עתדים חמשה כבשים
בני שנה חמשה זה קרבן אליצור בן
שדיאור:
ביום החמישי נשיא לבני שמעון
שלמיאל בן צורישדי: קרבנו קערת
כסף אחת שלשים ומאה משקלה
מזרק אחד כסף שבעים שקל
בשקל הקדש שניהם מלאים סלת
בלולה בשמן למנחה: כף אחת
עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד
בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו
לעלה: שעיר עזים אחד לחטאת:
ולזבח השלמים בקר שנים אילם
חמשה עתדים חמשה כבשים בני

ביום השביעי ג̇ ב̇ רישי פסו̇ וחד מציע̇ וסימנ̇ נשיא דאפרים כטוב לב המלך ביין וגלח את ראשו ביום טהרתו ·—· כב פיסו בקרי
דנית בהון לא וו ולא יוד וסימנ̇ לא תקטל עבדא בשום בר נש יהב להון עסרא מן תלי עסר והלתה מלכין בארעהון דכנעני

שנה חמשה זה קרבן שלמיאל בן
צורישדי׃
ביום הששי נשיא לבני גד אליסף
בן דעואל׃ קרבנו קערת כסף אחת
שלשים ומאה משקלה מזרק
אחד כסף שבעים שקל בשקל
הקדש שניהם מלאים סלת בלולה
בשמן למנחה׃ כף אחת עשרה
זהב מלאה קטרת׃ פר אחד בן בקר
איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה׃
שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח
השלמים בקר שנים אילם חמשה
עתדים חמשה כבשים בני שנה
חמשה זה קרבן אליסף בן דעואל׃

ביום השביעי נשיא לבני אפרים
אלישמע בן עמיהוד׃ קרבנו קערת
כסף אחת שלשים ומאה משקלה
מזרק אחד כסף שבעים שקל
בשקל הקדש שניהם מלאים סלת
בלולה בשמן למנחה׃ כף אחת
עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר אחד

בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו
לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃
ולזבח השלמים בקר שנים אילם
חמשה עתדים חמשה כבשים בני
שנה חמשה זה קרבן אלישמע בן
עמיהוד׃
ביום השמיני נשיא לבני מנשה
גמליאל בן פדהצור׃ קרבנו קערת
כסף אחת שלשים ומאה משקלה
מזרק אחד כסף שבעים שקל
בשקל הקדש שניהם מלאים סלת
בלולה בשמן למנחה׃ כף אחת
עשרה זהב מלאה קטרת׃ פר אחד
בן בקר איל אחד כבש אחד בן שנתו
לעלה׃ שעיר עזים אחד לחטאת׃
ולזבח השלמים בקר שנים אילם
חמשה עתדים חמשה כבשים בני
שנה חמשה זה קרבן גמליאל בן
פדהצור׃
ביום התשיעי נשיא לבני בנימן
אבידן בן גדעני׃ קרבנו קערת כסף
אחת שלשים ומאה משקלה מזרק

לא תרצח קדמא̇ כף אחת תלי עסר פיסוגם עבדך נזיר בהם שם ארפכשד יתן להם לבלבה חמשה עשר מלך דבר אחד מלך חרמה
מלך לבנה אחד לאמר לך אתן את ארץ כנען וחבירו דדברי ימים ·—· כל עבינ̇ שעיר עזים ר̇ב̇ וכל מוקת ושעיר למצ̇ שעיר בכורים

כל עלה לעלה העלה דאור׳ חס במ״א מל׳ דמוסף עצרת וכל ישעיה כות׳ במ״א ולבנון אין די בער וחיתו אין די עולה ״ וכל דברי׳
פות׳ חס במ״ט מל׳ וסימנ׳ מקטירם קנה במסלה ומשכן לעלה טורים ובעת החל העולה ואחר הכינו וישחטם ושאר׳ קר׳ חס

אחד כסף שבעים שקל בשקל
הקדש שניהם מלאים סלת בלולה
בשמן למנחה: כף אחת עשרה
זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר
איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה:
שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח
השלמים בקר שנים אילם חמשה
עתדים חמשה כבשים בני שנה
חמשה זה קרבן אבידן בן גדעני:

ביום העשירי נשיא לבני דן אחיעזר
בן עמישדי: קרבנו קערת כסף אחת
שלשים ומאה משקלה מזרק
אחד כסף שבעים שקל בשקל
הקדש שניהם מלאים סלת בלולה
בשמן למנחה: כף אחת עשרה
זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר
איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה:
שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח
השלמים בקר שנים אילם
חמשה עתדים חמשה כבשים בני
שנה חמשה זה קרבן אחיעזר בן

עמישדי:
ביום עשתי עשר יום נשיא לבני
אשר פגעיאל בן עכרן: קרבנו קערת
כסף אחת שלשים ומאה משקלה
מזרק אחד כסף שבעים שקל
בשקל הקדש שניהם מלאים סלת
בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה
זהב מלאה קטרת: פר אחד בן בקר
איל אחד כבש אחד בן שנתו לעלה:
שעיר עזים אחד לחטאת: ולזבח
השלמים בקר שנים אילם חמשה
עתדים חמשה כבשים בני שנה
חמשה זה קרבן פגעיאל בן עכרן:

ביום שנים עשר יום נשיא לבני
נפתלי אחירע בן עינן: קרבנו
קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה
מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל
הקדש שניהם מלאים סלת בלולה
בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב
מלאה קטרת: פר אחד בן בקר איל
אחד כבש אחד בן שנתו לעלה:

כל עניג שעיר עזים ריש׳ פיסו וכל מוסף ושעיר בר מן ב׳ שעיר וסימנ׳ בכורים וכפורים ״ כל זרקה ונגדה פת׳ במ״ג
קמ׳ וכל זקף קמ׳ במ״ח פתח וכל חמשת כוות׳ פת׳ חקה מרה שנה תורה במ״א קמ׳ וכל אתנח׳ וסוף פיסו כוות׳ קמץ

הקערה האחת ל׳ המזרק האחד ל׳ האבן האחת ל׳ האבן השנית ל׳ האיש הא׳ ל׳ ... זהב ד׳ וסימנ׳ התרומה זהב הכפות התנופה זהב פרויים וחד

שעיר עזים אחד לחטאת׃ ולזבח
השלמים בקר שנים אילם חמשה
עתדים חמשה כבשים בני שנה
חמשה זה קרבן אחירע בן עינן׃

זאת חנכת המזבח ביום המשח אתו
מאת נשיאי ישראל קערת כסף
שתים עשרה מזרקי כסף שנים
עשר כפות זהב שתים עשרה׃ שלשים
ומאה הקערה האחת כסף ושבעים
המזרק האחד כל כסף הכלים אלפים
וארבע מאות בשקל הקדש׃ כפות
זהב שתים עשרה מלאת קטרת
עשרה עשרה הכף בשקל הקדש
כל זהב הכפות עשרים ומאה׃ כל
הבקר לעלה שנים עשר פרים אילם
שנים עשר כבשים בני שנה שנים
עשר ומנחתם ושעירי עזים שנים
עשר לחטאת׃ וכל בקר זבח השלמים
עשרים וארבעה פרים אילם ששים
עתדים ששים כבשים בני שנה
ששים זאת חנכת המזבח אחרי

המשח אתו׃ ובבא משה אל אהל
מועד לדבר אתו וישמע את הקול
מדבר אליו מעל הכפרת אשר על
ארן העדת מבין שני הכרבים וידבר
אליו׃ קעו פ׳ס סימן עמוס
וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר אל
אהרן ואמרת אליו בהעלתך את
הנרת אל מול פני המנורה יאירו
שבעת הנרות׃ ויעש כן אהרן אל
מול פני המנורה העלה נרתיה כאשר
צוה יהוה את משה׃ וזה מעשה
המנרה מקשה זהב עד ירכה עד
פרחה מקשה הוא כמראה אשר
הראה יהוה את משה כן עשה את
המנרה׃
וידבר יהוה אל משה לאמר׃ קח את
הלוים מתוך בני ישראל וטהרת
אתם׃ וכה תעשה להם לטהרם הזה
עליהם מי חטאת והעבירו תער על
כל בשרם וכבסו בגדיהם והטהרו׃
ולקחו פר בן בקר ומנחתו סלת
בלולה בשמן ופר שני בן בקר תקח

וזהב הארץ ההיא טוב ... וזה כג׳ ריש פ׳ס וסימנ׳ אשר תעשה לקדש אתם ... וזה לכם הטמא וזה לך תרומת מתנם וזה יהיה לכם וזה דבר ...
מעשה המנורה וזה אשר לא תאכלו וזה דבר הרצח וזה הדבר אשר ...
שתים וזה לך האות מאת יו׳ וזה גבול הארץ וזה ... בנפש וזה פרשגן

לחטאת׃ והקרבת את הלוים לפני
אהל מועד והקהלת את כל עדת
בני ישראל׃ והקרבת את הלוים
לפני יהוה וסמכו בני ישראל את
ידיהם על הלוים׃ והניף אהרן את
הלוים תנופה לפני יהוה מאת בני
ישראל והיו לעבד את עבדת יהוה׃
והלוים יסמכו את ידיהם על ראש
הפרים ועשה את האחד חטאת ואת
האחד עלה ליהוה לכפר על הלוים׃
והעמדת את הלוים לפני אהרן
ולפני בניו והנפת אתם תנופה
ליהוה׃ והבדלת את הלוים מתוך
בני ישראל והיו לי הלוים׃ ואחרי כן
יבאו הלוים לעבד את אהל מועד
וטהרת אתם והנפת אתם תנופה׃ כי
נתנים נתנים המה לי מתוך בני
ישראל תחת פטרת כל רחם בכור
כל מבני ישראל לקחתי אתם לי׃
כי לי כל בכור בבני ישראל באדם
ובבהמה ביום הכתי כל בכור בארץ
מצרים הקדשתי אתם לי׃ ואקח

את הלוים תחת כל בכור בבני ישראל׃
ואתנה את הלוים נתנים לאהרן
ולבניו מתוך בני ישראל לעבד
את עבדת בני ישראל באהל מועד
ולכפר על בני ישראל ולא יהיה בבני
ישראל נגף בגשת בני ישראל אל
הקדש׃ ויעש משה ואהרן וכל עדת
בני ישראל ללוים ככל אשר צוה
יהוה את משה ללוים כן עשו להם
בני ישראל׃ ויתחטאו הלוים ויכבסו
בגדיהם וינף אהרן אתם תנופה לפני
יהוה ויכפר עליהם אהרן לטהרם׃
ואחרי כן באו הלוים לעבד את
עבדתם באהל מועד לפני אהרן
ולפני בניו כאשר צוה יהוה את משה
על הלוים כן עשו להם׃
וידבר יהוה אל משה
לאמר׃ זאת אשר ללוים מבן חמש
ועשרים שנה ומעלה יבוא לצבא
צבא בעבדת אהל מועד׃ ומבן
חמשים שנה ישוב מצבא העבדה
ולא יעבד עוד׃ ושרת את אחיו

וככל ג̇ וסימנ̇ וככל משפטיו החלין כי התעיתם החזין וככלכותי ובדרך ד̇ וסימנ̇ והאיש אשר הוא טהור ויעש הרע ויחזיהו ב̇ ובאשרי
האיש תחלת תלים לנפש ג̇ וסימנ̇ ושרט לנפש וישלחו מן המחנה כי יהיה טמא לנפש תניא קמ̇ ובערב ד̇ וסימנ̇ יהיה

באהל מועד לשמר משמרת
ועבדה לא יעבד ככה תעשה ללוים
במשמרתם׃
וידבר יהוה אל משה במדבר סיני
בשנה השנית לצאתם מארץ
מצרים בחדש הראשון לאמר׃
ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו׃
בארבעה עשר יום בחדש הזה בין
הערבים תעשו אתו במעדו ככל
חקתיו וככל משפטיו תעשו אתו׃
וידבר משה אל בני ישראל לעשת
הפסח׃ ויעשו את הפסח בראשון
בארבעה עשר יום לחדש בין הערבים
במדבר סיני ככל אשר צוה יהוה את
משה כן עשו בני ישראל׃ ויהי
אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם
ולא יכלו לעשת הפסח ביום ההוא
ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ביום
ההוא׃ ויאמרו האנשים ההמה אליו
אנחנו טמאים לנפש אדם למה
נגרע לבלתי הקרב את קרבן יהוה
במעדו בתוך בני ישראל׃ ויאמר

אלהם משה עמדו ואשמעה מה
יצוה יהוה לכם׃
וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר אל
בני ישראל לאמר איש איש כי יהיה
טמא לנפש או בדרך רחקה לכם או
לדרתיכם ועשה פסח ליהוה׃ בחדש
השני בארבעה עשר יום בין
הערבים יעשו אתו על מצות ומררים
יאכלהו׃ לא ישאירו ממנו עד בקר
ועצם לא ישברו בו ככל חקת הפסח
יעשו אתו׃ והאיש אשר הוא טהור
ובדרך לא היה וחדל לעשות הפסח
ונכרתה הנפש ההוא מעמיה כי
קרבן יהוה לא הקריב במעדו חטאו
ישא האיש ההוא׃ וכי יגור אתכם
גר ועשה פסח ליהוה כחקת הפסח
וכמשפטו כן יעשה חקה אחת יהיה
לכם ולגר ולאזרח הארץ׃
וביום הקים את
המשכן כסה הענן את המשכן לאהל
העדת ובערב יהיה על המשכן
כמראה אש עד בקר׃ כן יהיה תמיד

על המשכן תאמר מי יתן בקר חתרתי לו בקיר ומקטירים לו וחדל ב̇ וסימנ̇ לעשות הפסח ויקר פדיון נפשם וחדל לעולם
כל אוריתא כפרה על בני ישראל בר מן חד וכפר הכהן על כל עדת בני ישראל ואשמעה ל̇ ואשמעה ל̇

למקרא ל̇ למוי ל̇ למתי ל̇ למקטנם ל̇ למרבה ל̇ למאה ל̇ למדית ל̇ למושיע ל̇ למשמיעים ל̇ למשער ל̇ למסע ל̇ ולמסע ל̇ — העלות
ב̇ וסימנ׳ העלות הענן הכל העלה ששבר הנשיא עם העלות הגולה — ויש ה̇ ריש פס̇ וסימנ׳ אשר יהיה הענן וחב̇ תקוה לאחריתך

הענן יכסנו ומראה אש לילה׃ ולפי
העלות הענן מעל האהל ואחרי
כן יסעו בני ישראל ובמקום אשר
ישכן שם הענן שם יחנו בני ישראל׃
על פי יהוה יסעו בני ישראל ועל
פי יהוה יחנו כל ימי אשר ישכן
הענן על המשכן יחנו׃ ובהאריך
הענן על המשכן ימים רבים ושמרו
בני ישראל את משמרת יהוה
ולא יסעו׃ ויש אשר יהיה הענן
ימים מספר על המשכן על פי
יהוה יחנו ועל פי יהוה יסעו׃ ויש
אשר יהיה הענן מערב עד בקר
ונעלה הענן בבקר ונסעו או יומם
ולילה ונעלה הענן ונסעו׃ או ימים
או חדש או ימים בהאריך הענן
על המשכן לשכן עליו יחנו בני
ישראל ולא יסעו ובהעלתו יסעו׃
על פי יהוה יחנו ועל פי יהוה יסעו
את משמרת יהוה שמרו על פי יהוה
ביד משה׃

וידבר יהוה אל משה לאמר׃ עשה
לך שתי חצוצרת כסף מקשה
תעשה אתם והיו לך למקרא העדה
ולמסע את המחנות׃ ותקעו בהן
ונועדו אליך כל העדה אל פתח
אהל מועד׃ ואם באחת יתקעו
ונועדו אליך הנשיאים ראשי
אלפי ישראל׃ ותקעתם תרועה
ונסעו המחנות החנים קדמה׃
ותקעתם תרועה שנית ונסעו
המחנות החנים תימנה תרועה יתקעו
למסעיהם׃ ובהקהיל את הקהל תתקעו
ולא תריעו׃ ובני אהרן הכהנים
יתקעו בחצצרות והיו לכם לחקת
עולם לדרתיכם׃ וכי תבאו מלחמה
בארצכם על הצר הצרר אתכם
והרעתם בחצצרת ונזכרתם לפני
יהוה אלהיכם ונושעתם מאיביכם׃
וביום שמחתכם ובמועדיכם
ובראשי חדשיכם ותקעתם
בחצצרת על עלתיכם ועל זבחי
שלמיכם והיו לכם לזכרון לפני
אלהיכם אני יהוה אלהיכם׃

אשר אמרים שדותינו וחב̇ דעזרא — ד̇ פס̇ אית בהון שום קודשא ב̇ה ד̇ זמני וסימנ׳ על פי יהוה ואסמשא ... ויקרא אפא קולשאין —
שמחתכם ל̇ בשמחתכם ל̇ שבתכם ל̇ והביכם ל̇ חמניכם ל̇ באכלכם ל̇ הזכרכם ל̇ בירכנוכם ל̇ באספכם ל̇ בשבועתיכם

והורד ב̇ וסימנ׳ המשכן ונסעו בני גרשון והורד גאון אשור וב̇ הורד וסימנ׳ ויוסף הורד מצרימה שאול גאונך המית ◦ ופנחס ל̇ הלקחו ל̇
והריתו ל̇ בהדיחו ל̇ וידיתו ל̇ הצליחו ל̇ וגלחו ל̇ התגלחו ל̇ בגיחו ל̇ נדחו ל̇ בשלחו ל̇ ובזבחו ל̇ מזבחו ל̇ ◦ הקהתים ג̇ וסימנ׳ ונסעו

פ
ויהי בשנה השנית בחדש השני
בעשרים בחדש נעלה הענן מעל
משכן העדת׃ ויסעו בני ישראל
למסעיהם ממדבר סיני וישכן
הענן במדבר פארן׃ ויסעו בראשנה
על פי יהוה ביד משה׃ ויסע דגל
מחנה בני יהודה בראשנה לצבאתם
ועל צבאו נחשון בן עמינדב׃ ועל
צבא מטה בני יששכר נתנאל בן
צוער׃ ועל צבא מטה בני זבולן
אליאב בן חלן׃ והורד המשכן ונסעו
בני גרשון ובני מררי נשאי המשכן׃
ונסע דגל מחנה ראובן לצבאתם
ועל צבאו אליצור בן שדיאור׃
ועל צבא מטה בני שמעון שלמיאל
בן צורישדי׃ ועל צבא מטה בני גד
אליסף בן דעואל׃ ונסעו הקהתים
נשאי המקדש והקימו את המשכן
עד באם׃ ונסע דגל מחנה בני אפרים
לצבאתם ועל צבאו אלישמע בן
עמיהוד׃ ועל צבא מטה בני

מנשה גמליאל בן פדהצור׃ ועל
צבא מטה בני בנימן אבידן בן
גדעוני׃ ונסע דגל מחנה בני דן
מאסף לכל המחנת לצבאתם ועל
צבאו אחיעזר בן עמישדי׃ ועל
צבא מטה בני אשר פגעיאל בן
עכרן׃ ועל צבא מטה בני נפתלי
אחירע בן עינן׃ אלה מסעי בני
ישראל לצבאתם ויסעו׃
ויאמר משה לחבב
בן רעואל המדיני חתן משה נסעים
אנחנו אל המקום אשר אמר יהוה אתו
אתן לכם לכה אתנו והטבנו לך
כי יהוה דבר טוב על ישראל׃ ויאמר
אליו לא אלך כי אם אל ארצי ואל
מולדתי אלך׃ ויאמר אל נא תעזב
אתנו כי על כן ידעת חנתנו
במדבר והיית לנו לעינים׃ והיה כי
תלך עמנו והיה הטוב ההוא אשר
ייטיב יהוה עמנו והטבנו לך׃ ויסעו
מהר יהוה דרך שלשת ימים וארון
ברית יהוה נסע לפניהם דרך

הקהתים ויקמו הלוים מן בני ואנשים עשים באמונה ◦ מאסף ד̇ וסימנ׳ ונסע דגל מחנה ויסרו שם לבוא עבדים אנחנו וכעמיר
מאחרי הקוצר ◦ ויסעו ב̇ ריש פס׳ וא̇ סוף פס׳ וסימנ׳ ויהי חתת אלהים לצבאתם ויסעו

השומים ל̇ הקומים ל̇ הומים ל̇ משומים ל̇ ולהקדרומים ל̇ ומלאים ל̇ תאותים ל̇ כזרע ל̇ בזרע ל̇ כחומץ ל̇ בחומץ ל̇ כחלב ל̇ בחלב

עבדך לעבדך ג̇ וסימנ׳ למה הרעת לעבדך היסגירוני בעלי קעילה ועשית חסד ולי אני עבדך ראיתי ההמון כי אתה הבילהם גם מזרים וכל

שלשת ימים לתור להם מנוחה׃
וענן יהוה עליהם יומם בנסעם
מן המחנה׃ ויהי
בנסע הארן ויאמר משה קומה
יהוה ויפצו איביך וינסו משנאיך
מפניך׃ ובנחה יאמר שובה
יהוה רבבות אלפי ישראל׃

ויהי העם כמתאננים רע באזני
יהוה וישמע יהוה ויחר אפו
ותבער בם אש יהוה ותאכל בקצה
המחנה׃ ויצעק העם אל משה
ויתפלל משה אל יהוה ותשקע
האש׃ ויקרא שם המקום ההוא
תבערה כי בערה בם אש יהוה׃
והאספסף אשר בקרבו התאוו תאוה
וישבו ויבכו גם בני ישראל ויאמרו
מי יאכלנו בשר׃ זכרנו את הדגה
אשר נאכל במצרים חנם את
הקשאים ואת האבטחים ואת
החציר ואת הבצלים ואת השומים׃
ועתה נפשנו יבשה אין כל

בלתי אל המן עינינו׃ והמן
כזרע גד הוא ועינו כעין הבדלח׃
שטו העם ולקטו וטחנו ברחים
או דכו במדכה ובשלו בפרור ועשו
אתו עגות והיה טעמו כטעם לשד
השמן׃ וברדת הטל על המחנה
לילה ירד המן עליו׃ וישמע משה
את העם בכה למשפחתיו איש
לפתח אהלו ויחר אף יהוה מאד
ובעיני משה רע׃ ויאמר משה אל
יהוה למה הרעת לעבדך ולמה לא
מצתי חן בעיניך לשום את משא
כל העם הזה עלי׃ האנכי הריתי
את כל העם הזה אם אנכי ילדתיהו
כי תאמר אלי שאהו בחיקך כאשר
ישא האמן את הינק על האדמה
אשר נשבעת לאבתיו׃ מאין לי בשר
לתת לכל העם הזה כי יבכו עלי
לאמר תנה לנו בשר ונאכלה׃ לא
אוכל אנכי לבדי לשאת את כל
העם הזה כי כבד ממני׃ ואם ככה
את עשה לי הרגני נא הרג אם מצאתי

עשית עם עבדך טוב ... טעמו ד̇ וסימנ׳ והיה טעמו וישנו את טעמו על כן עמד טעמו בו

הרג ג̇ וחס וסימנ׳ ואם ככה את עשה לי הרגני נא הרג ... בשנאיהם

יומים ה׳ ג׳ מל׳ וב׳ חס׳ וסימנ׳ לחם יומים אף אם יום או יומים או חדש או לא יום אחד תאכלון יחיינו מיומים ס׳ ויעמד ד׳ צירי
וסימנ׳ אתם סביבות האהל עד בוש אחדים תחתם רוח שערה וכל דברי ימים כוות׳ במ׳ ס׳ ב׳ פ׳ס מטעמ׳ בעננ׳

חן בעיניך ואל אראה ברעתי׃
ויאמר יהוה אל משה אספה לי
שבעים איש מזקני ישראל אשר
ידעת כי הם זקני העם ושטריו
ולקחת אתם אל אהל מועד והתיצבו
שם עמך׃ וירדתי ודברתי עמך
שם ואצלתי מן הרוח אשר עליך
ושמתי עליהם ונשאו אתך במשא
העם ולא תשא אתה לבדך׃ ואל העם
תאמר התקדשו למחר ואכלתם
בשר כי בכיתם באזני יהוה לאמר
מי יאכלנו בשר כי טוב לנו במצרים
ונתן יהוה לכם בשר ואכלתם׃ לא
יום אחד תאכלון ולא יומים ולא
חמשה ימים ולא עשרה ימים ולא
עשרים יום׃ עד חדש ימים עד
אשר יצא מאפכם והיה לכם לזרא
יען כי מאסתם את יהוה אשר בקרבכם
ותבכו לפניו לאמר למה זה יצאנו
ממצרים׃ ויאמר משה שש מאות
אלף רגלי העם אשר אנכי בקרבו

ואתה אמרת בשר אתן להם ואכלו
חדש ימים׃ הצאן ובקר ישחט להם
ומצא להם אם את כל דגי הים יאסף להם
ומצא להם׃
ויאמר יהוה אל משה היד יהוה תקצר
עתה תראה היקרך דברי אם
לא׃ ויצא משה וידבר אל העם
את דברי יהוה ויאסף שבעים איש
מזקני העם ויעמד אתם סביבת
האהל׃ וירד יהוה בענן וידבר אליו
ויאצל מן הרוח אשר עליו ויתן על
שבעים איש הזקנים ויהי כנוח
עליהם הרוח ויתנבאו ולא יספו׃
וישארו שני אנשים במחנה שם
האחד אלדד ושם השני מידד ותנח
עלהם הרוח והמה בכתבים ולא
יצאו האהלה ויתנבאו במחנה׃
וירץ הנער ויגד למשה ויאמר
אלדד ומידד מתנבאים במחנה׃
ויען יהושע בן נון משרת משה
מבחריו ויאמר אדני משה כלאם׃
ויאמר לו משה המקנא אתה לי

ויהי כנוח עליהם ויתנבאו ולא יספו ותנח עליהם ויתנבאו במחנה ס׳ את דברי יי׳ ה׳ וסימנ׳ ויצא משה וידבר אל העם גשו הנה
וצאת אתה והשלחתי רעצב לא העלו דדברי ימים ס׳ ויהי כנוח ב׳ וסי׳ עשרים הרוח כמות רגלי הכהנים ס׳ משרת ב׳ וסי׳ ויען יהושע

וכאמתים ל̇ לחתים ל̇ וגדרתים ל̇ ועדיתים ל̇ המורתים ל̇ כול לית כותיה ... סביבות ב̇ מל̇ בתו̇ וסימנ̇ ורוח נסע
מאת יי ויקם העם כל היום וכל נביי וכתו̇ כותיה מל̇ בר מן חד ... עבדי משה ג̇ בל̇ וסימנ̇ לא כן עבדי משה לא יראתם

ומי יתן כל עם יהוה נביאים כי יתן
יהוה את רוחו עליהם׃ ויאסף
משה אל המחנה הוא וזקני ישראל׃
ורוח נסע מאת יהוה ויגז שלוים
מן הים ויטש על המחנה כדרך
יום כה וכדרך יום כה סביבות
המחנה וכאמתים על פני הארץ׃
ויקם העם כל היום ההוא וכל הלילה
וכל יום המחרת ויאספו את השלו
הממעיט אסף עשרה חמרים
וישטחו להם שטוח סביבות
המחנה׃ הבשר עודנו בין שניהם
טרם יכרת ואף יהוה חרה בעם
ויך יהוה בעם מכה רבה מאד׃
ויקרא את שם המקום ההוא קברות
התאוה כי שם קברו את העם
המתאוים׃ מקברות התאוה נסעו
העם חצרות ויהיו בחצרות׃

ותדבר מרים ואהרן במשה על
אדות האשה הכשית אשר לקח
כי אשה כשית לקח׃ ויאמרו הרק

אך במשה דבר יהוה הלא גם בנו
דבר וישמע יהוה׃ והאיש משה
ענו מאד מכל האדם אשר על פני
האדמה׃ ויאמר
יהוה פתאם אל משה ואל אהרן ואל
מרים צאו שלשתכם אל אהל
מועד ויצאו שלשתם׃ וירד יהוה
בעמוד ענן ויעמד פתח האהל ויקרא
אהרן ומרים ויצאו שניהם׃ ויאמר
שמעו נא דברי אם יהיה נביאכם יהוה
במראה אליו אתודע בחלום אדבר
בו׃ לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן
הוא׃ פה אל פה אדבר בו ומראה ולא
בחידת ותמנת יהוה יביט ומדוע לא
יראתם לדבר בעבדי במשה׃ ויחר
אף יהוה בם וילך׃ והענן סר מעל
האהל והנה מרים מצרעת כשלג
ויפן אהרן אל מרים והנה מצרעת׃
ויאמר אהרן אל משה בי אדני אל
נא תשת עלינו חטאת אשר נואלנו
ואשר חטאנו׃ אל נא תהי כמת
אשר בצאתו מרחם אמו ויאכל

לדבר ולא אוסיף דמלכים ... ומרים ג̇ וסימנ̇ ויקרא אהרן ומרים ואשלח לפניך ובני עמרם ודדברי ימ̇ חד בתו̇ וחד בנבי̇ וחד בכתו̇
במראה ב̇ קמ̇ וסימנ̇ העמוד לנגדי ודין ודי המראה וסימנ̇ מהביד כשארה וראיתי את המראה ב̇ בו

רפא ב׳ חד כת׳ אלף וחד כת׳ הי וסימנ׳ אל נא רפא נא לה רפה שבריה כי מטה ירק ג׳ בתרי ל׳ ב׳ חס וחד מל׳ וסימנ׳ ואביה ירק
ירק וא׳ וכי ירק הזב בטהור חס ואחר כל ירוק ידרוש ואיוב מל׳ יב׳ מלין יתיר א׳ בסוף תיבה ולית כות׳ וסימנ׳ רפוא ההלכוא

חצי בשרו׃ ויצעק משה אל
יהוה לאמר אל נא רפא נא לה׃

ויאמר יהוה אל משה ואביה ירק
ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים
תסגר שבעת ימים מחוץ למחנה
ואחר תאסף׃ ותסגר מרים מחוץ
למחנה שבעת ימים והעם לא נסע
עד האסף מרים׃ ואחר נסעו
העם מחצרות ויחנו במדבר פארן׃

קלו פס׳ סימן מהללאל

וידבר יהוה אל משה לאמר׃ שלח
לך אנשים ויתרו את ארץ כנען
אשר אני נתן לבני ישראל איש
אחד איש אחד למטה אבתיו תשלחו כל
נשיא בהם׃ וישלח אתם משה ממדבר
פארן על פי יהוה כלם אנשים ראשי
בני ישראל המה׃ ואלה שמותם
למטה ראובן שמוע בן זכור׃ למטה
שמעון שפט בן חורי׃ למטה יהודה
כלב בן יפנה׃ למטה יששכר יגאל
בן יוסף׃ למטה אפרים הושע בן נון׃

למטה בנימן פלטי בן רפוא׃ למטה
זבולן גדיאל בן סודי׃ למטה יוסף
למטה מנשה גדי בן סוסי׃ למטה דן
עמיאל בן גמלי׃ למטה אשר סתור
בן מיכאל׃ למטה נפתלי נחבי בן
ופסי׃ למטה גד גאואל בן מכי׃ אלה
שמות האנשים אשר שלח משה
לתור את הארץ ויקרא משה להושע
בן נון יהושע׃ וישלח אתם משה
לתור את ארץ כנען ויאמר אלהם
עלו זה בנגב ועליתם את ההר׃ וראיתם
את הארץ מה הוא ואת העם הישב
עליה החזק הוא הרפה המעט הוא
אם רב׃ ומה הארץ אשר הוא ישב
בה הטובה הוא אם רעה ומה הערים
אשר הוא יושב בהנה הבמחנים אם
במבצרים׃ ומה הארץ השמנה
הוא אם רזה היש בה עץ אם אין
והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ
והימים ימי בכורי ענבים׃ ויעלו
ויתרו את הארץ ממדבר צן עד רחב
לבא חמת׃ ויעלו בנגב ויבא עד

אבוא הקליא ואתיקהא רעוא נגוא ושיציא רפוא ארעא נקיא נקיא אפרים ד׳ קמ׳ וסימנ׳ חטרא דמיכיהו צרור ומתוקן פירוש
למטה אפרים ויהי איש אחד מהר אפרים צרור עון אפרים חבור עצבים אפרים הנח לו וכל אתנח׳ וסוף פס׳ כות׳

חברון ושם אחימן ששי ותלמי
ילידי הענק וחברון שבע שנים
נבנתה לפני צען מצרים: ויבאו
עד נחל אשכל ויכרתו משם זמורה
ואשכול ענבים אחד וישאהו במוט
בשנים ומן הרמנים ומן התאנים:
למקום ההוא קרא נחל אשכול על
אדות האשכול אשר כרתו משם
בני ישראל: וישבו מתור הארץ
מקץ ארבעים יום: וילכו ויבאו
אל משה ואל אהרן ואל כל עדת
בני ישראל אל מדבר פארן קדשה
וישיבו אתם דבר ואת כל העדה
ויראום את פרי הארץ: ויספרו לו
ויאמרו באנו אל הארץ אשר
שלחתנו וגם זבת חלב ודבש הוא
וזה פריה: אפס כי עז העם הישב
בארץ והערים בצרות גדלת מאד
וגם ילדי הענק ראינו שם: עמלק
יושב בארץ הנגב והחתי והיבוסי
והאמרי יושב בהר והכנעני יושב
על הים ועל יד הירדן: ויהס כלב

את העם אל משה ויאמר עלה
נעלה וירשנו אתה כי יכול נוכל לה:
והאנשים אשר עלו עמו אמרו לא
נוכל לעלות אל העם כי חזק הוא
ממנו: ויציאו דבת הארץ אשר תרו
אתה אל בני ישראל לאמר הארץ
אשר עברנו בה לתור אתה ארץ
אכלת יושביה הוא וכל העם אשר
ראינו בתוכה אנשי מדות: ושם ראינו
את הנפילים בני ענק מן הנפלים
ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו
בעיניהם: ותשא כל העדה ויתנו את
קולם ויבכו העם בלילה ההוא: וילנו
על משה ועל אהרן כל בני ישראל
ויאמרו אלהם כל העדה לו מתנו
בארץ מצרים או במדבר הזה לו
מתנו: ולמה יהוה מביא אתנו אל
הארץ הזאת לנפל בחרב נשינו
וטפנו יהיו לבז הלא טוב לנו שוב
מצרימה: ויאמרו איש אל אחיו
נתנה ראש ונשובה מצרימה: ויפל
משה ואהרן על פניהם לפני כל קהל

עדת בני ישראל׃ ויהושע בן נון
וכלב בן יפנה מן התרים את הארץ
קרעו בגדיהם׃ ויאמרו אל כל עדת
בני ישראל לאמר הארץ אשר
עברנו בה לתור אתה טובה הארץ
מאד מאד׃ אם חפץ בנו יהוה והביא
אתנו אל הארץ הזאת ונתנה לנו
ארץ אשר הוא זבת חלב ודבש׃
אך ביהוה אל תמרדו ואתם אל
תיראו את עם הארץ כי לחמנו הם
סר צלם מעליהם ויהוה אתנו אל תיראם׃
ויאמרו כל העדה לרגום אתם באבנים
וכבוד יהוה נראה באהל מועד אל כל
בני ישראל׃

ויאמר יהוה אל משה עד אנה ינאצני
העם הזה ועד אנה לא יאמינו בי
בכל האתות אשר עשיתי בקרבו׃
אכנו בדבר ואורשנו ואעשה אתך
לגוי גדול ועצום ממנו׃ ויאמר משה
אל יהוה ושמעו מצרים כי העלית
בכחך את העם הזה מקרבו׃ ואמרו
אל יושב הארץ הזאת שמעו כי

אתה יהוה בקרב העם הזה אשר עין
בעין נראה אתה יהוה ועננך עמד
עלהם ובעמד ענן אתה הלך לפניהם
יומם ובעמוד אש לילה׃ והמתה את
העם הזה כאיש אחד ואמרו הגוים
אשר שמעו את שמעך לאמר׃
מבלתי יכלת יהוה להביא את העם
הזה אל הארץ אשר נשבע להם
וישחטם במדבר׃ ועתה יגדל נא
כח אדני כאשר דברת לאמר׃ יהוה
ארך אפים ורב חסד נשא עון ופשע
ונקה לא ינקה פקד עון אבות על
בנים על שלשים ועל רבעים׃ סלח
נא לעון העם הזה כגדל חסדך
וכאשר נשאתה לעם הזה ממצרים
ועד הנה׃ ויאמר יהוה סלחתי כדברך׃
ואולם חי אני וימלא כבוד יהוה את
כל הארץ׃ כי כל האנשים הראים
את כבדי ואת אתתי אשר עשיתי
במצרים ובמדבר וינסו אתי זה
עשר פעמים ולא שמעו בקולי׃
אם יראו את הארץ אשר נשבעתי

והבאתי דוגמתם והביאתי כתיב והבאתי אל הארץ והבאותי כת׳ ושא והבאתי כתיב ׳ — ׳ אני יהוה דברתי ב׳ וסימנה׳ אם לא זאת
באה ונהיתה ׳ — ׳ תם ה׳ חס׳ וסימנה׳ שנת ממכרו במדבר ארבעים שנה הלכן במדבר יצרוני תקותך ותם דרכיך וכל משרי׳

לאבתם וכל מנאצי לא יראוה: ועבדי
כלב עקב היתה רוח אחרת עמו
וימלא אחרי והביאתיו אל הארץ
אשר בא שמה וזרעו יורשנה:
והעמלקי והכנעני יושב בעמק
מחר פנו וסעו לכם המדבר דרך ים
סוף:
וידבר יהוה אל משה ואל אהרן
לאמר: עד מתי לעדה הרעה הזאת
אשר המה מלינים עלי את תלנות
בני ישראל אשר המה מלינים עלי
שמעתי: אמר אלהם חי אני נאם
יהוה אם לא כאשר דברתם באזני
כן אעשה לכם: במדבר הזה
יפלו פגריכם וכל פקדיכם לכל
מספרכם מבן עשרים שנה ומעלה
אשר הלינתם עלי: אם אתם תבאו
אל הארץ אשר נשאתי את ידי
לשכן אתכם בה כי אם כלב בן יפנה
ויהושע בן נון: וטפכם אשר
אמרתם לבז יהיה והביאתי אתם
וידעו את הארץ אשר מאסתם בה:

ופגריכם אתם יפלו במדבר הזה:
ובניכם יהיו רעים במדבר ארבעים
שנה ונשאו את זנותיכם עד תם
פגריכם במדבר: במספר הימים
אשר תרתם את הארץ ארבעים יום
יום לשנה יום לשנה תשאו את
עונתיכם ארבעים שנה וידעתם
את תנואתי: אני יהוה דברתי אם לא
זאת אעשה לכל העדה הרעה הזאת
הנועדים עלי במדבר הזה יתמו
ושם ימתו: והאנשים אשר שלח
משה לתור את הארץ וישבו וילונו
עליו את כל העדה להוציא דבה
על הארץ: וימתו האנשים מוציאי
דבת הארץ רעה במגפה לפני יהוה:
ויהושע בן נון וכלב בן יפנה חיו מן
האנשים ההם ההלכים לתור את
הארץ: וידבר משה את הדברים
האלה אל כל בני ישראל ויתאבלו
העם מאד: וישכמו בבקר ויעלו
אל ראש ההר לאמר הננו ועלינו
אל המקום אשר אמר יהוה כי חטאנו:

׳ — ׳ ושמואל ׳
כוות׳ ב׳ מ׳ א׳ אנשי דמים ישנאו תום ׳ — ׳ וישכמו ג׳ חס׳ וסימנה׳ ויעלו אל ראש ההר ויהי ביום השביעי דיריחו הוא ושמואל וכל פקודיכם
ועלינו ב׳ וסימנה׳ הננו ועלינו אל המקום ואם כה יאמרו עלו ועלינו ׳ — ׳ במדבר הזה ב׳ וסימנה׳ ופגריכם אתם יפלו פגריכם

ויכום יא מל וחד חס וסימנ וירד העמלקי ויכו מהם וילכדהו ויתנם יי ב׳ ביה ויעל יהודה ואבימלך ויתן ואיש ישראל ויצאו ככלתו
בתרא ויתנם יי חס ושאר מל — במעדיכם ב׳ חד חס וחד מל וסימנ לפלא נדר חס אלה תעשו ליי במועדיכם מל —

ויאמר משה למה זה אתם עברים
את פי יהוה והוא לא תצלח: אל תעלו
כי אין יהוה בקרבכם ולא תנגפו
לפני איביכם: כי העמלקי והכנעני
שם לפניכם ונפלתם בחרב כי על כן
שבתם מאחרי יהוה ולא יהיה יהוה
עמכם: ויעפלו לעלות אל ראש
ההר וארון ברית יהוה ומשה לא
משו מקרב המחנה: וירד העמלקי
והכנעני הישב בהר ההוא ויכום ויכתום
עד החרמה:
וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר 15
אל בני ישראל ואמרת אלהם כי
תבאו אל ארץ מושבתיכם אשר
אני נתן לכם: ועשיתם אשה ליהוה
עלה או זבח לפלא נדר או בנדבה
או במעדיכם לעשות ריח ניחח
ליהוה מן הבקר או מן הצאן: והקריב
המקריב קרבנו ליהוה מנחה סלת
עשרון בלול ברבעית ההין שמן:
ויין לנסך רביעית ההין תעשה על
העלה או לזבח לכבש האחד: או

לאיל תעשה מנחה סלת שני עשרנים
בלולה בשמן שלשית ההין: ויין
לנסך שלשית ההין תקריב ריח ניחח
ליהוה: וכי תעשה בן בקר עלה או
זבח לפלא נדר או שלמים ליהוה:
והקריב על בן הבקר מנחה סלת
שלשה עשרנים בלול בשמן חצי
ההין: ויין תקריב לנסך חצי ההין
אשה ריח ניחח ליהוה: ככה יעשה
לשור האחד או לאיל האחד או לשה
בכבשים או בעזים: כמספר אשר
תעשו ככה תעשו לאחד כמספרם:
כל האזרח יעשה ככה את אלה
להקריב אשה ריח ניחח ליהוה: וכי
יגור אתכם גר או אשר בתוככם
לדרתיכם ועשה אשה ריח ניחח
ליהוה כאשר תעשו כן יעשה: הקהל
חקה אחת לכם ולגר הגר חקת עולם
לדרתיכם ככם כגר יהיה לפני יהוה:
תורה אחת ומשפט אחד יהיה לכם ולגר
הגר אתכם:
וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל

ויין ה׳ ריש פס׳ וסימנ ויין לנסך ושלאחריו לא ישתו כל כהן ויין ישמח לבב אנוש — ככה יעשה ד׳ וסימנ לשור האחד או לאיש
אשר לא יבנה אשר המלך חפץ ביקרו וחבירו — ג׳ פס׳ ריש וסוף לית כות׳ וסימנ צהר תעשה כמספר אשר תעשו ואשקלה את —

בני ישראל ואמרת אלהם בבאכם
אל הארץ אשר אני מביא אתכם
שמה׃ והיה באכלכם מלחם הארץ
תרימו תרומה ליהוה׃ ראשית
ערסתכם חלה תרימו תרומה כתרומת
גרן כן תרימו אתה׃ מראשית
ערסתיכם תתנו ליהוה תרומה
לדרתיכם׃ וכי
תשגו ולא תעשו את כל המצות
האלה אשר דבר יהוה אל משה׃
את כל אשר צוה יהוה אליכם ביד
משה מן היום אשר צוה יהוה
והלאה לדרתיכם׃ והיה אם מעיני
העדה נעשתה לשגגה ועשו כל
העדה פר בן בקר אחד לעלה לריח
ניחח ליהוה ומנחתו ונסכו כמשפט
ושעיר עזים אחד לחטת׃ וכפר
הכהן על כל עדת בני ישראל
ונסלח להם כי שגגה הוא והם
הביאו את קרבנם אשה ליהוה
וחטאתם לפני יהוה על שגגתם׃
ונסלח לכל עדת בני ישראל

ולגר הגר בתוכם כי לכל העם
בשגגה׃ ואם
נפש אחת תחטא בשגגה והקריבה
עז בת שנתה לחטאת׃ וכפר הכהן
על הנפש השגגת בחטאה בשגגה
לפני יהוה לכפר עליו ונסלח לו׃
האזרח בבני ישראל ולגר הגר
בתוכם תורה אחת יהיה לכם לעשה
בשגגה׃ והנפש אשר תעשה ביד
רמה מן האזרח ומן הגר את יהוה
הוא מגדף ונכרתה הנפש ההוא
מקרב עמה׃ כי דבר יהוה בזה ואת
מצותו הפר הכרת תכרת הנפש ההוא
עונה בה׃
ויהיו בני ישראל במדבר וימצאו
איש מקשש עצים ביום השבת׃
ויקריבו אתו המצאים אתו מקשש
עצים אל משה ואל אהרן ואל כל
העדה׃ ויניחו אתו במשמר כי לא
פרש מה יעשה לו׃
ויאמר יהוה אל משה מות
יומת האיש רגום אתו באבנים כל

וזכרתם ד׳ וסימנ׳ והיה לכם לציצת כי עצמכם ובשרכם ונמטתם בפניכם וחבירו ... ציצת ד׳ בלש׳ וסימנ׳ ועשו להם ציצת
ושלאחריו ושלאחריו וישלח תבנית יד ... את כל מצות יי׳ ג׳ דסמ׳ וסימנ׳ והיה לכם לציצת ויעזבו דמלכים מחזיקים על

העדה מחוץ למחנה׃ ויציאו אתו
כל העדה אל מחוץ למחנה וירגמו
אתו באבנים וימת כאשר צוה יהוה
את משה׃
ויאמר יהוה אל משה לאמר׃ דבר
אל בני ישראל ואמרת אלהם ועשו
להם ציצת על כנפי בגדיהם
לדרתם ונתנו על ציצת הכנף פתיל
תכלת׃ והיה לכם לציצת וראיתם
אתו וזכרתם את כל מצות יהוה
ועשיתם אתם ולא תתורו אחרי
לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם
זנים אחריהם׃ למען תזכרו ועשיתם
את כל מצותי והייתם קדשים
לאלהיכם׃ אני יהוה אלהיכם אשר
הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות
לכם לאלהים אני יהוה אלהיכם׃

קי״ט פס׳ סימן כל״ט

ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי
ודתן ואבירם בני אליאב ואון בן
פלת בני ראובן׃ ויקמו לפני משה
ואנשים מבני ישראל חמשים

ומאתים נשיאי עדה קראי מועד
אנשי שם׃ ויקהלו על משה ועל
אהרן ויאמרו אלהם רב לכם כי כל
העדה כלם קדשים ובתוכם יהוה
ומדוע תתנשאו על קהל יהוה׃
וישמע משה ויפל על פניו׃ וידבר
אל קרח ואל כל עדתו לאמר בקר
וידע יהוה את אשר לו ואת הקדוש
והקריב אליו ואת אשר יבחר בו
יקריב אליו׃ זאת עשו קחו לכם
מחתות קרח וכל עדתו׃ ותנו בהן
אש ושימו עליהן קטרת לפני
יהוה מחר והיה האיש אשר יבחר
יהוה הוא הקדוש רב לכם בני לוי׃
ויאמר משה אל קרח שמעו נא בני
לוי׃ המעט מכם כי הבדיל אלהי
ישראל אתכם מעדת ישראל להקריב
אתכם אליו לעבד את עבדת משכן
יהוה ולעמד לפני העדה לשרתם׃
ויקרב אתך ואת כל אחיך בני לוי
אתך ובקשתם גם כהנה׃ לכן אתה
וכל עדתך הנעדים על יהוה ואהרן

אחיהם ... ומדוע ו׳ וסימנ׳ תתנשאו על קהל יי׳ לא יראתם לדבר בעבדנו באותם אלי עתה ומדוע לא הצלתם בעת ומדוע לא
הכיתו יסתיר אבי הקילותני מלך אדניהו ומדוע לא שמרת ... ולעמד ג׳ וסימנ׳ לפני העדה בבקר בבקר על נפשם ...

אחד מהם ד̇ וסימנ׳ ולא הרעתי את אחד מהם כי ישבו אחים יחדו כבש אחד מהם יהי נא דברך ומלכים ... חמשים ומאתים ו̇ וסימנ׳ וקנמן בשם צ̇ב̇ כן ויקמו לפני משה ויקחו איש מחתתו ויתנו ואש יצאה מאת יי׳ באכל האש את חמשים ומאתים ...

מה הוא כי תלונו עליו׃ וישלח משה
לקרא לדתן ולאבירם בני אליאב
ויאמרו לא נעלה׃ המעט כי
העליתנו מארץ זבת חלב ודבש
להמיתנו במדבר כי תשתרר
עלינו גם השתרר׃ אף לא אל ארץ
זבת חלב ודבש הביאתנו ותתן לנו
נחלת שדה וכרם העיני האנשים
ההם תנקר לא נעלה׃ ויחר למשה
מאד ויאמר אל יהוה אל תפן אל
מנחתם לא חמור אחד מהם נשאתי
ולא הרעתי את אחד מהם׃ ויאמר
משה אל קרח אתה וכל עדתך היו
לפני יהוה אתה והם ואהרן מחר׃
וקחו איש מחתתו ונתתם עליהם
קטרת והקרבתם לפני יהוה איש
מחתתו חמשים ומאתים מחתת ואתה
ואהרן איש מחתתו׃ ויקחו איש
מחתתו ויתנו עליהם אש וישימו
עליהם קטרת ויעמדו פתח אהל
מועד ומשה ואהרן׃ ויקהל
עליהם קרח את כל העדה אל פתח

אהל מועד וירא כבוד יהוה אל כל
העדה׃ וידבר יהוה
אל משה ואל אהרן לאמר׃ הבדלו
מתוך העדה הזאת ואכלה אתם
כרגע׃ ויפלו על פניהם ויאמרו
אל אלהי הרוחת לכל בשר האיש
אחד יחטא ועל כל העדה תקצף׃
וידבר יהוה
אל משה לאמר׃ דבר אל העדה
לאמר העלו מסביב למשכן קרח
דתן ואבירם׃ ויקם משה וילך אל
דתן ואבירם וילכו אחריו זקני
ישראל׃ וידבר אל העדה לאמר
סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים
האלה ואל תגעו בכל אשר להם פן
תספו בכל חטאתם׃ ויעלו מעל
משכן קרח דתן ואבירם מסביב
ודתן ואבירם יצאו נצבים פתח
אהליהם ונשיהם ובניהם וטפם׃
ויאמר משה בזאת תדעון כי יהוה
שלחני לעשות את כל המעשים
האלה כי לא מלבי׃ אם כמות כל

אל תפן ג̇ וסימנ׳ אל מנחתם אל קשי העם הזה אל תפן אלאון ... כמות ב̇ וסימנ׳ אם כמות כל האדם ויהי כמות אחאב כמות
זה כן מות זה חד בתו׳ וחד בנביא וחד בכתוב ... תספו ב̇ וסימנ׳ פן תספו בכל גם מלככם

בריאה ב̇ בתרי ל̇ ש̇ חד מל̇ וחד חס̇ וסימנ׳ ואם בריאה יברא יי׳ ומאכלו בראה ׳׳ לקלם ג̇ וחס̇ וסימנ׳ כסו לקלם וימאן ויאמר
ואתה תמנה לך ׳׳ מחתות ג̇ מל̇ וסימנ׳ זאת עשו קחו לכם החטאים האלה בנפשתם ויקח אלעזר הכהן ׳׳ דבור ביד משה

האדם ימתון אלה ופקדת כל האדם
יפקד עליהם לא יהוה שלחני ׃ ואם
בריאה יברא יהוה ופצתה האדמה
את פיה ובלעה אתם ואת כל אשר
להם וירדו חיים שאלה וידעתם
כי נאצו האנשים האלה את יהוה ׃
ויהי ככלתו לדבר את כל הדברים
האלה ותבקע האדמה אשר
תחתיהם ׃ ותפתח הארץ את פיה
ותבלע אתם ואת בתיהם ואת כל
האדם אשר לקרח ואת כל הרכוש ׃
וירדו הם וכל אשר להם חיים שאלה
ותכס עליהם הארץ ויאבדו מתוך
הקהל ׃ וכל ישראל אשר סביבתיהם
נסו לקלם כי אמרו פן תבלענו
הארץ ׃ ואש יצאה מאת יהוה
ותאכל את החמשים ומאתים איש
מקריבי הקטרת ׃
וידבר יהוה אל משה
לאמר ׃ אמר אל אלעזר בן אהרן
הכהן וירם את המחתת מבין
השרפה ואת האש זרה הלאה כי

קדשו ׃ את מחתות החטאים האלה
בנפשתם ועשו אתם רקעי פחים
צפוי למזבח כי הקריבם לפני יהוה
ויקדשו ויהיו לאות לבני ישראל ׃
ויקח אלעזר הכהן את מחתות
הנחשת אשר הקריבו השרפים
וירקעום צפוי למזבח ׃ זכרון לבני
ישראל למען אשר לא יקרב איש
זר אשר לא מזרע אהרן הוא להקטיר
קטרת לפני יהוה ולא יהיה כקרח
וכעדתו כאשר דבר יהוה ביד משה
לו ׃
וילנו כל עדת בני ישראל ממחרת
על משה ועל אהרן לאמר אתם
המתם את עם יהוה ׃ ויהי בהקהל
העדה על משה ועל אהרן ויפנו
אל אהל מועד והנה כסהו הענן
וירא כבוד יהוה ׃ ויבא משה ואהרן
אל פני אהל מועד ׃
וידבר יהוה אל משה לאמר ׃
הרמו מתוך העדה הזאת ואכלה
אתם כרגע ויפלו על פניהם ׃ ויאמר

ד̇ וסימנ׳ ויחזק לב פרעה דבר דהלוות את בני ישראל זכרון לבני ישראל ויסמך את ידיו עליו ׳׳ יברא יי׳ ג̇ וסימנ׳ ואם בריאה
יברא יי׳ מי יברא עי׳ חדשה יברא יי׳ ׳׳ וירם ב̇ וסימנ׳ את המחתות מבין השרפה וירם קרן משיחו ׳׳

וכפר ד̇ וסימנ׳ קרב אל המזבח ב̇ בן קח את המחתה ותן עליה אש עזריבו אלהי ישענו וחד כפר לעמך ישראל אשר פדית יי׳ — ואת שם
ד̇ וסימנ׳ השני קרא אפרים ואת שם אהרן קדשיא ודיש אותם בית ישראל — יפרח ד̇ ב̇ קמ׳ וב̇ פתח וסימנ׳ והיה האיש

משה אל אהרן קח את המחתה
ותן עליה אש מעל המזבח ושים
קטרת והולך מהרה אל העדה
וכפר עליהם כי יצא הקצף מלפני
יהוה החל הנגף: ויקח אהרן כאשר
דבר משה וירץ אל תוך הקהל
והנה החל הנגף בעם ויתן את
הקטרת ויכפר על העם: ויעמד בין
המתים ובין החיים ותעצר המגפה:
ויהיו המתים במגפה ארבעה עשר
אלף ושבע מאות מלבד המתים על
דבר קרח: וישב אהרן אל משה אל
פתח אהל מועד והמגפה נעצרה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר
אל בני ישראל וקח מאתם מטה
מטה לבית אב מאת כל נשיאהם
לבית אבתם שנים עשר מטות
איש את שמו תכתב על מטהו:
ואת שם אהרן תכתב על מטה לוי
כי מטה אחד לראש בית אבותם:
והנחתם באהל מועד לפני העדות

אשר אועד לכם שמה: והיה האיש
אשר אבחר בו מטהו יפרח והשכתי
מעלי את תלנות בני ישראל
אשר הם מלינם עליכם: וידבר משה
אל בני ישראל ויתנו אליו כל נשיאיהם
מטה לנשיא אחד מטה לנשיא
אחד לבית אבתם שנים עשר מטות
ומטה אהרן בתוך מטותם: וינח
משה את המטת לפני יהוה באהל
העדת: ויהי ממחרת ויבא משה אל
אהל העדות והנה פרח מטה אהרן
לבית לוי ויצא פרח ויצץ ציץ ויגמל
שקדים: ויצא משה את כל המטת
מלפני יהוה אל כל בני ישראל ויראו
ויקחו איש מטהו:
ויאמר יהוה אל משה השב את מטה
אהרן לפני העדות למשמרת לאות
לבני מרי ותכל תלונתם מעלי ולא
ימתו: ויעש משה כאשר צוה יהוה
אתו כן עשה:
ויאמרו בני ישראל אל משה לאמר
הן גוענו אבדנו כלנו אבדנו: כל

צדיק כתמר יפרח קמ׳ אהיה כטל לישראל יפרח בימיו צדיק ורוב שלום — לנשיא ד̇ וסימנ׳ ויתנו אליו כל נשיאיהם ב̇ בו
לנשיא בישראל לנשיא יי׳ — ראשיתם ל̇ תלונתם ל̇ ועניתם ל̇ — האם ב̇ ומי׳ תמנו לגוע אין עזרתי בי —

ואתה ובניך אתך ג׳ דסמיכ׳ וסימנ׳ ויאמר יי׳ אל אהרן תנינ׳ דבי׳ וגם את אחיך מטה לוי תשמרו את כהנתכם לכל ... בקדש ג׳ רבי׳
וסימנ׳ ונתת את הכפרת בקדש ובכרון בקדש הקדשים תאכלנו ... לכל בשר ז׳ וסימנ׳ אל אלהי הרוחות לכל בשר יפקד יי׳

הקרב הקרב אל משכן יהוה ימות
האם תמנו לגוע׃
ויאמר יהוה אל אהרן אתה
ובניך ובית אביך אתך תשאו את
עון המקדש ואתה ובניך אתך
תשאו את עון כהנתכם׃ וגם את
אחיך מטה לוי שבט אביך הקרב
אתך וילוו עליך וישרתוך ואתה
ובניך אתך לפני אהל העדת׃ ושמרו
משמרתך ומשמרת כל האהל
אך אל כלי הקדש ואל המזבח
לא יקרבו ולא ימתו גם הם גם אתם׃
ונלוו עליך ושמרו את משמרת
אהל מועד לכל עבדת האהל וזר
לא יקרב אליכם׃ ושמרתם את
משמרת הקדש ואת משמרת
המזבח ולא יהיה עוד קצף על בני
ישראל׃ ואני הנה לקחתי את אחיכם
הלוים מתוך בני ישראל לכם מתנה
נתנים ליהוה לעבד את עבדת אהל
מועד׃ ואתה ובניך אתך תשמרו
את כהנתכם לכל דבר המזבח ולמבית

לפרכת ועבדתם עבדת מתנה אתן
את כהנתכם והזר הקרב יומת׃
וידבר יהוה אל אהרן ואני הנה נתתי
לך את משמרת תרומתי לכל קדשי
בני ישראל לך נתתים למשחה
ולבניך לחק עולם׃ זה יהיה לך
מקדש הקדשים מן האש כל קרבנם
לכל מנחתם ולכל חטאתם ולכל
אשמם אשר ישיבו לי קדש קדשים
לך הוא ולבניך׃ בקדש הקדשים תאכלנו
כל זכר יאכל אתו קדש יהיה לך׃
וזה לך תרומת מתנם לכל תנופת
בני ישראל לך נתתים ולבניך ולבנתיך
אתך לחק עולם כל טהור בביתך
יאכל אתו׃ כל חלב יצהר וכל חלב
תירוש ודגן ראשיתם אשר יתנו
ליהוה לך נתתים׃ בכורי כל אשר
בארצם אשר יביאו ליהוה לך יהיה
כל טהור בביתך יאכלנו׃ כל חרם
בישראל לך יהיה׃ כל פטר רחם
לכל בשר אשר יקריבו ליהוה באדם

אלהי הרוחות לכל בשר כל פטר רחם לכל בשר והיו דראון לכל בשר על כל שפיים בא שאון כוהן לחם לכל בשר וכל כל בשר כו׳
אתך ד׳ בתוריה וסימנ׳ שוק התרומה וחזה התנופה ואתה ובניך אתך וזה לך תרומת כל תרומות הקדשים

מעשר ב וסימנ׳ בריך לוי ללויא פירוש וברוך אל עליון ולבני לוי הנה נתתי ואל הלוים תדבר וכל המעשר כוות׳ ... בכל מקום ד׳
וסימנ׳ ואכלתם אתו בכל מקום כן תעלה עלותיך רב תפגר בכל מקום עיני יי׳ צופות ... כל קרי בתוך בני ישראל בר מן חד

ובהמה יהיה לך אך פדה תפדה
את בכור האדם ואת בכור הבהמה
הטמאה תפדה׃ ופדויו מבן חדש
תפדה בערכך כסף חמשת שקלים
בשקל הקדש עשרים גרה הוא׃
אך בכור שור או בכור כשב או
בכור עז לא תפדה קדש הם את
דמם תזרק על המזבח ואת חלבם
תקטיר אשה לריח ניחח ליהוה׃
ובשרם יהיה לך כחזה התנופה
וכשוק הימין לך יהיה׃ כל תרומת
הקדשים אשר ירימו בני ישראל
ליהוה נתתי לך ולבניך ולבנתיך
אתך לחק עולם ברית מלח עולם
הוא לפני יהוה לך ולזרעך אתך׃
ויאמר יהוה אל אהרן בארצם לא
תנחל וחלק לא יהיה לך בתוכם אני
חלקך ונחלתך בתוך בני ישראל׃
ולבני לוי הנה
נתתי כל מעשר בישראל לנחלה
חלף עבדתם אשר הם עבדים את
עבדת אהל מועד׃ ולא יקרבו עוד

בני ישראל אל אהל מועד לשאת
חטא למות׃ ועבד הלוי הוא את
עבדת אהל מועד והם ישאו עונם
חקת עולם לדרתיכם ובתוך בני
ישראל לא ינחלו נחלה׃ כי את מעשר
בני ישראל אשר ירימו ליהוה תרומה
נתתי ללוים לנחלה על כן אמרתי
להם בתוך בני ישראל לא ינחלו נחלה׃

וידבר יהוה אל משה לאמר׃ ואל
הלוים תדבר ואמרת אלהם כי
תקחו מאת בני ישראל את המעשר
אשר נתתי לכם מאתם בנחלתכם
והרמתם ממנו תרומת יהוה מעשר
מן המעשר׃ ונחשב לכם תרומתכם
כדגן מן הגרן וכמלאה מן היקב׃ כן
תרימו גם אתם תרומת יהוה מכל
מעשרתיכם אשר תקחו מאת בני
ישראל ונתתם ממנו את תרומת יהוה
לאהרן הכהן׃ מכל מתנתיכם תרימו את כל
תרומת יהוה מכל חלבו את מקדשו
ממנו׃ ואמרת אלהם בהרימכם את חלבו

ובתוך בני ישראל לא ינחלו נחלה ... ונחשב ב׳ וסימנ׳ לכם תרומתכם ונחשב ללוים כתבואת גרן וכתבואת יקב ... כל
קרי מעשרתיכם חס׳ בר מן חד מל׳ לראשיתיכם ולמעשרתיכם ... אך בכור ב׳ וסימנ׳ אשר יבכר ליי׳ בבהמה שור או בכור כשב או

למי נדה ל׳ למי מריבה ל׳ לחקת עולם ל׳ לאשר באהלן ל׳ ליום השלישי ל׳ לאשר הוא שם ל׳ למשכן העדות ל׳ למשכן קרח ל׳ לפתח אהלן ל׳ ס

מִמֶּנּוּ וְנֶחְשַׁב לַלְוִיִּם כִּתְבוּאַת גֹּרֶן
וְכִתְבוּאַת יָקֶב׃ וַאֲכַלְתֶּם אֹתוֹ בְּכָל
מָקוֹם אַתֶּם וּבֵיתְכֶם כִּי שָׂכָר הוּא לָכֶם
חֵלֶף עֲבֹדַתְכֶם בְּאֹהֶל מוֹעֵד׃ וְלֹא תִשְׂאוּ
עָלָיו חֵטְא בַּהֲרִימְכֶם אֶת חֶלְבּוֹ מִמֶּנּוּ
וְאֶת קָדְשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא תְחַלְּלוּ
וְלֹא תָמוּתוּ׃
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אַהֲרֹן לֵאמֹר׃
זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
לֵאמֹר דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ
אֵלֶיךָ פָרָה אֲדֻמָּה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין
בָּהּ מוּם אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עֹל׃
וּנְתַתֶּם אֹתָהּ אֶל אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא
אֹתָהּ אֶל מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְשָׁחַט אֹתָהּ
לְפָנָיו׃ וְלָקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן מִדָּמָהּ
בְּאֶצְבָּעוֹ וְהִזָּה אֶל נֹכַח פְּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד
מִדָּמָהּ שֶׁבַע פְּעָמִים׃ וְשָׂרַף אֶת
הַפָּרָה לְעֵינָיו אֶת עֹרָהּ וְאֶת בְּשָׂרָהּ
וְאֶת דָּמָהּ עַל פִּרְשָׁהּ יִשְׂרֹף׃ וְלָקַח
הַכֹּהֵן עֵץ אֶרֶז וְאֵזוֹב וּשְׁנִי תוֹלַעַת
וְהִשְׁלִיךְ אֶל תּוֹךְ שְׂרֵפַת הַפָּרָה׃
וְכִבֶּס בְּגָדָיו הַכֹּהֵן וְרָחַץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם

וְאַחַר יָבֹא אֶל הַמַּחֲנֶה וְטָמֵא הַכֹּהֵן
עַד הָעָרֶב׃ וְהַשֹּׂרֵף אֹתָהּ יְכַבֵּס בְּגָדָיו
בַּמַּיִם וְרָחַץ בְּשָׂרוֹ בַּמָּיִם וְטָמֵא עַד
הָעָרֶב׃ וְאָסַף אִישׁ טָהוֹר אֵת אֵפֶר
הַפָּרָה וְהִנִּיחַ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה בְּמָקוֹם
טָהוֹר וְהָיְתָה לַעֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לְמִשְׁמֶרֶת לְמֵי נִדָּה חַטָּאת הִוא׃
וְכִבֶּס הָאֹסֵף אֶת אֵפֶר הַפָּרָה אֶת
בְּגָדָיו וְטָמֵא עַד הָעָרֶב וְהָיְתָה לִבְנֵי
יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכָם לְחֻקַּת
עוֹלָם׃ הַנֹּגֵעַ בְּמֵת לְכָל נֶפֶשׁ אָדָם
וְטָמֵא שִׁבְעַת יָמִים׃ הוּא יִתְחַטָּא
בוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
יִטְהָר וְאִם לֹא יִתְחַטָּא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי
וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי לֹא יִטְהָר׃ כָּל הַנֹּגֵעַ
בְּמֵת בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר יָמוּת וְלֹא
יִתְחַטָּא אֶת מִשְׁכַּן יְהוָה טִמֵּא וְנִכְרְתָה
הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מֵי נִדָּה
לֹא זֹרַק עָלָיו טָמֵא יִהְיֶה עוֹד טֻמְאָתוֹ בוֹ׃
זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֹהֶל
כָּל הַבָּא אֶל הָאֹהֶל וְכָל אֲשֶׁר בָּאֹהֶל
יִטְמָא שִׁבְעַת יָמִים׃ וְכָל כְּלִי פָתוּחַ

תמותו ג׳ מל׳ בלש׳ וסימנ׳ ויאמנו דבריכם ופתח אהל מועד לא תחללו ולא תמותו ה׳ ס מן זאת חקת עד זאת התורה וטמא עד הערב ומן זאת
התורה עד ויצאו לכי ישדש׳ יטמא עד הערב ס ואסף ג׳ וסימנ׳ איש טהור את אפר הפרה ירד אל המקום ואסף ונשא נס לגוים ס
פתוח ד׳ וסימנ׳ וכל כלי פתוח אשפתו כקבר פתוח גרונם שרשי פתוח אלי מים ס

באהל ז׳ וסימנ׳ ויאמר הנה באהל זאת התורה אדם וירא ... מגישים ויעלו ויערך ... מקדש יי׳ ג וסימנ׳ ואיש אשר יטמא ולא יתחטא ולאלה תהיה תרומות עתה ... הנגעת ג בלש׳ וסימנ׳ והנפש הנגעת. כי נגעת עליהם הרעה בקיר השר ... ויאמרו לאמר ג

אשר אין צמיד פתיל עליו טמא
הוא׃ וכל אשר יגע על פני השדה
בחלל חרב או במת או בעצם אדם
או בקבר יטמא שבעת ימים׃
ולקחו לטמא מעפר שרפת
החטאת ונתן עליו מים חיים אל
כלי׃ ולקח אזוב וטבל במים איש
טהור והזה על האהל ועל כל
הכלים ועל הנפשות אשר היו שם
ועל הנגע בעצם או בחלל או במת
או בקבר׃ והזה הטהור על הטמא
ביום השלישי וביום השביעי
וחטאו ביום השביעי וכבס בגדיו
ורחץ במים וטהר בערב׃ ואיש
אשר יטמא ולא יתחטא ונכרתה
הנפש ההוא מתוך הקהל כי את
מקדש יהוה טמא מי נדה לא זרק
עליו טמא הוא׃ והיתה להם לחקת
עולם ומזה מי הנדה יכבס בגדיו
והנגע במי הנדה יטמא עד הערב׃
וכל אשר יגע בו הטמא יטמא
והנפש הנגעת תטמא עד הערב׃

פ

ויבאו בני ישראל כל העדה מדבר
צן בחדש הראשון וישב העם
בקדש ותמת שם מרים ותקבר
שם׃ ולא היה מים לעדה ויקהלו
על משה ועל אהרן׃ וירב העם עם
משה ויאמרו לאמר ולו גוענו
בגוע אחינו לפני יהוה׃ ולמה הבאתם
את קהל יהוה אל המדבר הזה למות
שם אנחנו ובעירנו׃ ולמה העליתנו
ממצרים להביא אתנו אל המקום
הרע הזה לא מקום זרע ותאנה וגפן
ורמון ומים אין לשתות׃ ויבא משה
ואהרן מפני הקהל אל פתח אהל
מועד ויפלו על פניהם וירא כבוד יהוה
אליהם׃
וידבר יהוה אל משה לאמר׃ קח את
המטה והקהל את העדה אתה ואהרן
אחיך ודברתם אל הסלע לעיניהם
ונתן מימיו והוצאת להם מים מן
הסלע והשקית את העדה ואת
בעירם׃ ויקח משה את המטה מלפני

וסימנ׳ אז ישיר משה ולו גוענו בגוע הננו עצמך ובשרך דמלכים ... והבאתם ג וסימנ׳ ולמה הבאתם את קהל ... חסר משוגעים אני ... והשקית ב בתו׳ מחלפ׳ בטעמ׳ חד מלרע וחד מלעיל וסימנ׳ והשקית את העדה והשקית ... כבן הירדן

המן ג׳ וסימנ׳ העץ אשר צויתיך המן הסלע הזה המן הגדול ... לעיני בני ישראל ג׳ בלי׳ וסימנ׳ כאש אכלת בראש ההר להקדישני לעיני בני ישראל וייטב הדבר בעיני בני ישראל ... מצאתנו ג׳ ב׳ פת׳ וא׳ קמ׳ וסימנ׳ כה אמר אחיך ולמה מצאתנו כל זאת אל ימעט לפניך

יהוה כאשר צוהו׃ ויקהלו משה
ואהרן את הקהל אל פני הסלע
ויאמר להם שמעו נא המרים המן
הסלע הזה נוציא לכם מים׃ וירם
משה את ידו ויך את הסלע במטהו
פעמים ויצאו מים רבים ותשת
העדה ובעירם׃ ויאמר
יהוה אל משה ואל אהרן יען לא
האמנתם בי להקדישני לעיני בני
ישראל לכן לא תביאו את הקהל
הזה אל הארץ אשר נתתי להם׃ המה
מי מריבה אשר רבו בני ישראל את
יהוה ויקדש בם׃

וישלח משה מלאכים
מקדש אל מלך אדום כה אמר
אחיך ישראל אתה ידעת את כל
התלאה אשר מצאתנו׃ וירדו
אבתינו מצרימה ונשב במצרים
ימים רבים וירעו לנו מצרים
ולאבתינו׃ ונצעק אל יהוה וישמע
קלנו וישלח מלאך ויצאנו ממצרים
והנה אנחנו בקדש עיר קצה גבולך׃

נעברה נא בארצך לא נעבר בשדה
ובכרם ולא נשתה מי באר דרך המלך
נלך לא נטה ימין ושמאול עד אשר
נעבר גבלך׃ ויאמר אליו אדום לא
תעבר בי פן בחרב אצא לקראתך׃
ויאמרו אליו בני ישראל במסלה
נעלה ואם מימיך נשתה אני ומקני
ונתתי מכרם רק אין דבר ברגלי
אעברה׃ ויאמר לא תעבר ויצא
אדום לקראתו בעם כבד וביד
חזקה׃ וימאן אדום נתן את ישראל
עבר בגבלו ויט ישראל מעליו׃

ויסעו מקדש ויבאו בני ישראל
כל העדה הר ההר׃ ויאמר יהוה אל
משה ואל אהרן בהר ההר על גבול
ארץ אדום לאמר׃ יאסף אהרן אל
עמיו כי לא יבא אל הארץ אשר
נתתי לבני ישראל על אשר מריתם
את פי למי מריבה׃ קח את אהרן
ואת אלעזר בנו והעל אתם הר ההר׃
והפשט את אהרן את בגדיו והלבשתם

מכרם ג׳ וסימנ׳ ואם מימיך נשתה על מכרם בכסף ביום מכרם ציד חד בתו׳ וחד בנב׳ וחד בכתו׳ ... הר ההר ה׳ וסימנ׳ ויסעו מקדש ... ויעלו אל הר ההר ויעל אהרן הכהן ... והלבשתם ב׳ וסימנ׳ ... ואת בניו את אלעזר בנו

את אלעזר בנו ואהרן יאסף ומת
שם׃ ויעש משה כאשר צוה יהוה
ויעלו אל הר ההר לעיני כל העדה׃
ויפשט משה את אהרן את בגדיו
וילבש אתם את אלעזר בנו וימת
אהרן שם בראש ההר וירד משה
ואלעזר מן ההר׃ ויראו כל העדה
כי גוע אהרן ויבכו את אהרן שלשים
יום כל בית ישראל׃

21 וישמע הכנעני מלך
ערד ישב הנגב כי בא ישראל דרך
האתרים וילחם בישראל וישב
ממנו שבי׃ וידר ישראל נדר
ליהוה ויאמר אם נתן תתן את העם
הזה בידי והחרמתי את עריהם׃
וישמע יהוה בקול ישראל ויתן את
הכנעני ויחרם אתהם ואת עריהם
ויקרא שם המקום חרמה׃

ויסעו מהר ההר דרך ים סוף לסבב
את ארץ אדום ותקצר נפש העם
בדרך׃ וידבר העם באלהים ובמשה
למה העליתנו ממצרים למות
במדבר כי אין לחם ואין מים ונפשנו
קצה בלחם הקלקל׃ וישלח יהוה
בעם את הנחשים השרפים וינשכו
את העם וימת עם רב מישראל׃
ויבא העם אל משה ויאמרו חטאנו
כי דברנו ביהוה ובך התפלל אל יהוה
ויסר מעלינו את הנחש ויתפלל
משה בעד העם׃ ויאמר יהוה אל
משה עשה לך שרף ושים אתו
על נס והיה כל הנשוך וראה אתו וחי׃
ויעש משה נחש נחשת וישמהו
על הנס והיה אם נשך הנחש את איש
והביט אל נחש הנחשת וחי׃ ויסעו
בני ישראל ויחנו באבת׃ ויסעו מאבת
ויחנו בעיי העברים במדבר אשר
על פני מואב ממזרח השמש׃ משם
נסעו ויחנו בנחל זרד׃ משם נסעו
ויחנו מעבר ארנון אשר במדבר
היצא מגבל האמרי כי ארנון גבול
מואב בין מואב ובין האמרי׃ על
כן יאמר בספר מלחמת יהוה את

עלי ו וסימנ׳ עלי באר עלי לשלום עלי לביתך עילם צורי מרי על הרגבות עלי לך עלי הלבנון עלי גלעד וקחי צרי ׃ — סיחון ו מל׳ בתו׳ וסימ׳
תבנה ותכונן למלך אמרי סיחון ואשלח מלאכים ועשה יוי להם ׃ — נלחם יג בת וסימנ׳ כי חשבון עיר סיחון ועתה הטוב טוב

והב בסופה ואת הנחלים ארנון׃
ואשד הנחלים אשר נטה לשבת
ער ונשען לגבול מואב׃ ומשם
בארה הוא הבאר אשר אמר יהוה
למשה אסף את העם ואתנה להם
מים׃ אז ישיר
ישראל את השירה הזאת עלי באר
ענו לה׃ באר חפרוה שרים כרוה
נדיבי העם במחקק במשענתם
וממדבר מתנה׃ וממתנה נחליאל
ומנחליאל במות׃ ומבמות הגיא
אשר בשדה מואב ראש הפסגה
ונשקפה על פני הישימן׃

וישלח ישראל מלאכים אל סיחן
מלך האמרי לאמר׃ אעברה
בארצך לא נטה בשדה ובכרם לא
נשתה מי באר בדרך המלך נלך
עד אשר נעבר גבלך׃ ולא נתן סיחן
את ישראל עבר בגבלו ויאסף סיחן
את כל עמו ויצא לקראת ישראל
המדברה ויבא יהצה וילחם בישראל׃

ויכהו ישראל לפי חרב ויירש את
ארצו מארנן עד יבק עד בני עמון
כי עז גבול בני עמון׃ ויקח ישראל
את כל הערים האלה וישב ישראל
בכל ערי האמרי בחשבון ובכל
בנתיה׃ כי חשבון עיר סיחן מלך
האמרי הוא והוא נלחם במלך מואב
הראשון ויקח את כל ארצו מידו עד
ארנן׃ על כן יאמרו המשלים באו
חשבון תבנה ותכונן עיר סיחון׃ כי
אש יצאה מחשבון להבה מקרית
סיחן אכלה ער מואב בעלי במות
ארנן׃ אוי לך מואב אבדת עם כמוש
נתן בניו פליטם ובנתיו בשבית
למלך אמרי סיחון׃ ונירם אבד
חשבון עד דיבן ונשים עד נפח
אשר עד מידבא׃ וישב ישראל
בארץ האמרי׃ וישלח משה לרגל
את יעזר וילכדו בנתיה ויירש את
האמרי אשר שם׃ ויפנו ויעלו דרך
הבשן ויצא עוג מלך הבשן לקראתם
הוא וכל עמו למלחמה אדרעי׃

אתה אשר נלחם אבי בהדדעזר והבירו ירבעם קדמאה יואש יהואש ובמלחמות תכניא ויהפך להם ויהי בזוד אלהים והוא נלחם ריש פיסוק ׃ —
ולא נתן ד׳ וסימנ׳ סיחון את ישראל יוי לכם לב לדעת למוט רגלינו ולא נתן תפלה ׃ — עז ב בתו׳ וסימנ׳ כי עז גבול אפס כי עז

כל אורי ערבית בערבת חס במא מ״ל וסימ׳ ויחנו בערבות וכל קרי׳ כות במא חס ׃ — ׃ בלק בן צפור ה׳ בקרי׳ דכו׳ וסימנ׳ וירא
בלק כלחך השור את ירק ויאמר בלעם אל האלהים אל נא תמנע מהלך אלי ויקם בלק בן צפור דיהושע והד ועתה הטוב טוב אתה מבלק בן צפור ׃ —

ויאמר יהוה אל משה אל תירא
אתו כי בידך נתתי אתו ואת כל עמו
ואת ארצו ועשית לו כאשר עשית
לסיחן מלך האמרי אשר יושב
בחשבון׃ ויכו אתו ואת בניו ואת
כל עמו עד בלתי השאיר לו שריד
ויירשו את ארצו׃ ויסעו בני ישראל 22
ויחנו בערבות מואב מעבר לירדן
ירחו׃ וירא
בלק בן צפור את כל אשר עשה
ישראל לאמרי׃ ויגר מואב מפני
העם מאד כי רב הוא ויקץ מואב
מפני בני ישראל׃ ויאמר מואב אל
זקני מדין עתה ילחכו הקהל את
כל סביבתינו כלחך השור את ירק
השדה ובלק בן צפור מלך למואב
בעת ההוא׃ וישלח מלאכים אל
בלעם בן בעור פתורה אשר על
הנהר ארץ בני עמו לקרא לו
לאמר הנה עם יצא ממצרים הנה
כסה את עין הארץ והוא ישב ממלי׃
ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה

כי עצום הוא ממני אולי אוכל
נכה בו ואגרשנו מן הארץ כי
ידעתי את אשר תברך מברך ואשר
תאר יואר׃ וילכו זקני מואב וזקני
מדין וקסמים בידם ויבאו אל
בלעם וידברו אליו דברי בלק׃ ויאמר
אליהם לינו פה הלילה והשבתי
אתכם דבר כאשר ידבר יהוה אלי
וישבו שרי מואב עם בלעם׃ ויבא
אלהים אל בלעם ויאמר מי האנשים
האלה עמך׃ ויאמר בלעם אל
האלהים בלק בן צפר מלך מואב
שלח אלי׃ הנה העם היצא ממצרים
ויכס את עין הארץ עתה לכה
קבה לי אתו אולי אוכל להלחם בו
וגרשתיו׃ ויאמר אלהים אל בלעם
לא תלך עמהם לא תאר את העם
כי ברוך הוא׃ ויקם בלעם בבקר
ויאמר אל שרי בלק לכו אל ארצכם
כי מאן יהוה לתתי להלך עמכם׃
ויקומו שרי מואב ויבאו אל בלק
ויאמרו מאן בלעם הלך עמנו׃

תאר ג׳ וסימנ׳ אלהים לא תקלל ואשר תאר יואר לא תאר את העם כי ברוך הוא ׃ — ׃ כל פרש׳ שרי מואב במ׳ ב׳ שרי בלק וסימנ׳ לכו אל
ארצכם ותפש את הדבר אשר אדבר אליך ׃ — ׃ לתתי ב׳ וסימנ׳ כי מאן יי׳ לתתי להלך עמכם לתתי לו בשדה ׃ —

ואך ג̇ ב̇ ריש פס̇ וחד אמצע פס̇ וסימנ̇ ואך את דמכם לנפשתיכם ואך אם טמאה ואך את הדבר אשר אדבר אליך ותט ג̇
וסימנ̇ האתון מן הדרך לפני זה שלש רגלים אשורנו מני ארחך וישתחו לאפיו ג̇ וסימנ̇ ויצא יוסף אתם מעם

ויסף עוד בלק שלח שרים רבים
ונכבדים מאלה: ויבאו אל בלעם
ויאמרו לו כה אמר בלק בן צפור
אל נא תמנע מהלך אלי: כי כבד
אכבדך מאד וכל אשר תאמר אלי
אעשה ולכה נא קבה לי את העם
הזה: ויען בלעם ויאמר אל עבדי
בלק אם יתן לי בלק מלא ביתו כסף
וזהב לא אוכל לעבר את פי יהוה
אלהי לעשות קטנה או גדולה:
ועתה שבו נא בזה גם אתם הלילה
ואדעה מה יסף יהוה דבר עמי: ויבא
אלהים אל בלעם לילה ויאמר לו
אם לקרא לך באו האנשים קום לך
אתם ואך את הדבר אשר אדבר
אליך אתו תעשה: ויקם בלעם בבקר
ויחבש את אתנו וילך עם שרי
מואב: ויחר אף אלהים כי הולך הוא
ויתיצב מלאך יהוה בדרך לשטן
לו והוא רכב על אתנו ושני נעריו
עמו: ותרא האתון את מלאך יהוה
נצב בדרך וחרבו שלופה בידו ותט

האתון מן הדרך ותלך בשדה ויך
בלעם את האתון להטתה הדרך:
ויעמד מלאך יהוה במשעול
הכרמים גדר מזה וגדר מזה: ותרא
האתון את מלאך יהוה ותלחץ אל
הקיר ותלחץ את רגל בלעם אל
הקיר ויסף להכתה: ויוסף מלאך
יהוה עבור ויעמד במקום צר אשר
אין דרך לנטות ימין ושמאול: ותרא
האתון את מלאך יהוה ותרבץ תחת
בלעם ויחר אף בלעם ויך את האתון
במקל: ויפתח יהוה את פי האתון
ותאמר לבלעם מה עשיתי לך כי
הכיתני זה שלש רגלים: ויאמר
בלעם לאתון כי התעללת בי לו יש
חרב בידי כי עתה הרגתיך: ותאמר
האתון אל בלעם הלוא אנכי אתנך
אשר רכבת עלי מעודך עד היום הזה
ההסכן הסכנתי לעשות לך כה:
ויאמר לא: ויגל יהוה את עיני בלעם
וירא את מלאך יהוה נצב בדרך
וחרבו שלפה בידו ויקד וישתחו

וזעג̇ דסמ̇ ב̇ ל̇ קבה מסך את בלעם עיני את ושני וסימנ̇ ב̇ ויגל אחימעץ ויקרא בלעם עיני את יי̇ ויגל ברכין
וסימנ̇ כי כבד אכבדך מאד וכל אשר אולי אוכל להלחם בו וגרשתיו ותלחץ ל̇ ותלחץ ל̇ ותרבץ ל̇

ואותה ד׳ ג׳ מל׳ וחד חס׳ וסימנ׳ ואותה נתן לכם ואותה החייתי ואותה לא יראה בחרב הרגו ׃ האמנם ד׳ וסימנ׳ לא
אוכל כבדך כי האמנם ישב אלהים וחבירו אלם צדק וחד האף אמנם ׃ ערכתי ג׳ וסימנ׳ ויקר אלהים אל בלעם ערכתי נר׳

לאפיו׃ ויאמר אליו מלאך יהוה על
מה הכית את אתנך זה שלוש רגלים
הנה אנכי יצאתי לשטן כי ירט
הדרך לנגדי׃ ותראני האתון ותט
לפני זה שלש רגלים אולי נטתה
מפני כי עתה גם אתכה הרגתי
ואותה החייתי׃ ויאמר בלעם אל
מלאך יהוה חטאתי כי לא ידעתי
כי אתה נצב לקראתי בדרך ועתה
אם רע בעיניך אשובה לי׃ ויאמר
מלאך יהוה אל בלעם לך עם
האנשים ואפס את הדבר אשר
אדבר אליך אתו תדבר וילך בלעם
עם שרי בלק׃ וישמע בלק כי בא
בלעם ויצא לקראתו אל עיר מואב
אשר על גבול ארנן אשר בקצה
הגבול׃ ויאמר בלק אל בלעם הלא
שלח שלחתי אליך לקרא לך
למה לא הלכת אלי האמנם לא
אוכל כבדך׃ ויאמר בלעם אל
בלק הנה באתי אליך עתה היכל
אוכל דבר מאומה הדבר אשר ישים

אלהים בפי אתו אדבר׃ וילך בלעם
עם בלק ויבאו קרית חצות׃ ויזבח
בלק בקר וצאן וישלח לבלעם
ולשרים אשר אתו׃ ויהי בבקר
ויקח בלק את בלעם ויעלהו במות
23 בעל וירא משם קצה העם׃ ויאמר
בלעם אל בלק בנה לי בזה שבעה
מזבחת והכן לי בזה שבעה פרים
ושבעה אילים׃ ויעש בלק כאשר
דבר בלעם ויעל בלק ובלעם פר
ואיל במזבח׃ ויאמר בלעם לבלק
התיצב על עלתך ואלכה אולי
יקרה יהוה לקראתי ודבר מה
יראני והגדתי לך וילך שפי׃ ויקר
אלהים אל בלעם ויאמר אליו את שבעת
המזבחת ערכתי ואעל פר ואיל
במזבח׃ וישם יהוה דבר בפי בלעם
ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר׃
וישב אליו והנה נצב על עלתו
הוא וכל שרי מואב׃ וישא משלו
ויאמר מן ארם ינחני בלק מלך
מואב מהררי קדם לכה ארה לי

למשיחי הנה נא ערכתי משפט ׃ מן ארם ג׳ וסימנ׳ ינחני בלק ויראו בני עמון כי בו דדברי ימים ׃ תמות ג׳ חס׳ וסימנ׳ נפשי מות
ישרים עם פלשתים תמות בנער נפשם חד כתו׳ וחד בנביא׳ וחד בכתו׳ ׃ מהררי ג׳ וסימנ׳ קדם מהררי נשף מהררי נמרים

אל ראש ב וסימנ׳ ויקחהו שדה צפים ויעלה אחאב וכל ההר דרכות במה על ראש ° —— ° לבדד ג וסימנ׳ הן עם לבדד שוכני כי
אתה יי׳ לבדד ° —— ° לך ג חס בל״ש הליכה וסימנ׳ לך נא אתי לך וכקרבה לך ונתראה פנים דדברי ימים ° —— °

יעקב ולכה זעמה ישראל: מה
אקב לא קבה אל ומה אזעם לא
זעם יהוה: כי מראש צרים אראנו
ומגבעות אשורנו הן עם לבדד
ישכן ובגוים לא יתחשב: מי מנה
עפר יעקב ומספר את רבע ישראל
תמת נפשי מות ישרים ותהי אחריתי
כמהו: ויאמר בלק אל בלעם מה
עשית לי לקב איבי לקחתיך והנה
ברכת ברך: ויען ויאמר הלא את
אשר ישים יהוה בפי אתו אשמר
לדבר: ויאמר אליו בלק לך נא
אתי אל מקום אחר אשר תראנו
משם אפס קצהו תראה וכלו לא
תראה וקבנו לי משם: ויקחהו שדה
צפים אל ראש הפסגה ויבן שבעה
מזבחת ויעל פר ואיל במזבח:
ויאמר אל בלק התיצב כה על
עלתך ואנכי אקרה כה: ויקר יהוה
אל בלעם וישם דבר בפיו ויאמר
שוב אל בלק וכה תדבר: ויבא אליו
והנו נצב על עלתו ושרי מואב

אתו ויאמר לו בלק מה דבר יהוה:
וישא משלו ויאמר קום בלק
ושמע האזינה עדי בנו צפר: לא
איש אל ויכזב ובן אדם ויתנחם ההוא
אמר ולא יעשה ודבר ולא יקימנה:
הנה ברך לקחתי וברך ולא אשיבנה:
לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל
בישראל יהוה אלהיו עמו ותרועת
מלך בו: אל מוציאם ממצרים
כתועפת ראם לו: כי לא נחש ביעקב
ולא קסם בישראל כעת יאמר
ליעקב ולישראל מה פעל אל: הן
עם כלביא יקום וכארי יתנשא לא
ישכב עד יאכל טרף ודם חללים
ישתה: ויאמר בלק אל בלעם גם
קב לא תקבנו גם ברך לא תברכנו:
ויען בלעם ויאמר אל בלק הלא
דברתי אליך לאמר כל אשר ידבר
יהוה אתו אעשה: ויאמר בלק אל
בלעם לכה נא אקחך אל מקום אחר
אולי יישר בעיני האלהים וקבתו
לי משם: ויקח בלק את בלעם

יישר ג מל׳ וסימנ׳ בעיני האלהים אבשלום יחזקיהו ° —— ° כתועפת ג חס בל״ש וסימנ׳ ראם לו ראם לו כתועפת הרים לו
וחד כסף תועפת לו ° —— ° אותה ב מל׳ בתו בל״ש וסימנ׳ ואותה החייתי ואת הניא אביה אותה ושא׳ חס ° ——

ראש הפעור הנשקף על פני הישימן:
ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בזה
שבעה מזבחת והכן לי בזה
שבעה פרים ושבעה אילים: ויעש
בלק כאשר אמר בלעם ויעל פר
24 ואיל במזבח: וירא בלעם כי טוב
בעיני יהוה לברך את ישראל ולא
הלך כפעם בפעם לקראת נחשים
וישת אל המדבר פניו: וישא בלעם
את עיניו וירא את ישראל שכן
לשבטיו ותהי עליו רוח אלהים:
וישא משלו ויאמר נאם בלעם
בנו בער ונאם הגבר שתם העין:
נאם שמע אמרי אל אשר מחזה
שדי יחזה נפל וגלוי עינים: מה
טבו אהליך יעקב משכנתיך ישראל:
כנחלים נטיו כגנת עלי נהר כאהלים
נטע יהוה כארזים עלי מים: יזל
מים מדליו וזרעו במים רבים
וירם מאגג מלכו ותנשא מלכתו:
אל מוציאו ממצרים כתועפת
ראם לו יאכל גוים צריו ועצמתיהם

יגרם וחציו ימחץ: כרע שכב
כארי וכלביא מי יקימנו מברכיך
ברוך וארריך ארור: ויחר אף בלק
אל בלעם ויספק את כפיו ויאמר
בלק אל בלעם לקב איבי קראתיך
והנה ברכת ברך זה שלש פעמים:
ועתה ברח לך אל מקומך אמרתי
כבד אכבדך והנה מנעך יהוה
מכבוד: ויאמר בלעם אל בלק
הלא גם אל מלאכיך אשר שלחת
אלי דברתי לאמר: אם יתן לי בלק
מלא ביתו כסף וזהב לא אוכל לעבר
את פי יהוה לעשות טובה או רעה
מלבי אשר ידבר יהוה אתו אדבר:
ועתה הנני הולך לעמי לכה איעצך
אשר יעשה העם הזה לעמך באחרית
הימים: וישא משלו ויאמר נאם
בלעם בנו בער ונאם הגבר שתם
העין: נאם שמע אמרי אל וידע
דעת עליון מחזה שדי יחזה נפל
וגלוי עינים: אראנו ולא עתה אשורנו
ולא קרוב דרך כוכב מיעקב וקם

ולא הלך ג וסימנ' כפעם בפעם בדרך יי' יהושפט ... כפעם בפעם ו וסימנ' ולא הלך כפעם ואנער הנתקו מן העיר ודעלויה ויהי שמוא' וישב המלך על מושבו ... מלכתו ג חס וסימנ' ותנשא מלכתו ותכן מלכתו ויהי בשנת מלכתו דירמיה

איעצך ב וסימנ' ועתה שמע בקולי איעצך ועתה הנני הולך לעמי וכי איעצך לא תשמע אלי ... וקרקר ל בקרקר ל כוכב ל ומחץ ל
מה טבו ב וסימנ' אהליך יעקב משכנתיך ישראל מה טבו דודיך מיין ... נטיו ל וב' נטיו

ראשית כה וסימנ׳ ממרלתו בבל ראשית בכורי ותבי קרבן קצירכם ערסותיכם גוים עמלק ראשית דגנך אונו ר״פ פרי האדמה
וירא ראשית לו ראשית החרם קדש ישראל קשת עולם משאותיכם ולא ימכרון הוי השאננים חטאת היא ויך כל בכור וחב

שבט מישראל ומחץ פאתי מואב
וקרקר כל בני שת: והיה אדום
ירשה והיה ירשה שעיר איביו
וישראל עשה חיל: וירד מיעקב
והאביד שריד מעיר: וירא את
עמלק וישא משלו ויאמר ראשית
גוים עמלק ואחריתו עדי אבד:
וירא את הקיני וישא משלו ויאמר
איתן מושבך ושים בסלע קנך:
כי אם יהיה לבער קין עד מה אשור
תשבך: וישא משלו ויאמר אוי
מי יחיה משמו אל: וצים מיד כתים
וענו אשור וענו עבר וגם הוא עדי
אבד: ויקם בלעם וילך וישב למקמו
וגם בלק הלך לדרכו:
וישב ישראל בשטים ויחל העם
לזנות אל בנות מואב: ותקראן לעם
לזבחי אלהיהן ויאכל העם וישתחוו
לאלהיהן: ויצמד ישראל לבעל
פעור ויחר אף יהוה בישראל: ויאמר
יהוה אל משה קח את כל ראשי
העם והוקע אותם ליהוה נגד השמש

25

וישב חרון אף יהוה מישראל:
ויאמר משה אל שפטי ישראל
הרגו איש אנשיו הנצמדים לבעל
פעור: והנה איש מבני ישראל
בא ויקרב אל אחיו את המדינית
לעיני משה ולעיני כל עדת בני
ישראל והמה בכים פתח אהל מועד:
וירא פינחס בן אלעזר בן אהרן
הכהן ויקם מתוך העדה ויקח רמח
בידו: ויבא אחר איש ישראל אל
הקבה וידקר את שניהם את איש
ישראל ואת האשה אל קבתה ותעצר
המגפה מעל בני ישראל: ויהיו המתים
במגפה ארבעה ועשרים אלף:

קד פס סימן מגוח

וידבר יהוה אל משה לאמר: פינחס
בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב
את חמתי מעל בני ישראל בקנאו
את קנאתי בתוכם ולא כליתי את
בני ישראל בקנאתי: לכן אמר הנני
נתן לו את בריתי שלום: והיתה לו
ולזרעו אחריו ברית כהנת עולם

ראשית דרכי אל יראת יי פוטר מים ראשית מדון ראשית חכמה יראת יי קנני ראשית דרכו ראשית עריסותינו טוב הקצה ל
סבה ל נסבה ל בעקבה ל מארבה ל לכן אמר ב וסימנ׳ לבני ישראל אני יי לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום

תחת אשר קנא לאלהיו ויכפר על
בני ישראל: ושם איש ישראל
המכה אשר הכה את המדינית
זמרי בן סלוא נשיא בית אב לשמעני:
ושם האשה המכה המדינית כזבי
בת צור ראש אמות בית אב במדין
הוא:

וידבר יהוה אל משה לאמר: צרור
את המדינים והכיתם אותם: כי
צררים הם לכם בנכליהם אשר
נכלו לכם על דבר פעור ועל דבר
כזבי בת נשיא מדין אחתם המכה
ביום המגפה על דבר פעור: ויהי
אחרי המגפה

ויאמר יהוה אל משה ואל אלעזר
בן אהרן הכהן לאמר: שאו את
ראש כל עדת בני ישראל מבן
עשרים שנה ומעלה לבית אבתם
כל יצא צבא בישראל: וידבר משה
ואלעזר הכהן אתם בערבת מואב
על ירדן ירחו לאמר: מבן עשרים
שנה ומעלה כאשר צוה יהוה את

משה ובני ישראל היצאים מארץ
מצרים: ראובן בכור ישראל בני
ראובן חנוך משפחת החנכי לפלוא
משפחת הפלאי: לחצרן משפחת
החצרוני לכרמי משפחת הכרמי:
אלה משפחת הראובני ויהיו פקדיהם
שלשה וארבעים אלף ושבע מאות
ושלשים: ובני פלוא אליאב: ובני
אליאב נמואל ודתן ואבירם הוא
דתן ואבירם קרואי העדה אשר
הצו על משה ועל אהרן בעדת
קרח בהצתם על יהוה: ותפתח הארץ
את פיה ותבלע אתם ואת קרח במות
העדה באכל האש את חמשים
ומאתים איש ויהיו לנס: ובני קרח
לאמתו: בני
שמעון למשפחתם לנמואל משפחת
הנמואלי לימין משפחת הימיני
ליכין משפחת היכיני: לזרח משפחת
הזרחי לשאול משפחת השאולי:
אלה משפחת השמעני שנים ועשרים
אלף ומאתים: בני גד

וחד קרואי חס דויקח קרח ... הכה ג׳ וסימנ׳ ושם איש ישראל ושבתם מאחריו הכה אפרים הוכה כעשב בתרא מל׳ וחד והכה
ומת חד בתורה וחד בנביא וחד בכתובים ... צרור ל׳ צדור ל׳ מתוק ל׳ מתוק ל׳ מוצאת ל׳ מוצאת ל׳ משוח ל׳ משוח

למשפחתם לצפון משפחת הצפוני
לחגי משפחת החגי לשוני משפחת
השוני: לאזני משפחת האזני לערי
משפחת הערי: לארוד משפחת
הארודי לאראלי משפחת האראלי:
אלה משפחת בני גד לפקדיהם
ארבעים אלף וחמש מאות:
בני יהודה ער ואונן
וימת ער ואונן בארץ כנען: ויהיו
בני יהודה למשפחתם לשלה משפחת
השלני לפרץ משפחת הפרצי לזרח
משפחת הזרחי: ויהיו בני פרץ
לחצרן משפחת החצרני לחמול
משפחת החמולי: אלה משפחת
יהודה לפקדיהם ששה ושבעים אלף
וחמש מאות: בני
יששכר למשפחתם תולע משפחת
התולעי לפוה משפחת הפוני לישוב
משפחת הישבי לשמרן משפחת
השמרני: אלה משפחת יששכר
לפקדיהם ארבעה וששים אלף
ושלש מאות: בני

זבולן למשפחתם לסרד משפחת
הסרדי לאלון משפחת האלני
ליחלאל משפחת היחלאלי: אלה
משפחת הזבולני לפקדיהם ששים
אלף וחמש מאות: בני
יוסף למשפחתם מנשה ואפרים:
בני מנשה למכיר משפחת המכירי
ומכיר הוליד את גלעד לגלעד
משפחת הגלעדי: אלה בני גלעד
איעזר משפחת האיעזרי לחלק
משפחת החלקי: ואשריאל משפחת
האשריאלי ושכם משפחת השכמי:
ושמידע משפחת השמידעי וחפר
משפחת החפרי: וצלפחד בן חפר
לא היו לו בנים כי אם בנות ושם
בנות צלפחד מחלה ונעה חגלה
מלכה ותרצה: אלה משפחת מנשה
ופקדיהם שנים וחמשים אלף ושבע
מאות: אלה בני
אפרים למשפחתם לשותלח משפחת
השתלחי לבכר משפחת הבכרי לתחן
משפחת התחני: ואלה בני שותלח

הבלעי ל̇ הבריעי ל̇ התולעי ל̇ והמשרעי ל̇ הפיעי ל̇ תקרעי ל̇ תריעי ל̇ ותכבצעי ל̇ ורבעי ל̇ ואזרועי ל̇ ומודעי ל̇ השמידעי ל̇ כול לית כות
ואלף ב̇ וסימנ̇ אלה פקודי בני ישראל ויהי שירו וכ̇ ואלף וסימנ̇ וכסף פקודי העדה שש רבוא ט̇ יתן ג̇ וסימנ̇ פים על זרע

לערן משפחת הערני: אלה
משפחת בני אפרים לפקדיהם שנים
ושלשים אלף וחמש מאות אלה בני
יוסף למשפחתם:
בני בנימן למשפחתם
לבלע משפחת הבלעי לאשבל
משפחת האשבלי לאחירם משפחת
האחירמי: לשפופם משפחת
השופמי לחופם משפחת החופמי:
ויהיו בני בלע ארד ונעמן משפחת
הארדי לנעמן משפחת הנעמי:
אלה בני בנימן למשפחתם ופקדיהם
חמשה וארבעים אלף ושש מאות:
אלה בני דן
למשפחתם לשוחם משפחת השוחמי
אלה משפחת דן למשפחתם: כל
משפחת השוחמי לפקדיהם ארבעה
וששים אלף וארבע מאות:
בני אשר למשפחתם
לימנה משפחת הימנה לישוי משפחת
הישוי לבריעה משפחת הבריעי:
לבני בריעה לחבר משפחת החברי

למלכיאל משפחת המלכיאלי:
ושם בת אשר שרח: אלה משפחת
בני אשר לפקדיהם שלשה וחמשים
אלף וארבע מאות: בני
נפתלי למשפחתם ליחצאל משפחת
היחצאלי לגוני משפחת הגוני: ליצר
משפחת היצרי לשלם משפחת
השלמי: אלה משפחת נפתלי
למשפחתם ופקדיהם חמשה
וארבעים אלף וארבע מאות: אלה
פקודי בני ישראל שש מאות אלף
ואלף שבע מאות ושלשים:

וידבר יהוה אל משה לאמר: לאלה
תחלק הארץ בנחלה במספר שמות:
לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעיט
נחלתו איש לפי פקדיו יתן נחלתו:
אך בגורל יחלק את הארץ לשמות
מטות אבתם ינחלו: על פי הגורל
תחלק נחלתו בין רב למעט:
ואלה פקודי הלוי
למשפחתם לגרשון משפחת הגרשני

לרב תרבה מצאנו לבו אבישג יתן לעבדיך לאחזה סבור תחתיה וחד ויתן השאולי ל̇ והאשתאולי ל̇ לעזיאלי ל̇ ולנפתלי
ל̇ אוי לי ל̇ חכלילי ל̇ האראלי ל̇ היחלאלי ל̇ האשראלי ל̇ האשבלי המלכיאלי ל̇ היחצאלי ל̇ הירחמאלי ל̇ ולקוזל

לקהת משפחת הקהתי למררי
משפחת המררי אלה משפחת
לוי משפחת הלבני משפחת החברני
משפחת המחלי משפחת המושי
משפחת הקרחי וקהת הולד את
עמרם ושם אשת עמרם יוכבד
בת לוי אשר ילדה אתה ללוי במצרים
ותלד לעמרם את אהרן ואת משה
ואת מרים אחתם ויולד לאהרן
את נדב ואת אביהוא את אלעזר ואת
איתמר וימת נדב ואביהוא בהקריבם
אש זרה לפני יהוה ויהיו פקדיהם
שלשה ועשרים אלף כל זכר מבן
חדש ומעלה כי לא התפקדו בתוך
בני ישראל כי לא נתן להם נחלה
בתוך בני ישראל אלה פקודי
משה ואלעזר הכהן אשר פקדו
את בני ישראל בערבת מואב על
ירדן ירחו ובאלה לא היה איש
מפקודי משה ואהרן הכהן אשר
פקדו את בני ישראל במדבר סיני
כי אמר יהוה להם מות ימתו במדבר

ולא נותר מהם איש כי אם כלב
בן יפנה ויהושע בן נון
ותקרבנה בנות צלפחד
בן חפר בן גלעד בן מכיר בן מנשה
למשפחת מנשה בן יוסף ואלה
שמות בנתיו מחלה נעה וחגלה
ומלכה ותרצה ותעמדנה לפני
משה ולפני אלעזר הכהן ולפני
הנשיאם וכל העדה פתח אהל מועד
לאמר אבינו מת במדבר והוא לא
היה בתוך העדה הנועדים על יהוה
בעדת קרח כי בחטאו מת ובנים לא
היו לו למה יגרע שם אבינו מתוך
משפחתו כי אין לו בן תנה לנו אחזה
בתוך אחי אבינו ויקרב משה את
משפטן לפני יהוה
ויאמר יהוה אל משה לאמר כן בנות
צלפחד דברת נתן תתן להם אחזת
נחלה בתוך אחי אביהם והעברת את
נחלת אביהן להן ואל בני ישראל
תדבר לאמר איש כי ימות ובן אין לו
והעברתם את נחלתו לבתו ואם אין

עמיך ד מל בתו ב לש וסימנ לא תלך רכיל בעמיך ונאספת אל עמיך אחר תאסף אל עמיך והאסף אל עמיך גם אתה
כן וסימנ ויפלו על פניהם יפקד יי אלהי הרוחת וזריתים לכל הרחות כת ושאר מל דמל הרוחת ב כת
עדת יי ד בלש וסימנ כצאן

לו בת ונתתם את נחלתו לאחיו ואם
אין לו אחים ונתתם את נחלתו
לאחי אביו ואם אין אחים לאביו
ונתתם את נחלתו לשארו הקרב
אליו ממשפחתו וירש אתה והיתה
לבני ישראל לחקת משפט כאשר
צוה יהוה את משה
ויאמר יהוה אל משה עלה אל הר
העברים הזה וראה את הארץ אשר
נתתי לבני ישראל וראיתה אתה
ונאספת אל עמיך גם אתה כאשר
נאסף אהרן אחיך כאשר מריתם
פי במדבר צן במריבת העדה
להקדישני במים לעיניהם הם מי
מריבת קדש מדבר צן
וידבר משה אל יהוה
לאמר יפקד יהוה אלהי הרוחת לכל
בשר איש על העדה אשר יצא
לפניהם ואשר יבא לפניהם ואשר
יוציאם ואשר יביאם ולא תהיה
עדת יהוה כצאן אשר אין להם רעה
ויאמר יהוה אל משה קח לך את

יהושע בן נון איש אשר רוח בו
וסמכת את ידך עליו והעמדת
אתו לפני אלעזר הכהן ולפני כל העדה
וצויתה אתו לעיניהם ונתתה מהודך
עליו למען ישמעו כל עדת בני
ישראל ולפני אלעזר הכהן יעמד
ושאל לו במשפט האורים לפני
יהוה על פיו יצאו ועל פיו יבאו הוא
וכל בני ישראל אתו וכל העדה
ויעש משה כאשר צוה יהוה אתו
ויקח את יהושע ויעמדהו לפני
אלעזר הכהן ולפני כל העדה
ויסמך את ידיו עליו ויצוהו כאשר דבר
יהוה ביד משה
וידבר יהוה אל משה לאמר צו את
בני ישראל ואמרת אלהם את
קרבני לחמי לאשי ריח ניחחי
תשמרו להקריב לי במועדו ואמרת
להם זה האשה אשר תקריבו ליהוה
כבשים בני שנה תמימים שנים
ליום עלה תמיד את הכבש אחד
תעשה בבקר ואת הכבש השני

וצויתה
אשר ותהי המגפה כה אמרו כל עדת יי ב בו וכל בני וסימנ אהרן הוא וכל בני יהוש ומרין שלמה ראים ברדת
ד מל בלש וסימנ וצויתה אתו לעיניהם את כל אשר צויתה להם אתה צויתה פקודיך לא יבאו בקהל לך וחד צויתה

תעשה בין הערבים ועשירית
האיפה סלת למנחה בלולה בשמן
כתית רביעת ההין עלת תמיד
העשיה בהר סיני לריח ניחח אשה
ליהוה ונסכו רביעת ההין לכבש
האחד בקדש הסך נסך שכר ליהוה
ואת הכבש השני תעשה בין הערבים
כמנחת הבקר וכנסכו תעשה אשה
ריח ניחח ליהוה
וביום השבת שני כבשים בני שנה
תמימם ושני עשרנים סלת מנחה
בלולה בשמן ונסכו עלת שבת
בשבתו על עלת התמיד ונסכה

ובראשי חדשיכם תקריבו עלה
ליהוה פרים בני בקר שנים ואיל
אחד כבשים בני שנה שבעה תמימם
ושלשה עשרנים סלת מנחה
בלולה בשמן לפר האחד ושני
עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן
לאיל האחד ועשרן עשרן סלת
מנחה בלולה בשמן לכבש האחד

עלה ריח ניחח אשה ליהוה ונסכיהם
חצי ההין יהיה לפר ושלישת ההין
לאיל ורביעת ההין לכבש יין זאת
עלת חדש בחדשו לחדשי השנה
ושעיר עזים אחד לחטאת ליהוה
על עלת התמיד יעשה ונסכו
ובחדש הראשון
בארבעה עשר יום לחדש פסח
ליהוה ובחמשה עשר יום לחדש
הזה חג שבעת ימים מצות יאכל
ביום הראשון מקרא קדש כל
מלאכת עבדה לא תעשו והקרבתם
אשה עלה ליהוה פרים בני בקר
שנים ואיל אחד ושבעה כבשים
בני שנה תמימם יהיו לכם ומנחתם
סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים
לפר ושני עשרנים לאיל תעשו
עשרון עשרון תעשה לכבש
האחד לשבעת הכבשים ושעיר
חטאת אחד לכפר עליכם מלבד
עלת הבקר אשר לעלת התמיד
תעשו את אלה כאלה תעשו ליום

עולת ג מל̇ בקרי וסימנ׳ על עולת התמיד דפסחא יעשו את הכבש ללחם המערכת ·· עשרון עשרון ג וסימנ׳ ובחדש הראשון
וביום הבכורים ובעשור לחדש השביעי ·· פר בן בקר אחד ד וסימנ׳ והקרבתם על הלחם והיה אם מעיני העדה ועשיתם עלה

שבעת ימים לחם אשה ריח ניחח
ליהוה על עולת התמיד יעשה
ונסכו׃ וביום השביעי מקרא קדש
יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא
תעשו׃
וביום
הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה
ליהוה בשבעתיכם מקרא קדש
יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא
תעשו׃ והקרבתם עולה לריח
ניחח ליהוה פרים בני בקר שנים
איל אחד שבעה כבשים בני שנה׃
ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה
עשרנים לפר האחד שני עשרנים
לאיל האחד׃ עשרון עשרון לכבש
האחד לשבעת הכבשים׃ שעיר
עזים אחד לכפר עליכם׃ מלבד
עלת התמיד ומנחתו תעשו תמימם
יהיו לכם ונסכיהם׃
ובחדש השביעי באחד לחדש
מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת
עבדה לא תעשו יום תרועה יהיה
לכם׃ ועשיתם עלה לריח ניחח

ליהוה פר בן בקר אחד איל אחד
כבשים בני שנה שבעה תמימם׃
ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה
עשרנים לפר שני עשרנים לאיל׃
ועשרון אחד לכבש האחד לשבעת
הכבשים׃ ושעיר עזים אחד חטאת
לכפר עליכם׃ מלבד עלת החדש
ומנחתה ועלת התמיד ומנחתה
ונסכיהם כמשפטם לריח ניחח
אשה ליהוה׃
ובעשור
לחדש השביעי הזה מקרא קדש
יהיה לכם ועניתם את נפשתיכם
כל מלאכה לא תעשו׃ והקרבתם
עלה ליהוה ריח ניחח פר בן בקר
אחד איל אחד כבשים בני שנה
שבעה תמימם יהיו לכם׃ ומנחתם
סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים
לפר שני עשרנים לאיל האחד׃
עשרון עשרון לכבש האחד
לשבעת הכבשים׃ שעיר עזים
אחד חטאת מלבד חטאת הכפרים
ועלת התמיד ומנחתה ונסכיהם׃

והקרבתם כמוד ·· כבשים בני שנה שבעה תמימם ג וסימנ׳ ובראשי חדשיכם ראש השנה שמיני עצרת ·· ושעיר עזים
אחד חטאת ד דסמ׳ וסימנ׳ ובחדש השביעי ובחמשה עשר וביום השני וביום הרביעי ·· ובעשור ל̇ ומל̇ ··

וּבַחֲמִשָּׁה
עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא
קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל מְלֶאכֶת עֲבֹדָה
לֹא תַעֲשׂוּ וְחַגֹּתֶם חַג לַיהוָה שִׁבְעַת
יָמִים׃ וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה אִשֵּׁה רֵיחַ
נִיחֹחַ לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁלֹשָׁה
עָשָׂר אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה
אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם יִהְיוּ׃ וּמִנְחָתָם
סֹלֶת בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים
לַפָּר הָאֶחָד לִשְׁלֹשָׁה עָשָׂר פָּרִים
שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאַיִל הָאֶחָד לִשְׁנֵי
הָאֵילִם׃ וְעִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ
הָאֶחָד לְאַרְבָּעָה עָשָׂר כְּבָשִׂים׃ וּשְׂעִיר
עִזִּים אֶחָד חַטָּאת מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד
מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ׃ וּבַיּוֹם
הַשֵּׁנִי פָּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנֵים עָשָׂר
אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה אַרְבָּעָה
עָשָׂר תְּמִימִם׃ וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם
לַפָּרִים לָאֵילִם וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם
כַּמִּשְׁפָּט׃ וּשְׂעִיר עִזִּים אֶחָד חַטָּאת
מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם׃
וּבַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי

פָּרִים עַשְׁתֵּי עָשָׂר אֵילִם שְׁנָיִם
כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר
תְּמִימִם׃ וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים
לָאֵילִם וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט׃
וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד
וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ׃
וּבַיּוֹם הָרְבִיעִי פָּרִים
עֲשָׂרָה אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה
אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם׃ מִנְחָתָם
וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לָאֵילִם וְלַכְּבָשִׂים
בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט׃ וּשְׂעִיר עִזִּים
אֶחָד חַטָּאת מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד
מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ׃ וּבַיּוֹם
הַחֲמִישִׁי פָּרִים תִּשְׁעָה אֵילִם שְׁנָיִם
כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר
תְּמִימִם׃ וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים
לָאֵילִם וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט׃
וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלְּבַד עֹלַת
הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ׃
וּבַיּוֹם הַשִּׁשִּׁי פָּרִים
שְׁמֹנָה אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה
אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם׃ וּמִנְחָתָם

לדיה יו וסימנ׳ ולקחת אתם ואת הכבש השני דואלה שמות קרבן ראשית והקטירים הכהן ואת כל חלבה ירים ואת הקרב ואת
הכרעים ויקח משה אתם והיה אם מעיני העדה אך בכור שור העשויה בהר סיני עולה דבכורים עולה דראש השנה מלבד עלת

ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים
במספרם כמשפט: ושעיר חטאת
אחד מלבד עלת התמיד מנחתה
ונסכיה: וביום
השביעי פרים שבעה אילם שנים
כבשים בני שנה ארבעה עשר
תמימם: ומנחתם ונסכהם לפרים
לאילם ולכבשים במספרם
כמשפטם: ושעיר חטאת אחד
מלבד עלת התמיד מנחתה ונסכה:
ביום השמיני
עצרת תהיה לכם כל מלאכת
עבדה לא תעשו: והקרבתם עלה
אשה ריח ניחח ליהוה פר אחד איל
אחד כבשים בני שנה שבעה תמימם:
מנחתם ונסכיהם לפר לאיל ולכבשים
במספרם כמשפט: ושעיר חטאת
אחד מלבד עלת התמיד ומנחתה
ונסכה: אלה תעשו ליהוה במועדיכם
לבד מנדריכם ונדבתיכם
לעלתיכם ולמנחתיכם ולנסכיכם
ולשלמיכם: ויאמר משה אל בני

ישראל ככל אשר צוה יהוה את משה:
וידבר משה אל ראשי המטות
לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר
צוה יהוה: איש כי ידר נדר ליהוה
או השבע שבעה לאסר אסר על
נפשו לא יחל דברו ככל היצא מפיו
יעשה: ואשה כי תדר נדר ליהוה
ואסרה אסר בבית אביה בנעריה:
ושמע אביה את נדרה ואסרה
אשר אסרה על נפשה והחריש לה
אביה וקמו כל נדריה וכל אסר אשר
אסרה על נפשה יקום: ואם הניא
אביה אתה ביום שמעו כל נדריה
ואסריה אשר אסרה על נפשה לא
יקום ויהוה יסלח לה כי הניא אביה
אתה: ואם היו תהיה לאיש ונדריה
עליה או מבטא שפתיה אשר
אסרה על נפשה: ושמע אישה ביום
שמעו והחריש לה וקמו נדריה
ואסרה אשר אסרה על נפשה יקמו:
ואם ביום שמע אישה יניא אותה

החדש ולחמי אשר נתתי לך שמנך טובים ... השני ונסכיהם השישי ונסכיה השביעי כמשפטם סימן בוז מים לשאילת גשמים
ולמנחתיכם ל׳ ולנסכיכם ל׳ ולשלמיכם ל׳ ותנובותיכם ל׳ להפרכם ל׳ בשבועתיכם ל׳ באספכם ל׳ באפלכם ל׳ למוסריכם

שמע יא וסימנ׳ ביום שמע אישה לבלתי שמע הנה שמע מזבח טוב זאת המנוחה כי עם מרי כי הקשו ויקשו ערפם ועשה הרעה
ואם חמרים ואנס הרעתם וכל ישראל עבדו ׃ — ׃ וימסרו ל׳ ניסתרו ל׳ ויטהרו ל׳ ויעשידו ל׳ ויתירו ל׳ ויורדו ל׳ ויתמכרו ל׳ ויטהרו ל׳

והפר את נדרה אשר עליה ואת
מבטא שפתיה אשר אסרה על
נפשה ויהוה יסלח לה׃ ונדר אלמנה
וגרושה כל אשר אסרה על נפשה
יקום עליה׃ ואם בית אישה נדרה
או אסרה אסר על נפשה בשבעה׃
ושמע אישה והחרש לה לא הניא
אתה וקמו כל נדריה וכל אסר אשר
אסרה על נפשה יקום׃ ואם הפר
יפר אתם אישה ביום שמעו כל
מוצא שפתיה לנדריה ולאסר
נפשה לא יקום אישה הפרם ויהוה
יסלח לה׃ כל נדר וכל שבעת אסר
לענת נפש אישה יקימנו ואישה יפרנו׃
ואם החרש יחריש לה אישה מיום
אל יום והקים את כל נדריה או את
כל אסריה אשר עליה הקים אתם
כי החרש לה ביום שמעו׃ ואם
הפר יפר אתם אחרי שמעו ונשא
את עונה׃ אלה החקים אשר צוה
יהוה את משה בין איש לאשתו
בין אב לבתו בנעריה בית

אביה׃
וידבר יהוה אל משה לאמר׃ נקם
נקמת בני ישראל מאת המדינים
אחר תאסף אל עמיך׃ וידבר משה
אל העם לאמר החלצו מאתכם
אנשים לצבא ויהיו על מדין לתת
נקמת יהוה במדין׃ אלף למטה
אלף למטה לכל מטות ישראל
תשלחו לצבא׃ וימסרו מאלפי
ישראל אלף למטה שנים עשר
אלף חלוצי צבא׃ וישלח אתם משה
אלף למטה לצבא אתם ואת פינחס
בן אלעזר הכהן לצבא וכלי הקדש
וחצצרות התרועה בידו׃ ויצבאו
על מדין כאשר צוה יהוה את משה
ויהרגו כל זכר׃ ואת מלכי מדין הרגו
על חלליהם את אוי ואת רקם ואת
צור ואת חור ואת רבע חמשת מלכי
מדין ואת בלעם בן בעור הרגו
בחרב׃ וישבו בני ישראל את נשי
מדין ואת טפם ואת כל בהמתם
ואת כל מקנהם ואת כל חילם בזזו׃

והטהרו ויחתדו שיאמרו ימכרו מהרו התגדה ויגורו ׃ — ׃ כל לשון חללים חל במ״ב על וסימנ׳ באו על החללים הרגו על חלליהם ׃ — ׃
נדר ה׳ בלנ׳ וסימנ׳ נדרא דארמלתא שלם עבדך ולא אתקבל ׃ — ׃ לענות ב׳ בתרי לי׳ חד חס וחד מל׳ וסי׳ לענת נפש על מחלת לענות

ואת כל־עריהם במושבתם ואת
כל־טירתם שרפו באש׃ ויקחו
את־כל־השלל ואת כל־המלקוח
באדם ובבהמה׃ ויבאו אל־משה
ואל־אלעזר הכהן ואל־עדת בני־
ישראל את־השבי ואת־המלקוח
ואת־השלל אל־המחנה אל־ערבת
מואב אשר על־ירדן ירחו׃
ויצאו משה ואלעזר
הכהן וכל־נשיאי העדה לקראתם
אל־מחוץ למחנה׃ ויקצף משה
על פקודי החיל שרי האלפים
ושרי המאות הבאים מצבא המלחמה׃
ויאמר אליהם משה החייתם כל־
נקבה׃ הן הנה היו לבני ישראל
בדבר בלעם למסר־מעל ביהוה על־
דבר־פעור ותהי המגפה בעדת יהוה׃
ועתה הרגו כל־זכר בטף וכל־אשה
ידעת איש למשכב זכר הרגו׃ וכל
הטף בנשים אשר לא־ידעו משכב
זכר החיו לכם׃ ואתם חנו מחוץ למחנה
שבעת ימים כל הרג נפש וכל נגע

בחלל תתחטאו ביום השלישי
וביום השביעי אתם ושביכם׃ וכל־
בגד וכל־כלי־עור וכל־מעשה עזים
וכל־כלי־עץ תתחטאו׃
ויאמר אלעזר הכהן אל־
אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת
חקת התורה אשר־צוה יהוה את־משה׃
אך את־הזהב ואת־הכסף את־הנחשת
את־הברזל את־הבדיל ואת־העפרת׃
כל־דבר אשר־יבא באש תעבירו
באש וטהר אך במי נדה יתחטא וכל
אשר לא־יבא באש תעבירו במים׃
וכבסתם בגדיכם ביום השביעי
וטהרתם ואחר תבאו אל־המחנה׃
ויאמר יהוה אל־
משה לאמר׃ שא את ראש מלקוח השבי
באדם ובבהמה אתה ואלעזר הכהן
וראשי אבות העדה׃ וחצית את־
המלקוח בין תפשי המלחמה היצאים
לצבא ובין כל־העדה׃ והרמת מכס
ליהוה מאת אנשי המלחמה היצאים
לצבא אחד נפש מחמש המאות

המחצה ל̇ חצה ל̇ אמצה ל̇ אקבצה ל̇ ארצה ל̇ העצה ל̇ היעוצה ל̇ ונרצה ל̇ ונמצא ל̇ ס — ס הצבאים ג̇ וחס̇ וסימנ׳ מבין
האנשים הצבאים על אריאל על הר ציון ס — ס החמשים ח̇ וסימנ׳ וקדשתם את שנת יובל היא שנת החמשים ואש יצאה מאת

מִן־הָאָדָם וּמִן־הַבָּקָר וּמִן־הַחֲמֹרִים
וּמִן־הַצֹּאן׃ מִמַּחֲצִיתָם תִּקָּחוּ וְנָתַתָּה
לְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן תְּרוּמַת יְהוָה׃ וּמִמַּחֲצִת
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל תִּקַּח אֶחָד ׀ אָחֻז מִן־
הַחֲמִשִּׁים מִן־הָאָדָם מִן־הַבָּקָר מִן־
הַחֲמֹרִים וּמִן־הַצֹּאן מִכָּל־הַבְּהֵמָה
וְנָתַתָּה אֹתָם לַלְוִיִּם שֹׁמְרֵי מִשְׁמֶרֶת
מִשְׁכַּן יְהוָה׃ וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר
הַכֹּהֵן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃
וַיְהִי הַמַּלְקוֹחַ יֶתֶר הַבָּז אֲשֶׁר בָּזְזוּ
עַם הַצָּבָא צֹאן שֵׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף
וְשִׁבְעִים אֶלֶף וַחֲמֵשֶׁת אֲלָפִים׃ וּבָקָר
שְׁנַיִם וְשִׁבְעִים אָלֶף׃ וַחֲמֹרִים אֶחָד
וְשִׁשִּׁים אָלֶף׃ וְנֶפֶשׁ אָדָם מִן־הַנָּשִׁים
אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ מִשְׁכַּב זָכָר כָּל־נֶפֶשׁ
שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים אָלֶף׃ וַתְּהִי הַמֶּחֱצָה
חֵלֶק הַיֹּצְאִים בַּצָּבָא מִסְפַּר הַצֹּאן
שְׁלֹשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף
וְשִׁבְעַת אֲלָפִים וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃ וַיְהִי
הַמֶּכֶס לַיהוָה מִן־הַצֹּאן שֵׁשׁ מֵאוֹת
חָמֵשׁ וְשִׁבְעִים׃ וְהַבָּקָר שִׁשָּׁה
וּשְׁלֹשִׁים אָלֶף וּמִכְסָם לַיהוָה שְׁנַיִם

וְשִׁבְעִים׃ וַחֲמֹרִים שְׁלֹשִׁים אֶלֶף
וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת וּמִכְסָם לַיהוָה אֶחָד
וְשִׁשִּׁים׃ וְנֶפֶשׁ אָדָם שִׁשָּׁה עָשָׂר
אָלֶף וּמִכְסָם לַיהוָה שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים
נָפֶשׁ׃ וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת־מֶכֶס תְּרוּמַת
יְהוָה לְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן כַּאֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ וּמִמַּחֲצִית בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר חָצָה מֹשֶׁה מִן־הָאֲנָשִׁים
הַצֹּבְאִים׃ וַתְּהִי מֶחֱצַת הָעֵדָה מִן־
הַצֹּאן שְׁלֹשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף וּשְׁלֹשִׁים
אֶלֶף שִׁבְעַת אֲלָפִים וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃
וּבָקָר שִׁשָּׁה וּשְׁלֹשִׁים אָלֶף׃ וַחֲמֹרִים
שְׁלֹשִׁים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃ וְנֶפֶשׁ
אָדָם שִׁשָּׁה עָשָׂר אָלֶף׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה
מִמַּחֲצִת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הָאָחֻז
אֶחָד מִן־הַחֲמִשִּׁים מִן־הָאָדָם וּמִן־
הַבְּהֵמָה וַיִּתֵּן אֹתָם לַלְוִיִּם שֹׁמְרֵי
מִשְׁמֶרֶת מִשְׁכַּן יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ וַיִּקְרְבוּ אֶל־מֹשֶׁה
הַפְּקֻדִים אֲשֶׁר לְאַלְפֵי הַצָּבָא שָׂרֵי
הָאֲלָפִים וְשָׂרֵי הַמֵּאוֹת׃ וַיֹּאמְרוּ אֶל־
מֹשֶׁה עֲבָדֶיךָ נָשְׂאוּ אֶת־רֹאשׁ אַנְשֵׁי

יו̇ ויקח משה וממחצית בני ישראל ויערך אליהו ויבא ושלאחל ס — שבצבא ד̇ וסימנ׳ חלק היצאים בצבא ויהיו שרים בצבא
והוכיח שם בצבא ס — ס אחז ד̇ ב̇ חס̇ וחד מל̇ וסימנ׳ מן החמשים לאלעזר ב̇ ביה דדברי ימים אחוז בחבל בוץ וחד ואחוז אחד ס

כלי זהב ג וסימנ' ויבאו האנשים על הנשים ונקרב את קרבן יי אך לא יעשה בית יי — ומקנה ג וסימנ' ישב אהל ומקנה
ושרי כל רכוש ומקנה חד ריש פס' וחד מציע פס' וחד סיפ פס' — ולמה ה ריש פס' דגש וסימנ' ולמה תניאון ולמה תכבדו את

המלחמה אשר בידנו ולא נפקד
ממנו איש: ונקרב את קרבן יהוה
איש אשר מצא כלי זהב אצעדה
וצמיד טבעת עגיל וכומז לכפר
על נפשתינו לפני יהוה: ויקח
משה ואלעזר הכהן את הזהב
מאתם כל כלי מעשה: ויהי כל
זהב התרומה אשר הרימו ליהוה
ששה עשר אלף שבע מאות
וחמשים שקל מאת שרי האלפים
ומאת שרי המאות: אנשי הצבא
בזזו איש לו: ויקח משה ואלעזר
הכהן את הזהב מאת שרי האלפים
והמאות ויבאו אתו אל אהל מועד
זכרון לבני ישראל לפני יהוה:

ומקנה רב היה לבני ראובן ולבני
גד עצום מאד ויראו את ארץ יעזר
ואת ארץ גלעד והנה המקום מקום
מקנה: ויבאו בני גד ובני ראובן
ויאמרו אל משה ואל אלעזר הכהן
ואל נשיאי העדה לאמר: עטרות
ודיבן ויעזר ונמרה וחשבון ואלעלה
ושבם ונבו ובען: הארץ אשר
הכה יהוה לפני עדת ישראל ארץ
מקנה הוא ולעבדיך מקנה:
ויאמרו אם מצאנו
חן בעיניך יתן את הארץ הזאת
לעבדיך לאחזה אל תעברנו את
הירדן: ויאמר משה לבני גד ולבני
ראובן האחיכם יבאו למלחמה
ואתם תשבו פה: ולמה תניאון את
לב בני ישראל מעבר אל הארץ
אשר נתן להם יהוה: כה עשו אבתיכם
בשלחי אתם מקדש ברנע לראות
את הארץ: ויעלו עד נחל אשכול
ויראו את הארץ ויניאו את לב בני
ישראל לבלתי בא אל הארץ אשר
נתן להם יהוה: ויחר אף יהוה ביום
ההוא וישבע לאמר: אם יראו האנשים
העלים ממצרים מבן עשרים שנה
ומעלה את האדמה אשר נשבעתי
לאברהם ליצחק וליעקב כי לא
מלאו אחרי: בלתי כלב בן יפנה

לבבכם ולמה לא שמעת בקול יי ולמה מרחם הוצאתני ולמה תשבה בני בזרה — ולעבדיך ג וסימנ' למתי אעתיר לך ארץ
מקנה היא מה חטאתי לך ולעבדיך — ארץ גלעד ב וסימנ' ומקנה רב ואל ארץ גלעד ולבנון אביאם ושאל בארץ גלעד

הרע ב̇ פתח וסימנ̇ על כפים ישיב הרע העשה הרע וכל עשייה כות̇ ... וסימנ̇ ויתעם מנשה וטוב משיכהם ... ט ויניעם
ג̇ חס̇ בל̇י̇ וסימנ̇ ויניעם במדבר והנעתי בכל הגוים שוקו ויניעו ראשם ... לספות ספות ג̇ בל̇י̇ וסימנ̇ לספות עוד ספות

הקנזי ויהושע בן נון כי מלאו אחרי
יהוה׃ ויחר אף יהוה בישראל ויגעם
במדבר ארבעים שנה עד תם כל
הדור העשה הרע בעיני יהוה׃ והנה
קמתם תחת אבתיכם תרבות אנשים
חטאים לספות עוד על חרון אף יהוה
אל ישראל׃ כי תשובן מאחריו ויסף
עוד להניחו במדבר ושחתם לכל העם
הזה׃ ויגשו אליו
ויאמרו גדרת צאן נבנה למקננו פה
וערים לטפנו׃ ואנחנו נחלץ חשים
לפני בני ישראל עד אשר אם הביאנם
אל מקומם וישב טפנו בערי המבצר
מפני ישבי הארץ׃ לא נשוב אל בתינו
עד התנחל בני ישראל איש נחלתו׃
כי לא ננחל אתם מעבר לירדן והלאה
כי באה נחלתנו אלינו מעבר הירדן
מזרחה׃
ויאמר אליהם משה אם תעשון את
הדבר הזה אם תחלצו לפני יהוה
למלחמה׃ ועבר לכם כל חלוץ את
הירדן לפני יהוה עד הורישו את

איביו מפניו׃ ונכבשה הארץ לפני
יהוה ואחר תשבו והייתם נקים
מיהוה ומישראל והיתה הארץ
הזאת לכם לאחזה לפני יהוה׃ ואם
לא תעשון כן הנה חטאתם ליהוה
ודעו חטאתכם אשר תמצא אתכם׃
בנו לכם ערים לטפכם וגדרת
לצנאכם והיצא מפיכם תעשו׃
ויאמר בני גד ובני ראובן אל משה
לאמר עבדיך יעשו כאשר אדני
מצוה׃ טפנו נשינו מקננו וכל
בהמתנו יהיו שם בערי הגלעד׃
ועבדיך יעברו כל חלוץ צבא לפני
יהוה למלחמה כאשר אדני דבר׃
ויצו להם משה את אלעזר הכהן
ואת יהושע בן נון ואת ראשי אבות
המטות לבני ישראל׃ ויאמר משה
אלהם אם יעברו בני גד ובני ראובן
אתכם את הירדן כל חלוץ למלחמה
לפני יהוה ונכבשה הארץ לפניכם
ונתתם להם את ארץ הגלעד לאחזה׃
ואם לא יעברו חלוצים אתכם ונאחזו

הדוה ספות חטאות ע̇ל חטאת ... ונכבשה הארץ ג̇ וסימנ̇ לפני יי̇ ואחר תשבו לפניכם ונתתם להם לפני יי̇ ולפני עמו
תשובן ג̇ חד כתיב תשבון וחד כת̇ תשובן וחד כת̇ תשובון וסימנ̇ כי תשובן כת̇ תשבון ...

את ממלכת ואת ממלכת את חמשי ואת ראשי את הנחלים ואת הנחלים את האשה ואת האשה את ראשם ואת ראשם את קולו ואת קולו
קוממיה אדני מצוה תבניה אדני דבר סימן צב ואת יעזר ג׳ וסימנ׳ ואת עטרת שופן ואת ממחצית מטה ואת חשבון

בתככם בארץ כנען: ויענו בני
גד ובני ראובן לאמר את אשר
דבר יהוה אל עבדיך כן נעשה:
נחנו נעבר חלוצים לפני יהוה
ארץ כנען ואתנו אחזת נחלתנו
מעבר לירדן: ויתן להם משה לבני
גד ולבני ראובן ולחצי שבט מנשה
בן יוסף את ממלכת סיחן מלך
האמרי ואת ממלכת עוג מלך
הבשן הארץ לעריה בגבלת ערי
הארץ סביב: ויבנו בני גד את דיבן
ואת עטרת ואת ערער: ואת עטרת
שופן ואת יעזר ויגבהה: ואת בית
נמרה ואת בית הרן ערי מבצר
וגדרת צאן: ובני ראובן בנו את
חשבון ואת אלעלא ואת קריתים:
ואת נבו ואת בעל מעון מוסבת שם
ואת שבמה ויקראו בשמת את
שמות הערים אשר בנו: וילכו בני
מכיר בן מנשה גלעדה וילכדה
ויורש את האמרי אשר בה: ויתן
משה את הגלעד למכיר בן מנשה

וישב בה: ויאיר בן מנשה הלך
וילכד את חותיהם ויקרא אתהן
חות יאיר: ונבח הלך וילכד את
קנת ואת בנתיה ויקרא לה נבח
בשמו:
קיב פס׳ סימן עיבל
אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו
מארץ מצרים לצבאתם ביד משה
ואהרן: ויכתב משה את מוצאיהם
למסעיהם על פי יהוה ואלה מסעיהם
למוצאיהם: ויסעו מרעמסס בחדש
הראשון בחמשה עשר יום לחדש
הראשון ממחרת הפסח יצאו בני
ישראל ביד רמה לעיני כל מצרים:
ומצרים מקברים את אשר הכה
יהוה בהם כל בכור ובאלהיהם עשה
יהוה שפטים: ויסעו בני ישראל
מרעמסס ויחנו בסכת: ויסעו
מסכת ויחנו באתם אשר בקצה
המדבר: ויסעו מאתם וישב על פי
החירת אשר על פני בעל צפן
ויחנו לפני מגדל: ויסעו מפני החירת
ויעברו בתוך הים המדברה וילכו

מפני ג׳ דמיטע מפי וסימנ׳ ויסעו מפני החירת. ותפרש את המסך כאשר ינוס איש מפני הארי ... כסילים ידעה אולת
מוצאיהם למוצאיהם ובאלהיהם ואלהיהם וכסליהם ופסיליהם חותיהם טעמיהם כמחלקותיהם במחלקותיהם וחשקיהם ואשריהם

בדפקה ל׳ מופקה ל׳ במהדקה ל׳ ממתקה ל׳ אשקה ל׳ אשרוקה ל׳ אליקה ל׳ דבקה ל׳ רבקה ל׳ העמוקה ל׳ ריקה ל׳ צדקה ל׳ צדקה ל׳ ובחזקה ל׳ מחקה ל׳
ושקה ל׳ וידקה ל׳ לעלוקה ל׳ לפוקה ל׳ להנשקה ל׳ עתקה ל׳ עשקה ל׳ מועקה ל׳ מתוקה ל׳ המעשקה ל׳ מדקה ל׳ ומדקה ל׳ נתקה ל׳

דרך שלשת ימים במדבר אתם
ויחנו במרה: ויסעו ממרה ויבאו
אילמה ובאילם שתים עשרה
עינת מים ושבעים תמרים ויחנו
שם: ויסעו מאילם ויחנו על ים סוף:
ויסעו מים סוף ויחנו במדבר סין: ויסעו
ממדבר סין ויחנו בדפקה: ויסעו
מדפקה ויחנו באלוש: ויסעו מאלוש
ויחנו ברפידם ולא היה שם מים
לעם לשתות: ויסעו מרפידם ויחנו
במדבר סיני: ויסעו ממדבר סיני
ויחנו בקברת התאוה: ויסעו מקברת
התאוה ויחנו בחצרת: ויסעו מחצרת
ויחנו ברתמה: ויסעו מרתמה ויחנו
ברמן פרץ: ויסעו מרמן פרץ ויחנו
בלבנה: ויסעו מלבנה ויחנו ברסה:
ויסעו מרסה ויחנו בקהלתה: ויסעו
מקהלתה ויחנו בהר שפר: ויסעו
מהר שפר ויחנו בחרדה: ויסעו
מחרדה ויחנו במקהלת: ויסעו
ממקהלת ויחנו בתחת: ויסעו מתחת
ויחנו בתרח: ויסעו מתרח ויחנו

במתקה: ויסעו ממתקה ויחנו
בחשמנה: ויסעו מחשמנה ויחנו
במסרות: ויסעו ממסרות ויחנו
בבני יעקן: ויסעו מבני יעקן ויחנו
בחר הגדגד: ויסעו מחר הגדגד
ויחנו ביטבתה: ויסעו מיטבתה
ויחנו בעברנה: ויסעו מעברנה
ויחנו בעצין גבר: ויסעו מעצין גבר
ויחנו במדבר צן הוא קדש: ויסעו
מקדש ויחנו בהר ההר בקצה ארץ
אדום: ויעל אהרן הכהן אל הר ההר
על פי יהוה וימת שם בשנת הארבעים
לצאת בני ישראל מארץ מצרים
בחדש החמישי באחד לחדש:
ואהרן בן שלש ועשרים ומאת
שנה במתו בהר ההר:
וישמע הכנעני מלך
ערד והוא ישב בנגב בארץ כנען
בבא בני ישראל: ויסעו מהר ההר
ויחנו בצלמנה: ויסעו מצלמנה
ויחנו בפונן: ויסעו מפונן ויחנו
באבת: ויסעו מאבת ויחנו בעיי

ודוקה ל׳ בוקה ל׳ ומבוקה ל׳ ומבולקה ל׳ והאנקה ל׳ ... במקהלות ב׳ חד חס וחד מל׳ וסימנ׳ במקהלות ברכו יי׳ מל׳ ויחנו במקהלת
חס ... הארבעים ד׳ וסימנ׳ בעצור הארבעים ויעל אהרן הכה׳ אל הר ההר למלכות דויד ... לצאת ג׳ וסימ׳ בחדש השלישי ויעל אהרן

את כל ישבי הארץ ד וסימנה והורשתם את כל ישבי הארץ מפניכם ולהשמיד את כל יושבי הכני ממלא כי כלה אך נכתלה
אוריתא והתנחלתם יחזקאל ונחלתם עזרא והורשתם דברי ימים והנחלתם ט —— ט אל אשר ד וסימנ לך נחה את העם והתנחלתם

העברים בגבול מואב׃ ויסעו מעיים
ויחנו בדיבן גד׃ ויסעו מדיבן גד
ויחנו בעלמן דבלתימה׃ ויסעו
מעלמן דבלתימה ויחנו בהרי
העברים לפני נבו׃ ויסעו מהרי
העברים ויחנו בערבת מואב על
ירדן ירחו׃ ויחנו על הירדן מבית
הישמת עד אבל השטים בערבת
מואב׃ וידבר יהוה
אל משה בערבת מואב על ירדן
ירחו לאמר׃ דבר אל בני ישראל
ואמרת אלהם כי אתם עברים את
הירדן אל ארץ כנען׃ והורשתם את
כל ישבי הארץ מפניכם ואבדתם
את כל משכיתם ואת כל צלמי
מסכתם תאבדו ואת כל במותם
תשמידו׃ והורשתם את הארץ
וישבתם בה כי לכם נתתי את הארץ
לרשת אתה׃ והתנחלתם את הארץ
בגורל למשפחתיכם לרב תרבו
את נחלתו ולמעט תמעיט את
נחלתו אל אשר יצא לו שמה הגורל

לו יהיה למטות אבתיכם תתנחלו׃
ואם לא תורישו את ישבי הארץ
מפניכם והיה אשר תותירו מהם
לשכים בעיניכם ולצנינם בצדיכם
וצררו אתכם על הארץ אשר אתם
ישבים בה׃ והיה כאשר דמיתי לעשות
להם אעשה לכם׃
34 וידבר יהוה אל משה לאמר׃ צו את
בני ישראל ואמרת אלהם כי אתם
באים אל הארץ כנען זאת הארץ אשר
תפל לכם בנחלה ארץ כנען לגבלתיה׃
והיה לכם פאת נגב ממדבר צן על
ידי אדום והיה לכם גבול נגב מקצה
ים המלח קדמה׃ ונסב לכם הגבול
מנגב למעלה עקרבים ועבר צנה
והיה תוצאתיו מנגב לקדש ברנע
ויצא חצר אדר ועבר עצמנה׃ ונסב
הגבול מעצמון נחלה מצרים והיו
תוצאתיו הימה׃ וגבול ים והיה לכם
הים הגדול וגבול זה יהיה לכם גבול
ים׃ וזה יהיה לכם גבול צפון מן הים
הגדל תתאו לכם הר ההר׃ מהר ההר

את הארץ בגורל למשפחתיכם אל אשר יהיה שמה הרוח קדמ בבואם הכהנים אל אשר תלכי אלך ט —— ט והתנחלתם ב בתו וסימנ
אתם לבניכם אחריכם לרשת אחזה את הארץ בגורל למשפחתיכם —— תתנחלו ל תתנחלו ל ונחלו ל וחלו ל

הגבל ד׳ חס בתו וסימנ׳ והיו תוצאת הגבל צדדה ויצא הגבל זפרנה וירד הגבל משפם הרבלה ב׳ בו ה׳ י׳ תוצאת הגבל
צדדה ואלה הוצאות תוצאת כת׳ כי ממנו תוצאות חיים מל׳ דמל׳ ושא׳ קלי תצאות כל׳ ה׳ י׳ לגבלתיה ד׳ ב׳ חס׳ וב׳ מל׳ וסימנ׳

תָּאֳנוּ לְבֹא חֲמָת וְהָיוּ תּוֹצְאֹת הַגְּבֻל
צְדָדָה: וְיָצָא הַגְּבֻל זִפְרֹנָה וְהָיוּ
תוֹצְאֹתָיו חֲצַר עֵינָן זֶה יִהְיֶה לָכֶם גְּבוּל
צָפוֹן: וְהִתְאַוִּיתֶם לָכֶם לִגְבוּל קֵדְמָה
מֵחֲצַר עֵינָן שְׁפָמָה: וְיָרַד הַגְּבֻל
מִשְּׁפָם הָרִבְלָה מִקֶּדֶם לָעָיִן וְיָרַד
הַגְּבֻל וּמָחָה עַל כֶּתֶף יָם כִּנֶּרֶת קֵדְמָה:
וְיָרַד הַגְּבוּל הַיַּרְדֵּנָה וְהָיוּ תוֹצְאֹתָיו
יָם הַמֶּלַח זֹאת תִּהְיֶה לָכֶם הָאָרֶץ
לִגְבֻלֹתֶיהָ סָבִיב: וַיְצַו מֹשֶׁה אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֹאת הָאָרֶץ אֲשֶׁר
תִּתְנַחֲלוּ אֹתָהּ בְּגוֹרָל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
לָתֵת לְתִשְׁעַת הַמַּטּוֹת וַחֲצִי הַמַּטֶּה:
כִּי לָקְחוּ מַטֵּה בְנֵי הָראוּבֵנִי לְבֵית
אֲבֹתָם וּמַטֵּה בְנֵי הַגָּדִי לְבֵית אֲבֹתָם
וַחֲצִי מַטֵּה מְנַשֶּׁה לָקְחוּ נַחֲלָתָם:
שְׁנֵי הַמַּטּוֹת וַחֲצִי הַמַּטֶּה לָקְחוּ
נַחֲלָתָם מֵעֵבֶר לְיַרְדֵּן יְרֵחוֹ קֵדְמָה
מִזְרָחָה:
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: אֵלֶּה
שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר יִנְחֲלוּ לָכֶם
אֶת הָאָרֶץ אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וִיהוֹשֻׁעַ בִּן

נוּן: וְנָשִׂיא אֶחָד נָשִׂיא אֶחָד
מִמַּטֶּה תִּקְחוּ לִנְחֹל אֶת הָאָרֶץ: וְאֵלֶּה
שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים לְמַטֵּה יְהוּדָה כָּלֵב
בֶּן יְפֻנֶּה: וּלְמַטֵּה בְּנֵי שִׁמְעוֹן שְׁמוּאֵל
בֶּן עַמִּיהוּד: לְמַטֵּה בִנְיָמִן אֱלִידָד
בֶּן כִּסְלוֹן: וּלְמַטֵּה בְנֵי דָן נָשִׂיא בֻּקִּי
בֶּן יָגְלִי: לִבְנֵי יוֹסֵף לְמַטֵּה בְנֵי מְנַשֶּׁה
נָשִׂיא חַנִּיאֵל בֶּן אֵפֹד: וּלְמַטֵּה בְנֵי
אֶפְרַיִם נָשִׂיא קְמוּאֵל בֶּן שִׁפְטָן:
וּלְמַטֵּה בְנֵי זְבוּלֻן נָשִׂיא אֱלִיצָפָן בֶּן
פַּרְנָךְ: וּלְמַטֵּה בְנֵי יִשָּׂשכָר נָשִׂיא
פַּלְטִיאֵל בֶּן עַזָּן: וּלְמַטֵּה בְנֵי אָשֵׁר
נָשִׂיא אֲחִיהוּד בֶּן שְׁלֹמִי: וּלְמַטֵּה בְנֵי
נַפְתָּלִי נָשִׂיא פְּדַהְאֵל בֶּן עַמִּיהוּד:
אֵלֶּה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לְנַחֵל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּאֶרֶץ כְּנָעַן:
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בְּעַרְבֹת מוֹאָב
עַל יַרְדֵּן יְרֵחוֹ לֵאמֹר: צַו אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְנָתְנוּ לַלְוִיִּם מִנַּחֲלַת אֲחֻזָּתָם
עָרִים לָשָׁבֶת וּמִגְרָשׁ לֶעָרִים סְבִיבֹתֵיהֶם
תִּתְּנוּ לַלְוִיִּם: וְהָיוּ הֶעָרִים לָהֶם לָשָׁבֶת
וּמִגְרְשֵׁיהֶם יִהְיוּ לִבְהֶמְתָּם וְלִרְכֻשָׁם

זאת הארץ אשר תפל זאת תהיה לכם בני בנימין ויכלו לנחול ואמור חס׳ ויהושע מל׳ ט׳ י׳ לעין ב׳ חד קמ׳ וחד פת׳ וסימנ׳ וירד הגבול
משפם הרבלה ויען אשר לא יראה לעין ה׳ ט׳ כל קריו למטה במ״ב למטה וסימנ׳ למטה יהודה למטה בנימן למטה מנשה קימין יבם

ולכל חיתם׃ ומגרשי הערים אשר
תתנו ללוים מקיר העיר וחוצה אלף
אמה סביב׃ ומדתם מחוץ לעיר
את פאת קדמה אלפים באמה
ואת פאת נגב אלפים באמה
ואת פאת ים אלפים באמה
ואת פאת צפון אלפים באמה
והעיר בתוך זה יהיה להם מגרשי
הערים׃ ואת הערים אשר תתנו ללוים
את שש ערי המקלט אשר תתנו
לנס שמה הרצח ועליהם תתנו
ארבעים ושתים עיר׃ כל הערים
אשר תתנו ללוים ארבעים ושמנה
עיר אתהן ואת מגרשיהן׃ והערים
אשר תתנו מאחזת בני ישראל
מאת הרב תרבו ומאת המעט תמעיטו
איש כפי נחלתו אשר ינחלו יתן מעריו
ללוים׃

וידבר יהוה אל משה לאמר׃ דבר
אל בני ישראל ואמרת אלהם כי
אתם עברים את הירדן ארצה
כנען׃ והקריתם לכם ערים ערי

מקלט תהיינה לכם ונס שמה רצח
מכה נפש בשגגה׃ והיו לכם הערים
למקלט מגאל ולא ימות הרצח
עד עמדו לפני העדה למשפט׃
והערים אשר תתנו שש ערי מקלט
תהיינה לכם׃ את שלש הערים תתנו
מעבר לירדן ואת שלש הערים
תתנו בארץ כנען ערי מקלט תהיינה׃
לבני ישראל ולגר ולתושב בתוכם
תהיינה שש הערים האלה למקלט
לנוס שמה כל מכה נפש בשגגה׃
ואם בכלי ברזל הכהו וימת רצח
הוא מות יומת הרצח׃ ואם באבן יד
אשר ימות בה הכהו וימת רצח הוא
מות יומת הרצח׃ או בכלי עץ יד
אשר ימות בו הכהו וימת רצח הוא
מות יומת הרצח׃ גאל הדם הוא
ימית את הרצח בפגעו בו הוא
ימתנו׃ ואם בשנאה יהדפנו או
השליך עליו בצדיה וימת׃ או
באיבה הכהו בידו וימת מות יומת
המכה רצח הוא גאל הדם ימית את

ימית ח̇ בקרי וסימנ׳ גאל הדם ימית והבירו ולא ימית את עבדו והיה הנמלט מחרב חזאל ב̇ בו וצרוח שפיכו ימית רשע אם שוט ימית פתאם ׳ — ׳ ואחרי מות ב̇ וסימנ׳ כי בעיר מקלטו ואחרי מות יהוידע באו שרי יהודה ׳ — ׳ לחקת משפט

הרצח בפגעו בו: ואם בפתע בלא
איבה הדפו או השליך עליו כל
כלי בלא צדיה: או בכל אבן אשר
ימות בה בלא ראות ויפל עליו
וימת והוא לא אויב לו ולא מבקש
רעתו: ושפטו העדה בין המכה
ובין גאל הדם על המשפטים
האלה: והצילו העדה את הרצח
מיד גאל הדם והשיבו אתו העדה
אל עיר מקלטו אשר נס שמה
וישב בה עד מות הכהן הגדל אשר
משח אתו בשמן הקדש: ואם יצא
יצא הרצח את גבול עיר מקלטו
אשר ינוס שמה: ומצא אתו גאל
הדם מחוץ לגבול עיר מקלטו
ורצח גאל הדם את הרצח אין
לו דם: כי בעיר מקלטו ישב עד
מות הכהן הגדל ואחרי מות הכהן
הגדל ישוב הרצח אל ארץ אחזתו:
והיו אלה לכם לחקת משפט
לדרתיכם בכל מושבתיכם: כל
מכה נפש לפי עדים ירצח את

הרצח ועד אחד לא יענה בנפש
למות: ולא תקחו כפר לנפש
רצח אשר הוא רשע למות כי
מות יומת: ולא תקחו כפר לנוס
אל עיר מקלטו לשוב לשבת
בארץ עד מות הכהן: ולא תחניפו
את הארץ אשר אתם בה כי הדם
הוא יחניף את הארץ ולארץ לא יכפר
לדם אשר שפך בה כי אם בדם
שפכו: ולא תטמא את הארץ אשר
אתם ישבים בה אשר אני שכן
בתוכה כי אני יהוה שכן בתוך בני
ישראל:

36

ויקרבו ראשי האבות למשפחת
בני גלעד בן מכיר בן מנשה
ממשפחת בני יוסף וידברו לפני
משה ולפני הנשאים ראשי אבות
לבני ישראל: ויאמרו את אדני
צוה יהוה לתת את הארץ בנחלה
בגורל לבני ישראל ואדני צוה
ביהוה לתת את נחלת צלפחד אחינו
לבנתיו: והיו לאחד מבני שבטי בני

ב̇ וסימנ׳ והיתה לבני ישראל והיו אלה לכם לחקת משפט ׳ — ׳ שבטי בני ישראל ג̇ דסמיכ׳ וסימנ׳ והיו לאחד מבני שבטי בני ישראל
ויאמר להם יהוידע ויעשו כן בני ישראל כאשר צוה יהוש׳ ׳ — ׳ ראשי האבות ב̇ וסימנ׳ ויקרבו ראשי האבות אלה הנחלות וכל כתו כוותי׳
במ׳ ראשי אבות ׳ — ׳

אלה הדברים ה׳ וסימנ׳ אשר הדבר אשר דבר משה עשיתם ולא עזבתם אשר תעשו דברי אשר צוה יהוה ואלה הדברים אשר דבר
ירמיה ... אביהם ג׳ בנקודות וסימנ׳ בן בנות צלפחד קו׳ דפ׳ אך למשפחת ויתן להם אביהם ... ג׳ פס׳ בקרי׳ בשמואל

ישראל לנשים ונגרעה נחלתן
מנחלת אבתינו ונוסף על נחלת
המטה אשר תהיינה להם ומגרל
נחלתנו יגרע: ואם יהיה היבל לבני
ישראל ונוספה נחלתן על נחלת
המטה אשר תהיינה להם ומנחלת
מטה אבתינו יגרע נחלתן: ויצו
משה את בני ישראל על פי יהוה
לאמר כן מטה בני יוסף דברים:
זה הדבר אשר צוה יהוה לבנות
צלפחד לאמר לטוב בעיניהם
תהיינה לנשים אך למשפחת מטה
אביהם תהיינה לנשים: ולא תסב
נחלה לבני ישראל ממטה אל מטה
כי איש בנחלת מטה אבתיו ידבקו
בני ישראל: וכל בת ירשת נחלה ממטות
בני ישראל לאחד ממשפחת מטה
אביה תהיה לאשה למען יירשו
בני ישראל איש נחלת אבתיו: ולא
תסב נחלה ממטה למטה אחר כי
איש בנחלתו ידבקו מטות בני
ישראל: כאשר צוה יהוה את משה

כן עשו בנות צלפחד: ותהיינה
מחלה תרצה וחגלה ומלכה ונעה
בנות צלפחד לבני דדיהן לנשים:
ממשפחת בני מנשה בן יוסף היו
לנשים ותהי נחלתן על מטה
משפחת אביהן: אלה המצות
והמשפטים אשר צוה יהוה ביד משה אל
בני ישראל בערבת מואב על ירדן ירחו:

קלב פס׳ סימן בלק

סכום הפסוקים שלספר אלף ומאתים
ושמונים ושמונה סימן אלפח

אלה הדברים אשר דבר משה אל
כל ישראל בעבר הירדן במדבר
בערבה מול סוף בין פארן ובין תפל
ולבן וחצרת ודי זהב: אחד עשר
יום מחרב דרך הר שעיר עד קדש
ברנע: ויהי בארבעים שנה בעשתי
עשר חדש באחד לחדש דבר
משה אל בני ישראל ככל אשר
צוה יהוה אתו אלהם: אחרי הכתו
את סיחן מלך האמרי אשר יושב

זות ארבעים זוג וסימנ׳ וכל שיח השדה וכל בת ירשת נחלה וכל שלל הערים ... אביהן ג׳ וסימנ׳ ותשקין את ותבירין
להשקות צאן מדוע מהרתן כן בנות צלפחד ממשפחת ותקרבנה ... ואחד מאביהן ... מול ב׳ בתרי ...
חס מול סוף מל׳ ...

והלבנון ה׳ ד׳ מל׳ וב׳ חס׳ וסימנ׳ פנו וסעו לכם אעברה נא ואראה כל המקום מהמדבר והלבנון באדיר יפול דאעברה חס׳ ... אלכם ו׳ חס׳ בתו׳ וסימ׳
הוא אשר דברתי אלכם כי ידבר אליכם לא אוכל ואמר אלכם באתם לא תערצון ... כל קרי׳ אבתיכם כת׳ ... ואמרתי להם אלהי אבותיכם

בחשבון ואת עוג מלך הבשן אשר
יושב בעשתרת באדרעי: בעבר
הירדן בארץ מואב הואיל משה
באר את התורה הזאת לאמר: יהוה
אלהינו דבר אלינו בחרב לאמר
רב לכם שבת בהר הזה: פנו וסעו
לכם ובאו הר האמרי ואל כל שכניו
בערבה בהר ובשפלה ובנגב ובחוף
הים ארץ הכנעני והלבנון עד הנהר
הגדל נהר פרת: ראה נתתי לפניכם
את הארץ באו ורשו את הארץ אשר
נשבע יהוה לאבתיכם לאברהם
ליצחק וליעקב לתת להם ולזרעם
אחריהם: ואמר אלכם בעת ההוא
לאמר לא אוכל לבדי שאת אתכם:
יהוה אלהיכם הרבה אתכם והנכם
היום ככוכבי השמים לרב: יהוה
אלהי אבותכם יסף עליכם ככם
אלף פעמים ויברך אתכם כאשר
דבר לכם: איכה אשא לבדי טרחכם
ומשאכם וריבכם: הבו לכם אנשים
חכמים ונבנים וידעים לשבטיכם

ואשימם בראשיכם: ותענו אתי
ותאמרו טוב הדבר אשר דברת
לעשות: ואקח את ראשי שבטיכם
אנשים חכמים וידעים ואתן אתם
ראשים עליכם שרי אלפים ושרי
מאות ושרי חמשים ושרי עשרת
ושטרים לשבטיכם: ואצוה את
שפטיכם בעת ההוא לאמר שמע
בין אחיכם ושפטתם צדק בין איש
ובין אחיו ובין גרו: לא תכירו פנים
במשפט כקטן כגדל תשמעון לא
תגורו מפני איש כי המשפט לאלהים
הוא והדבר אשר יקשה מכם תקרבון
אלי ושמעתיו: ואצוה אתכם בעת
ההוא את כל הדברים אשר תעשון:
ונסע מחרב ונלך את כל המדבר
הגדול והנורא ההוא אשר ראיתם
דרך הר האמרי כאשר צוה יהוה
אלהינו אתנו ונבא עד קדש ברנע:
ואמר אלכם באתם עד הר האמרי
אשר יהוה אלהינו נתן לנו: ראה
נתן יהוה אלהיך לפניך את הארץ

מל׳ ד׳ מל׳ יסף עליכם ככם חס׳ יוד וכל יהוש׳ ושוב מל׳ ... ואשפטה כאשר ... ויעד
ישעיה ... ירמיה ... יחזקאל ...
ונחלתם אתה ... והנה עמנו בראש שמעוני וכל עבד דכות

כל משנה תורה ורם במ״א ורם וכל קריבות במ״א זקי׳ כי יום ליי׳ צבאות — לבבנו ו׳ וסימנ׳ אחינו המסו את לבבנו להטות
לבבנו אליו ונשמע וימס לבבנו נשא לבבנו אל כפים — חזק ד׳ וסימנ׳ אתו חזק כי הוא ינחלנה ולבלתי חזק את בדק הבית צבה

עלה רש כאשר דבר יהוה אלהי
אבתיך לך אל תירא ואל תחת׃
ותקרבון אלי כלכם ותאמרו נשלחה
אנשים לפנינו ויחפרו לנו את
הארץ וישבו אתנו דבר את הדרך
אשר נעלה בה ואת הערים אשר
נבא אליהן׃ וייטב בעיני הדבר
ואקח מכם שנים עשר אנשים
איש אחד לשבט׃ ויפנו ויעלו
ההרה ויבאו עד נחל אשכל וירגלו
אתה׃ ויקחו בידם מפרי הארץ
ויורדו אלינו וישבו אתנו דבר
ויאמרו טובה הארץ אשר יהוה
אלהינו נתן לנו׃ ולא אביתם לעלת
ותמרו את פי יהוה אלהיכם׃ ותרגנו
באהליכם ותאמרו בשנאת יהוה
אתנו הוציאנו מארץ מצרים לתת
אתנו ביד האמרי להשמידנו׃ אנה
אנחנו עלים אחינו המסו את לבבנו
לאמר עם גדול ורם ממנו ערים
גדלת ובצורת בשמים וגם בני ענקים
ראינו שם׃ ואמר אלכם לא תערצון

ולא תיראון מהם׃ יהוה אלהיכם
ההלך לפניכם הוא ילחם לכם ככל
אשר עשה אתכם במצרים לעיניכם׃
ובמדבר אשר ראית אשר נשאך
יהוה אלהיך כאשר ישא איש את
בנו בכל הדרך אשר הלכתם עד
באכם עד המקום הזה׃ ובדבר הזה
אינכם מאמינם ביהוה אלהיכם׃
ההלך לפניכם בדרך לתור לכם
מקום לחנתכם באש לילה לראתכם
בדרך אשר תלכו בה ובענן יומם׃
וישמע יהוה את קול דבריכם
ויקצף וישבע לאמר׃ אם יראה
איש באנשים האלה הדור הרע
הזה את הארץ הטובה אשר נשבעתי
לתת לאבתיכם׃ זולתי כלב בן יפנה
הוא יראנה ולו אתן את הארץ אשר
דרך בה ולבניו יען אשר מלא
אחרי יהוה׃ גם בי התאנף יהוה
בגללכם לאמר גם אתה לא תבא
שם׃ יהושע בן נון העמד לפניך
הוא יבא שמה אתו חזק כי הוא

דרך חזק מתנים ועתה חזק את ידיך — יען ג׳ בטעמ׳ דקף גדול וסימנ׳ יען אשר מלא אחרי יי׳ יען אשר לא שמעתם יען אשר
בגבהו בקומה — לא תעלו ולא תלחמו ב׳ דסמיכ׳ וסימנ׳ ויאמר יי׳ אלי אמר להם כה אמר יי׳ לא תעלו ולא תלחמו ודברי ימים

דבורים הדבורים כדבורים ג בלשנ וסימנ׳ כאשר תעשינה הדברים חס עדת דבורים סבוני כדבורים מל׳ — כימים ד׳ דגש וסימנ׳
ותשבו בקדש ימים רבים כימים הראשונים כימים הראשונים אשר נחו בהם היהודים —

ינחלנה את ישראל וטפכם אשר
אמרתם לבז יהיה ובניכם אשר
לא ידעו היום טוב ורע המה יבאו
שמה ולהם אתננה והם יירשוה׃
ואתם פנו לכם וסעו המדברה
דרך ים סוף׃ ותענו ותאמרו אלי
חטאנו ליהוה אנחנו נעלה ונלחמנו
ככל אשר צונו יהוה אלהינו ותחגרו
איש את כלי מלחמתו ותהינו לעלת
ההרה׃ ויאמר יהוה אלי אמר להם
לא תעלו ולא תלחמו כי אינני בקרבכם
ולא תנגפו לפני איביכם׃ ואדבר
אליכם ולא שמעתם ותמרו את
פי יהוה ותזדו ותעלו ההרה׃ ויצא
האמרי הישב בהר ההוא לקראתכם
וירדפו אתכם כאשר תעשינה
הדברים ויכתו אתכם בשעיר עד
חרמה׃ ותשבו ותבכו לפני יהוה
ולא שמע יהוה בקלכם ולא האזין
אליכם׃ ותשבו בקדש ימים רבים
כימים אשר ישבתם׃ ונפן ונסע
המדברה דרך ים סוף כאשר דבר

יהוה אלי ונסב את הר שעיר ימים
רבים׃ ויאמר
יהוה אלי לאמר׃ רב לכם סב את
ההר הזה פנו לכם צפנה׃ ואת העם
צו לאמר אתם עברים בגבול
אחיכם בני עשו הישבים בשעיר
וייראו מכם ונשמרתם מאד׃ אל
תתגרו בם כי לא אתן לכם מארצם
עד מדרך כף רגל כי ירשה לעשו
נתתי את הר שעיר׃ אכל תשברו
מאתם בכסף ואכלתם וגם מים
תכרו מאתם בכסף ושתיתם׃ כי
יהוה אלהיך ברכך בכל מעשה ידך
ידע לכתך את המדבר הגדל הזה
זה ארבעים שנה יהוה אלהיך עמך
לא חסרת דבר׃ ונעבר מאת אחינו
בני עשו הישבים בשעיר מדרך
הערבה מאילת ומעצין גבר
ונפן ונעבר דרך
מדבר מואב׃ ויאמר יהוה אלי אל
תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה
כי לא אתן לך מארצו ירשה כי

מאילת אילת ד׳ בלשנ׳ —
סב ו׳ חס וסימנ׳ רב לכם סב את ההר הזה סב אתה ונסבו ההלה כהמות לך ולשלום סב דמה לך דודי מה לי ולך —
וסימנ׳ ונעבר מאת אחינו בני עשו הוא בנה את אילת ומלא וקדמאה ובתרא דויבש את היהודים — ותתגרו ל׳ ותחיבו ל׳ —

ובני עשו ל' ובני עלי ל' ובני בליעל ל' ובני המלך ל' ובני אמנר ל' ובני דן ל' ובני איתן ל' ובני עזיאל ל'

לבני לוט נתתי את ער ירשה:
האמים לפנים ישבו בה עם גדול
ורב ורם כענקים: רפאים יחשבו
אף הם כענקים והמאבים יקראו
להם אמים: ובשעיר ישבו החרים
לפנים ובני עשו יירשום וישמידום
מפניהם וישבו תחתם כאשר עשה
ישראל לארץ ירשתו אשר נתן
יהוה להם: עתה קמו ועברו לכם
את נחל זרד ונעבר את נחל זרד:
והימים אשר הלכנו מקדש ברנע
עד אשר עברנו את נחל זרד שלשים
ושמנה שנה עד תם כל הדור אנשי
המלחמה מקרב המחנה כאשר
נשבע יהוה להם: וגם יד יהוה
היתה בם להמם מקרב המחנה
עד תמם: ויהי כאשר תמו כל
אנשי המלחמה למות מקרב העם:
וידבר יהוה
אלי לאמר: אתה עבר היום את
גבול מואב את ער: וקרבת מול
בני עמון אל תצרם ואל תתגר בם

כי לא אתן מארץ בני עמון לך
ירשה כי לבני לוט נתתיה ירשה:
ארץ רפאים תחשב אף הוא רפאים
ישבו בה לפנים והעמנים יקראו
להם זמזמים: עם גדול ורב ורם
כענקים וישמידם יהוה מפניהם
ויירשם וישבו תחתם: כאשר עשה
לבני עשו הישבים בשעיר אשר
השמיד את החרי מפניהם ויירשם
וישבו תחתם עד היום הזה: והעוים
הישבים בחצרים עד עזה כפתרים
היצאים מכפתור השמידם וישבו
תחתם: קומו סעו ועברו את נחל
ארנן ראה נתתי בידך את סיחן מלך
חשבון האמרי ואת ארצו החל רש
והתגר בו מלחמה: היום הזה אחל
תת פחדך ויראתך על פני העמים
תחת כל השמים אשר ישמעון
שמעך ורגזו וחלו מפניך: ואשלח
מלאכים ממדבר קדמות אל
סיחון מלך חשבון דברי שלום
לאמר: אעברה בארצך בדרך

בדרך אלך לא אסור ימין ושמאול׃
אכל בכסף תשברני ואכלתי ומים
בכסף תתן לי ושתיתי רק אעברה
ברגלי׃ כאשר עשו לי בני עשו
הישבים בשעיר והמואבים הישבים
בער עד אשר אעבר את הירדן אל
הארץ אשר יהוה אלהינו נתן לנו׃
ולא אבה סיחן מלך חשבון העברנו
בו כי הקשה יהוה אלהיך את רוחו
ואמץ את לבבו למען תתו בידך כיום
הזה׃ ויאמר יהוה
אלי ראה החלתי תת לפניך את סיחן
ואת ארצו החל רש לרשת את
ארצו׃ ויצא סיחן לקראתנו הוא
וכל עמו למלחמה יהצה׃ ויתנהו
יהוה אלהינו לפנינו ונך אתו ואת
בנו ואת כל עמו׃ ונלכד את כל
עריו בעת ההוא ונחרם את כל עיר
מתם והנשים והטף לא השארנו
שריד׃ רק הבהמה בזזנו לנו ושלל
הערים אשר לכדנו׃ מערער אשר
על שפת נחל ארנן והעיר אשר בנחל

ועד הגלעד לא היתה קריה אשר
שגבה ממנו את הכל נתן יהוה
אלהינו לפנינו׃ רק אל ארץ בני
עמון לא קרבת כל יד נחל יבק
וערי ההר וכל אשר צוה יהוה
אלהינו׃ ונפן ונעל דרך הבשן
ויצא עוג מלך הבשן לקראתנו
הוא וכל עמו למלחמה אדרעי׃
ויאמר יהוה אלי אל תירא אתו כי
בידך נתתי אתו ואת כל עמו ואת
ארצו ועשית לו כאשר עשית
לסיחן מלך האמרי אשר יושב
בחשבון׃ ויתן יהוה אלהינו בידנו
גם את עוג מלך הבשן ואת כל עמו
ונכהו עד בלתי השאיר לו שריד׃
ונלכד את כל עריו בעת ההוא לא
היתה קריה אשר לא לקחנו מאתם
ששים עיר כל חבל ארגב ממלכת
עוג בבשן׃ כל אלה ערים בצרת
חומה גבהה דלתים ובריח לבד
מערי הפרזי הרבה מאד׃ ונחרם
אותם כאשר עשינו לסיחן מלך

אמת ל׳ באמת ל׳ אסמיך ל׳ באסמיך ל׳ אברתו ל׳ באברתו ל׳ מנחל ל׳ וסימנ׳ ונקח בעת ההיא ואלה מלכי הארץ ולא
הוסיף עוד מלך מנחל בדרך ישתה שבט המנשה ל׳ בתו וכל יהושע דכות ל׳ במג וסימנ׳ ויתן משה וישלחו בני ישראל

חשבון החרם כל עיר מתם
הנשים והטף: וכל הבהמה
ושלל הערים בזונו לנו: ונקח
בעת ההוא את הארץ מיד שני
מלכי האמרי אשר בעבר הירדן
מנחל ארנן עד הר חרמון: צידנים
יקראו לחרמון שרין והאמרי
יקראו לו שניר: כל ערי המישר
וכל הגלעד וכל הבשן עד סלכה
ואדרעי ערי ממלכת עוג בבשן:
כי רק עוג מלך הבשן נשאר
מיתר הרפאים הנה ערשו ערש
ברזל הלה הוא ברבת בני עמון
תשע אמות ארכה וארבע אמות
רחבה באמת איש: ואת הארץ
הזאת ירשנו בעת ההוא מערער
אשר על נחל ארנן וחצי הר
הגלעד ועריו נתתי לראובני ולגדי:
ויתר הגלעד וכל הבשן ממלכת
עוג נתתי לחצי שבט המנשה
כל חבל הארגב לכל הבשן ההוא
יקרא ארץ רפאים: יאיר בן מנשה

לקח את כל חבל ארגב עד גבול
הגשורי והמעכתי ויקרא אתם
על שמו את הבשן חות יאיר עד
היום הזה: ולמכיר נתתי את הגלעד:
ולראובני ולגדי נתתי מן הגלעד
ועד נחל ארנן תוך הנחל וגבל
ועד יבק הנחל גבול בני עמון:
והערבה והירדן וגבל מכנרת
ועד ים הערבה ים המלח תחת
אשדת הפסגה מזרחה: ואצו אתכם
בעת ההוא לאמר יהוה אלהיכם
נתן לכם את הארץ הזאת לרשתה
חלוצים תעברו לפני אחיכם בני
ישראל כל בני חיל: רק נשיכם
וטפכם ומקנכם ידעתי כי מקנה
רב לכם ישבו בעריכם אשר נתתי
לכם: עד אשר יניח יהוה לאחיכם
ככם וירשו גם הם את הארץ אשר
יהוה אלהיכם נתן להם בעבר הירדן
ושבתם איש לירשתו אשר נתתי
לכם: ואת יהושוע צויתי בעת ההוא
לאמר עיניך הראת את כל אשר עשה

ויבא צני וגבל ג׳ חס וסימנ׳ ולראובני ולגדי נתתי מן הגלעד ועד ים הערבה ובעמק צידנים ל׳ רפ׳ וצידנים ל׳ רפ׳
כשמע ל׳ רפ׳ ובשמע ל׳ רפ׳ עמק ל׳ רפ׳ ועמק ל׳ רפ׳ הגדוד ל׳ רפ׳ והגדוד ל׳ רפ׳ השב ל׳ רפ׳ והשב ל׳ רפ׳ יאיר ל׳ רפ׳ ויאיר ל׳ רפ׳ זרעתם ל׳ רפ׳ וזרעתם
יהושע ב׳ מל׳ וסי׳ ואת יהושע צויתי וכל ימי הזקנים בתר׳

ואתחנן ל ואתחננו ל ודענן ל ושאנן ל שלאנן ל ויתלונן ל ירבן ל וענן ל ויתנן ל ס —— ס תיראום ב חד חס וחד מל וסימנ׳ ויזי אתנו
לא תיראום קדמ׳ חס תנ׳ מל ׳ —— ס הדבקים ל ויוקים ל והקים ל ולהקים ל ומקים ל עיניקים ל דלקים ל לדלקים ל הערקים ל צימקים

יהוה אלהיכם לשני המלכים האלה
כן יעשה יהוה לכל הממלכות אשר
אתה עבר שמה׃ לא תיראום כי
יהוה אלהיכם הוא הנלחם לכם׃
ואתחנן   קה פס סימן מלכיה
אל יהוה בעת ההוא לאמר׃ אדני
יהוה אתה החלות להראות את
עבדך את גדלך ואת ידך החזקה
אשר מי אל בשמים ובארץ אשר
יעשה כמעשיך וכגבורתך׃ אעברה
נא ואראה את הארץ הטובה אשר
בעבר הירדן ההר הטוב הזה והלבנן׃
ויתעבר יהוה בי למענכם ולא
שמע אלי ויאמר יהוה אלי רב לך
אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה׃
עלה ראש הפסגה ושא עיניך ימה
וצפנה ותימנה ומזרחה וראה
בעיניך כי לא תעבר את הירדן
הזה׃ וצו את יהושע וחזקהו
ואמצהו כי הוא יעבר לפני העם
הזה והוא ינחיל אותם את הארץ
אשר תראה׃ ונשב בגיא מול בית

פעור׃
ועתה ישראל שמע אל החקים
ואל המשפטים אשר אנכי מלמד
אתכם לעשות למען תחיו ובאתם
וירשתם את הארץ אשר יהוה
אלהי אבתיכם נתן לכם׃ לא תספו
על הדבר אשר אנכי מצוה אתכם
ולא תגרעו ממנו לשמר את מצות
יהוה אלהיכם אשר אנכי מצוה
אתכם׃ עיניכם הראות את אשר
עשה יהוה בבעל פעור כי כל האיש
אשר הלך אחרי בעל פעור
השמידו יהוה אלהיך מקרבך׃
ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם חיים
כלכם היום׃ ראה למדתי אתכם
חקים ומשפטים כאשר צוני יהוה
אלהי לעשות כן בקרב הארץ
אשר אתם באים שמה לרשתה׃
ושמרתם ועשיתם כי הוא חכמתכם
ובינתכם לעיני העמים אשר ישמעון
את כל החקים האלה ואמרו רק עם
חכם ונבון הגוי הגדול הזה׃ כי מי גוי

ומשחיקים ל בשוקים ל ואתיקים ל וממוקים ל והנאנקים ל —— ס הראות ד ב מל וב חס וסימנ׳ ואת יהושע צויתי בעת ההיא
עיניכם הראות כי עיניכם הראות את וחשכו הראות ס —— ס הראות ג וסימנ׳ אתה החלות להראות את עבדך להראות העמים
והשרים את יפיה להראות את אסתר ס ——

ופן ה׳ חד ריש פיס ושאר מציע וסימנ׳ יסורו מלבבך ופן תדרש לאלהיהם ופן תשא עיניך השמימה ופן יקך לבבכם ופן יורש וגנבתי — באמר ג׳ וסימנ׳ יום אלה׳ הקהל לי את העם עם יוי אלה׳ כל היום איה אלהיך חד בתו׳ וחד בנביא וחד בכתובים

גדול אשר לו אלהים קרבים אליו
כיהוה אלהינו בכל קראנו אליו׃
ומי גוי גדול אשר לו חקים
ומשפטים צדיקם ככל התורה
הזאת אשר אנכי נתן לפניכם היום׃
רק השמר לך ושמר נפשך מאד
פן תשכח את הדברים אשר
ראו עיניך ופן יסורו מלבבך כל
ימי חייך והודעתם לבניך ולבני
בניך׃ יום אשר עמדת לפני יהוה
אלהיך בחרב באמר יהוה אלי
הקהל לי את העם ואשמעם את
דברי אשר ילמדון ליראה אתי
כל הימים אשר הם חיים על האדמה
ואת בניהם ילמדון׃ ותקרבון
ותעמדון תחת ההר וההר בער
באש עד לב השמים חשך ענן
וערפל׃ וידבר יהוה אליכם מתוך
האש קול דברים אתם שמעים
ותמונה אינכם ראים זולתי קול׃
ויגד לכם את בריתו אשר צוה
אתכם לעשות עשרת הדברים

ויכתבם על שני לחות אבנים׃ ואתי
צוה יהוה בעת ההוא ללמד אתכם
חקים ומשפטים לעשתכם אתם
בארץ אשר אתם עברים שמה
לרשתה׃ ונשמרתם מאד לנפשתיכם
כי לא ראיתם כל תמונה ביום דבר
יהוה אליכם בחרב מתוך האש׃ פן
תשחתון ועשיתם לכם פסל תמונת
כל סמל תבנית זכר או נקבה׃ תבנית
כל בהמה אשר בארץ תבנית כל
צפור כנף אשר תעוף בשמים׃
תבנית כל רמש באדמה תבנית
כל דגה אשר במים מתחת לארץ׃
ופן תשא עיניך השמימה וראית
את השמש ואת הירח ואת הכוכבים
כל צבא השמים ונדחת והשתחוית
להם ועבדתם אשר חלק יהוה
אלהיך אתם לכל העמים תחת כל
השמים׃ ואתכם לקח יהוה ויוצא
אתכם מכור הברזל ממצרים
להיות לו לעם נחלה כיום הזה׃ ויהוה
התאנף בי על דבריכם וישבע

וההר ג׳ וסימנ׳ ותקרבון ותעמדון תחת ההר ויהי כשמעכם את הקול ואפן וארד מן ההר — ועבדתם ד׳ קמ׳ וסימנ׳ ... השמי׳ והיה אם שכח ואם יפנה לבבך ועבדתם — ויוצא ד׳ וחס וסימ׳ מכור הברזל ממצרים ויוצא את בן המלך ויוצא נחלים מסלע
ויוצא עמו בששון ברנה את בחיריו

לבלתי עברי את הירדן ולבלתי בא
אל הארץ הטובה אשר יהוה
אלהיך נתן לך נחלה׃ כי אנכי מת
בארץ הזאת אינני עבר את הירדן
ואתם עברים וירשתם את הארץ
הטובה הזאת׃ השמרו לכם פן
תשכחו את ברית יהוה אלהיכם
אשר כרת עמכם ועשיתם לכם
פסל תמונת כל אשר צוך יהוה
אלהיך׃ כי יהוה אלהיך אש אכלה
הוא אל קנא׃

כי תוליד בנים ובני בנים ונושנתם
בארץ והשחתם ועשיתם פסל
תמונת כל ועשיתם הרע בעיני
יהוה אלהיך להכעיסו׃ העידתי בכם
היום את השמים ואת הארץ כי
אבד תאבדון מהר מעל הארץ
אשר אתם עברים את הירדן שמה
לרשתה לא תאריכן ימים עליה
כי השמד תשמדון׃ והפיץ יהוה
אתכם בעמים ונשארתם מתי
מספר בגוים אשר ינהג יהוה
אתכם שמה׃ ועבדתם שם אלהים
מעשה ידי אדם עץ ואבן אשר לא
יראון ולא ישמעון ולא יאכלון
ולא יריחן׃ ובקשתם משם את
יהוה אלהיך ומצאת כי תדרשנו
בכל לבבך ובכל נפשך׃ בצר לך
ומצאוך כל הדברים האלה באחרית
הימים ושבת עד יהוה אלהיך
ושמעת בקלו׃ כי אל רחום יהוה
אלהיך לא ירפך ולא ישחיתך
ולא ישכח את ברית אבתיך אשר
נשבע להם׃ כי שאל נא לימים
ראשנים אשר היו לפניך למן היום
אשר ברא אלהים אדם על הארץ
ולמקצה השמים ועד קצה
השמים הנהיה כדבר הגדול הזה
או הנשמע כמהו׃ השמע עם
קול אלהים מדבר מתוך האש
כאשר שמעת אתה ויחי׃ או
הנסה אלהים לבוא לקחת לו גוי
מקרב גוי במסת באתת ובמופתים
ובמלחמה וביד חזקה ובזרוע

ודבריו ה׳ וסימנ׳ שמעת מתוך האש הראשנים ודרכיו ודבריו לא בהשכל אינם נשמעים ט׳ — ׳ רוצח ד׳ מל׳ וסימנ׳ לנס שמה רוצח
דאז יבדיל אז ישוב הרוצח רוצח דתנו לכם לאור יקום רוצח ׳ — ׳ חקיו ומצותיו ד׳ וסימנ׳ ושמרת את חקיו את יי׳ האמרת והיה לבבם

נטויה ובמוראים גדלים ככל
אשר עשה לכם יהוה אלהיכם
במצרים לעיניך: אתה הראת
לדעת כי יהוה הוא האלהים אין
עוד מלבדו: מן השמים השמיעך
את קלו ליסרך ועל הארץ הראך
את אשו הגדולה ודבריו שמעת
מתוך האש: ותחת כי אהב את
אבתיך ויבחר בזרעו אחריו
ויוצאך בפניו בכחו הגדל ממצרים:
להוריש גוים גדלים ועצמים
ממך מפניך להביאך לתת לך
את ארצם נחלה כיום הזה: וידעת
היום והשבת אל לבבך כי יהוה
הוא האלהים בשמים ממעל
ועל הארץ מתחת אין עוד: ושמרת
את חקיו ואת מצותיו אשר אנכי
מצוך היום אשר ייטב לך ולבניך
אחריך ולמען תאריך ימים על
האדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך
כל הימים:
אז יבדיל משה שלש ערים בעבר

הירדן מזרחה שמש: לנס שמה
רוצח אשר ירצח את רעהו בבלי
דעת והוא לא שנא לו מתמל שלשם
ונס אל אחת מן הערים האל וחי:
את בצר במדבר בארץ המישר
לראובני ואת ראמת בגלעד לגדי
ואת גולן בבשן למנשי: וזאת התורה
אשר שם משה לפני בני ישראל:
אלה העדת והחקים והמשפטים
אשר דבר משה אל בני ישראל
בצאתם ממצרים: בעבר הירדן בגיא
מול בית פעור בארץ סיחן מלך
האמרי אשר יושב בחשבון אשר
הכה משה ובני ישראל בצאתם
ממצרים: ויירשו את ארצו ואת ארץ
עוג מלך הבשן שני מלכי האמרי אשר
בעבר הירדן מזרח שמש: מערער
אשר על שפת נחל ארנן ועד הר
שיאן הוא חרמון: וכל הערבה עבר
הירדן מזרחה ועד ים הערבה תחת
אשדת הפסגה:
ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר

ויעמד המלך דדברי ימים ׳ — ׳ ועל הארץ מתחת ג׳ וסימנ׳ וידעת היום והשבת אל לבבך ונשמע וימס לבבנו אין כמוך אלהים במעל׳
׳ — ׳ ויוצאך ב׳ חד חס׳ וחד מל׳ וסימנ׳ בפניו בכחו הגדל ממצרים שמור את יום השבת לקדשו ונא׳ ל׳ כתי׳ כן ׳ — ׳

לעשותם ד׳ בחס וב׳ מל׳ וסימנ׳ ויקרא משה אל כל ישראל ושמרת את המצוה והיתה עמו וקרא בו לשמור בריתו י׳ באזניכם ד׳ וסימנ׳
ויקרא משה אל כל ישראל ויאמרו הכהנים והנביאים אך ידוע תדעו ואחותי באזניכם י׳ שמור ג׳ ריש פס׳ בת׳ ומל׳ וסימנ׳

אלהם שמע ישראל את החקים
ואת המשפטים אשר אנכי דבר
באזניכם היום ולמדתם אתם
ושמרתם לעשתם׃ יהוה אלהינו
כרת עמנו ברית בחרב׃ לא את
אבתינו כרת יהוה את הברית הזאת
כי אתנו אנחנו אלה פה היום כלנו
חיים׃ פנים בפנים דבר יהוה עמכם
בהר מתוך האש׃ אנכי עמד בין
יהוה וביניכם בעת ההוא להגיד לכם
את דבר יהוה כי יראתם מפני האש
ולא עליתם בהר לאמר׃
אנכי יהוה אלהיך אשר
הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים׃
לא יהיה לך אלהים אחרים על פני
לא תעשה לך פסל כל תמונה אשר
בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת
ואשר במים מתחת לארץ לא תשתחוה
להם ולא תעבדם כי אנכי יהוה אלהיך
אל קנא פקד עון אבות על בנים ועל
שלשים ועל רבעים לשנאי ועשה
חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותו׃

לא תשא את
שם יהוה אלהיך לשוא כי לא ינקה
יהוה את אשר ישא את שמו לשוא׃
שמור את יום
השבת לקדשו כאשר צוך יהוה
אלהיך ששת ימים תעבד ועשית
כל מלאכתך ויום השביעי שבת
ליהוה אלהיך לא תעשה כל מלאכה
אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך
ושורך וחמרך וכל בהמתך וגרך
אשר בשעריך למען ינוח עבדך
ואמתך כמוך וזכרת כי עבד היית
בארץ מצרים ויצאך יהוה אלהיך
משם ביד חזקה ובזרע נטויה על
כן צוך יהוה אלהיך לעשות את יום
השבת׃ כבד את
אביך ואת אמך כאשר צוך יהוה
אלהיך למען יאריכן ימיך ולמען
ייטב לך על האדמה אשר יהוה אלהיך
נתן לך׃ לא
תרצח׃ ולא
תנאף׃ ולא

את יום השבת לקדשו שמור תשמרון את החדש האביב ט׳ פיסו איש בהון לא ולא ולא ולא וסימנ׳ ועבדתם שם אלהים לבלתי מגוים ויברח
יו׳ אתם לכן כה אמר מלך אשור וחבירו אין עיף ואין כושל ומהן גדולים וקטנים החמס קם למטה רשע לא תרצח ד׳ במשנה תורה

וההר ג׳ וסימנ׳ ותקרבון ותעמדון תחת ההר ויהי כשמעכם את הקול מתוך החשך ואפן וארד מן ההר וההר בער באש
ה׳ ד׳ קמצ׳ וחד פת׳ וסימנ׳ ועתה למה נמות כי תאכלנו ומתנו אם אמרנו נבוא העיר ג׳ בו ושמע ה׳ קמצ׳ וסימנ׳ קום ברק ומתנו

תגנב׃
ולא תענה ברעך עד שוא׃
ולא תחמד אשת רעך
ולא תתאוה בית רעך שדהו ועבדו ואמתו
שורו וחמרו וכל אשר לרעך׃
את הדברים האלה
דבר יהוה אל כל קהלכם בהר מתוך
האש הענן והערפל קול גדול ולא
יסף ויכתבם על שני לחת אבנים
ויתנם אלי׃ ויהי כשמעכם את
הקול מתוך החשך וההר בער באש
ותקרבון אלי כל ראשי שבטיכם
וזקניכם׃ ותאמרו הן הראנו יהוה
אלהינו את כבדו ואת גדלו ואת
קלו שמענו מתוך האש היום הזה
ראינו כי ידבר אלהים את האדם
וחי׃ ועתה למה נמות כי תאכלנו
האש הגדלה הזאת אם יספים אנחנו
לשמע את קול יהוה אלהינו עוד
ומתנו׃ כי מי כל בשר אשר שמע
קול אלהים חיים מדבר מתוך האש
כמנו ויחי׃ קרב אתה ושמע את

כל אשר יאמר יהוה אלהינו ואת
תדבר אלינו את כל אשר ידבר יהוה
אלהינו אליך ושמענו ועשינו׃
וישמע יהוה את קול דבריכם
בדברכם אלי ויאמר יהוה אלי
שמעתי את קול דברי העם הזה
אשר דברו אליך היטיבו כל אשר
דברו׃ מי יתן והיה לבבם זה להם
ליראה אתי ולשמר את כל מצותי
כל הימים למען ייטב להם ולבניהם
לעלם׃ לך אמר להם שובו לכם
לאהליכם׃ ואתה פה עמד עמדי
ואדברה אליך את כל המצוה והחקים
והמשפטים אשר תלמדם ועשו
בארץ אשר אנכי נתן להם לרשתה׃
ושמרתם לעשות כאשר צוה יהוה
אלהיכם אתכם לא תסרו ימין ושמאל׃
בכל הדרך אשר צוה יהוה אלהיכם
אתכם תלכו למען תחיון וטוב לכם
והארכתם ימים בארץ אשר תירשון׃
וזאת המצוה החקים והמשפטים
אשר צוה יהוה אלהיכם ללמד אתכם

ושמע קרב אתה ושמע הטה יי׳ דמלכים וחזי׳ ודדברי ימים הטה דדניאל שובו ג׳ מל׳ בלו וסימנ׳ וקומו שובו אל האיש אשר
ושובו משער לשער שובו לכם לאהליכם תחיון ב׳ וסימנ׳ כל המצוה אשר בכל הדרך אשר צוה יי׳

מצוך אצוך ב רפי בליש וסימנ׳ למען תירא את יי׳ אלהיך והיה אם תשמעו תשמעו אל כל אשר אצוך דירבעם ... ואלה שמות ומשלי מזוזת
כת׳ שמע ישראל ושמשון מזזות כת׳ למען ירבו ומלכים כת׳ מזוזות מל׳ דמל׳ ... על לבבך ב וסימנ׳ והיו הדברים האלה

לעשות בארץ אשר אתם עברים
שמה לרשתה: למען תירא את יהוה
אלהיך לשמר את כל חקתיו ומצותיו
אשר אנכי מצוך אתה ובנך ובן בנך
כל ימי חייך ולמען יארכן ימיך:
ושמעת ישראל ושמרת לעשות
אשר ייטב לך ואשר תרבון מאד
כאשר דבר יהוה אלהי אבתיך
לך ארץ זבת חלב ודבש:

שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה
אחד: ואהבת את יהוה אלהיך בכל
לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך: והיו
הדברים האלה אשר אנכי מצוך
היום על לבבך: ושננתם לבניך
ודברת בם בשבתך בביתך ובלכתך
בדרך ובשכבך ובקומך: וקשרתם
לאות על ידך והיו לטטפת בין עיניך:
וכתבתם על מזזות ביתך ובשעריך:
והיה כי יביאך
יהוה אלהיך אל הארץ אשר נשבע
לאבתיך לאברהם ליצחק וליעקב

לתת לך ערים גדלת וטבת אשר
לא בנית: ובתים מלאים כל טוב
אשר לא מלאת וברת חצובים אשר
לא חצבת כרמים וזיתים אשר לא
נטעת ואכלת ושבעת: השמר לך
פן תשכח את יהוה אשר הוציאך
מארץ מצרים מבית עבדים: את
יהוה אלהיך תירא ואתו תעבד ובשמו
תשבע: לא תלכון אחרי אלהים אחרים
מאלהי העמים אשר סביבותיכם:
כי אל קנא יהוה אלהיך בקרבך פן
יחרה אף יהוה אלהיך בך והשמידך
מעל פני האדמה:

לא תנסו את יהוה אלהיכם
כאשר נסיתם במסה: שמור תשמרון
את מצות יהוה אלהיכם ועדתיו
וחקיו אשר צוך: ועשית הישר
והטוב בעיני יהוה למען ייטב לך ובאת
וירשת את הארץ הטבה אשר נשבע
יהוה לאבתיך: להדף את כל איביך
מפניך כאשר דבר יהוה:
כי ישאלך בנך מחר לאמר

יעלו דברים על לבבך ... ובתים ד וסימנ׳ מלאים כל טוב ובתים טובים תבנה וישבת מאין יושב חמדו שדות וגזלו ...
והטוב ד וסימנ׳ ועשית הישר והטוב בעיניך עשית׳ וחבירו מפי עליון לא תצא ... שמור ג ר״פ וסימ׳ את יום תשמרון את חדש האביב

כהיום ד׳ וסימנ׳ ויהי כהיום הזה ויבא הביתה כבאכם העיר לחיתנו כהיום הזה ולא יוכל יו׳ וכל עזרא כותב׳ ס
מז׳ וסימנ׳ כי אם כה תעשו להם ואתם לא תכרתו ברית בבית חל אלהים קדמ׳ חס ס ואותנו ג׳ מל׳ בל״ש וסימנ׳ הוציא משם אולי יעשה ס מזבחתיהם ג׳ ל חס וחד

מה העדת והחקים והמשפטים
אשר צוה יהוה אלהינו אתכם:
ואמרת לבנך עבדים היינו לפרעה
במצרים ויוציאנו יהוה ממצרים
ביד חזקה: ויתן יהוה אותת ומפתים
גדלים ורעים במצרים בפרעה
ובכל ביתו לעינינו: ואותנו הוציא
משם למען הביא אתנו לתת לנו
את הארץ אשר נשבע לאבתינו:
ויצונו יהוה לעשות את כל החקים
האלה ליראה את יהוה אלהינו לטוב
לנו כל הימים לחיתנו כהיום הזה:
וצדקה תהיה לנו כי נשמר לעשות
את כל המצוה הזאת לפני יהוה
אלהינו כאשר צונו:
כי יביאך יהוה אלהיך אל
הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה
ונשל גוים רבים מפניך החתי
והגרגשי והאמרי והכנעני והפרזי
והחוי והיבוסי שבעה גוים רבים
ועצומים ממך: ונתנם יהוה אלהיך
לפניך והכיתם החרם תחרים אתם

לא תכרת להם ברית ולא תחנם: ולא
תתחתן בם בתך לא תתן לבנו ובתו
לא תקח לבנך: כי יסיר את בנך
מאחרי ועבדו אלהים אחרים וחרה
אף יהוה בכם והשמידך מהר: כי
אם כה תעשו להם מזבחתיהם תתצו
ומצבתם תשברו ואשיריהם
תגדעון ופסיליהם תשרפון באש:
כי עם קדוש אתה ליהוה אלהיך
בך בחר יהוה אלהיך להיות לו לעם
סגלה מכל העמים אשר על פני
האדמה: לא מרבכם מכל העמים
חשק יהוה בכם ויבחר בכם כי אתם
המעט מכל העמים: כי מאהבת
יהוה אתכם ומשמרו את השבעה
אשר נשבע לאבתיכם הוציא
יהוה אתכם ביד חזקה ויפדך מבית
עבדים מיד פרעה מלך מצרים: וידעת
כי יהוה אלהיך הוא האלהים האל
הנאמן שמר הברית והחסד לאהבו
ולשמרי מצותו לאלף דור: ומשלם
לשנאיו אל פניו להאבידו לא יאחר

יו׳ אותנו כי כלם מיראים אותנו ס ג׳ פס׳ אית בהון שבעה עממים וסימנ׳ כי יביאך ועצומים בזאת תדעון והעברו
את הירדן ס ג׳ פס׳ ריש׳ ולא לא לא וסימנ׳ ולא תתחתן בם ולא יכלו בני ישראל ולא אשמע אליך עוד

תשמעון ו׳ וסימנ׳ והיה עקב תשמעון והיה אם שמע תשמ׳ אלי באם יי׳ והיה אם שמע תשמעון בעירנא די תשמעון וחצירון ה׳ ט׳
כל נחיכה דמשנה תורה לך במ׳ ג לך וסימנ׳ ואכלת את כל העמים אשימה עלי מלך ושמת בטנא ט׳ ו׳ זוגין מן ב׳ ב׳ חד כתי׳

לשנאו אל פניו ישלם לו׃ ושמרת
את המצוה ואת החקים ואת המשפטים
אשר אנכי מצוך היום לעשותם׃

קיט פס׳ סימן פלט

והיה עקב תשמעון את המשפטים
האלה ושמרתם ועשיתם אתם
ושמר יהוה אלהיך לך את הברית
ואת החסד אשר נשבע לאבתיך׃
ואהבך וברכך והרבך וברך פרי
בטנך ופרי אדמתך דגנך ותירשך
ויצהרך שגר אלפיך ועשתרת
צאנך על האדמה אשר נשבע
לאבתיך לתת לך׃ ברוך תהיה מכל
העמים לא יהיה בך עקר ועקרה
ובבהמתך׃ והסיר יהוה ממך כל
חלי וכל מדוי מצרים הרעים אשר
ידעת לא ישימם בך ונתנם בכל
שנאיך׃ ואכלת את כל העמים אשר
יהוה אלהיך נתן לך לא תחוס עינך
עליהם ולא תעבד את אלהיהם כי
מוקש הוא לך׃ כי
תאמר בלבבך רבים הגוים האלה

ממני איכה אוכל להורישם׃ לא
תירא מהם זכר תזכר את אשר
עשה יהוה אלהיך לפרעה ולכל
מצרים׃ המסת הגדלת אשר ראו
עיניך והאתת והמפתים והיד החזקה
והזרע הנטויה אשר הוצאך יהוה
אלהיך כן יעשה יהוה אלהיך לכל
העמים אשר אתה ירא מפניהם׃
וגם את הצרעה ישלח יהוה אלהיך
בם עד אבד הנשארים והנסתרים
מפניך׃ לא תערץ מפניהם כי יהוה
אלהיך בקרבך אל גדול ונורא׃
ונשל יהוה אלהיך את הגוים האל
מפניך מעט מעט לא תוכל כלתם
מהר פן תרבה עליך חית השדה׃
ונתנם יהוה אלהיך לפניך והמם
מהומה גדלה עד השמדם׃ ונתן
מלכיהם בידך והאבדת את שמם
מתחת השמים לא יתיצב איש בפניך
עד השמדך אתם׃ פסילי אלהיהם
תשרפון באש לא תחמד כסף וזהב
עליהם ולקחת לך פן תוקש בו כי

הי׳ וחד כתי׳ יוד וסימנ׳ חמון רומי לקי ומדוי ומתכבדי בחקלא ט׳ — ט׳ הצרעה ג׳ וסימנ׳ ושלחתי את הצרעה לפניך וגם את
הצרעה ישלח יי׳ אלהיך בם ואשלח לפניכם את הצרעה ט׳ — ט׳ זכר ב׳ חס׳ וסימ׳ לא תירא מהם זכר תזכר הבן יקיר לי אפרים אם ילד

תועבת יהוה אלהיך הוא: ולא תביא
תועבה אל ביתך והיית חרם כמהו
שקץ תשקצנו ותעב תתעבנו כי
חרם הוא:
כל המצוה אשר אנכי מצוך היום
תשמרון לעשות למען תחיון
ורביתם ובאתם וירשתם את
הארץ אשר נשבע יהוה לאבתיכם:
וזכרת את כל הדרך אשר הוליכך
יהוה אלהיך זה ארבעים שנה
במדבר למען ענתך לנסתך לדעת
את אשר בלבבך התשמר מצותו
אם לא: ויענך וירעבך ויאכלך את
המן אשר לא ידעת ולא ידעון
אבתיך למען הודיעך כי לא על
הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל
מוצא פי יהוה יחיה האדם: שמלתך
לא בלתה מעליך ורגלך לא בצקה
זה ארבעים שנה: וידעת עם לבבך
כי כאשר ייסר איש את בנו יהוה
אלהיך מיסרך: ושמרת את מצות
יהוה אלהיך ללכת בדרכיו וליראה

אתו: כי יהוה אלהיך מביאך אל
ארץ טובה ארץ נחלי מים עינת
ותהמת יצאים בבקעה ובהר: ארץ
חטה ושערה וגפן ותאנה ורמון
ארץ זית שמן ודבש: ארץ אשר
לא במסכנת תאכל בה לחם לא
תחסר כל בה ארץ אשר אבניה
ברזל ומהרריה תחצב נחשת:
ואכלת ושבעת וברכת את יהוה
אלהיך על הארץ הטבה אשר נתן
לך: השמר לך פן תשכח את יהוה
אלהיך לבלתי שמר מצותיו ומשפטיו
וחקתיו אשר אנכי מצוך היום: פן
תאכל ושבעת ובתים טבים תבנה
וישבת: ובקרך וצאנך ירבין וכסף
וזהב ירבה לך וכל אשר לך ירבה:
ורם לבבך ושכחת את יהוה אלהיך
המוציאך מארץ מצרים מבית
עבדים: המוליכך במדבר הגדל
והנורא נחש שרף ועקרב וצמאון
אשר אין מים המוציא לך מים
מצור החלמיש: המאכלך מן

במדבר

כגוים ד׳ וסימנ׳ אשר יי׳ מאביד מפניכם זימטרו שם בכל במות והעולה על רוחכם היו לא תהיה ׳׳ כל משנה תורה ורם בני מנחד
ורם לבבך וכל קרי ורם במ״א ורם כי יום ליי׳ צבאות ׳׳ הביאני ד׳ וסימנ׳ בצדקתי הביאני יי׳ במראות אלהים משכני אחריך

במדבר אשר לא ידעון אבתיך
למען ענתך ולמען נסתך להיטבך
באחריתך׃ ואמרת בלבבך כחי
ועצם ידי עשה לי את החיל הזה׃
וזכרת את יהוה אלהיך כי הוא הנתן
לך כח לעשות חיל למען הקים
את בריתו אשר נשבע לאבתיך
כיום הזה׃
והיה אם שכח תשכח את יהוה
אלהיך והלכת אחרי אלהים אחרים
ועבדתם והשתחוית להם העדתי
בכם היום כי אבד תאבדון׃ כגוים
אשר יהוה מאביד מפניכם כן תאבדון
עקב לא תשמעון בקול יהוה אלהיכם׃

שמע ישראל אתה עבר היום את
הירדן לבא לרשת גוים גדלים
ועצמים ממך ערים גדלת ובצרת
בשמים׃ עם גדול ורם בני ענקים
אשר אתה ידעת ואתה שמעת
מי יתיצב לפני בני ענק׃ וידעת היום
כי יהוה אלהיך הוא העבר לפניך

אש אכלה הוא ישמידם והוא
יכניעם לפניך והורשתם והאבדתם
מהר כאשר דבר יהוה לך׃ אל
תאמר בלבבך בהדף יהוה אלהיך
אתם מלפניך לאמר בצדקתי
הביאני יהוה לרשת את הארץ הזאת
וברשעת הגוים האלה יהוה
מורישם מפניך׃ לא בצדקתך
ובישר לבבך אתה בא לרשת את
ארצם כי ברשעת הגוים האלה
יהוה אלהיך מורישם מפניך ולמען
הקים את הדבר אשר נשבע
יהוה לאבתיך לאברהם ליצחק
וליעקב׃ וידעת כי לא בצדקתך
יהוה אלהיך נתן לך את הארץ
הטובה הזאת לרשתה כי עם
קשה ערף אתה׃ זכר אל תשכח
את אשר הקצפת את יהוה אלהיך
במדבר למן היום אשר יצאת
מארץ מצרים עד באכם עד
המקום הזה ממרים הייתם עם
יהוה׃ ובחרב הקצפתם את יהוה

נרוצה הביאני אל בית היין ׳׳ ולמען ו׳ מנחד בקריו וסימנ׳ ולמען ספר שמי ולמען תספר באזני בנך ובן בנך ושמרת
את חקיו ואת לא בצדקתך ובישר לבבך ולמען תאריך ימים כי סלעי ומצודתי אתה ׳׳ ברשעת ל׳ וברשעת ל׳ ׳׳

ויתאנף יהוה בכם להשמיד אתכם׃
בעלתי ההרה לקחת לוחת האבנים
לוחת הברית אשר כרת יהוה
עמכם ואשב בהר ארבעים יום
וארבעים לילה לחם לא אכלתי
ומים לא שתיתי׃ ויתן יהוה אלי
את שני לוחת האבנים כתבים
באצבע אלהים ועליהם ככל
הדברים אשר דבר יהוה עמכם
בהר מתוך האש ביום הקהל׃ ויהי
מקץ ארבעים יום וארבעים לילה
נתן יהוה אלי את שני לחת האבנים
לחות הברית׃ ויאמר יהוה אלי
קום רד מהר מזה כי שחת עמך
אשר הוצאת ממצרים סרו מהר
מן הדרך אשר צויתם עשו להם
מסכה׃ ויאמר יהוה אלי לאמר
ראיתי את העם הזה והנה עם קשה
ערף הוא׃ הרף ממני ואשמידם
ואמחה את שמם מתחת השמים
ואעשה אותך לגוי עצום ורב ממנו׃
ואפן וארד מן ההר וההר בער באש

ושני לוחת הברית על שתי ידי׃
וארא והנה חטאתם ליהוה אלהיכם
עשיתם לכם עגל מסכה סרתם
מהר מן הדרך אשר צוה יהוה
אתכם׃ ואתפש בשני הלחת ואשלכם
מעל שתי ידי ואשברם לעיניכם׃
ואתנפל לפני יהוה כראשנה ארבעים
יום וארבעים לילה לחם לא אכלתי
ומים לא שתיתי על כל חטאתכם
אשר חטאתם לעשות הרע בעיני
יהוה להכעיסו׃ כי יגרתי מפני האף
והחמה אשר קצף יהוה עליכם
להשמיד אתכם וישמע יהוה אלי
גם בפעם ההוא׃ ובאהרן התאנף
יהוה מאד להשמידו ואתפלל גם
בעד אהרן בעת ההוא׃ ואת חטאתכם
אשר עשיתם את העגל לקחתי
ואשרף אתו באש ואכת אתו טחון
היטב עד אשר דק לעפר ואשלך
את עפרו אל הנחל הירד מן ההר׃
ובתבערה ובמסה ובקברת התאוה
מקצפים הייתם את יהוה׃ ובשלח

אל תפן ג וסימנהון אל תפן אל מנחתם אל תפן אל קשי העם אל תפן אל און י — ט כל אולי יי אלהים במ"ר אדני יהוה וכל נביאים
דכוות — אדני יהוה כתיב במ"ה יהוה אלהים וסימנהון על כן גדלת ועתה יי אלהים הוצר ויי אלהים אמת הושיעני דמרכים

יהוה אתכם מקדש ברנע לאמר
עלו ורשו את הארץ אשר נתתי
לכם ותמרו את פי יהוה אלהיכם
ולא האמנתם לו ולא שמעתם בקלו׃
ממרים הייתם עם יהוה מיום דעתי
אתכם׃ ואתנפל לפני יהוה את
ארבעים היום ואת ארבעים הלילה
אשר התנפלתי כי אמר יהוה
להשמיד אתכם׃ ואתפלל אל יהוה
ואמר אדני יהוה אל תשחת עמך
ונחלתך אשר פדית בגדלך אשר
הוצאת ממצרים ביד חזקה׃ זכר
לעבדיך לאברהם ליצחק וליעקב
אל תפן אל קשי העם הזה ואל רשעו
ואל חטאתו׃ פן יאמרו הארץ אשר
הוצאתנו משם מבלי יכלת יהוה
להביאם אל הארץ אשר דבר להם
ומשנאתו אותם הוציאם להמתם
במדבר׃ והם עמך ונחלתך אשר
הוצאת בכחך הגדל ובזרעך הנטויה׃

בעת ההוא אמר יהוה אלי פסל לך
שני לוחת אבנים כראשנים ועלה
אלי ההרה ועשית לך ארון עץ׃
ואכתב על הלחת את הדברים
אשר היו על הלחת הראשנים אשר
שברת ושמתם בארון׃ ואעש ארון
עצי שטים ואפסל שני לחת אבנים
כראשנים ואעל ההרה ושני הלחת
בידי׃ ויכתב על הלחת כמכתב
הראשון את עשרת הדברים אשר
דבר יהוה אליכם בהר מתוך האש
ביום הקהל ויתנם יהוה אלי׃ ואפן
וארד מן ההר ואשם את הלחת בארון
אשר עשיתי ויהיו שם כאשר צוני
יהוה׃ ובני ישראל נסעו מבארת
בני יעקן מוסרה שם מת אהרן
ויקבר שם ויכהן אלעזר בנו תחתיו׃
משם נסעו הגדגדה ומן הגדגדה
יטבתה ארץ נחלי מים׃ בעת ההוא
הבדיל יהוה את שבט הלוי לשאת
את ארון ברית יהוה לעמד לפני
יהוה לשרתו ולברך בשמו עד היום
הזה׃ על כן לא היה ללוי חלק ונחלה

יקין ס — ט כראשנים ד וסימנהון ויאמר יי אל משה פסל לך ויפסל שני לחות אבנים בעת ההוא אמר יי אלי ואעש ארון עצי
שטים ס — ט ללוי ג וסימנהון ושם אשת עמרם על כן לא היה ללוי חשביה בן קמואל וחד וללוי ה — ס

עם אחיו יהוה הוא נחלתו כאשר
דבר יהוה אלהיך לו׃ ואנכי עמדתי
בהר כימים הראשנים ארבעים יום
וארבעים לילה וישמע יהוה אלי גם
בפעם ההוא לא אבה יהוה השחיתך׃
ויאמר יהוה אלי קום לך למסע לפני
העם ויבאו וירשו את הארץ
אשר נשבעתי לאבתם לתת להם׃

ועתה ישראל מה יהוה אלהיך שאל
מעמך כי אם ליראה את יהוה אלהיך
ללכת בכל דרכיו ולאהבה אתו ולעבד
את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל
נפשך׃ לשמר את מצות יהוה
ואת חקתיו אשר אנכי מצוך היום
לטוב לך׃ הן ליהוה אלהיך השמים
ושמי השמים הארץ וכל אשר בה׃
רק באבתיך חשק יהוה לאהבה
אותם ויבחר בזרעם אחריהם בכם
מכל העמים כיום הזה׃ ומלתם את
ערלת לבבכם וערפכם לא תקשו
עוד׃ כי יהוה אלהיכם הוא אלהי

האלהים ואדני האדנים האל הגדל
הגבר והנורא אשר לא ישא פנים
ולא יקח שחד׃ עשה משפט יתום
ואלמנה ואהב גר לתת לו לחם
ושמלה׃ ואהבתם את הגר כי גרים
הייתם בארץ מצרים׃ את יהוה
אלהיך תירא אתו תעבד ובו תדבק
ובשמו תשבע׃ הוא תהלתך והוא
אלהיך אשר עשה אתך את הגדלת
ואת הנוראת האלה אשר ראו עיניך׃
בשבעים נפש ירדו אבתיך מצרימה
ועתה שמך יהוה אלהיך ככוכבי
השמים לרב׃ ואהבת את יהוה
אלהיך ושמרת משמרתו וחקתיו
ומשפטיו ומצותיו כל הימים׃ וידעתם
היום כי לא את בניכם אשר לא ידעו
ואשר לא ראו את מוסר יהוה אלהיכם
את גדלו את ידו החזקה וזרעו הנטויה׃
ואת אתתיו ואת מעשיו אשר עשה
בתוך מצרים לפרעה מלך מצרים
ולכל ארצו׃ ואשר עשה לחיל מצרים
לסוסיו ולרכבו אשר הציף את מי

ים סוף על פניהם ברדפם אחריכם
ויאבדם יהוה עד היום הזה: ואשר
עשה לכם במדבר עד באכם עד
המקום הזה: ואשר עשה לדתן ולאבירם
בני אליאב בן ראובן אשר פצתה
הארץ את פיה ותבלעם ואת בתיהם
ואת אהליהם ואת כל היקום אשר
ברגליהם בקרב כל ישראל: כי עיניכם
הראת את כל מעשה יהוה הגדל
אשר עשה: ושמרתם את כל המצוה
אשר אנכי מצוך היום למען תחזקו
ובאתם וירשתם את הארץ אשר
אתם עברים שמה לרשתה: ולמען
תאריכו ימים על האדמה אשר
נשבע יהוה לאבתיכם לתת להם
ולזרעם ארץ זבת חלב ודבש:
כי הארץ אשר
אתה בא שמה לרשתה לא כארץ
מצרים הוא אשר יצאתם משם
אשר תזרע את זרעך והשקית ברגלך
כגן הירק: והארץ אשר אתם עברים
שמה לרשתה ארץ הרים ובקעת

למטר השמים תשתה מים: ארץ
אשר יהוה אלהיך דרש אתה תמיד
עיני יהוה אלהיך בה מרשית השנה
ועד אחרית שנה:
והיה אם שמע תשמעו אל
מצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום
לאהבה את יהוה אלהיכם ולעבדו
בכל לבבכם ובכל נפשכם: ונתתי
מטר ארצכם בעתו יורה ומלקוש
ואספת דגנך ותירשך ויצהרך: ונתתי
עשב בשדך לבהמתך ואכלת ושבעת:
השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם
ועבדתם אלהים אחרים והשתחויתם
להם: וחרה אף יהוה בכם ועצר את
השמים ולא יהיה מטר והאדמה
לא תתן את יבולה ואבדתם מהרה
מעל הארץ הטבה אשר יהוה נתן
לכם: ושמתם את דברי אלה על
לבבכם ועל נפשכם וקשרתם אתם
לאות על ידכם והיו לטוטפת בין
עיניכם: ולמדתם אתם את בניכם
לדבר בם בשבתך בביתך ובלכתך

גבלכם ג̇ ב̇ חס̇ וחד מל̇ וסימנ̇ כל המקום דמשנה תורה מהמדבר והלבנון עברו כלנה וראו ס̇ — ט̇ פחדכם ג̇ וסימנ̇ ומוראכם אלע̇
בנוא פחדכם כבוא כשואה פחדכם ס̇ — ט̇ סימן ידעתם ידעתם אם חוזר הדיבור על שם האיש ידעתם ואם חוזר על שם העבודה ידעתם

בדרך ובשכבך ובקומך: וכתבתם
על מזוזות ביתך ובשעריך: למען
ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה
אשר נשבע יהוה לאבתיכם לתת
להם כימי השמים על הארץ
כי אם שמר
תשמרון את כל המצוה הזאת
אשר אנכי מצוה אתכם לעשתה
לאהבה את יהוה אלהיכם ללכת
בכל דרכיו ולדבקה בו: והוריש
יהוה את כל הגוים האלה מלפניכם
וירשתם גוים גדלים ועצמים
מכם: כל המקום אשר תדרך כף
רגלכם בו לכם יהיה מן המדבר
והלבנון מן הנהר נהר פרת ועד
הים האחרון יהיה גבלכם: לא
יתיצב איש בפניכם פחדכם
ומוראכם יתן יהוה אלהיכם על פני
כל הארץ אשר תדרכו בה כאשר דבר
לכם: קי״א פס׳ סימן ד׳ואל ראה
אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה:
את הברכה אשר תשמעו אל מצות

יהוה אלהיכם אשר אנכי מצוה
אתכם היום: והקללה אם לא
תשמעו אל מצות יהוה אלהיכם
וסרתם מן הדרך אשר אנכי מצוה
אתכם היום ללכת אחרי אלהים אחרים
אשר לא ידעתם:
והיה כי יביאך יהוה אלהיך אל
הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה
ונתתה את הברכה על הר גרזים ואת
הקללה על הר עיבל: הלא המה
בעבר הירדן אחרי דרך מבוא השמש
בארץ הכנעני הישב בערבה מול
הגלגל אצל אלוני מרה: כי אתם
עברים את הירדן לבא לרשת את הארץ
אשר יהוה אלהיכם נתן לכם וירשתם
אתה וישבתם בה: ושמרתם לעשות
את כל החקים ואת המשפטים אשר
אנכי נתן לפניכם היום: אלה החקים
והמשפטים אשר תשמרון לעשות
בארץ אשר נתן יהוה אלהי אבתיך
לך לרשתה כל הימים אשר אתם
חיים על האדמה: אבד תאבדון את

והלבנון ה̇ ד̇ מל̇ וחד חס̇ וסימנ̇ ארץ הכנעני והלבנון ההר הטוב הזה כל המקום אשר תדרך כף רגלכם מהמדבר והלבנון הזה והלבנון באדיר יבול תנובא חס̇ ושאר̇ מל̇ ס̇ — ט̇ הלא המה ד̇ וסימנ̇ בעבר הירדן רחבעם אסא אחזיהו תלתי דמלכים

ירשים ל׳ ליורשים ל׳ יורשיך ל׳ ליורשיך ל׳ מועדה ל׳ למועדה ל׳ מרבה ל׳ למרבה ל׳ ה׳ — ט׳ עד עתה ד׳ וסימנ׳ עם לבן גרתי
כי לא באתם עד עתה מנעוריך עד עתה ולא השליכם מעל פניו עד עתה ה׳ — כל לשון נחלה נחלת על ב׳ מ׳ ג׳ אל וסימנ׳ אר׳

כל המקמות אשר עבדו שם הגוים
אשר אתם ירשים אתם את אלהיהם
על ההרים הרמים ועל הגבעות
ותחת כל עץ רענן׃ ונתצתם את
מזבחתם ושברתם את מצבתם
ואשריהם תשרפון באש ופסילי
אלהיהם תגדעון ואבדתם את שמם
מן המקום ההוא׃ לא תעשון כן
ליהוה אלהיכם׃ כי אם אל המקום
אשר יבחר יהוה אלהיכם מכל
שבטיכם לשום את שמו שם
לשכנו תדרשו ובאת שמה׃ והבאתם
שמה עלתיכם וזבחיכם ואת
מעשרתיכם ואת תרומת ידכם
ונדריכם ונדבתיכם ובכרת בקרכם
וצאנכם׃ ואכלתם שם לפני יהוה
אלהיכם ושמחתם בכל משלח
ידכם אתם ובתיכם אשר ברכך
יהוה אלהיך׃ לא תעשון ככל אשר
אנחנו עשים פה היום איש כל הישר
בעיניו׃ כי לא באתם עד עתה אל
המנוחה ואל הנחלה אשר יהוה

אלהיך נתן לך׃ ועברתם
את הירדן וישבתם בארץ
אשר יהוה אלהיכם מנחיל
אתכם והניח לכם מכל
איביכם מסביב וישבתם
בטח׃ והיה המקום אשר יבחר
יהוה אלהיכם בו לשכן שמו
שם שמה תביאו את כל אשר
אנכי מצוה אתכם עולתיכם
וזבחיכם מעשרתיכם ותרמת
ידכם וכל מבחר נדריכם
אשר תדרו ליהוה׃ ושמחתם
לפני יהוה אלהיכם אתם
ובניכם ובנתיכם ועבדיכם
ואמהתיכם והלוי אשר
בשעריכם כי אין לו חלק
ונחלה אתכם׃ השמר לך פן
תעלה עלתיך בכל מקום
אשר תראה׃ כי אם במקום
אשר יבחר יהוה באחד
שבטיך שם תעלה עלתיך
ושם תעשה כל אשר אנכי

המנוחה ואל הנחלה וילכו וישבו אל נחלתם אל הנחילות ט׳ — י׳ אשר אנכי מצוה אתכם ה׳ מיחד וסימנ׳ לא תספו על הדבר ב׳ בו כי
אם שמור תשמרון והיה המקום אשר יבחר יי׳ אלהיכם את כל הדבר אשר אנכי מצוה אתכם וכל היום כותי — ה׳ — ט׳ —

לברכת יי׳ אלהיך ב׳ וסימנ׳ ואכלת בשר כברכת יי׳ איש כמתנת ידו
שם ב׳ וסימנ׳ כי ירחק ממך המקום וכי ירבה ממך הדרך
ין לברכת יי׳ אלהיך וחד בברכת שדים תהום קרת ט׳ — ג׳ לשום שמו
אלשום את שמו שם י׳ — ולא תאכל ג׳ דקרי׳ וסימנ׳ רק חזק

מצוך: רק בכל אות נפשך
תזבח ואכלת בשר כברכת
יהוה אלהיך אשר נתן לך
בכל שעריך הטמא והטהור
יאכלנו כצבי וכאיל: רק
הדם לא תאכלו על הארץ
תשפכנו כמים: לא תוכל
לאכל בשעריך מעשר
דגנך ותירשך ויצהרך ובכרת
בקרך וצאנך וכל נדריך אשר
תדר ונדבתיך ותרומת ידך:
כי אם לפני יהוה אלהיך
תאכלנו במקום אשר יבחר
יהוה אלהיך בו אתה ובנך
ובתך ועבדך ואמתך והלוי
אשר בשעריך ושמחת לפני
יהוה אלהיך בכל משלח ידך:
השמר לך פן תעזב את הלוי
כל ימיך על אדמתך:
כי ירחיב יהוה
אלהיך את גבולך כאשר דבר לך
ואמרת אכלה בשר כי תאוה

נפשך לאכל בשר בכל אות
נפשך תאכל בשר: כי ירחק
ממך המקום אשר יבחר
יהוה אלהיך לשום שמו שם
וזבחת מבקרך ומצאנך אשר
נתן יהוה לך כאשר צויתך
ואכלת בשעריך בכל אות
נפשך: אך כאשר יאכל את הצבי
ואת האיל כן תאכלנו הטמא
והטהור יחדו יאכלנו: רק
חזק לבלתי אכל הדם כי הדם
הוא הנפש ולא תאכל הנפש
עם הבשר: לא תאכלנו על
הארץ תשפכנו כמים: לא
תאכלנו למען ייטב לך ולבניך
אחריך כי תעשה הישר בעיני
יהוה: רק קדשיך אשר יהיו
לך ונדריך תשא ובאת אל
המקום אשר יבחר יהוה: ועשית
עלתיך הבשר והדם על מזבח
יהוה אלהיך ודם זבחיך ישפך
על מזבח יהוה אלהיך והבשר תאכל
שמר

לבלתי אכל הדם שורך טבוח לעיניך והבכה ולא תאכל — ג׳ כיסו מחלפ׳ בפרשה קדמאה הטמא והטהור יאכלנו כצבי וכאיל
תניינא הטמא והטהור יחדו כצבי וכאיל — תליתאה הטמא והטהור יחדו יאכלנו

הטוב והישר ד׳ וסימנ׳ שמר ושמעת וראיתם הטוב והישר ויעש אסא הטוב והישר ויעש חזקיה הטוב וש׳ מל׳ הישר וחד הישר והטוב
אסא הטוב והישר בעיני יי׳ אלהיו יחזקיהו הטוב והישר והאמת לפני יי׳ אלהיו והנביא ג׳ ריש פס׳ וסימנ׳ והנביא ההוא או חולם

שמר ושמעת את כל הדברים
האלה אשר אנכי מצוך למען
ייטב לך ולבניך אחריך עד עולם
כי תעשה הטוב והישר בעיני יהוה
אלהיך׃ כי יכרית
יהוה אלהיך את הגוים אשר אתה
בא שמה לרשת אותם מפניך
וירשת אתם וישבת בארצם׃
השמר לך פן תנקש אחריהם
אחרי השמדם מפניך ופן תדרש
לאלהיהם לאמר איכה יעבדו
הגוים האלה את אלהיהם ואעשה
כן גם אני׃ לא תעשה כן ליהוה
אלהיך כי כל תועבת יהוה אשר
שנא עשו לאלהיהם כי גם את
בניהם ואת בנתיהם ישרפו באש
לאלהיהם׃ את כל הדבר אשר
אנכי מצוה אתכם אתו תשמרו
לעשות לא תסף עליו ולא תגרע
ממנו׃
כי יקום בקרבך נביא או חלם
חלום ונתן אליך אות או מופת׃

ובא האות והמופת אשר דבר
אליך לאמר נלכה אחרי אלהים
אחרים אשר לא ידעתם ונעבדם׃
לא תשמע אל דברי הנביא ההוא
או אל חולם החלום ההוא כי
מנסה יהוה אלהיכם אתכם לדעת
הישכם אהבים את יהוה אלהיכם
בכל לבבכם ובכל נפשכם׃ אחרי
יהוה אלהיכם תלכו ואתו תיראו
ואת מצותיו תשמרו ובקלו
תשמעו ואתו תעבדו ובו תדבקון׃
והנביא ההוא או חלם החלום
ההוא יומת כי דבר סרה על יהוה
אלהיכם המוציא אתכם מארץ
מצרים והפדך מבית עבדים
להדיחך מן הדרך אשר צוך יהוה
אלהיך ללכת בה ובערת הרע
מקרבך׃ כי
יסיתך אחיך בן אמך או בנך או
בתך או אשת חיקך או רעך אשר
כנפשך בסתר לאמר נלכה
ונעבדה אלהים אחרים אשר

והנביא והכהן והעם והנביא כי יפתך כל משנה תורה בסתר קמ׳ במ״א צירי כי יסיתך וכל קרי כוות צירי במ״א כי אתה עשית
בסתר יומת ד׳ קמ׳ וסימנ׳ ושמרתם את השבת כי קדש והנביא ההוא או חולם החלום ונקב שם יי׳ מות בנשך בתן וכל אתנ׳ וסוף

ולא יחוס ה' וסימנ' לא תאבה לו ולא תחוס עינך את לא יען ולא תחוס עיני קדמאות וחבירו ... יוספו ד' כתיב כן וסימנ' וכל ישראל
ישמעו את ישכב עבר שמכלון ועתה יוספו דברי עשר ולא יוסיפו לגור וחד חס דחס והנשארים ישמעו וחד חס וו ולא יסיפו בני עולה דשמואל

לא ידעת אתה ואבתיך: מאלהי
העמים אשר סביבתיכם הקרבים
אליך או הרחקים ממך מקצה
הארץ ועד קצה הארץ: לא תאבה
לו ולא תשמע אליו ולא תחוס
עינך עליו ולא תחמל ולא תכסה
עליו: כי הרג תהרגנו ידך תהיה
בו בראשונה להמיתו ויד כל העם
באחרנה: וסקלתו באבנים ומת
כי בקש להדיחך מעל יהוה אלהיך
המוציאך מארץ מצרים מבית
עבדים: וכל ישראל ישמעו ויראון
ולא יוספו לעשות כדבר הרע הזה
בקרבך: כי תשמע
באחת עריך אשר יהוה אלהיך
נתן לך לשבת שם לאמר: יצאו
אנשים בני בליעל מקרבך וידיחו את
ישבי עירם לאמר נלכה ונעבדה אלהים
אחרים אשר לא ידעתם: ודרשת
וחקרת ושאלת היטב והנה אמת
נכון הדבר נעשתה התועבה הזאת
בקרבך: הכה תכה את ישבי העיר

ההוא לפי חרב החרם אתה ואת כל
אשר בה ואת בהמתה לפי חרב: ואת
כל שללה תקבץ אל תוך רחבה
ושרפת באש את העיר ואת כל
שללה כליל ליהוה אלהיך והיתה
תל עולם לא תבנה עוד: ולא ידבק
בידך מאומה מן החרם למען ישוב
יהוה מחרון אפו ונתן לך רחמים
ורחמך והרבך כאשר נשבע לאבתיך:
כי תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר
את כל מצותיו אשר אנכי מצוך
היום לעשות הישר בעיני יהוה אלהיך:
14 בנים אתם ליהוה
אלהיכם לא תתגדדו ולא תשימו
קרחה בין עיניכם למת: כי עם
קדוש אתה ליהוה אלהיך ובך בחר
יהוה להיות לו לעם סגלה מכל העמים
אשר על פני האדמה:
לא תאכל כל תועבה: זאת
הבהמה אשר תאכלו שור שה
כשבים ושה עזים: איל וצבי ויחמור
ואקו ודישן ותאו וזמר: וכל בהמה

וב מל' וסימנ' לראבה כי ארך ימים בני עולה לכלתו ... תל עולם ב' וסימנ' והיתה תל ושימה תל ... ולא ידבק ל' ולא
תשימו ל' ולא תגרעו ל' ולא תבור ל' ולא ירבה ל' ולא תקח ל' ולא תעבר ל' ולא תחמד ל' ולא תעלה ל' ולא תהרנו ל'

שנה שנה ל̇ עיר עיר ל̇ להם להם ל̇ הם הם ל̇ ארבעה ארבעה ל̇ מדינה מדינה ל̇ מזבח מזבח ל̇ חמשת חמשת ל̇ הנער הנער ל̇
אחיך אחיך ל̇ ממלכה ממלכה ל̇ עשרה עשרה ל̇ ○— ○ כל קרי בכסף וג׳ במ״טו רכי וסימנ׳ מלא יתננה לי בכבסים רבים

מפרסת פרסה ושסעת שסע שתי
פרסות מעלת גרה בבהמה אתה
תאכלו׃ אך את זה לא תאכלו ממעלי
הגרה וממפריסי הפרסה השסועה
את הגמל ואת הארנבת ואת השפן
כי מעלה גרה המה ופרסה לא הפריסו
טמאים הם לכם׃ ואת החזיר כי
מפריס פרסה הוא ולא גרה טמא
הוא לכם מבשרם לא תאכלו ובנבלתם
לא תגעו׃ את זה
תאכלו מכל אשר במים כל אשר
לו סנפיר וקשקשת תאכלו׃ וכל
אשר אין לו סנפיר וקשקשת לא
תאכלו טמא הוא לכם׃
כל צפור טהרה תאכלו׃ וזה אשר
לא תאכלו מהם הנשר והפרס והעזניה׃
והראה ואת האיה והדיה למינה׃ ואת
כל ערב למינו׃ ואת בת היענה ואת
התחמס ואת השחף ואת הנץ למינהו׃
את הכוס ואת הינשוף והתנשמת׃
והקאת ואת הרחמה ואת השלך׃
והחסידה והאנפה למינה והדוכיפת

והעטלף׃ וכל שרץ העוף טמא
הוא לכם לא יאכלו׃ כל עוף טהור
תאכלו׃ לא תאכלו כל נבלה לגר
אשר בשעריך תתננה ואכלה או
מכר לנכרי כי עם קדוש אתה ליהוה
אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו׃

פ

עשר תעשר את כל תבואת זרעך
היצא השדה שנה שנה׃ ואכלת
לפני יהוה אלהיך במקום אשר
יבחר לשכן שמו שם מעשר דגנך
תירשך ויצהרך ובכרת בקרך
וצאנך למען תלמד ליראה את יהוה
אלהיך כל הימים׃ וכי ירבה ממך
הדרך כי לא תוכל שאתו כי ירחק
ממך המקום אשר יבחר יהוה
אלהיך לשום שמו שם כי יברכך
יהוה אלהיך׃ ונתתה בכסף וצרת
הכסף בידך והלכת אל המקום אשר
יבחר יהוה אלהיך בו׃ ונתתה הכסף
בכל אשר תאוה נפשך בבקר
ובצאן וביין ובשכר ובכל אשר

כי קנו אקנה וחבירו ואבנה בו מזבח את כרמך אשר מאז הנה צרפתיך חנם נמכרתם ולא ייפהו תדשיש סחרתך בכסף יקספנו
אוציאם בכסף מימינו וכל הנשאר ולאלה מעזים ○— ○ יאכלו ב̇ וסימנ׳ וכל שרץ העוף לכן כל אכליך ○— ○

תשאלך נפשך ואכלת שם לפני
יהוה אלהיך ושמחת אתה וביתך:
והלוי אשר בשעריך לא תעזבנו
כי אין לו חלק ונחלה עמך:
מקצה שלש שנים
תוציא את כל מעשר תבואתך
בשנה ההוא והנחת בשעריך: ובא
הלוי כי אין לו חלק ונחלה עמך והגר
והיתום והאלמנה אשר בשעריך
ואכלו ושבעו למען יברכך יהוה
אלהיך בכל מעשה ידך אשר
תעשה: מקץ
שבע שנים תעשה שמטה:
וזה דבר השמטה שמוט כל
בעל משה ידו אשר ישה ברעהו
לא יגש את רעהו ואת אחיו כי קרא
שמטה ליהוה: את הנכרי תגש
ואשר יהיה לך את אחיך תשמט
ידך: אפס כי לא יהיה בך אביון כי
ברך יברכך יהוה בארץ אשר יהוה
אלהיך נתן לך נחלה לרשתה: רק
אם שמוע תשמע בקול יהוה אלהיך

לשמר לעשות את כל המצוה הזאת
אשר אנכי מצוך היום: כי יהוה
אלהיך ברכך כאשר דבר לך והעבטת
גוים רבים ואתה לא תעבט ומשלת
בגוים רבים ובך לא ימשלו:
כי יהיה בך אביון מאחד
אחיך באחד שעריך בארצך אשר
יהוה אלהיך נתן לך לא תאמץ
את לבבך ולא תקפץ את ידך מאחיך
האביון: כי פתח תפתח את ידך לו
והעבט תעביטנו די מחסרו אשר
יחסר לו: השמר לך פן יהיה דבר
עם לבבך בליעל לאמר קרבה שנת
השבע שנת השמטה ורעה עינך
באחיך האביון ולא תתן לו וקרא
עליך אל יהוה והיה בך חטא: נתון
תתן לו ולא ירע לבבך בתתך לו כי
בגלל הדבר הזה יברכך יהוה אלהיך
בכל מעשך ובכל משלח ידך: כי
לא יחדל אביון מקרב הארץ על כן
אנכי מצוך לאמר פתח תפתח
את ידך לאחיך לעניך ולאבינך

בארצך׃ כי ימכר
לך אחיך העברי או העבריה ועבדך
שש שנים ובשנה השביעת תשלחנו
חפשי מעמך׃ וכי תשלחנו חפשי
מעמך לא תשלחנו ריקם׃ העניק
תעניק לו מצאנך ומגרנך ומיקבך
אשר ברכך יהוה אלהיך תתן לו׃
וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים
ויפדך יהוה אלהיך על כן אנכי מצוך
את הדבר הזה היום׃ והיה כי יאמר
אליך לא אצא מעמך כי אהבך ואת
ביתך כי טוב לו עמך׃ ולקחת את
המרצע ונתתה באזנו ובדלת והיה
לך עבד עולם ואף לאמתך תעשה
כן׃ לא יקשה בעינך בשלחך אתו
חפשי מעמך כי משנה שכר שכיר
עבדך שש שנים וברכך יהוה אלהיך בכל
אשר תעשה׃ ס
כל הבכור אשר יולד בבקרך ובצאנך
הזכר תקדיש ליהוה אלהיך לא תעבד
בבכר שורך ולא תגז בכור צאנך׃
לפני יהוה אלהיך תאכלנו שנה בשנה

במקום אשר יבחר יהוה אתה וביתך׃
וכי יהיה בו מום פסח או עור כל מום
רע לא תזבחנו ליהוה אלהיך׃ בשעריך
תאכלנו הטמא והטהור יחדו כצבי
וכאיל׃ רק את דמו לא תאכל על
הארץ תשפכנו כמים׃ ס
שמור את חדש האביב ועשית פסח
ליהוה אלהיך כי בחדש האביב
הוציאך יהוה אלהיך ממצרים לילה׃
וזבחת פסח ליהוה אלהיך צאן ובקר
במקום אשר יבחר יהוה לשכן שמו
שם׃ לא תאכל עליו חמץ שבעת
ימים תאכל עליו מצות לחם עני כי
בחפזון יצאת מארץ מצרים למען
תזכר את יום צאתך מארץ מצרים
כל ימי חייך׃ ולא יראה לך שאר בכל
גבלך שבעת ימים ולא ילין מן הבשר
אשר תזבח בערב ביום הראשון
לבקר׃ לא תוכל לזבח את הפסח
באחד שעריך אשר יהוה אלהיך
נתן לך׃ כי אם אל המקום אשר יבחר
יהוה אלהיך לשכן שמו שם תזבח

שלוש ה׳ מל׳ בתו׳ ובנביא׳ וסימנ׳ עלמה הכית שלוש פעמים בתדאה שלש ערים קדמיה והצלעות צלע אל צלע המזבח עץ וכל כתו׳ כות מל׳ —— כל לשבטיך בל׳ מל׳ במ׳ א חס בל׳ וסימ׳ רעה עמך בשבטך —— לא תאכל עליו חמץ כי בחפזון חד פס׳ למערבא

את הפסח בערב כבוא השמש מועד
צאתך ממצרים׃ ובשלת ואכלת
במקום אשר יבחר יהוה אלהיך
בו ופנית בבקר והלכת לאהליך׃
ששת ימים תאכל מצות וביום
השביעי עצרת ליהוה אלהיך
לא תעשה מלאכה׃

שבעה שבעת תספר לך מהחל
חרמש בקמה תחל לספר שבעה
שבעות׃ ועשית חג שבעות ליהוה
אלהיך מסת נדבת ידך אשר תתן
כאשר יברכך יהוה אלהיך׃ ושמחת
לפני יהוה אלהיך אתה ובנך ובתך
ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריך
והגר והיתום והאלמנה אשר בקרבך
במקום אשר יבחר יהוה אלהיך
לשכן שמו שם׃ וזכרת כי עבד
היית במצרים ושמרת ועשית
את החקים האלה׃
חג הסכת תעשה לך שבעת ימים
באספך מגרנך ומיקבך׃ ושמחת
בחגך אתה ובנך ובתך ועבדך

ואמתך והלוי והגר והיתום והאלמנה
אשר בשעריך׃ שבעת ימים תחג
ליהוה אלהיך במקום אשר יבחר
יהוה כי יברכך יהוה אלהיך בכל
תבואתך ובכל מעשה ידיך והיית
אך שמח׃ שלוש פעמים בשנה
יראה כל זכורך את פני יהוה אלהיך
במקום אשר יבחר בחג המצות
ובחג השבעות ובחג הסכות ולא
יראה את פני יהוה ריקם׃ איש כמתנת
ידו כברכת יהוה אלהיך אשר נתן
לך׃ שפטים
ושטרים תתן לך בכל שעריך
אשר יהוה אלהיך נתן לך לשבטיך
ושפטו את העם משפט צדק׃ לא
תטה משפט לא תכיר פנים ולא
תקח שחד כי השחד יעור עיני חכמים
ויסלף דברי צדיקם׃ צדק צדק תרדף
למען תחיה וירשת את הארץ
אשר יהוה אלהיך נתן לך׃
לא תטע לך אשרה כל
עץ אצל מזבח יהוה אלהיך אשר תעשה

ולפוריא תרי פסוקי —— שבעות ג׳ כת׳ כן וסימנ׳ תחל לספר דסוף פס׳ ועשית חג שבעות שלוש פעמים ושאר׳ חס׳ —— לאהליך כול׳ כתיב כן בר מן חד חס׳ רחל והשכמתם והלכתם מחר לדרככם —— מגרנך ל׳ ומגרנך ל׳ מלא ל׳ ומלא ל׳

ו׳ כמו ריש ומציע לא לא ולא וסימנ׳ לא תעשו עול במשפט לא תאכלו על הדם לא תטה משפט לא יתיצב איש לפניך לא תאמרון קשר
לא תמכר בה רגל אדם ... עשיה את הרע ז׳ וסימנ׳ כי ימצא בקרבך כי ידעתי אחרי מותי ויעשו בני ישראל את הרע קדמאה

לך ולא תקים לך מצבה אשר שנא
יהוה אלהיך׃ לא
תזבח ליהוה אלהיך שור ושה אשר
יהיה בו מום כל דבר רע כי תועבת
יהוה אלהיך הוא׃ כי
ימצא בקרבך באחד שעריך אשר
יהוה אלהיך נתן לך איש או אשה
אשר יעשה את הרע בעיני יהוה
אלהיך לעבר בריתו׃ וילך ויעבד
אלהים אחרים וישתחו להם ולשמש
או לירח או לכל צבא השמים אשר
לא צויתי׃ והגד לך ושמעת ודרשת
היטב והנה אמת נכון הדבר נעשתה
התועבה הזאת בישראל׃ והוצאת
את האיש ההוא או את האשה ההוא
אשר עשו את הדבר הרע הזה אל
שעריך את האיש או את האשה
וסקלתם באבנים ומתו׃ על פי
שנים עדים או שלשה עדים יומת
המת לא יומת על פי עד אחד׃ יד
העדים תהיה בו בראשנה להמיתו
ויד כל העם באחרנה ובערת הרע

מקרבך׃
כי יפלא ממך דבר למשפט בין
דם לדם בין דין לדין ובין נגע לנגע
דברי ריבת בשעריך וקמת ועלית
אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיך
בו׃ ובאת אל הכהנים הלוים ואל
השפט אשר יהיה בימים ההם
ודרשת והגידו לך את דבר המשפט׃
ועשית על פי הדבר אשר יגידו לך
מן המקום ההוא אשר יבחר יהוה
ושמרת לעשות ככל אשר יורוך׃
על פי התורה אשר יורוך ועל
המשפט אשר יאמרו לך תעשה
לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך
ימין ושמאל׃ והאיש אשר יעשה
בזדון לבלתי שמע אל הכהן העמד
לשרת שם את יהוה אלהיך או אל
השפט ומת האיש ההוא ובערת
הרע מישראל׃ וכל העם ישמעו
ויראו ולא יזידון עוד׃
כי תבא אל הארץ אשר
יהוה אלהיך נתן לך וירשתה וישבתה

ובהדיא דשופטים על כי עשה את הרע ויתעם מנשה יען אשר עשו את הרע ושא׳ עשיה הרע ... הרע ז׳ וסימנ׳ כי ימצא
בקרבך כי ידעתי אחרי מותי ויעשו בני ישראל את הדבר קדמ׳ ובתר דשופט׳ על כי עשה ויתעב מנשה יען אשר עשו את הדבר ושא׳ עש׳

ככל הגוים ד וסימנ אשימה עלי מלך עתה שימה לנו והיינו גם אנחנו יען אמר מואב ושעיר — כשבתו ב וסימנ והיה כשבתו
על כסא ממלכתו ויהי כמלכו וא' בשבתו עם זקני ארץ — משנה ד וסימנ וכתב לו את משנה ויכתב שם ושלמתי ויהרג זכריו —

בה ואמרת אשימה עלי מלך ככל
הגוים אשר סביבתי: שום תשים
עליך מלך אשר יבחר יהוה אלהיך
בו מקרב אחיך תשים עליך מלך
לא תוכל לתת עליך איש נכרי
אשר לא אחיך הוא: רק לא ירבה
לו סוסים ולא ישיב את העם מצרימה
למען הרבות סוס ויהוה אמר לכם
לא תספון לשוב בדרך הזה עוד:
ולא ירבה לו נשים ולא יסור לבבו
וכסף וזהב לא ירבה לו מאד: והיה
כשבתו על כסא ממלכתו וכתב
לו את משנה התורה הזאת על
ספר מלפני הכהנים הלוים: והיתה
עמו וקרא בו כל ימי חייו למען
ילמד ליראה את יהוה אלהיו לשמר
את כל דברי התורה הזאת ואת
החקים האלה לעשתם: לבלתי
רום לבבו מאחיו ולבלתי סור מן
המצוה ימין ושמאול למען יאריך
ימים על ממלכתו הוא ובניו בקרב
ישראל: לא יהיה

לכהנים הלוים כל שבט לוי חלק
ונחלה עם ישראל אשי יהוה
ונחלתו יאכלון: ונחלה לא יהיה
לו בקרב אחיו יהוה הוא נחלתו כאשר
דבר לו: וזה יהיה
משפט הכהנים מאת העם מאת
זבחי הזבח אם שור אם שה ונתן
לכהן הזרע והלחיים והקבה:
ראשית דגנך תירשך ויצהרך
וראשית גז צאנך תתן לו: כי בו
בחר יהוה אלהיך מכל שבטיך
לעמד לשרת בשם יהוה הוא ובניו
כל הימים: וכי
יבא הלוי מאחד שעריך מכל
ישראל אשר הוא גר שם ובא בכל
אות נפשו אל המקום אשר יבחר
יהוה: ושרת בשם יהוה אלהיו
ככל אחיו הלוים העמדים שם
לפני יהוה: חלק כחלק יאכלו לבד
ממכריו על האבות:
כי אתה בא אל הארץ אשר
יהוה אלהיך נתן לך לא תלמד לעשות

כחלק ב וסימנ חלק כחלק יאכלו כי כחלק וחד וכחלק היושבים על הכלים — שום ב וסימנ תשים עליך שום תשימון —
לכהנים הלוים ל' לכהנים ללוים ל' לחברוני לתולדתיו ל' לקרא למיכיהו ל' לנחלה לישראל ל' להלחם לישראל —

אסף ג̇ וסימנ׳ ככל אשר שאלת בשלחי את חצי דיוזקא כל רעתם בגלגל ס׳ — ס׳ אל דברי ג̇ וסימנ׳ והיה האיש אשר לא ישמע
תחת אשר לא שמעו הלוא תקחו מוסר ס׳ — ס׳ נתן לך לרשתה ג̇ וסימנ׳ שלוש ערים תבדיל לך לא תשיג גבול רעך כי ימצא חלל ס׳ — ס׳

כתועבת הגוים ההם׃ לא ימצא
בך מעביר בנו ובתו באש קסם קסמים
מעונן ומנחש ומכשף׃ וחבר חבר
ושאל אוב וידעני ודרש אל המתים׃
כי תועבת יהוה כל עשה אלה
ובגלל התועבת האלה יהוה אלהיך
מוריש אותם מפניך׃ תמים תהיה
עם יהוה אלהיך׃ כי הגוים האלה
אשר אתה יורש אותם אל מעננים
ואל קסמים ישמעו ואתה לא כן
נתן לך יהוה אלהיך׃ נביא מקרבך
מאחיך כמני יקים לך יהוה אלהיך
אליו תשמעון׃ ככל אשר שאלת
מעם יהוה אלהיך בחרב ביום הקהל
לאמר לא אסף לשמע את קול
יהוה אלהי ואת האש הגדלה הזאת
לא אראה עוד ולא אמות׃ ויאמר
יהוה אלי היטיבו אשר דברו׃ נביא
אקים להם מקרב אחיהם כמוך
ונתתי דברי בפיו ודבר אליהם את
כל אשר אצונו׃ והיה האיש אשר
לא ישמע אל דברי אשר ידבר

בשמי אנכי אדרש מעמו׃ אך
הנביא אשר יזיד לדבר דבר בשמי
את אשר לא צויתיו לדבר ואשר
ידבר בשם אלהים אחרים ומת
הנביא ההוא׃ וכי תאמר בלבבך
איכה נדע את הדבר אשר לא דברו
יהוה׃ אשר ידבר הנביא בשם
יהוה ולא יהיה הדבר ולא יבא הוא
הדבר אשר לא דברו יהוה בזדון
דברו הנביא לא תגור ממנו׃

כי יכרית יהוה
אלהיך את הגוים אשר יהוה אלהיך
נתן לך את ארצם וירשתם וישבת
בעריהם ובבתיהם׃ שלוש ערים
תבדיל לך בתוך ארצך אשר יהוה
אלהיך נתן לך לרשתה׃ תכין לך
הדרך ושלשת את גבול ארצך
אשר ינחילך יהוה אלהיך והיה
לנוס שמה כל רצח׃ וזה דבר
הרצח אשר ינוס שמה וחי אשר
יכה את רעהו בבלי דעת והוא לא
שנא לו מתמל שלשם׃ ואשר

שלשום ב̇ מל בתו וסימנ׳ והנה איננו עמי כן ירדת גאל הדם וכל כבדי ופתו כותמא ל במ׳ ס׳ — ס׳ מתמל כתמל ד̇ חס בל׳
וסימנ׳ כי איננו אלי כתמל שלשום לאם שור נגח הוא אז יבדיל משה וזה דבר הרצח אשר ינוס שמה ס׳ — ס׳

גרזן בגרזן ד׳ בליש וסימנ׳ ונדחה ידו בגרזן לכרת עליו ומקבות והגרזן היתפאר הגרזן על החצב בו ·· ויספת יספת ד׳ בליש וסימנ׳ ויספת לך עוד שלש יספת על לגונב בו יספת חכמה וטוב ··· ראשנים ה׳ וסימנ׳ וזכרתי להם ברית ראשנים לא תסיג

יבא את רעהו ביער לחטב עצים
ונדחה ידו בגרזן לכרת העץ ונשל
הברזל מן העץ ומצא את רעהו
ומת הוא ינוס אל אחת הערים
האלה וחי׃ פן ירדף גאל הדם
אחרי הרצח כי יחם לבבו והשיגו
כי ירבה הדרך והכהו נפש ולו אין
משפט מות כי לא שנא הוא לו
מתמול שלשום׃ על כן אנכי
מצוך לאמר שלש ערים תבדיל
לך׃ ואם ירחיב יהוה אלהיך את
גבלך כאשר נשבע לאבתיך ונתן
לך את כל הארץ אשר דבר לתת
לאבתיך׃ כי תשמר את כל המצוה
הזאת לעשתה אשר אנכי מצוך
היום לאהבה את יהוה אלהיך
וללכת בדרכיו כל הימים
ויספת לך עוד שלש ערים על
השלש האלה׃ ולא ישפך דם
נקי בקרב ארצך אשר יהוה אלהיך
נתן לך נחלה והיה עליך
דמים׃

וכי יהיה איש שנא לרעהו וארב
לו וקם עליו והכהו נפש ומת ונס
אל אחת הערים האל׃ ושלחו זקני
עירו ולקחו אתו משם ונתנו אתו
ביד גאל הדם ומת׃ לא תחוס עינך
עליו ובערת דם הנקי מישראל
וטוב לך׃ לא תסיג
גבול רעך אשר גבלו ראשנים
בנחלתך אשר תנחל בארץ אשר
יהוה אלהיך נתן לך לרשתה׃
לא יקום עד אחד
באיש לכל עון ולכל חטאת בכל
חטא אשר יחטא על פי שני עדים
או על פי שלשה עדים יקום דבר׃
כי יקום עד חמס באיש לענות בו
סרה׃ ועמדו שני האנשים אשר
להם הריב לפני יהוה לפני הכהנים
והשפטים אשר יהיו בימים ההם׃
ודרשו השפטים היטב והנה עד
שקר העד שקר ענה באחיו׃
ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו
ובערת הרע מקרבך׃ והנשארים

גבול רעך כי שאל נא לימים ראשנים ובנות חרבות אל תזכר לנו ·· שני האנשים ד׳ וסימנ׳ ועמדו ותקח האשה וישבו שני האנשים הנביאים ··· השפטים ד׳ וסימנ׳ ודרשו השופטים כי לא נעשה כפסח ויאמר אל השפטים ויהי בימי שפט השפטים וחד והשפטים׳

קרבים הקרבים ג̇ בליש וסימנ׳ אתם קרבים היום למלחמה והלשכה אשר פני הקדש מן הארץ … ירך ג̇ וסימנ׳ אל ירך לבבכם
ואמרת אליו השמר והשקט ופן ירך לבבכם … והכית ה̇ בטעמ׳ בתיו וסימנ׳ והחרמתם את כל זכורה את מדין את אדום

ישמעו ויראו ולא יספו לעשות
עוד כדבר הרע הזה בקרבך׃ ולא
תחוס עינך נפש בנפש עין בעין
שן בשן יד ביד רגל ברגל׃
כי תצא למלחמה
על איבך וראית סוס ורכב עם רב
ממך לא תירא מהם כי יהוה אלהיך
עמך המעלך מארץ מצרים׃ והיה
כקרבכם אל המלחמה ונגש הכהן
ודבר אל העם׃ ואמר אלהם שמע
ישראל אתם קרבים היום למלחמה
על איביכם אל ירך לבבכם אל
תיראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם׃
כי יהוה אלהיכם ההלך עמכם להלחם
לכם עם איביכם להושיע אתכם׃
ודברו השטרים אל העם לאמר
מי האיש אשר בנה בית חדש ולא
חנכו ילך וישב לביתו פן ימות
במלחמה ואיש אחר יחנכנו׃ ומי
האיש אשר נטע כרם ולא חללו
ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה
ואיש אחר יחללנו׃ ומי האיש אשר

ארש אשה ולא לקחה ילך וישב
לביתו פן ימות במלחמה ואיש
אחר יקחנה׃ ויספו השטרים לדבר
אל העם ואמרו מי האיש הירא
ורך הלבב ילך וישב לביתו ולא ימס
את לבב אחיו כלבבו׃ והיה ככלת
השטרים לדבר אל העם ופקדו שרי
צבאות בראש העם׃
כי תקרב אל עיר להלחם
עליה וקראת אליה לשלום׃ והיה
אם שלום תענך ופתחה לך והיה
כל העם הנמצא בה יהיו לך למס
ועבדוך׃ ואם לא תשלים עמך ועשתה
עמך מלחמה וצרת עליה׃ ונתנה
יהוה אלהיך בידך והכית את כל זכורה
לפי חרב׃ רק הנשים והטף והבהמה
וכל אשר יהיה בעיר כל שללה תבז
לך ואכלת את שלל איביך אשר נתן
יהוה אלהיך לך׃ כן תעשה לכל
הערים הרחקת ממך מאד אשר
לא מערי הגוים האלה הנה׃ רק
מערי העמים האלה אשר יהוה

את ביתו … כלבבו ב̇ וסימנ׳ ולא ימס את לבב אחיו … איש … תחיה ג̇ וסימנ׳ מכשפה לא תחיה
החכמה תחיה בעליה לא תחיה כל נשמה … המעלך ב̇ וסימנ׳ וראית סוס ורכב … ואמרו …

אוה ל בזה ל גרה ל רודה ל השה ל והשקה ל זכורה ל חכה ל חקה ל טובה ל כלה ל עצה ל צלה ל תלה ל ◦—◦ תצור ל צרור ל
צרור ל ◦—◦ יד מלין כת' הי בסוף תיבה וקרין וו וסימנ' לא יקרחה קרחה ידינו לא שפכה כי נשברה בעת ההוא עלה ערין נצתה

אלהיך נתן לך נחלה לא תחיה כל
נשמה: כי החרם תחרימם החתי
והאמרי הכנעני והפרזי החוי
והיבוסי כאשר צוך יהוה אלהיך:
למען אשר לא ילמדו אתכם לעשות
ככל תועבתם אשר עשו לאלהיהם
וחטאתם ליהוה אלהיכם:

כי תצור אל עיר
ימים רבים להלחם עליה לתפשה
לא תשחית את עצה לנדח עליו
גרזן כי ממנו תאכל ואתו לא
תכרת כי האדם עץ השדה לבא
מפניך במצור: רק עץ אשר תדע
כי לא עץ מאכל הוא אתו תשחית
וכרת ובנית מצור על העיר אשר
הוא עשה עמך מלחמה עד רדתה:

21 כי ימצא חלל באדמה אשר יהוה
אלהיך נתן לך לרשתה נפל בשדה
לא נודע מי הכהו: ויצאו זקניך
ושפטיך ומדדו אל הערים אשר
סביבת החלל: והיה העיר הקרבה
אל החלל ולקחו זקני העיר ההוא
עגלת בקר אשר לא עבד בה אשר
לא משכה בעל: והורדו זקני העיר
ההוא את העגלה אל נחל איתן אשר
לא יעבד בו ולא יזרע וערפו שם
את העגלה בנחל: ונגשו הכהנים
בני לוי כי בם בחר יהוה אלהיך
לשרתו ולברך בשם יהוה ועל פיהם
יהיה כל ריב וכל נגע: וכל זקני העיר
ההוא הקרבים אל החלל ירחצו
את ידיהם על העגלה הערופה בנחל:
וענו ואמרו ידינו לא שפכה את
הדם הזה ועינינו לא ראו: כפר לעמך
ישראל אשר פדית יהוה ואל תתן
דם נקי בקרב עמך ישראל ונכפר
להם הדם: ואתה תבער הדם הנקי
מקרבך כי תעשה הישר בעיני יהוה:

כי צז פיס סימן עבדיהו
תצא למלחמה על איביך ונתנו
יהוה אלהיך בידך ושבית שביו: וראית
בשביה אשת יפת תאר וחשקת בה
ולקחת לך לאשה: והבאתה אל תוך

ערים לא נושבה צאן אובדות היה זכה יהיה שממה שפכה חמרמרה עוריכה שלה ◦—◦ ומדדו ב וסימנ' אל הערים את תבניתם ◦—◦
יעבד ל יעבר ל ישור ל ישור ל ירויה ל ירויה ל ישורר ל ישורד ל יצערן ל יצערו ל פרה ל פרה ל פטרת פטרת ל כול לית פולה

ביתך וגלחה את ראשה ועשתה
את צפרניה והסירה את שמלת שביה
מעליה וישבה בביתך ובכתה את
אביה ואת אמה ירח ימים ואחר כן
תבוא אליה ובעלתה והיתה לך לאשה
והיה אם לא חפצת בה ושלחתה
לנפשה ומכר לא תמכרנה בכסף
לא תתעמר בה תחת אשר עניתה
כי תהיין
לאיש שתי נשים האחת אהובה
והאחת שנואה וילדו לו בנים האהובה
והשנואה והיה הבן הבכר לשניאה
והיה ביום הנחילו את בניו את אשר
יהיה לו לא יוכל לבכר את בן האהובה
על פני בן השנואה הבכר כי את
הבכר בן השנואה יכיר לתת לו פי
שנים בכל אשר ימצא לו כי הוא
ראשית אנו לו משפט הבכרה
כי יהיה לאיש
בן סורר ומורה איננו שמע בקול
אביו ובקול אמו ויסרו אתו ולא
ישמע אליהם ותפשו בו אביו ואמו
והוציאו אתו אל זקני עירו ואל
שער מקמו ואמרו אל זקני עירו
בננו זה סורר ומרה איננו שמע
בקלנו זולל וסבא ורגמהו כל אנשי
עירו באבנים ומת ובערת הרע
מקרבך וכל ישראל ישמעו ויראו
וכי יהיה באיש
חטא משפט מות והומת ותלית אתו
על עץ לא תלין נבלתו על העץ כי
קבור תקברנו ביום ההוא כי קללת
אלהים תלוי ולא תטמא את אדמתך
אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה
לא תראה את
שור אחיך או את שיו נדחים והתעלמת
מהם השב תשיבם לאחיך ואם לא
קרוב אחיך אליך ולא ידעתו ואספתו
אל תוך ביתך והיה עמך עד דרש
אחיך אתו והשבתו לו וכן תעשה
לחמרו וכן תעשה לשמלתו וכן
תעשה לכל אבדת אחיך אשר
תאבד ממנו ומצאתה לא תוכל
להתעלם לא

אפרחים האפרחים מלא חס ל׳ ביצים הביצים מביצים כול מל׳ בצים בן בצי והצי חשום בצי חס רבצת ג וסימנ׳
מאל אביך ויעזרך כי יקרא קן צפור לפניך וליוסף אמר מברכת יי ארצו עלילת ד וסימנ׳ ושם לה עלילת והנה הוא שם

תראה את חמור אחיך או שורו
נפלים בדרך והתעלמת מהם
הקם תקים עמו׃
לא יהיה כלי גבר על אשה ולא
ילבש גבר שמלת אשה כי תועבת
יהוה אלהיך כל עשה אלה׃

כי יקרא קן צפור לפניך בדרך
בכל עץ או על הארץ אפרחים
או ביצים והאם רבצת על האפרחים
או על הביצים לא תקח האם על
הבנים׃ שלח תשלח את האם
ואת הבנים תקח לך למען ייטב
לך והארכת ימים׃
כי תבנה בית חדש
ועשית מעקה לגגך ולא תשים
דמים בביתך כי יפל הנפל ממנו׃
לא תזרע כרמך כלאים פן תקדש
המלאה הזרע אשר תזרע ותבואת
הכרם׃ לא
תחרש בשור ובחמר יחדו׃ לא תלבש
שעטנז צמר ופשתים יחדו׃

גדלים תעשה לך על
ארבע כנפות כסותך אשר תכסה
בה׃ כי יקח איש
אשה ובא אליה ושנאה׃ ושם לה
עלילת דברים והוצא עליה שם
רע ואמר את האשה הזאת לקחתי
ואקרב אליה ולא מצאתי לה בתולים׃
ולקח אבי הנער ואמה והוציאו את
בתולי הנער אל זקני העיר השערה׃
ואמר אבי הנער אל הזקנים את בתי
נתתי לאיש הזה לאשה וישנאה׃ והנה
הוא שם עלילת דברים לאמר לא
מצאתי לבתך בתולים ואלה בתולי
בתי ופרשו השמלה לפני זקני העיר׃
ולקחו זקני העיר ההוא את האיש
ויסרו אתו׃ וענשו אתו מאה כסף
ונתנו לאבי הנערה כי הוציא שם
רע על בתולת ישראל ולו תהיה
לאשה לא יוכל לשלחה כל ימיו׃
ואם אמת היה
הדבר הזה לא נמצאו בתולים
לנער׃ והוציאו את הנער אל פתח

ולו נתכנו עלילות אל תט לבי לדבר רע השערה ג וסימנ׳ ולקח אבי הנערה ועלתה יבמתו השערה שת שתו וחד משיש מלחמה שערים
והוציאו ו וסימנ׳ את בתולי את הנער אל פתח משם את האשה ואת חמשת המלכים את הגדה

ובערת הרע מישראל ב׳ דסמ׳ וסימנ׳ האיש אשר יעשה בזדון כי ימצא איש שכב ∘—∘ ואת האיש ב׳ וסימנ׳ על דבר אשר
ענה ואת האיש ואת כל משפחתו ∘—∘ על רעהו ה׳ וסימנ׳ וכי יזיד איש כי כאשר יקום איש על רעהו ושעיר על רעהו כה

בית אביה וסקלוה אנשי עירה
באבנים ומתה כי עשתה נבלה
בישראל לזנות בית אביה ובערת
הרע מקרבך׃ כי
ימצא איש שכב עם אשה בעלת
בעל ומתו גם שניהם האיש השכב
עם האשה והאשה ובערת הרע
מישראל׃ כי יהיה
נער בתולה מארשה לאיש ומצאה
איש בעיר ושכב עמה׃ והוצאתם
את שניהם אל שער העיר ההוא
וסקלתם אתם באבנים ומתו את
הנער על דבר אשר לא צעקה בעיר
ואת האיש על דבר אשר ענה את
אשת רעהו ובערת הרע מקרבך׃
ואם בשדה
ימצא האיש את הנער המארשה
והחזיק בה האיש ושכב עמה ומת
האיש אשר שכב עמה לבדו׃
ולנער לא תעשה דבר אין לנער
חטא מות כי כאשר יקום איש על
רעהו ורצחו נפש כן הדבר הזה׃

כי בשדה מצאה צעקה הנער
המארשה ואין מושיע לה׃
כי ימצא איש נער
בתולה אשר לא ארשה ותפשה
ושכב עמה ונמצאו׃ ונתן האיש
השכב עמה לאבי הנער חמשים
כסף ולו תהיה לאשה תחת אשר
ענה לא יוכל שלחה כל ימיו׃ ס
לא יקח איש את
אשת אביו ולא יגלה כנף אביו׃
לא יבא פצוע
דכא וכרות שפכה בקהל יהוה׃
לא יבא ממזר
בקהל יהוה גם דור עשירי לא יבא
לו בקהל יהוה׃ לא
יבא עמוני ומואבי בקהל יהוה גם
דור עשירי לא יבא להם בקהל יהוה
עד עולם׃ על דבר אשר לא קדמו
אתכם בלחם ובמים בדרך בצאתכם
ממצרים ואשר שכר עליך את
בלעם בן בעור מפתור ארם נהרים
לקללך׃ ולא אבה יהוה אלהיך

תאמר גבר מחליק ∘—∘ בעלת בעל ב׳ וחס׳ וסימנ׳ על האשה אשר לקחת איש שכב עם אשה בעלת בעל ∘—∘ דכא ג׳ בלש׳ וכתי׳
את וסימנ׳ פצוע דכא וכרות שפכה ואת דכא ושפל רוח תשב תנוש עד דכא חד כת׳ וחד בנבי׳ וחד בכת׳ ∘—∘ מצאה ב׳ וס׳ כי בשדה לקחת הערבון

לעולם ב׳ מל׳ בתו׳ וסימנ׳ לא תדרש שלומם וגם בך יאמינו וכל נביאים וכת׳ כות׳ במ׳ חס׳ — כבא ג׳ חד חס ובמל׳ וסימנ׳
לפנות ערב וכבוא השמש יבא האדון השמש צור יהוש׳ — אתנן ה׳ פת׳ וסימנ׳ לא תביא אתנן וגם אתנן זונה ואתננה לא כתן לך

לשמע אל בלעם ויהפך יהוה
אלהיך לך את הקללה לברכה כי
אהבך יהוה אלהיך: לא תדרש שלמם
וטבתם כל ימיך לעולם:
לא תתעב אדמי
כי אחיך הוא לא תתעב מצרי כי
גר היית בארצו: בנים אשר יולדו
להם דור שלישי יבא להם בקהל
יהוה: כי
תצא מחנה על איביך ונשמרת
מכל דבר רע: כי יהיה בך איש אשר
לא יהיה טהור מקרה לילה ויצא
אל מחוץ למחנה לא יבא אל תוך
המחנה: והיה לפנות ערב ירחץ
במים וכבא השמש יבא אל תוך
המחנה: ויד תהיה לך מחוץ למחנה
ויצאת שמה חוץ: ויתד תהיה לך
על אזנך והיה בשבתך חוץ וחפרתה
בה ושבת וכסית את צאתך: כי יהוה
אלהיך מתהלך בקרב מחנך
להצילך ולתת איביך לפניך והיה
מחניך קדוש ולא יראה בך ערות

דבר ושב מאחריך:
לא תסגיר עבד אל אדניו
אשר ינצל אליך מעם אדניו: עמך
ישב בקרבך במקום אשר יבחר
באחד שעריך בטוב לו לא תוננו:
לא תהיה
קדשה מבנות ישראל ולא יהיה
קדש מבני ישראל: לא תביא
אתנן זונה ומחיר כלב בית יהוה
אלהיך לכל נדר כי תועבת יהוה
אלהיך גם שניהם:
לא תשיך לאחיך
נשך כסף נשך אכל נשך כל דבר
אשר ישך: לנכרי תשיך ולאחיך
לא תשיך למען יברכך יהוה
אלהיך בכל משלח ידך על
הארץ אשר אתה בא שמה
לרשתה: כי
תדר נדר ליהוה אלהיך לא תאחר
לשלמו כי דרש ידרשנו יהוה
אלהיך מעמך והיה בך חטא:
וכי תחדל לנדר לא יהיה בך חטא:

כי מאתנן ב׳ בתו׳ — לפנות ג׳ וסימנ׳ ויצא יצחק לשוח בש׳ וישכמו לפנות בקר ירחץ במים ותבא האשה לפנות ... ויעזרה אלהים
ויד ב׳ קמ׳ וסימנ׳ אל תשלח ידו ויד תהיה לך ויד צרא דרך העיר — תאחר ד׳ וסימנ׳ מלאתך ודמעך כי תדר קרבני צדקתי כאשר תדר נדר

תקנת סופרים בראש הדף כיה שמנ וסימנ׳ בראשית יהודה אתה הבאים אחריהם שמר ושמעת מוצא שפתיך ואעידה בם ה׳ — ׳ כריתות
ג׳ חס וחד מל׳ וסימנ׳ וכתב לה ספר כריתת וחבירו חס איזה ספר כריתות אמכם מל׳ ה — ׳ בצבא ד׳ לכל אלף וסימנ׳ והיי

מוצא שפתיך תשמר ועשית
כאשר נדרת ליהוה אלהיך נדבה
אשר דברת בפיך׃ כי
תבא בכרם רעך ואכלת ענבים
כנפשך שבעך ואל כליך לא תתן׃
כי תבא בקמת
רעך וקטפת מלילת בידך וחרמש
לא תניף על קמת רעך׃
כי יקח איש אשה ובעלה
והיה אם לא תמצא חן בעיניו כי
מצא בה ערות דבר וכתב לה ספר
כריתת ונתן בידה ושלחה מביתו׃
ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש
אחר׃ ושנאה האיש האחרון וכתב
לה ספר כריתת ונתן בידה ושלחה
מביתו או כי ימות האיש האחרון
אשר לקחה לו לאשה׃ לא יוכל
בעלה הראשון אשר שלחה לשוב
לקחתה להיות לו לאשה אחרי אשר
הטמאה כי תועבה הוא לפני יהוה
ולא תחטיא את הארץ אשר יהוה
אלהיך נתן לך נחלה׃

כי יקח איש אשה חדשה
לא יצא בצבא ולא יעבר עליו לכל
דבר נקי יהיה לביתו שנה אחת
ושמח את אשתו אשר לקח׃ לא
יחבל רחים ורכב כי נפש הוא חבל׃
כי ימצא איש
גנב נפש מאחיו מבני ישראל והתעמר
בו ומכרו ומת הגנב ההוא ובערת
הרע מקרבך׃ השמר
בנגע הצרעת לשמר מאד ולעשות
ככל אשר יורו אתכם הכהנים
הלוים כאשר צויתם תשמרו לעשות׃
זכור את אשר עשה יהוה אלהיך
למרים בדרך בצאתכם ממצרים׃
כי תשה ברעך
משאת מאומה לא תבא אל ביתו
לעבט עבטו׃ בחוץ תעמד והאיש
אשר אתה נשה בו יוציא אליך את
העבוט החוצה׃ ואם איש עני הוא לא
תשכב בעבטו׃ השב תשיב לו את
העבוט כבוא השמש ושכב בשלמתו
וברכך ולך תהיה צדקה לפני יהוה אלהיך׃

המחצה חלק הי צאים בצבא כי יקח איש אשה חדשה והניח שם ויהיו שרים ה — ׳ בנגע הצרעת ג׳ בלש׳ וסימנ׳ והנה כדפת נגע
זאת התורה לכל נגע הצרעת השמר בנגע הצרעת ׳ — ׳ כל אור ונבי׳ וכתו׳ רעך ברעך חס במ״ב מ״א וסי׳ ולקחתי את נשיך שמע נא יהוש׳

ד׳ זוגין מטעמ׳ קדמאה וביעאה חד תנינ׳ ותליתׄ חד דאנכי וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים דראה וזכרת כי עבד היית במצרים תליתאה וזכרת כי עבד היית במצרים רביע׳ וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ׃ — ׳׳ בן ד׳ בליש וסימנ׳ והיה אם בן הכות הרשע

לא תעשק שכיר
עני ואביון מאחיך או מגרך אשר
בארצך בשעריך׃ ביומו תתן שכרו
ולא תבוא עליו השמש כי עני הוא
ואליו הוא נשא את נפשו ולא יקרא
עליך אל יהוה והיה בך חטא׃
לא יומתו אבות על
בנים ובנים לא יומתו על אבות
איש בחטאו יומתו׃
לא תטה משפט גר יתום
ולא תחבל בגד אלמנה׃ וזכרת כי
עבד היית במצרים ויפדך יהוה
אלהיך משם על כן אנכי מצוך
לעשות את הדבר הזה׃
כי תקצר קצירך
בשדך ושכחת עמר בשדה לא
תשוב לקחתו לגר ליתום ולאלמנה
יהיה למען יברכך יהוה אלהיך בכל
מעשה ידיך׃ כי
תחבט זיתך לא תפאר אחריך לגר
ליתום ולאלמנה יהיה׃ כי תבצר
כרמך לא תעולל אחריך לגר ליתום

ולאלמנה יהיה׃ וזכרת כי עבד היית
בארץ מצרים על כן אנכי מצוך
לעשות את הדבר הזה׃
כי יהיה ריב בין אנשים
ונגשו אל המשפט ושפטום
והצדיקו את הצדיק והרשיעו
את הרשע׃ והיה אם בן הכות הרשע
והפילו השפט והכהו לפניו כדי
רשעתו במספר׃ ארבעים יכנו
לא יסיף פן יסיף להכתו על אלה
מכה רבה ונקלה אחיך לעיניך׃ לא
תחסם שור בדישו׃
כי ישבו אחים יחדו ומת אחד
מהם ובן אין לו לא תהיה אשת המת
החוצה לאיש זר יבמה יבא עליה ולקחה
לו לאשה ויבמה׃ והיה הבכור אשר
תלד יקום על שם אחיו המת ולא
ימחה שמו מישראל׃ ואם לא
יחפץ האיש לקחת את יבמתו
ועלתה יבמתו השערה אל
הזקנים ואמרה מאן יבמי להקים
לאחיו שם בישראל לא אבה יבמי׃

שבן לילה היה ובן לילה אבד דברי אגור בן יקה וכל יהושע בן נון כות ׳׳ — ׳׳ הבכור ד׳ מל׳ בתו וסימנ׳ ויקרא יוסף את שם הבכור מנשה שכל את ידיו כי מנשה בכל הבכור והיה הבכור אשר תלד ׃ — ׳׳ ולא תבוא ג׳ וסימנ׳ עליו השמש עלינו רעה ולא תבוא דמעיך

וקראו לו זקני עירו ודברו אליו ועמד
ואמר לא חפצתי לקחתה׃ ונגשה
יבמתו אליו לעיני הזקנים וחלצה
נעלו מעל רגלו וירקה בפניו וענתה
ואמרה ככה יעשה לאיש אשר לא
יבנה את בית אחיו׃ ונקרא שמו בישראל
בית חלוץ הנעל׃

כי ינצו אנשים יחדו איש
ואחיו וקרבה אשת האחד להציל
את אישה מיד מכהו ושלחה ידה
והחזיקה במבשיו׃ וקצתה את
כפה לא תחוס עינך׃

לא יהיה לך בכיסך אבן
ואבן גדולה וקטנה׃ לא יהיה לך
בביתך איפה ואיפה גדולה וקטנה׃
אבן שלמה וצדק יהיה לך איפה
שלמה וצדק יהיה לך למען יאריכו
ימיך על האדמה אשר יהוה אלהיך
נתן לך׃ כי תועבת יהוה אלהיך
כל עשה אלה כל עשה עול׃

זכור את אשר עשה לך עמלק
בדרך בצאתכם ממצרים׃ אשר
קרך בדרך ויזנב בך כל הנחשלים
אחריך ואתה עיף ויגע ולא ירא
אלהים׃ והיה בהניח יהוה אלהיך
לך מכל איביך מסביב בארץ אשר
יהוה אלהיך נתן לך נחלה לרשתה
תמחה את זכר עמלק מתחת השמים
לא תשכח׃

והיה כי תבוא אל הארץ אשר יהוה
אלהיך נתן לך נחלה וירשתה
וישבת בה׃ ולקחת מראשית כל
פרי האדמה אשר תביא מארצך
אשר יהוה אלהיך נתן לך ושמת
בטנא והלכת אל המקום אשר
יבחר יהוה אלהיך לשכן שמו שם׃
ובאת אל הכהן אשר יהיה בימים
ההם ואמרת אליו הגדתי היום
ליהוה אלהיך כי באתי אל הארץ
אשר נשבע יהוה לאבתינו לתת
לנו׃ ולקח הכהן הטנא מידך
והניחו לפני מזבח יהוה אלהיך׃
וענית ואמרת לפני יהוה אלהיך

ורבה קמ׳ וסימנ׳ הרבה ממני ואשמידם וענית ואמרת לפני הלוך ורב והעם הולך ורב וישלח להם מושיע ורב ׳׳ גדל ג׳ חס בלש׳
וסימנ׳ כקטן כגדל ובמורא גדל כי גדל עד שמים חסדיך ׳׳ ובאתות ג׳ כת׳ כן בלש׳ וסימנ׳ גם לשני האתות בכל האתות

ארמי אבד אבי וירד מצרימה
ויגר שם במתי מעט ויהי שם לגוי
גדול עצום ורב׃ וירעו אתנו המצרים
ויענונו ויתנו עלינו עבדה קשה׃
ונצעק אל יהוה אלהי אבתינו
וישמע יהוה את קלנו וירא את
ענינו ואת עמלנו ואת לחצנו׃
ויוצאנו יהוה ממצרים ביד חזקה
ובזרע נטויה ובמרא גדל ובאתות
ובמפתים׃ ויבאנו אל המקום הזה
ויתן לנו את הארץ הזאת ארץ
זבת חלב ודבש׃ ועתה הנה הבאתי
את ראשית פרי האדמה אשר
נתתה לי יהוה והנחתו לפני יהוה
אלהיך והשתחוית לפני יהוה אלהיך׃
ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך
יהוה אלהיך ולביתך אתה והלוי והגר
אשר בקרבך׃

כי תכלה לעשר את
כל מעשר תבואתך בשנה
השלישת שנת המעשר ונתתה
ללוי לגר ליתום ולאלמנה ואכלו

בשעריך ושבעו׃ ואמרת לפני
יהוה אלהיך בערתי הקדש מן
הבית וגם נתתיו ללוי ולגר ליתום
ולאלמנה ככל מצותך אשר צויתני
לא עברתי ממצותיך ולא שכחתי׃
לא אכלתי באני ממנו ולא בערתי
ממנו בטמא ולא נתתי ממנו למת
שמעתי בקול יהוה אלהי עשיתי
ככל אשר צויתני׃ השקיפה ממעון
קדשך מן השמים וברך את עמך
את ישראל ואת האדמה אשר
נתתה לנו כאשר נשבעת לאבתינו
ארץ זבת חלב ודבש׃

היום הזה יהוה אלהיך
מצוך לעשות את החקים האלה
ואת המשפטים ושמרת ועשית אותם
בכל לבבך ובכל נפשך׃ את יהוה
האמרת היום להיות לך לאלהים
וללכת בדרכיו ולשמר חקיו ומצותיו
ומשפטיו ולשמע בקלו׃ ויהוה
האמירך היום להיות לו לעם סגלה
כאשר דבר לך ולשמר כל מצותיו׃ ולתתך

אשר עשיתי בקרבו ובאתות ובמופתים ׳׳ וברך ג׳ וסימנ׳ את עמך את ישראל ועתה הואל וברך הושיעה את עמך וברך את
נחלתך חד בתורה וחד בנביא וחד בכתוב ׳׳ ולתתך ל׳ ולהיתך ל׳ ולצאת ל׳ ולקראת ל׳ ולמשפט ל׳ ולהמיתו ל׳

ולשם ד' וסימנ' ולשם ידך גם הוא ולתהלה עליון על כל הגוים כי כאשר ידבק הנני עשה ... על כל הגוים ג' וסימנ' ולתתך
עליון הנני שלח ולקחתי והבאתי על הארץ קח לך מגלת ספר זאת העצה היעוצה והמסכה הנסוכה כי קרוב יום יי'

עליון על כל הגוים אשר עשה
לתהלה ולשם ולתפארת ולהיתך
עם קדש ליהוה אלהיך כאשר דבר:

ויצו משה וזקני ישראל את העם
לאמר שמר את כל המצוה אשר
אנכי מצוה אתכם היום: והיה ביום
אשר תעברו את הירדן אל הארץ
אשר יהוה אלהיך נתן לך והקמת
לך אבנים גדלות ושדת אתם בשיד:
וכתבת עליהן את כל דברי התורה
הזאת בעברך למען אשר תבא
אל הארץ אשר יהוה אלהיך נתן
לך ארץ זבת חלב ודבש כאשר
דבר יהוה אלהי אבתיך לך: והיה
בעברכם את הירדן תקימו את
האבנים האלה אשר אנכי מצוה
אתכם היום בהר עיבל ושדת אותם
בשיד: ובנית שם מזבח ליהוה
אלהיך מזבח אבנים לא תניף עליהם
ברזל: אבנים שלמות תבנה את
מזבח יהוה אלהיך והעלית עליו עולת

ליהוה אלהיך: וזבחת שלמים
ואכלת שם ושמחת לפני יהוה
אלהיך: וכתבת על האבנים את
כל דברי התורה הזאת באר היטב:

וידבר משה
והכהנים הלוים אל כל ישראל
לאמר הסכת ושמע ישראל היום
הזה נהיית לעם ליהוה אלהיך:
ושמעת בקול יהוה אלהיך ועשית
את מצותו ואת חקיו אשר אנכי
מצוך היום: ויצו
משה את העם ביום ההוא לאמר: אלה
יעמדו לברך את העם על הר גרזים
בעברכם את הירדן שמעון ולוי
ויהודה ויששכר ויוסף ובנימן: ואלה
יעמדו על הקללה בהר עיבל ראובן
גד ואשר וזבולן דן ונפתלי: וענו
הלוים ואמרו אל כל איש ישראל
קול רם: ארור האיש
אשר יעשה פסל ומסכה תועבת
יהוה מעשה ידי חרש ושם בסתר וענו
כל העם ואמרו אמן: ארור

ואקטרם ויצא שם דויד ... הכהנים הלוים ג' וסימנ' וידבר משה והכהנים הלוים ויצו העם בני צדוק ויחזקאל ... תועבת יי'
ג' מיחד וסימנ' לא תעשה כן ליי' ובגללי התועבת האלה ארור האיש אשר יעשה ושאר תועבת יי' אלהיך

באסמיך ל̇ אסמיך ל̇ אניעך ל̇ בטנך ל̇ ולהניאך ל̇ האמירך ל̇ והוליכך ל̇ ... י̇ד פיסו בתו מן גג מלין וסימנ̇ וישב יצחק בגרר
ומשמע ודומה והרעב כבד בארץ ובני דן חשים לישועתך קויתי יש שכר דובלן ולאצרעת הבגד ושאת ולספחת ועשית משבצת מכשפה

מקלה אביו ואמו ואמר כל העם
אמן׃ ארור מסיג
גבול רעהו ואמר כל העם אמן׃
ארור משגה עור
בדרך ואמר כל העם אמן׃
ארור מטה משפט גר יתום
ואלמנה ואמר כל העם אמן׃ ארור
שכב עם אשת אביו כי גלה כנף
אביו ואמר כל העם אמן׃
ארור שכב עם כל בהמה
ואמר כל העם אמן׃
ארור שכב עם אחתו בת אביו או
בת אמו ואמר כל העם אמן׃
ארור שכב עם חתנתו
ואמר כל העם אמן׃
ארור מכה רעהו בסתר ואמר
כל העם אמן׃ ארור
לקח שחד להכות נפש דם נקי
ואמר כל העם אמן׃
ארור אשר לא יקים את דברי
התורה הזאת לעשות אותם ואמר
כל העם אמן׃

והיה אם שמוע תשמע בקול יהוה
אלהיך לשמר לעשות את כל
מצותיו אשר אנכי מצוך היום
ונתנך יהוה אלהיך עליון על כל
גויי הארץ׃ ובאו עליך כל הברכות
האלה והשיגך כי תשמע בקול
יהוה אלהיך׃ ברוך אתה בעיר וברוך
אתה בשדה׃ ברוך פרי בטנך ופרי
אדמתך ופרי בהמתך שגר אלפיך
ועשתרות צאנך׃ ברוך טנאך
ומשארתך׃ ברוך אתה בבאך וברוך
אתה בצאתך׃ יתן יהוה את איביך
הקמים עליך נגפים לפניך בדרך
אחד יצאו אליך ובשבעה דרכים
ינוסו לפניך׃ יצו יהוה אתך את
הברכה באסמיך ובכל משלח
ידך וברכך בארץ אשר יהוה
אלהיך נתן לך׃ יקימך יהוה לו
לעם קדוש כאשר נשבע לך כי
תשמר את מצות יהוה אלהיך
והלכת בדרכיו׃ וראו כל עמי הארץ
כי שם יהוה נקרא עליך ויראו ממך׃

לא תהיה יברכך יי̇ וישמרך ובני כלוא אליאב ארור טנאך ברוך טנאך ומשארתך ... מצוה אתכם היום ו̇ דסמיכין וסימנ̇
והיה אם שמע את הברכה אשר והקללה אם לא תשמעו ויצו משה וזקני ישראל והיה בעברכם ולא תסור מכל הדברים אשר אנכי

בהמתך ל׳ השמינך ל׳ מספרך ל׳ הסיתך ל׳ המיתך ל׳ הריחך ל׳ כול ל׳ ... פ׳ — ס׳ פרי אדמתך י׳ וסימנ׳ ברוך פרי בטנך ופרי
אדמתך ודייש פיסו ואכל פרי בהמתך והותרך יי׳ לטובה בתראה — שמיך ג׳ וסימנ׳ והיו שמיך אשר על כי תראה

והותרך יהוה לטובה בפרי בטנך
ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך על
האדמה אשר נשבע יהוה לאבתיך
לתת לך׃ יפתח יהוה לך את אוצרו
הטוב את השמים לתת מטר ארצך
בעתו ולברך את כל מעשה ידך
והלוית גוים רבים ואתה לא תלוה׃
ונתנך יהוה לראש ולא לזנב והיית
רק למעלה ולא תהיה למטה
כי תשמע אל מצות יהוה אלהיך אשר
אנכי מצוך היום לשמר ולעשות׃
ולא תסור מכל הדברים אשר אנכי
מצוה אתכם היום ימין ושמאול
ללכת אחרי אלהים אחרים לעבדם׃

והיה אם לא תשמע בקול יהוה
אלהיך לשמר לעשות את כל
מצותיו וחקתיו אשר אנכי מצוך
היום ובאו עליך כל הקללות
האלה והשיגוך׃ ארור אתה בעיר
וארור אתה בשדה׃ ארור טנאך
ומשארתך׃ ארור פרי בטנך

ופרי אדמתך שגר אלפיך ועשתרת
צאנך׃ ארור אתה בבאך וארור
אתה בצאתך׃ ישלח יהוה בך את
המארה את המהומה ואת המגערת
בכל משלח ידך אשר תעשה עד
השמדך ועד אבדך מהר מפני רע
מעלליך אשר עזבתני׃ ידבק
יהוה בך את הדבר עד כלתו אתך
מעל האדמה אשר אתה בא שמה
לרשתה׃ יככה יהוה בשחפת
ובקדחת ובדלקת ובחרחר ובחרב
ובשדפון ובירקון ורדפוך עד
אבדך׃ והיו שמיך אשר על ראשך
נחשת והארץ אשר תחתיך ברזל׃
יתן יהוה את מטר ארצך אבק ועפר
מן השמים ירד עליך עד השמדך׃
יתנך יהוה נגף לפני איביך
בדרך אחד תצא אליו ובשבעה
דרכים תנוס לפניו והיית לזעוה
לכל ממלכות הארץ׃ והיתה
נבלתך למאכל לכל עוף
השמים ולבהמת הארץ ואין מחריד׃

שמיך ... שמיך — עד כלתו ג׳ וסימנ׳ אתך מעל האדמה לבנות את בית המלכים עד כלותו לאכול ולשבע —
נגף ג׳ ... וחד ... וסימנ׳ יתנך יי׳ לפני איב׳ אך נגוף נגף ויירא אדם כי נגף בתר׳ בת׳ — בשחפת ל׳ ובקדחת ל׳ ובדלקת ל׳

ישכבנה ד׳ כתיב ישגלנה וסימנ׳ ואיש אחר איפה לא שגלת והנשים תשגלנה ונשיהם תשגלנה ׃ באפלה ב׳ וסימנ׳ והיית
ממשש בצהרים לכן יהיה דרכם וחד דרך רשעים כאפלה ׃ זרע ד׳ ריש פס׳ וסימנ׳ תוציא השדה יעבדון אברהם עבדו

יככה יהוה בשחין מצרים ובעפלים
ובגרב ובחרס אשר לא תוכל
להרפא׃ יככה יהוה בשגעון ובעורון
ובתמהון לבב׃ והיית ממשש בצהרים
כאשר ימשש העור באפלה ולא
תצליח את דרכיך והיית אך עשוק
וגזול כל הימים ואין מושיע׃ אשה
תארש ואיש אחר ישגלנה בית
תבנה ולא תשב בו כרם תטע ולא
תחללנו׃ שורך טבוח לעיניך ולא
תאכל ממנו חמרך גזול מלפניך
ולא ישוב לך צאנך נתנות לאיביך
ואין לך מושיע׃ בניך ובנתיך
נתנים לעם אחר ועיניך ראות
וכלות אליהם כל היום ואין
לאל ידך׃ פרי אדמתך וכל יגיעך
יאכל עם אשר לא ידעת והיית
רק עשוק ורצוץ כל הימים׃ והיית
משגע ממראה עיניך אשר
תראה׃ יככה יהוה בשחין רע על
הברכים ועל השקים אשר לא
תוכל להרפא מכף רגלך ועד קדקדך׃

יולך יהוה אתך ואת מלכך אשר
תקים עליך אל גוי אשר לא ידעת
אתה ואבתיך ועבדת שם אלהים
אחרים עץ ואבן׃ והיית לשמה
למשל ולשנינה בכל העמים אשר
ינהגך יהוה שמה׃ זרע רב תוציא
השדה ומעט תאסף כי יחסלנו
הארבה׃ כרמים תטע ועבדת ויין
לא תשתה ולא תאגר כי תאכלנו
התלעת׃ זיתים יהיו לך בכל גבולך
ושמן לא תסוך כי ישל זיתך׃ בנים
ובנות תוליד ולא יהיו לך כי ילכו בשבי׃
כל עצך ופרי אדמתך יירש הצלצל׃
הגר אשר בקרבך יעלה עליך מעלה
מעלה ואתה תרד מטה מטה׃ הוא
ילוך ואתה לא תלונו הוא יהיה
לראש ואתה תהיה לזנב׃ ובאו
עליך כל הקללות האלה ורדפוך
והשיגוך עד השמדך כי לא
שמעת בקול יהוה אלהיך לשמר
מצותיו וחקתיו אשר צוך׃ והיו
בך לאות ולמופת ובזרעך עד עולם׃

והביאו וחד וזרעו עבדיו ׃ ולא יהיו ג׳ וסימנ׳ בנים ובנות לא תקח לך אשה ולא יהיו כאבותם חד בתרי וחד בנביא וחד בכתובים
משגע ג׳ וסימנ׳ והיית משגע ממראה לכל איש משגע אויל הנביא משגע ׃

תחת אשר לא עבדת את יהוה אלהיך
בשמחה ובטוב לבב מרב כל: ועבדת
את איביך אשר ישלחנו יהוה בך
ברעב ובצמא ובעירם ובחסר כל
ונתן על ברזל על צוארך עד השמידו
אתך: ישא יהוה עליך גוי מרחק מקצה
הארץ כאשר ידאה הנשר גוי אשר
לא תשמע לשנו: גוי עז פנים אשר
לא ישא פנים לזקן ונער לא יחן:
ואכל פרי בהמתך ופרי אדמתך עד
השמדך אשר לא ישאיר לך דגן
תירוש ויצהר שגר אלפיך ועשתרת
צאנך עד האבידו אתך: והצר לך
בכל שעריך עד רדת חמתיך
הגבהת והבצרות אשר אתה בטח
בהן בכל ארצך והצר לך בכל
שעריך בכל ארצך אשר נתן
יהוה אלהיך לך: ואכלת פרי בטנך
בשר בניך ובנתיך אשר נתן לך
יהוה אלהיך במצור ובמצוק
אשר יציק לך איבך: האיש הרך
בך והענג מאד תרע עינו באחיו

ובאשת חיקו וביתר בניו אשר
יותיר: מתת לאחד מהם מבשר בניו
אשר יאכל מבלי השאיר לו כל
במצור ובמצוק אשר יציק לך
איבך בכל שעריך: הרכה בך והענגה
אשר לא נסתה כף רגלה הצג על
הארץ מהתענג ומרך תרע עינה
באיש חיקה ובבנה ובבתה: ובשליתה
היוצת מבין רגליה ובבניה אשר
תלד כי תאכלם בחסר כל בסתר
במצור ובמצוק אשר יציק לך
איבך בשעריך: אם לא תשמר
לעשות את כל דברי התורה הזאת
הכתבים בספר הזה ליראה את השם
הנכבד והנורא הזה את יהוה אלהיך:
והפלא יהוה את מכתך ואת מכות
זרעך מכות גדלת ונאמנות
וחלים רעים ונאמנים: והשיב בך
את כל מדוה מצרים אשר יגרת
מפניהם ודבקו בך: גם כל חלי וכל
מכה אשר לא כתוב בספר התורה
הזאת יעלם יהוה עליך עד השמדך:

ובצמא ובעירם הלוא יחזקיהו ברעב [illegible] בטח ה׳ חס׳ בל׳ וסימנ׳ אשר אתה בטח בהן כי המלך בטח ביי׳
אשרי אדם בטח כמוהם יהיו עושיהם רחב נפש [illegible] רכה ב׳ וסימנ׳ ולא מצאה היונה מנוח הרכה בך והענגה וחד ההלכת לרגלה

ובגוים ל' וסימנ' ובגוים לא יתחשב ההם לא תרגיע זרעך כרכים לא יהיה מלך ... ולא נתן ל' וסימנ' סיחון את ישראל
ולא נתן יי' לכם לב לדעת השם נפשינו בחיים בכל זאת לא חטא ... ועינים ג' וסימנ' ולא נתן יי' לכם הוציא עם ועינים למות

ונשארתם במתי מעט תחת אשר
הייתם ככוכבי השמים לרב כי לא
שמעת בקול יהוה אלהיך: והיה
כאשר שש יהוה עליכם להיטיב
אתכם ולהרבות אתכם כן ישיש יהוה
עליכם להאביד אתכם ולהשמיד
אתכם ונסחתם מעל האדמה אשר
אתה בא שמה לרשתה: והפיצך
יהוה בכל העמים מקצה הארץ
ועד קצה הארץ ועבדת שם אלהים
אחרים אשר לא ידעת אתה ואבתיך
עץ ואבן: ובגוים ההם לא תרגיע
ולא יהיה מנוח לכף רגלך ונתן יהוה
לך שם לב רגז וכליון עינים ודאבון
נפש: והיו חייך תלאים לך מנגד
ופחדת לילה ויומם ולא תאמין
בחייך: בבקר תאמר מי יתן ערב
ובערב תאמר מי יתן בקר מפחד
לבבך אשר תפחד וממראה עיניך
אשר תראה: והשיבך יהוה מצרים
באניות בדרך אשר אמרתי לך
לא תסיף עוד לראתה והתמכרתם

שם לאיביך לעבדים ולשפחות
ואין קנה: אלה
דברי הברית אשר צוה יהוה את
משה לכרת את בני ישראל בארץ
מואב מלבד הברית אשר כרת
אתם בחרב:
29 ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר
אלהם אתם ראיתם את כל אשר
עשה יהוה לעיניכם בארץ מצרים
לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו:
המסות הגדלת אשר ראו עיניך
האתת והמפתים הגדלים ההם:
ולא נתן יהוה לכם לב לדעת ועינים
לראות ואזנים לשמע עד היום הזה:
ואולך אתכם ארבעים שנה במדבר
לא בלו שלמתיכם מעליכם
ונעלך לא בלתה מעל רגלך: לחם
לא אכלתם ויין ושכר לא שתיתם
למען תדעו כי אני יהוה
אלהיכם: ותבאו אל המקום
הזה ויצא סיחן מלך חשבון
ועוג מלך הבשן לקראתנו

תשכיל חרבינו ול' בנביא ול' בכתוב ... מעט למעט ל' וסימנ' ונשארתם במתי מעט ואם מעט ואספה לך ויחלו מעט ממשך
מלך זרעתם הרבה פנה אל הרבה וקצף גדול רק הכהנים ובלאתנה וסוף פס' כות' ... ויין ושכר ג' וסימנ' לא שתיתם אשר
קשת רוח מכל אשר יצא מגפן היין ...

לנחלה טו וסימנ' ולבני לוי כי את מעשר בני ישראל ונקח את ארצם ויקח וישבע ויברכהו ושלאחרין ואת עצמות והבירו כי תורם
והצירו הבדלתם והלכתי והיתה להם אשרי הגוי ונתן ארצם ... אתם ד׳ ר״ע פס וסימנ' אתם לכו קחו לכם תבן אתם ראיתם

למלחמה ונכם: ונקח את ארצם
ונתנה לנחלה לראובני ולגדי ולחצי
שבט המנשי: ושמרתם את דברי
הברית הזאת ועשיתם אתם למען
תשכילו את כל אשר תעשון:

קלב פס סימן מכבני

אתם נצבים היום כלכם לפני יהוה
אלהיכם ראשיכם שבטיכם
זקניכם ושטריכם כל איש ישראל:
טפכם נשיכם וגרך אשר בקרב
מחניך מחטב עציך עד שאב
מימיך: לעברך בברית יהוה אלהיך
ובאלתו אשר יהוה אלהיך כרת
עמך היום: למען הקים אתך היום
לו לעם והוא יהיה לך לאלהים
כאשר דבר לך וכאשר נשבע
לאבתיך לאברהם ליצחק וליעקב:
ולא אתכם לבדכם אנכי כרת
את הברית הזאת ואת האלה
הזאת: כי את אשר ישנו פה
עמנו עמד היום לפני יהוה אלהינו
ואת אשר איננו פה עמנו היום:

כי אתם ידעתם את אשר ישבנו
בארץ מצרים ואת אשר עברנו
בקרב הגוים אשר עברתם: ותראו
את שקוציהם ואת גלליהם עץ
ואבן כסף וזהב אשר עמהם: פן
יש בכם איש או אשה או משפחה
או שבט אשר לבבו פנה היום מעם
יהוה אלהינו ללכת לעבד את אלהי
הגוים ההם פן יש בכם שרש פרה
ראש ולענה: והיה בשמעו את
דברי האלה הזאת והתברך בלבבו
לאמר שלום יהיה לי כי בשררות
לבי אלך למען ספות הרוה את
הצמאה: לא יאבה יהוה סלח לו כי
אז יעשן אף יהוה וקנאתו באיש
ההוא ורבצה בו כל האלה הכתובה
בספר הזה ומחה יהוה את שמו
מתחת השמים: והבדילו יהוה
לרעה מכל שבטי ישראל ככל
אלות הברית הכתובה בספר
התורה הזה: ואמר הדור האחרון
בניכם אשר יקומו מאחריכם והנכרי

אשר עשיתי למצרים אתם נצבים היום כלכם אתם עדי נאם יי׳ ... ישנו ד׳ וסימנ' כי את אשר ישנו כי אם ישנו והיה אם ישנו עם
אחד מפוזר ומפורד ... פנה ג׳ וחס׳ וסימנ' אשר לבבו פנה וצפנה פנה אל הגלגל שער אשר פנה

ל̇ בקול בתו ול̇ בנביא וחד בכתוב וסימנ׳ ישפט יי׳ ביני וביניך ויאמרו אליו ובקומה וישקהו דעשו לרעות את צאן אביהם אשר פקד
משה ואהרן או בדרך רחקה אשר עד מידבא ועשרון דחג והנגלת לנו ולבנינו ש̇ ול̇ בנביא וסימנ׳ יצא הנער ההיכל מהמקצעות

אשר יבא מארץ רחוקה וראו את
מכות הארץ ההוא ואת תחלאיה
אשר חלה יהוה בה׃ גפרית ומלח
שרפה כל ארצה לא תזרע ולא
תצמח ולא יעלה בה כל עשב
כמהפכת סדם ועמרה אדמה
וצביים אשר הפך יהוה באפו
ובחמתו׃ ואמרו כל הגוים על מה
עשה יהוה ככה לארץ הזאת מה
חרי האף הגדול הזה׃ ואמרו על
אשר עזבו את ברית יהוה אלהי
אבתם אשר כרת עמם בהוציאו
אתם מארץ מצרים׃ וילכו ויעבדו
אלהים אחרים וישתחוו להם אלהים
אשר לא ידעום ולא חלק להם׃
ויחר אף יהוה בארץ ההוא להביא
עליה את כל הקללה הכתובה
בספר הזה׃ ויתשם יהוה מעל
אדמתם באף ובחמה ובקצף גדול
וישלכם אל ארץ אחרת כיום הזה׃
הנסתרת ליהוה אלהינו והנגלת לנו
ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי

התורה הזאת׃ פ והיה
כי יבאו עליך כל הדברים האלה
הברכה והקללה אשר נתתי לפניך
והשבת אל לבבך בכל הגוים אשר
הדיחך יהוה אלהיך שמה׃ ושבת עד
יהוה אלהיך ושמעת בקלו ככל אשר
אנכי מצוך היום אתה ובניך בכל
לבבך ובכל נפשך׃ ושב יהוה אלהיך
את שבותך ורחמך ושב וקבצך
מכל העמים אשר הפיצך יהוה
אלהיך שמה׃ אם יהיה נדחך בקצה
השמים משם יקבצך יהוה אלהיך
ומשם יקחך׃ והביאך יהוה אלהיך
אל הארץ אשר ירשו אבתיך וירשתה
והיטבך והרבך מאבתיך׃ ומל יהוה
אלהיך את לבבך ואת לבב זרעך
לאהבה את יהוה אלהיך בכל לבבך
ובכל נפשך למען חייך׃ ונתן
יהוה אלהיך את כל האלות האלה
על איביך ועל שנאיך אשר רדפוך׃
ואתה תשוב ושמעת בקול יהוה ועשית
את כל מצותיו אשר אנכי מצוך

וחד בכתובים ... ל̇ מנסתרות ל̇ הנסתרות ... ורחמך ל̇ וחד ורחמך והרבך ...
כמקמלות שחדות המוהלת נבדות ...

האלות ג׳ ב׳ מל׳ וחד חס׳ וסימנ׳ את האלות האלה ונתן יי׳ אלהיך את כל האלות הכתובות ויקחה ג׳ וסימנ׳ לנו וישמענו אתה
ולא תשמע ד׳ וסימנ׳ לא תאבה לו ולא תשמע אליו ואם יפנה לבבך ולא תשמע מה ידבר עד אנה יי׳ שועתי והצירו ויעבר אחד

היום: והותירך יהוה אלהיך בכל
מעשה ידך בפרי בטנך ובפרי
בהמתך ובפרי אדמתך לטבה כי
ישוב יהוה לשוש עליך לטוב
כאשר שש על אבתיך: כי תשמע
בקול יהוה אלהיך לשמר מצותיו
וחקתיו הכתובה בספר התורה הזה
כי תשוב אל יהוה אלהיך בכל לבבך
ובכל נפשך: כי
המצוה הזאת אשר אנכי מצוך
היום לא נפלאת הוא ממך ולא
רחקה הוא: לא בשמים הוא לאמר
מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו
וישמענו אתה ונעשנה: ולא מעבר
לים הוא לאמר מי יעבר לנו אל
עבר הים ויקחה לנו וישמענו אתה
ונעשנה: כי קרוב אליך הדבר מאד
בפיך ובלבבך לעשתו:
ראה נתתי לפניך היום את החיים
ואת הטוב ואת המות ואת הרע: אשר
אנכי מצוך היום לאהבה את יהוה אלהיך
ללכת בדרכיו ולשמר מצותיו וחקתיו

ומשפטיו וחיית ורבית וברכך יהוה
אלהיך בארץ אשר אתה בא שמה
לרשתה: ואם יפנה לבבך ולא תשמע
ונדחת והשתחוית לאלהים אחרים
ועבדתם: הגדתי לכם היום כי אבד
תאבדון לא תאריכן ימים על
האדמה אשר אתה עבר את הירדן
לבוא שמה לרשתה: העדתי בכם
היום את השמים ואת הארץ
החיים והמות נתתי לפניך הברכה
והקללה ובחרת בחיים למען תחיה
אתה וזרעך: לאהבה את יהוה
אלהיך לשמע בקלו ולדבקה
בו כי הוא חייך וארך ימיך לשבת
על האדמה אשר נשבע יהוה
לאבתיך לאברהם ליצחק וליעקב
לתת להם:
וילך משה וידבר את הדברים האלה
אל כל ישראל: ויאמר אלהם בן
מאה ועשרים שנה אנכי היום לא
אוכל עוד לצאת ולבוא ויהוה אמר
אלי לא תעבר את הירדן הזה: יהוה

ג׳ בסיפ׳ ריש׳ וסופ׳ אזכרה וסימנ׳ יי׳ אלהיך הוא עבר לפניך ויי׳ ישיב לאיש יי׳ להושיעני והותירך ב׳ חד חס וחד
מל׳ וסימנ׳ והותירך יי׳ לטובה בפרי בטנך חס׳ יוד והותירך יי׳ אלהיך בכל מעשה ידך מל׳

אותם לט מל בלי וסימנ׳ ואין פותר אותם וזאת אשר דבר להם ויצו אותם ויכחם אותם וישיגו אותם על כל ותצא אש את הצפר החיה וכל הנגע בכל
אשר והביאה אותם וזבחו זבחי שלמים והשיאו אותם עון כי בסכות ושמת אותם כי לי בני ישראל ולקחו את כל כלי השרת ושמו אותם מבין שלשים

אֱלֹהֶיךָ הוּא עֹבֵר לְפָנֶיךָ הוּא יַשְׁמִיד
אֶת הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִלְּפָנֶיךָ וִירִשְׁתָּם
יְהוֹשֻׁעַ הוּא עֹבֵר לְפָנֶיךָ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
יְהוָה׃ וְעָשָׂה יְהוָה לָהֶם כַּאֲשֶׁר
עָשָׂה לְסִיחוֹן וּלְעוֹג מַלְכֵי הָאֱמֹרִי
וּלְאַרְצָם אֲשֶׁר הִשְׁמִיד אֹתָם׃
וּנְתָנָם יְהוָה לִפְנֵיכֶם וַעֲשִׂיתֶם לָהֶם
כְּכָל הַמִּצְוָה אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֶתְכֶם׃
חִזְקוּ וְאִמְצוּ אַל תִּירְאוּ וְאַל תַּעַרְצוּ
מִפְּנֵיהֶם כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא הַהֹלֵךְ
עִמָּךְ לֹא יַרְפְּךָ וְלֹא יַעַזְבֶךָּ׃
וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לִיהוֹשֻׁעַ
וַיֹּאמֶר אֵלָיו לְעֵינֵי כָל יִשְׂרָאֵל חֲזַק
וֶאֱמָץ כִּי אַתָּה תָּבוֹא אֶת הָעָם הַזֶּה
אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתָם
לָתֵת לָהֶם וְאַתָּה תַּנְחִילֶנָּה אוֹתָם׃
וַיהוָה הוּא הַהֹלֵךְ לְפָנֶיךָ הוּא יִהְיֶה
עִמָּךְ לֹא יַרְפְּךָ וְלֹא יַעַזְבֶךָּ לֹא
תִירָא וְלֹא תֵחָת׃ וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה
אֶת הַתּוֹרָה הַזֹּאת וַיִּתְּנָהּ אֶל
הַכֹּהֲנִים בְּנֵי לֵוִי הַנֹּשְׂאִים אֶת
אֲרוֹן בְּרִית יְהוָה וְאֶל כָּל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל׃

וַיְצַו מֹשֶׁה אוֹתָם לֵאמֹר מִקֵּץ שֶׁבַע
שָׁנִים בְּמֹעֵד שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה בְּחַג
הַסֻּכּוֹת׃ בְּבוֹא כָל יִשְׂרָאֵל לֵרָאוֹת
אֶת פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר
יִבְחָר תִּקְרָא אֶת הַתּוֹרָה הַזֹּאת נֶגֶד
כָּל יִשְׂרָאֵל בְּאָזְנֵיהֶם׃ הַקְהֵל אֶת
הָעָם הָאֲנָשִׁים וְהַנָּשִׁים וְהַטַּף וְגֵרְךָ
אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ לְמַעַן יִשְׁמְעוּ
וּלְמַעַן יִלְמְדוּ וְיָרְאוּ אֶת יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם וְשָׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל
דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת׃ וּבְנֵיהֶם אֲשֶׁר
לֹא יָדְעוּ יִשְׁמְעוּ וְלָמְדוּ לְיִרְאָה אֶת
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם כָּל הַיָּמִים אֲשֶׁר אַתֶּם
חַיִּים עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר אַתֶּם
עֹבְרִים אֶת הַיַּרְדֵּן שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ׃

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה הֵן קָרְבוּ יָמֶיךָ
לָמוּת קְרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ וְהִתְיַצְּבוּ בְּאֹהֶל
מוֹעֵד וַאֲצַוֶּנּוּ וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וִיהוֹשֻׁעַ
וַיִּתְיַצְּבוּ בְּאֹהֶל מוֹעֵד׃ וַיֵּרָא יְהוָה
בָּאֹהֶל בְּעַמּוּד עָנָן וַיַּעֲמֹד עַמּוּד הֶעָנָן
עַל פֶּתַח הָאֹהֶל׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה

הנש תנינא דבני בדנ׳ על פי יי פקד אותם וישלחו אותם והניח אותם ויביאו את קרבנם קח מאתם ויקח משה הוקע אותם צרור את ואקח את
ראשי ובחרם אותם ויצו את יהושע ומשנאתו אותם חשק יי בכם כי ילדיך תועבת כי יי יודע אותם היום הזה יי אלהיך ושרת אותם בשיר תנינ׳
אשר לא יקים ואתה תנחילנה אותם ויצו משה אותם

הנך שכב עם אבתיך וקם העם
הזה וזנה אחרי אלהי נכר הארץ
אשר הוא בא שמה בקרבו ועזבני
והפר את בריתי אשר כרתי אתו׃
וחרה אפי בו ביום ההוא ועזבתים
והסתרתי פני מהם והיה לאכל
ומצאהו רעות רבות וצרות
ואמר ביום ההוא הלא על כי אין
אלהי בקרבי מצאוני הרעות
האלה׃ ואנכי הסתר אסתיר פני
ביום ההוא על כל הרעה אשר
עשה כי פנה אל אלהים אחרים׃
ועתה כתבו לכם את השירה
הזאת ולמדה את בני ישראל
שימה בפיהם למען תהיה לי
השירה הזאת לעד בבני ישראל׃ כי
אביאנו אל האדמה אשר נשבעתי
לאבתיו זבת חלב ודבש ואכל
ושבע ודשן ופנה אל אלהים
אחרים ועבדום ונאצוני והפר את
בריתי׃ והיה כי תמצאן אתו רעות
רבות וצרות וענתה השירה הזאת

לפניו לעד כי לא תשכח מפי
זרעו כי ידעתי את יצרו אשר
הוא עשה היום בטרם אביאנו
אל הארץ אשר נשבעתי׃ ויכתב
משה את השירה הזאת ביום ההוא
וילמדה את בני ישראל׃ ויצו את
יהושע בן נון ויאמר חזק ואמץ
כי אתה תביא את בני ישראל אל
הארץ אשר נשבעתי להם ואנכי
אהיה עמך׃ ויהי ככלות משה לכתב
את דברי התורה הזאת על
ספר עד תמם׃ ויצו משה את
הלוים נשאי ארון ברית יהוה
לאמר׃ לקח את ספר התורה הזה
ושמתם אתו מצד ארון ברית
יהוה אלהיכם והיה שם בך לעד׃
כי אנכי ידעתי את מריך ואת
ערפך הקשה הן בעודני חי עמכם
היום ממרים היתם עם יהוה ואף
כי אחרי מותי׃ הקהילו אלי את
כל זקני שבטיכם ושטריכם
ואדברה באזניהם את הדברים האלה

ואעידה ה̇ וסימנ׳ הקהילו אלי את כל שב׳ אלו עדים נאמנים על מי אוברה שמעה עמי ואדברה שמע עמי ואעידה בך ׳ תקנת סופרים מאש
הדרך בז׳ שמו׳ כי בראשית יוד יהודה הי הבאים אחריהם כוס שין שמר ושמעת מים מוצא שפתיך תשמר ואו ואעידה בם את השמים

וְאָעִידָה בָּם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ׃ כִּי יָדַעְתִּי
אַחֲרֵי מוֹתִי כִּי הַשְׁחֵת תַּשְׁחִתוּן וְסַרְתֶּם מִן
הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֶתְכֶם וְקָרָאת אֶתְכֶם הָרָעָה
בְּאַחֲרִית הַיָּמִים כִּי תַעֲשׂוּ אֶת הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה
לְהַכְעִיסוֹ בְּמַעֲשֵׂה יְדֵיכֶם׃ וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בְּאָזְנֵי כָּל
קְהַל יִשְׂרָאֵל אֶת דִּבְרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת עַד תֻּמָּם׃

ע פ״ס סימן אדניה

הַאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וַאֲדַבֵּרָה   וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אִמְרֵי פִי׃
יַעֲרֹף כַּמָּטָר לִקְחִי   תִּזַּל כַּטַּל אִמְרָתִי
כִּשְׂעִירִם עֲלֵי דֶשֶׁא   וְכִרְבִיבִים עֲלֵי עֵשֶׂב׃
כִּי שֵׁם יְהוָה אֶקְרָא   הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ׃
הַצּוּר תָּמִים פָּעֳלוֹ   כִּי כָל דְּרָכָיו מִשְׁפָּט
אֵל אֱמוּנָה וְאֵין עָוֶל   צַדִּיק וְיָשָׁר הוּא׃
שִׁחֵת לוֹ לֹא בָּנָיו מוּמָם   דּוֹר עִקֵּשׁ וּפְתַלְתֹּל׃
הַלְיְהוָה תִּגְמְלוּ זֹאת   עַם נָבָל וְלֹא חָכָם
הֲלוֹא הוּא אָבִיךָ קָּנֶךָ   הוּא עָשְׂךָ וַיְכֹנְנֶךָ׃
זְכֹר יְמוֹת עוֹלָם בִּינוּ שְׁנוֹת דֹּר וָדֹר   שְׁאַל אָבִיךָ וְיַגֵּדְךָ זְקֵנֶיךָ וְיֹאמְרוּ לָךְ׃
בְּהַנְחֵל עֶלְיוֹן גּוֹיִם   בְּהַפְרִידוֹ בְּנֵי אָדָם
יַצֵּב גְּבֻלֹת עַמִּים   לְמִסְפַּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃
כִּי חֵלֶק יְהוָה עַמּוֹ   יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ׃
יִמְצָאֵהוּ בְּאֶרֶץ מִדְבָּר   וּבְתֹהוּ יְלֵל יְשִׁמֹן
יְסֹבְבֶנְהוּ יְבוֹנְנֵהוּ   יִצְּרֶנְהוּ כְּאִישׁוֹן עֵינוֹ׃

כשעירים ל̇ וספרים ל̇ המוסרים ל̇ והדבלים ל̇ כצמרים ל̇ בפרורים ל̇ לנכרים ל̇ המתגרים ל̇ הנכברים ל̇ כדבורים ל̇
ואדברה ד̇ וסימנ׳ אל נא יחר לאדני ואדברה האזינו האמצו הגשמים שמעה תפילה ואדברה וחד גם אנכי טרם אדברה

יסובבנהו ל יבוננהו ל יצרנהו ל וצרהו ל ימצאהו ל ירכיבהו ל ויניקהו ל והכהו ל וקראהו ל ואנוהו ל המיתתהו ל יעזרהו ל
ידופיהו ל ואדמננהו ל ... מחללך ל מחללך ל מאירות ל מאירת ל טהרות ל טהרה ל ונעתור ל ונעתר ל חנוך ל

כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף   יפרש כנפיו יקחהו ישאהו על אברתו:
יהוה בדד ינחנו   ואין עמו אל נכר:
ירכבהו על במותי ארץ   ויאכל תנובת שדי
ויניקהו דבש מסלע   ושמן מחלמיש צור:
חמאת בקר וחלב צאן   עם חלב כרים ואילים
בני בשן ועתודים   עם חלב כליות חטה
ודם ענב תשתה חמר: וישמן ישרון ויבעט
שמנת עבית כשית   ויטש אלוה עשהו
וינבל צור ישעתו: יקנאהו בזרים
בתועבת יכעיסהו: יזבחו לשדים לא אלה
אלהים לא ידעום   חדשים מקרב באו
לא שערום אבתיכם: צור ילדך תשי
ותשכח אל מחללך: וירא יהוה וינאץ
מכעס בניו ובנתיו: ויאמר אסתירה פני מהם
אראה מה אחריתם   כי דור תהפכת המה
בנים לא אמן בם: הם קנאוני בלא אל
כעסוני בהבליהם   ואני אקניאם בלא עם
בגוי נבל אכעיסם: כי אש קדחה באפי
ותיקד עד שאול תחתית   ותאכל ארץ ויבלה
ותלהט מוסדי הרים: אספה עלימו רעות
חצי אכלה בם: מזי רעב ולחמי רשף
וקטב מרירי   ושן בהמות אשלח בם

חנן ל גופות ל גופה ל גויות ל גוית ל ... מזי ל ולחמי ל ותיקד ל ויבלה ל ... ארא ב חס בלש וסימנ' יזבחו
לשדים לא אלה אלהים לא ידעום ולאלהי מצרים ב בו ... קנו ב וסימנ' כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף לשום במרום קנו וכי ירים קנו

ענבמו ל' נדיבמו ל' אלהימו ל' תורישמו ל' מושלותימו כסמו ל' מומו ל' עשתימו ל' חלבמו ל' אלימו ל' לפעמו ל' זבחימו ל' ... איכה
יו' וסימנ' איכה אשא לבדי איכה אוכל איכה יעצרו הגוים איכה נדע איכה ירדף אחד אלף איכה כהיתה אהה אדני איכה היתה לזונה איכה תאמרו

עם חמת זחלי עפר: מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימה
גם בחור גם בתולה יונק עם איש שיבה: אמרתי אפאיהם
אשביתה מאנוש זכרם: לולי כעס אויב אגור
פן ינכרו צרימו פן יאמרו ידנו רמה
ולא יהוה פעל כל זאת: כי גוי אבד עצות המה
ואין בהם תבונה: לו חכמו ישכילו זאת
יבינו לאחריתם: איכה ירדף אחד אלף
ושנים יניסו רבבה אם לא כי צורם מכרם
ויהוה הסגירם: כי לא כצורנו צורם
ואיבינו פלילים: כי מגפן סדם גפנם
ומשדמת עמרה ענבמו ענבי רוש
אשכלת מררת למו: חמת תנינם יינם
וראש פתנים אכזר: הלא הוא כמס עמדי
חתום באוצרתי: לי נקם ושלם
לעת תמוט רגלם כי קרוב יום אידם
וחש עתדת למו: כי ידין יהוה עמו
ועל עבדיו יתנחם כי יראה כי אזלת יד
ואפס עצור ועזוב: ואמר אי אלהימו
צור חסיו בו: אשר חלב זבחימו יאכלו
ישתו יין נסיכם יקומו ויעזרכם
יהי עליכם סתרה: ראו עתה כי אני אני הוא
ואין אלהים עמדי אני אמית ואחיה

חכמים איכה ישבה בדד איכה נשבר מטה איכה ידע אל איכה יעיב באפו איכה יועם זהב איכה ישנה איכה נחשבו לנבלי חרש איכה הגידה
לי שאהבה נפשי ...

כתתעות ל׳ כיריעות ל׳ בירעות ל׳ בדמעות ל׳ מרבעות ל׳ כעות ל׳ ומגבעות ל׳ ומגבעות ל׳ ומלתעות ל׳ מלתעות ל׳ כבעות ל׳ פרעות ל׳
לצלו ל׳ זקת קמ׳ — לאלהים עזינו — לצרין הרנינו ונקם ישיב יקום עבדיו כי דם עמנו בוים וסימנה׳ ב׳ הרנינו

מחצתי ואני ארפא | ואין מידי מציל:
כי אשא אל שמים ידי | ואמרתי חי אנכי לעלם:
אם שנותי ברק חרבי | ותאחז במשפט ידי
אשיב נקם לצרי | ולמשנאי אשלם:
אשכיר חצי מדם | וחרבי תאכל בשר
מדם חלל ושביה | מראש פרעות אויב:
הרנינו גוים עמו | כי דם עבדיו יקום
ונקם ישיב לצריו | וכפר אדמתו עמו:

ויבא משה וידבר את כל דברי השירה הזאת באזני העם הוא והושע
בן נון: ויכל משה לדבר את כל הדברים האלה אל כל ישראל: ויאמר
אלהם שימו לבבכם לכל הדברים אשר אנכי מעיד בכם היום אשר תצום
את בניכם לשמר לעשות את כל דברי התורה הזאת: כי לא דבר רק הוא מכם
כי הוא חייכם ובדבר הזה תאריכו ימים על האדמה אשר אתם עברים את
הירדן שמה לרשתה:
וידבר יהוה אל משה בעצם היום הזה לאמר: עלה אל הר העברים
הזה הר נבו אשר בארץ מואב אשר על פני ירחו וראה את ארץ כנען
אשר אני נתן לבני ישראל לאחזה: ומת בהר אשר אתה עלה שמה
והאסף אל עמיך כאשר מת אהרן אחיך בהר ההר ויאסף אל עמיו:
על אשר מעלתם בי בתוך בני ישראל במי מריבת קדש מדבר צן על
אשר לא קדשתם אותי בתוך בני ישראל: כי מנגד תראה את
הארץ ושמה לא תבוא אל הארץ אשר אני נתן לבני ישראל:

עמיך ד׳ מל׳ בתו בליש׳ וסימנה׳ לא תלך רכיל בעמיך ונאספת אל עמיך גם אתה אחר תאסף והאסף אל עמיך גם אתה
כל קרי׳ והיתה בגרש והוא הטרם במאה אזיל ואתי והיתה לבני ישראל לחקת משפט וכל לדיכותה׳ במ״ג והיתה פי הפצירה פיה נבלת איזבל

וזרח ג׳ וסימנ׳ משעיר למו בחשך אוריך וזרח השמש ובא השמש חד בהון וחד בנביא וחד בכתובים ... הופיע ג׳ וסימנ׳ מהר פארן מציון
מכלל יופי אל נקמות הופיע וחד והופע אור עננו ... לפני מותו ד׳ וסימנ׳ והבאת לאביך ואכל ויצוו אל יוסף לאמר וזאת הברכה אשר ברך

וזאת הברכה אשר ברך משה איש
האלהים את בני ישראל לפני מותו׃
ויאמר יהוה מסיני בא וזרח משעיר
למו הופיע מהר פארן ואתה מרבבת
קדש מימינו אשדת למו׃ אף חבב
עמים כל קדשיו בידך והם תכו לרגלך
ישא מדברתיך׃ תורה צוה לנו משה
מורשה קהלת יעקב׃ ויהי בישרון מלך
בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל׃
יחי ראובן ואל ימת ויהי מתיו מספר׃
וזאת ליהודה ויאמר
שמע יהוה קול יהודה ואל עמו תביאנו
ידיו רב לו ועזר מצריו תהיה׃
וללוי אמר תמיך ואוריך לאיש חסידך
אשר נסיתו במסה תריבהו על מי מריבה׃
האמר לאביו ולאמו לא ראיתיו ואת אחיו
לא הכיר ואת בנו לא ידע כי שמרו אמרתך
ובריתך ינצרו׃ יורו משפטיך ליעקב
ותורתך לישראל ישימו קטורה
באפך וכליל על מזבחך׃ ברך יהוה חילו
ופעל ידיו תרצה מחץ מתנים קמיו

ומשנאיו מן יקומון׃ לבנימן
אמר ידיד יהוה ישכן לבטח עליו חפף
עליו כל היום ובין כתפיו שכן׃
וליוסף אמר מברכת יהוה
ארצו ממגד שמים מטל ומתהום רבצת
תחת׃ וממגד תבואת שמש וממגד
גרש ירחים׃ ומראש הררי קדם
וממגד גבעות עולם׃ וממגד ארץ
ומלאה ורצון שכני סנה תבואתה
לראש יוסף ולקדקד נזיר אחיו׃ בכור
שורו הדר לו וקרני ראם קרניו בהם
עמים ינגח יחדו אפסי ארץ והם רבבות
אפרים והם אלפי מנשה׃
ולזבולן אמר שמח זבולן
בצאתך ויששכר באהליך׃ עמים הר
יקראו שם יזבחו זבחי צדק כי שפע
ימים יינקו ושפני טמוני חול׃
ולגד אמר ברוך מרחיב גד
כלביא שכן וטרף זרוע אף קדקד׃ וירא
ראשית לו כי שם חלקת מחקק ספון
ויתא ראשי עם צדקת יהוה עשה ומשפטיו
עם ישראל׃ ולדן אמר דן

משה ויבן דויד ודברי ימים ... יקומון ה׳ וסימנ׳ מן יקומון יחיד מתוך עירי חמס ארבעה מלכין וקרבא עשר בתהל יקומון ...
צדקת ה׳ וסימנ׳ וירא ראשית לו צדקות הצדיק ... תמים תישר דרכו צדקה ישרים וחד וצדקות הצדיק ...

ומלין בתו כת הי בסוף תיבה וקל וו וסימנה ראה עירה סותה דלה מחה ירה צרעה פרעה וכסלה ובניה קבה בעירה כסותה לחה גיה וחבירו
ויאמר שי הבטעמ בספר וסימנה אלי אמר להם לא העלו אל תצר את מואב קום רד מהר הן קרבו ימיך זאת הארץ — אשריך ב וסימנה

גּוּר אַרְיֵה יְזַנֵּק מִן־הַבָּשָׁן׃ וּלְנַפְתָּלִי
אָמַר נַפְתָּלִי שְׂבַע רָצוֹן וּמָלֵא בִּרְכַּת
יְהוָה יָם וְדָרוֹם יְרָשָׁה׃
וּלְאָשֵׁר אָמַר בָּרוּךְ מִבָּנִים
אָשֵׁר יְהִי רְצוּי אֶחָיו וְטֹבֵל בַּשֶּׁמֶן רַגְלוֹ׃
בַּרְזֶל וּנְחֹשֶׁת מִנְעָלֶךָ וּכְיָמֶיךָ דָּבְאֶךָ׃
אֵין כָּאֵל יְשֻׁרוּן רֹכֵב שָׁמַיִם בְּעֶזְרֶךָ
וּבְגַאֲוָתוֹ שְׁחָקִים׃ מְעֹנָה אֱלֹהֵי קֶדֶם
וּמִתַּחַת זְרֹעֹת עוֹלָם וַיְגָרֶשׁ מִפָּנֶיךָ
אוֹיֵב וַיֹּאמֶר הַשְׁמֵד׃ וַיִּשְׁכֹּן יִשְׂרָאֵל
בֶּטַח בָּדָד עֵין יַעֲקֹב אֶל־אֶרֶץ
דָּגָן וְתִירוֹשׁ אַף־שָׁמָיו יַעַרְפוּ־טָל׃
אַשְׁרֶיךָ יִשְׂרָאֵל מִי כָמוֹךָ עַם נוֹשַׁע
בַּיהוָה מָגֵן עֶזְרֶךָ וַאֲשֶׁר־חֶרֶב גַּאֲוָתֶךָ
וְיִכָּחֲשׁוּ אֹיְבֶיךָ לָךְ וְאַתָּה עַל־בָּמוֹתֵימוֹ
תִדְרֹךְ׃
וַיַּעַל מֹשֶׁה מֵעַרְבֹת מוֹאָב
אֶל־הַר נְבוֹ רֹאשׁ הַפִּסְגָּה אֲשֶׁר עַל־
פְּנֵי יְרֵחוֹ וַיַּרְאֵהוּ יְהוָה אֶת־כָּל־הָאָרֶץ
אֶת־הַגִּלְעָד עַד־דָּן׃ וְאֵת כָּל־נַפְתָּלִי וְאֶת־
אֶרֶץ אֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה וְאֵת כָּל־אֶרֶץ יְהוּדָה
עַד הַיָּם הָאַחֲרוֹן׃ וְאֶת־הַנֶּגֶב וְאֶת־הַכִּכָּר
בִּקְעַת יְרֵחוֹ עִיר הַתְּמָרִים עַד־צֹעַר׃
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו זֹאת הָאָרֶץ אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לֵאמֹר
לְזַרְעֲךָ אֶתְּנֶנָּה הֶרְאִיתִיךָ בְעֵינֶיךָ וְשָׁמָּה
לֹא תַעֲבֹר׃ וַיָּמָת שָׁם מֹשֶׁה עֶבֶד־יְהוָה
בְּאֶרֶץ מוֹאָב עַל־פִּי יְהוָה׃ וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ
בַגַּי בְּאֶרֶץ מוֹאָב מוּל בֵּית פְּעוֹר וְלֹא־
יָדַע אִישׁ אֶת־קְבֻרָתוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה׃
וּמֹשֶׁה בֶּן־מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה בְּמֹתוֹ
לֹא־כָהֲתָה עֵינוֹ וְלֹא־נָס לֵחֹה׃ וַיִּבְכּוּ בְנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶת־מֹשֶׁה בְּעַרְבֹת מוֹאָב שְׁלֹשִׁים
יוֹם וַיִּתְּמוּ יְמֵי בְכִי אֵבֶל מֹשֶׁה׃ וִיהוֹשֻׁעַ
בִּן־נוּן מָלֵא רוּחַ חָכְמָה כִּי־סָמַךְ
מֹשֶׁה אֶת־יָדָיו עָלָיו וַיִּשְׁמְעוּ אֵלָיו
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲשׂוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ וְלֹא־קָם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל
כְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר יְדָעוֹ יְהוָה פָּנִים אֶל־פָּנִים׃
לְכָל־הָאֹתֹת וְהַמּוֹפְתִים אֲשֶׁר שְׁלָחוֹ
יְהוָה לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם לְפַרְעֹה וּלְכָל־
עֲבָדָיו וּלְכָל־אַרְצוֹ׃ וּלְכֹל הַיָּד הַחֲזָקָה
וּלְכֹל הַמּוֹרָא הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה מֹשֶׁה
לְעֵינֵי כָּל־יִשְׂרָאֵל׃

ישראל מי כמוך אשריך וטובלים — בעזרך ב וסימנה רכב שמים בעזרך שחתך ישראל — הגדולה וסימנה אחי יפת הגדול
הכהן הגדול מאחיו וגבול ים ונס עמחרב עם חכם ונבון הכהית כיכר הגדול מה חרי האף הגדול ולכל המורא הגדול אשר עשה משה
לעיני כל ישראל נשלם וברוך הנותן

תורת יוי תמימה משיבת נפש

סכום הפיסוקים שלספר בראשית אלף וחמש מאות ושלשים וארבעה סימן אך לד
סכום הפיסוקים שלספר ואלה שמות אלף ומאתים ותשעה סימן א רט
סכום הפיסוקים שלספר ויקרא שמונה מאות וחמשים ותשעה סימן נטף
סכום הפיסוקים שלספר במדבר סיני אלף ומאתים ושמונים ושמונה סימן ארפח
סכום הפיסוקים שלספר אלה הדברים תשע מאות וחמשים וחמשה סימן הנץ

ודע כי מן בראשית עד ויבא חמור אלף פיסוקים׳
ומן ויבא חמור עד כי ייר עלכם יה אלף פיסוקים׳
ומן כי ייר עד מבשרם לא תאכלו אלף פיסוקים׳
ומן מבשרם עד והורד המשכן אלף פיסוקים
ומן והורד עד ועתה ישראל שמע אלף פיסוקים׳
ומן ועתה ישראל עד סוף התורה שמונה מאות ארבעים וחמשה פיסוקים׳

סכום הפיסוקים שלכל התורה חמשת אלפים ושמונה מאות וארבעים וחמשה סימן הֹףֹ מֹהֹ
מנין הפרשיות הגדולות שבתורה שלש וחמשים פרשיות סימן אלהות
ומנין סדרים שלתורה כולה מאה וחמשים וארבעה כנגד המנין שם קליטה

חצי ספר בראשית ועל חרבך תחיה׳
חצי ספר ואלה שמות אלהים לא תקלל׳
חצי ספר ויקרא והנגע בבשר הזב׳
חצי ספר במדבר סיני והיה האיש אשר אבחר בו׳
חצי ספר אלה הדברים ועשית על פי הדבר׳
חצי התורה בתיבות דרש דרש משה דרש מזה ודרש מזה׳
חצי התורה בפיסוקים וישם עליו את החשן
חצי התורה באותיות וו דגחון

מספר תיבות שלתורה על אמיתתם תשעה ושבעים אלף ושמונה מאות וששה וחמשים
סימן טֹעֹ תֹתֹ נֹוֹ

ומספר האותיות שלתורה באמנת ארבע מאות אלף ותשע מאות
מנין הפרשיות הפתוחות שלכל התורה מאתים ותשעים והסתומות שלש מאות תשעה
ושבעים הכל שש מאות וששים ותשעה פרשיות הכל על תיקון הספר שהיה במצרים
שהגיהו בן אשר ודקדקו שנים רבות כמו שהעתיקו׳ נשלם וברוך העוזר

שלם וברוך העוזר

רצתה ב׳ בקר׳ וסימנ׳ — הן עבדי אתמך בו רצתה הארץ את שבתתיה ... אמרו חכמים אין בן דויד
נפטר מן העולם עד שממנה את בנו אחריו שנ׳ לא יכהה ולא ירוץ עד ישים בארץ משפט ולתורתו איים ייחלו׳:

בעזרת האל הגדול
הגבור והנורא
אתחיל לכתוב
הפטריות התורה
דבראשית י[illegible]
בישעיה

הן עבדי אתמך בו בחירי רצתה
נפשי נתתי רוחי עליו משפט
לגוים יוציא: הא עבדי אקרבניה
בחירי דאתרעי ביה מימרי אתין
רוח קודשי עלוהי דינו לעממין
יגלי: לא יצעק ולא ישא ולא ישמיע
בחוץ קולו: לא יצוח ולא יכלי ולא
ירים בברא קליה: קנה רצוץ לא
ישבור ופשתה כהה לא יכבנה
לאמת יוציא משפט: ענותניא
דכקני רעיע לא יתבר וחשיכיא
דכבוצין עמי לא יטפי לקשטיה
יפיק דינא: לא יכהה ולא ירוץ עד
ישים בארץ משפט ולתורתו

איים ייחלו: לא יהלי ולא ילאי עד
דיתקין בארעא דינא ולאוריתיה
נגוון יכתרון: כה אמר
האל יהוה בורא השמים ונוטיהם
רקע הארץ וצאצאיה נותן
נשמה לעם עליה ורוח להולכים
בה: כדנן אמר אלה עלמא די
ברא שמיא ותלינון שכליל
ארעא ודירהא יהיב נשמא לעם
דעלה ורוחא לדמהלכין בה: אני
יהוה קראתיך בצדק ואחזק
בידך ואצרך ואתנך לברית עם
לאור גוים: אנא יי׳ רביתך בקשוט
ואתקיפית בידך ואתקננך ואתננך
לקים עם לנהור עממין: לפקח
עינים עורות להוציא ממסגר אסיר
מבית כלא ישבי חשך: למפתחא
עיני בית ישראל דאנון כסמן מן
אוריתא לאפקא גלותהון מבינ׳
עממיא דאנון דמן לאסירין ולמפקהון

נ׳ ממסגר ב׳ בקר׳ וסימנ׳ — לפקח עינים עורות להוציא ממסגר נפשי ... קן ונחה עליו רוח יי׳ ישיר בה ש׳
ותרדה ... מהתלה בעלמא שנ׳ הוי כל צמא לכו למים ... אמרו חכמים התורה נבראת קודם העולם באלפים שנה

לאור ז׳ קמ׳ וסימנ׳ ויקרא אלהים לאור והולכתי עורים בו צדיק נקוה לאור זעק ש׳ אשא מגלה עמוקות
שנ׳ קרומת יומים ויום מיומו שלהקב״ה אלף שנה שנ׳ כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבור ושני אלפים או מאדם עד לאור
יקום
רצ״א
פ

משעבוד מלכותא דאינון
עגינין כאסירי קבל׃ אני יהוה
הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן
ותהלתי לפסילים׃ אנא יהוה
שמי ויקרי דאתגליתי עליכון
לעם אחרן לא אתין ותשבחתי
לפלחי צלמיא׃ הראשנות הנה
באו וחדשות אני מגיד בטרם
תצמחנה אשמיע אתכם׃
קדמיתא הא אתאה וחדתן
אנא מחוי עד לא יתין אבסר
יתכון׃ שירו ליהוה
שיר חדש תהלתו מקצה
הארץ יורדי הים ומלאו איים
וישביהם׃ שבחו קדם יי
תשבחא חדתא אמרי תשבחתיה
מסיפי ארעא נחתי ימא ומלאיה
נגון ותביהון׃ ישאו מדבר ועריו
חצרים תשב קדר ירנו ישבי סלע
מראש הרים יצוחו׃ ישבחון מדברא
וקרוין דיתבין ביה פצחין יתבין
מדבר ערבאי ישבחון מיתיא

ושאר ז״ל וישביהן

כד יפקון מבתי עלמיהון מרישי
טוריא ירימון קלהון׃ ישימו ליהוה
כבוד ותהלתו באיים יגידו׃ ישוון
קדם יי יקרא ותשבחתיה בנגוון
יחוון׃ יהוה כגבור יצא כאיש
מלחמות יעיר קנאה יריע אף
יצריח על איביו יתגבר׃ יי למעבד
גבורן מתגלי למעבד גבורן
מתגלי ברגז במלולא אף בזיע על
בעלי דבבוהי מתגלי בגבורתיה׃
החשיתי מעולם
אחריש אתאפק כיולדה אפעה
אשם ואשאף יחד׃ יהבית להון
ארכא מעלמא דאם יתובון
לאוריתא ולא תבו כחבלין על
ילדא יתגלי דיני עליהון יצדון
ויסופון כחדא׃ אחריב הרים
וגבעות וכל עשבם אוביש ושמתי
נהרות לאיים ואגמים אוביש׃
אחריב טורין ורמן וכל עסביהון
איביש ואשוי נהרין לנגוון ואגמין
אוביש׃ והולכתי עורים בדרך לא

לאיים ב׳ קמ׳ וסימנ׳ ושמתי נהרות בעל גמולות׃ סס עד אברהם לפי שאברהם הוא שהמציא את התורה שנ׳ כי
ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך יי לעשות צדקה ומשפט זו התורה ואמרו חז״ל שהתורה נקראת אם שנ׳

עשיתים ב׳ בת כן וסימנ׳ —— והולכתי עורים כי נחמתי ׳׳——׳׳ שכן קראתי לאמי וקראה בתי חמלה הקב״ה
אני רוצה לבכות את האדם אמרה לו אם אתה בורא אדם ברא תשובה קודם שאם יחטא האדם התשובה יושבת ומקובלת

ידעו בנתיבות לא ידעו אדריכם
אשים מחשך לפניהם לאור
ומעקשים למישור אלה הדברים
עשיתים ולא עזבתים: ואדבר
דכסמן באורח דלא ידעו בשבילין
דלא אילפו אדריכנון אשוי קבל
קדמיהון לנהור וכפלא למישרא
אלין פתגמיא אעבידנון ולא
ארחיקנון:

דאלה תולדת נח

בישעיה

רני עקרה לא ילדה פצחי רנה
וצהלי לא חלה כי רבים בני
שוממה מבני בעולה אמר יהוה:
שבחי ירושלם דהות כאתתא עקרא
דלא ילדת בועי תשבחא ודוצי
דהות כאתתא דלא עדיאת ארי
סגיאין יהון בני ירושלם צדיתא
מבני רומי יתיבתא אמר יי:
הרחיבי מקום אהלך ויריעות
משכנותיך יטו אל תחשכי
האריכי מיתריך ויתדתיך חזקי:

אפתיא אתר בית משריך וקרוי
ארעיך יתיבי לא תמנעין אסגא
עם משריתיך ושלטונך תקיפי:
כי ימין ושמאל תפרצי וזרעך
גוים יירש וערים נשמות יושיבו:
ארי לדרומא ולצפונא תתקפין
ובנך עממין ירתון וקרוין צדין
יתבון: אל תיראי כי לא תבושי
ואל תכלמי כי לא תחפירי כי
בשת עלומיך תשכחי וחרפת
אלמנותיך לא תזכרי עוד: לא
תדחלין ארי לא תבהתין ולא
תתכנעין ארי לא תתכלמן ארי
בהתת עולימותיך תתנשן וחסודי
ארמלותיך לא תדכרין עוד:
כי בעליך עשיך יהוה צבאות
שמו וגאלך קדוש ישראל
אלהי כל הארץ יקרא: ארי מרין
דעבדיך יי צבאות שמו ופרקיך
קדישא דישראל אלה כל ארעא
יתקרי: כי כאשה עזובה ועצובת
רוח קראך יהוה ואשת נעורים

מפני שהתשובה כתרים לפני הפורענות ׳׳——׳׳ רני עקרה אמר הדרשן זו ירושלם מלמד שהיתה ירושלם כעקרה שלא ילדה
בנים בגי׳ נם · לא תדע שבשעה שישראל עושין כל המצוות אינן כן לאן חרבותהם מסתמלה תאבתה לאן תדביר ישראל אחרי
ליסהן פלבו׳

כי תמאס אמר אלהיך: ארי
כאתא שביקא ועיקת רוח
ערעת שכינתא דשׁ וכאתת
עולימין דאתרחקת אמר אלהיך:
ברגע קטן עזבתיך וברחמים
גדלים אקבצך: ברגז זעיר
רחקתיך וברחמין סגיאין אקריב
גלותיך: בשצף קצף הסתרתי
פני רגע ממך ובחסד עולם
רחמתיך אמר גאלך יהוה:
בשעה זעירא סליקית אפי
שכינתי זמן מניך ובטבות עלם
דלא פסקן ארחים עלך אמר
פרקיך יי׳: כי מי נח
זאת לי אשר נשבעתי מעבר
מי נח עוד על הארץ כן נשבעתי
מקצף עליך ומגער בך: כיומי
נח דאקימית במימרי
דלא יעדון מי טופנא דהוו ביומי
נח עוד על ארעא כין קיימית
במימרי דלא יחול רגזי עלך
ולא אזף ביך: כי ההרים ימושו

והגבעות תמוטינה וחסדי מאתך
לא ימוש וברית שלומי לא תמוט
אמר מרחמך יהוה: ארי טוריא
יעדון ורמתא יתפרקן וטובי מניך
ירושלם לא יעדי וקים שלמי לא
יתרחק אמר דעתיד לרחמא
ל עלך יי׳: עניה סערה לא
ל נחמה הנה אנכי מרביץ בפוך אבניך
ב׳ חד ויסדתיך בספירים: חשיכתא מקבלת
עלבון קרתא דאמרין עלה עממיא
לא תתנחם הא אנא כבישׁ בצדיא
אבני רצפתיך ואשכללינך באבנין
טבן: ושמתי כדכד שמשתיך
ושעריך לאבני אקדח וכל גבולך
לאבני חפץ: ואשוי כמרגלין אענך
ותרעך לאבני גמר וכל תחומך לאבני
ב׳ תיכלין לקיטיב צרור: וכל בניך למודי יהוה ורב
שלום בניך: וכל בנך יהון אלפין
באוריתא דיי׳ וסגי יהי שלם בנך:
בצדקה תכונני רחקי מעשק כי
לא תיראי וממחתה כי לא תקרב
אליך: בזכותא תתקנין אתרחקי

לא ימושו מפסק יום ימושו החקים ס״ס וקו כי רבים בני שוממה יענ׳ בושך וחשה כליה וכראב׳ לאן בני ירושלם יבונו וקית
למשיח אבתר מן אהל שרום פ׳ מלכנא ועמארה ואקבצא והו קולא תרג מבני רומי יתיבתא יענ תקול ירושלם חתיר הן אני נשארתי
לבדי אלה איפה הם יענ איפה הם בני וקו מבני רומי יתיבתא הו תרג יונתן בן עזיאל והו מתקדם לתרגאתורה לאן אנקלנס מן מלכי יון

אמון ג' ופסוקים — מגי ערת אזנכם אזנכם ״ והו גר צדק ויונתן בן עזיאל [illegible] בית שני״ וקו׳ הרחיבי מקום
אהליך אמ׳ ר׳ יוחנן עתידה ירושלם להיות מתרחבת ועולה מכל צדדיה והגליות באות ונחות תחתיה וכו׳ [illegible]

מעשקא ארי לא תדחלין ומתברא
ארי לא ייעול עלך: הן גור יגור אפס
מאותי מי גר אתך עליך יפול: הא
אתכנשא יתכנשון ליך גלות עמיך
לסופא מלכי עממיא דאתכנשין
לאעקא ליך ירושלם בגויך יתרמון:
הן אנכי בראתי חרש נפח באש
פחם ומוציא כלי למעשהו ואנכי
בראתי משחית לחבל: הא אנא
בריתי נפחא נפח נור בשיחורין ומפיק
מנא לצרכיה ואנא בריתי מחבלא
לחבלא: כל כלי יוצר עליך לא יצלח
וכל לשון תקום אתך למשפט תרשיעי
זאת נחלת עבדי יהוה וצדקתם
מאתי נאם יהוה: כל זין דיתקן עלך
ירושלם [illegible] לישן דיקום
עמיך לדינא תחייבנה דא אחסנת
עבדיא דייי וזכותהון מן קדמי
אמר ייי: הוי כל צמא
לכו למים ואשר אין לו כסף לכו
שברו ואכלו ולכו שברו בלוא
כסף ובלוא מחיר יין וחלב: ייכל

דצבי למילף ייתי וילף ודלית
ליה כסף איתו שמעו ואילפו איתו
שמעו ואילפו בלא כדמין ולא
בממון אולפן דטב מחמר ומחלב:
למה תשקלו כסף בלוא לחם
ויגיעכם בלוא לשבעה שמעו
שמוע אלי ואכלו טוב ותתענג
בדשן נפשכם: למא תתקלון
כספכון בלא למיכל ולאותכון
בלא למסבע קבילו קבלא למימרי
ואכולו דטב ותתפנק בדהין נפשכון:
הטו אזנכם ולכו אלי שמעו ותחי
נפשכם ואכרתה לכם ברית עולם
חסדי דוד הנאמנים: ארכינו אדניכון
וקבילו למימרי שמעו ותתקיים
נפשכון ואגזר לכון קים עלם טבוות
דויד דמהימנין: ○

דלך לך

בישעיה

ואל מי תדמיוני ואשוה יאמר
קדוש: ולמן תדמון קדמי ותשוון
יימר קדישא: שאו מרום עיניכם

הן עד לתמים נתתיו נגיד
ומצוה לאומים [illegible]
לעממיא מגיה מלך
ושליט על כל מלכוותא
הן גוי לא תדע תקרא
וגוי לא ידעוך אליך ירוצו
למען יהוה אלהיך ולקדוש
ישראל כי פארך [illegible] עם
דלא תדע [illegible] ועם
דלא ישמע [illegible]
למפקח [illegible] ישראל
ייי אלהך ולקדישא
[illegible] שבחך

אומו׳ [illegible] המקום משה [illegible] ואשבע לקיים מה שנ׳ כי ימין ושמאל תפרוצי״ וקו׳ [illegible] אמ׳ חכמ׳ שהשכינה מסתלקת מישרא׳
מען שיסף קצף״ וקו׳ כי מי נח זאת לי אשר נשבעתי מעבר מי נח זו שבועה הקב״ה לנח ונתן לו ברית על מי המבול שלא יבאו
לעו׳ שנ׳ את קשתי נתתי בענן״ וקו׳ עניה סוערה לא נחמה זו כנסת ישראל [illegible] לעניה שאינה אהובה ואין אדם נושא
וקו׳ הנה אנכי מרביץ בפוך [illegible] ירושלים עתידה להיות [illegible] חומת זהב וחומת כסף וחומת אבן
יקרה וחומת פוך וחומת ספיר וחומת כדכד וחומת אש [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

קו איש לא נעדר ... אנה תנ לא יכפא ... ואמסטק ...
ותדבר ג׳ רפי וסימנ׳ כי אמתך למה תאמר ותדבר ולא תאלם ... וסימנ׳ ... יעלה מעלינו

וראו מי ברא אלה המוציא במספר
ו צבאם לכלם בשם יקרא מרב
אונים ואמיץ כח איש לא נעדר:
זקופו לרומא עיניכון וחזו למדחל
קדם מן דברא אלין דאפיק במנין
חילי שמיא לכלהון בשמהן קרי
מסגי גבורן ותקיף חיל חד מסדריה
ג לא מתעכב: למה תאמר
ג רפ יעקב ותדבר ישראל נסתרה
דרכי מיהוה ומאלהי משפטי
יעבר: למא תימר יעקב ותמליל
ישראל מטמרא אורחי מן קדם יי
ומן קדם אלהי דיני יעדי: הלוא
ידעת אם לא שמעת אלהי עולם
יהוה בורא קצות הארץ לא ייעף
ולא ייגע אין חקר לתבונתו: הלא
ידעתא אם לא שמעתא אלהא
עלמא יי דברא יסודי ארעא לא
בעמר ולא בלי אין לית סוף לסכלתנותיה:
נתן ליעף כח ולאין אונים עצמה
ירבה: יהיב לצדיקיא דמשלהן
לפתגמי אוריתיה חכמה ולדלית

ב להון תקוף נכסין מסגי: ויעפו
חד נערים ויגעו ובחורים כשול יכשלו:
מל וישתלהון עולימין חייבין וילאון
ומד ורוקי רשיעיא אתקלא יתקלון:
חס וקוי יהוה יחליפו כח יעלו אבר
וקוי ק כנשרים ירוצו ולא ייגעו ילכו
ולא ייעפו: ודסברו לפרקנא דיי
יתכנשון מביני גלותהון ויוספון
חיל ויתחדתון לעולימותהון כצמח
דסליק על גדפי נשרין ירהטון ולא
ילאון יהכון ולא ישתלהון:
החרישו אלי איים ולאמים
טו יחליפו כח יגשו אז ידברו יחדו
למשפט נקרבה: אציתו למימרי
נגון ומלכון יוספון חיל יתקרבון
כבין ימללון כחדא לדינא נתקרב:
מי העיר ממזרח צדק יקראהו
לרגלו יתן לפניו גוים ומלכים ירד
יתן כעפר חרבו כקש נדף קשתו:
מן איתי בגלאי ממדנחא אברהם
בחיר צדקא בקשוט קרביה
לאתריה מסר קדמוהי עממין

תימין או תרמיני ואלמ׳ מקדושים תפנה ... העיר ה׳ וסימנ׳ מי העיר ממזרח הכרו החיצון ...
ויקומו ראשי האבות ... לאין טלה תנ ואחד ואעשם ואחד ושרועה ואחד ה ושמרכל ואחד

ית׳ אל תיראי תולעת יעקב אמ״ר מאיר למה נמשלו ישר׳ בתולעת ללמדך מה התולעת אינה מכה ארזים אלא בפיה כך ישר׳
ויחזק ה׳ וסימנה׳ חרש החרש עזר המצודות המלא וכל דסמיך לאר כרה כותיה ... אינן יכולין לאומות

ומלכין תבר רמא כעפרא קטילין
קדם חרביה כקשא דרפנן קדם
קשתיה: ירדפם יעבור שלום
ארח ברגליו לא יבא: רדפנן עלא
שלם חלת אורח ברגלוהי לא
עלת: מי פעל ועשה קרא הדרות
מראש אני יהוה ראשון ואת אחרנים
אני הוא: מן אמר אלין קיים אמר
ועביד דסדר דריא מלקדמין
אנא יי ברית עלמא מבראשית
אף עלמי עלמיא דילי אנון ובר
מני לית אלה: ראו איים ויראו
קצות הארץ יחרדו קרבו ויאתיון:
חזו נגותא דירחלון דבסיפי ארעא
יזועון יתקרבון וייתון: איש את
רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק:
גבר ית חבריה יסעדון ולאחוהי
יימר תקף: ויחזק חרש את צרף
מחליק פטיש את הולם פעם
אמר לדבק טוב הוא ויחזקהו:
במסמרים לא ימוט: הלא
בריהון ומתקין

נגרא עם קינאה מחי בפטישא
עם דמטפח בקרנסא זמנא
אמר על דבקא תקין הוא ומתקין
ליה במסמרין דלא יצטלי:
ואתה ישראל עבדי
יעקב אשר בחרתיך זרע אברהם
אהבי: ואת ישראל עבדי יעקב
דאתרעיתי בך זרעיה דאברהם
רחמי: אשר החזקתיך מקצות
הארץ ומאציליה קראתיך ואמר
לך עבדי אתה בחרתיך ולא
מאסתיך: דקרבתך מארעית
ארעא ומהלכותא בחרתך
ואמרית לך עבדי את אתרעיתי
בך ולא ארחקנך: אל תירא כי עמך
אני אל תשתע כי אני אלהיך
אמצתיך אף עזרתיך אף תמכתיך
בימין צדקי: לא תדחל ארי בסעדך
מימרי לא תתבר ארי אנא אלהך
אתקפנך אף אסעדנך אף אחדנך
בימין קשטי: הן יבשו ויכלמו כל
הנחרים בך יהיו כאין ויאבדו אנשי

אלא בפיהם והוא מתפלל ומתחנן לפני הקב״ה והוא מושיעם שנ׳
רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם ... ד״א אל תיראי תולעת יעקב
מה התולעת הזאת נכנסת לתוך העץ ויושבת בו ואוכלתו כך ישר׳
נכנסין לתוך עומקה שלהלכה שהן מצווין בה לפי כך הן נוצחין כל
האומות ומכין אותן בפיהם שנ׳ וחרב פיפיות בידם ... ד״א תולעת מה התולעת הזו יושבת בעיקר האילן ואוכלתו ועוקרתו והופכתו על פניו

ויאבדו אנשי ריבך: יהון כלא ויאבדון ... יבהתון ויתכנעון כל עממיא
דהוו מתגרן בך יהון כלמא ויבדלון ... דינך: תבקשם
ולא תמצאם אנשי מצתך יהיו כאין וכאפס

כך ישראל בזמן שבאין עליהן אומות קע׳ וגוזרין עליהן גזירות קשות מיד הן נכנסין לבתי כנסיות ובתי מדרשות ונעשין אגודות אגודות ומבקשין רחמים מלפני הקב״ה והוא עושה רצונם שנ׳ רצון יראיו יעשה׳

פיפיות ב׳ וסימנה׳ — למורג חרוץ רוממות אל בגרונם וחרב לה׳ שנפיות׳ ... תגיל ב׳ וסימנה׳ — העניים והאביונים

מלחמתך׃ תבעינון ולא תשכחנון
אנש מצותך יהון כלמא וכלא
מדעם גברין דהוו מתגרן למעבד
עמך קרב׃ כי אני יהוה אלהיך
מחזיק ימינך האמר לך אל תירא
אני עזרתיך׃ ארי אנא יי אלהך
מתקיף ימינך דאמרית לך לא
תדחל מימרי בסעדך׃
אל תיראי תולעת יעקב
מתי ישראל אני עזרתיך נאם
יהוה וגאלך קדוש ישראל׃
לא תדחלון שבטיא דבית יעקב
זרעיתא דבית ישראל מימרי
בסעדכון אמר יי ופריקכון
קדישא דישראל׃ הנה שמתיך
למורג חרוץ חדש בעל פיפיות
תדוש הרים ותדק וגבעות כמץ
תשים׃ הא שויתכון למורג תקיף
חדת מלי סמפורין תקטיל עממיא
ותשיצי ומלכותא כמוצא תשוי׃
תזרם ורוח תשאם וסערה תפיץ
אותם ואתה תגיל ביהוה בקדוש
ישראל תתהלל׃ תדרינון ורוחא
תטלינון ומימרי כעלעולא לקשא
יבדר יתהון ואת תבוע במימרא
דיי בקדישא דישראל תשתבח׃
העניים והאביונים מבקשים
מים ואין לשונם בצמא נשתה
אני יהוה אענם אלהי ישראל לא
אעזבם׃ ענותניא וחשיכיא
דמחמדין לאולפנא הא כצהיא
למיא ולא משכחין רוחהון בסגופא
משלהיא אנא יי אקביל צלותהון
אלהא דישראל לא ארחיקנון׃

דוירא

במלכים

ואשה אחת מנשי בני הנביאים
צעקה אל אלישע לאמר עבדך
אישי מת ואתה ידעת כי עבדך
היה ירא את יהוה והנשה בא לקחת
את שני ילדיו לו לעבדים׃ ואתתא
חדא מנשי תלמידי נביאיא מצוחא
קדם אלישע למימר עבדך עובדיה
בעלי מית ואת ידעת ארי עבדך

ונפשי תגיל בשי׳ תתהלל ב׳ בקדוש ישראל אשה יראת ע׳ ... ואשה אחת מנשי בני הנביאים נא׳ אחת מלמד שהיא
חשובה וגדולה׳ ונא׳ מנשי בני הנביאים יעני אשת עובדיה למדך שהיה מכלכל הנביאים שהטמין במערה מפני איזבל לרשעה
אשת אחאב אמ׳ הקב״ה יבוא איש שדר בין שני רשעים ולא למד ממעשיהם יעני אחאב ואיזבל ויתנבא על עשו הרשע שדר בין
שני צדיקים ולא למד ממעשיהם יעני יצחק ורבקה׳ והיה חבין שלעשו אוהבן של יצחק את עשו בי׳ ציד בפיו שצפה שעתיד
לעמוד מזרע עובדיה הנביא שהחביא מאה נביאים בשתי מערות והיה זן אותם ונותן שתי ככרות לכל אחד ואחד מנין ציד׳

כת' צעקה אל אלישע למה צעקה לא צעקה לפרנסה · אמרה לפני הקב"ה יודעת אני שאתה רחמן ואין מדת אכזריות לפניך
וי' כמלאת ג' וס' ימכה · הכלים שבעים שנה ימי המצור · והמלא לא תסיעי · שנ' נותן

לבהמה לחמה לבני עורב אשר יקראו

הוה דחיל חטאין מן קדם יי' דכד
קטילת איזבל ית נביא דיי' הכר
מנהון מאה גברא ואטמרנון חמשין
חמשין גברא במערתא והוה יזיף
ומוכיל להון בדיל דלא לאוכלותהון
מנכסוהי דאחאב מן קדם דאנון
אנסא וכען רשיא אתא למדבר
ית תרין בני ליה לעבדין ׃ ויאמר
אליה אלישע מה אעשה לך הגידי
לי מה יש לכי בבית ותאמר אין
לשפחתך כל בבית כי אם אסוך
שמן ׃ ואמר לה אלישע מא אעביד
ליך חואי לי מא אית ליך בביתא
ואמרת לית לאמתך כל מדעם
בביתא אלהין מנא דמשחא ׃ ויאמר
לכי שאלי לך כלים מן החוץ מאת
כל שכנכי כלים רקים אל תמעיטי ׃
ואמר איזילי שאלי ליך מנין מן
ברא מן כל שיבבכי מנין ריקנין
לא תזעירין ׃ ובאת וסגרת הדלת
ב[illegible] נעל בכל
הכלים האלה והמלא תסיעי ׃

ותהכין ותגיפין דשא באפך ובאפי
בנך ותריקין משחא על כל מניא
האלין ומנא דיתמלי תסלקין ׃
ותלך מאתו ותסגר הדלת בעדה
ובעד בניה הם מגישים אליה והיא
מיצקת ׃ ואזלת מלותיה ואגפת
דשא באפה ובאפי בנהא אנון
מקרבין לה מניא והיא מריקא
משחא ׃ ויהי כמלאת הכלים ותאמר
אל בנה הגישה אלי עוד כלי ויאמר
אליה אין עוד כלי ויעמד השמן ׃
והוה כמשלם מניא ואמרת לברה
קריב לי עוד מנא ואמר לה לית עוד
מנא ופסק משחא ׃ ותבא ותגד
לאיש האלהים ויאמר לכי מכרי
את השמן ושלמי את נשיכי ואת
בניכי תחיי בנותר ׃ ואתת וחויאת
לנביא דיי' ואמר איזילי זביני ית
משחא ושלמי למרי חובתיך ואת
ובנך תתפרנסין במא דישתאר ׃
ויהי היום ויעבר אלישע
אל שונם ושם אשה גדולה ותחזק

מוצקת ק'

לך ק'

משיך ק' ובניך ק'

שכניך ק'

לאמר · מהוא לאמר מלמד שצעקה מאתים ואחת ושבעים פעם מנין לאמר · ולמה לא להודיעך שהם תפלמלות עובדיה שתי פעמים תמציאה מנין לאמר · הנכה לבית הקברות אל בעלה עובדיה · כלי' אמרו אנשי קברות לעובדיה עובדיה קום נעור וכו' יצא תרתך שה · נגעה היא ושני בניה · ואמרה לפני הקב"ה בעל עובדיה לא לוה אלא לך והאכיל לנביאים שהטמין · יודעת אני שאתה פורע

באמונה שנ' מלוה יי' חונן דל וגמולו ישלם לו והיכן גמולו שלבעלה ∴ ועוד אמרה האשה בעלי עובדיה מות אמרה אם למה מיכרת
הפנו את מהון שמה שמה וסימנ' — מהר המלט שמה הנה נא העיר הזאת אל העליה מקום המשפט התלפקת ∴

מיתת בעלה ללמדך שאמרה לפניו

בו לאכל לחם ויהי מדי עברו
יסר שמה לאכל לחם: והוה
יומא ועבר אלישע לשונם ותמן
אתתא רחלת חטאין ואתקיפת
ביה למיכל לחמא והוה בזמן מעדוהי
מתפני לתמן למיכל לחמא: ותאמר
אל אישה הנה נא ידעתי כי איש
אלהים קדוש הוא עבר עלינו תמיד:
ואמרת לבעלה הא כען ידענא ארי
נביא דיי' קדישא הוא מתפני לותנא
תדירא: נעשה נא עלית קיר קטנה
ונשים לו שם מטה ושלחן וכסא
ומנורה והיה בבאו אלינו יסור
שמה: נעביד כען עלית כתלא
זעירא ונתקין ליה תמן אתר ערסא
ופתורא וכרסיא ומנרתא ויהי
במיתוהי לותנא מתפני לתמן:
ויהי היום ויבא שמה ויסר אל
העליה וישכב שמה: והוה יומא
ועל לתמן וזר לעליתא ושכיב תמן:
ויאמר אל גיחזי נערו קרא לשונמית
הזאת ויקרא לה ותעמד לפניו: ואמר

לגיחזי עולימיה קרי לשונמיתא
הדא וקרא לה וקמת קדמוהי: ויאמר
לו אמר נא אליה הנה חרדת אלינו
את כל החרדה הזאת מה לעשות
לך היש לדבר לך אל המלך או אל
שר הצבא ותאמר בתוך עמי אנכי
ישבת: ואמר ליה אימר כען לה
הא עסיקת לנא ית כל עסקא הדין
מא למעבד ליך הפתגם אית ליך
למללא עם מלכא או עם רב חילא
ואמרת בגו עסקי עמי אנא מסובלא:
ויאמר ומה לעשות לה ויאמר גיחזי
אבל בן אין לה ואישה זקן: ואמר
ומא למעבד לה ואמר גיחזי בקשטא
בר לית לה ובעלה סיב: ויאמר קרא
לה ויקרא לה ותעמד בפתח: ואמר
קרי לה וקרא לה וקמת בתרעא: ואמר
למועד הזה כעת חיה אתי חבקת
בן ותאמר אל אדני איש האלהים
אל תכזב בשפחתך: ואמר לזמנא
הדין כעידן דאתון קיימין את מחבקא
ברא ואמרת בבעו רבוני נביא דיי'

למועד כול מל' ראשי ראשי — שנה שנה — עיר ועיר — מדינה ומדינה ∴
ובזמן העולם אם מתו לאשה אביה ואמה על מי תסמוך אם עשירה הן נושאין אותה לפי
עשרה ואם דלה היא מי מכניס אותה אלמנה היא ושנשאת לתוך ביתו אפלו אביה ואמה עוזבין בה ודוחפין אותה מפני בניה

מיד הלכה לבית הקברות והיתה מכרכת בקולה ואומרת ירא אלהים ירא אלהים מאד׳ אמ׳ חכמ׳ בשעה שהיית אומרת ירא אלהים
ילך ל׳ וסימנ׳ — אשתך הנה רבקה משענתי בידך ולך נהגולך קטנה ס׳ הרגישו בה כל המתים ואמרו לה נגי

לא יתכדב פתגמא באמתך: ותהר
האשה ותלד בן למועד הזה כעת
חיה אשר דבר אליה אלישע: ועדיאת
אתתא וילידת בר לזמנא הדין כעדן
דהיא קימא דמליל עמה אלישע:
ויגדל הילד ויהי היום ויצא אל אביו
אל הקצרים: ורבא רביא והוה
יומא ונפק לות אבוהי לות חצודיא:
ויאמר אל אביו ראשי ראשי ויאמר
אל הנער שאהו אל אמו: ואמר
לאבוהי רישי רישי ואמר לעולימא
סבהי ואובלהי לאמיה: וישאהו
ויביאהו אל אמו וישב על ברכיה
עד הצהרים וימת: ונסביה ואובליה
לאמיה ויתיב על ברכהא עד עדן
טיהרא ומית: ותעל ותשכבהו על
מטת איש האלהים ותסגר בעדו
ותצא: וסליקת ואשכבתיה על
ערסא דנביא דיי ואגפת באפוהי
ונפקת: ותקרא אל אישה ותאמר
שלחה נא לי אחד מן הנערים
ואחת האתנות וארוצה עד איש

האלהים ואשובה: וקרת לבעלה
ואמרת שדר כען לי חד מן
עולימיא וחדא מן אתניא
ואתמטי לות נביא דיי ואתוב:
ויאמר מדוע את הלכתי אליו
היום לא חדש ולא שבת ותאמר
שלום: ואמר מדין את אזלא
לותיה יומא דין לא ירח ולא שבא
ואמרת שלם: ותחבש האתון
ותאמר אל נערה נהג ולך אל
תעצר לי לרכב כי אם אמרתי
לך: ואמרת לעולימה דבר
ואיזיל לא תרחק עלי למרכב
אלהין כד אימר לך: ותלך ותבא
אל איש האלהים אל הר הכרמל
ויהי כראות איש האלהים אתה
מנגד ויאמר אל גיחזי נערו הנה
השונמית הלז: ואזלת ואתת
לות נביא דיי לטור כרמלא והוה
כד חזא נביא דיי יתה מקביל
ואמר לגיחזי עולימיה הא שונמיתא
דיכי: עתה רוץ נא לקראתה ואמר

את קוראה ירא אלהים אמרה אני קוראה למי שנכנו תחלה ירא אלהים · אמרו זה חבריהם׳ אם לאיוב את קוראה אם ליוסף
אם לעובדיה שנקראו יראי אלהים · אם לאברהם את קוראה אינו פנוי לך מפני שתקן הסכין ועמד הוא והשטן בריב׳
ואם לאיוב אינו פנוי לך מפני שחרב ביתו וגופו ומתו בניו ועמד הוא והשטן בדין · ואם ליוסף את קוראה אינו פנוי לך מפני

שעמד הוא ואחז עבדין. אמרה אתו ק ורואה למי שנ בני ירא אלהים מאתה כיון שהכירו שהיא אשת עובדיה מיד
וכי יברכך וכי ישמעו וכי יאמרו וכי ישאלך וכי ימכר וכי ירבה וכי יעשה
זכרו לעובדיה

לה השלום לך השלום לאישך השלום לילד ותאמר שלום: כען רהוט כען לקדמותה ואמר לה השלם ליך השלם לבעליך השלם לרביא ואמרת שלם: ותבא אל איש האלהים אל ההר ותחזק ברגליו ויגש גיחזי להדפה ויאמר איש האלהים הרפה לה כי נפשה מרה לה ויהוה העלים ממני ולא הגיד לי: ואתת לות נביא דיי לטורא ואתקיפת ברגלוהי וקריב גיחזי למרחקה ואמר נביא דיי שבוק מנה ארי נפשה מרירא לה ומן קדם יי אתכסא מני ולא אתחוה לי: ותאמר השאלתי בן מאת אדני הלא אמרתי לא תשלה אתי: ואמרת השאילית ברא מן רבוני הלא אמרית לך אם מתיהיב לי בר קיים ואם לא לא תנסיס יתי: ויאמר לגיחזי חגר מתניך וקח משענתי בידך ולך כי

ג׳ הרפה ממני

תמצא איש לא תברכנו וכי יברכך איש לא תעננו ושמת משענתי על פני הנער: ואמר לגיחזי זריז חרצך וסב חטרי בידך ואיזיל ארי תשכח גברא לא תשאל בשלמיה וארי ישאל בשלמך גברא לא תתיבניה ותשוי חטרי על אפי רביא: ותאמר אם הנער חי יהוה וחי נפשך אם אעזבך ויקם וילך אחריה: ואמרת אמיה דרביא קיים הוא יי וחי נפשך אם אשבקנך וקם ואזל בתרהא: וגחזי עבר לפניהם וישם את המשענת על פני הנער ואין קול ואין קשב וישב לקראתו ויגד לו לאמר לא הקיץ הנער: וגחזי עבר קדמיהון ושוי ית חטרא על אפי רביא ולית קל ולית דמצית ותב לקדמותיה וחוי ליה למימר לא אתער רביא: ויבא אלישע הביתה והנה הנער מת משכב על מטתו: ואתא אלישע

ד׳ הא

אשכח ארי״א מיתא ושוי עליה חטרא לנסוייה ואחייה ומשום דעבר על מלי רביה ולא עבד כד פקדיה אלא ושוי ית

עובדיה עובדיה עמוד וראה פרחך שהיא גועה היא ושני בניה וכיון שהכירה קבר בעלה מיד הלכה ונטלה עמי ונתפלשה בו ואמרה לו בעלי בעלי בעלי הובתך באו לגבות חובתן ובקשו לקחת את שני בניך עלי והלא אמרתי לך בשעת פטירתך מה יהיה בבניך אחריך אמר לה כבר הבטיחני הקב״ה ואמר לי עזוב יתומיך ואני אחיה ואלמנותיך עלי תבטחו

בא בימים ד׳ וסימנ׳ ——— ואברהם זקן בא בימים ויהושע ויהושע והמלך דוד זקן בא בימים
ויכסוהו בבגדים ולא יחם לו׳ מלמד שאחזתהו רוח קרה ורעשו כל עצמותיו׳ אמ׳ חכמ׳ לא רעשו עצמותיו של דויד אלא על

לביתא והא רביא מית רמי על
ערסיה׃ ויבא ויסגר הדלת בעד
שניהם ויתפלל אל יהוה׃ ואתא
ואגף רשא באפי תרויהון וצלי
קדם יי׃ ויעל וישכב על הילד
וישם פיו על פיו ועיניו על עיניו וכפיו
על כפו ויגהר עליו ויחם בשר הילד׃
וסליק ושכיב על רביא ושוי פומיה
על פומיה ועינוהי על עינוהי וידוהי
על ידוהי ואלהית עלוהי וחם בסרא
דרביא׃ וישב וילך בבית אחת
הנה ואחת הנה ויעל ויגהר עליו
ויזורר הנער עד שבע פעמים
ויפקח הנער את עיניו׃ ותב והליך
בביתא זמנא חדא לכא וזמנא
חדא לכא וסליק ואלהית עלוהי
ואתעטש רביא עד שבע זמנין
ופתח רביא ית עינוהי׃ ויקרא אל
גיחזי ויאמר קרא אל השנמית הזאת
ויקראה ותבא אליו ויאמר שאי
בנך׃ וקרא לגיחזי ואמר קרי
לשונמיתא הדא וקרא לה ואתת

לקדמוהי ואמר סבי בריך׃ ותבא
ותפל על רגליו ותשתחו ארצה
ותשא את בנה ותצא׃ ואתת ונפלת
קדם רגלוהי וסגידת על ארעא
ונסיבת ית ברה ונפקת׃

דויהיו חיי שרה

תחלת מלכים

והמלך דוד זקן בא בימים ויכסהו
בבגדים ולא יחם לו׃ ומלכא דוד
סיב על ביומין ומכסן ליה בלבושין
ולא שחין ליה׃ ויאמרו לו עבדיו
יבקשו לאדני המלך נערה בתולה
ועמדה לפני המלך ותהי לו סכנת
ושכבה בחיקך וחם לאדני המלך׃
ואמרו ליה עבדוהי יבעון לרבוני
יבעון לרבוני מלכא עולימה בתולה
ותשמיש קדם מלכא ותהי ליה
קריבא ותשכוב לותך וישחן לרבוני
מלכא׃ ויבקשו נערה יפה בכל
גבול ישראל וימצאו את אבישג
השונמית ויבאו אתה למלך׃ ובעו
עולימה שפירא בכל תחום ארעא

וחם ג׳ וסימנ׳ ——— וילקטו אתו בבקר בבקר אם ישכבו שנים ודין וחם לאדני המלך׳ על עסקי בגדי שאול
שחתך ממנו היותו במערה׳ מיד ויבקשו נערה יפה׳ קשו ויבקשו מלמד שבקשו בצנעה ובכבוד׳ ועוד אמ׳ כלמן דליה
ברתא יפיקה׳ מה שלא כאמ׳ כן באחשורש שבקש נערות יפות שנ׳ ויפקד המלך פקידים׳ כלמן דהוה ליה ברתא אטמרה׳

ואדניה ח בלינ וסימנ׳ והרביעי וחמירו מתנשא ויעזרו ועתה ותשמעה ועמהם בגני׳
ומ׳ ואדוניה בן חגית מתנשא מאי מתנשא פי׳ מבקש המלוכה מבקש להנשא ולא הנשא מכאן אמרו חכמים

ישראל ואשכחו ית אבישג
דמן שונם ואיתיו יתה למלכא:
והנערה יפה עד מאד ותהי למלך
סכנת ותשרתהו והמלך לא ידעה:
ועולימתא שפירא עד לחדא והות
למלכא קריבא ומשמשא ליה
ומלכא לא ידעה: ואדניה בן חגית
מתנשא לאמר אני אמלך ויעש
לו רכב ופרשים וחמשים איש
רצים לפניו: ואדוניה בר חגית מתרורב
ואמר אנא אמלוך ועבד ליה רתכין
ופרשין וחמשין גברא רהטין קדמוהי:
ולא עצבו אביו מימיו לאמר מדוע
ככה עשית וגם הוא טוב תאר מאד
ואתו ילדה אחרי אבשלום: ולא
אכלמיה אבוהי כל יומוהי למימר מדין
כדין את עביד ואף הוא שפיר בריוה
לחדא ויתיה ילידת בתר אבשלום:
ויהיו דבריו עם יואב בן צרויה ועם
אביתר הכהן ויעזרו אחרי אדניה:
והוו פתגמוהי בעיצא עם יואב בר
צרויה ועם אביתר כהנא וסעדין בתר

אדניה: וצדוק הכהן ובניהו בן יהוידע
ונתן הנביא ושמעי ורעי והגברים
אשר לדוד לא היו עם אדניהו: וצדוק
כהנא ובניה בר יהוידע ונתן נביא
ושמעי ורעי וגבריא דלדויד לא הוו
בעיצת אדוניה: ויזבח אדניהו צאן
ובקר ומריא עם אבן הזחלת אשר
אצל עין רגל ויקרא את כל אחיו בני
המלך ולכל אנשי יהודה עבדי המלך:
ונכס אדניה ען ותורין ופטימין עם
אבן סכותא דבסטר עין קצרא וזמין
ית כל אחוהי בני מלכא ולכל גברי
שבט יהודה עבדי מלכא: ואת נתן
הנביא ובניהו ואת הגברים ואת שלמה
אחיו לא קרא: וית נתן נביא ובניה וית
גבריא וית שלמה אחוהי לא זמין:
ויאמר נתן אל בת שבע אם שלמה
לאמר הלוא שמעת כי מלך אדניהו
בן חגית ואדנינו דוד לא ידע: ואמר
נתן לבת שבע אמיה דשלמה למימר
הלא שמעת ארי מלך אדוניה בר חגית
ורבוננא דויד לא ידע: ועתה לכי איעצך

מי שהוא ראוי למלכות מלכות הולמתו פירוש והולמתו חכמים הולמתו יבוא כתר מלכות בראשו בשווה ויש אומ׳
הולמתו מלשון ותחלימני והחייני ובת׳ ואותו ילדה אחרי אבשלום והלא אדוניה בן חגית ואבשלום בן מעכה
אלא שעשה מעשה אבשלום מה אבשלום יצא לתרבות רעה אף אדוניה בן חגית יצא לתרבות רעה

ובאי ל' בטעמ' בבית וסימנ' — שכבטעמו לפי ובאי בחשך עורי צפון ובאי תימן' ... וקו עם אבן
האחלת אמרו חכמ' אבן הזוחלת או אבן שמבין עליה הבגדים· ר"א אבן הזוחלת אמ' חכמ' כל החולך על

נא עצה ומלטי את נפשך ואת נפש
בנך שלמה׃ וכען איתא אמלכנך
כען מלכא ושיזיבי ית נפשיך וית
נפש בריך שלמה׃ לכי ובאי אל
המלך דוד ואמרת אליו הלא אתה
אדני המלך נשבעת לאמתך לאמר
כי שלמה בנך ימלך אחרי והוא ישב
על כסאי ומדוע מלך אדניהו׃ איזילי
ותיעלין לות מלכא דוד ותימרין ליה
הלא את רבוני מלכא קיימתא לאמתך
למימר ארי שלמה בריך ימלוך
בתרי והוא יתיב על כרסי מלכותי
ומדין מלך אדניה׃ הנה עודך מדברת
שם עם המלך ואני אבוא אחריך
ומלאתי את דבריך׃ הא עד דאת
ממללא תמן קדם מלכא ואנא
איעול בתרך ואקיים ית פתגמכי׃
ותבא בת שבע אל המלך החדרה
והמלך זקן מאד ואבישג השונמית
משרת את המלך׃ ועלת בת שבע
לקדם מלכא לאדרון בית משכבא
ומלכא סיב לחדא ואבישג דמן שונם
משמשא קדם מלכא׃ ותקד בת
שבע ותשתחו למלך ויאמר המלך
מה לך׃ וכרעת בת שבע וסגידת
למלכא ואמר מלכא מא ליך׃ ותאמר
לו אדני אתה נשבעת ביהוה אלהיך
לאמתך לאמר כי שלמה בנך ימלך
אחרי והוא ישב על כסאי׃ ואמרת
ליה רבוני את קיימתא במימרא דיי
אלהך לאמתך למימר ארי שלמה
בריך ימלוך בתרי והוא יתיב על
כרסי מלכותי׃ ועתה הנה אדניה
מלך ועתה אדני המלך לא ידעת׃
וכען הא אדניה מלך וכען רבוני
מלכא לא ידעתא׃ ויזבח שור
ומריא וצאן לרב ויקרא לכל בני
המלך ולאביתר הכהן וליאב שר
הצבא ולשלמה עבדך לא קרא׃
ונכס תורין ופטימין ועאן לסגי וזמין
לכל בני מלכא ולאביתר כהנא
וליואב רב חילא ולשלמה עבדך
לא זמין׃ ואתה אדני המלך עיני
כל ישראל עליך להגיד להם מי ישב

משרת ל' משרת ל' הכרת ל' ומגרת ל' ושכורת ל' כשכב ל' כולה לית כותה —
מלכות בית דויד ראוי להשיבו נחש מלשון זוחלי עפר· וקו ההדרה זה בית המלך הפנימי והוא המקום ש"שכן

נהיה ח׳ וסימנ׳ מאת תעלן וחבירן ונתתה שכר האדם תאוות והיום יום ואשלחה

על כסא אדני המלך אחריו: ואת
רבוני מלכא עיני כל ישראל סבירן
עלך לחואה להון מן יתיב על כרסי
מלכותא דרבוני מלכא בתרוהי:
והיה כשכב אדני המלך עם אבתיו
והייתי אני ובני שלמה חטאים: ויהי
כד ישכוב רבוני מלכא עם אבהתוהי
ואיהי אנא וברי שלמה מתרכין:
והנה עודנה מדברת עם
המלך ונתן הנביא בא: והא עד
היא ממללא תמן קדם מלכא
ונתן נביא על: ויגידו למלך לאמר
הנה נתן הנביא ויבא לפני המלך
וישתחו למלך על אפיו ארצה:
וחויאו למלכא למימר הא נתן
נביא ואתא לקדם מלכא וסגיד
למלכא על אפוהי על ארעא: ויאמר
נתן אדני המלך אתה אמרת אדניהו
ימלך אחרי והוא ישב על כסאי:
ואמר נתן רבוני מלכא את אמרתא
אדוניה ימלוך בתרי והוא יתיב על
כרסי מלכותי: כי ירד היום ויזבח

שור ומריא וצאן לרב ויקרא לכל
בני המלך ולשרי הצבא ולאביתר
הכהן והנם אכלים ושתים לפניו
ויאמרו יחי המלך אדניהו: ארי נחת
יומא דין ונכס תורין ופטימין וען
לסגי וזמין לכל בני מלכא ולרבני
חילא ולאביתר כהנא והאנון אכלין
ושתן קדמוהי ואמרו יצלח מלכא
אדוניה: ולי אני עבדך ולצדק הכהן
ולבניהו בן יהוידע ולשלמה עבדך
לא קרא: ולי דאנא עבדך ולצדוק
כהנא ולבניה בר יהוידע ולשלמה
עבדך לא זמין: אם מאת אדני המלך
נהיה הדבר הזה ולא הודעת את עבדיך
מי ישב על כסא אדני המלך אחריו:
אם מן רבוני מלכא הוה פתגמא הדין
ולא הודעתא ית עבדך מן יתיב על
כרסי מלכותא דרבוני מלכא בתרוהי:
ויען המלך דוד ויאמר
קראו לי לבת שבע ותבא לפני המלך
ותעמד לפני המלך: ואתיב מלכא דוד
ואמר קרו לי לבת שבע ועלת לקדם

ויאמר המלך קראו לי לבת שבע׳ למה אמ׳ חכמ׳ נזמ׳ ויבקשו נערה יפה למה שהיתה אבישג השונמית יפה עד מאד ולא
מארבבל׳ מלמד שלא הגיעה לחצי יפיה שלשרה׳ אמרת ליה נסבן אמר לה לא נמנעתי ממך אלא מפני החימור
שהת חילונית׳ אמרה לו לאו שלא כבר הזקנת ואין אתה יכול מיד ויאמר המלך קראו לי לבת שבע ושאר אותו מעשה

במה ה׳ קמ׳ וכימנה ארע אושיע היתה אפתנו אקדם אהבתנו הוגעתם יי׳ ׃ ס ׃ משא דבר יי׳ זה
מלכי שנבואתו בכעס זמנין שהיתה נבואתו בכל עת לפי שנבא ונתתי את נקמתי באדום ביד עבדיי ישר׳

מלכא וקמת קדם מלכא: וישבע
המלך ויאמר חי יהוה אשר פדה את
נפשי מכל צרה: וקיים מלכא ואמר
קיים הוא יי׳ דפרק ית נפשי מכל עקא:
כי כאשר נשבעתי לך ביהוה אלהי
ישראל לאמר כי שלמה בנך ימלך
אחרי והוא ישב על כסאי תחתי כי כן
אעשה היום הזה: ארי כמא דקיימית
ליך במימרא דיי׳ אלהא דישראל ארי
שלמה בריך ימלוך בתרי והוא יתיב
על כרסי מלכותי תחותי ארי כין אעביד
יומא הדין: ותקד בת שבע אפים ארץ
ותשתחו למלך ותאמר יחי אדני המלך
דוד לעלם: וכרעת בת שבע על אפהא
על ארעא וסגידת למלכא ואמרת
יתקיים רבוני מלכא דוד לעלם:

למימר
אר
ב
יח
חס
בק׳

וגם ישב שלמה
על כסא המלוכה
ותרגום ויתיב שלמה
על כרסי מלכותא

משא דבר

דואלה תולדת יצחק

בתרי עשר

משא דבר יהוה אל ישראל ביד
מלאכי: מטל פתגמא דיי׳ על ישראל
ביד מלאכי: אהבתי אתכם אמר יהוה
ואמרתם במה אהבתנו הלא אח עשו

ליעקב נאם יהוה ואהב את יעקב:
רחימית יתכון אמר יי׳ ואם
תימרון במא רחמתנא הלא אחא
עשו ליעקב אמר יי׳ ורחימית
ית יעקב: ואת עשו שנאתי
ואשים את הריו שממה ואת
נחלתו לתנות מדבר: וית עשו
רחיקית ושויתי ית טורוהי לצדו
וית אחסנתיה לצדות מדבר: כי
תאמר אדום רששנו ונשוב ונבנה
חרבות כה אמר יהוה צבאות המה
יבנו ואני אהרוס וקראו להם גבול
רשעה והעם אשר זעם יהוה עד
עולם: ארי יימרון אדומאי אתמסכנא
כען עתרנא ונתוב ונבני חרבתא כדנן
אמר יי׳ צבאות אנון יבנון ואנא אפגר
ויקרון להון תחומא דעמיה רשיעא
ועמא דאיתי יי׳ עליהון לוט עד
עלמא: ועיניכם תראינה ואתם
תאמרו יגדל יהוה מעל לגבול
ישראל: ועיניכון יחזין ואתון תימרון
יסגי יקרא דיי׳ דאפתי ית תחום

כול׳
מל׳
במ׳
ה׳
חס
כל
לשון
חרבה׳ קמץ
וכל
לשון
ס״ף
פתח

ר״ת אהבתי אתכם אמר יי׳ ואת עשו שנאתי אמ׳ חכמ׳ הקב״ה אהב את יעקב על מעשים טובים שלמד
מאביו ומאמו ושונא את עשו על מעשים רעים שלמד מאנשי כנען: ולא עוד אלא שגדל בין שני צדיקים
ולא למד ממעשיהם ואלו הן יצחק ויעקב ויש אומ׳ ורבקה: מעשה בטורנוס רופס הרשע ששאל את ר׳
עקיבה ואמ׳ לו למה הקב״ה שונא אותנו ואוהב את יעקב שנ׳ ואהב את יעקב ואת עשו שנאתי: אמ׳ לו

ו זוגין חד כת יוד וחד כת הי וסימנ ——— כל ראה בם ראו פני המלך ורומה קשת נושקי רומי קשת מכה אלהים

ישראל: בן יכבד אב ועבד אדניו
ואם אב אני איה כבודי ואם אדונים
אני איה מוראי אמר יהוה צבאות
לכם הכהנים בוזי שמי ואמרתם
במה בזינו את שמך: הא על ברא
אמיר ליקרא ית אבא ועבדא
למדחל מן קדם רבונה אם כאב
אנא אן דאתון מיקרין קדמי ואם
כרבון אנא אן דאתון דחלין מקדמי
אמר יי צבאות לכון כהניא
דמבסרין על שמי ואם תימרון
במא בסרנא על שמך: מגישים
על מזבחי לחם מגאל ואמרתם
במה גאלנוך באמרכם שלחן
יהוה נבזה הוא: מקרבין אתון על
מדבחי קרבן מרחק ואם תימרון
במא מרחק בדאתון אמרין פתורא
דיי בסיר הוא: וכי תגישון עור
לזבח אין רע וכי תגישו פסח וחלה
אין רע הקריבהו נא לפחתך הירצך
או הישא פניך אמר יהוה צבאות:
וראתון מקרבין דעויר לדבחא הלא

ביש וד אתון מקרבין דחגיר ודמרע
הלא ביש קריבהי כען לשלטונך
דעלך היתרעי בך או היסב אפך
אמר יי צבאות: ועתה חלו נא פני
אל ויחננו מידכם היתה זאת הישא
מכם פנים אמר יהוה צבאות: וכען
צלו כען קדם אלהא ויקביל צלותנא
מידכון הות דא היתנסב לכון אפין
אמר יי צבאות: מי גם בכם ויסגר
דלתים ולא תאירו מזבחי חנם
אין לי חפץ בכם אמר יהוה צבאות
ומנחה לא ארצה מידכם: מן אף
הכא בכון ויגיף דשי בית מקדשי
ולא תקרבון על מדבחי קרבן מרחק
לא רעוא קדמי בכון אמר יי צב
וקרבן לרעוא לא אקביל מידכון:
כי ממזרח שמש ועד מבאו גדול
שמי בגוים ובכל מקום מקטר מגש
לשמי ומנחה טהורה כי גדול שמי
בגוים אמר יהוה צבאות: ארי ממדנח
שמשא ועד מיעליה רב שמי בינ
עממיא ובכל עדן דאתון עבדין

מני כל מדינה וכל מדי בוזי שמי בתה דרכין ושדה מגרש ושדי תרומות אמ׳ לו ר׳ עקיבה למחר אני משיבך בא
למחר אמ׳ לו רופס עקיבה מה חלמת הלילה אמ׳ לו ר׳ עקיבה ראיתי בחלומי שהיו לי שני כלבים שם האחד רופס
ושם השני רופינא מיד כעס רופס על ר׳ עקיבה ואמ׳ לו נתחייבתה הריגה למלכות מפני שקראת שם כלביך על
שמי ושם אשתי אמ׳ לו ר׳ עקיבה ומה בינך לבינם אתה אוכל ושותה והן אוכלין ושותין אתה פרה ורובה והן פרין

מגש ר̇ל מקטר ל̇ משכב ל̇ מרדף ל̇ וניבו ל̇ הקריבו ל̇ גער ל̇ יגער ל̇ כולה לית כותהון
ורובין אתה מת והן מתים ועל שקראתי שמם בשמך בעסתה עלי ואתה בשר ודם כך הקב״ה לא יכעס

רעותי אנא מקביל צלותכון ושמי
רבא מתקדש על ידיכון וצלותכון
כקרבן דכי קדמי ארי רב שמי בני
עממיא אמר יי צב׳ ואתם מחללים
אתו באמרכם שלחן יהוה מגאל
הוא ונבו נבזה אכלו ואתון מחלין
יתיה בדאתון אמרין פתורא דיי בסיר
הוא ובסירן מתנתא מניה ואמרתם
הנה מתלאה והפחתם אתו אמר יהוה
צבאות והבאתם גזול ואת הפסח
ואת החולה והבאתם את המנחה
הארצה אותה מידכם אמר יהוה
ואם תימרון הא דאיתנא מליאותנא
ושנקתון יתיה אמר יי צב׳ ומיתן
אתון דאניס ודחגיר ודמריע ומיתן
אתון ליה בקרבנא האקביל יתיה
ברעוא מידכון אמר יי וארור נוכל
ויש בעדרו זכר ונדר וזבח משחת
לאדני כי מלך גדול אני אמר יהוה
צבאות ושמי נורא בגוים ולייט
דיעביר בנכל ואית בעדריה דכר
והוא חייב לנדר ודבח דמחבל ק יי

ארי מלך רב אנא אמר יי צבאות
ושמי חסין בעממיא ועתה אליכם
המצוה הזאת הכהנים וכען לכון
תפקידתא הדא כהניא אם לא
תשמעו ואם לא תשימו על לב לתת
כבוד לשמי אמר יהוה צבאות
ושלחתי בכם את המארה וארותי
את ברכותיכם וגם ארותיה כי אינכם
שמים על לב אם לא תקבלון ואם
לא תשוון דחלתי על לב למתן יקרא
לשמי אמר יי צב׳ ואשלח בכון ית
מארתא ואלוט ית ברכתכון ואף
אלוטנה ארי ליתיכון משוון דחלתי
על לב הנני גער לכם את הזרע וזריתי
פרש על פניכם פרש חגיכם ונשא
אתכם אליו הא אנא נזיף לכון בעללת
זרעא ואגלי בהתת חוביכון על אפיכון
ואבטיל רבות חגיכון ויתמנע חולקכון
מניה וידעתם כי שלחתי אליכם את
המצוה הזאת להיות בריתי את לוי
אמר יהוה צבאות ותדעון ארי
שלחית לותכון ית תפקדתא הדא

עליך שהוא נוטה שמים ויוסד ארץ וממית ומחיה ועיניו צופות מסוף העו׳ ועד סופו ולא עוד אלא שאתה לוקח
...ן וקורא אותן אלהים כשמע ולא ישנא אותך אלא שנאמר שנ׳ זאת עשו שנאתי כיוצא בדבר של מינו אחד את
ר׳ עקיבה ואמ׳ לו כת׳ בתורתכם יש אלהינו יי׳ אחד והרי הן שנים השיבו דבר זה ר׳ עקיבה מיד אמ׳ לו
למהדי

אהב ט׳ וסימנה לך נא אל הצאן וקחלי משם ויבא ויקח לאמו ולחנה יתן מנה אחת אפים כי חלל יהודה קדש יי
אשר אהב כנען בידו מאזני מרמה כי צדיק יי ובחר ויבחר ביעקב ס״פ אמ׳ לו ר׳ עקיבה אינו הוא הדבר

למהוי קימי עם לוי אמר יי צב׳ ׃
בריתי היתה אתו החיים והשלום
ואתנם לו מורא וייראני ומפני
שמי נחת הוא ׃ קימי הוה עמיה
חיי ושלמא ויהבית ליה אלפן
אוריתי שלים ודחיל מן קדמי
ומן קדם שמי דחיל הוא ׃ תורת
אמת היתה בפיהו ועולה לא נמצא כב בל׳
בשפתיו בשלום ובמישור הלך
אתי ורבים השיב מעון ׃ אוריתא
דקשטא הות בפומיה ושקרא
לא אשתכח בספותיה בשלמא
ובתריצותא הליך קדמי וסגיאין
אתיב מחובא ׃ כי שפתי כהן ישמרו
דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה׳
יהוה צבאות הוא ׃ ארי ספותי כהין
יטרון מדע ואוריתא יבעון מפומיה
ארי משמיש ק׳ יי צב׳ הוא ׃ ואתם
סרתם מן הדרך הכשלתם רבים
בתורה שחתם ברית הלוי אמר וחד ושחתם לכל העם
יהוה צבאות ׃ ואתון סטיתון מן
אורחא אתקלתון סגיאין באוריתא

חבילתון קימא דעם לוי אמר יי צב׳ ׃
וגם אני נתתי אתכם נבזים ושפלים
לכל העם כפי אשר אינכם שמרים
את דרכי ונשאים פנים בתורה ׃ ואף
אנא יהבית יתכון בסירין וחלשין לכל
עמא כמא דליתיכון נטרין ית אורחן
דתקנן קדמי ונסבין אפין באוריתא ׃
הלוא אב אחד לכלנו הלוא
אל אחד בראנו מדוע נבגד איש באחיו
לחלל ברית אבותינו ׃ הלא אבא חד
לכולנא הלא אלהא חד ברא יתנא מדין
נשקר גבר באחוהי לאפסא קימא
דעם אבהתנא ׃ בגדה יהודה ותועבה
נעשתה בישראל ובירושלם כי חלל
ט יהודה קדש יהוה אשר אהב ובעל
בת אל נכר ׃ שקרו דבית יהודה
ותועבתא אתעבידת בישראל ובירוש
ארי אפיסו דבית יהודה נפשהון דהות
קדישא קדם יי ואתרעיאו למסב להון
לב וא וצ״יש נשין מבנת עממיא ׃ יכרת יהוה לאיש
אשר יעשנה ער ועונה מאהלי יעקב
ומגיש מנחה ליהוה צבאות ׃ ושיצי

שחתם ל׳ ושחתם ל׳ תשמים ל׳ ותשמים ל׳ הקריבה ל׳ והקריבה ל׳ ס״פ לא אחד ואם לא תדע מחר אני
משיבך בא לביתו אמרה לו בתו אבי עקיבה למה פניך מכורכמות ואינן טובות זה היום אמ׳ לה שאלה
נשאלתי בזה היום ונצטערתי אמרה לו מה היא אמ׳ לה שאל אותי מין אחד ואמ׳ לי בת בתו יי אלהינו יי אחד

ולקחת ה׳ וסימנה׳ ברוחו דיוסף לבושו בידה׳ ולקחת רצון מידכם וחד ולקחת בידך׳
והן שנים מיד נצטערתי מזה הדבר מפני שאמרתי לו אחד יש שהיה יחיד בעולמו כולו ולא ידע בדבריו

יי לגבר דיעבדנה בר ובר בר
מקרוי יעקב ואם כהין הוא
מקריב קרבן בית מקדשא דיי
צבאות: וזאת שנית
תעשו כסות דמעה את מזבח
יהוה בבכי ואנקה מאין עוד פנות
אל המנחה ולקחת רצון מידכם:
ודא תניינות דאתון עבדין חפת
דמעתא ית מדבחא דיי רבכן
ודמרנקין מדלית עוד אתפנאה
לקרבנא ולקבלא יתיה ברעוא
מידכון: ואמרתם על מה על כי
יהוה העיד בינך ובין אשת נעוריך
אשר אתה בגדתה בה והיא
חברתך ואשת בריתך: ואם
תימרון על מא על דיי אסהיד בינך
ובין אתת ינקותך דאת שקרת לה
והיא שותפתך ואתת קימך: ולא
אחד עשה ושאר רוח לו ומה האחד
מבקש זרע אלהים ונשמרתם
ברוחכם ובאשת נעוריך אל יבגד:
הלא חד הוה אברהם יחידי דמניה

אתברי עלמא ומא אחד בעי אלהין
דיתקיים ליה ולד מן קדם יי
ותסתמרון בנפשתכון ובאתת
ינקותך לא תשקר: כי שנא שלח
אמר יהוה אלהי ישראל וכסה
חמס על לבושו אמר יהוה צבאות
ונשמרתם ברוחכם ולא תבגדו:
ארי אם סנית לה פטרה אמר יי
אלהא דישראל ולא תכסי חטאה
בלבושך אמר יי צב׳ ותסתמרון
בנפשתכון ולא תשקרון:
הוגעתם יהוה בדבריכם
ואמרתם במה הוגענו באמרכם
כל עשה רע טוב בעיני יהוה ובהם
הוא חפץ או איה אלהי המשפט:
אהליתון קדם יי בפתגמיכון ואם
תימרון במא אהלינא בדאתון אמרין
כל דעביד בישתקין קדם יי ובהון
רעוא קדמוהי או איכא אלהא דעביד
דינא: הנני שלח מלאכי ופנה דרך
לפני ופתאם יבא אל היכלו האדון
אשר אתם מבקשים ומלאך הברית

שנא ה׳ וסימנה׳ לא תעשה כן ולא תקים לך מצבה כי שנא אבשלום כי שנא שלח שש הנה שנא יי׳
ייר אמרה לו בתו יעקב בה אבי מחר השיבו ואמור לו ואין אתה רוצה שאמרתי לך הוא אחד בלבד והנא אתה יודע
בה׳ לאמר למך למן שני פעמים אם הם שנים או אחד למחר ואמר לו עקיבא לאותו מין אמרת הן שנים והלא כת

וחד
כי
אלהי
משפט

אֲשֶׁר אַתֶּם חֲפֵצִים הִנֵּה בָא אָמַר
יְהוָה צְבָאוֹת׃ הָא אֲנָא שָׁלַח מַלְאֲכִי
וִיפַנֵּי אוֹרְחָא קֳדָמַי וּבִתְכֵּיף יֵיעוֹל
לְהֵיכְלֵיהּ רִבּוֹנָא דְאַתּוּן בָּעַן וּמַלְאַךְ
קְיָמָא דְאַתּוּן צָבַן בֵּיהּ הָא אָתֵי אֲמַר
יְיָ צְבָ׳׃ וּמִי מְכַלְכֵּל אֶת יוֹם בּוֹאוֹ וּמִי
הָעֹמֵד בְּהֵרָאוֹתוֹ כִּי הוּא כְּאֵשׁ
מְצָרֵף וּכְבֹרִית מְכַבְּסִים׃ וּמַן סָבַר
יַת יוֹם מֵיתֵיהּ וּמַן יְקוּם בְּאִתְגְּלָיוּתֵיהּ
אֲרֵי רֻגְזֵיהּ כְּאִישָׁתָא מְמַסֵּי וּכְבוֹרִיתָא
דְמַחֲוְרִין בַּהּ׃ וְיָשַׁב מְצָרֵף וּמְטַהֵר
כֶּסֶף וְטִהַר אֶת בְּנֵי לֵוִי וְזִקַּק אֹתָם
כַּזָּהָב וְכַכָּסֶף וְהָיוּ לַיהוָה מַגִּישֵׁי
מִנְחָה בִּצְדָקָה׃ וְיִתְגְּלֵי לְצָרְפָא
וּלְדַכָּאָה כִּגְבַר דִּמְצָרֵיף וּמְדַכֵּי
כַּסְפָּא וִידַכֵּי יַת בְּנֵי לֵוִי וִידַקֵּיק
יָתְהוֹן כְּדַהֲבָא וּכְכַסְפָּא וִיהוֹן קֳדָ׳
מְקָרְבִין קֻרְבָּנִין בִּזְכוּ׃ וְעָרְבָה לַ
יהוָה מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָ͏ִם כִּימֵי
עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃ וְיִתְקַבַּל
קֳדָ׳ קֻרְבַּן אֱנָשׁ יְהוּדָה וְיָתְבֵי יְרוּשׁ׳
כְּיוֹמֵי עָלְמָא וּכְשְׁנִין דְּמִלְקַדְמִין׃

דויצא יעקב
בתרי עשר

וְעַמִּי תְלוּאִים לִמְשׁוּבָתִי וְאֶל עַל
יִקְרָאֻהוּ יַחַד לֹא יְרוֹמֵם׃ וְעַמִּי פְּלִיגִין
לִמְתַב לְאוֹרָיְתִי בִּמְרוּעָא קַשְׁיָא
יִתְעָרְעוּן כַּחֲדָא לָא יְהָכוּן בְּקוֹמָא
זְקוּפָא׃ אֵיךְ אֶתֶּנְךָ אֶפְרַיִם אֲמַגֶּנְךָ
יִשְׂרָאֵל אֵיךְ אֶתֶּנְךָ כְאַדְמָה אֲשִׂימְךָ
כִּצְבֹאיִם נֶהְפַּךְ עָלַי לִבִּי יַחַד נִכְמְרוּ
נִחוּמָי׃ אֵיכְדֵין אֲמַסְרִנָּךְ אֶפְרַיִם
אֲשֵׁיזְבִנָּךְ יִשְׂרָאֵל אֵיכְדֵין
אֲעַבְדִנָּךְ כְּאַדְמָה אֲשַׁוִינָּךְ כִּצְבוֹאִים
מִתְעָרַע מֵימְרִי קֳדָמַי לְקָבֵל כַּחֲדָא
מִתְגַּלְגְּלָא רַחֲמַת אֲבָהָתְכוֹן׃ לֹא
אֶעֱשֶׂה חֲרוֹן אַפִּי לֹא אָשׁוּב לְשַׁחֵת
אֶפְרָיִם כִּי אֵל אָנֹכִי וְלֹא אִישׁ בְּקִרְבְּךָ
קָדוֹשׁ וְלֹא אָבוֹא בְּעִיר׃ לָא אַעֲבֵיד
תְּקוֹף רֻגְזִי וְלָא יְתוּב מֵימְרִי לְחַבָּלָא
בֵּית יִשְׂרָאֵל אֲרֵי אֱלָהָא אֲנָא וּמֵימְרִי
לְעָלְמָא קַיָּים וְלֵית עוֹבָדַי כְּעוֹבָ׳
בִּסְרָא דְדָיְרִין עַל אַרְעָא בֵּינֵיכוֹן גְּזֵירַת
דְּבֵינֵיכוֹן שְׁכִינְתִּי קַדִּישָׁא וְלָא

והיו חייך תלואים חס וחד ויהיו תלוים כת׳ ∴ נכמרו ג̇ נחומי רחמיה אל בניו אל אחיו ∴
פת בתו למך למך שתי פעמים אם הם שנים או אחד׳ אמ׳ אותו מין היה אחד המלמך למך׳ מיד פתפתו
ו עקיבה באזותו המין ∴ פת כי ממזרח שמש ועד מבואו גדול שמי׳ דרשו חכמ׳ שבזה הפסוק הזכרת
השם שלש פעמים ללמדך שצריך לכרוע ולענות אמן ביתגדל אחר שליח צבור בשעה שא׳ תגדלו תקדש

עד יד חס וסימנה כל ימי יחי שם שלשה אריב מתי יומם תעברנה ויהודה עד רד עם ל היורש אושיבך ישבו
אשר בשרתר ימנה בער״ס״ ״ וישר ג בתר ל״ אבימלך אל מלאך במוגרה״ ס״ ״ ויסר אל מלאך ויוכל בכה״

אחליה בקריא אחרי עוד ית
ירושלם: אחרי יהוה ילכו כאריה
ישאג כי הוא ישאג ויחרדו בנים
מים: בתר פלחנא דיוי יהכון
מימריה כאריא דמכלי אריהוא
יכלי ויתכנשון גלותא ממערבא:
יחרדו כצפור ממצרים וכיונה
מארץ אשור והושבתים על
בתיהם נאם יהוה: כעופא דאתי
בגלאי כין ייתון דגלו לאר דמצר
וכיונה דתיבא לגו שובכה כין
יתובון דאטלטלו לארעא דאתור
ואתיבנון בשלם לבתיהון ומימרי
יהי בסעדהון אמר יי:
סבבני בכחש אפרים ל חס
ובמרמה בית ישראל ויהודה
עד רד עם אל ועם קדשים נאמן: יו חס
אסגיו קדמי כדבין בית אפרים
ובכלין בית ישראל ודבית יהודה
הוו מתקפין בפלחני עד דגלא עמא
דיי אלהא מארעהון ואנון דהוו
פלחין קדמי בבית מקדשא ומתקנן

עמא קדישא בכין הוו קיימין:
אפרים רעה רוח ורדף קדים
כל היום כזב ושד ירבה וברית
עם אשור יכרתו ושמן למצרים
יובל: בית ישראל דמן לדרוח זרע
ועלעול חציד כל יומא כדבין ובזא
מסגן וקיים עם אתוראה אקימו
וקרבנא למצרים מובלין: וריב
ליהוה עם יהודה ולפקד על יעקב
כדרכיו כמעלליו ישיב לו: ודינא
קדם יי עם דבית יהודה ולאסערא על
יעקב כאורחתיה כעובדוהי תקנתא ב
יתיב ליה: בבטן עקב את אחיו
ובאונו שרה את אלהים: נביא
אימר להון הא יעקב אבוכון עד
לא אתיליד אמיר דיסגי מן אחוהי
ובתקפיה אתרדב עם מלאכא:
וישר אל מלאך ויכל בכה ויתחנן ג כה שין
לו בית אל ימצאנו ושם ידבר בתר ל״
עמנו: ואתרדב עם מלאכא ויכיל
בכא ובעא מניה בית אל אתגלי
עלוהי ותמן ימליל עמנא: ויהוה

א׳ ע מי בכו: אם המלאך או יעקב שנ׳ בהאבקו עמו הוי אומ׳ זה שאמ׳ שלחני כי עלה השחר הוא שבכה
מ׳ שאחזו יעקב שנ׳ כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל דרש ר׳ אחא נאמ׳ שלחני שהרי המלאך הגיע
רתו לומר שירה לפני הקב״ה מיד אמ׳ לו יעקב והלא משמרתך זו השעה אמ׳ לו הין ר׳ יהודה אומ׳ נאמ׳
רית עם אלהים ללמדך שיעקב נתחבר למלאך שנ׳ בהאבקו עמו והלא הוא בשר ודם לא תדע שיעקב

שרעם המלאך והריעו בשמונה עשר אלף כת של מלאכים שהיו עם יעקב בשעה שבירכו הקב״ה שנ׳ ויזרח
את ריח בגדיו׳ אשר ברכו יי׳. וכן בבטן עקב את אחיו זה יעקב שנ׳ וידו אחזת בעקב עשו. וכן ובאונו שרה

אלהי הצבאות יהוה זכרו׳ הוא
יי אלהי צבאות דאתגלי על
אברהם יצחק ויעקב וכמא
דאמיר על ידי משה יי דכרנה
לכל דר ודר׃ ואתה באלהיך תשוב
חסד ומשפט שמר וקוה אל
אלהיך תמיד׃ ואת בפלחנא דאלהך
תתקף חסדא ודינא טר וסבר
לפרקנא דאלהך תדירא׃ כנען
בידו מאזני מרמה לעשק אהב׃
לא תהון כתגרין דבידיהון מוזנון
דנכל למינס רחמין׃ ויאמר אפרים
אך עשרתי מצאתי און לי כל יגיעי
לא ימצאו לי עון אשר חטא׃ ואמלו
דבית אפרים ברם עתרנא אשכחנא
אונים לנא נביא אימר להון הא כל
עתריכון לא יתקיים לכון ביום
תשלמת חובין׃ ואנכי יהוה אלהיך
אשר הוצאתיך מארץ מצרים
עד אושיבך באהלים כימי מועד׃
ואנא יי אלהך דאפקתך מארעא דמצ
עוד אותיבנך במשכנין כיומי קדם׃

ודברתי על הנביאים ואנכי חזון
הרביתי וביד הנביאים אדמה׃
ומלילית עם נביא ואנא נבואן
אסגיתי וביד עבדי נביא שלחית׃
אם גלעד און אך שוא היו בגלגל
שורים זבחו גם מזבחותם כגלים
על תלמי שדי׃ אם בגלעד הוו
אנוסין ברם בבית גלגלא תורין
לטעון דבחו אף אגוריהון אסגיו
כיגרין על תחומי חקלן׃ ויברח
יעקב שדה ארם ויעבד ישראל
באשה ובאשה שמר׃ נביא אמר
להון הא יעקב אבוכון אזל לחקלי
ארם ופלח ישראל באתתא ובאתתא
נטר ענא׃ ובנביא העלה יהוה את
ישראל ממצרים ובנביא נשמר׃
ואף כד נחתו אבהתכון למצרים
נביא שלח יי ואסיק ית ישראל
ממצרים ועל ידי נביא אתנטר׃

דוישלח יעקב
בתרי עשר

חזון עבדיה כה אמר אדני יהוה

את אלהים שנ׳ כי שרית עם אלהים לפיכך נקרא שמו ישראל׳ ונאמ׳ עוד אושיבך מהו אושיבך אמ׳ חכמים
באוהלים השיבו׃ וכן ויעבד ישראל באשה ובאשה שמר׳ יעני זקנת מיד ראוה אל לבן גלם ילדים ל׳ שנן בלאה
ול׳ יועה בצאן שנ׳ ויעבד ישראל באשה ובאשה שמר׳ יעני שמר את הצאן מכיתות עד שהשומר בחנם שמו
עובד ולרועה שמו שומר׳ ובנביא העלה יי׳ את ישראל על מא קא פי שתורה וישלח מלאך זה משה נאמה אכמל

דים ג׳ וסימנ׳ והמלאכה היתה דים הלא יגנבו דים אם בצרים באו לך השחיתו׳ נדמיתה ל׳ מל׳
וקו וציר בגוים שלח ישיר׳ משוגע ומלכותו ׃ וכת׳ אם תגביה כנשר קנך יעני בלשך ולו דאחת מלכות אדום

לאדום שמועה שמענו מאת
יהוה וציר בגוים שלח קומו ונקומה ג
עליה למלחמה׃ נבואת עובדיה ב
כדנן אמר יי אלהים לאדום בסורא פת
שמעוא מן קדם יי ואזגד בעממיא וחד
שליח קומו ונתעתד עלה לקרבא׃ זמין
הנה קטן נתתיך בגוים בזוי אתה
מאד׃ הא חליש יהבתך בעממיא
בסיר את לחדא׃ זדון לבך השיאך
שכני בחגוי סלע מרום שבתו אמר
בלבו מי יורדני ארץ׃ רשע לבך
אטעיך דאת דמי לנשרא דשרי
בשני כיפא ברומא מותביה אמר
בלביה מן יחתינני לארעא׃ אם
תגביה כנשר ואם בין כוכבים שים
קנך משם אורידך נאם יהוה׃ אם
תרים כנשרא ואם בין כוכביא תשוי
מדורך מתמן במימרי אחתנך אמר
יי׃ אם גנבים באו לך אם שודדי
לילה איך נדמיתה הלוא יגנבו דים ל
אם בצרים באו לך הלוא ישאירו ג מל
עוללות׃ אם גנבין אתו עלך אם בזוזי

ליליא איכדין הויתא דמוך עד
דגנבין מסתהון אם חטופין כקטופין
אתו עלך הלא משארין לך עוללין׃
איך נחפשו עשו נבעו מצפוניו׃
איכדין אתבליש עשו אתגליין
מטמורוהי׃ עד הגבול שלחוך
כל אנשי בריתך השיאוך יכלו
ב לך אנשי שלמך לחמך ישימו
חד מזור תחתיך אין תבונה בו׃ מן
חס תחומא אגליוך כל אנש קימך
וחד מל אטעיוך יכילו לך אנש שלמך
דין חס אכלי פתורך שויאו תקלא תחותך
ויהי בנהר שלומך מל מדלית בך סכלתנו׃ הלא ביום ההוא
נאם יהוה והאבדתי חכמים מאדום
ותבונה מהר עשו׃ הלא בעדנא
ההוא אמר יי ואוביד חכימין מאדום
וכל גבר דביה סכלתנותא מכרכא
למשן דעשו׃ וחתו גבוריך תימן יכרת איש
ל מהר עשו מקטל׃ ויתברון גבריך
דרומא בדיל דישתיצי גברא דביה
צרלא מכרכא דעשו מקטול׃ מחמס
ל אחיך יעקב תכסך בושה ונכרת לעולם׃

וישמעאל ותקלטהם עלי ישראל פלא בד מן אנחנו אטהם וקת׳ למשיח שנ׳ משם אורידך נאם יי׳ וכת׳ וגלות החל
הזה ... אהל חוז ירושלם לאו כאן מנתקאלהם וקת׳ כראב בית שני ש׳ צרפת והילמדינה שאנדלס׳ ... ירו
נלו ש׳ ספרד והם יהודה ובנימין והם סכאן ירושלם והם זרע המלוכה ... מן ... משה הזמן מגבהם

כאחד וכאחד יב̇ פת̇ וסימנה̇ הן האדם שבטי ישראל וחלתי וחבי מבנן מהם ועשהאל מבני המלך הנבלים החלקים ונכרים למיניהו ודברי ימי השרים׃

מחטוף אחוך יעקב תחפינך בהתא
ותשתיצי לעלם׃ ביום עמדך
מנגד ביום שבות זרים חילו
ונכרים באו שעריו ועל ירושלם
ידו גורל גם אתה כאחד מהם׃ ביום
מקמך מקביל ביומא דגלו עממיא
נכסוהי ונכראין עלו לקרווהי ועל
ירושלם רמו עדבין אף את כחד
מנהון׃ ואל תרא ביום אחיך ביום
נכרו ואל תשמח לבני יהודה ביום
אבדם ואל תגדל פיך ביום צרה׃
וחזיתא ביומא דאחוך ביום תבריה
וחדיתא לבני יהודה ביום תברהון
ואסגיתא למללא רברבן בעדן
עקא׃ אל תבא בשער עמי ביום
אידם אל תרא גם אתה ברעתו ביום
אידו ואל תשלחנה בחילו ביום אידו׃
דעלתא בתרעי עמי ביום תברהון
וחזיתא אף את בבישתיה ביום תבריה
ואושטתא ידך בנכסוהי ביום
תבריה׃ ואל תעמד על הפרק להכרית
את פליטיו ואל תסגר שרידיו ביום

שעריו ק̇ יב̇ פת̇

צרה׃ ודקמתא על פרקא לשיצאה
ית מערקוהי ודמסרתא משיזבוהי
בעדן עקא׃ כי קרוב יום יהוה על כל
הגוים כאשר עשית יעשה לך גמלך
ישוב בראשך׃ ארי קריב יומא דעתיד
למיתי מן קדם יי על כל עממיא כמא
דעבדתא יתעביד לך גמלך יתתב
ברישך׃ כי כאשר שתיתם על הר
קדשי ישתו כל הגוים תמיד ושתו
ולעו והיו כלא היו׃ ארי כמא דחדיתון
על מחת טורא דקדשי כן ישתון כל
עממיא כס פורענותהון תדירא
וישתון ויסתלעמון ויהון כד לא הוו׃
ובהר ציון תהיה פליטה והיה קדש
וירשו בית יעקב את מורשיהם׃ ובטורא
דציון תהי שיזבא ויהון קדישין
ויחסנון דבית יעקב נכסי עממיא
דהוו מחסנין להון׃ והיה בית יעקב
אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש
ודלקו בהם ואכלום ולא יהיה שריד
לבית עשו כי יהוה דבר׃ ויהון דבית
יעקב תקיפין כאישתא ובית יוסף חסינין

וחס

מן יסתדעי אחקיקי משיח קבל למשיח יקום מן בר לא אין בהלך יעני ציון בהר מושיעים ועלו וקן [illegible] לאנדי נסב נפשה אבפרדי
אמלך ויקול הו למשיח יתכון פתן עלי ישראל ומחן בסבבה והיה הי יחבל משיח׃ דבר אחר אמרו חכמים
ומה חבלי משיח לא יחזקון ישראל את לבן זה לזה שנ׳ חזקו ידים רפות׃

מכרם ג' וסימנה ואם מימיך נשתה על מכרם בכסף צדיק ביום מכרם חד בתו' וחד בנבי' וחד בכתובים:
וקו' והיתה ליי' המלוכה יענו בארץ לוקחין אשיה ידום ודולה תתעלם הו ונלכה כדואם לכריקה לנעשם שנ'

כשלהביתא ובית עשו חלשין
כקשא וישלטון בהון ויקטלונון
ולא יהי שיזבא לבית עשו ארי
במימרא דיי גזיר כין: וירשו הנגב
את הר עשו והשפלה את פלשתים
וירשו את שדה אפרים ואת שדה
שמרון ובנימן את הגלעד: ויחסנון ט' מיוחד' וכל יהודה ויוסף מת
יתבי דרומא ית כרכא דעשו ויתבי
שפלתא ית ארע פלשתאי ויחסנון
ית קרוי אפרים וית קרוי שמרון ודבית
בנימין יחסנון ית יתבי ארע גלעד:
וגלת החל הזה לבני ישראל אשר
כנענים עד צרפת וגלת ירושלם אשר
בספרד ירשו את ערי הנגב: וגלות
עמא הדין דבני ישראל דבארע
כנענאה עד צרפת וגלות ירושלם
דבספמיא יחסנון ית קרוי ארע
דרומא: ועלו מושעים בהר ציון ל'
לשפט את הר עשו והיתה ליהוה
המלוכה: ויסקון משיזבין בטורא
דציון למדן ית כרכא דעשו ותתגלי
מלכותא דיי על כל יתבי ארעא:

והיה יי' למלך על כל הארץ ס'

רוישב יעקב

בתרי עשר

כה אמר יהוה על שלשה פשעי
ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו
על מכרם בכסף צדיק ואביון ג' חד בתו' וחד בנב' וחד בכתו'
בעבור נעלים: כדנן אמר יי על
תלתא חובי ישר' ועל ארבעה
לא אשבוק להון על דזבינו בכספא
זכאין וחשיכיא בדיל דיחסנון:
השאפים על עפר ארץ בראש
דלים ודרך ענוים יטו ואיש ואביו
ילכו אל הנערה למען חלל את שם
קדשי: דשיטין בעפרא דארעא
ריש מסכינא ודין חשיכיא מסטן
וגבר ואבוהי אזלין לות עולימתא
בדיל לאחלא ית שמא דקדשי: ועל
בגדים חבלים יטו אצל כל מזבח
ויין ענושים ישתו בית אלהיהם:
ועל לבושין דמשכון מסחרין בסטר
כל אגוריהון וחמר אנסא שתן בית
טעותהון: ואנכי השמדתי את
האמרי מפניהם אשר כגבה ארזים ב' ישע' כגבה

ואולך ד' מל' וסימנה קוממיות ארבעים ארבעים בכל ארץ כנען: פי' קא כה אמר יי' על שלשה פשעי ישראל ועל ארבעה
לא אשיבנו אבל הדרש אם אדם חטא והיו לו עונות מוחלין לו עון ראשון ושני ושלישי ומרביעי ואילך מחשבין עליו
שנ' ועל ארבעה לא אשיבנו ובצבור חטאו מוחלין להם שלשה ואמא איחיד מוחלין לו שני חטאים:

ימלט ח׳ וסימנה׳ ואבד מנוס מקל ותפש הקשת ב׳ בו מי גבריחיך בחמירו לא ימלט א׳ ונקי רשע את בעלו שקר
הסוס נחד׳ וימלטו מש חיתותם׃ זקן על מכרם בכסף צדיק יעניק מכירת יוסף שמכרוהו אחיו בעשרים כסף׃

גבהו וחסן הוא כאלונים ואשמיד
פריו ממעל ושרשיו מתחת׃ ואנא
שיציתי ית אמוראה מן קדמיהון
דכרום ארזין רומיה וחסין הוא
כבלוטין ושיציתי אביה מלעילא
ושרשוהי מלרע׃ ואנכי העליתי
אתכם מארץ מצרים ואולך אתכם
במדבר ארבעים שנה לרשת
את ארץ האמרי׃ ואנא אסיקית
יתכון מארעא דמצרים ודברית
יתכון במדברא ארבעין שנין
למירת ית ארעא דאמוראה׃
ואקים מבניכם לנביאים ומבחוריכם
לנזירים האף אין זאת בני ישראל
נאם יהוה׃ ואקימית מבניכון לנביין
ומעולימיכון למלפין האף לית דא
בני ישראל אמר יי׃ ותשקו את
הנזרים יין ועל הנביאים צויתם
לאמר לא תנבאו׃ ואטעיתון ית מלפיכון
בחמרא ועל נביא פקידתון למימר
לא תתנבון נבואה׃ הנה אנכי מעיק
תחתיכם כאשר תעיק העגלה

המלאה לה עמיר׃ הא אנא מיתי
עליכון עקא ומעיק לכון באתריכון
כמא דמפיקא עגלתא דטעינא לה
עמירא׃ ואבד מנוס מקל וחזק לא
יאמץ כחו וגבור לא ימלט נפשו׃
וייבד בית ערוקי מדקליל ודתקיף
לא יחסין חיליה וגברא לא ישיזיב
נפשיה׃ ותפש הקשת לא יעמד
וקל ברגליו לא ימלט ורכב הסוס לא
ימלט נפשו׃ ואחיד קשתא לא יקום
ודקליל ברגלוהי לא ישתיזב ורכיב
סוסיא לא ישיזיב נפשיה׃ ואמיץ
לבו בגבורים ערום ינוס ביום ההוא
נאם יהוה׃ ודתקיף ליביה בגבריא
ערטלאה דלא זין יערוק בעדנא
ההוא אמר יי׃ שמעו את
הדבר הזה אשר דבר יהוה עליכם
בני ישראל על כל המשפחה אשר
העליתי מארץ מצרים לאמר׃
קבילו ית פתגמא הדין דמליל יי
עליכון בני ישראל על כל זרעיתא
דאסיקית מארעא דמצרים למימר׃

ל׳ וחד וימלט

ללמדך שלקח כל אחד ואחד שני כספים בכדי דמות נעלים שנ׳ בעבור נעלים׃ ולא נמחל לבני יעקב לא עד שנהרגו
עשרה הרוגי מלכות ולפי כך תדע שהיו ראוי כבני יעקב בלא לפ׳ זה׳ ם ר׳ עקיבא ור׳ ישמעאל בן אלישע וחביריהם
אמ׳ חכמ׳ בשעה שנגזר עליהם הריגה אמ׳ להם ר׳ ישמעאל שבו לכם כאן עד שאעלה למרום וא׳ ע הזה הדבר מפני

הקב״ה אם לאו ואני משיבכם · מיד עלה לפני הקב״ה ושמע קול מאחורי הפרגוד קודם שידבר מפני שהוא כותב את
שם המפורש לפי כך הקבי״ל הקב״ה ואומר למלאכי השרת מה נכם שלא תודיעו את ר׳ ישמעאל אמרו לו מה שכבר

רק אתכם ידעתי מכל משפחות
האדמה על כן אפקד עליכם את כל ג דסמ׳
עונתיכם: לחוד בכון אתרעיתי מכל
זרעית ארעא על כין אסער עליכון
ית כל חוביכון: הילכו שנים יחדו כל
בלתי אם נועדו: היהכון תרין כחדא קר
אלהין אם אזדמנו: הישאג אריה חס במ׳ ג
ביער וטרף אין לו היתן כפיר קולו מל׳ בירג
ממענתו בלתי אם לכד: הינהום
אריא בחורשא וציד לית ליה הירים
בר אריון קליה ממרבעותיה אלהין
אם אחד: התפול צפור על פח
הארץ ומוקש אין לה היעלה פח
מן האדמה ולכוד לא ילכוד: התפול
צפרא בקולא על ארעא וצייד
לית לה הישור קולא מן ארעא
ומיחד לא ייחוד: אם יתקע שופר
בעיר ועם לא יחרדו אם תהיה ג זק׳
רעה בעיר ויהוה לא עשה: אם
יתקע שופרא בקרתא בלא
זמניה ועמא דבה לא יזועון אם
תהי בישתא בקרתא ומן קדם יי

לא אתעבידת: כי לא יעשה אדני
יהוה דבר כי אם גלה סודו אל
עבדיו הנביאים: ארי לא כשרין
פתגמין דמתעבדין מן קדם יי אלהים
אלהין גלי רזיה לעבדוהי נביאיא:
אריה שאג מי לא יירא אדני יהוה
דבר מי לא ינבא: אריא נהים מן
לא ידחל יי אלהים מליל מן לא
יקביל נבואתא:

דויהי מקץ
במלכים

ויקץ שלמה והנה חלום ויבוא
ירושלם ויעמד לפני ארון ברית כולה חס במ׳ ה מל׳
יהוה ויעל עלות ויעש שלמים
ויעש משתה לכל עבדיו: ואתער
שלמה והא חלמא ואתא לירושלם
וקם קדם ארון קימא דיי ואסיק
עלון ונכיס נכסת קודשין ועבד
משתיא לכל עבדוהי:
אז תבאנה שתים נשים
זנות אל המלך ותעמדנה לפניו:
בכין אתאה תרתין נשין פונדקן

היה· מיד ירד ואמר לחביריו ואמ׳ להם לבשו תכריכיכם ודעו שעליכם גזר עליכם · מיד ישבו עד שבאו אותו
הגמון הרשע ואמ׳ להם רצונכם שתקבלו את הדבר אשר אני דובר אליכם · מיד אמ׳ להם ר׳ עקיבה מה שעשה
הקב״ה כבר עשוי״

201

בבית ו׳ רפי וסימנ׳ — בבית אחד יאכל כי לא ישבתי בבית וחבירין הני מניעי בית אם יותר עשרה אני והאשה
קו׳ וייקץ שלמה והנה חלום אמרו חכמ׳ זה חלום שלנבואה מן גמלה חמשה דברים שהן אחד מששים הזאת
בנבואה

למרין קדם מלכא וקמא קדמוהי:
יז דסמ׳ ותאמר האשה האחת בי אדני
ז׳ אני והאשה הזאת ישבת בבית
רפי אחד ואלד עמה בבית: ואמרת
אתתא חדא בבעו רבוני אנא
ואתתא הדא יתבן בביתא חדא
יח בסי׳ וילידית עמה בביתא: ויהי ביום
מלכ׳ בטע׳ השלישי ללדתי ותלד גם האשה
הזאת ואנחנו יחדו אין זר אתנו בבית
זולתי שתים אנחנו בבית: והוה
ביומא תליתאה למילדי וילידת
אף אתתא הדא ואנחנא כחדא לית
נכרי עמנא בביתא אלהין תרתין
אנחנא בביתא: וימת בן האשה
הזאת לילה אשר שכבה עליו: ומית
בר אתתא הדא בליליא דשכיבת
עלוהי: ותקם בתוך הלילה ותקח
כ את בני מאצלי ואמתך ישנה
ותשכיבהו בחיקה ואת בנה המת
השכיבה בחיקי: וקמת בליליא
ונסיבת ית ברי מלותי ואמתך
דמלכא ואשכבתיה לותה וית בר ה

מיתא אשכיבת לותי: ואקום בבקר
כא להיניק את בני והנה מת ואתבונן
ומל׳ אליו בבקר והנה לא היה בני אשר
ילדתי: וקמית בצפרא לאונקא
ית ברי והא מית ואסתכלית ביה
בצפרא והא לא הוה ברי דילידית:
ותאמר האשה האחרת לא כי בני
החי ובנך המת וזאת אמרת
כב לא כי בנך המת ובני החי ותדברנה
לפני המלך: ואמרת אתתא לא כין
בריחיא וברך מיתא ודא אמרא
לא כין ברך מיתא וברי חיא ומלילן
קדם מלכא: ויאמר המלך זאת
אמרת זה בני החי ובנך המת וזאת
אמרת לא כי בנך המת ובני החי:
ואמר מלכא דא אמרא דין ברי
חיא וברך מיתא ודא אמרא לא
כין ברך מיתא וברי חיא:
ויאמר המלך קחו לי
כד חרב ויבאו החרב לפני המלך:
ואמר מלכא איתו לי חרבא
ואיתיאו חרבא לקדם מלכא:

ישנה ב׳ וסימנה ואמתך ישנה אני ישנה ולבי ער — קטרת בבמות הוא מזבח ומקטר אמ׳ חכמ׳ חס ושלום
שלא עשה שלמה כך אלא מפני שנשא נשים נכריות מן המלגשים והיו מזבחות ומקטרות לע״ז כמנהגן ולא מיחה בהן

5

ויאמר המלך גזרו את הילד החי
לשנים ותנו את החצי לאחת ואת
החצי לאחת: ואמר מלכא פסוקו
ית רביא חיא לתרין והבו פלגיה
לחדא ופלגיה לחדא: ותאמר האשה
אשר בנה החי אל המלך כי נכמרו
רחמיה על בנה ותאמר בי אדני
תנו לה את הילוד החי והמת אל
תמיתהו וזאת אמרת גם לי גם לך
לא יהיה גזרו: ואמרת איתתא דברה
חיא למלכא ארי אתגוללו רחמהא
על ברה ואמרת בבעו רבוני הבו
לה ית רביא חיא ומקטל לא
תקטלוניה ודא אמרא אף דילי
אף דילך לא יהי פסוקו: ויען המלך
ויאמר תנו לה את הילוד החי והמת
לא תמיתהו היא אמו: ואתיב
מלכא ואמר הבו לה ית רביא
חיא ומקטל לא תקטלוניה היא
אמיה: וישמעו כל ישראל את
המשפט אשר שפט המלך
וייראו מפני המלך כי ראו כי חכמת
אלהים בקרבו לעשות משפט:
ושמעו כל ישראל ית דינא דדן
מלכא ודחילו מן קדם מלכא ארי
חזו ארי חכמתא מן קדם יי במעוהי
למעבד דינא: ויהי המלך
שלמה מלך על כל ישראל: והוה
מלכא שלמה מלכא על כל ישראל:

דויגש
ביחזקאל

ויהי דבר יהוה אלי לאמר: והוה
פתגם נבואה מן קדם יי עמי למימר:
ואתה בן אדם קח לך עץ אחד
וכתב עליו ליהודה ולבני ישראל
חבריו ולקח עץ אחד וכתב עליו
ליוסף עץ אפרים וכל בית ישראל
חבריו: ואת בר אדם סב לך לוחא
חד וכתוב עלוהי שבטא דיהודה
ובני ישראל אחיהון וסב לוחא חד
וכתוב עלוהי שבטא דיוסף דהוא
שבטא דאפרים וכל בית ישראל
אחיהון: וקרב אתם אחד אל אחד
לך לעץ אחד והיו לאחדים בידך:

נאמ׳ ביחזקאל בן אדם הודע את ירושלם את תועבתיה ׃ ונאמ׳ בן אדם עמוד על רגליך ואדבר אתך ׃ כלן יחזקאל

קריב יתהון חד לות חד לך
ללוחא חד ויהון לחד בידך׃
וכאשר יאמרו אליך בני עמך
לאמר הלוא תגיד לנו מה אלה לך׃
וכד יימרון לך בני עמך למימר
הלא תחוי לנא מא אלין לך׃ דבר
אלהם כה אמר אדני יהוה הנה
אני לקח את עץ יוסף אשר ביד
אפרים ושבטי ישראל חבריו
ונתתי אתם עליו את עץ יהודה
ועשיתם לעץ אחד והיו אחד
בידי׃ אתנבי להון כדנן אמר יי
אלהים הא אנא מקריב ית שבטא
דיוסף דהוא שבטא דאפרים
ושבטי ישראל אחיהון ואחבר
יתהון עלוהי ית שבטא דיהודה
ואעבידנון לעמא חד ויהון חד
קדמי׃ והיו העצים אשר תכתב
עליהם בידך לעיניהם׃ ויהון
לוחיא דתכתוב עליהון בידך
לעיניהון׃ ודבר אלהם כה אמר
אדני יהוה הנה אני לקח את בני

חבריו
ק
ל
כ׳ת
כן
נב
עשיתים

ה
וחד
ולקח
נפשות

ישראל מבין הגוים אשר הלכו
שם וקבצתי אותם מסביב והבאתי
אותם אל אדמתם׃ ואתנבי להון
כדנן אמר יי אלהים הא אנא מקריב
ית בני ישראל מביני עממיא דאתגליו
לתמן ואכנש יתהון מסחור סחור
ואעיל יתהון לארעהון׃ ועשיתי אתם
לגוי אחד בארץ בהרי ישראל ומלך
אחד יהיה לכלם למלך ולא יהיה עוד
לשני גוים ולא יחצו עוד לשתי
ממלכות עוד׃ ואעביד יתהון לעמא
חד בארעא בטור קודשא דישראל
ומלכא חד יהי לכלהון למהוי מלכא
ולא יהון עוד לתרין עממין ולא
יתפלגון עוד לתרתין מלכון עוד׃
ולא יטמאו עוד בגלוליהם ובשקוציהם
ובכל פשעיהם והושעתי אותם
מכל מושבתיהם אשר חטאו בהם
וטהרתי אותם והיו לי לעם ואני
אהיה להם לאלהים׃ ולא יסתאבון
עוד בטעותהון ובשקוציהון ובכל
מרדיהון ואפרוק יתהון מכל

יהיו ל̇
ק מלין
כ׳ת
הי
בסוק
תיבה
יקר
וו

נער הר׳ שבטא בעיניהם פ׳ נמצבה אנה קד הון יקים שמלאך פקאלה שנה אתה בן אדם ותעלם מן יחזקאל ה׳
בן ירמיה אמ׳ חכמ׳ כל הנביאים מתנבאים בביאת הגו׳ ובחזירת המלכות לישר׳ וגמעהם ודואב לענחיר

מותבניהון דחבו בהון ואדכי
יתהון ויהון קדמי לעם ואנא אהוי
להון לאלה: ועבדי דוד מלך
עליהם ורועה אחד יהיה לכלם
ובמשפטי ילכו וחקתי ישמרו
ועשו אותם: ועבדי דוד מלכא
עליהון ופרנס חד יהי לכלהון ובדיני
יהכון וקימי יטרון ויעבדון יתהון:
וישבו על הארץ אשר נתתי
לעבדי ליעקב אשר ישבו בה
אבותיכם וישבו עליה המה
ובניהם ובני בניהם עד עולם
ודוד עבדי נשיא להם לעולם:
ויתבון על ארעא דיהבית לעבדי
ליעקב דיתיבו בה אבהתכון
ויתבון עלה אנון ובניהון ובני
בניהון עד עלמא ודוד עבדי
רבא להון לעלם: וכרתי להם
ברית שלום ברית עולם יהיה
אותם ונתתים והרביתי אותם
ונתתי את מקדשי בתוכם לעולם:
ואגזר להון קים שלם קים עלם

יהי עמהון ואברכינון ואסגי יתהון
ואתין ית מקדשי ביניהון לעלם:
והיה משכני עליהם והייתי להם
לאלהים והמה יהיו לי לעם: ואשרי
שכינתי ביניהון ואהוי להון לאלה
ואנון יהון קדמי לעם: וידעו הגוים
כי אני יהוה מקדש את ישראל
בהיות מקדשי בתוכם לעולם:
וידעון עממיא ארי אנא יי מקדיש
ית ישראל במהוי מקדשי ביניהון
לעלם:

ויחי יעקב
במלכים

ויקרבו ימי דוד למות ויצו את
שלמה בנו לאמר: וקריבו יומי
דוד לממת ופקיד ית שלמה
בריה למימר: אנכי הלך בדרך
כל הארץ וחזקת והיית לאיש:
אנא אזיל באורח כל ארעא
ותתקף ותהי לגבר דחיל חטאין:
ושמרת את משמרת יהוה אלהיך
ללכת בדרכיו לשמר חקתיו

ומצותיו ומשפטיו ועדותיו
ככתוב בתורת משה למען
תשכיל את כל אשר תעשה
ואת כל אשר תפנה שם: ותטר
ית מטרת מימרא דיי אלהך
למהך באורחן דתקנן קדמוהי
למטר קימוהי פקודוהי ודינוהי
וסהדותיה כמא דכתיב באוריתא
דמשה בדיל דתצלח ית כל
דתעביד ולכל אתר דתתפני
לתמן: למען יקים יהוה את
דברו אשר דבר עלי לאמר: אם
ישמרו בניך את דרכם ללכת
לפני באמת בכל לבבם ובכל
נפשם לאמר לא יכרת לך איש
מעל כסא ישראל: בדיל דיקיים
ית פתגמיה דמליל עלי למימר
אם יטרון בנך ית אורחהון למהך
קדמי בקשוט בכל לבהון ובכל
נפשהון למימר לא יפסוק לך
גבר מעל כרסי מלכותא דישראל:
וגם אתה ידעת את אשר עשה

לי יואב בן צרויה אשר עשה
לשני שרי צבאות ישראל לאבנר
בן נר ולעמשא בן יתר ויהרגם
וישם דמי מלחמה בשלם ויתן
דמי מלחמה בחגרתו אשר במתניו
ובנעלו אשר ברגליו: ואף את ידעת
ית דעבד לי יואב בר צרויה דעבד
לתרין רבני חילותא דישראל לאבנר
בר נר ולעמשא בר יתר דקטילנון
בערימותיה ודמי דמתחשיב דמהון
עלוהי כדם תבירי קרבא ויתיב להון
בכמנת שלמא ואשד דמהון
באספניקי דבחרציה וחש בסנדליתא
דבר גלוהי: ועשית כחכמתך ולא
תורד שיבתו בשלם שאול: ותעביד
כחכמתך ולא תחית סיבתיה בשלמא
לשאול: ולבני ברזלי הגלעדי
תעשה חסד והיו באכלי שלחנך
כי כן קרבו אלי בברחי מפני אבשלום
אחיך: ולבני ברזלי גלעדאה תעביד
טיבו ויהון באכלי פתורך ארי אכין
סופיקו צרכי במערקי מן קדם

מלכתו ג חס וסימנה ותנשא מלכתו ותכן מלכתו בשנת מלכתו לירמיה סם לך איש מעל כסא ישראל וכן עם
יואב בן צרויה ועם שמעי בן גרא אמי יואב בן צרויה הו בן אחותו שלדויד והי צרויה ויחב איצא מגבורים

אבשלום אחיך והנה עמך שמעי
בן גרא בן הימיני מבחרים והוא
קללני קללה נמרצת ביום לכתי
מחנים והוא ירד לקראתי הירדן
ואשבע לו ביהוה לאמר אם אמיתך
בחרב: והא עמך שמעי בר גרא
בר שבט בנימין מעלמת והוא
לטני לטין מרירן ביומא דאזלית
למחנים והוא נחת לקדמותי לירדנא
וקיימית ליה במימרא דיי למימר
דלא אקטלנך בחרבא: ועתה אל
תנקהו כי איש חכם אתה וידעת
את אשר תעשה לו והורדת את
שיבתו בדם שאול: וכען לא
תזכיניה ארי גבר חכים את ותדע
ית דתעביד ליה ותחית ית סיבתיה
בקטלא לשאול: וישכב דוד עם
אבתיו ויקבר בעיר דוד: ושכיב
דוד עם אבהתוהי ואתקבר בקרתא
דדויד: והימים אשר מלך
דוד על ישראל ארבעים שנה
...ך שבע שנים ובירושלם

מלך שלשים ושלש שנים: ויומא
דמלך דויד על ישראל ארבעין שנין
בחברון מלך שבע שנין ובירושלם
מלך תלתין ותלת שנין: ושלמה
ישב על כסא דוד אביו ותכן מלכתו
מאד: ושלמה יתיב על כרסי
מלכותא דדויד אבוהי ואתקנת
מלכותיה לחדא:

דואלה שמות
ביחזקאל

ויהי דבר יהוה אלי לאמר: והוה
פתגם נבואה מן קדם יי עמי
למימר: בן אדם הודע את
ירושלם את תועבתיה: בר
אדם אוכח ית יתבי ירושלם
וחוי להון ית תועיבתהון: ואמרת
כה אמר אדני יהוה לירושלם
מכורתיך ומלדתיך מארץ
הכנעני אביך האמרי ואמך
חתית: ותימר כדנן אמר יי אלהים
לית ירושלם תולדותכון ויולדותכון
מארע כנענאי תמן אתגליתי

ויוד לאנה קתל אבנר בן נר ועמשא בן יתר ענ גיר ואגב שרע בגיר רבא דויד ואמי צחירא נן אנה גו הדם לאנה
קתל אבנר בן נר ברם עשא אחיו שדי קלפה ועשל קל ברגלין מאחר הצבאים וברח יואב אל המזבח כרי
שהיה ממונו ליורשיו לאן הרוגי מלכות ממונם למלך והרוגי בית דין ממונם ליורשיהם

ובמים ג רפי וסימנ׳ רבים זרעו רבים דרך לא רחצת למשעי ׃ סס ׃ הולדת ג וסימנ׳ יום הלדת את פרעה
ומולדותיך ותשלכי ׃ סס ׃ קל אביך האמורי ואמך חתית אביך האמורי ישיר בו ישראל אברהם עם לשמא תרבא

על אברהם אבוכון בין בתריא
והודעתיה דאתון נחתין למצר
ובדרע מרמם אנא פריק יתכון
ובזכות אבהתכון אנא מתריך
מן קדמיכון ית אמוראי ומשיצי
ית חתאי ומולדותיך ביום ל מל
הולדת אתך לא כרת שרך ל מל
ובמים לא רחצת למשעי והמלח ג
לא המלחת והחתל לא חתלת:
ואף כד נחתו אבהתכון למצרים
תותבין בארע לא דילהון משעבדין
ומענן הות כנשתא דישראל דמיא
לולדא דרטיש על אפי ברא דלא
אתפסיק שוריה ובמיא לא אשתטיף
לאתנקדא ובמלח לא אתמליח
ובאסרין לא אתאסר: לא חסה
עליך עין לעשות לך אחת מאלה
לחמלה עליך ותשלכי אל פני ל ל
השדה בגעל נפשך ביום הלדת ל ב
אתך: לא חסת עליכון עינא דפרעה חס וחד מל
למעבד לכון טבא חדא לאנחא
לכון משעבודכון דיחמא עליכון

וגזר עליכון גזירת גמירא למרמי
דכוריכון בנהרא לאבדא יתכון
בעדן דהויתון במצרים: ואעבר
עליך ואראך מתבוססת בדמיך
ואמר לך בדמיך חיי ואמר לך
בדמיך חיי: ועל דכרן קים אבהתכון
קדמי ואתגליתי למפרקכון ארי גלי
קדמי ארי אתון מענן בשעבודכון
ואמרית לכון בדמא דמהלתא
אחוס עליכון ואמרית לכון בדם
פסחא אפרוק יתכון: רבבה כצמח ל וחד
השדה נתתיך ותרבי ותגדלי ותבאי ורבבה
בעדי עדיים שדים נכנו ושערך ב חד
צמח ואת ערם ועריה: רבות כצמחי חס וחד מל
חקלא יהבתכון וסגיתון ותקיפתון
והויתון לזרעין ולשבטין ובעובדי
אבהתכון תקנא עדן פרקן כנישתכון
מטא ארי אתון משעבדין ומענן:
ואעבר עליך ואראך והנה עתך עת
דדים ואפרש כנפי עליך ואכסה
ערותך ואשבע לך ואבוא בברית ג דפי
אתך נאם אדני יהוה ותהיי לי:

פי׳ כותא כלו׳ אמוריין ואמך חתית יש ירבה של רבקה אמינו למית תלבה בין בני חת מעימתי אמינו וקו לא כרת
שרך יעני לם יקטע לה אפלל וקת אולדיהי וכה׳ך המלח לא המלחת לאנהם ימלחו אלמולוד חתי יתקוא ויקלוה
והחתל לא חתלת יעני לם תקמט בקמאט וכנ׳ך מתל לאן פרעה הרשע עם יעתני בישראל וקת מא הם גוים

בדורי ל׳ הדרי ל׳ הדרי ל׳ באשרי ל׳ הגדרי ל׳ האיעברי ל׳ הבכרי ל׳ בשורי ל׳ סי׳ בלתעדבם לגר
חגגה וטרח אולא רחים פ׳ אנל חתי אן אלה רחמהם ואגאתהם ש׳ ואעבר עליך ואראך מתבוססת בדמיך

ואתגליתי על משה באסנא ארי
גלי קדמי ארי מטא זמן פרקנכון
ואגינית במימרי עליכון ואעדיתי
חוביכון וקיימית במימרי למפרק
יתכון כמא דקיימית לאברהם
אמר יי אלהים למהויכון עם משמש
קדמי: וארחצך במים ואשטף
דמיך מעליך ואסכך בשמן:
ופרקית יתכון משעבוד מצראי
ואעדיתי תקוף מרותא מנכון
ודבריתי יתכון בחירותא: ואלבשך
רקמה ואנעלך תחש ואחבשך
בשש ואכסך משי: ואלבישך
רקמה ואנעלך תחש ואחבשך
בשש ואכסך משי ואלבישית
יתכון לבושי צירין מחמרת
סנאיכון ויהבית מסן דיקר
ברגליכון וקדישית מנכון כהנא
למהוי משמשין קדמי במצנפן
דבוץ וית כהנא רבא בלבושי
צבענין: ואעדך עדי ואתנה
צמידים על ידיך ורביד על

גרונך: ותקינית יתכון בתקון
פתגמי אוריתא כתבין על תרין
לוחי אבניא ויהיבין על ידי משה
ובקר ושת שמי רבא קדישית
יתכון: ואתן נזם על אפך ועגילים
על אזניך ועטרת תפארת
בראשך: ויהבית ארון קימי
ביניכון וענן יקרי מטל עליכון
ומלאך שליח מן קדמי מדבר
ברישכון: ותעדי זהב וכסף
ומלבושך שש ומשי ורקמה
סלת ודבש ושמן אכלתי ותיפי
במאד מאד ותצלחי למלוכה:
ויהבית משכני ביניכון מתקן
בדהב ובכסף ויריעת בוץ וצבע
וציורין ומנא דטב כסולת וכדבש
וכמשח אוכלית יתכון ועתרתון
ותקפתון לחדא לחדא ואצלחתון
ושלטתון בכל מלכותא: ויצא
לך שם בגוים ביפיך כי כליל הוא
בהדרי אשר שמתי עליך נאם
אדני יהוה: ונפק ליך שום בנשתא

אמ׳ חכמ׳ בשעה שהושלכו בני ישראל ליאור אמר הקב״ה למלאך הממונה על המים והלט אותם למדבר והיו
פרים ורבים במדבר ואוכלין ושותין ומה הן אוכלין ושותין אמ׳ ל׳ מנא זימן להן הקב״ה שני סלעים אחד
שנשמן ואחד שלדבש שנ׳ ויניקהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור וכו׳ ואראך מתבוססת בדמיך שני
דמים הללו זה דם פסח ודם מילה

וקוץ ג׳ וסימנה׳ וקוץ ודרדר וקוץ מכאיב וקוץ הולך בתר שום ברנש׳ ד׳ העשירי בעשירי עשירי כולה מל
במד׳ חס וסימנה׳ בשנה העשירית בעשירי לדירמיה לשבעיהן העשרי בשנה העשירית בא אלי הפליט׳ השאטים מל׳ לא מפיק

דישראל ביני עממיא בשפיך
ארי גמיר הוא יקרי רשותי עלך
אמר יי אלהים:

דוארא
ביחזקאל

ולא יהיה עוד לבית ישראל סלון
ממאיר וקוץ מכאיב מכל סביבתם | ג בתר
השאטים אותם וידעו כי אני | ל׳
אדני יהוה: ולא יהי עוד לבית | אד צת׳
ישראל מלך מבאיש ושלטון מעיק | וחד בנב׳
מכל סחרניהון דבזזין יתהון וידעון | וחד בכת׳
ארי אנא יי אלהים: כה
אמר אדני יהוה בקבצי את בית
ישראל מן העמים אשר נפצו | כל
בם ונקדשתי בם לעיני הגוים | קד
וישבו על אדמתם אשר נתתי | חס
לעבדי ליעקב: כדנן אמר יי אלהים | ״
כד אכניש ית בית ישראל מבין
עממיא די אתבדרו בהון ואתקדש
בהון לעיני עממיא ויתבון על
ארעהון דיהבית לעבדי ליעקב:
וישבו עליה לבטח ובנו בתים

ונטעו כרמים וישבו לבטח | אף
בעשותי שפטים בכל השאטים | אותם מל
מסביבותם וידעו כי אני יהוה | לא
אלהיהם: ויתבון עלה לרחצן ויבנון | מפיק אף
בתין ויצבון כרמין ויתבון לרחצן
כד אעביד פורענות דינין בכל
דבזזין יתהון מסחרניהון וידעון
ארי אנא יי אלההון:
בשנה העשירית בעשרי בשנים | ד
עשר לחדש היה דבר יהוה אלי | חס
לאמר: בשתא עסיריתא בעסיראה | בנ״
בתריסר ירחא הוה פתגם נבואה
מן קד׳ יי עמי למימר: בן אדם שים
פניך על פרעה מלך מצרים והנבא
עליו ועל מצרים כלה: בר אדם קביל
נבואה על פרעה מלכא דמצרים
ואתנבי עלוהי ועל מצראי כלהון:
דבר ואמרת כה אמר אדני יהוה
הנני עליך פרעה מלך מצרים
התנים הגדול הרבץ בתוך יאריו
אשר אמר לי יארי ואני עשיתני:
אתנבי ותימר כדנן אמר יי אלהים

קו׳ סלון ממאיר וקוץ מכאיב׳ יק״ל ד׳ ישמעאל דאך אשאר ד׳ אומות העולם שמציקין לישראל לאומרים מת״ר
בקוצים וסלונים׳ פירשם אלה אמה׳ יכלם מן גמיע אומות ויחידם בימות המלך המשיח ולא יהיו להם עוד
ולא ישאלו ולא יצטרפו לעבודה אלא בה׳ ולעולם ואמשרפה ויצירן אנביא כמ׳ קאל ונבאו בניכם ובנותיכם

האנא שלח רגזי עלך פרעה מלך
מצרים התנים הגדול הרבץ בתוך
יאריו אשר אמר לי יארי ואני
עשיתני: אתנבי ותימר כדנן
אמר יי אלהים האנא שלח רגזי
עלך פרעה מלכא דמצרים דאת
דמי לתנינא רבא דשרי בגו נהרותא
דאמר דילי מלכותא ואנא כבשיתה:
ונתתי חחיים בלחייך והדבקתי
דגת יאריך בקשקשתיך והעליתיך
מתוך יאריך ואת כל דגת יאריך
בקשקשתיך תדבק: ואתין שירין
בלסתך ואקטיל שלטוני תקפך
עם גברך ואבטלנך ממלכותך וית
כל שלטוני תקפך עם גברך
יתקטלון: ונטשתיך המדברה
אותך ואת כל דגת יאריך על פני
השדה תפול לא תאסף ולא תקבץ
לחית הארץ ולעוף השמים נתתיך
לאכלה: וארמ[illegible]רא יתך
וית כל שלטוני תקפך על אפי ברא
ותרמי נבילתך לא תתכניש ולא תתקבר

לחית ארעא ולעוף [illegible] שמיא מסרתך
לאשתיצאה: וידעו [illegible] יושבי מצרים
כי אני יהוה יען היותם משענת קנה
לבית ישראל: וידעון כל יתבי מצר
ארי אנא יי חלף דהוו סמך קניא רעיעא
לבית ישראל: בתפשם בך בכפך תרוץ
ובקעת להם כל כתף ובהשענם עליך
תשבר והעמדת להם כל מתנים:
באתכנשותהון כך ביד מלך תקיף
תתמסר ויתבר בית רחצנהון ובאסתמ
כותהון עלך תתבר ולא תהי להון לבית
סמכן: לכן כה אמר אדני יהוה
הנני מביא עליך חרב והכרתי ממך
אדם ובהמה: בכין כדנן אמר יי אלהים
האנא מיתי עלך דקטלין בחרבא
ואשיצי מנך אנשא ובעירא: והיתה
ארץ מצרים לשממה וחרבה וידעו
כי אני יהוה יען אמר יאר לי ואני
עשיתי: ותהי ארעא דמצרים לצדו
וחרבא וידעון ארי אנא יי חלף
דאמר מלכותא דילי ואנא כבשיתי:
לכן הנני אליך ואל יאריך ונתתי את

וקל ראשך עליך ככרמל יען אשר בהם ישראל והיבלי סיחון ועוג אר׳ סכנו פיהא בני ראובן וגד וחצי שבט
מנשה והי אולמא אפתפתיון מן עבלאדי והי איתא כיאר עבלאדי פסמוהא ראש וכאנו כתירין עמאשיך כמתל
מא קל ובהר המקום מקום מקנה · וקאודלת ראשך כארגמן · יעני פי ארץ שומרון עבבר אלי כאנת לבני אפרים:

בארצות כל נביאים וכתובים מל וכל אורי׳ חס בר מן ד מל ... ולא תשב ד וס׳ ... אשה תארש והיה כערער ...

ארץ מצרים לחרבות חרב שממה
ממגדל סונה ועד גבול כוש: בכין
הא אנא שלח רגזי עלך ועל מלכותך
ואתין ית ארעא דמצרים לחורבן צדו
ואשתממו ממגדל סונה ועד תחום
כוש: לא תעבר בה רגל אדם ורגל
בהמה לא תעבר בה ולא תשב ארבעים
שנה: לא תעבר בה רגל אנשא ורגל
בעירא לא תעבר בה ולא תתיתב
ארבעין שנין: ונתתי את ארץ מצרים
שממה בתוך ארצות נשמות ועריה
בתוך ערים מחרבות תהיין שממה
ארבעים שנה והפצתי את מצרים
בגוים וזריתים בארצות: ואתין ית
ארעא דמצרים לצדו בגו מדינן
צדיין וקרווהא בגו קרוין דהואה חרבן
יהוין לצדו ארבעין שנין ואגלי ית
מצראי לבינו עממיא ואבדרינון
במדינתא: כי כה אמר אדני
יהוה מקץ ארבעים שנה אקבץ
את מצרים מן העמים אשר נפצו
שמה: ארי כדנן אמר יי אלהים מסוף

ארבעין שנין אכניש ית מצראי
מבינו עממיא דאתבדרו לתמן: ושבתי
את שבות מצרים והשבתי אתם ארץ
פתרוס על ארץ מכורתם והיו שם
ממלכה שפלה: ואתיב ית גלות מצראי
ואתיב יתהון לארע פתרוס על ארע
תותבותהון ויהון תמן מלכו חלשא:
מן הממלכות תהיה שפלה ולא תתנשא
עוד על הגוים והמעטתים לבלתי רדות
בגוים: מן מלכותא תהי חלשא ולא
תתרבב עוד על עממיא ואזעירנון
בדיל דלא יפלחון בעממיא: ולא יהיה
עוד לבית ישראל למבטח מזכיר עון
בפנותם אחריהם וידעו כי אני אדני
יהוה: ולא יהון עוד לבית ישראל
לאתרחצא עליהון לאדכרא חובין
באתפניותהון בתריהון וידעון ארי
אנא יי אלהים: ויהי בעשרים
ושבע שנה בראשון באחד לחדש
היה דבר יהוה אלי לאמר: והוה בעסרין
ושבע שנין בקדמאה בחד לירחא
הוה פתגם נבואה מן קדם יי עמי למימר:

לא תעבר בה רגל אדם
ושאר קרי מגורתם
מחרבות
חכובות
זנובות
ונתיבות

וקו זאת קומתך ... וקאפי צלותה ... צדיק ...
... יכון שדיך ... כותלות ... נביא ...
... זאת קומתך ... עקיבה ...

בזה ל' איה ל' ודה ל' השה ל' צבורה ל' הבה ל' טובה ל' עצה ל' תלה ל' צלה ל' כונה לית כותה׃

בן אדם נבוכדראצר מלך בבל
העביר את חילו עבדה גדולה
אל צר כל ראש מקרח וכל כתף
מרוטה ושכר לא היה לו ולחילו
מצר על העבדה אשר עבד עליה׃
בר אדם נבוכדנאצר מלכא דבבל
אפלח ית משריתיה פלחן רב על
צור כל שער ריש נתר וכל כתף
אתמריט ואגר לא הוה ליה ולמשריתיה
מצר על פלחנא דאפלח עלה׃
לכן כה אמר אדני
יהוה הנני נתן לנבוכדראצר מלך
בבל את ארץ מצרים ונשא המנה
ושלל שללה ובזז בזה והיתה
שכר לחילו׃ בכין כדנן אמר יי
אלהים הא אנא יהיב לנבוכדנאצר
מלכא דבבל ית ארעא דמצרים
ויש(ב)י את רגושתה ויבוז ביזה
ויעדי עדאה ותהי אגר למשריתיה׃
פעלתו אשר עבד בה נתתי לו את
ארץ מצרים אשר עשו לי נאם
אדני יהוה׃ אגריה דאפלח בה

כל נביא וכתוב מל

חס

יהבית ליה ית ארעא דמצרים
דחבו קדמי לאתפרעא מנהון אמר
יי אלהים׃ ביום ההוא
אצמיח קרן לבית ישראל ולך אתן
פתחון פה בתוכם וידעו כי אני יהוה׃
בעדנא ההוא אקים פרקן לבית ישראל
ולך אתין מפתח פומא בנבואה
ביניהון וידעון ארי אנא יי׃

כי אני הכבדתי

ישעיה

משא מצרים הנה יהוה רכב על
עב קל ובא מצרים ונעו אלילי מצרים
מפניו ולבב מצרים ימס בקרבו׃ מטל
כס דלוט לאשקאה ית מצראי הא יי
מתגלי בענן יקריה לאתפרעא
ממצרים ויתברון טעות מצראי מן
קדמוהי ולבא דמצראי יתמסי במעוהי
וסכסכתי מצרים במצרים ונלחמו
איש באחיו ואיש ברעהו עיר בעיר
ממלכה בממלכה׃ ואגרי מצראי
במצראי ויגיחון קרב גבר באחוהי
וגבר בחבריה קרוי בקרוי מלכו במלכו׃

דסמ

וסכסכתי ל' התעללתי ל' יקשתי ל' מדעתי ל' ידעתי ל' יריתי ל' וקשתי ל' וסכרתי ל' פולה לית כותה׃ סס׃
משא מצרים אמרו חכמ' זו נבואה בכעס׃ וקו הנה יי רכב על עב קל יען בזיון מלכע' חלול עקאב בכס׃

ונהר ד' וסימנהון מעדן יחרב ויבש וחבי בני אזלו מים מני ים ... מים ב' חד ר"פ פיסון וחד סוף פ' פיס

ונבקה רוח מצרים בקרבו ועצתו
אבלע ודרשו אל האלילים ואל
האטים ואל האבות ואל הידענים: ותתמסי
רוחא דמצראי במעיהון וחשמיהון
אסלעים ויתבעון מן טעון ומן חרשין
ומן בידין ומן זכורוי: וסכרתי את מצרים
ביד אדנים קשה ומלך עז ימשל
בם נאם האדון יהוה צבאות: ואמסר
ית מצראי ביד רבון קשי ומלך
תקיף ישלוט בהון אמר רבון עלמא
יי צבאות: ונשתו מים מהים ונהר
יחרב ויבש: ויצדון מיא מימא ונהרין
יחרובו ויבשו: והאזניחו נהרות דללו
וחרבו יארי מצור קנה וסוף קמלו:
ויצדון נהרותא יבשון ויחרבון
נהריהון עמיקיא קניא וגומא לא יסקון:
ערות על יאר על פי יאר וכל מזרע יאר
ייבש נדף ואיננו: ייבש רוביה דנהרא
ויהי כביפיה וכל בית מזרענה יהון
ייבש יחרוב ולא יהי: ואנו הדיגים
ואבלו כל משליכי ביאור חכה ופרשי
מכמרת על פני מים אמללו: ויצדון

צידי נונייא ויתאבלון כל דהוו רמן
בנהרא חכתא ופרסי מצדן על אפי
מיא יצדון: ובשו עבדי פשתים שריקות
וארגים חורי: ויבהתון פלחי כתנא
דסרקין ומחן מנה מצדן: והיו
שתתיה מדכאים כל עשי שכר אגמי
נפש: ויהי אתר בית שתי מיא כבישין
אתר דהוו עבדין סכרא וכנשין מיא
גבר לנפשיה: אך אוילים שרי צען
חכמי יעצי פרעה עצה נבערה איך
תאמרו אל פרעה בן חכמים אני בן
מלכי קדם: ברם אטפשו רברבי טאניס
חכימיא דמלכוהי לפרעה מילך דטעו
איכדין תימרון לפרעה בני חכימין
אנחנא ואת בר מלכין דמלקדמין:
איים אפוא חכמיך ויגידו נא לך וידעו
מה יעץ יהוה צבאות על מצרים: אן
אנון חכימך ויחוון כען לך וידעון מא
מלך יי צבאות על מצרים: נואלו שרי
צען נשאו שרי נף התעו את מצרים
פנת שבטיה: אטפשו רברבי טאניס
טעו אנש ממפיס אטעיאו ית מצרים

וקו וסכסכתי מצרים במצרים ... מן מקדמוהון לשמיה מהרה
ילה: וקו ביום ההוא יהיו חמש ערים בתוך ארץ מצרים ... ישראל ... בשריע

ופחד ב׳ וסימנ׳ ביום ההוא יהיה מצרים כנשים וחרד ופחד. ורחב לבבך ... יצעקו ג׳ וסימנ׳

רבני פלכהא: יהוה מסך בקרבה
רוח עועים והתעו את מצרים בכל
מעשהו כהתעות שכור בקיאו:
יי רמא ביניהון רוח דטעו ואטעיו
ית מצראי בכל עובדיהון כמא דטעי
רוא ומדשדש בתוביה: ולא יהיה
למצרים מעשה אשר יעשה ראש
וזנב כפה ואגמון: ולא יהי למצראי
מלכא דימלוך ריש והגמון שלטון
ואטרון: ביום ההוא יהיה
מצרים כנשים וחרד ופחד מפני
תנופת יד יהוה צבאות אשר הוא
מניף עליו: בעדנא ההוא יהון
מצראי חלשין כנשיא ויזועון ויתברון
מן קדם ארמות גבורתא דיי צבאות
דהוא מרים עליהון: והיתה אדמת
יהודה למצרים לחגא כל אשר
יזכיר אתה אליו יפחד מפני עצת
יהוה צבאות אשר הוא יועץ עליו:
ותהי ארעא דבית יהודה למצראי
לדחלא כל [illegible] יזוע מן
קדם מלכ [illegible] הוא מליך

עליהון: ביום ההוא יהיו
חמש ערים בארץ מצרים מדברות
שפת כנען ונשבעות ליהוה צבאות
עיר ההרס יאמר לאחת: בעדנא ההוא
יהוין חמיש קרוין בארעא דמצרים
ממללן ממלל כנענאה ומקיימן
בשמא דיי צבאות קרתא בית שמש
דעתידא למחרב יתאמר היא חדא
מנהון: ביום ההוא יהיה
מזבח ליהוה בתוך ארץ מצרים
ומצבה אצל גבולה ליהוה: בעדנא
ההוא יהי מדבחא מתקן קדם יי בגו
ארעא דמצרים וקמתא בספר
תחומה קדם יי: והיה לאות ולעד ליהוה
צבאות בארץ מצרים כי יצעקו
אל יהוה מפני לחצים וישלח להם
מושיע ורב והצילם: ויהי לאת
ולסהיד קדם יי צבאות בארעא דמצרים
ארי יצלון [illegible] מן קדם דחקיהון
ויש[illegible] ויישיזבינון:
ונודע יהוה למצרים וידעו מצרים
את יהוה ביום ההוא ועבדו זבח ומנחה

בשלוש נקוד

עליהון

ב׳

ואבן משכית

כת׳

כי יצעקו אל יי מפני לחצים שם יצעקון ובעת צרתם ... ואתוחיד ... ונשבעות ב׳ ... צב׳
נק׳ ביום ההוא יהיה ישראל שלישיה למצרים ולאשור ברכה בקרב הארץ ...
... יצלח ... יי צבאות

עד יי ה' וסימנ' ושבת עד יי ונגף יי ביצר לך שובה ישר' נחפשה דרכינו ס"ס ברכו ל' וסימנ' ויגש יעקב אל יצחק

ונדרו נדר ליהוה ושלמו: ותתגלי
גבורתא דיי לאוטבא למצראי
וידעון מצראי למדחל מן קדם יי
בעדנא ההוא ויפלחון נכסת קודשין
ויקרבון קורבנין וידרון נדרין קדם יי וישלמון:
ונגף יהוה את מצרים נגף ורפוא
ושבו עד יהוה ונעתר להם ורפאם:
וימחי יי ית מצראי מחא ויסינון
ויתובון דיי ויקביל צלותהון ויסי
יתהון: ביום ההוא תהיה
מסלה ממצרים אשורה ובא אשור
במצרים ומצרים באשור ועבדו
מצרים את אשור: בעדנא ההוא
תהי אורח כבישא ממצרים לאתור
ויגיחון אתוראי במצראי ומצראי
באתוראי ויפלחון מצראי ית אתוראי:
ביום ההוא יהיה ישראל
שלישיה למצרים ולאשור ברכה
בקרב הארץ: בעדנא ההוא יהי ישראל
תליתי למצראי ולאתוראי ברכא
בגו ארעא: אשר ברכו יהוה
צבאות לאמר ברוך עמי מצרים

ומעשה ידי אשור ונחלתי ישראל:
דברכיה יי צבאות למימר בריך
עמי דאפיקית ממצרים דעל דחבו
קדמי אגליתי יתהון לאתור וכד הדרו
דתבו מתקרן עמי ואחסנתי ישראל:

דויהי בשלח

בשופטים

ויכנע אלהים ביום ההוא את יבין
מלך כנען לפני בני ישראל: ותבר יי
ביומא ההוא ית יבין מלכא דכנען
קדם בני ישר': ותלך יד בני ישראל
הלוך וקשה על יבין מלך כנען עד
אשר הכריתו את יבין מלך כנען:
ואזלת יד בני ישראל אזלא ותקפא
על יבין מלכא דכנען עד דשיציאו
ית יבין מלכא דכנען:
ותשר דבורה וברק בן אבינעם
ביום ההוא לאמר:
בפרע פרעות בישראל
בהתנדב עם ברכו יהוה:
שמעו מלכים האזינו רזנים
אנכי ליהוה אנכי אשירה

פרעות ל' פרעות ל' נעות ל' מלתעות ל' במגבעות ל' ומגבעות ל' בהתעורר ל' בון לית כותה ס"ס
קד' בפרוע פרעות בישרא' ...ן סיסרא הרשע חכם על' ישרא' אזלא ירבו שעורהם ומן יבשפון לוסהם ויכונו
מנהזמין ול... גזה מה תעדן על' אתורה פלמא צפרן בה סבחו אלה תנ...מי קד' בהתנדב עם ברכו יי

וברק ג׳ וסימנה ותשר דבורה וברק ורין וברק ממרתו יהלך׃ ס׳ שביך ל׳ מריך ל׳ תליך ל׳

אזמר ליהוה אלהי ישראל׃
יהוה בצאתך משעיר בצעדך
משדה אדום ארץ רעשה
גם שמים נטפו גם
עבים נטפו מים׃ הרים נזלו מפני
יהוה זה סיני מפני
יהוה אלהי ישראל׃ בימי שמגר בן ענת
בימי יעל חדלו ארחות
והלכי נתיבות ילכו ארחות עקלקלות׃
חדלו פרזון בישראל חדלו
עד שקמתי דבורה שקמתי
אם בישראל׃ יבחר
אלהים חדשים אז לחם שערים
מגן אם יראה ורמח בארבעים
אלף בישראל׃ לבי לחוקקי
ישראל המתנדבים בעם
ברכו יהוה׃ רכבי אתנות
צחרות ישבי על מדין והלכי
על דרך שיחו׃ מקול מחצצים
בין מש[illegible] צדקות
יהוה צדקות פרזונו בישראל
אז ירדו לשערים עם יהוה׃

עורי עורי דבורה עורי עורי דברי
שיר קום ברק ושבה שביך
בן אבינעם׃ אז ירד שריד
לאדירים עם יהוה ירד לי
בגבורים׃ מני אפרים שרשם
בעמלק אחריך בנימין
בעממיך מני מכיר ירדו מחקקים
ומזבולן משכים בשבט
ספר׃ ושרי ביששכר עם דברה
ויששכר כן ברק בעמק שלח
ברגליו בפלגות ראובן גדלים
חקקי לב׃ למה ישבת בין
המשפתים לשמע שרקות עדרים
לפלגות ראובן גדולים חקרי
לב׃ גלעד בעבר הירדן שכן ודן
למה יגור אניות אשר
ישב לחוף ימים ועל מפרציו ישכון׃
זבולן עם חרף נפשו למות
ונפתלי על מרומי שדה׃ באו מלכים
נלחמו אז נלחמו מלכי כנען
בתענך על מי מגדו בצע כסף לא
לקחו׃ מן שמים נלחמו הכוכבים

עריך ל׳ פריך ל׳ בכיבך ל׳ אמעך ל׳ הליכך ל׳ ס׳ שלח ג׳ וסימנ׳ כי שלח ברשת בעמק שלח ונירגנים
וקן לבי לחוקקי ישראל המתנדבים בעם יענ׳ היו מתקבצין ששה בטלית אחת והוגין בתורה בשעה שצר להם
סיסרא לא היו פוסקין מדרשות׃ תנא ר׳ ענן מה הת׳ רכבי אתונות צחורות הו׳ יענ׳ [illegible] של תלמידי חכמ׳ שמהלכין

ממסלותם נלחמו עם סיסרא:
נחל קישון גרפם נחל
קדומים נחל קישון תדרכי
נפשי עז: אז הלמו עקבי
סוס מדהרות דהרות אביריו:
אורו מרוז אמר מלאך
יהוה ארו ארור ישביה כי לא
באו לעזרת יהוה לעזרת
יהוה בגבורים: תברך מנשים
יעל אשת חבר הקני מנשים
באהל תברך: מים שאל חלב
נתנה בספל אדירים הקריבה
חמאה: ידה ליתד תשלחנה וימינה
להלמות עמלים והלמה
סיסרא מחקה ראשו ומחצה
וחלפה רקתו: בין רגליה
כרע נפל שכב: בין רגליה כרע
נפל באשר כרע שם
נפל שדוד: בעד החלון נשקפה
ותיבב אם סיסרא בעד האשנב
מדוע בשש רכבו לבוא מדוע
אחרו פעמי מרכבותיו: חכמות
שרותיה תענינה אף היא
תשיב אמריה לה: הלא
ימצאו יחלקו שלל רחם
רחמתים לראש גבר שלל
צבעים לסיסרא שלל צבעים
רקמה צבע רקמתים לצוארי
שלל: כן יאבדו כל אויביך יהוה
ואהביו כצאת השמש בגברתו
ותשקט הארץ ארבעים שנה:

ושבחת דבורה וברק בר
אבינועם בעדנא ההוא למימר: כד
מרדו בית ישראל באוריתא אתו עליהון
עממיא וטרדונון מקרויהון וכד תבו
למעבד אוריתא אתגברו אינון על בעלי
דבביהון תריכונון מעל תחום ארעא
דישראל בכין על פורענות תבר סיסרא
ומשריתיה ועל נסא ופורקנא דאתעביד
לישראל דתבו חכימיא למתב בבתי
כנישתא בריש גלי ולאלפא ית עמא
פתגמי אוריתא בכין בריכו ואודו קדם יי:
שמעו מלכיא אציתו שלטוניא הא
דבורה בנבואה קדם יי אנא משבחא

שיתן לו בעל תורה · שמש יחתם דברי תורה · וקו' ושרי בישׂשכר · יעלמנא אן דבורה מבני יששכר ·· וקו'
בין המשפתים · יעני משפטי התורה והחכמה לאנהם יודעין חשבון תקופות ומזלות שלכי היא חכמת פם וצינתם ··

ומוריא ומברכא קדם אלהא דישראל:
אוריתך דיהבת להון לישראל כד
עברין עלה שלטין בהון עממיא
וכד תיבין לה מתגברין אנון על
בעלי דבביהון יי ביום אתגליותך
למתנה מסעיר בהופעות יקרך על
תחומי אדום ארעא זעת אף שמיא
מבוא אף ענניא נגדו מטרא: טוריא
זעו מן קדם יי סיני אתרגיף סליק
תנניה כתננא דאתונא מן קדם דאתגלי
עלוהי יי אלהא דישראל: כד חבו ביומי
שמגר בר ענת ביומי יעל פסקו עדי
אורחן דהוו מהלכין בשבילא תבו
למהוי אזלין באורחן מגנבן: חרובא
קרוי פצחיא דהואה יתבין בארעא
דישראל צדיאה ואטלטלו דידיהון
עד דאשתלחית אנא דבורה אשתלחית
לאתנבאה בגו בית ישראל כד אתרעין
בית ישראל למפלח לטעותא חדתן
דמקריב אתעבידא דל׳׳ אתעסקו
בהון אבהתהון אתו עליהון עממיא
וטרדונון מקרויהון וכד דתבו למעבד

אוריתא לא יכילו להון דכד אתא
עליהון סנאה ועמיה אחרי תריסין
ורמחין בארבעין אלפין רישי משרין
לא יכילו להגחא קרבא בישראל:
אמרה דבורה בנבואה אנא שליחא
לשבחא לספרי ישראל דכד הות עקתא
ההיא לא פסקו מלמדרש באוריתא
הכדין יאי להון דיתבין בבתי כנישתא
בריש גלי ומלפין ית עמא פתגמי
אוריתא ומברכין ומודן קדם יי: דהון
מבטלין עסקיהון רכיבין על אתנן
דחשיכן במיני צורין ומהלכין בכל
תחום ארעא דישראל ומתבחרין ומת׳
על דינא יהון אזלין באורחתהון ומשתעין
על גבורן דאתעבידא להון: מאתר
דהוו אנסין להון ונסבין מא דבידיהון
בית מתובת מוכסין ומכונת לסטין על
גובין בית שקיא דמיא תמן יהון על
זכותא דיי [illegible] תיה דיתיב בקרוי
פצחיא באו [illegible] בכין נחתו מכרכי
תקפא למח [illegible] י פצחיא עמיה דיי:
שבחו [illegible] י דבורה שבחי ואודאי

ומתחרין נ״א ברבים

וקו' באו מלכים נלחמו · יעני אן פי וקת סיסרא אקבל עליהם באמלוך בני ר שקא שן ביצע כסף לא לקחו ·· וקו' מן שמים
נלחמו הכוכבים ממסלותם · יעני אן כוכב קות אחרארה פחמת אדרוע אלי עליהם פאחרקתהם · תם אקבלו אלי
נחל קישון ליגסלו פיה פיבס · פלמא דכלו אמא סחבהם חתי אוצלהם אלי ים סוף ·· וקו' נחל קישון גרפם ...

נחל קישון ללמדך שהוא קשה: ונאמ' נחל קדומים זה ים סוף על מה פי' תרגום נחלא דקישון תברינון נחלא
דאתעבידו ביה נסין לישראל מלקדמין: וקן אז הלמו עקבי סוס יענו אהתבגת את עלף טביל ואנכלעת מן ערכין

מליל תושבחא קום ברק ושבי שבך
בר אבינעם: בכין נחית חד ממשריתא
דישראל ותבר תקוף גברי עממיא
הא לא מגבורא הות דא אלהין שתבר
קדם עמיה תקוף גברי סנאיהון: מדבית
אפרים קם יהושע בר נון קדמותא
אגיח קרבא בדבית עמלק בתרוהי
קם מלכא שאול מדבית בנימין
קטיל ית דבית עמלק ואגיח קרבא
בשאר עממיא מדבית מכיר נחתו
מרשמין בקרבא ומשיבט זבולון
כתבין בקלמוס דספר: ורברבי
יששכר משתמעין למלי דבורה
ושאר שבטא דיששכר משמשין
קדם ברק משלחין בקריי מישרא
לכל אתר דצריך לתמן בתשלחתיה
בזרעית ראובן סגיאין נכלי לבא:
למא תבתון מתחין ית קרבא למתב
בין תחומיא למשמע בשורא למדע
אודא משרי כנחא לאתהוי עמה הכדין
בשר לבני לאתערי דבית ראובן הלא
ידעתון דקרבנוהי גלין מחשבת לבא:

דבית גלעד בעברא דירדנא שרו
ודבית דן בזו עברו ירדנא שויאו
נכסיהון בספינא דבית אשר על
ספר ימא מא שרו קרוי עממיא
דפגרו תבו ובנו ויתיבו בהון: דבית
זבולון לקביל עממיא דגדיפו חסדו
נפשהון לקטלא אנון ודבית נפתלי
ישבחונון כל יתבי ארעא: אתו
מלכיא אגיחו קרבא בכין אגיחו
מלכי כנען בתענך הוו שרן ומטן
על מי מגדו ממון דכסף לא קבילו:
מן שמיא אתגח עמהון קרבא
מאתר דנפקין כוכביא מכבשי דבריהון
תמן אתגח קרבא עם סיסרא: נחלא
דקישון תברינון נחלא דאתעבידו
ביה נסין וגבורן לישראל מלקדמין
הוא נחלא קישון תמן רושישת נפשי
קטילי גבריהון בתקוף: בכין אשתלפא
טפרי סוסותהון פנוכא דהוה מפנן
קדם רתכי גבריהי לוטו מרוז אמר
נביא דיי לוטו ותברו יתבהא ארי
לא אתו לסעדן עמיה דיי לסעדין

ואמסיר שנ' מדהרות דהרות אבידיו: וקן אורו מרוז קיל אנה נגם אמרין למה לם ינחם אומות העו' וקן כי לא באו
לעזרת יי' אמ' ר' עקיבה וכי הקב"ה צריך עזרה לבשר ודם · אלא ללמדך שכל העוזר אחד מישראל כאו עזר את השכינה
נאמ' יעל אשת חבר הקיני אמ' חכמ' שהיתה חשובה וצדקת והיא מן גמלה' שלשה שברחו מן העבירה:

יעופף ב׳ וסימנ׳ — ועוף יעופף ובשתים יעופף׳ ס׳ וינועו ב׳ וסימנ׳ — וירא העם וינעו וינועו אמות הספים

עמיה דיי כד אגיח קרבא בגבריא:
תתברך מברכת נשיא
טבתא יעל אתת חבר שלמאה
כחדא מנשיא דמשמשין בבתי
מדרשין תתברך: מיא שאיל יתה
חלבא אשקיאת יתיה למדע אסאית
רעיונוהי עלוהי בפיילי גבריא
קרבת לקדמוהי שמן דגבנין:
ידה לספתא אושיטת וימינה
לארזפתא למתבר רשיעין ואנוסין
מחתיה לסיסרא תברת רישיה פעת
מוחיה אעברת בצדעיה: בין רגלהא
כרע נפל שכיב בין רגלהא כרע נפל
בארע דכרע תמן נפל בזיזא
סיסרא: מן חרכא אסתכיאת ומדיקא
אמיה דסיסרא מביני אעיתא אמרא
מדין אוחרא רתכוהי דבדי למיתי
מדין אתעכבו רהוטיא דהוו מיתן
לי אגרת נצחנין וחכימת פרסתותא
ענין לה אף היא כחכמתה מתיבא ג
למימר לה: הלא מד משכחין מפלגין ב
בזתא יהבין גבר וביתיה לכל חד וחד

בזא סגי קדם סיסרא בזת צורי
צבענין על צוריה נכסי עתירא
ומני חמורא קדם גברוהי דבזו:
כסיסרא כין יבדון כל סנאי עמך
יי ורחמוהי יהון עתידין לאזהרא
כזיהור יקריה על חד תלת מאה
ארבעין ותלתא כמפק שמשא
בגבורתיה ושדוכת ארעא דיש׳
ארבעין שנין:

דוישמע יתרו

בישעיה

בשנת מות המלך עזיהו ואראה
את יהוה ישב על כסא רם ונשא ה׳ בסף ישעיה
ושוליו מלאים את ההיכל: בשתא
דאתנגע בה מלכא עוזיה אמר נביא
חזיתי ית יקרא דיי שרי על כרסי
רם ומנטל בשמי מרומא ומזיו יקריה
אתמלי היכלא: שרפים עמדים ממעל
לו שש כנפים שש כנפים לאחד בשתים
יכסה פניו ובשתים יכסה רגליו ובשתים
יעופף: שמשין קדישין ברומא קדמוהי
שתה גפין שתה גפין לחד בתרין מכסי

קו׳ בשנת מות המלך עזיהו לפי שהמצורע נקרא מת ולמה ניצטרע אלא להודיעך שנכנס אל המקדש להקטיר
אמ׳ ר׳ ישעיה בשעה שנכנס עזיהו להקטיר עמדו עליו שמונים אלף מפרחי כהונה אמרו לו עזיהו מה אתה
מבקש לעשות אמ׳ להם אני מבקש להקטיר לפני הקב״ה אמרו לו הכהנים אתה עזיהו לא ראוי כתיב

מלכות לא וכתר כהונה זה לא תדע שהעבודה לאהרן ולבנין שהם מקטירים למלך מלכי המלכים·

אפוהי דילא חזי ובתרין מכסי
גויתיה דילא מתחזי ובתרין משמשין:
וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש
קדוש יהוה צבאות מלא כל הארץ
כבודו: ומקבלין דין מדין ואמרין
קדיש בשמי מרומא בית שכינתיה
קדיש על ארעא עובד גבורתיה קדיש
לעלם עלמיא יי צבאות מליא כל
ארעא זיו יקריה: וינעו אמות הספים
מקול הקורא והבית ימלא עשן:
וזעו אלות ספי היכלא מקל מללא
ובית מקדשא אתמלי אמטתא: ואמר
אוי לי כי נדמיתי כי איש טמא שפתים
אנכי ובתוך עם טמא שפתים אנכי
יושב כי את המלך יהוה צבאות ראו
עיני: ואמרית ווי לי ארי חבית ארי
גבר חייב לאוכחא אנא ובגו עמא
דמגעל בחובין אנא יתיב ארי ית יקר
שכינת מלך עלמיא יי צבאות חזאה
עיני: ויעף אלי אחד מן השרפים ובידו
רצפה במלקחים לקח מעל המזבח:
ואשתדי לותי חד מן שמשיא ובפומיה

ממלל דקביל מן קדם דשכינתיה
על כרסי יקרא בשמי מרומא עיל מן
מדבחא: ויגע על פי ויאמר הנה נגע זה
על שפתיך וסר עונך וחטאתך תכפר:
וסדר בפומי ואמר הא שויתי פתגמי
נבואתי בפומך ויעדון חובך וחטאך
יתכפרון: ואשמע את קול יהוה אמר
את מי אשלח ומי ילך לנו ואמר הנני
שלחני: ושמעית ית קל מימרא דיי
דאמר ית מן אשלח לאתנבאה ומן
יזיל לאלפא ואמרית הא אנא שלח יתי:
ויאמר לך ואמרת לעם הזה שמעו
שמוע ואל תבינו וראו ראו ואל תדעו:
ואמר איזיל ותימר לעמא הדין דשמעין
משמע ולא מסתכלין וחזן מחזא ולא
ידעין: השמן לב העם הזה ואזניו הכבד
ועיניו השע פן יראה בעיניו ובאזניו ישמע
ולבבו יבין ושב ורפא לו: טפיש לביה
דעמא הדין ואדנוהי יקר ועינוהי טמטים
דלמא יחזון בעיניהון ובאדניהון ישמעון
ובלבהון יסתכלון ויתובון וישתביק להון:
ואמר עד מתי יהוה ויאמר עד אשר

יהגע בכל טמא שפתים ב׳ בו אם יגע טמא נפש

השע ב׳ וסימנו ועינו השע ממני ואבליגה ... מיד העיז מצחו וזמו לכהנים טוב למלך שישמע לפני
מלך מיד שמעו קנאי ההיכל דברין שבעזיהו ונתפוצצו מפני שהעיז מצחו לפני יוצרו לפי כך נלקה במצחו וזרחה
בו צרעת ... מה קשה לחכם אין כל מן ארעא לכהונה ... שנאמר ... מספר

אם שאו ערים מאין יושב ובתים
מאין אדם והאדמה תשאה שממה׃
ואמרית עד אמתי יי ואמר עד דיהון
קרויא מבלי יתיב ובתיא מבלי אנשא
וארעא תחרוב ותצדי׃ ורחק יהוה את
האדם ורבה העזובה בקרב הארץ׃
ויראחיק יי ית בני אנשא ותסגי צדיותא
בגו ארעא׃ ועוד בה עשיריה
ושבה והיתה לבער כאלה וכאלון
אשר בשלכת מצבת בם זרע קדש
מצבתה׃ וישתארון בה חד מן עסרא
ויתובון ויהון לצרבא כבטמא וכבלוטא
דבמתר טרפיהון דמן ליבשין ועד
כען אנון רטיבין לקיימא מנהון זרעא
כין גלותא דישראל יתכנשון ויתובון
לארעהון ארי זרעא דקודשא נצבתהון׃

כי ילד ילד לנו בן נתן לנו
ותהי המשרה על שכמו ויקרא שמו
פלא יועץ אל גבור אביעד שר שלום׃
אמר נביא לבית דוד ארי רביא אתיליד
לנא בר אתיהיב לנא וקביל אוריתא
עלוהי למטרה ואתקרי שמיה מן קדם
מפליא עיצא אלהא גברא קיים עלמא
משיחא דשלמא יסגי עלנא ביומוהי׃
למרבה המשרה ולשלום אין קץ
על כסא דוד ועל ממלכתו להכין
אתה ולסעדה במשפט ובצדקה
מעתה ועד עולם קנאת יהוה צבאות
תעשה זאת׃ סגי רבו לעבדי אוריתא
ולנטרי שלמא לית סוף על כרסי
דוד ועל מלכותיה לאתקנא יתה
ולמבנה בדינא ובזכותא מכען ועד
עלמא במימרא דיי צבאות תתעביד
דא׃

ד ואלה המשפטים

בירמיה

הדבר אשר היה אל ירמיהו מאת יהוה
אחרי כרת המלך צדקיהו ברית את
כל העם אשר בירושלם לקרא להם
דרור׃ פתגם נבואה דהוה עם ירמיה
מן קדם יי בתר דגזר מלכא צדקיה קים
עם כל עמא דבירושלם למקרי להון
חירו׃ לשלחא גבר ית עבדיה וגבר
ית אמתיה בר ישראל ובת ישראל בג

לשלח איש את
עבדו ואיש את
שפחתו העברי
והעבריה חפשים
לבלתי עבד בם ביהודי
אחיהו איש׃ לשלחא

השריה ורבה העזובה בקרב הארץ היא על האדם ורבה משטמה והעבריה ל וחד העבריה · אחיהו ו
חכם למה הזכיר בירמיה דין עבד עברי ואמה עבריה וקד התקדם דכרה פי אתורה לאן ישראל פי וקתה בכרלן
דין עבד עברי ואמה עבריה פתמיה אלך תעאנה לזמהם אבואקהם ואנפצו תואעדהם בזעקאב עליהאן ובנאב

וישלחו ל̇ וישלחו ל̇ תשלחו ל̇ וישלחום ל̇ וישלח ל̇ והמשלח ל̇ כולה לית כותה שלחו ל̇ וסימנה הערים

חורין בדיל דלא יפלחון בהון גבר
באחוהי יהודאה: וישמעו כל השרים
וכל העם אשר באו בברית לשלח
איש את עבדו ואיש את שפחתו
חפשים לבלתי עבד בם עוד וישמעו
וישלחו: ושמעו כל רברביא וכל
עמא דעלו בקימא לשלחא גבר
ית עבדיה וגבר ית אמתיה בני חורין
בדיל דלא יפלחון בהון וקבילו
ושלחו: וישובו אחרי כן וישיבו את
העבדים ואת השפחות אשר שלחו
חפשים ויכבישום לעבדים ולשפחות:
ותבו בתר כן ואתיבו ית עבדיא
וית אמהתא דפטרו בני חורין
וכבשונין לעבדין ולאמהן:

ויהי דבר יהוה אל ירמיהו
מאת יהוה לאמר: והוה פתגם
נבואה מן קש עם ירמיה מן קש
למימר: כה אמר יהוה אלהי ישראל
אנכי כרתי ברית את אבותיכם
ביום הוצאי אותם מארץ מצרים
מבית עבדים לאמר: כדנן אמר יי

אלהא דישראל אנא גזרית קים
עם אבהתכון ביומא דאפיקית
יתהון מארעא דמצ' מבית עבדותא
למימר: מקץ שבע שנים תשלחו
איש את אחיו העברי אשר ימכר
לך ועבדך שש שנים ושלחתו
חפשי מעמך ולא שמעו אבותיכם
אלי ולא הטו את אזנם: מסוף שבע
שנין תשלחון גבר ית אחוהי בר
ישראל דיזדבן לך ויפלחך שית שנין
ותפטרניה בר חורין מעמך ולא
קבילו אבהתכון למימרי ולא
ארכינו ית אדנהון: ותשבו אתם
היום ותעשו את הישר בעיני לקרא
דרור איש לרעהו ותכרתו ברית
לפני בבית אשר נקרא שמי עליו:
ותבתון אתון יומא דין ועבדתון
ית דכשר קדמי למקרי חירו גבר
לחבריה וגזרתון קים קדמי בביתא
דאתקרי שמי עלוהי: ותשבו ותחללו
את שמי ותשבו איש את עבדו ואיש
את שפחתו אשר שלחתם חפשים

ואת העיר שלחו חפשים ויכבשום שלם ס̇ ועבדך ב̇ כי ימכר לך מקץ שבע שנים ס̇ ובבראב ירושלם
על ידי נבוכד נצר שנ׳ הנני מצוה נאם יי והביאותים אל העיר הזאת ונלחמו עליה ולכדוה ושרפוה באש ואת ערי יהודה
אתן שממה מאין יושב. על אשר לא הקימו את דברי הברית שהיא התורה. ועל אשר לא שלחו איש את עבדו ושפחתו

לנפשם ותכבשו אתם להיות לכם
לעבדים ולשפחות׃ ותבתון ואחלתון
ית שמי ואתבתון גבר ית עבדיה
וגבר ית אמתיה דפטרתון בני חורין
לנפשהון וכבשתון יתהון למהוי לכון
לעבדין ולאמהן׃ לכן כה
אמר יהוה אתם לא שמעתם אלי
לקרא דרור איש לאחיו ואיש לרעהו
הנני קרא לכם דרור נאם יהוה אל
החרב אל הדבר ואל הרעב ונתתי
אתכם לזועה לכל ממלכות הארץ׃
בכין כדנן אמר יי אתון לא קבלתון
למימרי למקרי חירו גבר לאחוהי
וגבר לחבריה הא אנא מכלי לכון
חירו אמר יי מן חרבא מן מותא
ומן כפנא ואתין יתכון לזיע לכל
מלכות ארעא׃ ונתתי את האנשים
העברים את בריתי אשר לא הקימו
את דברי הברית אשר כרתו לפני
העגל אשר כרתו לשנים ויעברו
בין בתריו׃ ואתין ית גבריא דעברו
על קימי דלא קימו ית פתגמי

קימא דגזרו קדמי עגלא דפסקו
לתרין ועברו בין פלגוהי׃ שרי
יהודה ושרי ירושלם הסריסים
והכהנים וכל עם הארץ העברים
בין בתרי העגל׃ רברבי יהודה
ורברבי ירושלם רבניא וכהניא
וכל עמא דארעא דעברו בין פלגי
עגלא׃ ונתתי אותם ביד איביהם
וביד מבקשי נפשם והיתה נבלתם
למאכל לעוף השמים ולבהמת
הארץ׃ ואמסר יתהון ביד בעלי
דבביהון וביד דבען למקטלהון ותהי
נבילתהון משגרא למיכל לעופא
דשמיא ולבעירא דארעא׃ ואת צדקיהו
מלך יהודה ואת שריו אתן ביד
איביהם וביד מבקשי נפשם וביד
חיל מלך בבל העלים מעליכם׃ וית
צדקיה מלך שבטא דבית יהודה
וית רברבוהי אמסר ביד בעלי
דבביהון וביד דבען למקטלהון
וביד משרית מלכא דבבל דאסתלקו
מעלכון׃ הנני מצוה נאם יהוה והשבתים

ויעף ויושב יוסף האמר בארונה יאזניה בן ירמיהו ׃ ס״פ ׃ וקו קח לך מגלת ספר וכתבת עליה׃ ואך על אקינות
והיאוכה ישבה בדד ואעלאהם פיהא מא יגרי עליהם מן לראב אבית וגיר גאך אולי ישמעו בית ישראל ויחזרו
ממעשיהם שנ׳ ישובו איש מדרכו הרעה ׃ וכאן יהויקים בן יאשיהו יסתתם פי אכאזנין פאדי קרא ברוך ש׳

אל

באהלים ד׳ וסימנה׳ דרך השכונ ובית לא תבנו ונשב באהלים עד אושיבך ׳׳ יונדב ג׳ בלש׳ וסימנה׳ ויאמרו

אל העיר הזאת ונלחמו עליה
ולכדוה ושרפה באש ואת ערי
יהודה אתן שממה מאין ישב:
האנא מפקיד אמר יי ואתיבנון
על קרתא הדא ויגחון קרבא עלה
ויכבשונה ויוקדונה בנורא וית
קרוי דבית יהודה אתין לצדו
מבלי יתיב: הדבר אשר
היה אל ירמיהו מאת יהוה בימי
יהויקים בן יאשיהו מלך יהודה
לאמר: פתגם נבואה דהוה עם
ירמיה מן קדם יי ביומי יהויקים בר
יאשיה מלך שבטא דבית יהודה
למימר: הלוך אל בית הרכבים
ודברת אותם והבאותם בית יהוה
אל אחת הלשכות והשקית אותם
יין: איזיל לות בית רכב ותמליל
עמהון ותעלינון לבית מקדשא דיי
להדא מן לשכתא ותשקי יתהון
חמרא: ואקח את יאזניה בן ירמיהו
בן חבצניה ואת אחיו ואת כל בניו
ואת כל בית הרכבים: ודברית ית

יאזניה בר ירמיה בר חבצניה וית
אחוהי וית כל בנוהי וית כל בני בית
רכב: ואבא אתם בית יהוה אל לשכת
בני חנן בן יגדליהו איש האלהים אשר
אצל לשכת השרים אשר ממעל
ללשכת מעשיהו בן שלם שמר הסף:
ואעילית יתהון לבית מקדשא דיי ללשכת
בני חנן בר יגדליה נביא דיי דבסטר
לשכת רברביא דמעלי ללשכת
מעשיה בר שלום אמרכלא: ואתן
לפני בני בית הרכבים גבעים מלאים
יין וכסות ואמר אליהם שתו יין:
ויהבית קדם בני בית רכב כלידין מלן
חמרא וכסין ואמרית להון שתו חמרא:
ויאמרו לא נשתה יין כי יונדב בן רכב
אבינו צוה עלינו לאמר לא תשתו יין
אתם ובניכם עד עולם: ואמרו לא
נשתי חמרא ארי יונדב בר רכב אבונא
פקיד עלנא למימר לא תשתון חמרא
אתון ובניכון עד עלמא: ובית לא תבנו
וזרע לא תזרעו וכרם לא תטעו ולא
יהיה לכם כי באהלים תשבו כל ימיכם

לא נשתה ׳׳ ונשמע ונעש בכל לא יכרת איש ליונדב וכל שמואל כות בר מן חד ויאמר לו יהונדב
שימנא אכריכא וקטעהא וטרחהא ש׳ ומה אנויר בפרה טיא לשני כל ישראל באתקיים שב ויבי בקרא הספר שתים
שלש דלתות וקרעה אתו המלך ושרפה על האש ׳ תם זאר חעאש הירמיה בקול אלה ואמר עליא תאובה והי׳

ונשמע ג רגש וסימנה וימס לבבנו בקול יהונדב ונשמע ונעש וג רפי נעשה ונשמע וחבי פתגם המלך סס

למען תחיו ימים רבים על פני האדמה
אשר אתם גרים שם ובותא לא תבנון
וזרעא לא תזרעון וכרמא לא תצבון
ולא יהי לכון ארי במשכנין תתבון כל
יומיכון בדיל דתתקיימון יומין סגאין
על אפי ארעא דאתון דירין תמן ונשמע
בקול יהונדב בן רכב אבינו לכל אשר
צונו לבלתי שתות יין כל ימינו אנחנו
נשינו בנינו ובנתינו וקבילנא למימר
יהונדב בר רכב אבונא לכל דפקדנא
בדיל דלא למשתי חמרא כל יומנא
אנחנא נשנא בננא ובנתנא ולבלתי
בנות בתים לשבתנו וכרם ושדה וזרע
לא יהיה לנו ובדיל דלא למבני בתין
למתבנא וכרמין וחקלין וזרעא לא
יהי לנא ונשב באהלים ונשמע ונעש
ככל אשר צונו יונדב אבינו ויתבנא
במשכנין וקבילנא ועבדנא ככל
דפקדנא יונדב אבונא ויהי בעלות
נבוכדראצר מלך בבל אל הארץ
ונאמר באו ונבוא ירושלם מפני חיל
הכשדים ומפני חיל ארם ונשב

בירושלם והוה כד סליק נבוכד
ראצר מלכא דבבל על ארעא ואמרנא
איתו וניעול לירושלם מן קדם משרית
כסדאי ומן קדם משרית ארם
ויתבנא בירושלם: ויהי
דבר יהוה אל ירמיהו לאמר והוה
פתגם נבואה מן קדם יי עם ירמיה
למימר כה אמר יהוה צבאות אלהי
ישראל הלך ואמרת לאיש יהודה
וליושבי ירושלם הלוא תקחו מוסר
לשמע אל דברי נאם יהוה כדנן
אמר יי צבאות אלהא דישראל איזיל ותימר
לאנש יהודה וליתבי ירושלם
הלא תקבלון אולפן לקבלא לפתגמי
אמר יי הוקם את דברי יהונדב בן
רכב אשר צוה את בניו לבלתי שתות
יין ולא שתו עד היום הזה כי שמעו
את מצות אביהם ואנכי דברתי אליכם
השכם ודבר ולא שמעתם אלי
אתקימו פתגמי יהונדב בר רכב דפקיד
ית בנוהי בדיל דלא למשתי חמרא
ולא שתיאו עד יומא הדין ארי קבילו

הוקם ב מל וחד חס וסימנה המשכן יהונדב נאם הגבר הקם על חס ... תם בעד אן תמת פי שהו נבואת
ירמיה כדבר יי ונחרבה ירושלם ולדם יהויקים וראח בה לבבל מקייר שנויתן יי בידו את יהויקים תם אתמר

שבו ל׳ חס בכתו ובנביא וסימנה — אם תבעיון ושלח דארך וגם אתה נאם יי ויעד יי בינו שבי עוד צדקי

ית תפקרתא דאבוהון ואנא שלחית
לותכון ית כל עבדי נביא מקדים
ומשלח ולא קבלתון למימרי׃ ואשלח
אליכם את כל עבדי הנבאים השכם
ושלח לאמר שבו נא איש מדרכו
הרעה והיטיבו מעלליכם ואל תלכו
אחרי אלהים אחרים לעבדם ושבו
אל האדמה אשר נתתי לכם ולאבתיכם
ולא הטיתם את אזנכם ולא שמעתם
אלי׃ ושלחית לותכון ית כל עבדי
נביא מקדים ומשלח למימר תובו
כען גבר מאורחיה בישתא ואתקינו
עובדיכון ולא תהכון בתר טעות
עממיא למפלחהון ותיבו על ארעא
דיהבית לכון ולאבהתכון ולא ארכינתון
ית אודניכון ולא קבילתון למימרי׃ כי
הקימו בני יהונדב בן רכב את מצות
אביהם אשר צום והעם הזה לא שמעו
אלי׃ ארי אקימו בני יהונדב בר רכב
ית תפקרתא דאבוהון דפקידינון ועמא
הדין לא קבילו למימרי׃ לכן
כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל

הנני מביא אל יהודה ואל כל יושבי
ירושלם את כל הרעה אשר דברתי
עליהם יען דברתי אליהם ולא שמעו
ואקרא להם ולא ענו׃ בכין כדנן אמר
יי צב׳ אלהא דישר׳ האנא מיתי על
אנש יהודה ועל כל יתבי ירושלם ית
כל בישתא דגזרית עליהון חלף דשלחית
לותהון ית כל עבדי נביא ולא קבילו
ואתנביאו להון ולא תבו׃
ולבית הרכבים אמר ירמיהו
כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל
יען אשר שמעתם על מצות יהונדב
אביכם ותשמרו את כל מצותיו ותעשו
ככל אשר צוה אתכם׃ ולבני בית
רכב אמר ירמיה כדנן אמר יי צב׳
אלהא דישר׳ חלף דקבלתון לתפקידת
יהונדב אבוכון ונטרתון ית כל פקודוהי
ועבדתון ככל דפקיד יתכון׃ לכן כה
אמר יהוה צבאות אלהי ישראל
לא יכרת איש ליונדב בן רכב עמד
לפני כל הימים׃ בכין כדנן אמר יי
צב׳ אלהא דישר׳ לא יפסוק גבר

עוכר נער במחבה ומנעדים מן דפנה שנקבורת חמור יקבר ס חוב והשלך ולדרמן בתורה שעון למנא אחד
מגלה וחלל השם ברבים ופה א׳ קול שלה תנו ולאף קול שנבי פכא ז׳ שלך עקאבה ובאבוור לשעים רנה

וש׳ ו׳ בטע ר״פ פ״ס וסימנה וי״י המטיר ה׳ ט״ל נתן חכמה שבאת שבות ברך את א״ה אלהי הצבאות

ליונר בבר רבב משמיש קדם מכל
יומא:

הדיקחו לי תרומה
במלכים

ויהוה נתן חכמה לשלמה כאשר ו׳ בטע ר״פ פ״ס
דבר לו ויהי שלם בין חירם ובין
שלמה ויכרתו ברית שניהם: ויי׳
יהב חכמתא לשלמה כמא דמליל
ליה והוה שלמא בין חירם ובין שלמה
וגזרו קים תרויהון: ויעל המלך שלמה
מס מכל ישראל ויהי המס שלשים
אלף איש: ומני מלכא שלמה מסקי
מסין מכל ישרא׳ והוו מסקי מסין
תלתין אלפין גברא: וישלחם לבנונה ל׳
עשרת אלפים בחדש חליפות חדש מל׳
יהיו בלבנון שנים חדשים בביתו כת׳ כן
ואדנירם על המס: ושלחנון ללבנן במ״ג
עסרא אלפין בירחא משתנן ירחא חס
הוה בלבנן תרין ירחין גבר בביתיה יוד
א על מסקי מסין:
ויהי לשלמה שבעים אלף
נשא סבל ושמנים אלף חצב בהר:

והוו לשלמה שבעין אלפין דנטלין
בכתפא ותמנן אלפין דפסלין בטורא:
לבד משרי הנצבים לשלמה אשר
על המלאכה שלשת אלפים ושלש
מאות הרדים בעם העשים במלאכה:
בר מרבני אסטרטיגיא דממנן על
עבידתא דלשלמה תלתה אלפין ותלת
מאה דמפלחין בעמא דעבדי בעבידתא:
ויצו המלך ויסעו אבנים גדלות וחס
אבנים יקרות ליסד הבית אבני גזית: ל׳
ופקיד מלכא ועקרו אבנין רברבן אבנין קמ׳ וכל
טבן לשכללא ביתא אבנין פסילן: אתנח
ויפסלו בני שלמה ובני חירום והגבלים וסו׳ פ״ס
ויכינו העצים והאבנים לבנות הבית: כות
ופסלו ארדיכלי שלמה וארדיכלי חירום
וארגובליא ואתקינו אעיא ואבניא
למבני ביתא: ויהי בשמונים ו׳ מל׳
שנה וארבע מאות שנה לצאת בני ג׳ וס׳
ישראל מארץ מצרים בשנה הרביעית כל בירחא ס״פ
בחדש זו הוא החדש השני למלך סלין מל׳
שלמה על ישראל ויבן הבית ליהוה: ובנא מל׳
והוה בארבע מאה ותמנן שנין למפק

שמונים ו׳ מל׳ וסימנהון מתושלח מיגיעת בן חמש ושמונים שמונים דשמגר ויהי בשמונים שנה ויצא מלאך

מלאך יי׳ דמלכ׳ ואם בגבורות את עשר וכל דברי ימ׳ כות׳ מ״ל צמא חס ויעש מהם ... הבית בית לבית

בני ישראל מארעא דמצרים בשתא
רביעיתא בירח זיו כניסנא הוא ירחא
תנינא למלך שלמה על ישראל
ובנא ביתא קד׳: והבית אשר בנה
המלך שלמה ליהוה ששים אמה
ארכו ועשרים רחבו ושלשים אמה
קומתו: וביתא דבנא מלכא שלמה
קדשא שתין אמין ארכיה ועסרין פתייה
ותלתין אמין רומיה: והאולם על פני
היכל הבית עשרים אמה ארכו על
פני רחב הבית עשר באמה רחבו על
פני הבית: ואולמא על אפי היכלא
דביתא עסרין אמין ארכיה על אפי
פתיא דביתא עסר אמין פתייה על
אפי ביתא: ויעש לבית חלוני שקפים
אטמים: ועבד לביתא כוין פתיחן
מלגיו וסתימן מלברא וחפין כלינסא
כיתא בהת רישי שריתא ארזיא:
ויבן על קיר הבית יצוע סביב את
קירות הבית סביב להיכל ולדביר
ויעש צלעות סביב: ובנא על כותלי
ביתא זיזא סחור סחור אקיף ית כותלי

ביתא סחור סחור להיכלא ולבית כפורי
ועבד מחיצאתא סחור סחור: היצוע התחתנה
חמש באמה רחבה והתיכנה שש
באמה רחבה והשלישית שבע באמה
רחבה כי מגרעות נתן לבית סביב
חוצה לבלתי אחז בקירות הבית:
מחיצתא ארעיתא חמיש אמין פתיה
ומציעיתא שית אמין פתיה ותליתאה
שבע אמין פתיה ארי נפקתא עבד
לביתא סחור סחור לברא מן מחיצתא
למהוי רישי שריתא נחתן על זיזיא
ולא יהון שריתא מעברן בכותלי ביתא:
והבית בהבנתו אבן שלמה מסע נבנה
ומקבות והגרזן כל כלי ברזל לא
נשמע בבית בהבנתו: וביתא באתבנאותיה
אבנין שלמן מטקסא אתבני וארזובין
וחולילין וכל מן דברזל לא אשתמע
בביתא באתבנאותיה: פתח הצלע
התיכנה אל כתף הבית הימנית ובלולים
יעלו על התיכנה ומן התיכנה אל
השלשים: ותרע מחיצתא ארעיתא
פתיח לעיבר כתפא מימינא ומסבתא

ויקמום ימנה — יל״ר בית והב׳ ויעש לבית ליקר הבית וכל אתנחה וסופפים כותה״ ס—

ומחיק ל ומאז ל ומעמים ל ומהגרים ל ומאתי ל ומהגשמים ל מהבהמה ל מהעוף ל מהנחל ל

סלקין מן ארעיתא לעליתא באורח
מציעיתא: ויבן את הבית ויכלהו ויספן
את הבית גבים ושדרת בארזים: ובנא — ל וחס וכות מין
ית ביתא ושכלליה וטליל ית ביתא
בהנתוכין ועילא מנהון סדרי רכפת
דמרישי ארזיא: ויבן את היצוע — היציע ק
על כל הבית חמש אמות קומתו ויאחז — לא מפיק אף
את הבית בעצי ארזים: ובנא ית תיקא
על כל ביתא חמיש אמין רומיה וטליל
ית ביתא באעי ארזיא: ויהי
דבר יהוה אל שלמה לאמר: והוה
פתגם נבואה מן קדם יי עם שלמה למימר:
הבית הזה אשר אתה בנה אם תלך — ל ריב פס
בחקתי ואת משפטי תעשה ושמרת
את כל מצותי ללכת בהם והקימתי
את דברי אתך אשר דברתי אל דוד
אביך: ביתא הדין דאת בני אם תהך
בקימי וית דיני תעביד ותטר ית
כל פקודי למהך בהון ואקים ית
פ[illegible] עם דוד
א[illegible] בני ישראל
ולא אעזב את עמי ישראל: ואשרי

ושכינתי בגו בני ישראל ולא ארחיק
ית עמי ישראל:

ד ואתה תצוה
ביחזקאל

אתה בן אדם הגד את בית ישראל — יב ריג
את הבית ויכלמו מעונתיהם ומדדו — פס
את תכנית: את בר אדם חוי ית בית — בתו ובנו
ישראל ית ביתא ויתכנעון מחוביהון
וימשחון ית תקוניה: ואם נכלמו
מכל אשר עשו צורת הבית ותכונתו
ומוצאיו ומובאיו וכל צורתו ואת כל — תיו ק
חקתיו וכל צורתו וכל תורתו הודע — יתיו ג ק
אתם וכתב לעיניהם וישמרו את
כל צורתו ואת כל חקתיו ועשו אתם: — תיו ק
ואם יתכנעון מכל דעברו במחזיהון
צורת ביתא ותקוניה ומפקנוהי
ומעלנוהי וכל צורתיה וית כל גזירתיה
וכל צורתיה וכל דחזי ליה הודע יתהון
וכתוב לעיניהון ויטרון ית כל צורתיה
וית כל גזירתיה ויעבדון יתהון: זאת
תורת הבית על ראש ההר כל גבלו — ה חס
סביב סביב קדש קדשים הנה זאת

מדבקו ל מהגדוד ל מהקדש ל מהחש ל מהשמים ל מהסלע ל מהעלה ל כולהון לית בות

חקות ט׳ וס׳ סימנ׳ — בלבבך העמים הכל הוח כהן בריתי המזבח בית יי׳ מנחה ליי׳ וישתמר חקות הידעת חקות

תורת הבית: דא אוריתא דביתא
על ריש טורא כל תחומיה סח סח
קדש קדשין הא דא אוריתא דביתא:
ואלה מדות המזבח באמות אמה
אמה וטפח וחיק האמה ואמה רחב
וגבולה אל שפתה סביב זרת האחד
וזה גב המזבח: ואלין משחת מדבחא
באמיא באמתא דהיא אמה ופשך
ותשויתא אמתא ואמתא פתיא וגדנפא
מקיף לה על ספתה סח סח זרתא חדא
ודין טוקס מדבחא: ומחיק הארץ עד
העזרה התחתנה שתים אמות ורחב
אמה אחת ומהעזרה הקטנה עד
העזרה הגדולה ארבע אמות ורחב
האמה: ומתשוית ארעא עד מסמכתא
ארעיתא תרתין אמין ופתיא אמתא
חדא ומסמכתא זעירתא עד מסמכתא
רבתא ארבע אמין ופתיא אמתא: וההראל
ארבע אמות ומהאראיל ולמעלה הקרנות
ארבע: ומדבחא ארבע אמין ומדבחא
ולעילא קרנתא ארבע: והאראיל שתים
עשרה ארך בשתים עשרה רחב רבוע

אל ארבעת רבעיו: ומדבחא תרתא
עסרי ארכא בתרתא עסרי פתיא מרבע
על ארבעה סטרוהי: והעזרה ארבע
עשרה ארך בארבע עשרה רחב אל
ארבעת רבעיה והגבול סביב אותה חצי
האמה והחיק לה אמה סביב ומעלתהו
פנות קדים: ומסמכתא ארבע עסרי ארכא
בארבע עסרי פתיא על ארבעה סטרהא
וגדנפא מקף לה סח סח פלגות אמתא
ותשויתא לה אמתא סח סח ומאתר
דסלקין לה מתפנן למדנחא:
ויאמר אלי בן אדם כה אמר
אדני יהוה אלה חקות המזבח ביום
העשותו להעלות עליו עולה ולזרק
עליו דם: ואמר לי בר אדם כדנן אמר
יי׳ אלהים אלין גזירת מדבחא ביום
אתעבדותיה לאסקא עלוהי עלתא
ולמזרק עלוהי דם נכסת קדשיא: ונתתה
אל הכהנים הלוים אשר הם מזרע צדוק
הקרבים אלי נאם אדני יהוה לשרתני
פר בן בקר לחטאת: ותתן לכהניא ליואי
דאנון מזרעא דצדוק דקריבין לפולחני

תורתין ג׳ וסימנה׳ את חקי האלהים ואם נכלמו לכל חקות בית יי׳ וחד ותורתיו ימרו — והאראיל ל׳ וכתב׳

וחטאת ג וס׳ ימנה׳ על המזבח אתו וכפרתהו את המקדש ׳׳ והקרבתם ל׳ בקרבתם ל׳

אמר יי אלהים לשמשא קדמי תור בר
תורי לחטתא: ולקחת מדמו ונתתה
על ארבע קרנתיו ואל ארבע פנות
העזרה ואל הגבול סביב וחטאת אותו
וכפרתהו: ותסב מדמיה ותתין על ארבע
קרנתיה ועל ארבע זוית מסמתא ועל
תחומא סחר סחור ותדכי יתיה ותכפר עלוהי:
ולקחת את הפר החטאת ושרפו במפקד
הבית מחוץ למקדש: ותסב ית תורא
דחטתא ויוקדניה באתר דחזי ליתא
מברא למקדשא: וביום השני תקריב
שעיר עזים תמים לחטאת וחטאו את
המזבח כאשר חטאו בפר: וביומא
תנינא תקריב צפיר בר עזין שלים
לחטתא וידכון ית מדבחא כמא דדכאו
בתורא: בכלותך מחטא תקריב פר בן
בקר תמים ואיל מן הצאן תמים:
בשיציותך מלדכאה תקריב תור בר
תורי שלים ודכר מן ענא שלים:
והקרבתם לפני יהוה והשליכו הכהנים
עליהם מלח והעלו אותם עלה ליהוה:
ותקריבנון קדם יי ויתנון כהנא עליהון

מלחא ויסקון יתהון עלתא קדם יי:
שבעת ימים תעשה שעיר חטאת
ליום ופר בן בקר ואיל מן הצאן תמימים
יעשו: שבעה יומין תעביר צפירא דחטתא
ליומא ותור בר תורי ודכר מן ענא שלמין
יעבדון: שבעת ימים יכפרו את המזבח
וטהרו אתו ומלאו ידו: שבעה יומין
יכפרון על מדבחא וידכון יתיה ויקרבון
קרבניה: ויכלו את הימים והיה
ביום השמיני והלאה יעשו הכהנים
על המזבח את עולתיכם ואת שלמיכם
ורצאתי אתכם נאם אדני יהוה:
וישלמון ית יומיא ויהי ביומא תמינאה
ולהלאה יעבדון כהניא על מדבחא
ית עלותכון וית נכסת קודשיכון
ואתקבל קרבנכון ברעוא קדמי אמר
יי אלהים:

דכי תשא

במלכים

ויהי ימים רבים ודבר יהוה היה אל
אליהו בשנה השלישית לאמר לך
הראה אל אחאב ואתנה מטר על פני

הרעתם ל׳ ונתתם ל׳ למחרתם ל׳ ולמודתם ל׳ ועבדיהו ב׳ חד חס וחד מל׳

האדמה׃ והוה לזמן יומין סגיאין
ופתגמא דיי הוה עם אליה בשתא
תליתיתא למימר איזיל אתחזי לאחאב
ואתין מטרא על אפי ארעא׃ וילך
ג׳ אליהו להראות אל אחאב והרעב חזק
בשמרון׃ ואזל אליה לאתחזאה לאחאב
וכפנא תקיף בשמרון׃ ויקרא אחאב
ב׳ אל עבדיהו אשר על הבית ועבדיהו
חד חס׳ וחד מל׳ היה ירא את יהוה מאד׃ וקרא אחאב
לעובדיה דממנא על ביתא ועובדיה
ב׳ הוה דחיל מן קדם יי לחדא׃ ויהי בהכרית
איזבל את נביאי יהוה ויקח עבדיהו
מאה נביאים ויחבאם חמשים איש
במערה וכלכלם לחם ומים׃ והוה
כד קטילת איזבל ית נביאיא דיי ודבר
עובדיה מאה נביין ואטמרנון חמשין
גברא במערתא וסוברתנון בלחמא
ובמיא׃ ויאמר אחאב אל עבדיהו לך
בארץ אל כל מעיני המים ואל כל
הנחלים אולי נמצא חציר ונחיה סוס
ופרד ולא נכרית מהבהמה׃ ואמר
אחאב לעובדיה הליך בארעא על כל

מבועי מיא ועל כל נחליא מא אם
נשכח עסבא ונקיים סוסון וכודנון
ולא נפסוק מבעירא׃ ויחלקו להם
את הארץ לעבר בה אחאב הלך בדרך
אחד לבדו ועבדיהו הלך בדרך אחד
לבדו׃ ופליגו להון ית ארעא למעבר
בה אחאב הליך באורחא חדא
בלחודוהי ועובדיה הליך באורחא
חדא בלחודוהי׃ ויהי עבדיהו בדרך
והנה אליהו לקראתו ויכרהו ויפל על
פניו ויאמר האתה זה אדני אליהו׃
והוה עובדיה אזיל באורחא והא אליה
לקדמותיה ואשתמודעיה ונפל על
אפוהי ואמר האת דין רבוני אליה׃ ויאמר
לו אני לך אמר לאדניך הנה אליהו׃
ואמר ליה אנא איזיל אימר לרבונך הא
כל דסמיך לחית ולעין בשלש נקוד בל ג׳ אליה׃ ויאמר מה חטאתי כי אתה נתן
את עבדך ביד אחאב להמיתני׃ ואמר
מא חבית ארי את מסר ית עבדך בידא
דאחאב למקטלי׃ חי יהוה אלהיך אם ב׳ בקר׳
יש גוי וממלכה אשר לא שלח אדני שם מאבינו
לבקשך ואמרו אין והשביע את הממלכה זרע

ואת הגוי כי לא ימצאכה: קיים הוא יי ל׳ וכת כן
אלהך אם אית עם ומלכו דלא שלח
רבוני תמן למבעך ואמרו לא הוה כא
ומומי ית מלכותא וית עמא ארי לא
משכחך: ועתה אתה אמר לך
אמר לאדניך הנה אליהו: וכען את
אמר איזיל אימר לרבונך הא אליה:
והיה אני אלך מאתך ורוח יהוה ישאך ג׳
על אשר לא אדע ובאתי להגיד לאחאב
ולא ימצאך והרגני ועבדך ירא את
יהוה מנעריו: ויהי עד דאנא אזיל
מלותך ורוחא מן קדם יי יטלנך לאתר
דלא אדע ואיהך לחואה לאחאב ולא
ישכחנך ויקטלנני ועבדך דחיל מן
קדם יי מזעורי: הלא הגד לאדני את
אשר עשיתי בהרג איזבל את נביאי
יהוה ואחבא מנביאי יהוה מאה איש
חמשים חמשים איש במערה
ואכלכלם לחם ומים: הלא אתחוה
לרבוני ית דעבדית כד קטילת איזבל
ית נביאיא דיי ואטמרית מנביאיא דיי
מאה גברא חמשין חמשין גברא

במערתא וסוברתנון בלחמא ובמיא:
ועתה אתה אמר לך אמר לאדניך
הנה אליהו והרגני: וכען את אמר
איזיל אימר לרבונך הא אליה ויקטלנני:
ויאמר אליהו חי יהוה צבאות אשר
עמדתי לפניו כי היום אראה אליו: ב׳
ואמר אליה קיים הוא יי צבאות כי בענין אראה
דמשמשנא קדמוהי ארי יומא דין
אתחזי ליה: וילך עבדיהו לקראת
אחאב ויגד לו וילך אחאב לקראת
אליהו: ואזל עובדיה לקדמות אחאב
וחוי ליה ואזל אחאב לקדמות אליה:
ויהי כראות אחאב את אליהו ויאמר כ״א פסוק בא׳
אחאב אליו האתה זה עכר ישראל:
והוה כד חזא אחאב ית אליה ואמר
אחאב ליה האת דין עכריה דישראל:
ויאמר לא עכרתי את ישראל כי
אם אתה ובית אביך בעזבכם את
מצות יהוה ותלך אחרי הבעלים:
ואמר לא עכרית ית ישראל אלהין
את ובית אבוך כד שבקתון ית
ית פקודיא דיי ואזלתון בתר

ואת קלעי ל' ואת חקין ל' נאמר וישלח אחאב הלה קצה אליהו מע אחאב ונביאי הבעל ונביאי האשרה תעלם

בעלא׃ ועתה שלח קבץ אלי
את כל ישראל אל הר הכרמל ואת
נביאי הבעל ארבע מאות וחמשים
ונביאי האשרה ארבע מאות אכלי
שלחן איזבל׃ וכען שלח כנוש
לותי ית כל ישר' לטור כרמלא וית
נבי' בעלא ארבע מאה וחמשין
ונבי' אשירתא ארבע מאה אכלי
פתורא דאיזבל׃ וישלח
אחאב בכל בני ישראל ויקבץ את
כל הנביאים אל הר הכרמל׃ ושלח
אחאב בכל בני ישר' וכנש ית כל
נבי' שקרא לטור כרמלא׃ ויגש
אליהו אל כל העם ויאמר עד מתי
אתם פסחים על שתי הסעפים אם
יהוה האלהים לכו אחריו ואם הבעל
לכו אחריו ולא ענו העם אתו דבר׃
וקריב אליה לות כל עמא ואמר עד
אמתי אתון פליגין לתרתין פלגון הלא
שהוא אלהים פלחוק דמוהי כלחוד והי
ולמא אתון טעין בתר בעלא דלית ביה
צרוך ולא אתיבו עמא יתיה פתגם׃

ויאמר אליהו אל העם אני נותרתי
נביא ליהוה לבדי ונביאי הבעל ארבע
מאות וחמשים איש׃ ואמר אליה
לעמא אנא אשתארית נביא קדם יי'
בלחודי ונבי' בעלא ארבע מאה
וחמשין גברא׃ ויתנו לנו שנים פרים
ויבחרו להם הפר האחד וינתחהו וישימו
על העצים ואש לא ישימו ואני אעשה
את הפר האחד ונתתי על העצים ואש
לא אשים׃ ויתיהבון לנא תרין תורין
ויבחרון להון תורא חד ויהדמוניה
וישוון על אעיא ואישתא לא ישוון
ואנא אעביד ית תורא חד ואתין על
אעיא ואישתא לא אשוי׃ וקראתם
בשם אלהיכם ואני אקרא בשם יהוה
והיה האלהים אשר יענה באש הוא
האלהים ויען כל העם ויאמרו טוב
הדבר׃ ותקרון בשום טעותכון ולא
תתענון מן קדם דלית בהון צרוך ברם
אנא אצלי בשמא די' וישלח מימריה
ויהית אישתא אר' יי' הוא אלהים
ואתיבו כל עמא ואמרו תקין פתגמא׃

אנה למא קטלנה לה לך להראה אל אחאב פרמח איה עובדיה פקא לה לך ואמור אל אחאב מן הנה תעלם אין מן קו
והשביעות את הגוי ואת הממלכה אנה מלך מקוף העולם ועד סופו ומן לה מקדריה על גמיע אמאלך ומן אליהו חלפה איצא

פלמא עזהר אחאב לאליהו אטורא עלה בה"י טקוף ושתימה וקא לה האתה זה עוכר ישראל פקל זה אני לא

ויאמר אליהו לנביאי הבעל בחרו
לכם הפר האחד ועשו ראשנה כי
אתם הרבים וקראו בשם אלהיכם
ואש לא תשימו: ואמר אליה לנביי
בעלא בחרו לכון תורא חד ועבידו
קדמותא ארי אתון סגיאין וקרו בשום
טעותכון ואישתא לא תשוון: ויקחו
את הפר אשר נתן להם ויעשו ויקראו
בשם הבעל מהבקר ועד הצהרים
לאמר הבעל עננו ואין קול ואין ענה
ויפסחו על המזבח אשר עשה: ונסיבו
ית תורא דיהב להון ועבדו וקרו בשום
בעלא מצפרא ועד עדן טיהרא למימר
בעלא עניננא ולית קל ולית דעני ומשתטן
על אגורא דעבד: ויהי בצהרים ויהתל
בהם אליהו ויאמר קראו בקול גדול כי
אלהים הוא כי שיח וכי שיג לו וכי דרך
לו אולי ישן הוא ויקץ: והוה בעדן טיהרא
וחייך בהון אליה ואמר קרו בקל רב ארי
אתון אמרין דחלתא הוא דלמא שועי ליה
או אשתדפא אשתדיף או אורח הות
ליה או דלמא דמוך הוא ויתער: ויקראו

בקול גדול ויתגדדו כמשפטם
בחרבות וברמחים עד שפך דם
עליהם: וקרו בקל רב ואתהממו
כנמוס יהון בסיפין וברמחין עד דאשתפיך
דמא עליהון: ויהי כעבר הצהרים
ויתנבאו עד לעלות המנחה ואין קול
ואין ענה ואין קשב: והוה כמעבר
טיהרא ואשתטיאו עד למסק מנחתא
ולית קל ולית דעני ולית דמצית: ויאמר
אליהו לכל העם גשו אלי ויגשו כל
העם אליו וירפא את מזבח יהוה ההרוס:
ואמר אליה לכל עמא קריבו לותי
וקריבו כל עמא לותיה ובנא ית מדבחא
דיי דהוה מפגר: ויקח אליהו שתים
עשרה אבנים כמספר שבטי בני
יעקב אשר היה דבר יהוה אליו לאמר
ישראל יהיה שמך: ונסיב אליה תרתא
עסרי אבניא כמנין שבטי בני יעקב דהוה
פתגמא דיי עמיה למימר ישראל יהי שמך:
ויבנה את האבנים מזבח בשם יהוה
ויעש תעלה כבית סאתים זרע סביב
למזבח: ובנא ית אבניא מדבחא בשמא

עכרתי את ישראל כי אם אתה ובית אביך בעזבכם את יי ותלך אחרי הבעלים · ואם לאו הלך אחרי אתה והם
אלה הכרמל וכאן ... גמלה נביאי יי שהרגה איזבל לאנה מזרעפינחס

לחכה ל׳ לחלבה ל׳ יעצרכה ל׳ בשמיכה ל׳ מלאכבה לחוד כולהון לית כותהון:

דש׳ ועבד מזקתא כבית סאתין זרעא
סח סח למדבחא: ויערך את העצים
וינתח את הפר וישם על העצים: וסדר
ית אעיא ונתח ית תורא ושוי על אעיא:
ויאמר מלאו ארבעה כדים מים ויצקו
על העלה ועל העצים ויאמר שנו
וישנו ויאמר שלשו וישלשו: ואמר
מלו ארבעה כדין מיא ואריקו על
עלתא ועל אעיא ואמר תנו ותנו ואמר
תליתו ותליתו: וילכו המים סביב
למזבח וגם את התעלה מלא מים:
ואזלו מיא סח סח למדבחא ואף ית
מזקתא מלא מיא: ויהי בעלות המנחה ה׳ ה׳
ויגש אליהו הנביא ויאמר יהוה אלהי
אברהם יצחק וישראל היום יודע כי
אתה אלהים בישראל ואני עבדך
ובדבריך עשיתי את כל הדברים ובדבריך ק׳
האלה: והוה במסק מנחתא וקריב אליה
נביא ואמר יי׳ אלהיה דאברהם יצחק
וישר׳ יומא דין יתידע ארי את יי׳
דשכינתך שריא בישר׳ ואנא עבדך
ובפתגמך עבדית ית כל פתגמיא האלין:

ענני יהוה ענני וידעו העם הזה כי אתה
יהוה האלהים ואתה הסבת את לבם
אחרנית: קביל צלותי יי׳ באישתא קביל
צלותי במטר וידעון עמא הדין במעבדך
להון נסא ארי את יי׳ אלהים ברחמתך יתהון
משתאיל להון במימרך לאתבותהון
לדחלתך ואנון יהבו ית לבהון פליג:
ותפל אש יהוה ותאכל את העלה ואת
העצים ואת האבנים ואת העפר ואת
יעצרכה ל׳ המים אשר בתעלה לחכה: ונפלת אישתא
בשמיכה ל׳ מן קדם יי׳ ואכלת ית עלתא וית אעיא וית
מלאכבה ל׳ אבניא וית עפרא וית מיא דבמזקתא
לחלבה ל׳ לחיכת: וירא כל העם ויפלו על פניהם
ויאמרו יהוה הוא האלהים יהוה הוא
האלהים: וחזא כל עמא ונפלו על
אפיהון ואמרו יי׳ הוא אלהים יי׳ הוא
אלהים: ויאמר אליהו להם
תפשו את נביאי הבעל איש אל ימלט
מהם ויתפשום ויורדם אליהו אל נחל
קישון וישחטם שם: ואמר אליה להון
אחודו ית נביי בעלא אנש לא ישתיזב
מנהון ואחדונון ואחיתנון אליה לנחלא

לאן לחכה קא׳ פינחס זה אליהו ואליהו זה פינחס פצחרו שי׳ ואחד אי׳ מנעני מן אדראכהם פוא לאן פינחס קנא
בזמרי ואליהו קנא בנביאי הבעל ונביאי האשרה: ועוד אמרו הקנות שעשה אחאב כחמור ותשעשה ירבעם

ומה הן הקלות שנאמ׳ באחאב קלו אין לך כלתם חתם בארץ ישראל שלא עבד בו ע״ז של כם מזבחותם כגלים

דקישון ונכסינון תמן׃ ויאמר
אליהו לאחאב עלה אכל ושתה
כי קול המון הגשם׃ ואמר אליה
לאחאב סק אכול ואשתי ארי קל
אתרגישת מטרא׃ ויעלה אחאב
לאכל ולשתות ואליהו עלה אל
ראש הכרמל ויגהר ארצה וישם
פניו בין ברכו׃ וסליק אחאב למיכל
ולמשתי ואליה סליק לריש כרמלא
וגחין לארעא ושוי אפוהי בין ברכוהי׃
ויאמר אל נערו עלה נא הבט דרך
ים ויעל ויבט ויאמר אין מאומה
ויאמר שב שבע פעמים׃ ואמר
לעולימיה סק כען סכי לאורח
מערבא וסליק וסכא ואמר לית
מדעם ואמר תוב שבע זמנין׃
ויהי בשביעת ויאמר הנה עב
קטנה ככף איש עלה מים ויאמר
עלה אמר אל אחאב אסר ורד ולא
יעצרכה הגשם׃ והוה בזמנא
שביעיתא ואמר הא ענגא זעירא
כפסת יד גבר סלקא ממערבא

ואמר סק אימר לאחאב אזדרז
וחות ולא יעכבנך מטרא׃ ויהי עד
כה ועד כה והשמים התקדרו עבים
ורוח ויהי גשם גדול וירכב אחאב
וילך יזרעאלה׃ והוה עד דמזדרז
ונחית ושמיא אתחפיאו ענגין ומטרא
והוה מטר סגי ורכיב אחאב ואזל
ליזרעאל׃

דויקהל
במלכים

וישלח המלך שלמה ויקח את
חירם מצר׃ ושלח מלכא שלמה
ונסיב ית חירם מצר׃ בן אשה אלמנה
הוא ממטה נפתלי ואביו איש צרי חרש
נחשת וימלא את החכמה ואת התבונה
ואת הדעת לעשות כל מלאכה בנחשת
ויבא אל המלך שלמה ויעש את כל
מלאכתו׃ בר אתתא ארמלתא הוא
משבטא דבית נפתלי ואבוהי גבר
צורי אומן בעבידת נחשא ואתמלי ית
חכמתא וית סכלתנותא וית מדעא למעבד
כל עבידא בנחשא ואתא לות מלכא שלמה

על תלמי שדי׃ שהוא רודף אחר אבותיו׃ והחמורות שעשה ירבעם לאחאב על מלכי בית דוד ומלך ועשה
שני צלמים אחד בדן ואחד בבית אל׃ אמרו על אבי... בשעה שהלך אחר המלכים ובא אליו תשש כוחו

לפי שצפה ברוח הקדש שעתיד לצאת מערעו מי שיעמיד בדין ויעשה עז לפיכך תשש כחו ⁘

ועבד ית כל עבידתיה: ויצר את שני
העמודים נחשת שמנה עשרה אמה
קמת העמוד האחד וחוט שתים
עשרה אמה יסב את העמוד השני:
וצר ית תרין עמודיא דנחשא תמניא
עסרי אמין רומיה דעמודא חד וחוט
משח תרתא עסרי אמין מקף ליה וכין
לעמודא תנינא: ושתי כתרת עשה
לתת על ראשי העמודים מצק נחשת
חמש אמות קמת הכתרת האחת
וחמש אמות קמת הכתרת השנית:
ותרתין קרנתן עבד למתן על רישי
עמודיא מתך נחשא חמיש אמין
רומה דקרנתא חדא וחמיש אמין
רומה דקרונתא תניתא: שבכים
מעשה שבכה גדלים מעשה שרשרות
לכתרת אשר על ראש העמודים
שבעה לכתרת האחת ושבעה לכתרת
השנית: סריגין עובד סריגו קליעין
עובד גדילו לקרנתון דעל ריש עמודיא
שבעה לקרונתא חדא ושבעה לקרונתא
תניתא: ויעש את העמודים ושני טורים

סביב על השבכה האחת לכסות את
הכתרת אשר על ראש הרמנים וכן
עשה לכתרת השנית: ועבד ית עמודיא
ותרין סדרין סחסח על סריגתא חדא
לכסאה ית קרנתון דעל ריש רמוניא
וכין עבד לקרונתא תניתא: וכתרת
אשר על ראש העמודים מעשה שושן
באולם ארבע אמות: וקרנתון דעל ריש
עמודיא עובד שושנתא לקיט באולמא
ארבע אמין: וכתרת על שני העמודים
גם ממעל מלעמת הבטן אשר לעבר
שבכה והרמונים מאתים טורים סביב
על הכתרת השנית: וקרנתון על תרין
עמודיא אף מלעילא מלקביל דבקא
דלעיבר סריגתא ורמוניא מאתן סדרין
עבידין להסחסח על קרונתא תנייתא:
ויקם את העמדים לאלם ההיכל ויקם
את העמוד הימני ויקרא את שמו יכין
ויקם את העמוד השמאלי ויקרא את
שמו בעז: ואקים ית עמודיא לאולמא
דהיכלא ואקים ית עמודא מימינא
וקרא ית שמיה יכין ואקים ית עמודא

וקן ענט עני מרתין יעע בה אנה דעאלה תע ואנאבה בנאר תאכל בה הקרבן של ענים ש׳ עניני ויאמרו העם הזה
כי יותה ש׳ הוא האלהים׳ יעני אנה קצד אן נאר אלה תאכל כל הקרבן ועצמותיו ופרשו וכולו ⁘ ולא קט עני מרתין יעני

אן שמרה שתאונה ימ״ל קלוב ישראל לו׳ שמאעתה שנ׳ ואתה הסבות את לבם אחורנית׳ וק׳ ותפל אש יי׳ ועש

מסתלא וקרא ית שמיה בעז ועל
ראש העמודים מעשה שושן ותתם
מלאכת העמודים: ועל ריש עמודיא
עובד שושנתא ושלימת עבידת
עמודיא:

ראלה פקודי
במלכים

ויעש חירום את הכירות ואת היעים
ואת המזרקות ויכל חירם לעשות את כל
המלאכה אשר עשה למלך שלמה
בית יהוה: ועבד חירום ית כיוריא וית
מגרופיתא וית מזרקיא ושיצי חירם
למעבד ית כל עבידתא דעבד למלכא
שלמה בית מקדשא דיי׳: עמודים
שנים וגלת הכתרת אשר על ראש
העמדים שתים והשבכות שתים
לכסות את שתי גלות הכתרת אשר
על ראש העמודים: עמודיא תרין
ואגני קלנתון דעל ריש עמודיא
תרתין וסריגתא תרתין לכסאה ית
תרתין אגני קרנתון דעל ריש עמודיא:
ואת הרמנים ארבע מאות לשתי

השבכות שני טורים רמנים לשבכה
האחת לכסות את שתי גלות הכתרת
אשר על פני העמודים: וית רמוניא
ארבע מאה לתרתין סריגתא תרין סדרין
דרמונין לסריגתא חדא לכסאה ית
תרתין אגני קלנתון דעל אפי עמודיא:
ואת המכנות עשר ואת הכירת עשרה
על המכנות: וית בסיסיא עסר וית
כיוריא עסרה על בסיסיא: ואת הים
האחד ואת הבקר שנים עשר תחת הים:
וית ימא חד וית תורי תרי עסר תחות ימא:
ואת הסירות ואת היעים ואת המזרקות
ואת כל הכלים האהל אשר עשה חירם
למלך שלמה בית יהוה נחשת ממרט:
וית דודיא וית מגרופיתא וית מזרקיא
וית כל מניא האלין כעובד מני משכנא
דעבד משה כין עבד חירם למלכא
שלמה בית מקדשא דיי׳ נחש טב: בככר
הירדן יצקם המלך במעבה האדמה בין
סכות ובין צרתן: במישר ירדנא אתיכנון
מלכא בעובי גרגישתא בין סכות ובין
צרתן: וינח שלמה את כל הכלים מרב

בזלת נאר שלה ומכלת שרי פי׳ אמזבח׳׳ קאל פי בנאין שבית אתאני למתיד לבוא על׳ מותו שבית שאול לאין עמל׳
שאול על׳ ידי שלמה ואתאני על׳ ידי יחזקאל אן יעמרה המלך המשיח ודכר קצה׳ חירם מלך צור שרי עמל שכלים

ב׳ כל מלאכת השנה הה״א
ג׳ מל׳
האהלה ק׳ ל׳ וחס
מל׳
ה׳ חס
כל מלב חס במ חד מל

לבית ראשון עלי ידי שלמה והוא עלה מאה ק״ו ויעש חירום ואמא נבואה יחזקאל עלי בית שני של׳

מאד מאד לא נחקר משקל הנחשת:
ואצנע שלמה ית כל מניא מסגי
להדא לחדא לית סוף למתקל נחשא:
ויעש שלמה את כל הכלים אשר בית
יהוה את מזבח הזהב ואת השלחן אשר
עליו לחם הפנים זהב: ועבד שלמה ית
כל מניא דבבית מקדשא דיי ית
מדבחא דדהבא וית פתורא דעלוהי
לחים אפיא דדהבא: ואת המנרות חמש
מימין וחמש משמאל לפני הדביר
זהב סגור והפרח והנרות והמלקחים
זהב: וית מנרתא חמיש מימינא
וחמיש מסמלא קדם בית כפורי דדהבא
טבא ושושניא ובוציניא וציבתיא
דדהבא: והספות והמזמרות והמזרקות
והכפות והמחתות זהב סגור והפתות
לדלתות הבית הפנימי לקדש הקדשים
לדלתי הבית להיכל זהב: וקליא
ומזמריא ומזרקיא ובזיכיא ומחתיתא
דדהבא טבא ומגלסיא לדשי ביתא
גואה לקדש קדשיא לדשי ביתא
להיכלא דדהבא:

דויקרא
בישעיה

עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו: עמא
דין אתקינית לפולחני בתשבחתי יהון
משתעון: ולא אתי קראת
יעקב כי יגעת בי ישראל: אמיר על
ידי נביא ולא בפולחני ערעתון דבית
יעקב ארי לאיתון באלפן אוריתי ישראל:
לא הבאת לי שה עלתיך וזבחיך לא
כבדתני לא העבדתיך במנחה ולא הוגעתיך
בלבונה: לא איתיתא קדמי אמרין לעלא
ונכסת קודשך לא יקרתא קדמי לא אסגיתי
עלך בקרבנין ולא אתקיפית עלך בלבונתא:
לא קנית לי בכסף קנה וחלב זבחיך לא
הרויתני אך העבדתני בחטאותיך הוגעתני
בעונתיך: לא זבינתא קדמי בכסף קני
בסם ותרב נכסת קודשך לא דהנתא על
מדבחי ברם אסגיתא קדמי בחובך אתקיפתא
קדמי בעויתך: אנכי אנכי הוא מחה פשעיך
למעני וחטאתיך לא אזכר: אנא אנא הוא
שביק לחובך בדיל שמי וחטאך לא
ידכרון: הזכירני נשפטה יחד ספר אתה

לא עמד יזו׳ שנ׳ מה יפו דודיך מדוד וישיר למן כאן מן מאה ... מן מלוך יהודה ... ויהושפט
וחזקיה ויאשיהו ועל׳ מן כאן לכן שבעת טפים ... לבעל ומת׳ ... עובדיה ...

קמ״ו לחכמים יין ישר׳ מוצופין אנה ם עלמא בחכמתה תע׳ לאנה ממאהם ישורון שנ׳ ויהי בישורון מלך וקו׳
הנא וישורון בחרתי בו׳ אמו׳ לדי׳ קא פי׳ משה ויהי בישורון מין גהת אנה מתוא׳ יע׳ ואמי פי ישר׳ לאנה׳

למען תצדק: אימר כען נדין כחדא
אשתעי את אסתכול ותזכי: אביך
הראשון חטא ומליציך פשעו בי:
אבוך קדמאה חטא ומלפך מרדו
במימרי: ואחלל שרי קדש ואתנה
לחרם יעקב וישראל לגדופים: ואפיס
רברבי קדשא ואמסר לקטלא יעקב
וישר׳ לחסודין: ועתה
שמע יעקב עבדי וישראל בחרתי בו:
וכען שמע יעקב עבדי וישראל
דאתרעיתי ביה: כה אמר יהוה עשך
ויצרך מבטן יעזרך אל תירא עבדי
יעקב וישרון בחרתי בו: כדנן אמר
יי׳ דעבדך ודאתקנך ממעין יסעדנך
לא תדחל עבדי יעקב וישראל
דאתרעיתי ביה: כי אצק מים על צמא
ונזלים על יבשה אצק רוחי על זרעך
וברכתי על צאצאיך: ארי כמא
דמתיהבין מיא על אתר בית צהונא
ומתנגדין על יבשתא כין אתין רוח
קדשי על בנך וברכתי על בני בנך:
וצמחו בבין חציר כערבים על יבלי
מים: ויתרבון צדיקיא לפיכין ומפנקין
כלבלבי עסב כאילן דמשלח שרשוהי
על נגדין דמין: זה יאמר ליהוה אני וזה
יקרא בשם יעקב וזה יכתב ידו ליהוה
ובשם ישראל יכנה: דין יימר מדחלא
דיי׳ אנא ודין יצלי בשום יעקב ודין
יקריב קרבניה קדם יי׳ ובשמא דישר׳
יתקרב: כה אמר יהוה מלך
ישראל וגאלו יהוה צבאות אני ראשון
ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים: כדנן
אמר יי׳ מלכא דישר׳ ופרקיה יי׳ צב׳
אנא אנא הוא דמלקדמין אף עלמי
עלמיא דילי אנון ובר מני לית אלה:

דרצו את אהרן

בירמיה

כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל
עלותיכם ספו על זבחיכם ואכלו בשר:
כדנן אמר יי׳ צבאות אלהא דישר׳
עלותכון אוסיפו על נכסת קדשיכון
ואכלו בסרא: כי לא דברתי את אבותיכם
ולא צויתים ביום הוציא אתם מארץ
מצרים על דברי עולה וזבח: ארי לא

צפותה מן גמיע עלם פאדי הם מתבעין כטאעה׳ אנה סמיהם ישורון כמי קא׳ וישורון בחרתי בו יעני מוצופין
מת׳ מה קא׳ לאה באשרי כי אשרוני בנות׳ וקא׳ וזה יאמר ליי׳ אני יעני שן הצדיקים לפי שהן ימודים עונם:

מג׳ יקרא בשם יעקב וג׳ גירי ה׳ צדק · וזה יכתוב ידו ליי׳ וב׳ בעלי תשובה · ובשם ישראל יכנה וג׳ ירמיה · שמים ·
ק׳ עולותיכם ספו על זבחיכם · מעט דשך אין לם יכון שסבבפי אבראג ישראל ממצרים לתקריב קרבנות וא מע

מלילית עם אבהתכון ולא פקידתנון
ביומא דאפיקית יתהון מארעא דמצרים על
עסקי עלון ונכסת קודשין: כי אם את
הדבר הזה צויתי אתם לאמר שמעו
בקולי והייתי לכם לאלהים ואתם
תהיו לי לעם והלכתם בכל הדרך
אשר אצוה אתכם למען ייטב לכם:
אלהין ית פתגמא הדין פקידית יתהון
למימר קבילו למימרי ואהוי לכון
לאלה ואתון תהון קדמי לעם ותהכון
בכל אורחא דאפקיד יתכון בדיל
דייטב לכון: ולא שמעו ולא הטו את
אזנם וילכו במעצות בשררות לבם
הרע ויהיו לאחור ולא לפנים: ולא
קבילו ולא ארכינו ית אדנהון והליכו
בעיצתהון בהרהור לבהון בישא
ואהדרו בפלחני קדל ולא שויו דחלתי
לקביל אפיהון: למן היום אשר יצאו
אבותיכם מארץ מצרים עד היום
הזה ואשלח אליכם את כל עבדי
הנביאים יום השכם ושלח: למן יומא
דנפקו אבהתכון מארעא דמצרים עד יומא
הדין ושלחית לותכון ית כל עבדי נביא

כל יום מקדים ומשלח: ולא שמעו
אלי ולא הטו את אזנם ויקשו את ערפם
הרעו מאבותם: ולא קבילו למימרי
ולא ארכינו ית אדנהון ואקשיאו ית
קדלהון אבאישו מאבהתהון: ודברת
אליהם את כל הדברים האלה ולא
ישמעו אליך וקראת אליהם ולא יענוכה:
ותמליל להון ית כל פתגמיא האלין ולא
יקבלון מנך ותתנבי להון ולא יתיבונך:
ואמרת אליהם זה הגוי אשר לא שמעו
בקול יהוה אלהיו ולא לקחו מוסר אבדה
האמונה ונכרתה מפיהם: ותימר להון דין
עמא דלא שמעו למימרא דיי׳ אלההון
ולא קבילו אולפן פסקת הימנותא ואתמנעת
מפומהון: כה אמר יהוה אל
יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל
הגבור בגבורתו אל יתהלל עשיר בעשרו:
כדנן אמר יי׳ לא ישתבח חכימא בחכמתיה
ולא ישתבח גברא בגבורתיה לא ישתבח
עתירא בעתריה: כי אם בזאת יתהלל
המתהלל השכל וידע אותי כי אני יהוה
עשה חסד משפט וצדקה בארץ כי
באלה חפצתי נאם יהוה: אלהי יבוא

ו׳
ל׳
וכת׳
כן
הראותכך
ל׳
וכת׳
כן
אותכך
ל׳
וכת׳
כן

כול
כת׳
כן
במ׳
ולא
שמעו
דקר
ואשלחהו

מערפתהם בוגדה ... עקיבה אין ... שלא קבלו בשעה שהו ... ממנה ...
... מנהא על׳ וגודה ...

ק"א שם שם יי' מה"ת מה טעמיה ק"א אתקרא שם יי' שם יי' מה"ת אלא פי' אארון שנבתך ארון ברית
יי' וק"א אשר נקרא שם שם יי' צב' יושב הכרובים עליו ונק"א וישאהו מה"ת אלו פי' שפסוק לאו פי' קו וישאו

ישתבח דמשתבח דחכים ואיליף למדע
דחלתי ארי אנא יי' עבדנא חסדא
ודין דקשוט ודזכו בארעא ארי באלין
רעוא קדמי אמר יי':

ויהי ביום השמיני

בשמואל

ויסף עוד דוד את כל בחור בישראל כולה
שלשים אלף: ואוסיף עוד דוד חס
למכנש ית כל בחירי ישראל תלתין בקר
אלפין: ויקם וילך דוד וכל העם במ
אשר אתו מבעלי יהודה להעלות ג
משם את ארון האלהים אשר נקרא מל
שם שם יהוה צבאות ישב הכרבים ב
עליו: וקם ואזל דוד וכל עמא דעמיה
מקרוי ארבית יהודה לאסקא מתמן
ית ארונא דיי' דאתקרי שמא שמא
יי' צב' דשכינתיה שריא עיל מן
כרוביא עלוהי: וירכבו את ארון
האלהים אל עגלה חדשה וישאהו
מבית אבינדב אשר בגבעה ועזא
ואחיו בני אבינדב נהגים את העגלה
חדשה: ואחיו ית ארונא דיי'
בעגלתא חדתא ונטלוהי מבית

אבינדב דבגבעתא ועזא ואחיו
בני אבינדב מדברין ית עגלתא חדתא:
וישאהו מבית אבינדב אשר בגבעה
עם ארון האלהים ואחיו הלך לפני
הארון: ונטלוהי מבית אבינדב
דבגבעתא אתין עם ארונא דיי'
ואחיו אזיל קדם ארונא: ודוד וכל
בית ישראל משחקים לפני יהוה בכל
עצי ברושים ובכנרות ובנבלים
ובתפים ובמנענעים ובצלצלים:
ודוד וכל בית ישר' משבחין קדם יי'
בכל אעי ברותין ובכנרין ובנבלין ובתופין
ובזגין ובצלצלין: ויבאו עד גרן
נכון וישלח עזא אל ארון
האלהים ויאחז בו כי שמטו הבקר:
ואתו עד אתר מתקן ואושיט עזא ית
ידיה בארונא דיי' ואחד ביה ארי
מרגוהי תוריא: ויחר אף יהוה בעזא ויכהו
שם האלהים על השל וימת שם עם
ארון האלהים: ותקיף רוגזא דיי' בעזא
ומחהי תמן מימרא דיי' על דאשתלי ומית
תמן עם ארונא דיי': ויחר לדוד על אשר
פרץ יהוה פרץ בעזא ויקרא למקום

שמואל / נכון / יברי / יי' / כידון

את ארון האלהים: ואתאני אשמרה לי עזא ולשון פיקתה דויד המלך לאין דויד ק"א בחנני יי' ונסיני
כי כל משפטיו לנגדי וחקתיו לא אסור ממנה אמ' לו הקב"ה חייך שאתה טועה בדבר שתינוקות של בית רבן

יודעין אותו ואחר כך נשא את הארון על העגלה ושלא קל בכתף ישאו... וכיון שלא ידע דויד טעה ועזא
שנתיסר ומת קלו שלא כאן יודע ולא הזכיר את דויד וקלו שחכמי כל מי שיש בידו למחות ולא מחה

ההוא פרץ עזא עד היום הזה: ותקיף
לדוד על דתרע יי תרעתא בעזא
וקרא לאתרא ההוא אתלא דמיתבה
עזא עד יומא הדין: וירא דוד את
יהוה ביום ההוא ויאמר איך יבא אלי
ארון יהוה: ודחיל דוד מן קדם יי ביומא
ההוא ואמר איכדין ייעול לותי ארונא
דיי: ולא אבה דוד להסיר אליו את ארון
יהוה על עיר דוד ויטהו דוד בית עבד
אדום הגתי: ולא אבא דוד לאפנאה
לותיה ית ארונא דיי לקרתא דדויד
ואפניה דוד לבית עובד אדום גתאה:
וישב ארון יהוה בית עבד אדם הגתי
שלשה חדשים ויברך יהוה את עבד
אדום ואת כל ביתו: ושרא ארונא דיי
בית עובד אדום גתאה תלתא ירחין
ובריך יי ית בית עובד אדום וית כל
ביתיה: ויגד למלך דוד לאמר ברך יהוה
את עבד אדום ואת כל אשר לו בעבור
ארון האלהים וילך דוד ויעל את ארון
האלהים מבית עבד אדום עיר דוד
בשמחה: ואתחוה למלכא דוד למימר

בריך יי ית בית עובד אדום וית כל
דליה בדיל ארונא דיי ואזל דוד ואסיק
ית ארונא דיי מבית עובד אדום לקרתא
דדוד בחדוא: ויהי כי צעדו נשאי ארון
יהוה ששה צעדים ויזבח שור ומריא:
והוה כד נטלו נטלי ארונא דיי שתא
זוגין תכס תור ופטים: ודוד מכרכר בכל
עז לפני יהוה ודוד חגור אפוד בד: ודוד
משבח בכל תקוף קדם יי ודוד אסיר כרדוט
דבוץ: ודוד וכל בית ישראל מעלים את
ארון יהוה בתרועה ובקול שופר: ודויד
וכל בית ישראל מסקין ית ארונא דיי
ביבבא ובקל שופרא: והיה ארון יהוה
בא עיר דוד ומיכל בת שאול נשקפה
בעד החלון ותרא את המלך דוד מפזז
ומכרכר לפני יהוה ותבז לו בלבה: והוה
ארונא דיי אתא לקרתא דדוד ומיכל
בת שאול אסתכיאת מן חרכא וחזת
ית מלכא דוד מרקיד ומשבח קדם יי
ובסרת עלוהי בלבה: ויבאו את ארון
יהוה ויציגו אתו במקומו בתוך האהל אשר
נטה לו דוד ויעל דוד עלות לפני יהוה

הריהוא נתפש בעון לפי כך מת עזא: ולא ריצה דויד להעלותו לבית לחם: לפי שאמ׳ חכמ׳ שראה דויד ברוח
הקודש שאם העלה אותו על העגלה הריזה עון לא שלא קל בכתף ישאו: וקלו גל באין כאן דבר עוזא ואחיו

ובעד דאך לם יזכר גיר אחיו שנ׳ ואחיו הלך לפני הארון׳ ידל בדשך אין עזא מנאת שנ׳ ויחר אף יי׳ בעזא
ויכהו שם על השל עם ארון ברית יי׳ יעני על אשר שלח ידו והרכיבוהו על העגלה והקב״ה צוה שישאו אותו
על הכתף׳

ושלמים: ואעילו ית ארונא דיי׳ ואקימו
יתיה באתריה בגו משכנא דפרס ליה דוד
ואסיק דוד עלון קדם יי׳ ונכסת קודשין: ויכל
דוד מהעלות העלה והשלמים ויברך
את העם בשם יהוה צבאות: ושיצי דוד
מלאסקא עלתא ונכסת קדשיא ובריך
ית עמא בשמא דיי׳ צב׳: ויחלק לכל
העם לכל המון ישראל למאיש ועד
אשה לאיש חלת לחם אחת ואשפר
אחד ואשישה אחת וילך כל העם
איש לביתו: ופליג לכל עמא לכל המונא
דישרא׳ מגבר ועד אתא לגבר גריצתא
דלחים חדא ופלוג חד ומנתא חדא ואזל
כל עמא גבר לביתיה: וישב דוד לברך
את ביתו ותצא מיכל בת שאול לקראת
דוד ותאמר מה נכבד היום מלך ישראל
אשר נגלה היום לעיני אמהות עבדיו
כהגלות נגלות אחד הרקים: ותב דויד
לברכא ית אנש ביתיה ונפקת מיכל בת
שאול לקדמות דוד ואמרת מא אתיקר
יומא דין מלכא דישרא׳ דאתגלי יומא
דין לעיני אמהת עבדוהי כמא דחד ׳ץ

ומתגלי חד מן סריקיא: ויאמר דוד אל
מיכל לפני יהוה אשר בחר בי מאביך
ומכל ביתו לצות אתי נגיד על עם יהוה
על ישראל ושחקתי לפני יהוה: ואמר
דוד למיכל קדם יי׳ דאתרעי בי מאבוך
ומכל ביתיה למקמא יתי למהוי מלכא
על עמא דיי׳ על ישרא׳ תשבחית קדם יי׳:
ונקלתי עוד מזאת והייתי שפל בעיני
ועם האמהות אשר אמרת עמם אכבדה:
ואזעירנא עוד מדא ואיהי מכיך בעיני
נפשי מבכין ועם אמהתא דאת אמרא
בעיניהון אהי יקיר: ולמיכל בת שאול
לא היה לה ילד עד יום מותה: ולמיכל
בת שאול לא הוה לה ולד עד יום מותה:

ויהי כי ישב המלך בביתו
ויהוה הניח לו מסביב מכל איביו: והוה
כד יתיב מלכא בביתיה ויי׳ אניח ליה
מסחור סחור מכל בעלי דבבוהי: ויאמר
המלך אל נתן הנביא ראה אנכי יושב
בבית ארזים וארון האלהים ישב בתוך
היריעה: ואמר מלכא לנתן נביא חזי
כען דאנא יתיב בביתא דמטלל בכיורי

וקו ולמיכל בת שאול לא היה לה ולד עד יום מותה׳ קשו אחכמ׳ למענה פי׳ דאך אין מרב בת שאול ילדה ולא גדלה
בניה ומיכל שגדלה את בני מרב אחותה לפיכך נקראו על שמה שנ׳ ואת חמשת בני מיכל בת שאול וכך מצאנו

שכל המגדל יתום בתוך ביתו מעלה עליו הכתו׳ כאלו ילדו מן ענד רות המואביה דכת׳ ילד בן לנעמי ולא נאמ׳
ילד בן לרות אלא מלמד שרות ילדה ונעמי גידלה שנ׳ ותשימהו בחיקה ותהי לו לאומנת

ארזיא וארונא דיי שרי במשכנא
בגו יריעתא: ויאמר נתן אל המלך
כל אשר בלבבך לך עשה כי יהוה
עמך: ואמר נתן למלכא כל דבלבך
איזיל עביד ארי מימרא דיי בסעדך:

ראשה כי תזריע

במלכים

ואיש בא מבעל שלשה ויבא לאיש ב׳
האלהים לחם בכורים עשרים לחם חס
שערים וכרמל בצקלנו ויאמר תן ל
לעם ויאכלו: וגברא אתא מבעל וחס
דרומא ואיתי לנביא דיי לחים בכורין
עסרין טלמין דלחים סערין ופירוכן
בלבושיה ואמר הב לעמא וייכלון:
ויאמר משרתו מה אתן זה לפני
מאה איש ויאמר תן לעם ויאכלו ג
כי כה אמר יהוה אכול והותר: ואמר
משמשניה מא אתין דין קדם מאה
גברא ואמר הב לעמא וייכלון ארי
כדנן אמר יי ייכלון וייתרון: ויתן
לפניהם ויאכלו ויותרו כדבר יהוה:
ויהב קדמיהון ואכלו ואשארו כפתגמא

דיי: ונעמן שר צבא מלך
ארם היה איש גדול לפני אדניו ונשא
פנים כי בו נתן יהוה תשועה לארם
חס והאיש היה גבור חיל מצרע: ונעמן
רב חילא דמלכא דארם הוה גבר רב
קדם רבוניה ונסיב אפין ארי על ידיה
עבד יי נצחנא לאנש ארם וגברא הוה
גבר חילא והוא לקי בסגירותא: וארם
יצאו גדודים וישבו מארץ ישראל נערה
קטנה ותהי לפני אשת נעמן: ואנש ארם
נפקו במשרין ושבו מארעא דישראל
עולימתא זעירא והות משמשא קדם
אתת נעמן: ותאמר אל גברתה אחלי
אדני הנביא אשר בשמרון אז יאסף אתו
מצרעתו: ואמרת למרתה טובי רבונ
אם ייזיל לקדם נביא דבשמרון בכין יסי
יתיה מסגירותיה: ויבא ויגד לאדניו
לאמר כזאת וכזאת דברה הנערה אשר
מארץ ישראל: ואתא וחוי לרבוניה
למימר כדין וכדין מלילת עולמתא
פלה׳ דמארע דישראל: ויאמר מלך ארם לך בא
חס ואשלחה ספר אל מלך ישראל וילך

אמרו חכמ׳ למה נתנגע נעמן · קאו בשביל ששבה נערה קטנה מישר׳ שנ׳ וארם יצאו גדודים וישבו נערה
קטנה מארץ ישר׳ ונאמ׳ ותהי לפני אשת נעמן · ונאמ׳ נערה ונאמ׳ קטנה אם נערה למה קטנה ואם קטנה

למה נערה מלמד שהיא כהנת ונפסלה מן הכהונה לפיכך נתנגע ∴ יקן ויקצף נעמן אמ׳ חכמ׳ מאי ויקצף
אמעט פי דאך אין אצל צרעת ערץ בלודה ולאך אנה יתקבב בעון ואמר הנביא כדי שתענה חמרכו

ויקח בידו עשר ככרי כסף וששת
אלפים זהב ועשר חליפות בגדים:
ואמר מלכא דארם איזיל איתא ואשלח
אגרתא לות מלכא דישר׳ ואזל ונסיב
בידיה עסר ככרין דכסף ושתה אלפין
דינרין דדהב ועסרה אצטלון דלבושא:
ויבא הספר אל מלך ישראל לאמר
ועתה כבוא הספר הזה אליך הנה
שלחתי אליך את נעמן עבדי ואספתו
מצרעתו: ואיתי אגרתא לות מלכא
דישר׳ למימר וכען כתיב בה וכען
כמיתי אגרתא הדא לותך הא שדרית
לותך ית נעמן עבדי ותסיניה מסגירותיה:
ויהי כקרא מלך ישראל את הספר ויקרע
את בגדיו ויאמר האלהים אני להמית
ולהחיות כי זה שלח אלי לאסף איש
מצרעתו כי אך דעו נא וראו כי מתאנה
הוא לי: והוה כד קרא מלכא דישר׳
ית אגרתא ובזע ית לבושוהי ואמר
הצרוך אית בי מן ק׳ יי׳ למקטל ולאחאה
ארי דין שלח לי לאסאה גברא
מסגירותיה ארי ברם דעו כען וחזו

ארי תסקופא הוא בעי לאתגראה בי:
ויהי כשמע אלישע איש האלהים
כי קרע מלך ישראל את בגדיו וישלח
אל המלך לאמר למה קרעת בגדיך
יבא נא אלי וידע כי יש נביא בישראל:
והוה כד שמע אלישע נביא דיי׳ ארי
בזע מלכא דישר׳ ית לבושוהי ושלח
לות מלכא למימר למא בזעתא לבושך
ייתי כען לותי וידע דאית נביא בישר׳:
ויבא נעמן בסוסו וברכבו ויעמד פתח
הבית לאלישע: ואתא נעמן בסוסוהי
וברתכוהי וקם במעלנא דביתא דאלישע:
וישלח אליו אלישע מלאך לאמר הלוך
ורחצת שבע פעמים בירדן וישב
בשרך לך וטהר: ושלח לותיה אלישע
אזגדא למימר איזיל ותטבול שבע זמנין
בירדנא ויתוב בסרך לך ותדכי: ויקצף
נעמן וילך ויאמר הנה אמרתי אלי יצא
יצוא ועמד וקרא בשם יהוה אלהיו והניף
ידו אל המקום ואסף המצרע: ורגיז
נעמן ואזל ואמר הא הוית אמר לותי
מפק יפוק ויקום ויצלי בשמא דיי׳ אלהיה

שלנעמן ויתרפא ד״א שהצרעת תבוא מלשון הרע לפי שתדע שאהרן ומרים דברו במשה ונלקו בצרעת
ש׳ ותדבר מרים ואהרן במשה פלמא ו׳ נעמן ל׳ אלישע הנביא הניח אותו על פתח ביתו ר׳ שמעון אומ׳ למה הניח

אותו על פתח ביתו לא בחכמה ממנו כדי שיתקנא לפי שהוא מלך כדי שתעלה חמתו ויחום בשרו
מכוח החרון מיד העלה עליו הכת שכעס על אלישע שנ' ויקצף נעמן ותעלם אין כי טרי יקרה לנבואה אמר

וירים ידיה על אתר בית מחתא
ואתסי סגירותא: הלוא טוב אבנה — אמנה ק
ופרפר נהרות דמשק מכל מימי
ישראל הלא ארחץ בהם וטהרתי
ויפן וילך בחמה: הלא טבין אמנה
ופרפר נהרי דמסק מכל מי ארעא
דישראל הלא אטבול בהון ואתסי ואתפני
ואזל ברגז: ויגשו עבדיו וידברו אליו
ויאמרו אבי דבר גדול הנביא דבר
אליך הלא תעשה ואף כי אמר אליך
רחץ וטהר: וקריבו עבדוהי ומלילו
עמיה ואמרו מרי אלו פתגמא רבא
נביא מליל עמך הלא תעביד ואף
ארי אמר לך טבל ואתסי: וירד
ויטבל בירדן שבע פעמים כדבר
איש האלהים וישב בשרו כבשר — ב ועתה כבשר
נער קטן ויטהר: ונחת וטבל בירדנא
שבע זמנין כפתגמא דנביא דיי ותב
בסריה כבסר ינוק זעיר ואתסי:
וישב אל איש האלהים הוא וכל מחנהו
ויבא ויעמד לפניו ויאמר הנה נא ידעתי
כי אין אלהים בכל הארץ כי אם בישראל

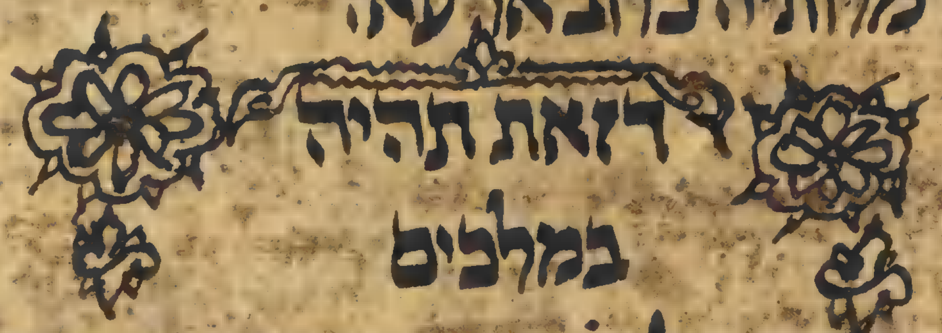
ועתה קח נא ברכה מאת עבדך: ותב
לות נביא דיי הוא וכל משריתיה ואתא
וקם קדמוהי ואמר הא כען ידעית ארי
לית אלה קיים בכל ארעא אלהין בישראל
וכען קביל כען תקרבתא מן עבדך: ויאמר
חי יהוה אשר עמדתי לפניו אם אקח
ויפצר בו לקחת וימאן: ואמר קיים הוא
יי דמשמשנא קדמוהי אם אקביל
ואתקיף ביה לקבלא ולא אבא: ויאמר
נעמן ולא יתן נא לעבדך משא צמד
פרדים אדמה כי לוא יעשה עוד עבדך
עלה וזבח לאלהים אחרים כי אם ליהוה:
ואמר נעמן ולא יתיהיב לעבדך טעון
זוג כודנון מעפר אדמתא ארי לא יעביד
עוד עבדך עלא ודבח לטעות עממיא
אלהין לשמא דיי: לדבר הזה יסלח יהוה
לעבדך בבוא אדני בית רמון להשתחות
שמה והוא נשען על ידי והשתחויתי
בית רמן בהשתחויתי בית רמון יסלח
נא יהוה לעבדך בדבר הזה: לפתגמא
הדין ישבוק יי לעבדך במיעל רבוני
בית רמון למסגד תמן והוא סמיך על

מים
מצאנו
לנו
אבישג
נעמן
ולא
יתן
סגור

טביעייה מע לא מור לא אהייה לאנ אחר אלישע קאלה יעני לנעמן ירוח אלי אלירדן ויטבול שבע פעמים והו יתרפא
ומן מן נעמן גצב מן דלך אלי תרכב עלי באבה וקאל לה יטבול בירדן פקאל הלוא טוב אמנה ופרפר נהרי דמשק מכל מימי
ישראל.

וארבעה אנשים היו מצורעים פתח השער הם גיחזי ושלשת בנו אמרו חכמ׳ למה נצטרע נעמן ... תעלם מן
למא גא נעמן לאלישע ואבראה מצרעתו פטלב נעמן ועטי לאלישע בעין שי מן זמנו פלם ידיד ונשבע של

ידי ואסגור בבית רמון במסגדי בבית
רמון ישבוק יי׳ לעבדך בפתגמא הדין:
ויאמר לו לך לשלום וילך מאתו כברת
ארץ: ואמר ליה איזיל לשלם ואזל
מלותיה כרוב ארעא:

דזאת תהיה
במלכים

ויאמר אלישע שמעו דבר יהוה כה
אמר יהוה כעת מחר סאה סלת בשקל
וסאתים שערים בשקל בשער שמרון:
ואמר אלישע קבילו פתגמא דיי׳ כדנן
אמר יי׳ כעדנא הדין מחר סאה סלתא
בסלעא וסאתין סערין בסלעא בתרעא
דשמרון: ויען השליש אשר למלך
אשר נשען על ידו את איש האלהים
האלהים ויאמר הנה יהוה עשה ארבות
בשמים היהיה הדבר הזה ויאמר
הנכה ראה בעיניך ומשם לא תאכל:
ואתיב גברא דמלכא סמיך על ידיה
ית נביא דיי׳ ואמר אלו יי׳ פתח כוין
ומי... ובא מן שמיא היהי פתגמא
הדין ואמר הא את חזי בעינך ומתמן
לא תיכול: וארבעה אנשים
היו מצרעים פתח השער ויאמרו איש
אל רעהו מה אנחנו ישבים פה עד מתנו:
וארבעה גברין הוו סגירין יתבין במעלנא
דתרעא ואמרו גבר לחבריה מא אנחנא
יתבין כא עד דנמות: אם אמרנו נבוא
העיר והרעב בעיר ומתנו שם ואם
ישבנו פה ומתנו ועתה לכו ונפלה אל
מחנה ארם אם יחינו נחיה ואם ימיתנו
ומתנו: אם נימר ניעול לקרתא וכפנא
בקרתא ונמות תמן ואם נתיב הכא ונמות
וכען איתו ונשתמע למשרית ארם אם
יחיננא נחי ואם יקטלוננא נתקטיל:
ויקמו בנשף לבוא אל מחנה ארם ויבאו
עד קצה מחנה ארם והנה אין שם איש:
וקמו בקבלא למיעל למשרית ארם ואתו
עד סיפי משרית ארם והא לית תמן
אנש: ואדני השמיע את מחנה ארם
קול רכב קול סוס קול חיל גדול ויאמרו
איש אל אחיו הנה שכר עלינו מלך
ישראל את מלכי החתים ואת מלכי
מצרים לבוא עלינו: ומן קדם יי׳ אשתמע

שנ׳ ויאמר אלישע חי יי׳ צבאות אשר עמדתי לפניו אם אקח ופרגע גיחזי לחק נעמן וקאל לה אן אלישע יטלב מנך
אנך תעטיה ככר כסף פרגע קאל לה נעמן הואל וקח ככרים ונשבע גיחזי ונטל את הממון לאן גיחזי כאן
למשרית

כאן שרה פי אטמא עדניא וכסבהא ואלישע מתקנע ען דלך ויקאל אחכמ׳ בשעה שבא גיחזי מנעמן
מצא אלישע עוסק בפרשת טומאת שרצים מיד קללו אותו ואמר לו וצרעת נעמן תדבק בך גיחזי ובזרעו
עד עולם

למשרית ארם קל רתכין קל סוסון
קל משרין סגיאין ואמרו גבר לאחוהי
הא אגר עלנא מלכא דישראל ית מלכי
חתאי וית מלכי מצרים למיתי עלנא:
ויקומו וינוסו בנשף ויעזבו את אהליהם ט׳ מל׳
ואת סוסיהם ואת חמריהם המחנה
כאשר היא וינסו אל נפשם: וקמו ועריקו
בקבלא ושבקו ית משכניהון וית סוסותהון
וית חמריהון למשריתא כמא דהיא
ועריקו לשיזבא נפשהון: ויבאו המצרעים
האלה עד קצה המחנה ויבאו אל אהל
אחד ויאכלו וישתו וישאו משם כסף
וזהב ובגדים וילכו ויטמנו וישבו ויבאו
אל אהל אחר וישאו משם וילכו ויטמנו:
ואתו סגיריא האלין עד סטר משריתא
ועלו למשכנא חד ואכלו ושתיאו ונסיבו
מתמן כספא ודהבא ולבושין ואזלו
ואטמרו ותבו ועלו למשכנא אחרנא
ונסיבו מתמן ואזלו ואטמרו: ויאמרו
איש אל רעהו לא כן אנחנו עשים היום
הזה יום בשרה הוא ואנחנו מחשים
וחכינו עד אור הבקר ומצאנו עוון ועתה

לכו ונבואה ונגידה בית המלך: ואמרו
גבר לחבריה לא כשר מא דאנחנא עבדין
יומא הדין יום בסורא הוא ואנחנא שתקין
ומורכין עד מיהר צפרא ויערעננא חובא
וכען איתו ונתמטי ונחוי בית מלכא: ויבאו
ויקראו אל שער העיר ויגידו להם לאמר
באנו אל מחנה ארם והנה אין שם איש
וקול אדם כי אם הסוס אסור והחמור
אסור ואהלים כאשר המה: ואתו וקרו
לנטרי תרע קרתא וחויאו להון למימר
אתינא למשרית ארם והא לית תמן גבר
וקל אנש אלהין סוסון אסירין וחמרין
אסירין ומשכנין כמא דאנון: ויקרא
השערים ויגידו בית המלך פנימה: וקרו
נטרי תרעיא וחויאו בית מלכא לגיו:
ויקם המלך לילה ויאמר אל עבדיו
אגידה נא לכם את אשר עשו לנו ארם
ידעו כי רעבים אנחנו ויצאו מן המחנה
בשדה ק׳ ב׳ מלין יתיר ה׳ בענין להחבא בהשדה לאמר כי יצאו מן
העיר ונתפשם חיים ואל העיר נבוא:
וקם מלכא בליליא ואמר לעבדוהי אחוי
כען לכון ית דעבדו לנא אנש ארם ידעין

ר״א אמ׳ חכמ׳ למה נתנגע גיחזי לא על שהמרה דברי אלישע בשעה ששלחו במשענתו שירפא בה בן השונמית
ואמר לו שים המשענת על פני הנער והיה הדבר בעיניו צחוק ואמ׳ לו אלישע כי תמצא איש לא תברכנו וכי יברכך

א״י לא תעננו ושמת משענתי על פני הנער׳ הלך ומצא אדם אחד בדרך ואמר לו התאמין שזו המטה
מחיה המתים וכיון שעבר ממנו אותו האיש מצא גיחזי כלב מת מוטל באשפה מיד הניח המשענת

ארי כפנין אנחנא ונפקו מן משריתא
לאטמרא בחקלא למימר ארי יפקון
מן קרתא ונחדינון כד חיין ולקרתא
ניעול: ויען אחד מעבדיו ויאמר ויקחו
נא חמשה מן הסוסים הנשארים אשר
נשארו בה הנם ככל ההמון ישראל
אשר נשארו בה הנם ככל המון ישראל
אשר תמו ונשלחה ונראה: ואתיב חד
מעבדוהי ואמר וידברון כען חמשה
מן סוסותא שארא דאשתארו בה
האנון ככל המונא דישראל דאשתארו
בה ואם ייבדון האנון ככל המונא דישראל
דספו ונשלח ונחזי: ויקחו שני רכב סוסים
וישלח המלך אחרי מחנה ארם לאמר
לכו וראו: ודברו תרין רכבי סוסון ושלח
מלכא בתר משרית ארם למימר
איזילו וחזו: וילכו אחריהם עד הירדן
והנה כל הדרך מלאה בגדים וכלים
אשר השליכו ארם בהחפזם וישבו
המלאכים ויגדו למלך: ואזלו בתריהון
עד ירדנא והא כל אורחא מליא לבושין
ומנין דרמו אנש ארם באתבעותיהון

למערק ותבו אזגדיא וחויאו למלכא:
ויצא העם ויבזו את מחנה ארם ויהי
סאה סלת בשקל וסאתים שערים
בשקל כדבר יהוה: ונפק עמא ובזו
ית משרית ארם והוה סאה סלתא
בסלעא וסאתן סעורין בסלעא כפתגמא
דיי: והמלך הפקיד את השליש אשר
נשען על ידו על השער וירמסהו העם
בשער וימת כאשר דבר איש האלהים
אשר דבר ברדת המלך אליו: ומלכא
מני ית גברא דסמיך על ידיה על תרעא
ודשוהי עמא בתרעא ומית כמא דמליל
נביא דיי דמליל כד נחת מלכא לותיה:
ויהי כדבר איש האלהים אל המלך
לאמר סאתים שערים בשקל וסאה
סלת בשקל יהיה כעת מחר בשער
שמרון: והוה כד מליל נביא דיי עם
מלכא למימר סאתן סעורין בסלעא
וסאה סלתא בסלעא יהי כעדנא הדין
מחר בתרעא דשמרון: ויען
השליש את איש האלהים ויאמר והנה
יהוה עשה ארבות בשמים היהיה כדבר הזה

עלין ועמד הכלב ונשכו וכיון שבא אל הבית והניח המשענת על פני הנער ואין קול ואין עונה לפי שהלכה קדושת
השם וכבר נטמאה המטה בכלב וחזר אל אלישע ואמ׳ לו לא הקיץ הנער וציער את אלישע שילך עמהם לפיכך נתעגע

וקו' וירמסוהו העם בשער למה בשער אלא ללמדך שהוא ממונה על עסקי שער ולהודיעך שאין שער
לאין אלא שערי תורה וחכמה ושישראל חזרו בתשובה על ידו ושעל פי כך אמ' הנביא וירמסוהו בשער

ויאמר הנה ראה בעיניך ומשם לא
תאכל: ואתיב גבלא ית נביא דייי
ואמר אלו יי פתח כוין ומחית טובא
מן שמיא היהי פתגמא הדין ואמר הא
את חזי בעינך ומתמן לא תיכול: ויהי לו
כן וירמסו אתו העם בשער וימת: והוה
ליה כין ודשו יתיה עמא בתרעא ומית:
ויחן יהוה אתם וירחמם ויפן
אליהם למען בריתו את אברהם יצחק
ויעקב ולא אבה השחיתם ולא השליכם
מעל פניו עד עתה: וחס יי עליהון ורחים
עליהון ואתפני במימריה לאוטבא להון
בדילקימיה דעם אברהם יצחק ויעקב
ולא אבא לחבלותהון ולא אגלינון מארע
בית שכינתיה עד כען:

ד אחרי מות

ביחזקאל סימן כב

ויהי דבר יהוה אלי לאמר: והוה פתגם
נבואה מן קדם יי עמי למימר: ואתה בן
אדם התשפט התשפט את עיר הדמים
והודעתה את כל תועבותיה: ואת בר אדם
התוכח התוכח ית קרתא דאשדי דם זכי
בגוה וחוי לה ית כל תועבתהא: ואמרת
ג כה אמר אדני יהוה עיר שפכת דם
בתוכה לבוא עתה ועשתה גלולים
עליה לטמאה: ותימר כדנן אמר יי אלהים
קרתא דאשדי דם זכי בגוה מטא עדן
תברה ודפלחין לטעותא בגוה בדיל
לסאבותה: בדמך אשר שפכת אשמת
ובגלוליך אשר עשית טמאת ותקריבי ימיך ותבוא
עד שנותיך על כן נתתיך חרפה לגוים
וקלסה לכל הארצות: בחובת דם זכי
דאשדת חבת ובפלחן טעותיך דפלחת
אסתאבת וקריביו יום תברך ומטא עדן
בשתיך על כין יהבתיך חסודין לעממיא
ולעיב לכל מדינתא: הקרבות והרחקות כולל
ממך יתקלסו בך טמאת השם רבת כת
המהומה: דקריבן ודרחיקן מנך יתלעבן כן
ביך סואבת שמא דסגיאן אתרגושתהא: במ
הנה נשיאי ישראל איש לזרעו היו בך צ
למען שפך דם: הא רברבי ישראל גבר
לתקפיה הוו ביך בדיל למשפך דם זכי: אב ב בפ"ס
ואם הקלו בך לגר עשו בעשק בתוכך סמ"ל
יתום ואלמנה הונו בך: אבא ואמא אקילו

קו' התשפטו אותם התשפוט מדלתין קאו אנה יענו בדינך על גלוי עריות ועל שפיכות דמים והלא שלש מצוות בתורה
הן חמורות מכל המצוות והתורה כולה חמורה היא ולא עוד אלא הנביא אומ' התשפוט התשפוטהו על ע"ז ועל גלוי

עריות והרי אתה מוצא שעז׳ חמורה מכל המצוות׃ בל תעלם אן קו הדי לי עלמנא אן ליס גזא מן יתמנע מן עז׳ מתל מן יתמנע מן סאיר למצוות ואיש אד׳ יפעל עז׳ מתל אד׳ יפעל בענין למצוות וקאן אפלו מצוה קלה הרי היא כמצוה חמורה׃

ביך לגיורא אנסו אנסא בגויך יתמין וארמלן אוניאו ביך׃ קדשי בזית ואת שבתתי חללת׃ על קדשי בסרת וית יומי שבאדילי אחלת׃ אנשי רכיל היו בך למען שפך דם ואל ההרים אכלו בך זמה עשו בתוכך׃ גברי אכלי קרצא הוו ביך בדיל למשפך דם זכי ולטוריא פלחו ביך לטעותא עיצת חטין עבדו בגויך׃ ערות אב גלה בך טמאת הנדה ענו בך׃ ערית אבא גליאו ביך אתא טמאה עמאוביך׃ ואיש את אשת רעהו עשה תועבה ואיש את כלתו טמא בזמה ואיש את אחתו בת אביו ענה בך׃ וגבר ית אתת חבריה עבד תועיבא וגבר ית כלתיה סאיב בעיצת חטין וגבר ית אחתיה בת אבוהי ענו ביך׃ שחד לקחו בך למען שפך דם נשך ותרבית לקחת ותבצעי רעיך בעשק ואתי שכחת נאם אדני יהוה׃ שחדא קבילו ביך בדיל למשפך דם זכי חיבוליא ורביתא נסיבת ואהנית רוחמך באנסא ופלחני שבקת אמר יי׳

אלהים׃ והנה הכיתי כפי אל בצעך אשר עשית ועל דמך אשר היו בתוכך׃ והא איתיתי פורענותי עלך בחובי ממונך דאנסת ועל דם זכי דאשתפיך בגויך׃ היעמד לבך אם תחזקנה ידיך לימים אשר אני עשה אתך אני יהוה דברתי ועשיתי׃ היתקף לביך אם יתחסנן ידיך ליומיא דאנא עתיד למעבד עמך אנא יי׳ גזרית במימרי ואקיים׃ והפיצותי אתך בגוים וזריתיך בארצות והתמתי טמאתך ממך׃ ואגלי יתיך לבינת עממיא ואבדרנך במדינתא ואסיף סאובתיך מניך׃ ונחלת בך לעיני גוים וידעת כי אני יהוה׃ ואתקדש ביך לעיני עממיא ותדעין ארי אנא יי׳׃

דקדשים תהיו
ביחזקאל

ויהי בשנה השביעית בחמשי בעשור לחדש באו אנשים מזקני ישראל לדרש את יהוה וישבו לפני׃ והוה בשתא שביעיתא בחמישאה בעסרא לירחא אתמר נביא אתו גברין מסבי

מפני שהכל מפי הגבורה ׃ קאן באו אנשים מזקני ישראל קאן מנהם חנניה מישאל ועזריה לאן תעלם אנהם כאנו [illegible] אדראך ואחד חזאה ואחרה׃ וקאן איצא התשפוט אתם התשפוט בן אדם יעני על ביטול ברית מילה ועל עז׳ ועל חלול השבת׃

וקאו זל תעלם אין דבר חמור מכל מצות לא לי עלמא אין הי שקולה כנגד כל המצוות · לאן היו בראהמן על חרות עושים ·
לאן כל מתשלע יגב אן יעתקד שבת כמתל חרות עשם לאן כלמן אעתקד חדות עשם אעתקד שבת ·

ישראל למתבע אולפן מן קדם יי ויתיבו
קדמי: ויהי דבר יהוה
אלי לאמר: והוה פתגם נבואה מן
קדם יי עמי למימר: בן אדם דבר את
זקני ישראל ואמרת אלהם כה
אמר אדני יהוה הלדרש אתי אתם
באים חי אני אם אדרש לכם נאם
אדני יהוה: בר אדם אתנבי לסבי
ישראל ותימר להון כדנן אמר יי
אלהים הלמתבע אולפן מן קדמי אתון
אתן קיים אנא אם אשתאיל לכון
במימרי אמר יי אלהים: התשפט
אתם התשפוט בן אדם את תועבת
אבתם הודיעם: התוכח יתהון התוכח
בר אדם ית תועבת אבהתהון הודענון:
ואמרת אלהם כה אמר אדני יהוה ביום
בחרי בישראל ואשא ידי לזרע בית
יעקב ואודע להם בארץ מצרים ואשא
ידי להם לאמר אני יהוה אלהיכם: ותימר
להון כדנן אמר יי אלהים ביומא
דאתרעיתי בישראל וקיימית במימרי
להון למימר אנא יי אלהכון: ביום ההוא

נשאתי ידי להם להוציאם מארץ מצרים
אל ארץ אשר תרתי להם זבת חלב
ודבש צבי היא לכל הארצות: ביומא
ההוא קיימית במימרי לאפקותהון להון
מארעא דמצרים לארעא דיהבית להון
עבדא חלב ודבש תושבחא היא לכל
מדינתא: ואמר אלהם איש את שקוצי
עיניו השליכו ובגלולי מצרים אל תטמאו
אני יהוה אלהיכם: ואמרית להון גבר
ית שקוצוהי ארחיקו מקביל עינוהי
ובפולחן טעוות מצראי לא תסתאבון אנא
יי אלהכון: וימרו בי ולא אבו לשמע אלי
איש את שקוצי עיניהם לא השליכו
ואת גלולי מצרים לא עזבו ואמר לשפך
חמתי עליהם לכלות אפי בהם בתוך ארץ
מצרים: וסריבו על מימרי ולא אבו לקבלא
לנביי גבר ית שקוצי עיניהון לא ארחיקו
וית פולחן טעוות מצראי לא שבקו ואמרית
למשפך חמתי עליהון ריחול רגזי בהון
בגו ארעא דמצרים: ואעש למען שמי לבלתי
החל לעיני הגוים אשר המה בתוכם אשר
נודעתי אליהם לעיניהם להוציאם מארץ

וקאו זל אין מצות שבת כמתל חרות עשם ושקולה כנגד כל המצוות · וכדלך מצות ציצית שקולה כנגד כל
המצוות שנ וראיתם וזכרתם · וקאו נאמ במצות ציצית כל המקיים מצות ציצית כאלו קיים כל התורה כולה ·

לזרעא דבית יעקב ואתגליתי למפרקהון בארעא דמצרים וקיימית במימרי

מצרים׃ ועבדית בדיל שמי בדיל דלא
יתחל בני עממיא דאנון ביניהון דאתגליתי
למפרקהון לעיניהון לאפקותהון מא״ר
דמצ׳׃ ואוציאם מארץ מצרים ואביאם
אל המדבר׃ ואפקתנון מארעא דמצרים
ואעלתנון למדברא׃ ואתן להם את חקותי
ואת משפטי הודעתי אותם אשר יעשה
אתם האדם וחי בהם׃ ויהבית להון ית
קימי וית דיני הודעית יתהון דאם יעביד
יתהון אנשא ייחי בהון בחיי עלמא׃ וגם
את שבתותי נתתי להם להיות לאות בינו
וביניהם לדעת כי אני יהוה מקדשם׃
ואף ית יומי שביא דילי יהבית להון למהוי
לאת בין מימרי וביניהון למדע ארי אנא
יי׳ מקדשהון׃ וימרו בי בית ישראל
במדבר בחקותי לא הלכו ואת משפטי
מאסו אשר יעשה אתם האדם וחי בהם
ואת שבתתי חללו מאד ואמר לשפך
חמתי עליהם במדבר לכלותם׃ וסריבו
על מימרי בית ישראל במדברא בקימי
לא הליכו וית דיני קצו דאם יעביד
יתהון אנשא ייחי בהון בחיי עלמא

וית יומי שביא דילי אחילו לחדא
ואמרית למשפך חמתי עליהון במדברא
לשיציותהון׃ ואעשה למען שמי לבלתי
החל לעיני הגוים אשר הוצאתים לעיניהם׃
ועבדית בדיל שמי בדיל דלא יתחל לעיני
עממיא דאפקתנון לעיניהון׃ וגם אני
נשאתי ידי להם במדבר לבלתי הביא
אתם אל הארץ אשר נתתי זבת חלב
ודבש צבי היא לכל הארצות׃ ואף אנא
קיימית במימרי להון במדברא בדיל
דלא לאעלא יתהון לארעא דיהבית
עבדא חלב ודבש תשבחא היא לכל
מדינתא׃

ראמר אל הכהנים
ביחזקאל

והכהנים הלוים בני צדוק אשר שמרו
את משמרת מקדשי בתעות בני
ישראל מעלי המה יקרבו אלי לשרתני
ועמדו לפני להקריב לי חלב ודם נאם
אדני יהוה׃ וכהניא ליואי בני צדוק
דנטרו ית מטרת מקדשי במטעי בני
ישראל מבתר פלחני אנון יתקרבון לפלחני

ואמא קין כזבי שכיזבה באביה שאמר לה אל תשמעי אלא לגדול שבהם והו יעני משה בן עמרם והיא
נשמעה לזמרי בן סלוא והו שלומיאל בן צורי שדי ונקרא שמו זמרי יען מרוב הבעילות נעשה ראשו כביצה
מוזלת׳

לשמשא קדמי וישמשון על מדבחי
לקרבא קדמי תרב ודם נכסת קדשין
אמר יי אלהים: המה יבאו אל מקדשי
והמה יקרבו אל שלחני לשרתני ושמרו
את משמרתי: אנון ייעלון למקדשי
ואנון יתקרבון לפתור לחים אפיא
לשמשא קדמי ויטרון ית מטרת
מימרי: והיה בבואם אל שערי החצר
הפנימית בגדי פשתים ילבשו ולא
יעלה עליהם צמר בשרתם בשערי
החצר הפנימית וביתה: ויהי במיעלהון
לתרעי דרתא גויתא לבושי כתנא ילבשון
ולא תהי עליהון כסות עמר בשמשותהון
בתרעי דרתא גויתא ולגיו: פארי פשתים
יהיו על ראשם ומכנסי פשתים יהיו
על מתניהם לא יחגרו ביזע: קובעין
דבוץ יהון על רישיהון ומכנסין דבוץ
יהון על חרציהון לא ייסרון על
חרציהון על לבהון ייסרון: ובצאתם
אל החצר החיצנה אל החצר החיצנה
אל העם יפשטו את בגדיהם אשר המה
משרתם בם והניחו אותם בלשכת הקדש

ולבשו בגדים אחרים ולא יקדשו את
העם בבגדיהם: ובמפקהון מדרתא
דקדשא לדרתא בריתא לאתערבא
עם עמא ישלחון ית לבושיהון דאנון
משמשין בהון ויחתון יתהון בלשכת
קדשא וילבשון לבושין אחרנין ולא
יתערבון עם עמא בלבושיהון: וראשם
לא יגלחו ופרע לא ישלחו כסום יכסמו
את ראשיהם: ורישהון לא יגלחון ופרוע
לא ירבון ספרא יספרון ית סער רישהון:
ויין לא ישתו כל כהן בבואם אל החצר
הפנימית: וחמר לא ישתון כל כהנין
במיעלהון לדרתא גויתא: ואלמנה וגרושה
לא יקחו להם לנשים כי אם בתולת מזרע
בית ישראל והאלמנה אשר תהיה אלמנה
מכהן יקחו: וארמלא ומתרכא לא יסבון
להון לנשין אלהין בתולתא מזרעא דבית
ישראל וארמלתא דתהי ארמלתא שאר
כהניא יסבון: ואת עמי יורו בין קדש לחל
ובין טמא לטהור יודיעם: וית עמי יולפון
בין קדשא לחולא ובין מסאבא לדכיא
יהודעונון: ועל ריב המה יעמדו לשפט

ונאמ׳ בפינחס צדוק מפני שהצדיק עצמו בשקנני שלי. קנא לשם לאן זמרי נא בכזבי לפני משה ואמ׳ בפנינו זאת
אסורה או מותרת: אם תאמר שהיא אסורה מי התיר לך בת יתרון ואם תאמר שהיא מותרת הרי היא מותרת׳

לפי כך שתק משה׳ ולא השיבו ולמה לא השיבו שתק משה מעלות פנו שלאמרי׳ מיד עמד פינחס ואמ׳ למשה
והלא למדתנו רבינו שכל הבועל ארמית קנאין פוגעין בו מיד אמ׳ משה לפינחס עמוד וקנא׳ מיד עמד פינחס

במשפטי ישפטהו ואת תורתי ואת
חקתי בכל מועדי ישמרו ואת שבתותי
יקדשו׃ ועל פלוגת דינא אנון יקומון
למדן בדיני רעותי ידינונון וית אורייתי
וית קימי בכל מועדי יטרון וית יומי
שביא דילי יקדשון׃ ואל מת אדם
לא יבא לטמאה כי אם לאב ולאם
ולבן ולבת לאח ולאחות אשר לא היתה
לאיש יטמאו׃ ועל מיתא דאנשא לא
ייעול לאסתאבא אלהין לאב ולאם
ולבר ולברת לאח ולאחת דלא הות לגבר
יסתאבון׃ ואחרי טהרתו שבעת ימים
יספרו לו׃ ובתר דכותיה שבעה יומין
ימנון ליה׃ וביום באו אל הקדש אל
החצר הפנימית לשרת בקדש יקריב
חטאתו נאם אדני יהוה׃ וביום מיעליה
לקדשא לדרתא גויתא לשמשא
בקדשא יקריב חטתיה אמר יי אלהים׃
והיתה להם לנחלה אני נחלתם ואחזה
לא תתנו להם בישראל אני אחזתם׃
ותהי להון לחלק מותר קרבנא חולקהון
ואחסנא לא תתנון להון בישראל מתנן
דיהבית להון אנון אחסנתהון׃ המנחה
והחטאת והאשם המה יאכלום וכל
חרם בישראל להם יהיה׃ מנחתא
וחטתא ואשמא אנון ייכלונון וכל
חרמא בישראל דילהון יהי׃ וראשית כל
בכורי כל וכל תרומת כל מכל תרומותיכם
לכהנים יהיה וראשית ערסותיכם תתנו
לכהן להניח ברכה אל ביתך׃ וריש כולא
בכורי כולא וכל אפרשות כולא מכל
אפרשותכון לכהניא יהי וריש אצותכון
תתנון לכהנא לאשראה ברכתא בביתך׃
כל נבלה וטרפה מן העוף ומן הבהמה
לא יאכלו הכהנים׃ כל נבילא ותבירא
מן עופא ומן בעירא לא ייכלון כהניא׃

ובהר סיני

בירמיה · סימן יו

יהוה עזי ומעזי ומנוסי ביום צרה
אליך גוים יבאו מאפסי ארץ ויאמרו
אך שקר נחלו אבותינו הבל ואין בם
מועיל׃ יי תקפי ורחצני ומשיזבי
בעדן עקא לשימע גבורתך עממין
ייתון מסופי ארעא ויימרון ברם לשקרא

ויקרם והרגם כולם האיש והאשה ונעשה לו עשרה נסים באותה השעה׃ וקו כמוס יכסמו את ראשיהם אמר
ר׳ עקיבה נאמ׳ כסום יכסמו בזוג ולא בתער יעני גזאז לא חלאק ולא ירבון שכהנים שעורהם ומא לסבב פי

פלחו אבהתנא לדלמא ודלית בהון הנאה:
היעשה לו אדם אלהים והמה לא
אלהים: האפשר דיעביד ליה אנשא
דחלן ואנון טעון דלית בהון צרוך:
לכן הנני מודיעם בפעם הזאת אודיעם
את ידי ואת גבורתי וידעו כי שמי יהוה:
בכין האנא מחוי להון בזמנא הדא
אחוינון ית פורענותי וית מחת גבורתי
וידעון ארי שמי יי: חטאת
יהודה כתובה בעט ברזל בצפרן שמיר
חרושה על לוח לבם ולקרנות מזבחותיכם:
חוביהון דבית יהודה כתיבין בעיט דברזל
בטפר שמיר חריתין על לוח לבהון
ולקרנת אגוריכון: כזכר בניהם מזבחותם
ואשריהם על עץ רענן על גבעות
הגבהות: כאדכרא בניהון אגוריהון
ואשיריהון על אילן עבות על רמתא
מנטלתא: הררי בשדה חילך כל
אוצרותיך לבז אתן במתיך בחטאת בכל
גבוליך: על פלחתון על טוריא בחקלא
נכסיכון כל בית גנזיכון לבזא אמסר
בחוביכון דהויתון פלחין לטעותא בכל

תחומיכון: ושמטתה ובך מנחלתך
אשר נתתי לך והעבדתיך את איביך
בארץ אשר לא ידעת כי אש קדחתם
באפי עד עולם תוקד: ואיתי סנאה על
ארעכון ותהי צדיא כשמטתא ובכין
אעביר פורענות דינין עד דאגלי יתכון
מאחסנתכון דיהבית לכון ותשתעבדון
לבעלי דבביכון בארעא דלא ידעתון
ארי קדום תקיף כאישא נפק מן קדמי
ברגז עד עלמא יהול: כה
אמר יהוה ארור הגבר אשר יבטח
באדם ושם בשר זרעו ומן יהוה יסור
לבו: כדנן אמר יי ליט גברא דיתרחיץ
באנשא וישוי בסרא רחצניה ומן מימרא
דיי יעדי לביה: והיה כערער בערבה
ולא יראה כי יבוא טוב ושכן חררים
במדבר ארץ מלחה ולא תשב: ויהי
כעכוביתא במישרא ולא יחזי ארי ייתי
טובא וישרי דלא ודלי במדברא בארע
סרום דלא אתיתבת: ברוך
הגבר אשר יבטח ביהוה והיה יהוה
מבטחו: בריך גברא דיתרחיץ במימרא

קל חטאות יהודה כתבה בעט ברזל · ענ׳ אז אשט הן קלם חדידי · וקן בצפורן שמיר תשלם אז לשמיר הז
היואן מגיר ובה בנה שלמה למקדש לאבה כין ימלה עלי לחגארה לעצמה ויפצלהא במרעה ·· ר׳ יוסי אומ׳

דיי ויהי מימרא דיי רחצניה והיה
כעץ שתול על מים ועל יובל ישלח
שרשיו ולא יראה כי יבא חם והיה
עלהו רענן ובשנת בצרת לא ידאג
ולא ימיש מעשות פרי · ויהי כאילן
דשתיל על מבוע דמיין ועל נגרין ישלח
שרשוהי ולא יחזי ארי ייתי חומא
ויהון טרפוהי עבוף ובשנת בצורתא
לא יתבר ולא יפסוק מלמעבד פירין ·
עקב הלב מכל ואנש הוא מי ידענו ·
נכיל לבא מכולא ותקיף הוא מן ידעניה ·
אני יהוה חקר לב בחן כליות ולתת לאיש
כדרכו כפרי מעלליו · אנא יי׳ חקר
לבא בחר כוליתא ולמתן לאנש כאורחתיה
כפירי עובדוהי · [illegible] לא
ילד עשה עשר ולא במשפט בחצי ימו
יעזבנו ובאחריתו [illegible] ·
כקורא דמכניש ביעין דלא דיליה
ומעד דאפרוחין דבתרוהי לא יהכון
כין כל גבר רשיע דקני נכסין בלא בדינא
שביק להון ובסופיה [illegible]
מותקרי רשיעא · כסא כבוד מרום

מראשון מקום מקדשנו · פורענותא
תתעביד מניה מן קדם דשכינתיה
על כרסי יקרא בשמי מרומא עילמן
אולא מקבילא תרבית מקדשנא ·
מקוה ישראל יהוה כל עזביך יבשו
יסורי בארץ יכתבו כי עזבו מקור מים
חיים את יהוה · סבור ישראל יי׳ כל
דשבקו פלחנך יבהתון ורשיעיא
דעברו על מימרך בגהנם אנון עתידין
למפל ארי שבקו פלחנך יי׳ דבריליה
אתמיתי עליהון יקרא כמבוע דמיין
דלא פסקין מוהי · [illegible] וארפא
הושיענו ואושעה כי תהלתי אתה ·
א[illegible] ויפרוקנא ואתפריק ארי
תשבחתי את ·

דאם בחקתי
ביחזקאל

ויהי דבר יהוה אלי לאמר · והוה [illegible]
אדם הנבא על רועי ישראל הנבא
ואמרת אלהם לרעים כה אמר אדני
יהוה הוי רעי ישראל אשר היו רעים אתם
הלוא הצאן ירעו הרעים · בר אדם אתנבי

השמיר הזה מהוא · הוא מדברים שנבראו בין השמשות וגופו כשעורה ומעבירין אותו על האבנים והוא
מפתחותן · ר׳ מאיר אומ׳ שהוא מפתח האבנים לא כן שכן אם היה מהלך על בשר האדם לא היה מפתלו ·· לא

לא ומפדרן על כמה פנים · לא אני אומר לך דעבזה השמיר שהוא מדברים שנבראו בין השמשות לא הוא
מן החול ולא מן השבת לא בטריק למעגז · ון קורא רגר ולא ילד · ענבה · אחגל לאן טבעה הגמע בען גזרא

על פרנסי ישראל אתנבי ותימר להון
לפרנסיא כדנן אמר ײ אלהים וי על
פרנסי ישראל דהוו מפרנסין נפשהון
הלא לפרנסא עמא אתמניאו פרנסיא:
את החלב תאכלו ואת הצמר תלבשו
הבריאה תזבחו הצאן לא תרעו: ית
טובא אתון אכלין ועמר נקי אתון
לבשין פטימיא אתון נכסין עמא ליתיכון
מפרנסין: את הנחלות לא חזקתם ואת
החולה לא רפאתם ולנשברת לא חבשתם
ואת הנדחת לא השבתם ובחזקה רדיתם
אתם ובפרך: ית כאביא לא תקפתון
ולמריעיא לא אסיתון ולתביריא לא
עמרתון וית דאטלטלו לא אתיבתון
וית דאברו לא בעיתון ובתקפא אפלחתון
בהון ובקשיו: ותפוצינה מבלי רעה
ותהיינה לאכלה לכל חית השדה ותפוצינה:
ואתבדרון מבלי פרנס ואתמסרו לאשתיצאה
לכל מלכות עממיא ואטלטלו: ישגו צאני
בכל ההרים ועל כל גבעה רמה ועל כל
פני הארץ נפצו צאני ואין דורש ואין
מבקש: טעו עמי בכל טוריא ועל כל

רמא מנטלא ועל כל אפי ארעא אתבדרו
עמי ולית דתבע ולית דבעי:
לכן רעים שמעו את דבר יהוה:
בכין פרנסיא קבילו ית פתגמא דײ: חי
אני נאם אדני יהוה אם לא יען היות צאני
לבז ותהיינה צאני לאכלה לכל חית השדה
מאין רעה ולא דרשו רעי את צאני וירעו
הרעים אותם ואת צאני לא רעו: קיים
אנא אמר ײ אלהים אם לא חלף דהוו עמי
לבזא ואתמסרו עמי לאשתיצאה לכל
מלכות עממיא מבלי פרנס ולא תבעו
פרנסי ית עמי ופרנסו פרנסיא נפשהון
וית עמי לא פרנסו: לכן הרעים
שמעו דבר יהוה: בכין פרנסיא קבילו
פתגמא דײ: כה אמר אדני יהוה הנני אל
הרעים ודרשתי את צאני מידם והשבתים
מרעות צאן ולא ירעו עוד הרעים אותם
והצלתי צאני מפיהם ולא תהיין להם
לאכלה: כדנן אמר ײ אלהים האנא שלח
רגזי על פרנסיא ואתבע ית עמי מידהון
ואבטלינון מלפרנסא עמא ולא יפרנסון
עוד פרנסיא נפשהון ואשיזיב עמי מידהון

ותגפי נ נהא פי רגין אפראך מכתלפה · איצור · לאן הדי מערוף פי מערפה · טביעה · מן אקוה למצורה תפעל
בחסבהא פלמא אכתלף בעץ אנוע פנכרה פלא תמש מעהן · קצ ואתנה צאני צאן מרעיתי אדם אתם · יעש

מן לאמר לי למלך לאעלין ינני בה אנחנו צאנו · אמא לאשארה לי לדלך אן לרועים הם אשארה לי
למלך ולצאן הם ישרא · ולכן תעלם אן לדיגא פי יעקב לפינה׳ צאן ולדלך ענד משה ענד מא רעה הצאן
ליתרו :

ולא יתמסרון בידהון לאשתיצאה:
כי כה אמר אדני יהוה הנני אני
ודרשתי את צאני ובקרתים: ארי כדנן
אמר יי אלהים האנא מתגלי ואתבע ית
עמי ואבקרנון: כבקרת רעה עדרו ביום
היותו בתוך צאנו נפרשות כן אבקר את
צאני והצלתי אתהם מכל המקומת אשר
נפצו שם ביום ענן וערפל: כמא דמבקר
רעיא עדריה ביומא דהוא בגו ענדריה
ומפריש להון כין אבקר ית עמי ואשיזיב
יתהון מכל אתריא דאתבדרו לתמן ביום
עננא ואמטתא: והוצאתים מן העמים
וקבצתים מן הארצות והביאותים אל
אדמתם ורעיתים אל הרי ישראל
באפיקים ובכל מושבי הארץ: ואפיקנון
מבינ עממיא ואכנשנון מן מדינתא
ואעילנון לארעהון ואפרנסנון על טורי
ישראל בפציריא ובכל מותבי ארעא:
במרעה טוב ארעה אתם [illegible] מרום
ישראל יהיה נויהם שם [illegible] בנוה
טוב ומרעה שמן תרעינה [illegible] הרי
ישראל: בפרנוס טב אפרניס יתהון
ובטור קדשא דישראל יהי בית משריהון
תמן ישרון באתר דיאי ופרנוס טב
יתפרנסון על טורי ישראל: אני ארעה
צאני ואני ארביצם נאם אדני יהוה:
אנא אפרניס עמי ואנא אשרינון לרחצן
אמר יי אלהים: את האבדת אבקש
ואת הנדחת אשיב ולנשברת אחבש
ואת החולה אחזק ואת השמנה ואת
החזקה אשמיד ארענה במשפט:
ית דאבדו אתבע וית דאטלטלו אתיב
ולתבירא אצמור ולמרעיא אסובר
וית חטאיא וית חייביא אשיצי אפרניס
עמי בדינא: ואתנה צאני כה אמר אדני
יהוה הנני שפט בין שה לשה לאילים
ולעתודים: ואתון עמי כדנן אמר יי
אלהים האנא דאין בין גבר לגבר לחטאיא
ולחייביא: המעט מכם המרעה הטוב
תרעו ויתר מרעיכם תרמסו ברגליכם
ומשקע מים תשתו ואת הנותרים
ברגליכם תרפשון: הזעיר לכון רפרנוס
טב אתון מתפרנסין ומותר פרנוסיכון
אכלין שמשיכון ומשתי מתקן אתון

קא פי לשבטים אנהם ארבעה עשר ויש מהן ארבעה בכורים ונחן לם נגד בכור אלא ראובן שנ ראובן בכורי
אתה ופי יוסף קאל בכור שורו הדר לו פתעלם אנהם ארבעה בכורים לארבע אמהות ויתא כהן לוי מקור ש

טו
כ״ב
אית
בהון
את
ואת
ואת
ואת
ואת

כל
כ״ב
וכת
מל

ה
ג
כת
כן

כל
קל
ש
א
ב
חס

ועוד אמ' חכמ' ברעיית הצאן במדבר יעני אנהם באמ' ירעו הצאן במדבר ג'יר אבעאד ען אלגבל לאן לאך
למז' לאן קו פי אלמדבר שיש בו נחשים ועקרבים פכיף יכון אלפרק בין אלקולין: ועוד אמרו שאמ' הקב"ה

שתן ויתמותרא שמשיכון שתן׃
וצאני מרמס רגליכם תרעינה ומרפש
רגליכם תשתינה׃ ועמי מותר מיכל
שמשיכון אכלין ומותר משתי
שמשיכון שתן׃ לכן כה
אמר אדני יהוה אליהם הנני אני ושפטתי
בין שה בריה ובין שה רזה׃ בכין כדנן
אמר יי אלהים להון הא אנא מתגלי
ואדון בין גבר עתיר ובין גבר מסכין׃
יען בצד ובכתף תהדפו ובקרניכם
תנגחו כל הנחלות עד אשר הפיצתם
אותנה אל החוצה׃ חלף דברשע ובדרע
דחקתון ובתקפכון תברתון כל כאביא
עד דבדרתון יתהון לביני מדינתא׃
והושעתי לצאני ולא תהיינה עוד לבז
ושפטתי בין שה לשה׃ ואפרוק לעמי
ולא יתמסרון עוד לבזא ואדון בין גבר
לגבר׃ והקמתי עליהם רעה אחד ורעה
אתהן את עבדי דויד הוא ירעה אתם
והוא יהיה להן לרעה׃ ואקים עליהון
פרנס חד ויפרנס יתהון ית עבדי דויד
הוא יפרנס יתהון והוא יהי להון לפרנס׃

ואני יהוה אהיה להם לאלהים ועבדי
דוד נשיא בתוכם אני יהוה דברתי׃ ואנא
יי אהוי להון לאלה ועבדי דוד מלכא
ביניהון אנא יי גזרית במימריה וכרתי
להם ברית שלום והשבתי חיה רעה מן
הארץ וישבו במדבר לבטח וישנו
ביערים׃ ואגזר להון קים שלם ואבטיל
חיתא בשתא מן ארעא ויתבון במדברא
לרחצן ויתעתקון בחרשיא׃ ונתתי אותם
וסביבות גבעתי ברכה והורדתי הגשם
בעתו גשמי ברכה יהיו׃ ואשרי יתהון
וסחור סחור לבית מקדשי ויהון מברכין
ואחית להון מטר בכיר בעדנה מטרין
דברכא יהון׃ ונתן עץ השדה את פריו
והארץ תתן יבולה והיו על אדמתם לבטח
וידעו כי אני יהוה בשברי את מטות עלם
והצלתים מיד העבדים בהם׃ ויתן אילן
חקלא ית אביה וארעא תתן עללתה
ויהון על ארעהון לרחצן וידעון ארי
אנא יי כד אתבר ית ניר תקפהון
ואשיזיבנון מיד דמפלחין בהון׃

דבמדבר סיני

ואתנה צאני צאן מרעיתי אדם אתם דברי ר' מאיר יעני ומה אדם שהוא כדין כל אדם והלא כל אדם שהוא כישראל לית
עניתרתו ומדתו כלא יכון כטבונו מפני שטבען שלא ומות הפיך וטבען שבני ישראל מתוקן על מה שמצאת בשעה שביקש הקב"ה

קא וכסף הרביתי לה וזהב עשו לבעל אמ׳ ר׳ אליעזר שאמר הקב״ה למשה הנה נתתי לכם את הכסף ואת הזהב כדי
שלא תצטרכו לדבר עשיתם אותו לעגל מיד אמ׳ משה רבינו רבונו של עולם בשביל כסף וזהב שהרבית להם עשו

יהיה מספר בני ישראל כחול הים אשר
לא ימד ולא יספר והיה במקום אשר
יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם
בני אל חי: ויהי מנין בני ישראל סגי
כחלא דימא דלא מתכל ולא מתמני
ויהי באתרא דאתגליאו לביני עממיא
כד עברו על אוריתא ואתאמר להון
לא עמי אתון יתובון ויתרבון ויתאמר
להון עמיה דאלהא קיימא: ונק׳
יהודה ובני ישראל יחדו ושמו להם
ראש אחד ועלו מן הארץ כי גדול יום
יזרעאל: ויתכנשון בני יהודה ובני
ישראל כחדא וימנון להון רישא חד
מדבית דויד ויסקון מ ן גלותהון ארי
רב יום כנישתהון: אמרו וחי׳ לכם עמי
ולאחותיכם רחמה: נביא אימר להון
אימרו לאחיכון עמי תובו לאוריתי ועל
כנישתכון ארחים: ריבו באמכם ריבו
כי היא לא אשתי ואנכי לא אישה
ותסר זנוניה מפניה ונאפופיה מבין
שדיה: אוכחו לכנשתא דישראל

ואימרו לה ארי היא לא מתקנא
בפולחני ומימרי לא מקביל צלותה
עד דתעדי עובדהא בישא מקביל
אפהא ופולחן טעותהא מבין קרווהא:
פן אפשיטנה ערמה והצגתיה כיום
הולדה ושמתיה כמדבר ושתה כארץ
ציה והמתיה בצמא: דלמא אסליק
שכינתי מנה ואעדי יקרה ואשוינה
רטישא כיומיא קדמאי עד לא
אתקרבת לפולחני ויחול רגזי עלה
כמא דחל על עסדרא דעברו על
אוריתי במדברא ואשוי ארעה צדיא
ואקטלנה בצחותא: ואת בניה לא
ארחם כי בני זנונים המה: ועל בנהא
לא ארחים ארי בנין דטען אנון: כי
זנתה אמם הובישה הורתם כי אמרה
אלכה אחרי מאהבי נתני לחמי ומימי
צמרי ופשתי שמני ושקויי: ארי
טעת כנישתהון בתר נביי שקרא
בהיתו מלפיהון דהוות אמרא אהך בתר
טעות עממיא דהוי מספקי מיכלי
ומשתי כסות מילא ובוץ משח וכל

עד שאמרו לפניך די והוא שגרם להם למעשה העגל: ועוד דרש ר׳ ינאי אין ארי נוהם מתוך קופה של תבן אלא מתוך
קופה של בשר... משל למה הדבר דומה לאדם שהיתה לו בהמה

כחושה בשעת איברים והאכילה כרשנין ושמינה והיא מבעטת בו מיד אמ׳ לה בעלה אין לי אלא כרשנין שהאכלתי
אתך את מבעטת בי הדא היא דכת׳ וזהב עשו לבעל וכת׳ וישמן ישורון ויבעט וכת׳ ולקחתי דגני בעתו ותירושי במועדו

פרנסי: לכן הנני שך את
דרכך בסירים וגדרתי את גדרה
ונתיבותיה לא תמצא: בכין הא אנא
מקלקיל ית אורחתיך כמא דסיגין
בכוביא ואפסיק כמא דמפסקין בכתלא
ושבילהא לא תשכח: ורדפה את
מאהביה ולא תשיג אתם ובקשתם
ולא תמצא ואמרה אלכה ואשובה
אל אישי הראשון כי טוב לי אז מעתה:
ותרדוף שלם עם עממיא רחמהא
ולא תדביק יתהון ותבעי סעיד ולא
תשכח ותימר אהך ואתוב לפלחן
רבוני קדמאה ארי טב לי כד הויתי
פלחא קדמוהי מכען לא אפלח עוד
לטעותא: והיא לא ידעה כי אנכי
נתתי לה הדגן והתירוש והיצהר
וכסף הרביתי לה וזהב עשו לבעל:
ואנון לא ידעין ארי אנא בריכית
להון עבורא וחמרא ומשחא וכספא
אסגיתי להון ודהבא מנה עבדו
לטעותא: לכן אשוב ולקחתי דגני בעתו
ותירושי במועדו והצלתי צמרי ופשתי

מ״ל

לכסות את ערותה: בכין יתוב מימרי
למלט עבורא בעדן אדריה וחמרא
בזמן מעצרתיה ואציל כסות מילא ובוץ
דיהבית לה לכסאה ית קלנה: ועתה אגלה
את נבלתה לעיני מאהביה ואיש לא
יצילנה מידי: וכען אגלי ית קלנה לעיני
עממיא רחמהא ואנש לא ישיזבנה מן ידי:
והשבתי כל משושה חגה חדשה ושבתה
וכל מועדה: ואבטיל כל חדותה חגהא
ירחהא ושבהא וכל מועדהא: והשמתי
גפנה ותאנתה אשר אמרה אתנה המה
לי אשר נתנו לי מאהבי ושמתים ליער
ואכלתם חית השדה: ואצדי פירי גופנה
ותינה דהות אמרא יקר אנון לי דיהבו לי
עממיא רחמי ואשוינון לחרשא
ותוכלינון חית ברא: ופקדתי עליה את
ימי הבעלים אשר תקטיר להם ותעד
נזמה וחליתה ותלך אחרי מאהביה ואתי
שכחה נאם יהוה: ואסער עלה ית יומיא
דהות פלחא לטעותא ומסקא להון בוסמין
הות דמיא לאתתא דשבקת ית בעלה
ואתקנת בקדשהא ובחליטת מרגליתהא

לנו״ג סמתיא

ל׳
וחס

ג׳
פיסו
בקר
כל
מלהון
מפיק
ה׳
וסימ׳
אם
אחרת
והשבתי
כל
משושה
אז
ראה
ויספרה

וכת׳ ואספת דגנך ותירושך ויצהריך וקאו לג׳ מה תדוש ומה תירושך אמ׳ ר׳ ישמעאל בזמן שישראל עושין רצונו שלמקום בה
מלאכתם נעשית מאיליה יענו על ידי אחרים ומתברכת להן שנ׳ ועמדו זרים ורעו צאנכם ובני נכר אכריכם ויוגביכם וק׳

ואספת דגנך· ובזמן שאין ישראל עושין רצונו של הקב"ה מלאכתן נעשית על ידי עצמן ונפסדת שנ׳ ולקחתי
דגני בעתו ותירושי במועדו· לאנך תעשה מן רשותו שלאדם נתונה לכן שאם עשה הטוב והישר נעשית מאיליה·

וטעת בתר רחמהא כין כנשתא
דישראל רחימת למפלח לטעותא
ופלחני שבקת אמר יי׳: לכן
הנה אנכי מפתיה והולכתיה המדבר
ודברתי על לבה: בכין הא אנא משעביד
לה לאוריתא ואעביד לה נסין וגבורן
כמא דעבדית לה במדברא ובייד
עבדי נביא אמליל תנחומין על
לבה: ונתתי לה את כרמיה משם
ואת עמק עכור לפתח תקוה וענתה
שמה כימי נעוריה וכיום עלותה
מארץ מצרים: ואמני לה ית פרנסהא
מתמן וית מישר עכור לתחמודי
נפש ויתנהון תמן למימרי כיומי קדם
ואף אנא אעביד להון נסין וגבורן
כיום מסקהון מארעא דמצרים:
והיה ביום ההוא נאם יהוה
תקראי אישי ולא תקראי לי עוד בעלי:
ויהי בעדנא ההוא אמר יי׳ תתבהון
לפלחני ולא תפלחון עוד לטעותא:
והסרתי את שמות הבעלים מפיה
ולא יזכרו עוד בשמם: ואעדי ית

שום טעות עממיא מפומהון ולא
יהי דכרן משומהון עוד: וכרתי
להם ברית ביום ההוא עם חית
השדה ועם עוף השמים ורמש
האדמה וקשת וחרב ומלחמה אשבור
מן הארץ והשכבתים לבטח: ואגזר
להון בעדנא ההוא ריהון שלם עם
חית ברא ועם עופא דשמיא ורחשא
דארעא וקשתא וחרבא ועבדי
קרבא אבטיל מן ארעא ואשרינון
לרחצן: וארשתיך לי לעולם וארשתיך
לי בצדק ובמשפט ובחסד וברחמים:
ואקיימינכון קדמי לעלם ואקיימינכון
קדמי בקשטא ובדינא ובחסדא
וברחמי: וארשתיך לי באמונה
וידעת את יהוה: ואקיימינכון קדמי
בהימנותא ותדעון למדחל מן קדם יי׳:

דנשא

סימן יג

משפטים

ויהי איש אחד מצרעה ממשפחת (ב בקר)
הדני ושמו מנוח ואשתו עקרה
ולא ילדה: והוה גברא חד מצרעה (וחד לא ילדה)

ואם הלך אחר דעתו הרעה היא נפסדת יענ׳ שלא תבע טורח שהוא אתה: קשו אחכמי ימן שמשון בן מנוח הי׳ מן גמלי׳
ושופטים והו מנזירי עולם שנ׳ כי נזיר אלהים יהיה הנער מן הבטן והוא מבני דן וכך אבשלום נזיר עולם:

וכו מלאך יי צב אמ׳ רבן גמליאל נאמ׳ מלאך יי מה הו מלאך הנא אמר ל עקיבה אין מלאך הו יענו על שלא
שכאמר לאו תעלם אין לפניה מלאך משתרך לאין כל מנפר אמר יספנא מלאך פנחס ננער קו עז וגו׳ מלאך יי הו

מזרעית דן ושמיה מנוח ואתתיה
עקרא ולית לה ולד: וירא מלאך
יהוה אל האשה ויאמר אליה הנה נא
את עקרה ולא ילדת והרית וילדת
בן: ואתחזי מלאכא דיי לאתתא
ואמר לה הא כען את עקרא ולית
ליך ולד ותעדין ותלידין בר: ועתה
השמרי נא ואל תשתי יין ושכר ואל
תאכלי כל טמא: וכען אסתמרי כען
ולא תשתין חמר חדת ועתיק ולא
תיכלין כל מסאב: כי הנך הרה ו
ילדת בן ומורה לא יעלה על ראשו
כי נזיר אלהים יהיה הנער מן הבטן
והוא יחל להושיע את ישראל מיד
פלשתים: ארי הא את מעדיא ותלידין
בר ומספר לא יעבר על רישיה ארי
נזירא דיי יהי רביא מן בטנא והוא
ישרי למפרק ית ישראל מידא
דפלשתאי: ותבא האשה ותאמר
לאישה לאמר איש האלהים בא אלי
ומראהו כמראה מלאך האלהים
נורא מאד ולא שאלתיהו אי מזה

הוא ואת שמו לא הגיד לי: ואתת
אתתא ואמרת לבעלה למימר נביא
דיי אתא לותי וחזויה כחיזו מלאכא
דיי חסין לחדא ולא שאלתיה אי מדין
הוא וית שמיה לא חוי לי: ויאמר לי
הנך הרה וילדת בן ועתה אל תשתי
יין ושכר ואל תאכלי כל טמאה כי
נזיר אלהים יהיה הנער מן הבטן עד
יום מותו: ואמר לי הא את מעדיא
ותלידין בר וכען לא תשתין חמר
חדת ועתיק ולא תיכלין כל מסאב
ארי נזירא דיי יהי רביא מן בטנא
עד יום מותיה: ויעתר מנוח
אל יהוה ויאמר בי אדוני איש האלהים
אשר שלחת יבוא נא עוד אלינו ויורנו
מה נעשה לנער היולד: וצלי מנוח
קדם יי ואמר בבעו יי נביא דיי דשלחתא
ייתי כען עוד לותנא וידלפננא מא נעביד
לרביא דיתיליד: וישמע האלהים בקול
מנוח ויבא מלאך האלהים עוד אל
האשה והיא יושבת בשדה ומנוח
אישה אין עמה: וקביל יי צלותיה

בס״פ שופטים

על פנחס ועוד נאמ׳ מלאך יי הו ועל על איהו ומה איהו מלאך יי צב ראשי ידלאמר פינחס לפי שתדע שפינחס הוא
איהו ואיהו פינחס ל למדך שהן כולם לה נס ולמדך שהן כולם קנאים מפני שפינחס קינא במעשה זמרי ואיהו קנא בנביאי הבעל

וקו וירא מלאך יי׳ אל האשה אמ׳ חכמים למה נראה לאשה ולא נראה לבעלה מנוח מלמד שהיא ראויה מבעלה.
מכאן תדע שמנוח ראה לפי כוחו וכך האשה ראת כפי כוחה ועוד אמ׳ חכמ׳ מלאך נראה אל הגר וכך ה

דמנוח ואתא מלאכא דיי׳ עוד לות
אתתא והיא יתבא בחקלא ומנוח
בעלה לית עמה: ותמהר האשה
ותרץ ותגד לאישה ותאמר אליו
הנה נראה אלי האיש אשר בא ביום
אלי: ואוחיאת אתתא ורהטת וחויאת
לבעלה ואמרת ליה הא אתחזי ליגברא
דאתא ביומא דיכי לותי: ויקם וילך
מנוח אחרי אשתו ויבא אל האיש
ויאמר לו האתה האיש אשר דברת
אל האשה ויאמר אני: וקם ואזל
מנוח בתר אתתיה ואתא לות גברא
ואמר ליה האת גברא דמללתא עם
אתתא ואמר אנא: ויאמר מנוח
עתה יבוא דבריך מה יהיה
משפט הנער ומעשהו: ואמר מנוח
כען יתקיימון פתגמך מא יהי הלכת
לרביא ומא נעביד ליה: ויאמר מלאך
יהוה אל מנוח מכל אשר אמרתי אל
האשה תשמר: ואמר מלאכא דיי׳
למנוח מכל דאמרית לאתתא תסתמר:
מכל אשר יצא מגפן היין לא תאכל

ג
דסמ׳
ויין ושכר אל תשת וכל טמאה אל
תאכל כל אשר צויתיה תשמר: מכל
דיפוק מגפנא דחמרא לא תיכול
וחמר חדת ועתיק לא תשתי וכל
מסאב לא תיכול כל דפקדתה תטר:
ויאמר מנוח אל מלאך
יהוה נעצרה נא אותך ונעשה לפניך
גדי עזים: ואמר מנוח למלאכא דיי׳
נחור כען יתך ונעביד קדמך גדיא
בר עזי: ויאמר מלאך יהוה אל מנוח
אם תעצרני לא אכל בלחמך ואם
תעשה עלה ליהוה תעלנה כי לא
ידע מנוח כי מלאך יהוה הוא: ואמר
מלאכא דיי׳ למנוח אם תיחרנני לא
איכול בלחמך ואם תעביר עלתא קדם יי׳
תסקנה ארי לא ידע מנוח ארי מלאכא
דיי׳ הוא: ויאמר מנוח אל מלאך יהוה
מי שמך כי יבא דבריך וכבדנוך: דבריך ק׳
ואמר מנוח למלאכא דיי׳ מן שמך ארי
יתקיימון פתגמך וניקרינך: ויאמר לו
מלאך יהוה למה זה תשאל לשמי והוא
פלאי: ואמר ליה מלאכא דיי׳ למא דנן פלי ק׳

נראה לאבימלך במתל אשת מנוח: לא צריך אתה שתדע מה המלאך הזה ודאך הו קווה׳ שענך צחת לה יונל
לא שכאנץ ולכתם טריקה׳ נבוה קטן אברא: ר״א נאמ׳ מלאך הוישיר בה לי נבי מן אנביא לאן תעלם אן אנביא

ישמא מלאך שנ׳ וישלח מלאך ויוציאנו ממצרים והו׳ יען עין משה עה׳ ... אלמלאך אלו׳ כלם אשת מנוח
אנה נבישנ׳ איש האלהים בא אלי ומראהו כמראה מלאך האלהים וקו׳ נורא מאד ... מלאך האלהים ...

את שאיל לשמי והוא מפרש׃
ויקח מנוח את גדי העזים
ואת המנחה ויעל על הצור ליהוה
ומפלא לעשות ומנוח ואשתו ראים׃
ב׳ וישלח מלאך ונסיב מנוח ית גדיא בר עזי וית
תקרבתא ואסיק על טנרא קדם יי׳
ומפריש למעבד ומנוח ואתתיה
חזן׃ ויהי בעלות הלהב מעל המזבח
השמימה ויעל מלאך יהוה בלהב
המזבח ומנוח ואשתו ראים ויפלו
על פניהם ארצה׃ והוה במסלק
שלהוביתא מעלוי מדבחא לצית
שמיא וסליק מלאכא דיי׳ בשלהובית
מדבחא ומנוח ואתתיה חזן ונפלו
ו׳ על אפיהון על ארעא׃ ולא יסף עוד
בטעמ׳ מלאך יהוה להראה אל מנוח ואל
אשתו אז ידע מנוח כי מלאך יהוה
הוא׃ ולא אוסיף עוד מלאכא דיי׳
לאתחזאה למנוח ולאתתיה בכין ידע
מנוח ארי מלאכא דיי׳ הוא׃ ויאמר
מנוח אל אשתו מות נמות כי אלהים
ראינו׃ ואמר מנוח לאתתיה ממת

נמות ארי מלאכא דיי׳ חזינא׃ ותאמר
כ״ב לו אשתו לו חפץ יהוה להמיתנו לא לקח
בקר מידנו עלה ומנחה ולא הראנו את כל
ג׳ מנק׳ ולו׳ אלה וכעת לא השמיענו כזאת׃ ואמרת
ליה אתתיה אלו רעוא קדם יי׳ דנמות לא קביל
מננא עלתא ומנחתא ולא אחזינא ית כל
אלין וכעדן פון לא אשמענא כהדא׃
בקל ותלד האשה בן ותקרא את שמו שמשון
ויגדל הנער ויברכהו יהוה׃ וילידת
אתתא וקרת ית שמיה שמשון ורבא
רביא וברכיה יי׳׃ ותחל רוח יהוה לפעמו במחנה דן בין צרעה
ובין אשתאול׃ ושריאת רוח גבורא מן קדם
יי׳ לתקופותיה במשרית דן בין צרעה ובין
אשתאול׃
דבה על תך
בתרי עשר ורחנוכה

רני ושמחי בת ציון כי הנני בא ושכנתי
בתוכך נאם יהוה׃ בועי וחדאי כנשתא
דציון ארי הא אנא מתגלי ואשרי שכנתי
בגויך אמר יי׳׃ ונלוו גוים רבים אל יהוה
ביום ההוא והיו לי לעם ושכנתי בתוכך
וידעת כי יהוה צבאות שלחני אליך׃
ויתוספן עממין סגיאין על עמיה דיי׳
בעדנא ההוא ויהון קדמי לעם ואשרי
שכינתי בגויך ותדעין ארי יי׳ צבאות

וק׳ והיא יושבת בשדה אמ׳ חכמ׳ אפשר לאשה חשובה שתשב בשדה׳ אלא תעלם אנשדה הנא הי׳ אתורה וקי׳ ...
שדה אלא חכמה ויש אומ׳ אין שדה אלא בית המדרש׃ ועוד אמ׳ חכמ׳ ע׳ל אשת מנוח שהיא אשה חשובה ושמה ...

קו רני ושמחי הן יש יר ב״ה ל׳ כנסת ישראל לאן תעלם מן לפניך רני ותרג בועי והעלך שבחי ויוסף לשי כיציץ ׃ וקו ויראני
את יהושע הכהן הגדול יעני בה״ר הן קול זכריה לאן קשפי נבואתה מן הדי מלאך אוראה יהושע בן יהוצדק הכהן הגדול

שלחני לאתנבאה ליך: ונחל יהוה את
יהודה חלקו על אדמת הקדש ובחר ל׳ וחד אדמת קדש
עוד בירושלם: ויחסין יי לרבית יהודה
חולקהון על ארעא דקדשא ויתרעי עוד
בירושלם: הס כל בשר מפני יהוה כי
נעור ממעון קדשו: ספו כל רשיעיא
מן קדם יי ארי אתגלי ממדור קדשיה:
ויראני את יהושע הכהן
הגדול עמד לפני מלאך יהוה והשטן
עמד על ימינו לשטנו: ואחזיני ית
יהושע כהנא רבא קאים קדם מלאכא
דיי וחטא קאים על ימיניה לאסטנא
ליה: ויאמר יהוה אל השטן יגער יהוה
בך השטן ויגער יהוה בך הבחר
בירושלם הלוא זה אוד מצל מאש: ׳׳ בטעמ׳ ויגער ושתי מהדכות ׳׳ס
ואמר יי לחטא יגער יי בך חטא
ויגער יי בך דאתרעי לאשראה
שכינתיה בירושלם הלא דין אוד
משיזב מיקודא: ויהושע היה
לבוש בגדים צואים ועמד לפני ל׳ מ׳
המלאך: ויהושע הוה ליה בנין דנסיבן
להון נשין דלא כשרן לכהונתא

וקאים קדם מלאכא: ויען ויאמר
אל העמדים לפניו לאמר הסירו הבגדים ל׳
הצאים מעליו ויאמר אליו ראה העברתי ל׳
מעליך עונך והלבש אתך מחלצות: בת׳ ובנב׳
ואתיב ואמר לדמשמשין קדמוהי למימר
אימרו ליה ויפיק נשין דלא כשרן
לכהנתא מביתיה ואמר ליה חזי דאעירתי
מנך חובך ואלבישית יתך זכון: ואמר
ישימו צניף טהור על ראשו וישימו
הצניף הטהור על ראשו וילבשהו
בגדים ומלאך יהוה עמד: ואמר שוו כל׳
מצנפא דכיא על רישיה ושויאו מצנפא חס במ׳
דכיא על רישיה ואלבשוהי איתתא מל׳
דכשרא לכהנתא ומלאכא דיי קאים:
ויעד מלאך יהוה ביהושע לאמר:
ואסהיד מלאכא דיי ביהושע למימר:
כה אמר יהוה צבאות אם בדרכי תלך
ואם את משמרתי תשמר וגם אתה
תדין את ביתי וגם תשמר את חצרי
ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה:
כדנן אמר יי צבאות אם באורחן דתקנן
קדמי תהך ואם ית מטרת מימרי תטר

במראה הנבואה והוקו לה ד׳ אך ׃ וזכריה הן זכריה בן יהוידע הכהן הנביא ולמה נקרא שמו הכהן הגדול בראשן את כיציץ ׃
לא עלמא אנה אלי קתלו ישראל בבית יי׃ קשן בשעה שנכנס נבוזראדן לבית המקדש מצא דם שהיה צף ועולה בעזרה

ישע ב מל׳ בנב׳ וסימנ׳ ונתתה את נש׳ שמע נא יהושע ״ לפי כך אמ׳ לישר׳ שהיו עמו בעזרה מה טבו
שלדם הזה מיד אמרו לו לא היינו יודעים אמ׳ להם אין זה הדבר אמת שאתם אומרים מיד הוסיף הדם ורתח ועלה

ואף את תדין לדמשמשין בבית
מקדשי ואף תטר ית עזרתי ובאחיות
מיתיא אחיינך ואתין לך רגלין מהלכן
בין סרפיא האלין: שמע נא יהושע
הכהן הגדול אתה ורעיך הישבים
לפניך כי אנשי מופת המה כי הנני
מביא את עבדי צמח: שמע כען
יהושע כהנא רבא את וחבריך דיתבין
קדמך ארי גברין כשרין למעבד
להון נסא אנון ארי הא אנא מיתי ית
עבדי משיחא ויתגלי: כי הנה
האבן אשר נתתי לפני יהושע על
אבן אחת שבעה עינים הנני מפתח
פתחה נאם יהוה צבאות ומשתי את
עון הארץ ההיא ביום אחד: ארי הא
אבנא דיהבית קדם יהושע על
אבנא חדא שבעה חזין לה הא אנא
גלי חזתה אמר יי׳ צב׳ ואעדי ית
חובי ארעא ההיא ביומא חד: ביום
ההוא נאם יהוה צבאות תקראו איש
לרעהו אל תחת גפן ואל תחת תאנה:
בעדנא ההוא אמר יי׳ צב׳ תערעון

ב׳
מל׳
בנב׳

גבר לחבריה לתחות פירי גופניה
ולתחות פירי תיניה: וישב המלאך
כל הדבר בי ויעירני כאיש אשר יעור
קד׳ משנתו: ותב מלאכא דממליל עמי
ח״ס ואעירני כגברא דמתער משנתיה:
ויאמר אלי מה אתה ראה ויאמר ראיתי
ואמר והנה מנורת זהב כלה וגלה על ראשה ושבעה
ל׳ בלה נרתיה עליה שבעה ושבעה מוצקות
ו לנרות אשר על ראשה: ואמר לי מא
את חזי ואמרית חזיתי והא מנרתא
דדהבא כולה וגולתה על רישה ושבעה
בוציניהא דעלה שבעה ושבעה דמריקין
מנהון משחא לבוציניא דעל רישה: ושנים
זיתים עליה אחד מימין הגלה ואחד על
שמאלה: ותרין זיתין דעלה חד מימין
גולתא וחד על סמלה: ואען ואמר אל
המלאך הדבר בי לאמר מה אלה אדני:
ואתיבית ואמרית למלאכא דממליל
עמי למימר מא אלין רבוני: ויען המלאך
הדבר בי ויאמר אלי הלוא ידעת מה
המה אלה ואמר לא אדני: ואתיב מלאכא
דממליל עמי ואמר לי הלא ידעתא מא

והלך אותו רשע והביא בהמות רבות ושחטו עליו ולא נח הדם מיד אמ׳ להם מה טיבו שלדם הזה ששחטתי עליו כמה
בהמות ולא נח מיד אמרו לו עבדין אין הדם שותק עד שתשחוט מהם מיד שחט מהם ולא שתק הדם אחר כך

אמ׳ אותו רשע ומה נעשה לך הדם הזה מיד עמד עליו יצרו הרע ועלת בלבו לשחוט תינוקות שלבית
רבן ושחט מהן שמונים אלף ולא שתק הדם אחר כך הביא מפרחי כהונה שמונים אלף ושחט עליו ולא נח

אמון אלין ואמרית לא רבוני׃ ויען
ויאמר אלי לאמר זה דבר יהוה אל
זרבבל לאמר לא בחיל ולא בכח כי
אם ברוחי אמר יהוה צבאות׃ ואתיב
ואמר לי למימר דין פתגמא דיי׳ עם
זרובבל למימר לא בחיל ולא בגבורא
אלהין במימרי אמר יי׳ צבאות׃ מי
אתה הר הגדול לפני זרבבל למישר
והוציא את האבן הראשה תשאות
חן חן לה׃ ומא את חשיבא מלכותא
טפשתא קדם זרובבל הלא כמישרא
ויגלי ית משיחיה דאמיר שמיה
מלקדמין וישלוט בכל מלכותא׃
ויהי דבר יהוה אלי לאמר׃
והוה פתגם נבואה מן קדם יי׳ עמי למימר׃
ידי זרבבל יסדו הבית הזה וידיו
תבצענה וידעת כי יהוה צבאות
שלחני אליכם׃ ידי זרובבל שריאו
למבני ביתא הדין וידוהי ישכללניה
ותדעון ארי יי׳ צב׳ שלחני לאתנבאה
לכון׃

דשלח לך

ב׳
ובקבקר
חרש
כל
זונה
דכתו
ונב׳
מל
במ
חד
חס
ל׳
וחד
יאמר
ל׳
בטע
מלעיל
בלש
נקבה
ה׳

ביהושע

וישלח יהושע בן נון מן השטים שנים
אנשים מרגלים חרש לאמר לכו ראו
את הארץ ואת יריחו וילכו ויבאו בית
אשה זונה ושמה רחב וישכבו שמה׃
ושלח יהושע בר נון מן שטין תרין
גברין מאללין ברז למימר איזילו חזו
ית ארעא וית יריחו ואזלו ועלו לבית
אתתא פונדקיתא ושמה רחב ושכיבו
תמן׃ ויאמר למלך יריחו לאמר הנה
אנשים באו הנה הלילה מבני ישראל
לחפר את הארץ׃ ואתאמר למלכא
דיריחו למימר הא גבריא אתו הלכא
בליליא מבני ישראל לאללא ית ארעא׃
וישלח מלך יריחו אל רחב לאמר
הוציאי האנשים הבאים אליך אשר
באו לביתך כי לחפר את כל הארץ
באו׃ ושלח מלכא דיריחו לות רחב
למימר אפיקי גבריא דאתו לותיך דעלו
לביתיך ארי לאללא ית כל ארעא אתו׃
ותקח האשה את שני האנשים ותצפנו
ותאמר כן באו אלי האנשים ולא ידעתי

עד שגערבו ואמ׳ לו מה אתה מבקש נאביד אומתך עליך מיד נתמעו ומלאכי השרת דברין שלאותו רשע
ונשתטחו לפני הקב״ה ואמרו רבונו שלעו׳ ומה אותו רשע ריחם על בניך אתה שאתה רחום וחנון רחם

על בנך מיד רמז הקב״ה לדם ושתק: שני אנשים מרגלים חרש לאמר שני אנשים אלו פינחס וכלב: ותרג׳
חרש ברז׳ ענין שפא: ויבאו בית אשה זונה שהיתה שמנה ומקבלת אורחים: ומנין שהשמנה נקראת

מאין המה: ודברת אתתא ית תרין
גבריא ואטמרתנון ואמרת בקושטא
אתו לותי גבריא ולא ידעית אי מנן
אנון: ויהי השער לסגור בחשך
והאנשים יצאו לא ידעתי אנה הלכו
האנשים רדפו מהר אחריהם כי
תשיגום: והוה תרעא למיחד תרעא
בקבלא וגבריא נפקו לא ידעית לאן
אזלו גבריא רדופו בפריע בתריהון
ארי תדבקונון: והיא העלתם הגגה
ותטמנם בפשתי העץ הערכות לה
על הגג: והיא אסיקתנון לאגרא
ואטמרתנון בטעוני כתנא דסדירין
לה על אגרא: והאנשים רדפו אחריהם
דרך הירדן על המעברות והשער
סגרו אחרי כאשר יצאו הרדפים
אחריהם: וגבריא רדפו בתריהון
אורח ירדנא על מגזתא ותרעא
אחדו בתר דנפקו רדפיא בתריהון:
והמה טרם ישכבון והיא עלתה עליהם
על הגג: ואינון עד לא שכיבו והיא סליקת

לותהון לאגרא: ותאמר אל האנשים
ידעתי כי נתן יהוה לכם את הארץ וכי
נפלה אימתכם עלינו וכי נמגו כל ישבי
הארץ מפניכם: ואמרת לגבריא ידענא
ארי יהב יי׳ לכון ית ארעא וארי נפלת
אימתכון עלנא וארי אתברו כל יתבי
ארעא מן קדמיכון: כי שמענו את אשר
הוביש יהוה את מי ים סוף מפניכם
בצאתכם ממצרים ואשר עשיתם
לשני מלכי האמרי אשר בעבר הירדן
לסיחן ולעוג אשר החרמתם אתם: ארי
שמענא ית די יביש יי׳ ית מי ימא דסוף
מן קדמיכון במפקכון ממצרים ודעבדתון
לתרין מלכי אמוראה דבעברא דירדנא
לסיחון ולעוג דגמרתון יתהון: ונשמע
וימס לבבנו ולא קמה עוד רוח באיש
מפניכם כי יהוה אלהיכם הוא אלהים
בשמים ממעל ועל הארץ מתחת:
ושמענא ואתמסי לבנא ולא אשתארת
עוד רוח באנש מן קדמיכון ארי יי׳ אלהכון
הוא אלהים דשכינתיה בשמיא מלעילא

זונה שנ׳ בכהן גדול אלמנה וגרושה וחללה זונה את אלה לא יקח ואם יקול לא יקחו אם לא למקרך אי אפשר
לכהן גדול שיקח זונה אלא שלא יקח אלמנה מפני שהיא כזונה בעת אלמנותה: הא מנין שהאלמנה נקראת זונה

מפני שהיתה נקראת ... לפי שבעלה שלאשה כסיגלה ׃ ורש שהאשה שיש לה בעלה היא רוחצת
ומתקשטת ואין אדם ... עליה מפני שהן אומרין לבעלה נתקשטה אבל האלמנה אם רוחצה ומתקשטה

ושליט על ארעא מלרע׃ ועתה השבעו
נא לי ביהוה כי עשיתי עמכם חסד
ועשיתם גם אתם עם בית אבי חסד
ונתתם לי אות אמת׃ וכען קיימו לי
כען במימרא דיי ארי עבדית עמכון
טיבו ותעבדון אף אתון עם בית אבא
טיבו ותתנון לי את דקשוט׃ והחייתם
את אבי ואת אמי ואת אחי ואת אחותי
ואת כל אשר להם והצלתם את נפשתינו
ממות׃ ותחון ית אבא וית אמא וית אחי
וית אחותי וית כל די להון ותשיזבון ית
נפשתנא ממותא׃ ויאמרו לה האנשים
נפשנו תחתיכם למות אם לא תגידו
את דברינו זה והיה בתת יהוה לנו את
הארץ ועשינו עמך חסד ואמת׃
ואמרו לה גבריא נפשתנא מסירן
חלף נפשתכון לממת אם לא תחוון ית
פתגמנא דין ויהי כד יתין יי לנא ית
ארעא ונעביד עמיך טיבו וקשוט׃
ותורידם בחבל בעד החלון כי ביתה
בקיר החומה ובחומה היא יושבת׃

ושלשילתנון באטונא מן חרכא ארי
ביתה בכתל שורא ובשורא היא יתבא׃
ותאמר להם ההרה לכו פן יפגעו בכם
הרדפים ונחבתם שמה שלשת ימים
עד שוב הרדפים ואחר תלכו לדרככם׃
ואמרת להון לטורא איזילו דלמא
יערעון בכון רדפיא ותטמרון תמן
תלתה יומין עד דיתובון רדפיא ובתר
כין תהכון לאורחכון׃ ויאמרו אליה
האנשים נקים אנחנו משבעתך הזה
אשר השבעתנו׃ ואמרו לה גבריא
זכאין אנחנא ממומתיך הדא
דקיימת עלנא׃ הנה אנחנו באים
בארץ את תקות חוט השני הזה
תקשרי בחלון אשר הורדתנו בו
ואת אביך ואת אמך ואת אחיך ואת
כל בית אביך תאספי אליך הביתה׃
הא אנחנא עלין בארעא ית תורא דחוט
זהוריתא הדין תקטרין בחרכא
דשלשלתינא ביה וית אבוך וית
אמיך וית אחך וית כל בית אבוך

... אמרו עליה דברים ... שרחב הזונה הניחה מעשיה ונתקשטה
פעם אחר פעם ... ונכנסה תחת כנפי השכינה לפיכך אמר הקב״ה ... מי
יהושע ופינחס וכלב אחר שנתגיירה ...

אם רחב הזונה על ידי תשובה קבלתיה וקרבתיה בנו אברהם על אחת כמה וכמה · ולא עוד שלא
אלא חכמ שרחב יצא ממנה שמנה כהנים ולוים ונביאים · לאין תשלם אין יהושע נשאר ויצא ממנה

תכנשין לותיך לביתא: והיה כל אשר
יצא מדלתי ביתך החוצה דמו בראשו
ואנחנו נקים וכל אשר יהיה אתך
בבית דמו בראשנו אם יד תהיה בו:
ויהי כל דיפוק בר מדשי ביתך לברא
חובת קטוליה ברישיה ואנחנא זכאין
וכל די יהי עמיך בביתא חובת קטוליה
ברישנא אם יד אנש תהי ביה: ואם
תגידי את דברנו זה והיינו נקים
משבעתך אשר השבעתנו: ואם
תחוין ית פתגמנא דין ונהי זכאין
ממומתיך דקיימת עלנא: ותאמר
כדבריכם כן הוא ותשלחם וילכו ותקשר
את תקות השני בחלון: ואמרת
כפתגמיכון כין הוא ושלחתנון ואזלו
וקטרת ית תורא דזהוריתא בחרכא:
וילכו ויבאו ההרה וישבו שם שלשת
ימים עד שבו הרדפים ויבקשו
הרדפים בכל הדרך ולא מצאו: ואזלו
ועלו לטורא ויתיבו תמן תלתה יומין
עד דתבו רדפיא ובעו רדפיא בכל
אורחא ולא אשכחו: וישבו שני

האנשים וירדו מההר ויעברו ויבאו
אל יהושע בן נון ויספרו לו את כל
המצאות אתם: ותבו תרין גבריא
ונחתו מן טורא ועברו ואתו לות
יהושע בר נון ואשתעיאו ליה ית כל
דערעא יתהון: ויאמרו אל יהושע כי
נתן יהוה בידנו את כל הארץ וגם נמגו
כל ישבי הארץ מפנינו: ואמרו ליהושע
ארי מסר יי בידנא ית כל ארעא ואף
אתברו כל יתבי ארעא מן קדמנא:

דויקח קרח
בשמואל

ויאמר שמואל אל העם לכו ונלכה
הגלגל ונחדש שם המלוכה: ואמר
שמואל לעמא איתו ונזיל לגלגלא
ונחדית תמן מלכותא: וילכו כל העם
הגלגל וימלכו שם את שאול לפני
יהוה בגלגל ויזבחו שם זבחים שלמים
לפני יהוה וישמח שם שאול וכל אנשי
ישראל עד מאד: ואזלו כל עמא
לגלגלא ואמליכו תמן ית שאול קדם יי
בגלגלא ונכיסו תמן נכסת קודשין

ירמיה וברוך בן נריה ומניין שקבלה הקב״ה שנאמר ואת רחב הזונה · וקא ותצפנו זה כלב · והא שנים לכך
שנעשו פינחס מלאך ונשאר כלב · וקו ותטמנם בפשתי העץ אמר מיכן שפינחס וכלב להן גם מקנ

קשוחדי תמן שאול וכל אנשי ישר׳
עד לחדא׃ ויאמר שמואל
אל כל ישראל הנה שמעתי בקלכם ה׳ חס
לכל אשר אמרתם לי ואמליך עליכם
מלך׃ ואמר שמואל לכל ישראל הא
קבילית למימרכון לכל דאמרתון לי
ואמליכית עליכון מלכא׃ ועתה הנה
המלך מתהלך לפניכם ואני זקנתי
ושבתי ובני הנם אתכם ואני התהלכתי כל
לפניכם מנערי עד היום הזה׃ וכען בינ׳ פת׳ ג׳ חס
הא מלכא מדבר בר ישכון ואנא קשית
וסיבית ובני הא אנון עמכון ואנא הליכית
קדמיכון מזעורי עד יומא הדין׃ הנני
ענו בי נגד יהוה ונגד משיחו את שור מי לקחתי
מי לקחתי ואת מי עשקתי את מי ל׳
רצותי ומיד מי לקחתי כפר ואעלים ל
עיני בו ואשיב לכם׃ הא עד דאנא
קיים אסהידו בי קדם יי וקדם משיחיה
ית תורא דמן דברית וחמרא דמן
שחרית ויד מן עשקית וית מן אנסית
ומן קבילית ממון דשקר וכבשית
מניה ברינא ואתיב לכון׃ ויאמרו

לא עשקתנו ולא רצותנו ולא לקחת
מיד איש מאומה׃ ואמרו לא עשקתנא
ולא אנסתנא ולא קבלתא מיד אנש
מדעם׃ ויאמר אלהם עד יהוה בכם
ועד משיחו היום הזה כי לא מצאתם
ל׳ בידי מאומה ויאמר עד׃ ואמר להון
לשון יחיד סהיד מימרא דיי בכון וסהיד משיחיה
סביל לשון יומא דין ארי לא אשכחתון בידי
רבים מדעם ואמרו סהיד׃ ויאמר
שמואל אל העם יהוה אשר עשה
את משה ואת אהרן ואשר העלה
את אבתיכם מארץ מצרים׃ ואמר
שמואל לעמא יי דעבד גבורן על ידי
משה ואהרן ודאסיק ית אבהתכון
מארעא דמצ׳׃ ועתה התיצבו ואשפטה
ל׳ אתכם לפני יהוה את כל צדקות יהוה
ג׳ מל׳ אשר עשה אתכם ואת אבותיכם׃
וחד חס וכען אתעתדו ואתוכח עמכון קדם יי
ית כל זכותא דיי דעבד עמכון ועם
אבהתכון׃ כאשר בא יעקב מצרים
ויזעקו אבותיכם אל יהוה וישלח
יהוה את משה ואת אהרן ויוציאו את

עשקתי ל׳ עשקתי ואדכתי יבין שמועה מידכמו מלוה׃ קו ונחדש שם המלוכה יעני כאן בעד לשון פטים
ודל אנכי יבין להם מלך מתל פלשתים ועמונים׃ אמ׳ להם שמואל הנביא מה לכם תשאלו לכם מלך
כם מלככם לם יקבו מנה אחר כך אמ׳ להם והרי המלך יקח את בנותיכם מוחמות ואופות ומבשלות

ולא עוד אלא שאתם תהיו לו עבדים לכל צרכיו שאמרו לו רצוננו למלך ימלוך עלינו מיד אמר להם שמואל

אבותיכם ממצרים וישיבום במקום ב
הזה׃ כד על יעקב למצר וזעיקו
אבהתכון קדם יי ושלח יי ית משה
וית אהרן ממצר ואותיבונון באתרא ואפיקו ית אבהתכון
הדין׃ וישכחו את יהוה אלהיהם וימכר
אתם ביד סיסרא שר צבא חצור וביד
פלשתים וביד מלך מואב וילחמו בם׃
ואתנשיאו ית פלחנא דיי ומסר יתהון אלההון
ביד סיסרא רב חילא דחצור וביד
פלשתאי וביד מלכא דמואב ואגיחו
קרבא בהון׃ ויזעקו אל יהוה ויאמר דאמרו ק
חטאנו כי עזבנו את יהוה ונעבד את
הבעלים ואת העשתרות ועתה הצילנו
מיד איבינו ונעבדך׃ וזעיקו קדם יי ואמרו
חבנא ארי שבקנא ית פלחנא דיי
ופלחנא לבעליא ית עשתרתא וכען
שיזבנא מיד בעלי דבבנא ונפלח
קדמך׃ וישלח יהוה את ירבעל ואת
בדן ואת יפתח ואת שמואל ויצל ב
אתכם מיד איביכם מסביב ותשבו
בטח׃ ושלח יי ית גדעון וית שמשון כל
וית יפתח וית שמואל ושיזיב יתכון מיד ז״ן פה

בעלי דבביכון מסחור סחור ויתבתון
לרחצן׃ ותראו כי נחש מלך בני עמון
בא עליכם ותאמרו לי לא כי מלך ימלך
עלינו ויהוה אלהיכם מלככם׃ וחזיתון
ארי נחש מלכא דבני עמון אתא
עליכון ואמרתון לי לא ארי מלכא
ימלוך עלנא ויי אלהכון מלככון׃ ועתה ל
הנה המלך אשר בחרתם אשר שאלתם וחדי
והנה נתן יהוה עליכם מלך׃ וכען הא ושאלתם
מלכא דאתרעיתון דשאלתון והא מני
יי עליכון מלכא׃ אם תיראו את יהוה
ועבדתם אתו ושמעתם בקולו ולא מל
תמרו את פי יהוה והיתם גם אתם וגם ב חס
המלך אשר מלך עליכם אחר יהוה בליש
אלהיכם׃ אם תדחלון מן קדם יי ותפלחון
קדמוהי ותקבלון למימריה ולא תסרבון
על מימרא דיי ותתנהון אף אתון אף
מלכא דמלך עליכון בתר פלחנא דיי
אלהכון׃ ואם לא תשמעו בקול יהוה
ומריתם את פי יהוה והיתה יד יהוה בכם ל
ובאבתיכם׃ ואם לא תקבלון למימרא דיי
ותסרבון על מימרא דיי ותהי מחתא דיי

אם רוצים אתם לכו ונלכה הגלגל ונחדש שם המלוכה וימליכו שם שאול למלך קאו ולמה זכה שאול למלוך על
ישראל והמלכות ליהודה שנאמר היתה יהודה לקדשו׃ וזכה שאול למלכות מפני שבייש ליכנס לים תחלה ו... שים ה׳
ים סוף בשעה שנקרע כמא דאמר אנקלוס ברם זכות שבכוא דבנימין אבנך היא גרמת לך מיד אמרו אנשי

שבטו יהודה אנשים נכנס לים תחלה שנ' היתה יהודה לקדשו יען אסתחזק למלך בכניסתו לים. ואחר כך ישראל ממשלותיו [illegible] עד שילה [illegible] ועוד [illegible] ולמה זכה שאול למלכות [illegible]

בכון כמא דהות באבהתכון: גם עתה
התיצבו וראו את הדבר הגדול הזה
אשר יהוה עשה לעיניכם: אף כען
אתעתדו וחזו ית פתגמא רבא הדין דיי
עביד לעיניכון: הלוא קציר חטים היום
אקרא אל יהוה ויתן קלות ומטר ודעו
וראו כי רעתכם רבה אשר עשיתם בעיני
יהוה לשאול לכם מלך: הלא חצד חטין
יומא דין אצלי קדם יי ויתין קלין ומטר
ודעו וחזו ארי בישתכון סגיאה דעבדתון קדם יי
למשאל לכון מלכא: ויקרא שמואל
אל יהוה ויתן יהוה קלת ומטר ביום
ההוא וייראו כל העם מאד את יהוה
ואת שמואל: וצלי שמואל קדם יי ויהב
יי קלין ומטר ביומא ההוא ודחילו כל
עמא לחדא מן קדם יי ומפתגמי שמואל:
כי לא יטש יהוה את עמו בעבור
שמו הגדול כי הואיל יהוה לעשות
אתכם לו לעם: ארי לא ירחיק יי ית
עמיה בדיל שמיה רבא ארי רעוא
קדם יי למעבד יתכון קדמוהי לעם:

[illegible]

ד זאת חקת

בשפטים

ויפתח הגלעדי היה גבור חיל והוא בן
אשה זונה ויולד גלעד את יפתח:
ויפתח גלעדאה הוה גבר חילא והוא בר
אתתא פונדקיתא ואוליד גלעד ית
יפתח: ותלד אשת גלעד לו בנים
ויגדלו בני האשה ויגרשו את יפתח
ויאמרו לו לא תנחל בבית אבינו כי בן
אשה אחרת אתה: וילידת אתת גלעד
ליה בנין ורביאו בני אתתא ותריכו ית
יפתח ואמרו ליה לא תחסין בבית
אבונא ארי בר אתתא אחריתא את: ויברח
יפתח מפני אחיו וישב בארץ טוב
ויתלקטו אל יפתח אנשים ריקים ויצאו
עמו: וערק יפתח מן קדם אחוהי ויתיב
בארע טב ואתכנישו לות יפתח גברין
סריקין ונפקו עמיה: ויהי
מימים וילחמו בני עמון עם ישראל:
והוה לזמן יומין ואגיחו קרבא בני
עמון עם ישראל: ויהי כאשר נלחמו
בני עמון עם ישראל וילכו זקני גלעד
לקחת את יפתח מארץ טוב: והוה

אבין מדליק נרות ללבים במבואות האפלים ומתעסק עמהן והיה שמו אבצן ובר הוליד את קיש [illegible] כי
קו אין יפתח שפט את ישראל והוא מן גמלה ששאל שלא כהוגן שנשאו ושבו כהוגן ואחד הושב שלא כהוגן
ענ' יפתח שהושב שלא כהוגן ולאך אנה קא והיה היוצא אשר יצא מדלתי ביתי [illegible]

שלא
עאירתה ילקמה כבש באונתה שנה זימין לו הקב״ה בתו ושחטה אמרו חכמ׳ לו הוא רוצה לשחט׳
פרה אותה מן הכהן לא מקודר דעתו הקריבה ״יקו׳ אנה שלו ונענה שלא כהוגן לאנה שא׳ כלפין נדר״

כד אגיחו קרבא בני עמון עם ישר׳
ואזלו סבי גלעד למדבר ית יפתח
מארעא טוב׃ ויאמרו ליפתח לכה
והייתה לנו לקצין ונלחמה בבני עמון׃
ואמרו ליפתח איתא ותהי לנא לרבא
ונגיח קרבא בבני עמון׃ ויאמר יפתח
לזקני גלעד הלא אתם שנאתם אותי
ותגרשוני מבית אבי ומדוע באתם
אלי עתה כאשר צר לכם׃ ואמר
יפתח לסבי גלעד הלא אתון סניתון
יתי ותרכתוני מבית אבא ומה דין
אתיתון לותי כען כד עקת לכון׃
ויאמרו זקני גלעד אל יפתח לכן
עתה שבנו אליך והלכת עמנו
ונלחמת בבני עמון והיית לנו לראש
לכל ישבי גלעד׃ ואמרו סבי גלעד
ליפתח בכין כען תבנא לותך ותהך
עמנא ותגיח קרבא בבני עמון ותהי
לנא לריש לכל יתבי גלעד׃ ויאמר
יפתח אל זקני גלעד אם משיבים
אתם אותי להלחם בבני עמון ונתן
יהוה אותם לפני אנכי אהיה לכם

לראש׃ ואמר יפתח לסבי גלעד אם
מתיבין אתון יתי לאגחא קרבא
בבני עמון וימסר יי׳ יתהון קדמי
אנא אהוי לכון לריש׃ ויאמרו זקני
ב תדי — גלעד אל יפתח יהוה יהיה שמע בינותינו
נה אלה — אם לא כדברך כן נעשה׃ ואמרו סבי
ודין — גלעד ליפתח מימרא דיי׳ יהי סהיד
בינוא אם לא כפתגמך כין נעביד׃ וילך
יפתח עם זקני גלעד וישימו העם אתו
ו — עליהם לראש ולקצין וידבר יפתח את
ב ודסמיכ — כל דבריו לפני יהוה במצפה׃ ואזל
יפתח עם סבי גלעד ומניאו עמא יתיה
עליהון לריש ולרבא וסדר יפתח ית כל
פתגמוהי ק׳ יי׳ במצפא׃

וישלח יפתח מלאכים אל מלך
ד — בני עמון לאמר מה לי ולך כי באת
אלי להלחם בארצי׃ ושלח יפתח אזגדין
לות מלכא דבני עמון למימר מא לי
ולך ארי אתיתא לותי לאגחא קרבא
ו — בארעי׃ ויאמר מלך בני עמון אל מלאכי
יחד על מלוכי — יפתח כי לקח ישראל את ארצי בעלותו
ממצרים מארנון ועד היבק ועד הירדן

ותעלה אותם נקדו עליה ״ שלא יקריב אדם וקשלה׳ אדם כי יקריב מכם מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן״ מיד
אמרו חכמים והרי יפתח צדיק היה ושפט את ישרא׳ ונלחם בבני עמון ונצח וכיף שחטבתו ידל לנא עדים״
עקנ׳ ולא עוד שלא אמ׳ ... שאהבת מטמטת שנאה לאביה״ וגו׳ ... אלבעה והם כלב ושאול ויפתח ואיעזר״

נשמ׳ ביפתח והיה האיש אשר יכה את קרית ספר ולכדה ונתתי לו את עכסה בתי לאשה:: אמ׳ חכמ׳
שלו לכדה גוי או ממזר או נתין או אפי׳ נתן לו בתו: מיד זימן לו הקב״ה עתניאל בן קנז ולכדה:: וכתיב

ועתה השיבה אתהן בשלום: ואמר
מלכא דבני עמון לאזגדי יפתח ארי
נסיב ישראל ית ארעי במסקיה ממצ׳
מארנונא ועד יבקא ועד ירדנא וכען
אתיב יתהון בשלם: ויוסף עוד יפתח
וישלח מלאכים אל מלך בני עמון:
ואוסיף עוד יפתח ושלח אזגדין לות
מלכא דבני עמון: ויאמר לו כה
אמר יפתח לא לקח ישראל את ארץ
מואב ואת ארץ בני עמון: ואמר ליה
כדנן אמר יפתח לא נסיב ישראל ית
ארע מואב וית ארע בני עמון: כי
בעלותם ממצרים וילך ישראל
במדבר עד ים סוף ויבא קדשה:
ארי במסקהון ממצ׳ ואזל ישראל
במדברא עד ימא דסוף ואתא לרקם:
וישלח ישראל מלאכים אל מלך
אדום לאמר אעברה נא בארצך ולא
שמע מלך אדום וגם אל מלך מואב
שלח ולא אבה וישב ישראל בקדש:
ושלח ישראל אזגדין לות מלכא דאדום
למימר אעבר כען בארעך ולא קביל

מלכא דאדום ואף לות מלכא דמואב
שלח ולא אבא ויתיב ישראל ברקם:
וילך במדבר ויסב את ארץ אדום
ואת ארץ מואב ויבא ממזרח שמש
לארץ מואב ויחנון בעבר ארנון ולא
באו בגבול מואב כי ארנון גבול מואב:
ואזל במדברא ואקיף ית ארע אדום
וית ארע מואב ואתא ממדנח שמשא
לארעא דמואב ושרו בעברא דארנון
ולא עלו בתחום מואב ארי ארנון תחום
מואב: וישלח ישראל מלאכים אל
סיחון מלך האמרי מלך חשבון ויאמר
לו ישראל נעברה נא בארצך עד
מקומי: ושלח ישראל אזגדין לות סיחון
מלכא אמוראה מלכא דחשבון
ואמר ליה ישראל נעבר כען בארעך
עד אתרי: ולא האמין סיחון את ישראל
עבר בגבלו ויאסף סיחון את כל עמו
ויחנו ביהצה וילחם עם ישראל:
ולא הימין סיחון ית ישראל למעבר
בתחומיה וכנש סיחון ית כל עמיה
ושרו ביהץ ואגיח קרבא עם ישראל:

הו׳ לאליעזר ע׳ א׳ קא׳ והיה הנער היוצאת לשאב ואמרתי אליה השקיני נא וגו׳ היא האשה אשר הוכיח י״י לבן
אדוני אמ׳ חכמ׳ אם יוצאת גדמת או שפחה או ממזרת היה נותן אותה ליצחק לא זימן לו הקב״ה רבקה::

והשלישי זה שאול ששאל בשעה שבא גלית הפלשתי והיה מחרף ומגדף את ישראל נערך מלחמה על
ישראל ואמ׳ שאול והיה האיש אשר יכנו יעשרנו המלך עשר גדול ואת בתו יתן לו עד הכה אותו

ויתן יהוה אלהי ישראל את סיחון
ואת כל עמו ביד ישראל ויכום ויירש יי
ישראל את כל ארץ האמרי יושב מ״ל
הארץ ההיא: ומסר יי אלהא דישראל וחד
ית סיחון וית כל עמיה בידא דישראל חס
ומחונון ויריתו ישראל ית כל ארע
אמוראה יתיב ארעא ההיא: ויירשו
את כל גבול האמרי מארנון ועד
היבק ומן המדבר ועד הירדן: ויריתו
ית כל תחום אמוראה מארנונא ועד
יבקא ומן מדברא ועד ירדנא: ועתה
יהוה אלהי ישראל הוריש את האמרי
מפני עמו ישראל ואתה תירשנו: וכען
יי אלהא דישראל תריך ית אמוראה
מן קדם עמיה ישראל ואת מרמי
למירתיה: הלא את אשר יורישך
כמוש אלהיך אותו תירש ואת כל מ״ל ל
אשר הוריש יהוה אלהינו מפנינו בספ
אותו נירש: הלא ית דיחסנך כמוש מ״ל ל
טעותך יתיה תחסין וית כל דיתריך
יי אלהנא מן קדמנא יתיה נירת:
ועתה הטוב טוב אתה מבלק בן צפור רפי

ג מלך מואב הרוב רב עם ישראל אם
חד נלחם נלחם בם: וכען הטב טב את
מ״ל וב׳ חס מבלק בר צפור מלכא דמואב המדן
דן עם ישראל אם קרבא אגיח בהון:
בשבת ישראל בחשבון ובבנותיה
ל ובערעור ובבנותיה ובכל הערים אשר
על ידי ארנון שלש מאות שנה ומדוע
לא הצלתם בעת ההיא: כד יתיב ישראל
בחשבון ובכפרנהא ובערעור ובכפרנהא
ובכל קרויא דעל תחומי ארנון תלת
מאה שנין ומדין לא שיזבתון בעדנא
ט ההוא: ואנכי לא חטאתי לך ואתה עשה
רי״ג כ״ס אתי רעה להלחם בי ישפט יהוה השפט
וכל היום בין בני ישראל ובין בני עמון:
תרי עשר כות ואנא לא חטית לך ואת עביד עמי בישא
לאגחא קרבא בי ידין יי דעביד דינא
יומא דין בין בני ישראל ובין בני עמון:
ולא שמע מלך בני עמון אל דברי
יפתח אשר שלח אליו: ולא קביל מלכא
דבני עמון לפתגמי יפתח דשלח לותיה:
ל ותהי על יפתח רוח יהוה
יב ויעבר את הגלעד ואת מנשה ויעבר

גוי או עבד או נתין או ממזר היה נותן לו בתו מיד זימן לו הקב״ה רוויה״ והרביעי יפתח נאמ׳ עליו שנשבע שלא כהוגן למן
סולה על און כאן ילקאת כבש לקיתה בתו״ למן סולה ישבה סוס שעשר לאנה קטש פי עשר והיתה הנערה וג׳ ויפתח נזדמנה לו בתו

קא והשמדתי עריך ד׳ לג׳ יען בה לעדו מה לי מאקל פי דני׳ חלמא לסנאיך ופשריה לעריך נקו תרום ידך על צריך
נאמ׳ על ידיך אין לך ... בני עשו וקו וכל אויביך יכרתו שובני ישמעאל נקו למען דעת צדקות יי אמן ל׳ יעלך

את מצפה גלעד וממצפה גלעד
עבר בני עמון ושרת על יפתח רוח
גבורא מן קדם יי ועבר ית גלעד וית
מנשה ועבר ית מצפיא דגלעד וממצפיא
דגלעד עבר לות בני עמון וידר יפתח ג׳ יעקב ישראל יפתח
נדר ליהוה ויאמר אם נתון תתן את בני
עמון בידי וקיים יפתח קים קדם יי
ואמר אם ממסר תמסר ית בני עמון
בידי והיה היוצא אשר יצא מדלתי ג׳ בנבי׳
ביתי לקראתי בשובי בשלום מבני
עמון והיה ליהוה והעליתיהו עולה ומל
ויהי דיפוק מפק בר מדשי ביתי לקדמותי
כד אתוב בשלם מבני עמון ויהי קדם יי
ואסקניה עלתא ויעבר יפתח
אל בני עמון להלחם בם ויתנם יהוה
בידו ועבר יפתח לות בני עמון לאגחא
קרבא בהון ומסרנון יי בידיה ויכם
מערער ועד באך מנית עשרים ב׳ בחטי
עיר ועד אבל כרמים מכה גדולה מנית
מאד ויכנעו בני עמון מפני בני
ישראל ומחנון מערוער ועד מעלנא
דמנית עסרין קרוין ועד מישר כרמיא

מחתא רבתא לחדא ואתברו בני עמון
מן קדם בני ישראל ויבא
יפתח המצפה אל ביתו והנה בתו
יצאת לקראתו בתפים ובמחלות ורק ב׳ אתם שמרו
היא יחידה אין לו ממנו בן או בת ואתא ב׳ דסמ׳ ממנו
יפתח למצפיא לביתיה והא ברתיה
נפקא לקדמותיה בתופין ובחנגין
ולחוד היא יחידא לית ליה מניה בר
או ברת ויהי כראותו אתה ויקרע את
בגדיו ויאמר אהה בתי הכרע הכרעתני
ואת היית בעכרי ואנכי פציתי פי אל
יהוה ולא אוכל לשוב והוה כד חזא ג׳
יתה ובזע ית לבושוהי ואמר וי ברתי
אכרעא אכרעתני ואת הוית בעכלי
ואנא פתחית פומי בנדר קדם יי ולא אכול
למתב ותאמר אליו אבי פציתה את
פיך אל יהוה עשה לי כאשר יצא מפיך ומל
אחרי אשר עשה לך יהוה נקמות
מאיביך מבני עמון ואמרת ליה אבא
פתחתא ית פומך בנדר קדם יי עביד לי
כמא דנפק מפומך בתר דעבד לך
יי פורענותא מבעלי דבבך מבני

אמר הקב״ה לישראל דעו כמה צדקות עשיתי לכם יקו לשאול עשיתי עמכם בשעה שביקש בלק לקלל שנאיכם לא
נשתייר שריד ופליט אמרו חכמים אלו רמז הקב״ה למלאך וסכרו על פיו ונהפכה הקללה לברכה ונשתלם לבלעם

גמולו ונהרג בחרבו׳׳ והרי הוא נביא וכי יש לנביא חרב אלא ללמדך שחרבו בפיו הד׳ עם הצדיקים ואמי אלי
ליס הו בכאמללאנה שהד על נפסה וקט לשאתון לו יש חרב בידי כי עתה הרגתיך ולם יתלפהם גיר הו מרתבט

עמון׃ ותאמר אל אביה יעשה לי
הדבר הזה הרפה ממני שנים חדשים ב הרפה לה
ואלכה וירדתי על ההרים ואבכה על
בתולי אנכי ורעיתי׃ ואמרת לאבוהא ורעותי ק
יתעביד לי פתגמא הדין שבוק מני
תרין ירחין ואהך ואתנגיד על טוריא
ואבכי על בתולי אנא וחברתי׃ ויאמר
לכי וישלח אתה שני חדשים ותלך
היא ורעותיה ותבך על בתוליה על
ההרים׃ ואמר איזילי ושלח יתה תרין
ירחין ואזלת היא וחברתהא ובכת על
בתולהא על טוריא׃ ויהי מקץ שנים
חדשים ותשב אל אביה ויעש לה את
נדרו אשר נדר והיא לא ידעה איש יחד זאת נדרו
ותהי חק בישראל׃ והוה מסוף תרין
ירחין ותבת לות אבוהא ועבד לה ית
נדריה דנדר והיא לא ידעת גבר
והות לגזירא בישראל בדיל דלא
לאסקא גבר ית בריה וית ברתיה לעלתא
כמא דעבד יפתח גלעדאה ולא שאיל
לפנחס כהנא ואלו שאיל לפנחס כהנא
הוה פריק יתה בדמין׃ מימים ימימה

ב מדבר תלכנה בנות ישראל לתנות לבת יפתח
הגלעדי ארבעת ימים בשנה׃ מזמן
לזמן אזלן בנת ישראל לאלאה לבת
יפתח גלעדאה ארבעה יומין בשתא׃

דוירא בלק
בתרי עשר

ו והיה שארית יעקב בקרב עמים רבים
בטע בספ מיכה כטל מאת יהוה כרביבים עלי עשב
אשר לא יקוה לאיש ולא ייחל לבני
ל אדם׃ ויהי שארא דבית יעקב בגו
וכל תלים עממין סגיאין כטלא מן קדם יי כרסיסי
כות במ חד מלקושא דעל עסבא דלא מורין לאנש
ולא מסתר לבר אנש׃ והיה
שארית יעקב בגוים בקרב עמים רבים
כאריה בבהמות יער ככפיר בעדרי
ט צאן אשר אם עבר ורמס וטרף ואין
מציל׃ ויהי שארא דבית יעקב בעממיא
בגו עממין סגיאין כאריא בבעירא
בחרשא כליתא בעדרי ענא דאם יעדי
וירמוס ויקטול ולית דמשיזיב׃ תרום
ידך על צריך וכל איביך יכרתו׃ סגי
מבלין תתקף ידך על סנאך וכל בעלי

נאו מאדתה׳ ולכאמלין דבריהם בחרב שנ׳ במשה אם כמות כל האדם ימותון אלה׳ וקו אם יקום ותהלך בחוץ על
משענתו קאן משענת שלעצמו יעט מאנה יקול הו בדאתה שנעריר שנועייה אלי קד קדם אמי בלשם נתקיים

קל׳ ואהבת חסד׳ וקל׳ דויד מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד ד״א ואהבת חסד יעני על גמילות חסדים
וקן והצנע לכת עם אלהיך זה ליווי אחר המטה והכנסת הכלה וניחום אבלים׳ ואמי׳ מן התורה פק׳ את הדרך

דבבך ישתיצון׃ והיה ביום
ההוא נאם יהוה והכרתי סוסיך מקרבך
והאבדתי מרכבתיך׃ ויהי בעדנא
ההוא אמר יי׳ ואשיצי סוסות עממיא
מבינך ואוביד רתכיהון׃ והכרתי ערי
ארצך והרסתי כל מבצריך׃ ואשיצי
קרוי עממיא מארעך ואפגר כל
כרכיהון תקיפיא׃ והכרתי כשפים
מידך ומעוננים לא יהיו לך׃ ואשיצי
חרשין מבינך ומעננין לא יהון לך׃
והכרתי פסיליך ומצבותיך מקרבך
ולא תשתחוה עוד למעשה ידיך׃
ואשיצי צלמי עממיא וקמתהון
מבינך ולא תשתעבד עוד לעובדי
ידך׃ ונתשתי אשיריך מקרבך
והשמדתי עריך׃ ואעקר שתלי
עממיא מבינך ואשיצי בעלי דבבך׃
ועשיתי באף ובחמה נקם את הגוים
אשר לא שמעו׃ ואעביד ברגז ובחמא
פורענות דין מן עממיא דלא קבילו
אוריתא׃ שמעו נא
את אשר יהוה אמר קום ריב את

ההרים ותשמענה הגבעות קולך׃
שמעו כען ית דיי׳ אמר קום דין עם
טוריא וישמען רמתא קלך׃ שמעו
הרים את ריב יהוה והאתנים מסדי
ארץ כי ריב ליהוה עם עמו ועם ישראל
יתוכח׃ שמעו טוריא ית דינא דיי׳
ועקריא יסודי ארעא ארי דינא קדם יי׳ עם
עמיה ועם בית ישראל עביד תוכחא׃
עמי מה עשיתי לך ומה הלאתיך ענה
בי׃ עמי מא טבא אמרית למעבד לך
ולא עבדית או מא מרועא קשיא אסגיתי
עלך אסהיד קדמי׃ כי העליתיך מארץ
מצרים ומבית עבדים פדיתיך ואשלח
לפניך את משה אהרן ומרים׃ ארי
אסקתך מארעא דמצרים ומבית עבדותא
פרקתך ושלחית קדמך תלתא נביי
משה לאלפא מסרת דינין אהרן
לכפרא על עמא ומרים לאוראה לנשיא׃
עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב
ומה ענה אתו בלעם בן בעור מן השטים
עד הגלגל למען דעת צדקות יהוה׃
עמי אדכר כען מא מלך בלק מלכא

ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון קא׳ חכמ׳ נאמ׳ את הדרך ילכו בה יעני את הדרך זו בקור חולים׳ אשר
ילכו בה זה ניחום אבלים את המעשה זה הדין׳ אשר יעשון זה לפנים משורת הדין
ילכו זו קבורת מתים׳

ותעלם אין הפשרה קוד מתלדין ועוד אמרו א״ל שוב הפשרה לא נתקיים העולם ∴ קו ויד יי היתה אל אליהו
קלו מה יד יי הנא בלא תעלם אין קו יד יי הנא מתל קו רוח יי ולאך הו קווה אקראם תיתה באנבי מערוה הקודש ∴

מואב ומא אתיב יתיה בלעם בר
בעור הלא גבורן אתעבידא לכון
ממישר שטין ועד בית גלגלא בדיל
למדע זכותא דיי׳: במה אקדם יהוה
אכף לאלהי מרום האקדמנו בעולות — ג
בעגלים בני שנה: במא אפלח קדם יי — מל
אשתעבד לאלהא דשכינתיה בשמי — בלינ
מרומא האפלח קדמוהי בעלון בעגלין
בני שנה: הירצה יהוה באלפי אילים
ברבבות נחלי שמן האתן בכורי פשעי
פרי בטני חטאת נפשי: היתרעי יי — כל תרי
באלפי דכרין ברבוות נחלין דמשחה האתן — עסר
בכרי חלף חובי חבוב מעי חלף — פא וכל
חטאי נפשי: הגיד לך אדם מה טוב — קי קמ
ומה יהוה דורש ממך כי אם עשות — במן
משפט ואהבת חסד והצנע לכת
עם אלהיך: אתחוא לך אנשא מא
טב ומא יי תבע מנך אלהין למעבד
דין דקשוט ולמרחם גמילות חסדא
והוי צניע למהלכא בדחלתא דאלהך:

דפינחס

במלכים

ג ויד יהוה היתה אל אליהו וישנס
ז מתניו וירץ לפני אחאב עד באכה
יזרעאלה: ורוח גבורא מן קדם יי הות
עם אליה וזריז חרציה ורהט קדם
אחאב עד דאתא ליזרעאל: ויגד אחאב
לאיזבל את כל אשר עשה אליהו ואת
כל אשר הרג את כל הנביאים בחרב: וחוי
אחאב לאיזבל ית כל דעבד אליהו וית
כל דקטל ית כל נביי שקרא בחרבא:
ותשלח איזבל מלאך אל אליהו לאמר
ה כה יעשון אלהים וכה יוספון כי כעת
ב יבן ובנפש האב מחר אשים את נפשך כנפש אחד מהם:
ושלחת איזבל איזגדא לות אליה למימר
כדין יעבדון דחלתא וכדין יוספון אלהין
כעדנא הדין מחר אשוי ית נפשך כנפשא
דחד מנהון: וירא ויקם וילך אל נפשו
ו ויבא באר שבע אשר ליהודה וינח את
נערו שם: וחזא וקם ואזל לשיזבא
נפשיה ואתא לבאר שבע דלשבטא יהודה
ושבק ית עולימיה תמן: והוא הלך
במדבר דרך יום ויבא וישב תחת רתם
איזה ק אחת וישאל את נפשו למות ויאמר רב

ותרגם יונתן ק׳ רוח גבורא בכל יהמא יעני בקו׳ אלה עלי יד אנבואה יי ורוח והדיה אדרגה אנמי תכון במראה חו
בחלום ואנק לביין אן אנבי אלי תנבא פקד. ירא מתלא כמיקא אן אנבי קד ירא אלה תע במראה הנבואה יבלמה

קנא ב׳ וסימנ׳ — ב׳ חס׳ וב׳ מל׳ וסימנ׳ — קנא קנאתי וחב׳ חס׳ אשר שתה מפרחיה מל׳ —

עתה יהוה קח נפשי כי לא טוב אנכי
מאבתי׃ והוא הליך במדברא מהלך
יומא ואתא ויתיב תחות רתמא חד
ושאיל ית נפשיה לממת ואמר סגי לי
ארבא עד אמתי אנא מטרף כדין כען
יי סב נפשי ארי לא טב אנא מאבהתי׃
וישכב ויישן תחת רתם אחד והנה זה
מלאך נגע בו ויאמר לו קום אכול ושכב
ודמוך תחות רתמא חד והא דין מלאכא
קריב ביה ואמר ליה קום אכול׃ ויבט
והנה מראשתיו עגת רצפים וצפחת
מים ויאכל וישת וישב וישכב׃ ואסתכי
והא איסדוהי הררא מעפפא וצלוחיתא
דמיא ואכל ושתי ותב ושכיב׃ וישב
מלאך יהוה שנית ויגע בו ויאמר קום
אכל כי רב ממך הדרך׃ ותב מלאכא
דיי תנינות וקריב ביה ואמר קום אכול
ארי סגי מנך אורחא׃ ויקם ויאכל
וישתה וילך בכח האכילה ההיא
ארבעים יום וארבעים לילה עד הר
האלהים חרב׃ וקם ואכל ושתי ואזל
בחילה דאכילתא ההיא ארבעין יממין

וארבעין לילון עד דאתא לטורא
דיי לחורב׃ ויבא שם אל המערה
וילן שם והנה דבר יהוה אליו ויאמר
לו מה לך פה אליהו׃ ועל לתמן למערתא
ובת תמן והא פתגמא דיי עמיה ואמר
ליה מא לך כא אליה׃ ויאמר קנא
קנאתי ליהוה אלהי צבאות כי עזבו
בריתך בני ישראל את מזבחתיך
הרסו ואת נביאיך הרגו בחרב ואותר
אני לבדי ויבקשו את נפשי לקחתה׃
ואמר קנאה קניתי קדיי אלהי צבאות
ארי שבקו קימך בני ישראל ית
מדבחך פגלו וית נביך קטילו בחרבא
ואשתארית אנא בלחודי ובעו ית נפשי
למקטלי׃ ויאמר צא ועמדת בהר
לפני יהוה והנה יהוה עבר ורוח גדולה
וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים לפני
יהוה לא ברוח יהוה ואחר הרוח רעש לא
ברעש יהוה׃ ואמר פוק ותקום בטורא
קדיי והא יי מתגלי וקדמוהי משרית
מלאכי רוחא מפרקין טוריא ומתברין
כיפיא קדיי לא במשרית מלאכי רוחא

כמיק ג׳ ישעיה ואשמע את קול יי׳ אומר את מי אשלח ומי ילך לנו וקד׳ ישמע מלאך יכלמה והו ורחה וחד׳ בתרי גלת
כמי קל ויאמר אלי מלאך האלהים הלא ידעת מה המה אלה ויען המלאך הדבר וכר׳ נקד ירא אנכי שלג יכלמה במראה

הנבואה כמי קׄ פׄ יחזקׄ והנה איש מראהו כמראה הנחשת וידבר אלי האיש בן אדם וכו והליבעה הן צרך

שכינתא דיי ובתר משרית מלאכי
רוחא משרית מלאכי זיעא לא במשרית
מלאכי זיעא שכינתא דיי ואחר הרעש
אש לא באש יהוה ואחר האש קול ל
דממה דקה ובתר משרית מלאכי
זיעא משרית מלאכי אישתא לא
במשרית מלאכי אישתא שכינתא
דיי ובתר משרית מלאכי אישתא
קל דמשבחין בחשאי ויהי כשמע
אליהו וילט פניו באדרתו ויצא ויעמד
פתח המערה והנה אליו קול ויאמר
מה לך פה אליהו והוה כד שמע אליה
וכריך אפוהי בשושפיה ונפק וקם בתרע
מערתא והא עמיה קלא ואמר מא לך
כא אליהו ויאמר קנא קנאתי ליהוה ל
אלהי צבאות כי עזבו בריתך בני ב
ישראל את מזבחתיך הרסו ואת מל וב
נביאיך הרגו בחרב ואותר אני לבדי חס
ויבקשו את נפשי לקחתה ואמר
קנאה קנאתי קׄ יׄיׄ אלהי צבׄ ארי שבקו
קימך בני ישראל ית מדבחך פגרו וית
נביאיך קטילו בחרבא ואשתארית

אנא בלחודי ובעו ית נפשי למקטלי:
ויאמר יהוה אליו לך שוב
לדרכך מדברה דמשק ובאת ומשחת ב
את חזאל למלך על ארם ואמר יי פתח כט
ליה איזיל תוב לאורחך למדבר דמשק רפי בקר
ותהך ותמשח ית חזאל למהוי מלכא על
ארם ואת יהוא בן נמשי תמשח למלך כט
על ישראל ואת אלישע בן שפט מאבל רפי בזר
מחולה תמשח לנביא תחתיך ואת יהוא
בר נמשי תמשח למהוי מלכא על ישר
וית אלישע בר שפט ממישר מחולה
תמשח למהוי נביא תחותך והיה
הנמלט מחרב חזאל ימית יהוא והנמלט ח
מחרב יהוא ימית אלישע ויהי דישתזיב ח
מחרבא דחזאל יקטול יהוא ודישתזיב
מחרבא דיהוא יקטול אלישע והשארתי
בישראל שבעת אלפים כל הברכים ל
אשר לא כרעו לבעל וכל הפה אשר וחד
לא נשק לו ואשאר בישראל שבעה וכל
אלפין כל רכוביא דלא כרעו לבעלא פה
וכל פומא דלא נשיק ליה וילך משם
וימצא את אלישע בן שפט והוא חרש

אקול היתה עליו יד יי וקד לא ידא צורה חצלא לא וסמע כלומא פקט פי מראה הנבואה ינאדיה כמי קׄ דׄנׄ ואשמע קול
בן אדם בן אות וכמי קׄ אליפז דממה וקול אשמע וכמי קׄ יחזקׄ אילא ואשמע את מדבר אלי לאן תעלם אוליפ...

למעט במראה הנבואה הו... כלמה בלפצל תלך לך ... ר אגריבה שתי ... במנה אדרכהא ואבתרא בגרץ אתי

שנים עשר צמדים לפניו והוא
בשנים העשר ויעבר אליהו אליו
וישלך אדרתו אליו: ואזל מתמן
ואשכח ית אלישע בר שפט והוא כרי
תרי עסר פדנין דתוריא צמידין
קדמוהי והוא בחד מתרי עסר ועבר
אליהו לותיה ורמא שושפיה עלוהי:
ויעזב את הבקר וירץ אחרי אליהו
ויאמר אשקה נא לאבי ולאמי ואלכה
אחריך ויאמר לו לך שוב כי מה עשיתי
לך: ושבק ית תוריא ורהט בתר
אליהו ואמר אשק כען לאבא ולאמא
ואהך בתרך ואמר ליה איזיל תוב ארי
מא עבדית לך: וישב מאחריו ויקח
את צמד הבקר ויזבחהו ובכלי הבקר
בשלם הבשר ויתן לעם ויאכלו ויקם
וילך אחרי אליהו וישרתהו: ותב
מבתרוהי ונסיב ית פדן תוריא ונכסה
ובמני תוריא בשיל להון בסרא ויהב
לעמא ואכלו וקם ואזל בתר אליהו
ומשמשיה:

כל ישראל להיות מפטירין בשלש

תוכחות קודם לתשעה באב בדברי
תוכחה לא בענין הפרשה ואלו הן

שבת ראשונה

דראשי המטות

תחלת ירמיה

דברי ירמיהו בן חלקיהו מן הכהנים
אשר בענתות בארץ בנימן: פתגמי
נבואת ירמיה בר חלקיה מן רישי
מטרת כהניא מן אמרכליא דהוו
בירושלם גברא דקביל אחסנתיה
בענתות בארע שיבט בנימין: אשר
היה דבר יהוה אליו בימי יאשיהו
בן אמון מלך יהודה בשלש עשרה
שנה למלכו: דהוה פתגם נבואה מן קדם
עמיה ביומי יאשיה בר אמון מלך
שבטא דבית יהודה בתלת עסרי
שנין למלכיה: ויהי בימי יהויקים
בן יאשיהו מלך יהודה עד תם עשתי
עשרה שנה לצדקיהו בן יאשיהו
מלך יהודה עד גלות ירושלם בחדש
בחדש החמישי: והוה ביומי יהויקים
בר יאשיה מלך שבטא דבית יהודה

ותרגמה ... וחשמע את מדבר אלי ובעד מא קדמנאה מן הדי אתקדים אלי שהדית בה ... והו ... אלי יקול ... חיגוד באן כלנים אלה ... לאנביא יכון בה ... כמא ... שמעאל

טרם ידעתיך יש אן יאמר טרם יגלה תלין דבר יצ׳ יעני עצמיה חנכשף לה מן הכל׳ דבר ש׳ וקו נישלך חדרתו [illegible]

עד רשלימא חדא עסרי שנין לצדקיה
אחוהי בר יאשיה מלך שבטא דבית
יהודה עד דאתא נבוכד נצר מלכא
דבבל וצר על ירושלם תלת שנין ואגלי
עמא דבה בירחא חמישאה:
ויהי דבר יהוה אלי לאמר:
והוה פתגם נבואה מן קדם יי עמי למימר:
בטרם אצורך בבטן ידעתיך ובטרם
תצא מרחם הקדשתיך נביא לגוים
נתתיך: ועד לא בריתך במעין אתקנתך
ועד לא אתיתא לעלמא זמנתך נבי
ושקי כס דלוט לעממיא מניתך:
ואמר אהה אדני יהוה הנה לא
ידעתי דבר כי נער אנכי: ואמרית
קביל בעותי יי אלהים הא לית אנא
ידע לאתנבאה ארי רביא אנא ומשוריות
עקא וגלו אנא מתנבי על עמא הדין:
ויאמר יהוה אלי אל תאמר נער אנכי
כי על כל אשר אשלחך תלך ואת כל
אשר אצוך תדבר: ואמר יי לי לא
תימר רביא אנא ארי לכל אתר דאשלחנך
תהך וית כל דאפקדנך תתנבי: אל

תירא מפניהם כי אתך אני להצילך
נאם יהוה: ולא תדחל מן קדמיהון ארי
בסעדך מימרי לשיזבותך אמר יי:
וישלח יהוה את ידו ויגע על פי ויאמר
יהוה אלי הנה נתתי דברי בפיך: ושלח
יי ית פתגמי נבואתיה וסדר בפומי
ואמר יי לי הא שויתי פתגמי נבואתי
בפומך: ראה הפקדתיך היום הזה על
הגוים ועל הממלכות לנתוש ולנתוץ
ולהאביד ולהרוס לבנות ולנטוע: חזי
דמניתך יומא הדין על עממיא ועל
מלכותא למעקר ולתרעא ולאבדא
ולפגרא ועל בית ישראל למבני ולקימא:
ויהי דבר יהוה אלי לאמר
מה אתה ראה ירמיהו ואמר מקל
שקד אני ראה: והוה פתגם נבואה מן
קדם יי עמי למימר מא את חזי ירמיה
ואמרית מלך מוחי לאבאשא אנא
חזי: ויאמר יהוה אלי היטבת לראות
כי שקד אני על דברי לעשתו: ואמר
יי לי יא[illegible]ת חזיתא ארי מוחי אנא על
פתגמי ל[illegible]ריה: ויהי דבר

[illegible]

הא דברי ירמיהו בן חלקיהו וג' חכמ' ולמה נקרא שמו כן בתחלת נבואתו פשאר הנביאים יתשובתו מפני שהיו אנשי
דורו של ירמיה מכעיסין לה' קבה' והלכו להדבק באומות והיו סבורין שגירשם הקבה ועזבם ר' עקיבה אומ' שאמר

יהוה אלי שנית לאמר מה אתה ראה
ואמר סיר נפוח אני ראה ופניו מפני
צפונה: והוה פתגם נבואה מן קדם יי
תנינות למימר מא את חזי ואמרית מלך
דרתח כרור אנא חזי ורוקס משריתיה
דמדברן ואתין מאפי צפונא: ויאמר
יהוה אלי מצפון תפתח הרעה על כל
ישבי הארץ: ואמר יי לי מצפונא
תשרי בשתא למיתי על כל יתבי
ארעא: כי הנני קרא לכל משפחות
ממלכות צפונה נאם יהוה ובאו ונתנו
איש כסאו פתח שערי ירושלם ועל
כל חומתיה סביב ועל כל ערי יהודה:
ארי האנא מקרי לכל זרעית מלכות
צפונא אמר יי וייתון ויתמון גבר
כרסוהי לקביל תרעי ירושלם ועל
כל שורהא סחור סחור ועל כל קרוי דבית
יהודה: ודברתי משפטי אותם על כל
רעתם אשר עזבוני ויקטרו לאלהים
אחרים וישתחוו למעשי ידיהם:
ואמליל פורענות די[ני]הון על
כל בישתהון ד... חני ואסיקו

כל / קו' / ממלכות / חולם / כמה' / למעשי / ממלכות / ארץ

יא / כת' / יוד

בוסמין לטעות עממיא ואשתעבדו
לעובדי ידיהון: ואתה תאזר מתניך
וקמת ודברת אליהם את כל אשר אנכי
אצוך אל תחת מפניהם פן אחתך לפניהם:
ואת תתקף ותקום ותתנבי להון ית כל
דאנא מפקיד לך לא תתמנע מלאוכחותהון
דלמא אתברנך קדמיהון: ואני הנה
נתתיך היום לעיר מבצר ולעמוד
ברזל ולחמות נחשת על כל הארץ
למלכי יהודה לשריה לכהניה ולעם
הארץ: ואנא הא יהבתך יומא דין כקרי
כקריא כריכא וכעמוד דברזל וכשור
דנחש לאשקאה כסדרוט לכל יתבי
ארעא למלכיא דבית יהודה לרברבנהא
לכהנהא ולעמא דארעא: ונלחמו
אליך ולא יוכלו לך כי אתך אני נאם
יהוה להצילך: ויהון דיגין ומגיחין לקבלך
למסתר ית פתגמי נבואתך ולא יכלון
לך ארי בסעדך מימרי אמר יי
לשיזבותך:

לשבת שניה

דאלה מכעי

הקבה לישראל לא ג' ... תכם ואם גירשתי אתכם איזה הוא ספר כריתות אמכם מיד אמרו ישראל לפני
הקבה כבר גירשתנו ו' מרת על ידי הנביא ירמיה שלחתי אותה וגרשתיה מיד אמ' הקבה ירמיה אני ובן חלקיה אני
ומן ענתות אנכי

חזון ישעיהו הו' יעני לשון חזיון · לאן תעלם אן אפאק אלנבווה הן ג' חזיון ומראה וחלום · וקו' על יהודה וירושלם פקט למא

תחלת ישעיה

חזון ישעיהו בן אמוץ אשר חזה
על יהודה וירושלם בימי עזיהו יותם
אחז יחזקיהו מלכי יהודה: נבואת
ישעיה בר אמוץ דאתנבי על אנש
יהודה ויתבי ירושלם ביומי עזיה
יותם אחז יחזקיה מלכיא דבית
יהודה: שמעו שמים והאזיני ארץ
כי יהוה דבר בנים גדלתי ורוממתי
והם פשעו בי: שמעו שמיא דזעו
כד יהבית אוריתי לעמי ואציתי
ארעא דאתרגיפת מן קדם פתגמי
אריש מליל לעמי בית ישראל קריתי
להון בנין חביבתנון ויקרתנון ואנון
מרדו במימרי: ידע שור קנהו
וחמור אבוס בעליו ישראל לא ידע
עמי לא התבונן: ידעתורא לקניה
וחמרא אוריא דמרוהי ישראל לא
אליף למדע דחלתי עמי לא
אסתכל למתב לאוריתי: הוי גוי חטא
עם כבד עון זרע מרעים בנים
משחיתים עזבו את יהוה נאצו את

וחד
בחזון
ישעיהו
ג
בנב'
וכל
כת'
כות
במ'

קדוש ישראל נזרו אחור: וי על
דאתקריאו עם קדיש וחטו כנשא
בחירא אסגיאו חובין אתכנשו בדרעא
רחימא ואבאישו ואתאמר להון בנין
חביבין וחבילו אורחתהון שבקו
ית פלחנא דיי קצו ברחלת קדישא
דישראל בדיל עובדיהון בישיא אסתחרו
והוו לאחרא: על מה תכו עוד תוסיפו
סרה כל ראש לחלי וכל לבב דוי לא
מסתכלין למימר על מא לקינא עוד
מוספין למחטי לא אמרין מדין כל
ריש מרע וכל לב דוי: מכף רגל ועד
ראש אין בו מתם פצע וחבורה ומכה
טריה לא זרו ולא חבשו ולא רככה
בשמן: משארי עמא ועד רישא לית
בהון רשלים ברחלתי כולהון סרבין
ומרדין אתגעלו בחובין כמחא מרססא
לא שבקין מזרונהון ולא מחמרין
לתיובא ואף לא זכון להון לאגנא עליהון:
ארצכם שממה עריכם שרפות אש
אדמתכם לנגדכם זרים אכלים אתה
ושממה כמהפכת זרים: ארעכון

לאנה מא כאן על יהודה וירושלם אלא ביון שנה נקה מלכות רחבעם ומלכות ירבעם על ישראל לא נשתייר עם רחבעם אלא
שני שבטים אלו יהודה ובנימין שנ' והיו לו יהודה ובנימין · ולמה הזכיר ירושלם שהיא לבנימין · יעני אן אלמקדש פי נחלת

בנימין פדכר ירושלם והו מנהם יעני משבט יהודה · וקו בן אמוץ ליעלמך אנה תנבא עלי אבאיין ועאם מן אמר
שנ שמעו שמים והאזיני ארץ יעני קד שמעו שמים הו ען אבאיין אדי הם אבאמלין למנהם אכבר מן אלשמים אדי הו אפלאך

צדיא קדמיכון יקידת נור ארעכון
לקבליכון עממיא מחסנין יתה
ובחוביכון צדיאת מנכון ואתחלפת והות
לנוכראין: ונותרה בת ציון כסכה
בכרם כמלונה במקשה כעיר נצורה:
ואשתארת כנשתא דציון כמטלתא
בכרמא בתר דקטפוהי כערסל
מבתותא במקטיא בתר דאבעיוהי
כקרתא דצירין עלה: לולי יהוה
צבאות הותיר לנו שריד כמעט
כסדם היינו לעמרה דמינו: לא
פון מותר טוביה דיי צב׳ אשאר
לנא שיזבא ברחמוהי ית עמנא
חובין רכאנש סדום פון אבדנא
וכיתבי עמורה אשתיצינא:
שמעו דבר יהוה קציני
סדום האזינו תורת אלהינו עם
עמרה: קבילו פתגמא דיי שלטוניא
דעובדיהון בישין כשלטוני סדום
אציתו לאוריתא דאלהנא דעובדיהון
דמן לעם עמורה: למה לי רב זבחיכם
יאמר יהוה שבעתי עלות אילים

וחלב מריאים ודם פרים וכבשים
ועתודים לא חפצתי: לא רעוא
קדמי בסגיאות נכסת קודשיכון אמר
יי מסת עלוון דכרין ותרב פטימין
ודם תורין ואמרין וגדין דכאלין לא
רעוא קדמי בהון: כי תבאו לראות
פני מי בקש זאת מידכם רמס חצרי:
דאתון לאתחזאה קדמי מן תבע
דא מידכון למיתי לא תדושון עזרתי
לא תוסיפו הביא מנחת שוא קטרת
תועבה היא לי חדש ושבת קרא
מקרא לא אוכל און ועצרה: לא
תוספון לאיתאה מנחא אניסא קרבן
מרחק הוא קדמי ירחין ושבין כנשא
אתון מתכנשין לא שבקין חוביכון
לקבלא צלותכון בעדן כנישתכון:
חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי
היו עלי לטרח נלאיתי נשא: ירחיכון
ומועדיכון רחיק מימרי הוו קדמי
לריחוק אסגיתי למשבק: ובפרשכם
כפיכם אעלים עיני מכם גם כי תרבו
תפלה אינני שמע ידיכם דמים מלאו:

ועאם יענא... לם יתלעו פי טריקה אבמא כמי קד והאזיני ארצ כאנה יבה גאב לעני מא קאלה מעדיה ואנעתי
וקאל כי משל האזינו השמים ותשמע הארץ אמר פי יעני ליס טריקה משה
והו כאנה יבה אתר אעלאם אספר

[illegible]

וכד תהנא פרסין ידיהון לצלאה
עליכון מסליקנא אפי שכינתי מנכון
ואף כד אתון מסגן לצלאה קדמי לא
רעוא קדמי לקבלא צלותכון מדידיכון
דם זכי מלין: רחצו הזכו הסירו רע
מעלליכם מנגד עיני חדלו הרע:
תובו לאוריתא אדכו מחוביכון אעדו
בישות עובדיכון מקביל מימרי
אתמנעו מלאבאשא: למדו היטב
דרשו משפט אשרו חמוץ שפטו
יתום ריבו אלמנה: אילפו לאוטבא
תבעו דינא זכו דאניס דונו דין יתמא
עבידו קבילת ארמלתא:
לכו נא ונוכחה יאמר יהוה
אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו
אם יאדימו כתולע כצמר יהיו: בכין
כד תתובון לאוריתא תבעון מן קדמי
ואעביד בעותכון אמר יי אם יהון
חוביכון כתימין כצבענין כתלגא
יחורון אם יסמקון כזהוריתא כעמר
נקי יהון: אם תאבו ושמעתם טוב
הארץ תאכלו: אם תיבון ותקבלון
למימרי טובא דארעא תיכלון: ואם
תמאנו ומריתם חרב תאכלו כי פי יהוה
דבר: ואם תסרבון ולא תקבלון למימרי
בחרב סנאה תתקטלון ארי במימרא
דיי גזיר כין:

שבת שלישית

דאלה הדברים

בישעיה

איכה היתה לזונה קריה נאמנה מלאתי
משפט צדק ילין בה ועתה מרצחים:
איכדין תבו עובדהא למהוי כטעיתא
קרתא מהימנתא דהות מליא עבדי
דינא קשטא הוה מתעביד בה וכען
אנון קטולי נפשן: כספך היה לסיגים
סבאך מהול במים: כספיך הוה לפסולא
חמריך מערב במיא: שריך סוררים
וחברי גנבים כלו אהב שחד ורדף
שלמנים יתום לא ישפטו וריב אלמנה
לא יבא אליהם: רברבך מרדין
ושותפין לגנבין כלהון רחמין לקבלא
שחדא אמרין גבר לחבריה עביד לי
בדיני דאשלים לך בדינך דין יתמא

[illegible]

איכה היתה לזונה יענו כי פה אנך לבו אקנם בעד אער ... ולא נציף ... מאתלין תעלם אין דאך מן
פס אר אנ... ונבי אקנו כמי קא בטריך אסתינף ... היה לסיגים וקו לסף מצופה על חרס

לא דינין וקבילת ארמלתא לא עלת
לקדמיהון: לכן נאם האדון
יהוה צבאות אביר ישראל הוי אנחם ה דסמיכ
מצרי ואנקמה מאויבי: בכין אמר רבון ב ואנקמה נזם אחת
עלמא יי צב' תקיפא דישראל קרתא
ירושלם אנא עתיד לנחמותה ברם וי
לרשיעיא כד אתגלי למעבד פורענות
דין מסנאי עמא ואתיב נקמא לבעיל
דבבא: ואשיבה ידי עליך ואצרף כבר
סיגיך ואסירה כל בדיליך: ואתיב
מחת גבורתי עלך ואבדיר כמא דמתמן
בבוריתא כל רשיעך ואעדי כל
חייבך: ואשיבה שפטיך כבראשנה נא בקר ה
ויעציך כבתחלה אחרי כן יקרא לך
עיר הצדק קריה נאמנה: ואמני ביך
דייני קשטא תקנין כד בקדמיתא
ומלכי מלכך כיר מן אולא בתר כין
יתקרי ליך קרתא דקשטא קרתא
מהימנתא: ציון במשפט תפדה
ושביה בצדקה: ציון בדי יתעביד בה
דינא תתפריק ודעבדו אוריתא
יתובון לה בזכו: ושבר פשעים

וחטאים יחדו ועזבי יהוה יכלו:
ויתברון מרודין וחייבין כחדא
ודשבקו אוריתא דיי ישתיצון: כי
יבשו מאילים אשר חמדתם ותחפרו
מהגנות אשר בחרתם: ארי תבהתון
מאילני טעותא דחמדתון ותתכנעון
מגנאך טעותא דאתון מסתייעין
בהון: כי תהיו כאלה נבלת עלה וכגנה
אשר מים אין לה: ארי תהון כבוטמא
דבמתר טרפוהי וכגנת שקיא דמיין
לית לה: והיה החסן לנערת ופעלו
לניצוץ ובערו שניהם יחדו ואין מכבה:
ויהי יתקפהון דרשיעיא כנעורת
כתנא ועובדי ידיהון כניצוץ נורא
כמא דמקרבין דין לדין ודלקין
תרויהון כחדא כין יסופון רשיעיא
אנון ועובדיהון בישיא ולא יהי עליהון
חיס:

לתשעה באב

בירמיה

כה אמר יהוה עמדו על דרכים וראו
ושאלו לנתיבות עולם אי זה דרך הטוב

וקו מבאך מהול במים יענו ען אמר ... ... בשר וקו מהול יענו מגשוש והו יענו בדאך מן
עגב ואת חדש פיהא וקו שריך סוררים ... בת עמי מחבואת סרום ההפוכה תעלם אין אהל

סרום כאן יאתיהם לעני ומנעוה מן לטעתם ולעטוה מן לשמאל אמא ישראל כאנו לא יעטו לא נמא ולג
טעמים הענה עליהם הכת שחטאו קשר מאנשי אדום וקו וישיבה שופטיך כבראשונה אמ חכמ

ולנוה ומצאו מרגוע לנפשכם
ויאמרו לא נלך: כרנן אמרית קומו
על אורחן וחזו ושאילו לשבילין
דמן עלמא באידא אורחא דתקנא
היליכו בה ואשכחו נח לנפשכון ואמרו
לא ניזיל: והקמתי עליכם צפים הקשיבו
לקול שופר ויאמרו לא נקשיב: ואקימית
עליכון מלפין אציתו למלי נביא
ואמרו לא נקביל: אסף
אסיפם נאם יהוה אין ענבים בגפן
ואין תאנים בתאנה והעלה נבל ואתן
להם יעברום: שיצאה אשיצינון אמר
יי ויסופון כמסף ענבין מגפן וכבלא
תאינא ובטרף מאילן על דיהבית
להון אוריתי מסיני ועברו עלה: על
מה אנחנו ישבים האספו ונבוא אל
ערי המבצר ונדמה שם כי יהוה
אלהינו הדמנו וישקנו מי ראש כי
חטאנו ליהוה: על מא אנחנא יתבין
אתכנשו וניעול לקרוין כריכן ונשתוק
תמן ארי יי אלהנא איתי עלנא תבר
ואבהתנא ואשקינא כס דלוט ביש

כרישיהון ארי חבנא קדם יי: קוה לשלום
ואין טוב לעת מרפה והנה בעתה:
סברנא לשלם ולית טב לעדן סליחות
חובין והא פורענות חטאין: מדן נשמע
נחרת סוסיו מקול מצהלות אביריו
רעשה כל הארץ ויבואו ויאכלו ארץ
ומלואה עיר וישבי בה: על דפלחו לעגלא
דבדן מלך במשריתיה יפק עליהון ויגלי
יתהון מקל מפסועית גברוהי יזועון כל
יתבי ארעא וייתון ויבזון ארעא ומלאה
קרווא ודיתבין בהון: כי הנני
משלח בכם נחשים צפענים אשר אין
להם לחש ונשכו אתכם נאם יהוה: ארי
האנא מגרי בכון עממין קטולין כחיוון
חרמנין דלית להון לחשא ויקטלון יתכון
אמר יי: מבליגיתי עלי יגון
עלי לבי דוי: על דהוו מלעגין לקביל
נביא דמתנבן להון דוונא ותינחתא
איתי להון מן קדם חוביהון עליהון אמר
נביא לבי דווי: הנה קול שועת בת עמי
מארץ מרחקים היהוה אין בציון אם
מלכה אין בה מדוע הכעסוני בפסיליהם

ונשעתידה סנהדרי גדולה לחזור תחלה לטבריה ולאן תעלם אן משר מטלה קודם החרבן בשתים וא...
שנה ונעתקו משם למקדש משהיה מקודם שנ וישיבה שפטיך כבראשונה אמ ל מאיר אמ ה...

על ידי הנביא מברח שונה תעלם מן ד׳שך על מה קאן אחכלי תן לא יכון ד׳שך אלא בשעה שיאמר בן דויד בחיינו
והו על מה ברהע אין בן דויד באשה עד שיכלו כל הנשמות שבגוף ר׳ יהודה אומ׳ והרי יאבדו כל נשמות שבגוף

בְּהַבְלֵי נֵכָר׃ הא קל צווחת כנשתא דעמי
מארע רחיקא נביא ובח יתהון השתא
דיש׳ לית בציון אם מלכה לית בה מרין
מרגזין קדמי בצלמנהון בפלחן
טעותא׃ עָבַר קָצִיר כָּלָה קָיִץ וַאֲנַחְנוּ
לוֹא נוֹשָׁעְנוּ׃ אמרת כנשתא דישר׳
עדא זמנא שלים קצא ואנחנא לא
מתפרקין׃ עַל שֶׁבֶר בַּת עַמִּי הָשְׁבָּרְתִּי
קָדַרְתִּי שַׁמָּה הֶחֱזִקָתְנִי׃ אמרת ירושלם
על תבר כנשתא דעמי אזדעזעית אתחפיו
אפי אפרום אוכמין כקדרא אשתממו
אחדתני׃ הַצֳרִי אֵין בְּגִלְעָד אִם רֹפֵא אֵין
שָׁם כִּי מַדּוּעַ לֹא עָלְתָה אֲרֻכַת בַּת עַמִּי׃
אמר ירמיה נביא דלמא לא אית לי עובדין
טבין למבעי על בית ישר׳ הלא מחמיד
הויתי לאלפנה דאליה נביא דמגלעד
דפתגמוהי אנון אסותא ארי על דלא
תבו בכין לא סליקת אסו למחת כנשתא
דעמי׃ מִי יִתֵּן רֹאשִׁי מַיִם
וְעֵינִי מְקוֹר דִּמְעָה וְאֶבְכֶּה יוֹמָם וָלַיְלָה
אֵת חַלְלֵי בַת עַמִּי׃ מן יתין רישי כנחל
דמיין ועיני כמבוע דמען ואבכי יממם

ולילי על קטילי כנשתא דעמי׃
מִי יִתְּנֵנִי בַמִּדְבָּר מְלוֹן אֹרְחִים
וְאֶעֶזְבָה אֶת עַמִּי וְאֵלְכָה מֵאִתָּם כִּי כֻלָּם
מְנָאֲפִים עֲצֶרֶת בֹּגְדִים׃ מן יתנני
במדברא בית מבתות עדי אורחין ואשבוק
ית כנשתא דעמי ואהך מלותהון ארי
כלהון מנאפין סיעת שקרין׃ וַיַּדְרְכוּ אֶת
לְשׁוֹנָם קַשְׁתָּם שֶׁקֶר וְלֹא לֶאֱמוּנָה
גָּבְרוּ בָאָרֶץ כִּי מֵרָעָה אֶל רָעָה יָצָאוּ
וְאֹתִי לֹא יָדָעוּ נְאֻם יְהוָה׃ ואליפו ית
לישנהון פתגמי שקר דמן אנון כקשת
נכילא ולא להימנותא תקיפו בארעא
ארי מבשתא לבשתא נפקו ומדעת חלתי
לא אילפו אמר יי׃ אִישׁ
מֵרֵעֵהוּ הִשָּׁמֵרוּ וְעַל כָּל אָח אַל תִּבְטָחוּ
כִּי כָל אָח עָקוֹב יַעְקֹב וְכָל רֵעַ רָכִיל
יַהֲלֹךְ׃ גבר מחבריה אסתמרו ועל כל
אחא לא תתרחצון ארי כל אחא מכמן
כמין וכל רחים בנכילו מהליך׃ וְאִישׁ
בְּרֵעֵהוּ יְהָתֵלּוּ וֶאֱמֶת לֹא יְדַבֵּרוּ לִמְּדוּ
לְשׁוֹנָם דַּבֶּר שֶׁקֶר הַעֲוֵה נִלְאוּ׃ וגבר
בחבריה משקרין וקשטא לא ממללין

והעולם יכלה ... לא דע לחיים מה שכת׳ שש שנים תזרע שדיך ובשביעית תשמטנה ונטשתה תעלם מן ד׳שך אקול
שש שנים תזרע שדיך יעני מהנא מא אנפס אנמטק׳ פ׳ אגוף פהי בטריק׳ לעבאדה כמא קאל פי׳ ן תכל שש שנים עבד

קולאספאסיפס תענים אן הרה שהפטרה תוכחה וקינה ודברים רעים לחתי ירבר מה גרם לישראל מע נבוכד
נצר לאנה שרי אבלרב ירושלם שמרה שאולי והגלם שי בבל וגזר לאך מן שדנב שעינים ... בתשעה באב שהוא

אליפולישנהון פתגמי שקר אטופשו
טעון: שחט לשונם מרמה בכתוב: מרמה במרמה
מאנו דעת אתי נאם יהוה: יתבין בכנשת
כנישתהון ומשתען על עויתהון בנכלין
מסרבין למדע דחלתי אמר יי׳:
לכן כה אמר יהוה צבאות
הנני צורפם ובחנתים כי איך אעשה
מפני בת עמי: בכין כדנן אמר יי׳ צב
האנא מיתי עליהון עקא ואצריף להון
ובחר להון ארי איכדין אעביד מן קדם
חובי כנשתא דעמי: חץ שוחט לשונם
מרמה דבר בפיו שלום את רעהו ידבר
ובקרבו ישים ארבו: כגיר דמחרץ
לישנהון נכלין מחשיב בפומהון שלמא
גבר עם חבריה ממללין ובמעוהי משוי
כמינתיה: העל אלה לא אפקד בם נאם
יהוה אם בגוי אשר כזה לא תתנקם נפשי:
העל אלין לא אסער לאיתאה בישא אמר
יי׳ אם מן עמא דכדין עובדוהי לא אתפרע
מנהון כרעותי: על ההרים
אשא בכי ונהי ועל נאות מדבר קינה כי
נצתו מבלי איש עבר ולא שמעו קול

מקנה מעוף השמים ועד בהמה נדדו
הלכו: על טוריא אנא מרים קלי בבכי ומספד
ועל דירות מדברא אליא ארי צדיאו מבלי
אנש דעדי ולא אשתמע קל בעירא
בארעהון מעופא דשמיא ועד בעירא
אטרטלו גלו: ונתתי את ירושלם לגלים מעון
תנים ואת ערי יהודה אתן שממה מבלי
יושב: ואתין ית ירושלם לגרין מדור
ילודין וית קרויא דבית יהודה אתין לצדו
מבלי יתיב: מי האיש החכם
ויבן את זאת ואשר דבר פי יהוה אליו
ויגדה על מה אבדה הארץ נצתה כמדבר
מבלי עבר: מן גבר דחכים ויסבר ית דא
ודאתמלל מן קדם יי׳ עמיה ויחוינה על
מא חרובת ארעא צדיאת כמדברא
מבלי עדי: ויאמר יהוה על
עזבם את תורתי אשר נתתי לפניהם
ולא שמעו בקולי ולא הלכו בה: ואמר
יי׳ על דשבקו ית אוריתי דיהבית
קדמיהון ולא קבילו למימרי ולא הליכו
בה: וילכו אחרי שרירות לבם ואחרי
הבעלים אשר למדום אבותם: ואזלו

מוסף לפורענות מכאן תדע שחמשה דברים אירעו לאבותינו בו נגזר על אבותינו שלא יכנסו לארץ וחרב הבית
בראשונה ובשנייה ושרף אפוסטמוס ההיכל וחרש קודש הקדשים שנ׳ בכה תבכה בלילה אמ׳ רבא צריך אדם

בכל שנה ושנה יבכה על בית המקדש מפני שאמרו שכל הבוכה בלילה בכייתו נענית דא בכה תבכה בלילה
יען ענשתי בכיות והן על מקדש ראשון ושני ועוד אמרו בכה תבכה בלילה למה שנא כל אדם שהוא שומע

בתר הרהור לבהון ובתר בעליא דאליפונון
אבהתהון׃ לכן כה אמר יהוה צבאות
אלהי ישראל הנני מאכילם את העם הזה
לענה והשקיתים מי ראש׃ בכין כדנן
אמר יי צבאות אלהא דישראל הא אנא מיתי
עקא על עמא הדין מרר כגדיין ואשקינון
כס דלוט ביש כרישי חוינן׃ והפצותים
בגוים אשר לא ידעו המה ואבותם
ושלחתי אחריהם את החרב עד כלותי
אתם׃ ואבדרנון לבינ עממיא דלא
ידעונין אנון ואבהתהון ואגרי בתריהון
דקטלין בחרבא עד דאשיציתהון׃
כה אמר יהוה צבאות התבוננו
וקראו למקוננות ותבואינה ואל החכמות
שלחו ותבואנה׃ כדנן אמר יי צבאות אסתכלו
וקרו לאליתא דייתין ולחכימתא שלחו וייתין׃
ותמהרנה ותשנה עלינו נהי ותרדנה
עינינו דמעה ועפעפינו יזלו מים׃
וייחין ויטלון עלנא אליא וישגרן עינינא
דמעין ובגלגלי עינינא יגרון מיא ובי קולנהי
כי קול נהי נשמע מציון איך שדדנו בשנו מאד כי
עזבנו ארץ כי השליכו משכנותינו׃ ארי

קל אליא אשתמע מציון איכדין אתבזיזנא
בהיתנא לחדא ארי חרובת ארענא ארי
צדיאה בירניתנא׃ כי שמענה
נשים דבר יהוה ותקח אזנכם דבר פיו
ולמדנה בנותיכם נהי ואשה רעותה קינה׃
ארי שמענא נשיא פתגמא דיי ותצית
אדנכון למלי נבויהי ואליפא לבנתכון
אליא ואתתא לחברתה עניא׃ כי עלה
מות בחלונינו בא בארמנותינו להכרית
עולל מחוץ בחורים מרחבות׃ ארי סליק
מותא בחרבנא על בבירניתנא לשיצאה
ינקין משוקא עולימין מרחובן׃ דבר כה
נאם יהוה ונפלה נבלת האדם כדמן על
פני השדה וכעמיר מאחרי הקוצר
ואין מאסף׃ אתנבי כדנן אמר יי ותתרמי
נבילתא דאנשא כזיבל מבדר על אפי
חקלא וכעמירא מבתר חצורא ולית
דמכניש׃ כה אמר יהוה
אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל
הגבור בגבורתו אל יתהלל עשיר בעשרו׃
כדנן אמר יי לא ישתבח חכימא בחכמתיה
ולא ישתבח גברא בגברותיה לא ישתבח

צכייה צריך שיבכה דא בלילה למה ללמדך שכל הבוכה בלילה היו כל הכוכבים והמזלות בוכין עמו שנה ראשו
צעקין חוצה מעשה בשכינתו של רבן גמליאל שמתה בנה והיתה בוכה בכל לילה והיו בוכה עמה עד ששמע קולו

ריסי עיניו מיד הכירו בהעבדין והוציאו אותו משכונה ∴ ואמא קן אל יתהלל חכם בחכמתו וכו׳ אמ׳ חכמ׳ אם
אדם עושה מצוה אל תהא גדולה בעיניו ויאמר בלבו שהוא צדיק וחכם׳ וקן אל יתהלל הגבור בגבורתו והעשיר

עתידא בעתריה: כי אם בזאת יתהלל
המתהלל השכל וידע אתי כי אני יהוה
עשה חסד משפט וצדקה בארץ כי
באלה חפצתי נאם יהוה: אלהין בדא
ישתבח דמשתבח דחכים ואיליף
למדע דחלתי ארי ײ עבדנא חסדא
ודין דקשוט וזכו בארעא ארי באלין
רעוא קדמי אמר ײ:

נהגו ברוב המקומות
להיות מפטירין בנחמות ישעיה מאחר
תשעה באב עד ראש השנה ומניחין
ענין הפרשיות׳
והנחמות שמפטירין בהן שבע ואלו הן׳
שבת ראשונה דואתחנן
בישעיה

נחמו נחמו עמי יאמר אלהיכם: נביא
אתנבו תנחומין על עמי אמר אלהכון:
דברו על לב ירושלם וקראו אליה כי
מלאה צבאה כי נרצה עונה כי לקחה
מיד יהוה כפלים בכל חטאתיה: מלו
על לבה דירושלם ואתנבו עלה ארי
עתידא דתתמלי מעם גלותהא ארי
אשתביקו לה חובהא ארי קבילת כס
תנחומין מן קדם ײ כאלו לקת על חד תרין
בכל חטאהא: קול קורא במדבר
פנו דרך יהוה ישרו בערבה מסלה
לאלהינו: קל דמכלי במדברא פנו אורחא
קדם עמא דײ כבישו במישרא כבשין
קדם כנשתא דאלהנא: כל גיא ינשא וכל
הר וגבעה ישפלו והיה העקב למישור
והרכסים לבקעה: כל חליא יראמון וכל
טור ורמא ימאכון ויהי כפלא למישרא
ובית גרורין לבקעא: ונגלה כבוד יהוה
וראו כל בשר יחדו כי פי יהוה דבר:
ויתגלי יקרא דײ ויחזון כל בני בסרא
כחדא ארי במימרא דײ גזיר כין:
קול אמר קרא ואמר מה
אקרא כל הבשר חציר וכל חסדו כציץ
השדה: קל דאמר אתנבי ומתיב ואמר
מא אתנבי כל רשיעיא כעסבא וכל
תקפהון כמוצא דחקלא: יבש חציר
נבל ציץ כי רוח יהוה נשבה בו אכן
חציר העם: יביש עסבא נתר נציה
ארי רוחא מן קדם ײ נשבת ביה בכין

וחס

ואז
ונרצה
ב
כפלים
לתושיה

יש גבורה כגבורת הקב״ה או כגבורת גלית שנהרג באבן קטנה שטבעה דויד במצחו ומת׳ ואל יתהלל עשיר בעשרו
אמרו מיהם העשירים זה קרח והמן והם נתגאו בעשרן ונפלו׳ אמרו חכמ׳ שהיו אומות העולם מתגאים ואומרין מי חכם

קל נחמו נחמו עמי: קאל אלחכמ׳ ז״ל אן דאך עלי ידי ישעיה המבשר וכדי קאל אנה סמי ישעיה מבשר לאנה תעלם
אן אכתר אנבואתה הי במעני משיח במהרה יבוא ומא יכון פי וקתה מן אלעג׳איב ואלמגותה ואלצלאח לאלעאלם

כעסבא חשיבין רשיעא בעמא: יבש
חציר נבל ציץ ודבר אלהינו יקום לעולם:
מית רשיעא אבדו עשתונוהי ופתגמא
דאלהנא קיים לעלמין: על הר
גבה עלי לך מבשרת ציון הרימי בכח
קולך מבשרת ירושלם הרימי אל תיראי
אמרי לערי יהודה הנה אלהיכם: על
טור רם סקו לכון נביא דמבסרין לציון
ארימו בחילא קלכון דמבסרין לירושלם
ארימו לא תדחלון אימרו לקרויא
דבית יהודה אתגליאת מלכותא דאלהכון:
הנה אדני יהוה בחזק יבוא וזרעו משלה
לו הנה שכרו אתו ופעלתו לפניו: הא
ייי אלהים בתקוף מתגלי ותקוף דרע
גבורתיה שלטא קדמוהי הא אגר עבדי
מימריה עמיה דכל עובדיהון גלן
קדמוהי: כרעה עדרו ירעה בזרעו
יקבץ טלאים ובחיקו ישא עלות ינהל:
כרעיא דעדריה רעי בדרעיה מכנש
אמרין ובחניה מסובר רביכין מינקתא
בניה מדבר: מי מדד
בשעלו מים ושמים בזרת תכן וכל

בשלש עפר הארץ ושקל בפלס
הרים וגבעות במאזנים: מן אמר
אלין קיים אמר ועביד דכל כמיר
עלמא חשיבין קדמוהי כטפא
בשעולא ומשחת שמיא כאו בזרתא
מתקנין ועפרא דארעא כאו כמכילא
אתכל וטוריא כאו מתקלין תקילין
ורמתא האכיד במוזניא: מי תכן את
רוח יהוה ואיש עצתו יודיענו: מן
תקין ית רוח קודשא בפום כל נביא
הלא ש וצדיקיא עבדי מימריה
פתגמי רעותיה הודענון: את מי נועץ
ויבינהו וילמדהו בארח משפט
וילמדהו דעת ודרך תבונות יודיענו:
להון דבעון מן קדמוהי אסבר חכמה
ואלפנון אורח דדין ויהב לבניהון
אוריתא ואורח דסכלתנו לבני בניהון
הודענון: הן גוים כמר מדלי וכשחק
מאזנים נחשבו הן איים כדק יטול:
הא עממיא כטפא מדול וכעיבור
מוזניא חשיבין קדמוהי הא נגותא
כדוקא דפרח ולבנון אין די בער וחיתו

וידואם ארנה ואענאיה ואמקבל נגמיע אליר אשתמל וגיר דאך: וקו׳ על הר גבוה עלי לך יעני בדאך קו׳ אלנאין תחלה
שמחתן שנ׳ שיר באתה את מן ההרים אמ׳ ר׳ עקבה ומה נאוה למעך המשיח כשהוא בא ההרים מרקדין לפניו

שנ׳ ההרים תרקדו כאילים וכל עצי השדה מכין כף אל כף בשמחתן שנ׳ שנ׳ ומה נאים ישראל בשעה שהן יוצאין
לקראתו בלבושיהן שנ׳ כי בשמחה תצאו ומה נאים הצדיקים כשהן יוצאין מקברותיהן קל וחומר לחיים:

אין די עלה: ואילני לבנן לא יספקון
לארלקא וחיותא דביה ליתהיא כמסת
לעלא: כל הגוים כאין נגדו מאפס
ותהו נחשבו לו: כל עממיא כלמא
עובדיהון גמירא ושיצאה אמן חשיבין
קדמוהי: ואל מי תדמיון
אל ומה דמות תערכו לו: ולמא אתון
מדמן למדן קדם יי ומא דמות דאתון
מסדרין קדמוהי: הפסל נסך חרש
וצרף בזהב ירקענו ורתקות כסף
צרף: הא צלמא נגלא עביר וקינאה
בדהב מחפיליה ושישלן דכסף
מאחיד ליה: המסכן תרומה עץ
לא ירקב יבחר חרש חכם יבקש
לו להכין פסל לא ימוט: אורן ברי
אעא דלא אחיד ביה רקבא בחר
נגר אומן בעי ליה לאתקנא צילם
דלא יצטלי: הלוא תדעו הלוא
תשמעו הלוא הגד מראש לכם הלוא
הבינתם מוסדות הארץ: הלא ידעתון
הלא שמעתון הלא אתחוה מן אולא
עובד סדרי בראשית לכון הלא תסתכלון

למדחל מן קדם מן דברא יסודי ארעא:
הישב על חוג הארץ וישביה כחגבים
הנוטה כדק שמים וימתחם כאהל
לשבת: דאשרי בתקוף רומא שכינת
יקריה וכל יתבי ארעא חשיבין קדמוהי
כקמצין דמתח כזעיר שמיא ופרסנון
כמשכן יקרא לבית שכינתיה: הנותן רוזנים
לאין שפטי ארץ כתהו עשה: דמסר
שלטונין לחלשא דייני ארעא כלמא
עביד: אף בל נטעו אף בל זרעו אף בל
שרש בארץ גזעם וגם נשף בהם
ויבשו וסערה כקש תשאם: אפלו
יפשון אפלו יסגון אפלו יתרבון בארעא
בניהון ואף רגזיה ישלח בהון ויבהתון
ומימריה כעלעולא לקשא יבדר יתהון
ואל מי תדמיוני ואשוה יאמר
קדוש: ולמן תדמון קדמי ואשוי יאמר
קדישא: שאו מרום עיניכם וראו מי
ברא אלה המוציא במספר צבאם לכלם
בשם יקרא מרב אונים ואמיץ כח איש
לא נעדר: זקופו לרומא עיניכון וחזו
למדחל קדם מן דברא אלין דאפיק במנין

משל למה הדבר דומה לחטה זו שמתה זורע אותה בשדה ערומה ויוצאה בכמה לבושין תמרינן על הצדיקים שיצאו
בלבושין על אחת כמה וכמה למי שהוא יוצא בלבושין והמבשר מרקד לפנו שנ׳ מה נאוו על ההרים רגלי מבשר:

קא ותאמר ציון עזבני יי ויי שכחני: אמ' חכמ' אמרה כנסת ישראל לפני הקב"ה רבון העולם אדם נושא אשה על
אשתו ... שישנה ממנה קורת רוח הוא זוכר לה מעשיה הראשונים ואת אומרה עזבתני מיד אומ' לה הקב"ה

חילי שמיא לכלהון בשמהן קרי מסגי
גבורן ותקיף חיל חד מסדריה לא מתעכב:
העניים והאביונים מבקשים
מים ואין לשונם בצמא נשתה אני יהוה
אענם אלהי ישראל לא אעזבם: ענותניא
וחשיכיא דמתחמדין לאולפנא הא כצהיא
למיא הלא משבהין רוחהון בסגופא
משלהיא אנא יי אקביל צלותהון אלהא
דישראל לא ארחיקנון:

לשבת שניה

דוהיה עקב

ותאמר ציון עזבני יהוה ואדני שכחני:
ואמרת ציון סליק יי שכינתיה
מני ויי רחקני: התשכח אשה עולה
מרחם בן בטנה גם אלה תשכחנה
ואנכי לא אשכחך: האפשר דתתנשי
אתתא ברה מלרחמא על בר מעהא
אף אם אלין יתנשין מימרי לא
ירחקנך: הן על כפים חקתיך חומתיך
נגדי תמיד: הא כיר על ידין אתציירא
קדמי שוריך לקבלי תדירא: מהרו
בניך מהרסיך ומחריביך ממך יצאו:

ייחון יבנון חרבתיך מפגריך ומחרבך
מניך יגלון: שאי סביב עיניך וראי
כלם נקבצו באו לך חי אני נאם יהוה
כי כלם כעדי תלבשי ותקשרים
ככלה: זקופי ירושלם סחור סחור עיניך
וחזאי כל בני עם גלותיך דמתכנשין
ואתן לגויך קים אנא אמר יי ארי
כלהון ליך כלבוש דיקר ועובדיהון
בגויך כקשוט כלתא: כי חרבתיך
ושממתיך וארץ הריסתך כי עתה
תצרי מיושב ורחקו מבלעיך: ארי
חרבתיך וצדיותיך וארע מפגרותיך
ארי כען תעקון מיתיב ויתרחקון
מסלעמך: עוד יאמרו באזניך בני
שכליך צר לי המקום גשה לי ואשבה:
מכען יימרון חד חד בגויך בני עם גלותיך
עק לי אתרא רוח לי ואתיב: ואמרת
בלבבך מי ילד לי את אלה ואני שכולה
וגלמודה גלה וסורה ואלה מי גדל הן
אני נשארתי לבדי אלה איפה הם:
ותימרין בלבביך מן רבי לי ית אלין ואנא
תכלא ויחידאה גליא ומטלטלא ואלין

בתי שנים עשר מזלות בראתי בעולם וכוכבים ... לא בראתי אלא בשבילך ואת אומרת הנה עזבתני והנה
שכחתני מיד אומ' לה הקב"ה התשכח אשה עולה מרחם בן בטנה האשכח עולות ושלמים ופטרי רחמים שהקרבתם

במדבר. מיד אמרו לפני רבונו של עולם הואיל ואין שכחה לפני כסא כבודך שמא עלה מעשה העגל אמ׳ לה הקב״ה גם אלה תשכחנה. אמ׳ לפני רבון העולם שמא לא תזכור לי מעמד הר סיני אמר להם גם אנכי לא אשכחך

מן קדמי האנא אשתארית בלחודי אלין
איכא הוו: כה אמר אדני יהוה
הנה אשא אל גוים ידי ואל עמים ארים
נסי והביאו בניך בחצן ובנתיך על
כתף תנשאנה: כדנן אמר יי אלהים
הא אנא גלי בעממיא גבורתי ועל
מלכותא ארים נסי וייתון בניך בצפין
ובנתך על פרון יתנטלון: והיו מלכים
אמניך ושרותיהם מיניקתיך אפים
ארץ ישתחוו לך ועפר רגליך ילחכו
וידעת כי אני יהוה אשר לא יבשו קוי:
ויהון מלכיא תרביך ומלכתהון
ישמשונך על אפיהון על ארע ישתטחון
למבעי מנך ועפר רגלך ילחכון
ותדעין ארי אנא יי דלא יבהתון
צדיקיא דמסברין לפרקני:
היקח מגבור מלקוח ואם
שבי צדיק ימלט: האפשר דיתנסיב
מגברא עדי ואם דשבו זכאין ישתיזבון:
כי כה אמר יהוה גם שבי גבור יקח
ומלקוח עריץ ימלט ואת יריבך אנכי
אריב ואת בניך אנכי אושיע: ארי

ב המורדים ב ויקרא שמ ב כפי ודין ב ב זק זמ

כדנן אמר יי אף דשבו גברין אתיב
ודעדו תקיפין אשיזיב וית פורענותך
אנא אתפרע וית בנך אנא אפרוק:
והאכלתי את מוניך את בשרם
וכעסיס דמם ישכרון וידעו כל בשר
כי אני יהוה מושיעך וגאלך אביר
יעקב: ואתין ית בסר דהוו מונן ליך
מיכל לכל עופא דשמיא וכמא
דמתרון מחמר מרית כין חית ברא
מדמהון תתרוי וידעון כל בני בסרא
ארי אנא יי פרקיך ומשיזביך תקיפא
דיעקב: כה אמר יהוה איזה
ספר כריתות אמכם אשר שלחתיה
או מי מנושי אשר מכרתי אתכם לו
הן בעונתיכם נמכרתם ובפשעיכם
שלחה אמכם: כדנן אמר יי אידא
היא אגרת פיטורין דיהבית לכנשתכון
ארי אתרחקת או מן גבר דליה חובא
קדמי דזבינית יתכון ליה הא בחוביכון
אזדבנתון ובמרדיכון אתרחקת
כנישתכון: מדוע באתי ואין איש
קראתי ואין עונה הקצור קצרה ידי

וקיו׳ בגמר סנהדרין והינו דאמ׳ ר׳ אלעזר ור׳ יהושע אמ׳ לה הקב״ה גם אלה תשכחנה דא מעשה העגל וקו׳ לא אשכחך זה מעמד הר סיני כי יצא בו נחמ׳ באהרן ובאהרן התחנף ע׳ מאד להשמידו אמרו מאי להשמידו השמדה

לא הכרתת בנים שנ׳ ואשמיד פריו ממעל ושרשיו מתחת׃ שאלולי תפלתו שלמשה היו ראויין להשמד כ׳
פבשביל תפלתו שלמשה אמ׳ הקב״ה ימותו שנים וישתיירו שנים שנ׳ אחרי מות שני בני אהרן׳ ומניין שהי׳

מפדות ואם אין בי כח להציל הן
בגערתי אחריב ים אשים נהרות מדבר
תבאש דגתם מאין מים ותמת בצמא׃
מדין שלחית נביי ולא תבו אתנביאו
ולא קבילו האתקפרא אתקפרת
גבורתי מלמפרק ואם לית קדמי חיל
לשיזבא הא במזופיתי אחריב ימא
אשוי נהרין מדברא יסרון נוניהון מבלי
מיא וימותון בצהותא׃ אלביש שמים
קדרות ושק אשים כסותם׃ אכסי
שמיא כרבקבלא וכסקא אשוי
כסותהון׃ אדני יהוה נתן
לי לשון למודים לדעת לעות את
יעף דבר יעיר בבקר בבקר יעיר לי
אזן לשמע כלמודים׃ י״י אלהים יהב
לי לישן דמלפין להודעא לאלפא
לצדיקיא דמשלהן לפתגמי אוריתיה
חכמא בכין בצפר בצפר מקדים
לשלחא נביוהי מא אם יתפתחן אדני
חיביא ויקבלון אלפן׃ אדני
יהוה פתח לי אזן ואנכי לא מריתי
אחור לא נסוגתי׃ י״י אלהים שלחני

לא אתנבאה ואנא לא סריבית לאחורא
לא אסתחרית׃ גוי נתתי למכים ולחיי
למרטים פני לא הסתרתי מכלמות
ורק׃ גבי יהבית למחן ולסתי למרטין
אפי לא טמרית מאתכנעו ורוק׃ ואדני
יהוה יעזר לי על כן לא נכלמתי על
כן שמתי פני כחלמיש ואדע כי לא
אבוש׃ וי״י אלהים סעיד לי על כין לא
אתכנעית על כין שויתי אפי תקיפין
כטנרא וידענא ארי לא אבהית׃ קרוב
מצדיקי מי יריב אתי נעמדה יחד מי
בעל משפטי יגש אלי׃ קריבא זכותי
מן ידין עמי נקום כחדא מן בעל דיני
יתקרב לותי׃ הן אדני יהוה יעזר לי
מי הוא ירשיעני הן כלם כבגד יבלו
עש יאכלם׃ הא י״י אלהים סעיד לי מן
הוא דיחיבנני הא כלהון כלבושא דבלי
דעשא אכיל ליה׃ מי בכם
ירא יהוה שמע בקול עבדו אשר הלך
חשכים ואין נגה לו יבטח בשם יהוה
וישען באלהיו׃ מן בכון מדחלי דיי
דשמע בקל עבדוהי נביא דעבד

אהרן ראוי להשמדה שנ׳ ויאמר יי׳ מי אשר חטא לי אמחנו מספרי ולולא נתפלל משה נמחל לו כל הדבר נענה׳
אמ׳ ר׳ אלעזר שהיתה ירושלם רמה ועולה רמה ועולה עד שמגעת לכסא הכבוד ואומרת ידעני המקום גשה לי ואשב

נאמ' הוי כל צמא לכו למים לאין את תורה נמשלה במים לא התורה נמשלה במים יענו אין התורה מתקיימת אלא במי
שהוא משפיל עצמו כעפר המדרש ואמרו על המים מה המים אינן מתקבצין במקום מדרון אלא במקום תשבנה

אוריתא בעקא כגבר דמהליך בקבלא
דלית זיהור ליה מתרחיץ בשמא דיי׳
ומסתמיך על פרקנא דאלהיה: הן כלכם
קדחי אש מאזרי זיקות לכו באור
אשכם ובזיקות בערתם מידי היתה
זאת לכם למעצבה תשכבון: הא
כלכון מגרן באישא מתקפי חרבא אזילו
פילו באשא דגריתון ובחרב דתקפתון
ממימרי הות דא לכון לתקלתכון תתובון:
שמעו אלי רדפי צדק
מבקשי יהוה הביטו אל צור חצבתם
ואל מקבת בור נקרתם: קבילו למימרי
רדפי קשטא דבעין אולפן מן קדם יי׳
אסתכלו דכחציבא מטנרא
אתחצבתון וכפסולא דמגוב דיקן
אתפסילתון: הביטו אל אברהם אביכם
ואל שרה תחוללכם כי אחד קראתיו
ואברכהו וארבהו: אסתכלו באברהם
אבוכון ובשרה דעדיאתכון ארי חד
הוה אברהם יחידי בעלמא קרבתיה
לפלחני וברכתיה ואסגיתיה: כי נחם
יהוה ציון נחם כל חרבתיה [illegible]
כעדן וערבתה כגן יהוה ששון ושמחה
ימצא בה תודה וקול זמרה: ארי עתיד
יי׳ לנחמא ציון לנחמא כל חרבתהא
וישוי מדברה כעדן ומישרה כגנתא
דיי׳ בדיצו וחדוא ישתכחון בה מעלי
תודתא וקל דמשבחין:

לשבת שלישית

דראה אנכי

בישעיה

עניה סערה לא נחמה הנה אנכי מרביץ
בפוך אבניך ויסדתיך בספירים:
חשיכתא מקבלת עלבן קרתא דאמרין
עלה עממיא לא תתנחם הא אנא כביש
בצרידא אבני צפתיך ואשכללינך
באבנין טבן: ושמתי כדכד שמשתיך
ושעריך לאבני אקדח וכל גבולך
לאבני חפץ: ואשוי כמרגלין אשיך
ותרעך לאבני גמר וכל תחומך לאבני
צרוך: וכל בניך למודי יהוה ורב שלום
בניך: וכל בניך יהון אלפין באוריתא דיי׳
וסגי יהי שלם בניך: בצדקה תכונני
רחקי מעשק כי לא תיראי וממחתה

יענו עין אשר בץ אמתוא צע אמא אלי ליה הן מתוא צע הו מדרון יענו כמשמעו לא ענויה מעה בל חיאות עד
וקו כספך היה לסיגים שאמ' הקב"ה למה אתם שוקלים כסף לבני עשו אלא על שלא שבעתם ממלחמתה של תורה.

שנתנה בחנם בלא כסף. וכן ויגיעכם בלא לשבעה והלא אמ׳ ר׳ עקיבה והלא אמ׳ הקב״ה כספכם ויגיעכם יעני אין
כן שמועות שביעים אלא על שלא שבעתם מיינה שלתורה שנתנה בחנם בלא כסף ובלא מחיר שנ׳ לכו לחמו בלחמי:

כי לא תקרב אליך: בזכותא תתקנן
אתרחקי מעושקא ארי לא תדחלין
ומתברא ארי לא ייעול עלך: הן גור
יגור אפס מאותי מי גר אתך עליך
יפול: הא אתכנשא יתכנשון ליך
גלות עמיך לסופא מלכי עממיא
דמתכנשין לאעקא ליך ירושלם
בגויך יתרמון: הן אנכי בראתי חרש
נפח באש פחם ומוציא כלי למעשהו
ואנכי בראתי משחית לחבל: הא אנא
בריתי נפחא נפח נור בשיחורין ומפיק
מנא לצרכיה ואנא ברית מחבלא
לחבלא: כל כלי יוצר עליך לא יצלח
וכל לשון תקום אתך למשפט תרשיעי
זאת נחלת עבדי יהוה וצדקתם מאתי
נאם יהוה: כל זין דיתקן עלך ירושלם
לא יצלח וכל לישן דיקום עמיך לדינא
תחייבנה דא אחסנת עבדיא דייי
וזכותהון מן קדמי אמר ייי:
הוי כל צמא לכו למים ואשר
אין לו כסף לכו שברו ואכלו ולכו
שברו בלוא כסף ובלוא מחיר יין וחלב:

ייכל דצבי למילף ייתי ויילף ודלית
ליה כספא ייתי שמעו ואילפו איתן
שמעו ואילפו בלא כספין ולא בממון
אולפן דטב מחמר ומחלב: למה
תשקלו כסף בלוא לחם ויגיעכם
בלוא לשבעה שמעו שמוע אלי
ואכלו טוב ותתענג בדשן נפשכם:
למא תתקלון כספכון בלא למיכל
ולאותבון בלא למסבע קבילו קבלא
למימרי ואכולו דטב ותתפנק בדהן
נפשכון: הטו אזנכם ולכו אלי שמעו
ותחי נפשכם ואכרתה לכם ברית
עולם חסדי דוד הנאמנים: ארכינו
אודנכון וקבילו למימרי שמעו ותתקיים
נפשכון ואגזר לכון קים עלם כטבות
דוד דמהימנן: הן עד לאומים נתתיו
נגיד ומצוה לאמים: הא רב לעממיא
מניתיה מלך ושליט על כל מלכותא:
הן גוי לא תדע תקרא וגוי לא ידעוך
אליך ירוצו למען יהוה אלהיך ולקדוש
ישראל כי פארך: הא עם דלא תדע
יפלחונך ועם דלא ידעוך ירהטון

סמיך ליה שמעו שמוע אלי ואכלו טוב. תענג מן אכילה ושוניה כאן אינה אלא חכמה שהרי נאמ׳ בנבואה ויאכלו וישתו
ויצא בפח האכילה ההיא ארבעים יום שהר׳ למדנו שהיא החכמה ובמים נמשלה שהרי הוא אומר דויד מי ישקיני

מים מבור בית לחם יהודה הרי לך שלשה חכמה :: קט ואשים דברי בפיך זו נבואתו מלפני הקב"ה : וקו בצל
ידי כסיתיך זה ענן השכינה ועוד מגן הקב"ה ואמר לציון עמי אתם ישראל שנקראו ציון שנ' ובא לציון גואל :

לא אסקא לך מסי בדיל יי אלהך
ולקדישא דישראל ארי שבחך :

לשבת רביעית

שפטים ושטרים

בישעיה

אנכי אנכי הוא מנחמכם מי את ותיראי
מאנוש ימות ומבן אדם חציר ינתן :
ג אנא אנא הוא מנחמכון ממן אתון
ב חמשים שנה דחלין מאנשא [illegible] דמאית ומבר אנשא
דכעסבא חשיב : ותשכח יהוה עשך
נוטה שמים ויסד ארץ ותפחד תמיד
כל היום מפני חמת המציק כאשר
ד מל כונן להשחית ואיה חמת המציק :
ואתנשיתא פלחנא דיי דעבדך
ותלא שמיא ושכליל ארעא ודחלתא
תדירא כל יומא מן קדם חמת מעיקא
כמא דמתקנין לחבלא וכען אן היא
ב"ב חמת מעיקא : מהר צעה להפתח ולא
ימות לשחת ולא יחסר לחמו : מוחי
פורענותא לאתגלאה ולא ימותון
צדיקיא לחבלא ולא יחסרון מזונהון :
ט רי"ש כ"ס וכל תרי עשר כות ואנכי יהוה אלהיך רגע הים ויהמו

גליו יהוה צבאות שמו : ואנא יי אלהך
דנזיפת בימא והמון גלוהי יי צב' שמיה :
ד' חס ואשם דברי בפיך ובצל ידי כסיתך לנטע
ג' לירושלם לציון עליו שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי
אתה : ושויתי פתגמי נבואתי בפומך
ובטלל גבורתי אגינית עלך לקיימא
עמא דאמירית עליהון יסגון ככוכבי
שמיא ולשכללא כנשתא דאמירית
עליהון יסגון כעפרא דארעא ולמימר
לדדיירין בציון עמי אתון :
התעוררי התעוררי קומי
ירושלם אשר שתית מיד יהוה את
כוס חמתו את קבעת כוס התרעלה
שתית מצית : אתגלבא אתגלבא קומי
ירושלם דקבילת מן קדם יי ית כסא
דחמתיה ית פיילי כסא דלוטא שתית
כל רי"ש כ"ס אעדית : אין מנהל לה מכל בנים ילדה
אין ואין ואין מחזיק בידה מכל בנים גדלה :
במ"ב לית דמנחים לה מכל בנין דילידת ולית
אין אין דמתקיף בידה מכל בנין דרביאת : שתים
הנה קראתיך מי ינוד לך השד והשבר
והרעב והחרב מי אנחמך : תרתין

וקו ותשימי כארץ גוך כשהיה בימי יון שכת על ידי ירמיה גוי נתתי למכים : וקאולא בכסף תגאלו כשעתיד לבוא לימות
המלך המשיח מהרה יצמח : ונם כאן בלפנין יצאר יעני אין עמודת המשיח הוא מתלא צמיחה לצמח בעצים שנ' צמח דוד :

ואמרי ליה אזלפן צמד מן גמלא חמש אותיות ותעלם מן לפניה צמיחה הו גשון מתל קו תבואה שהשרישה הו
יען ערבת לערק' וקן מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מבצרה ונאמ' עני ורוכב על חמור אמרו חכמ' מאי חמור

עקן אתאה עלך ירושלם לא יכילת
למקם כיד ארבע ייתין עלך בזא
ותברא וכפנא וחרבא לית דמנחמניך
אלהין אנא: מי אנחמך: בניך עלפו שכבו בראש
כל חוצות כתוא מכמר המלאים חמת
יהוה גערת אלהיך: בנך יהון מטרפין
רמן בריש כל שוקיא כמזרקי מצדן
מלן חמתא מן קדם מזופיתא מן קדם
אלהיך: לכן שמעי נא זאת עניה
ושכרת ולא מיין: בכין שמעי כען
דא מטרטלתא דרויא מן עקא ולא
מן חמר: כה אמר אדניך
יהוה ואלהיך יריב עמו הנה לקחתי
מידך את כוס התרעלה את קבעת
כוס חמתי לא תוסיפי לשתותה עוד:
כדנן אמר רבונך יי ואלהיך דעתיד
למתבע פורענות דין עמיה הא
קבילית מן ידיך ית כסא דלוטא ית
פיילי דחמתי לא תוספין למשתהי עוד:
ושמתיה ביד מוגיך אשר אמרו
לנפשך שחי ונעברה ותשימי כארץ
גוך וכחוץ לעברים: ואמסרנה ביד

דהוו מונן ליך דהוו אמרין לנפשיך
אמאיכי ונעדי ואמאכת כארעא
יקריך והוית כשוק לעדן:
עורי עורי לבשי עזך ציון
לבשי בגדי תפארתך ירושלם עיר
הקדש כי לא יוסיף יבא בך עוד ערל
וטמא: אתגלא אתגלא לבשי תקפך
ציון לבושי תשבחתיך ירושלם
קרתא דקודשא ארי לא יוספון דיעדון
ביך עוד ערלין ומסאבין: התנערי
מעפר קומי שבי ירושלם התפתחי
מוסרי צוארך שביה בת ציון: אתנפצי
מעפרא קומי תיבי על כרסי יקריך
ירושלם אתפסקו הנקי צורייכן שבויי
כנשתא דציון: כי כה אמר יהוה חנם
נמכרתם ולא בכסף תגאלו: ארי כדנן
אמר יי מגן אזדבנתון ולא בכסף
תתפרקון: כי כה אמר אדני
יהוה מצרים ירד עמי בראשנה לגור
שם ואשור באפס עשקו: ארי כדנן
אמר יי אלהים למצרים נחתו עמי בקדמיתא
לאתותבא תמן ואתוראה בלמא אנסינון:

כמן לא חמורו שלאברהם שנ' ויחבש את חמורו ונאמ' במשה חמור בשעה שהלכה צפורה שנ' וירכיבם על החמור
וקל' גל' צפורה אי מעונא אנהא צפה וראת' קלרני עקרה לא ילדה יען לא ילדה בנים לגיהנם ת"ע אין לא חשך אנה

קד תבין ואתצח אן מעצם נבוה שאנביא באמתאל אד האך פי ירושלם ובניה אן ישראל ומעני שלא ילדה בנים לגיהנם
הו יעני אן מא תגיירת חאלתהא אשריפה שכאניתה פי אלגלות אלא לאזמה אשריעה והו עני אלי בולב משה עה ען ישראל

ועתה מה לי פה נאם יהוה כי לקח עמי
משלו ק חנם משלו יהילילו נאם יהוה ותמיד
כל היום שמי מנאץ: וכען עתרנא
למפרק אמר יי ארי אזדבן עמי מגן
עממיא דשליטו בהון משתבחין
אמר יי ותדירא כל יומא על פלחן
שמי מרגזין: לכן ידע עמי שמי לכן
ב ביום ההוא כי אני הוא המדבר הנני:
בכין יתרבא בעממיא שמי בכין
בעדנא ההוא תדעון ארי אנא הוא
ממליל ומימרי קיים:
ב מה נאוו על ההרים רגלי מבשר משמיע
לחייך בתולים שלום מבשר טוב משמיע ישועה
אמר לציון מלך אלהיך: מא יאין על
טורי ארעא דישראל רגלי מבסר משמע
שלם מבסר טב משמע פרקן אמר
לכנשתא דציון אתגליאת מלכותא
דאלהכון: קול צפיך נשאו
ג קול יחדו ירננו כי עין בעין יראו בשוב
נראה אתה יי ולא יהוה ציון: קל פרנסך דמרימין קלהון
תחוס עינך כחדא משבחין ארי בעיניהון יחזון
כי עין בעין גבורן דיעביד יי כד יתיב שכינתיה

לציון: פצחו רננו יחדו חרבות ירושלם
כי נחם יהוה עמו גאל ירושלם: בועו
ושבחו כחדא חרבת ירושלם ארי עתיד
יי לנחמא עמיה פרק ירושלם: חשף
יהוה את זרוע קדשו לעיני כל הגוים
ה פת וראו כל אפסי ארץ את ישועת אלהינו:
גלא יי ית דרע קדשיה לעיני כל עממיא
ויחזון כל דבסיפי ארעא ית פרקנא
דאלהנא: סורו סורו צאו משם
ל טמא אל תגעו צאו מתוכה הברו נשאי
כלי יהוה: אתפרשו אתפרשו פוקו מתמן
במסאב לא תקרבון פוקו מגוה אתבחרו
נטלי מני בית מקדשא דיי: כי לא
ב בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכון כי
ל הלך לפניכם יהוה ומאספכם אלהי
ישראל: ארי לא בבהילו תפקון מביני
עממיא ובערוקי לא תתובלון [illegible]
ארי מדבר קדמיכון יי ועתיד לכנשא
גלותכון אלהא דישראל:

לשבת חמישית

בישעיה דכיתצא

ל רני עקרה לא ילדה פצחי רנה וצהלי לא

ותאמל אן אלי בולב משה עה דכולה ארץ ישראל ליכמל אן ליכמל גירה והם ישראל לאנה עם קד אדרך אחקאיק כלהא עקל
עלי אתמאם לאנך תעלם אנה בולב עם אלמטלבין וקאל הראיני נא את כבודיך לא והותנ ינצר ארץ הולי לא יבלע פי ען כלה

Isai. LII

אא טלב לתכמי לישראל יעי אנה ק יצרבאין יכון אמקדש מענינה ראים מתל אתורה אלי היראימה מענא שנ לא ימושו מפיך
ומפי זרעך עד עולם וקו אמחכו מספרי תעלם אן כלהדי עלי טריק אתשביה לא אן תם ספר ענדה תע יכתב פיה ומחי

חלה כי רבים בני שוממה מבני בעולה
אמר יהוה: שבחי ירושלם דהות
כאתא עקרא דלא ילדת בועי תשבחא
וחוצי דהות כאתא דלא עדיאת ארי
סגיאין יהון בני ירושלם צדיתא מבני
רומי יתבתא אמר יי׳: הרחיבי מקום
אהלך ויריעות משכנותיך יטו אל
תחשכי האריכי מיתריך ויתדתיך חזקי:
אפתא אתר בית משרך וקרוי ארעך
יתיבי לא תמנעין אסגא עם משריתיך
ושלטונך תקיפי: כי ימין ושמאול
תפרצי וזרעך גוים יירש וערים
נשמות יושיבו: ארי לדרומא ולצפונא
תתקפין ובנך עממין ירתון וקרוין
דצדין יתבון: אל תיראי כי לא תבושי
ואל תכלמי כי לא תחפירי כי בשת
עלומיך תשכחי וחרפת אלמנותיך
לא תזכרי עוד: לא תדחלין ארי לא
תבהתין ולא תתכנעין ארי לא תתכלמון
ארי בהתת עולימותיך תתנשין וחסודי
ארמלותך לא תדכרין עוד: כי בעליך
עשיך יהוה צבאות שמו וגאלך

קדוש ישראל אלהי כל הארץ יקרא:
ארי מריך דעבדיך יי׳ צבאות שמה
ופרקיך קדישא דישראל אלה כל
ארעא יתקרי: כי כאשה עזובה
ועצובת רוח קראך יהוה ואשת נעורים
כי תמאס אמר אלהיך: ארי כאתא
שביקא ועיקת רוח עדעת שכינתא
דיי׳ וכאתת עלומין דאתרחקת אמר
אלהיך: ברגע קטן עזבתיך וברחמים
גדלים אקבצך: ברגז זעיר רחקתיך
וברחמין סגיאין אקריב גלותיך: בשצף
קצף הסתרתי פני ממך ובחסד עולם
רחמתיך אמר גאלך יהוה: בשעא
זעירא סליקית אפי שכינתי זמן מנך
ובטבות עלם דלא פסקן ארחים עלך
אמר פרקיך יי׳: כי מי נח
זאת לי אשר נשבעתי מעבר מי נח
עוד על הארץ כן נשבעתי מקצף
עליך ומגער בך: כיומי נח הא קדמי
דקיימית במימרי דלא יעברון מי טופנא
דהוו ביומי נח עוד על ארעא כין קיימית
במימרי דלא יהא רגזי עלך ולא אזיף

פי יתן אגמהור בכונהם לא ישערו ולא ימיזו בין אעתקאדאת אעקליה ואחסייה עלי מא יול עליה אמענד
... גרא מן אחק והצנה שרעיה ואש ראיע אנמי היחק ...

קומי אורי כי בא אורך · קא׳ לחכמ׳ זהו ר׳ שמעון שאמ׳ עתידה ירושלם כשתבנה להחזיר ... זה מסוף העולם
ועד סופו של ושכינתו כמלאה הארץ ... ומלאה הארץ דעה את יי׳ · ועוד אמ׳ אל תאמר מלאה העולם ...

ליך: כי ההרים ימושו והגבעות
תמוטינה וחסדי מאתך לא ימוש
וברית שלומי לא תמוט אמר מרחמך
יהוה: ארי טוריא יעדון ורמתא
יתפרקן וטובי מנך ירושלם לא יעדי
וקים שלמי לא יתרחק אמר דעתיד
לרחמא עלך יי׳:

לשבת ששית

והיה כי תבוא

בישעיה

קומי אורי כי בא אורך וכבוד יהוה
עליך זרח: קומי אנהרי ירושלם ארי
מטא זמן פרקנך ויקרא דיי׳ עלך
יתגלי: כי הנה החשך יכסה ארץ
וערפל לאמים ועליך יזרח יהוה
וכבודו עליך יראה: ארי הא חשוכא
יחפי ארעא וקבלא למלכותא ובך
ישרי שכינתיה יי׳ ויקריה עלך יתגלי:
והלכו גוים לאורך ומלכים לנגה זרחך:
ויהכון עממיא לנהורך ומלכיא
לקביל זיהוריך: שאי סביב עיניך
וראי כלם נקבצו באו לך בניך מרחוק

יבאו ובנותיך על צד תאמנה: זקופי
ירושלם סח סח עינך וחזא כל בני עם
גלותיך דמתכנשין ואתן לגויך בנך
מרחיק ייתון ובנתך על גססין יתנסבן:
אז תראי ונהרת ופחד ורחב לבבך כי
יהפך עליך המון ים חיל גוים יבאו לך:
בכין תחזן ותנהרין ותרחלין ויפתי
לביך בדחלת חטאין ארי אתהפך ליך
עותר מערבא נכסי עממיא יתעלון
לגויך: שפעת גמלים תכסך בכרי
מדין ועיפה כלם משבא יבאו זהב
ולבונה ישאו ותהלות יהוה יבשרו:
שירת ערבאי תחפי סחרנך הוגני מדין
וחולד כלהון משבא ייתון דהב ולבונא
יהון טעינין ודאתן עמהון כתשבחתא
דיי׳ יהון משתעון: כל צאן קדר יקבצו
לך אילי נביות ישרתונך יעלו על רצון
מזבחי ובית תפארתי אפאר: כל ען
ערבאי יתכנשון לגויך דכרי נבט
ישמשונך יתסקון לרעוא על מדבחי
ובית תשבחתי אשבח: מי אלה כעב
תעופינה וכיונים אל ארבתיהם: כלן

מלאה היכל: משל למה הדבר דומה למלך שהיה לו בת אחת ותבעואותה אחד ולא היה ראוי לה ובא שני ותבע
אותה והיה הגון לה מיד אמ׳ קומי אורי תרג׳ קומי אנהרי דאתא נהוריך ״ וכן וכבוד יי׳ עליך זרח אמ׳ חכמ׳ מה יכ...

בא אורזה אמ' ר' ברכיה ממקום בית המקדש שיוצא ממנו אורה לעולם: שאל ר' שמעון את ר' שמואל

אלין דאתן בגלאי כעננין קלילין ולא
לאתעכבא גלותא דישראל דמתכנשין
ואתן לארעהון האכיונין דתיבין לגו
שובכיהון: כי לי איים יקוו ואניות
תרשיש בראשנה להביא בניך מרחק
כספם וזהבם אתם לשם יהוה אלהיך
ולקדוש ישראל כי פארך: ארי למימרי
נגון יסברון ונחתי ספיני ימא אידא
פרסא קלעהא בקדמיתא לאיתאה
בניך מרחיק כספהון ודהבהון עמהון
לשמא דיי אלהך ולקדישא דישראל
ארי שבחך: ובנו בני נכר חמתיך
ומלכיהם ישרתונך כי בקצפי הכיתיך
וברצוני רחמתיך: ויבנון בני עממיא
שורך ומלכיהון ישמשונך ארי
ברגזי אלקיתיך וברעותי ארחים עלך:
ופתחו שעריך תמיד יומם ולילה
לא יסגרו להביא אליך חיל גוים
ומלכיהם נהוגים: ויתפתחון תרעך
תדירא יימם ולילי לא יתאחדון לאעלא
לגויך נכסי עממיא ומלכיהון זקיקין:
כי הגוי והממלכה אשר לא יעבדוך

יאבדו והגוים חרב יחרבו: ארי עם
ומלכו דלא יפלחונך ירושלם ייבדון
ועממיא אשתיצאה ישתיצון: כבוד
הלבנון אליך יבוא ברוש תדהר ותאשור
יחדו לפאר מקום מקדשי ומקום
רגלי אכבד: יקר לבנן לגויך יתעל
ברון מורנין ואשכרעין כחדא
לשבחא אתר בית מקדשי ואתר
בית אשריות שכינתי איקר: והלכו
אליך שחוח בני מעניך והשתחוו
על כפות רגליך כל מנאציך וקראו
לך עיר יהוה ציון קדוש ישראל: ויהכון
לגויך כפיפין בני משעבדך וישתטחון
למבעי מנך על פרסת רגלך כל דהוו
מרגזין ליך ויקרון ליך קרתא דיי ציון
דאתרעי בה קדישא דישראל: תחת
היותך עזובה ושנואה ואין עובר
ושמתיך לגאון עולם משוש דור ודור:
חלף דהוית שביקא ומטלטלא ולית
דעדי ואשוינך ליקר עלם בית ריץ
דר ודר: וינקת חלב גוים ושד מלכים
תינקי וידעת כי אני יהוה מושיעך

בר נחמני ואמר לו מהיכן אורה יוצא לעולם: אמ' לו ר' שמואל נתעטף הקב"ה באסטלית לבנה והיה כל
העולם מבהיק מזיוה והוא יוצא מזיו הדרו ואמרה לו בלחישה אמ' לו ר' שמעון מקרא מלא הוא זה של

שנ׳ עוטה אור כשלמה ואתה אומ׳ לי אותה בלחש יומ׳ לו כשם שאמרו לי אותה בלחש כך אמרתי לך

גאלך אביר יעקב: ותסבעין נכסי
עממיא ובבזת מלכיהון תתפנקין
ותדעין ארי אנא יי פרקיך ומשיזבך
תקיפא דיעקב: תחת הנחשת אביא
זהב ותחת הברזל אביא כסף ותחת
העצים נחשת ותחת האבנים ברזל
ושמתי פקדתך שלום ונגשיך צדקה:
חלף נחשא דבזו מניך ירושלם איתי
דהבא וחלף ברזלא איתי כספא וחלף
אעיא נחשא וחלף אבניא ברזלא
ואשוי פרנסך שלם ושלטונך בזכו:
לא ישמע עוד חמס בארצך שד
ושבר בגבוליך וקראת ישועה חומתיך
ושעריך תהלה לא ישתמע עוד
חטפא בארעיך בזא ותברא בתחומך
ויערעון פרקן על שוריך ועל תרעך
יהון משבחין: לא יהיה לך עוד השמש
לאור יומם ולנגה הירח לא יאיר לך
והיה לך יהוה לאור עולם ואלהיך
לתפארתך: לא תצטרכין עוד לניהור
שמשא ביממא ואף לא לזיהור סיהרא
בליליא ויהי ליך יי לניהור עלם ואלהיך

כ״ד
פיסו

לתשבחתיך: לא יבוא עוד שמשך
וירחך לא יאסף כי יהוה יהיה לך לאור
עולם ושלמו ימי אבלך: לא תבטל
עוד מלכותיך ויקריך לא יעדי ארי יי
יהי ליך לניהור עלם וישלמון יומי אבליך:
ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ
נצר מטעו מעשה ידי להתפאר: ועמיך
כלהון זכאין לעלם יחסנון ארעא נצבא
דחדותי עובד גבורתי לאשתבחא:
הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום
אני יהוה בעתה אחישנה: דזעיר בהון
יהי לאלפא ודחלש לעם תקיף אנא
יי בזמנה איתינה:

לשבת שביעית

דאתם נצבים

בישעיה

ונודע בגוים זרעם וצאצאיהם בתוך
העמים כל ראיהם יכירום כי הם זרע
ברך יהוה: ויתרבון בעממיא בניהון
ובני בניהון בגו מלכותא כל חזואיהון
ישתמודעינונון ארי אנון זרעא דבריכיה
יי: שוש אשיש ביהוה תגל

ב׳
למשיב
נפש

ועוד אני אומ׳ לך אלמלא דרשה רבן שמעון משום ר׳ יצחק מרבים לא היה אפשר לאמרה: וקו׳ כי הנה החשך
יכסה ארץ אמ׳ לו עלמה נחמ׳ מקרא זה אמ׳ נחמ׳ על אומות העו׳ מפני שלא קבלו את התורה שניתנה באש ובחשך

עליהם הוא אומר וערפל לאומים· אבל ישראל שקבלו אותה מתוך האש עליהם הוא אומ׳ ועליך יזרח יי׳·

נפשי באלהי כי הלבישני בגדי ישע
מעיל צדקה יעטני כחתן יכהן פאר
וככלה תעדה כליה: אמרת ירושלם
מחדא אחדי במימרא די״י תבוע נפשי
בפרקנא דאלהי ארי אלבשני לבושין
דפרקן מעיל דזכו עטפני כחתנא דמצלח
בגנונה וככהנא רבא דמתקן בלבושוהי
וככלתא דמתקשטא בתקונהא: כי
כארץ תוציא צמחה וכגנה זרועיה
תצמיח כן אדני יהוה יצמיח צדקה
ותהלה נגד כל הגוים: ארי כארעא
דמפקא צמחה וכגנת שקיא דזרועהא
מרביא כין יי׳ אלהים יגלי זכותה ותשבחתה
דירושלם לקביל כל עממיא: למען ציון
לא אחשה ולמען ירושלם לא אשקוט
עד יצא כנגה צדקה וישועתה כלפיד
יבער: עד דאעביד פרקן לציון לא
אניח לעממיא ועד דאיתי נחמתא לירוש׳
לא אשקוט למלכוותא עד דיתגלי
כשפר כרא נהורה ופרקנה כבעור
יבער: וראו גוים צדקך וכל מלכים
כבודך וקרא לך שם חדש אשר פי
יהוה יקבנו: ויחזון עממיא זכותיך
וכל מלכיא יקריך ויקרון ליך שמא
חדתא דבמימריה די״י יפרשניה: והיית
עטרת תפארת ביד יהוה וצנוף מלוכה
בכף אלהיך: ותהון כליל דחדוא קדם יי׳
וכתר דתשבחא קדם אלהיך: לא יאמר
לך עוד עזובה ולארצך לא יאמר עוד
שממה כי לך יקרא חפצי בה ולארצך
בעולה כי חפץ יהוה בך וארצך תבעל:
לא יתאמר ליך עוד שביקא ולארעיך
לא יתאמר עוד צדיא ארי ליך יתקרי
עבדי רעותי בה ולארעיך יתבא ארי
תהי רעוא מן קדם י״י ביך וארעיך תתיתב:
כי יבעל בחור בתולה יבעלוך בניך
ומשוש חתן על כלה ישיש עליך אלהיך:
ארי כמא דמתיתב עולים עם בתולה
כין יתיתבון בגויך בניכי וכמא דחדי
חתנא עם כלתא יחדי עלך אלהיך:
על חומתיך ירושלם הפקדתי
שמרים כל היום וכל הלילה תמיד לא
יחשו המזכירים את יהוה אל דמי לכם:
הא עובדי אבהתך צדיקיא קרתא ירושלם

ונאמ׳ והלכו גוים לאורך תנ״ר יהושע משום ר׳ חפס עתידה ירושלם ליעשות כסוי לפנס לכל אומות העו׳ והן
מהלכין לאורה· וכן כתי׳ לה כעב תעופינה ואמ׳ חכמ׳ עתידה ירושלם כשתיבנה על שלשת אלפים הרים ומגדלים·

וכל מגדל ומגדל ז' אלפים קומה וכל קומה וקומה שבעת אלפים שער וכל שער ושער חמשים ושנים אמה

מתקנין ונטירין קדמוי כל יומא וכל
לילא תדירא לא פסקין מתאמר דכרן
טבותיך קדמוי לא פסיק: ואל תתנו דמי
לו עד יכונן ועד ישים את ירושלם
תהלה בארץ: ולא יפסוק דכרנהון
מן קדמוהי עד דיתקין ועד דישוי ית
ירושלם תשבחא בארעא: נשבע
יהוה בימינו ובזרוע עזו אם אתן את
דגנך עוד מאכל לאיביך ואם ישתו
בני נכר תירושך אשר יגעת בו: קיים
ייי בימיניה ובדרע תקפיה אם אתין
ית עבוריך עוד מיכל לבעלי דבבין
ואם ישתון בני עממיא חמריך דלאית
ביה: כי מאספיו יאכלהו והללו את יהוה
ומקבציו ישתהו בחצרות קדשי:
ארי דכנשוהי לעבורא ייכלוניה
וישבחון קדם ייי ודעצרוהי לחמרא
ישתוניה בדרת קדשי:
עברו עברו בשערים פנו דרך
העם סלו סלו המסלה סקלו מאבן
הרימו נס על העמים: נביא עיברו
ותובו בתרעיא אפנו לבעמא לאורח
תקנא כסרו נסורו טבן נחמן לצדיקיא

יד
פיסוק
אית
בהון
עד
ועד

דסליקו הרהור יצרא דהוא כאבן תקלא
ארימו אתא על עממיא: הנה יהוה השמיע
אל קצה הארץ אמרו לבת ציון הנה
ישעך בא הנה שכרו אתו ופעלתו לפניו:
הא ייי אשמע לסיפי ארעא אימרו לכנשתא
דציון הא פרקיך מתגלי הא אגר עבדי
מימריה עמיה דכל עובדיהון גלן קדמוהי:
וקראו להם עם הקדש גאולי יהוה ולך יקרא
דרושה עיר לא נעזבה: ויקרון להון עמא
דקדשא פריקיא דייי ולך יתקרי תבעתא
קרתא דלא אתרחקת: מי זה בא
מאדום חמוץ בגדים מבצרה זה הדור
בלבושו צעה ברב כחו אני מדבר בצדקה
רב להושיע: מן אמר אלין דעתיד לאיתאה
מחא על אדום פורענא תקיפא על בצרה
למעבד דין עמיה כמא דקיים להון
במימריה אמר הא אנא מתגלי כמא דמלילית
בזכו סגי קדמי חיל למפרק: מדוע אדום
ללבושך ובגדיך כדרך בגת: מדין יסמקון
טורין מדם קטילין ומישרין יפיקן כחמר
במעצרא: פורה דרכתי לבדי ומעמים
אין איש אתי ואדרכם באפי וארמסם
בחמתי ויז נצחם על בגדי [illegible]

ד
וחס
על
מצות
ומדרים
וחבי
אהדן
ובנין
כי
מאספין

ועוד אמרו היא יושבת על שלשים ושלשה ראשים ובית המקדש בנוי בראש כולם וקאו בשעה שישראל עולין אלין
אינן עולין לא בעננים וביונים טסין ופרחין שנ' מי אלה כעב תעופינה וכיונים אל ארבתיהם: מל' ועמך כולם צדיקים לעולם

לא טו כת לאוקל. לו וסימנ — אשר לא יעדה אשר לא פרעים אשר לא חמה ולא נתכנו עלילות לא אהיה
לא חיה יחיה הלבית הגוי לא צרתם לא צרהו עשנו ולא ימים יצרו ולא הן יקטלני לא אחריש בריו כצפור לנוד

הא כבעיט דמתבעיט במעצרא כין יסגי
קטול במשרית עממיא ולא יהי להון תקוף
קדמי ואקטילנון ברוגזי ואדושנון בחמתי
ואתבר תקוף תקיפיהון קדמי וכל חפימאון
אסלעים: כי יום נקם בלבי ושנת גאולי
באה: ארי יום פורענותא קדמי ושנת
פרקן עמי מטת: ואביט ואין עוזר ואשתומם
ואין סומך ותושע לי זרעי וחמתי היא
סמכתני: וגלי קדמי ולית גבר דליה
עובדין טבין וידיע קדמי ולית אנש דיקום
ויבעי עליהון ופרקתנון בדרע תקפי
ובמימר רעותי סעדתנון: ואבוס עמים
באפי ואשכרם בחמתי ואוריד לארץ
נצחם: ואקטיל עממיא ברוגזי ואדושנון
בחמתי ואדמי לארעא ארעיתא קטילי
גבריהון: חסדי יהוה
אזכיר תהלות יהוה כעל כל אשר
גמלנו יהוה ורב טוב לבית ישראל אשר
גמלם כרחמיו וכרב חסדיו: אמר נביא
טבותא דיי אנא מדכר תשבחתא דיי
כעל כל דגמלנא יי וסגי טוביה לבית
ישראל דגמלנון כרחמוהי וכסגיאות
צרתם לא צר ומלאך

פניו הושיעם באהבתו ובחמלתו
הוא גאלם וינטלם וינשאם כל ימי
עולם: בכל עדן דחבו קדמוהי ד
לא איתאה עליהון עקא לא אעיק להון
ומלאך שליח מן קדמוהי פרקנון ברחמתיה
ובמחסיה עליהון הוא שיזיבנון ונטילנון
וסוברנון כל יומי עלמא:

לשבת שבין ראש השנה
ויום הכפורים מפטירין בו
בתרי עשר

שובה ישראל עד יהוה אלהיך
כי כשלת בעונך: תובו ישראל לדחלתא
דיי אלהך ארי אתקלתא בחובך: קחו
עמכם דברים ושובו אל יהוה אמרו
אליו כל תשא עון וקח טוב ונשלמה
פרים שפתינו: קריבו עמכון פתגמין
דאתוראה ותובו לפולחנא דיי אימרו
קדמוהי קריב קדמך למשבק על עוין
נתקבל הא כטבין ויהוין מלי ספותנא
מתקבלן קדמך כתורין לרעוא על
מדבחך: אשור לא יושיענו על סוס לא
נרכב ולא נאמר עוד אלהינו למעשה
ידינו אשר בך ירחם יתום: מלכיא אתור

ויאמר אלכל העם — יעשה בחזקק נקרן לו כת חלופיהון ותרין צבחים אנחנו ולא
ט — וכן שוש אשיש כל הדי שקו לה ואמתא לוקת אישועה ומה יגרי לישראל מן לפרה
מי חכם רבן חלה

ואספרור למעידתהם ונעמתהם כמי קע והיה ביום ההוא אשים את ירושלם לששון ולשמחה
וצדיקים ג כת כן חס יוד קדמאה וסימנ׳ פגע בשני אנשים וצדקים ילכו בם

לא נפרקוננא על רכבי סוסון לא
נתרחיץ ולא נימר עוד אלהנא לעובדי
ידנא דמן קדמך מתרחם על אבהתנא
דהוו במצרים הא כיתמין: ארפא
משובתם אהבם נדבה כי שב אפי
ממנו: אקבלנון בתיובתהון אשבוק
לחוביהון ארחימנון כד יתובון בנדבא
ארי תב רגזי מנהון: אהיה כטל לישראל
יפרח כשושנה ויך שרשיו כלבנון:
יהי מימרי כטלא לישראל יזהרון
כשושנא ויתבון על תקוף ארעהון
כאילן לבנן דמשלח עברתיה: ילכו
לב ינקותיו ויהי כזית הודו וריח לו כלבנון:
יסגון בנין ובנן ויהי כזיו מנרת קודשא
זיוהון וריחהון כריח קטרת בסמיא:
ב ישבו ישבי בצלו יחיו דגן ויפרחו כגפן
והרגו אתי זכרו כיין לבנון: יתכנשון מביני גלותהון
יתבון בטלל משיחהון ייחון מיתיא
ויסגי טובא בארעא ויהי דכרן טבותהון
עליל ולא פסיק כדכרן יבבות חצוצרתא
על חמר עתיק דמתנסך בבית מקדשא:
אפרים מה לי עוד לעצבים אני עניתי

ז ל ג יפי ואשורנו אני כברוש רענן ממני פריך
נמצא: ימרון בית ישראל מא לנא עוד
למפלח לטעותא אנא במימרי אקביל
צלותיה דישראל וארחים עלוהי במימרי
אעבדניה כבירון שפיר דמן קדמי
סליח לתיובתהון משתכחא: מי חכם
ויבן אלה נבון וידעם כי ישרים דרכי
ג כת כן יהוה וצדקים ילכו בם ופשעים יכשלו
בם: מן חכים ויסבר אלין סכלתן וידען
ארי תקנן אורחתא דיי וצדיקיא דהליכו
בהון ייחון בהון בחיי עלמא ורשיעיא
יתמסרון לגהנם על דלא הליכו בהון:

דוילך

ביהושע

ויאסף יהושע את כל שבטי ישראל
שכמה ויקרא לזקני ישראל ולראשיו
ולשפטיו ולשטריו ויתיצבו לפני
האלהים: וכנש יהושע ית כל שבטיא
דישראל לשכם וקרא לסבי ישראל
ולרישוהי ולדיינוהי ולסרכוהי ואתעתדו
קדם יי: ויאמר יהושע אל כל העם כה
אמר יהוה אלהי ישראל בעבר הנהר

שנ לאוהבי ... נצ ... א

קא׳ ויאסף יהושע קאו אן גמיע דלך ... יהושע ... גרת למן לחק אתר ... לאן מן לחקהא לים
לה גפראן שנפקד עון אבות על בנים וסמיך ליה וחסד לאלפים לאהבי ... למן אתבע אמצוות כאברהם שעבד

פ

אמרו חכמ׳ מאהבתו שלהקב״ה אמרו עליו אפלו עירובי תבשילין לא חסר ביתו שלאברהם אבינו שנ׳ עקב אשר שמע אברהם בקולי ׳ וגו׳ וישלח יהושע ׳ת׳ עלם ׳מן לאקרב את יבוס ו׳שך על סביל לאנתלאס אשאר בלשך ש׳

ישבו אבותיכם מעולם תרח אבי
אברהם ואבי נחור ויעבדו אלהים
אחרים׃ ואמר יהושע לכל עמא כדנן
אמר יי׳ אלהא דישראל בעיבר פרת
יתיבו אבהתכון מעלמא תרח אבוהי
דאברהם ואבוהי דנחור ופלחו לטעות
עממיא׃ ואקח את אביכם את אברהם
מעבר הנהר ואולך אתו בכל ארץ
כנען וארבה את זרעו ואתן לו את
יצחק׃ ודברית ית אבוכון מעיבר פרת
ודברית יתיה בכל ארעא דכנען ואסגיתי
ית בנוהי ויהבית ליה ית יצחק׃ ואתן
ליצחק את יעקב ואת עשו ואתן לעשו
את הר שעיר לרשת אתו ויעקב ובניו
ירדו מצרים׃ ויהבית ליצחק ית
יעקב וית עשו ויהבית לעשו ית טורא
דסעיר למירת יתיה ויעקב ובנוהי נחתו
למצרים׃ ואשלח את משה ואת אהרן
ואגף את מצרים כאשר עשיתי בקרבו
ואחר הוצאתי אתכם׃ ושלחית ית משה
וית אהרן ומחית ית מצראי כמא דעבדית
ביניהון ובתר כין אפיקית יתכון׃ ואוציא

את אבותיכם ממצרים ותבאו הימה
וירדפו מצרים אחרי אבותיכם
ברכב ובפרשים ים סוף׃ ואפיקית ית
אבהתכון ממצרים ואתיתון לימא
ורדפו מצראי בתר אבהתכון ברתכין
ובפרשין לימא דסוף׃ ויצעקו אל
יהוה וישם מאפל ביניכם ובין המצרים
ויבא עליו את הים ויכסהו ותראינה עיניכם
את אשר עשיתי במצרים ותשבו
במדבר ימים רבים׃ וצעיקו קדם יי׳ ושוי
קבלא ביניכון ובין מצראי ואיתי עליהון
ית ימא וחפנון וחזאה עיניכון ית דעבדית
במצראי ויתבתון במדברא יומין סגיאין׃
ואבאה אתכם אל ארץ האמרי היושב
בעבר הירדן וילחמו אתכם ואתן אותם
בידכם ותירשו את ארצם ואשמידם
מפניכם׃ ואעילית יתכון לארע אמוראה
דיתיב בעברא דירדנא ואגיחו קרבא עמכון
ומסרית יתהון בידכון וירתתון ית ארעהון
ושיצית יתהון מן קדמיכון׃ ויקם בלק בן
ז[illegible] להם בישראל וישלח
ויקרא [illegible] בן בעור לקלל אתכם׃

מצרים

קול שלמה רעיתי ׳ענו עליו שלוי לנמהם והם עבד יהושע ומן ש׳ה וכו׳ ולך לשיוך שלי חולה כמן ויעבד העם את יי׳
כל ימי יהושע וכל ימי הזקנים אשר האריכו ימים אחרי יהושע ד״א נאמ׳ רעיתי זה על ישראל שנקראו רעיתי ׳יענ

כמי יתפלון אי אבלד והדי ויצפהם אדי ויצפהם שלמה באסם אערוף אחאיצלה פאבית פאנשא וקלאיד כמלבנון כלה
וקו פי אקצה אתי גרת על ידי יהושע והי אתי חכוהא להם פי וקת תרח אבי אברהם אי אן דכנאי אארץ וכאן לאך

וקם בלק בר צפור מלכא דמואב
ואגיח קרבא בישראל ושלח וקרא לבלעם
בר בעור למלט יתכון: ולא אביתי לשמע
לבלעם ויברך ברוך אתכם ואצל
אתכם מידו: ולא אביתי לקבלא מן
בלעם ובריך ברכא יתכון ושיזיבית
יתכון מן ידיה: ותעברו את הירדן
ותבאו אל יריחו וילחמו בכם בעלי
יריחו האמרי והפרזי והכנעני והחתי
והגרגשי החוי והיבוסי ואתן אותם
בידכם: ועברתון ית ירדנא ואתיתון
ליריחו ואגיחו קרבא בכון יתבי יריחו
אמוראי ופרזאי וכנענאי וחתאי
וגרגשאי חואי ויבוסאי ומסרית יתהון
בידכון: ואשלח לפניכם את הצרעה
ותגרש אותם מפניכם שני מלכי
האמרי לא בחרבך ולא בקשתך: ושלחית
קדמיכון ית ערעיתא ותריכית יתהון
מן קדמיכון תרין מלכי אמוראה לא
בחרבך ולא בקשתך: ואתן לכם ארץ
אשר לא יגעת בה וערים אשר לא
בניתם ותשבו בהם כרמים וזתים אשר
לא נטעתם אתם אכלים: ויהבית לכון
ארעא דלא עמלתון בה וקרוין דלא
בניתון ויתבתון בהון כרמין וזיתין דלא
נצבתון אתון אכלין:

לראש חדש
שחל להיות בשבת מפטירין בענין זה
בישעיה

ד
בטעם
בסף
ישעיה

כה אמר יהוה השמים כסאי והארץ
הדום רגלי איזה בית אשר תבנו לי
ואיזה מקום מנוחתי: כדנן אמר יי
שמיא כרסי יקרי וארעא כיבש קדמי
אידין ביתא דתבנון קדמי ואידין הוא
אתר בית אשריות שכינתי: ואת כל אלה
ידי עשתה ויהיו כל אלה נאם יהוה ואל
זה אביט אל עני ונכה רוח וחרד על
דברי: וית כל אלין גבורתי עבדת הלא
הואה כל אלין אמר יי ובדין ריעוא
קדמי לאסתכלא בדעניתן ומכיך רוח
ומשתוי לקביל פתגמי: שוחט השור
מכה איש זובח השה עורף כלב מעלה
מנחה דם חזיר מזכיר לבנה מברך
און גם המה בחרו בדרכיהם ובשקוציהם

חתי יתחפלו באמצוות ועבאדה אלה תע ועלי מואלה עג ונפיהא ובין לנא אמעגזאת אתי גרת עלי ידי משה עה ואלי גרת
עלי ידי אברהם אבינו וזאד להם פי אמעגזאת אלי גרת לאברהם פי מצר ובחר אקנס ואבריה עלי מא קד עלמת פי אכל

קא השמים כסאי והארץ הדום רגלי · מן יענו בלשון אין לשמא סמית כסאי יענו ענמה למן הן ואהלין לשון ·
כלשון לשמא תרגמנו גמיה וגודה תנא ועלמה וקדרתה ואנה תנא מוגדהא ומחרכהא ומדברהא ומדבר

נפשם חפצה: נכיס תור כקטיל גבר
דבח אמר כנקיף כלב מסיק קרבן דם
חזירא קרבן מתנתהון מתנת אונס
אף אנון אתרעיאו באורחתהון ובשקוציהון
נפשהון אתרעיאת: גם אני אבחר
בתעלליהם ומגורתם אביא להם יען
קראתי ואין עונה דברתי ולא שמעו
ויעשו הרע בעיני ובאשר לא חפצתי
בחרו: אף אנא אצבי בתברהון ודמא
דיציפו לא ייתי עליהון חלף דשלחית
נביי ולא תבו אתנביאו ולא קבילו
ועבדו דביש קדמי ובדלא צבינא
אתרעיאו: שמעו
דבר יהוה החרדים אל דברו אמרו
אחיכם שנאיכם מנדיכם למען
שמי יכבד יהוה ונראה בשמחתכם ואד ונראה
והם יבשו: קבילו פתגמא דיי צדיקיא
דמשתוקן לקביל פתגמי רעותיה אמרין
אחיכון סנאיכון מרחקיכון בדילי שמי
יסגי יקרא דיי ונחזי בחדותכון ואנון
יבהתון: קול שאון מעיר קול מהיכל
קול יהוה משלם גמול לאיביו: קל

אתרגושא מקרתא ירושלם קלא
מהיכלא קל מימרא דיי דמשלים גמלא
לבעלי דבבוהי: בטרם תחיל ילדה
בטרם יבוא חבל לה והמליטה זכר:
עד לא מיתי עקא לה תתפריק ועד לא
מיתי לה זיע כחבלין על ידא יתגלי
מלכה: מי שמע כזאת מי ראה כאלה
היוחל ארץ ביום אחד אם יולד גוי
פעם אחת כי חלה גם ילדה ציון את
בניה: מן שמע כדא מן חזא כאלין
האפשר דתתעביד ארעא ביומא חד
אם יתברי עמה זמן חדא ארי עתידא
דתתנחם ציון ותתמלי מעם גלותהא:
האני אשביר ולא אוליד יאמר יהוה
אם אני המוליד ועצרתי אמר אלהיך:
אנא אלהא ברית עלמא מבראשית
אמר יי אנא ברית כל אנשא אנא
בדרית יתהון לבני עממיא אף אנא
עתיד לכנשא גלותיך אמר אלהיך:
שמחו את ירושלם וגילו בה
כל אהביה שישו אתה משוש כל המתאבלים
עליה: חדו בירושלם ובועו בה כל רחמהא

ענלם לספלי בפיק וגודהא · פקו כה אמר יי השמים כסאי והארץ הדום רגלי יענו אנה תנא חי ראים פיעלבל
מא מואה מן לשון דאתגמיעהא והן סבבהא לשון · וקו ועצמותיכם כדשא תפרחנה מכאן לתחית המתים

מן הנביאים ומן התורה הנך שוכב עם אבותיך וקם · ונאלמנו אמית ואחיה · ולא תצא הו מן קן תע הנך שכב
עם אבותיך וקם · וקן כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה · ועש עתיד הקבה לחיות ישרא ונחדש

ודיצו עמה דיץ כל דהוו מתאבלין
עלהא: למען תינקו ושבעתם משד
תנחמיה למען תמצו והתענגתם
מזיז כבודה: בדיל דתתפנקון ותסבעון
מבזת תנחומהא בדיל דתשתון ותתלון
מחמר יקרה: כי כה אמר
יהוה הנני נטה אליה כנהר שלום
וכנחל שוטף כבוד גוים וינקתם על
צד תנשאו ועל ברכים תשעשעו:
ארי כדנן אמר יי׳ האנא מיתי לה
משפע נהר פרת שלם וכנחל מתגבר
יקר עממיא ותתפנקון על גססין
תתנטלון ועל רכובין תתרבון: כאיש
אשר אמו תנחמנו כן אנכי אנחמכם
ובירושלם תנחמו: כגבר דאמיה מנחמא
ליה כין מימרי ינחים יתכון ובירושלם
תתנחמון: וראיתם ושש לבכם ועצמותיכם
כדשא תפרחנה ונודעה יד יהוה את עבדיו
וזעם את איביו: ותחזון ויחדי לבכון
וגויתכון כדתאין יתהרין ותתגלי גבורתא
דיי׳ לאוטבא לעבדוהי צדיקיא וייתי לוט
לבעלי דבבוהי: כי הנה יהוה באש

יבוא וכסופה מרכבתיו להשיב בחמה
אפו וגערתו בלהבי אש: ארי הא יי׳
באשתא מתגלי וכעלעולין רתכוהי
לאתבא בתקוף רגזיה ומזופיתיה בשלהובית
אישתא: כי באש יהוה נשפט ובחרבו
את כל בשר ורבו חללי יהוה: ארי באישתא
עתיד יי׳ למדן ובחרביה ית כל בסרא
ויסגאון קטילי קדם יי׳: המתקדשים
והמטהרים אל הגנות אחר אחד בתוך
אכלי בשר החזיר והשקץ והעכבר יחדו
יספו נאם יהוה: דמזדמנין ודמדכן לגני
אף טעותא סיעא בתר סיעא אכלי בסר
חזירא ושקצא ועכברא כחדא יסופון
אמר יי׳: ואנכי מעשיהם ומחשבתיהם
באה לקבץ את כל הגוים והלשנות ובאו
וראו את כבודי: וקדמי גלן עובדיהון
ועשתונהון עתידנא לכנשא ית כל
עממיא אומיא ולישניא וייתון ויחזון
ית יקרי: ושמתי בהם אות ושלחתי מהם
פליטים אל הגוים תרשיש פול ולוד
משכי קשת תבל ויון האיים הרחקים
אשר לא שמעו את שמעי ולא ראו את

אותם כאור שבעת הימים והי שבעת ימי בראשית מפני שאורן שלישראל גדול · ודאך מתב לרגנו ישרא
ותגדרבא כי וקת למשיח ודואמהא לאאבר כרואם שמיו וארץ

והארץ הם עדים לפניו כדרך כן יעמד זרעכם ושמכם ועוד נאמ׳ כאור שבעת הימים הוא אשר היה לו אור יום ראשון שנבאור ... נראה אור והוא ענ׳ דרך לא מן למועד בה כל צדיק על מה קטן ערבות שישבו צדיק וצדקה וגנזי חיים

כבודי והגידו את כבודי בגוים׃ ואשוי
בהון אתא ואשלח מנהון משיזבין
לביני עממיא למדינת ימא פולאי
ולודאי דמתחין ומחן בקשתא
למדינת תובל ויון נגותא רחיקיא
דלא שמעו ית שימע גבורתי ולא
חזו ית יקרי ויחוון ית יקרי בעממיא׃
והביאו את כל אחיכם מכל הגוים
מנחה ליהוה בסוסים וברכב ובצבים
ובפרדים ובכרכרות על הר קדשי
ירושלם אמר יהוה כאשר יביאו
בני ישראל את המנחה בכלי טהור
בית יהוה׃ וייתון ית כל אחיכון מכל
עממיא קרבנא קדם יי בסוסון וברתכין
ובדהילון ובכורנון ובתשבחן על
טורא דקדשי ירושלם אמר יי כמא
דייתון בני ישראל ית קרבנא במן דכי
לבית מקדשא דיי׃ וגם מהם אקח
לכהנים ללוים אמר יהוה׃ ואף מנהון
אקרב למהוי כהניא ליואי אמר יי׃
כי כאשר השמים החדשים והארץ
החדשה אשר אני עשה עמדים

לפני נאם יהוה כן יעמד זרעכם
ושמכם׃ ארי כמא דשמיא חדתין
וארעא חדתא דאנא עביד קימין
קדמי אמר יי כין יתקיים זרעכון
ושומכון׃ והיה מדי חדש בחדשו
ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר (עולת שבת)
להשתחות לפני אמר יהוה׃ ויהי כזמן
ירח בירח וכזמן שבא בשבא ייתון
כל בני בסרא למסגד קדמי אמר יי׃
ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים
בי כי תולעתם לא תמות ואשם לא
תכבה והיו דראון לכל בשר׃ ויפקון
ויחזון בפגרי גבריא חיביא דמרדו
במימרי ארי נשמתהון לא ימותן
ואשתהון לא תטפי ויהון מדדבן
רשיעיא בגהנם עד דיימרון עליהון
צדיקיא מסת חזינא׃

לראש חדש שחל להיות
באחד בשבת מפטירין בשבת שלפניו
בענין זה
בשמואל

ויאמר לו יהונתן מחר חדש ונפקדת

ומן לגמלה צדיקים יושבין ועטרותיהן בראשיהן ונהנין מזיו השכינה וזק׳ והיה מדי חדש בחדשו אמ׳ כיצד מדי חדש
בחדשו והוא משפט לרשעים בגיהנם ויצלמות ואבדון ובאר שחת ונידונין בכל אחת ואחת שנים עשר חדש

שנ והיה מדי חדש בחדשו למן ארשע יורד בשאול תחתית ולנו עוד לא איגע לעלם ולעולמי עולמים ׃ וכת ויצאו
וראו בפגרי האנשים הפושעים בי כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה אמ׳ ח כמ׳ אמ׳ מהיכן יוצאין לא יצאו

כי יפקד מושבך ׃ ואמר ליה
יהונתן מחר ירחא ותתבעי ארי יהי
מרוח בית אסחרותך ׃ ושלשת תרד
מאד ובאת אל המקום אשר נסתרת
שם ביום המעשה וישבת אצל
האבן האזל ׃ ובתלתות יומא תתבעי
לחדא ותהך לאתרא דאטמרתא
תמן ביומא דחולא ותתיב בסטר
אבן אתא ׃ ואני שלשת החצים צדה
אורה לשלח לי למטרה ׃ ואנא תלתא
גרין בקשת שרי למחי לי לפגליסא ׃
והנה אשלח את הנער לך מצא את
החצים אם אמר אמר לנער הנה
החצים ממך והנה קחנו ובאה כי
שלום לך ואין דבר חי יהוה ׃ והא
אשלח ית עולימא איזיל אשכח ית
גריא אם מימר אימר לעולימא
הא גריא מנך ולכא סבהי ואיתא
ארי שלם לך ולית מדעם כיש קיים
הוא יי ׃ ואם כה אמר לעלם הנה
החצים ממך והלאה לך כי שלחך
יהוה ׃ ואם כדין אימר לעולימא הא
גריא מנך ולהלאה איזיל ארי שיזבך
יי ׃ והדבר אשר דברנו אני ואתה
הנה יהוה ביני ובינך עד עולם ׃ ופתגמא
דמלילנא אנא ואת הא מימרא דיי
סהיד בינא ובינך עד עלמא ׃
ויסתר דוד בשדה ויהי
החדש וישב המלך על הלחם לאכול ׃
ואטמר דוד בחקלא והוה ירחא ואסחר
מלכא על לחמא למיכל ׃ וישב המלך
על מושבו כפעם בפעם אל מושב
הקיר ויקם יהונתן וישב אבנר מצד
שאול ויפקד מקום דוד ׃ ואסחר מלכא
על שוייה כזמן בזמן על שוויא
דמתקן ליה בסטר כתלא וקם יהונתן
ואסחר אבנר מסטרא דשאול והוה
אתרא דדויד מרוח ׃ ולא דבר שאול
מאומה ביום ההוא כי אמר מקרה
הוא בלתי טהור הוא כי לא טהור ׃
ולא מליל שאול מדעם ביומא ההוא
ארי אמר דלמא עירתא הוה ליה ולא
דכי הוא או דלמא לאורחא אזל ואנחנא
לא דמדכי ׃ ויהי ממחרת החדש השני

לא מפתחה שבירושלם אמ׳ והיכן פתחה שבירושלם שבין פתחה שבירושלם לפתחה של גהינם חמשים אמה
למה לאבדי שיהיו הצדיקים יוצאין ורואין את הרשעים נשפטין בגיהנם שנאמר שנ׳ אשר לו אור בציון ותנור בירושלם

ויאמר לו יהונתן מחר חדש קאל גל צה יהונתן בן שאול קאל אלחכמים אן דויד כאן יהרב מן שאול תלאתה איאם
חתי אנה יעלמה יעני יהונתן מא פי גרץ שאול עליה באשארה אלסהם והו קולו ממך והלאה וזאד קל ממך והנה

ויפקד מקום דוד ויאמר שאול
אל יהונתן בנו מדוע לא בא בן ישי גם
תמול גם היום אל הלחם: והוה ביומא
דבתרוהי ירחא ועבור ירחא תנינא
והוה אתרא דדוד מרוח ואמר שאול
ליהונתן בריה מדין לא אתא בר ישי
אף תמלי אף יומא דין ללחמא: ויען
יהונתן את שאול נשאל נשאל דוד
מעמדי עד בית לחם: ואתיב יהונתן
ית שאול אשתאלא אשתאיל דוד
מני למיזל עד בית לחם: ויאמר שלחני
נא כי זבח משפחה לנו בעיר והוא צוה
לי אחי ועתה אם מצאתי חן בעיניך
אמלטה נא ואראה את אחי על כן לא
בא אל שלחן המלך: ואמר שלחני
כען ארי שירו נכסת קודשיא לכל
זרעיתא לנא בקרתא והוא פקיד לי
אחי וכען אם אשכחית רחמין בעינך
אשתיזב כען ואחזי ית אחי על כין
לא על לפתורא דמלכא:
ויחר אף שאול ביהונתן ויאמר
לו בן נעות המרדות הלוא ידעתי

כי בחר אתה לבן ישי לבשתך
ולבשת ערות אמך: ותקיף רגזא
דשאול ביהונתן ואמר ליה בר
סרבניתא דמרדותה קשיא הלא
ידענא ארי רעי את בבר ישי לבהתך
ולבהתת קלן אמך: כי כל הימים אשר
בן ישי חי על האדמה לא תכון אתה
ומלכותך ועתה שלח וקח אתו אלי
כי בן מות הוא: ארי כל יומיא דבר
ישי קיים על ארעא לא תתקן את
ומלכותך וכען שלח ואיתיניה לותי
ארי גבר חייב קטול הוא: ויען יהונתן
את שאול אביו ויאמר אליו למה
יומת מה עשה: ואתיב יהונתן ית שאול
אבוהי ואמר ליה למא יתקטיל מא
עבד: ויטל שאול את החנית עליו
להכתו וידע יהונתן כי כלה היא מעם
אביו להמית את דוד: וארים שאול
ית מורניתא עלוהי למחהי וידע
יהונתן ארי גמירא היא מן אבוהי
למקטל ית דוד: ויקם יהונתן מעם
השלחן בחרי אף ולא אכל ביום החדש

יקו האבן האזל יעני בה אי חגר משהורה להם לא משורה וקו פי פצל ויפקד מקום דויד רוח פי וסטה תשלם אן
לא פי כבוד דויד והו מן במאה לאנה כאן מוצע דויד כביר ומשהור ענד שאול ואבנר פלמא פקדה שאול

נטלבה של ויפקד מקום דויד· ותעלם אן דויד אכמל מן שאול ואבנר· לאן לם יכון פתוח פי אפתל לא תלכרה
להדי· למעט מן טריקה· לשלם ·· ואעלם אן סבב שאול פי קן ליהונתן ולדה בן נעות המרדות לאן כאן מן עא דכת

השני לחם כי נעצב אל דוד כי ל
הכלמו אביו: וקם יהונתן מן פתורא ל
בתקוף רגז ולא אכל ביום עיבור ירחא
תנינא לחמא ארי אתנסיס על דוד
ארי אכלמיה אבוהי: ויהי
בבקר ויצא יהונתן השדה למועד ו יפ
דוד ונער קטן עמו: והוה בצפרא
ונפק יהונתן לחקלא לזמנא דאמר
ליה דוד ויניק זעיר עמיה: ויאמר
לנערו רץ מצא נא את החצים אשר ב חס
אנכי מורה הנער רץ והוא ירה החצי כול
להעבירו: ואמר לעולימיה רהוט אשכח מל
ית גיריא דאנא שדי עולימא רהט במ
והוא שדא גירא לאעברותיה: ויבא חס
הנער עד מקום החצי אשר ירה
יהונתן ויקרא יהונתן אחרי הנער ויאמר
הלוא החצי ממך והלאה: ואתא
עולימא עד אתר גירא דשדא יהונתן
וקרא יהונתן בתר עולימא ואמר
הלא גירא מנך ולהלאה: ויקרא יהונתן
אחרי הנער מהרה חושה אל תעמד
וילקט נער יהונתן את החצי ויבא החצים ק

אל אדניו: וקרא יהונתן בתר עולימא
אוחי בפריע לא תעכיב ולקיט עולימא
דיהונתן ית גיריא ואתא לות רבוניה:
והנער לא ידע מאומה אך יהונתן ודוד
ידעו את הדבר: ועולימא לא ידע מדעם
ברם יהונתן ודוד ידעין ית פתגמא:
ויתן יהונתן את כליו אל הנער אשר
ג לו ויאמר לו לך הביא העיר: ויהב
חד יהונתן ית זיניה לעולימא דיליה ואמר
מל ליה איזיל אובילהי לקרתא: הנער בא
וב ודוד קם מאצל הנגב ויפל לאפיו ארצה
חס וישתחו שלש פעמים וישקו איש
דין את רעהו ויבכו איש את רעהו עד דוד
מל הגדיל: עולימא אתא ודוד קם מסטר
אבן אתא דלקביל דרומא ונפל על
אפוהי על ארעא וסגיד תלת זמנין
ונשיקו גבר ית חבריה ובכו גבר עם
ג חבריה עד דדוד אסגי: ויאמר יהונתן
חד לדוד לך לשלום אשר נשבענו שנינו
בתג אנחנו בשם יהוה לאמר יהוה יהיה
וחד ביני ובינך ובין זרעי ובין זרעך עד
בנבי
וחד
בכתו עולם: ואמר יהונתן לדוד איזיל לשלם

בנות ישראל יכרגן פי תשעה באב ופי יום הכפורים מתזיינאת באנואע אלבאס ואחדה לאחסנה ותמשין פי אלבסאתין
פכאנו יכרגו בחורי ישראל יכתארוהן פיתזווגוהן· פלמא אתפק לבני בנימין מנהם כמנו לאנשי יבש גלעד פעמלו כדלך

בגאותהם ל' וסימנהון חבורו כלו ואחר לה ואחדה פפלצת א"ם יהונתן פתוקחת וקשת לשאול ואנתן ציבי פרגע קט
ליהונתן בן נעות המרדות תעם מן לסבב פו קריאת שקלים קבנאחד לאן אלה תנא אמרנא ברפע שקלים והיתני

דק יימנא תרונא אנחנא בשמא דיי
למימר מימרא דיי יהי סהיד בינא
ובינך ובין בני ובין בנך עד עלמא׃

מפטירין בארבע שבתות

קודם לפסח לפי ענין הזמן לא לפי ענין
הפרשיות׃ שבת ראשונה לענין שקלים׳
שבת שניה לענין עמלק ופורים׳ שבת
שלישית לענין פרה ארומה׳ שבת
רביעית לענין החדש הזה והוא ראש
חדשים וזוהן׳

שבת ראשונה

במלכים

בן שבע שנים יהואש במלכו׃ בר שבע
שנין יהואש כד מלך׃ בשנת שבע ליהוא
מלך יהואש וארבעים שנה מלך
בירושלם ושם אמו צביה מבאר שבע׃
בשנת שבע ליהוא מלך יהואש וארבעין
שנין מלך בירושלם ושום אמיה צביה
מבאר שבע׃ ויעש יהואש הישר
בעיני יהוה כל ימיו אשר הורהו יהוידע
הכהן׃ ועבד יהואש דכשר קדם כל
יומוהי דאלפיה יהוידע כהנא׃ רק

הבמות לא סרו עוד העם מזבחים
ומקטרים בבמות׃ לחוד במתא לא
עטרא עד כען עמא מדבחין ומסקין
בסמין על במתא׃ ויאמר
יהואש אל הכהנים כל כסף הקדשים
אשר יובא בית יהוה כסף עובר איש
כסף נפשות ערכו כל כסף אשר יעלה
על לב איש להביא בית יהוה׃ ואמר
יהואש לכהניא כל כסף קודשיא
דמתעל לבית מקדשא דיי כסף
תקליא דעבר על מנין גבריא כסף
פרסן נפשתא דמיתן גבר פרקן
נפשיה אף כל כסף דמתנדב גבר
בלביה לאיתאה לבית מקדשא דיי׃
יקחו להם הכהנים איש מאת מכרו
והם יחזקו את בדק הבית לכל אשר
ימצא שם בדק׃ יקבלון להון כהניא
גבר מן מכריה ואנון יתקפון ית
בדקא דביתא לכל אתר דישתכח
תמן בדקא׃ ויהי בשנת
עשרים ושלש שנה למלך יהואש
לא חזקו הכהנים את בדק הבית׃

שקלים כלו ואחד כנסה חתי תכון כפרה לכל ישראל בן שקלי המן הרשע אבל גזה לאחשורוש בתלא ישרא
וכן באחד באדר משמעין על השקלים קאו ע"ה שהקב"ה יודע שעתיד להיות לפי כך הקדים שקליהם

לשקלי המן והו בה מקדים רפואה למכה · והו אורי שקלו ישראל בראש חדש אדר · והמן שקל בחצי החדש · וקד
תבין אין המן מן שני עשירים והם קרח והמן · וקאו עשרותו של אדם מטמנת שוא עלין · ועוד אמ עשיר כה

והוה בשנת עשרין ותלת שנין
למלכא יהואש לא תקיפו כהניא
ית בדקא דביתא: ויקרא המלך
יהואש ליהוידע הכהן ולכהנים
ויאמר אליהם מדוע אינכם מחזקים
את בדק הבית ועתה אל תקחו כסף
מאת מכריכם כי לבדק הבית תתנהו:
וקרא מלכא יהואש ליהוידע כהנא
ולכהניא ואמר להון מדין ליתיכון
מתקפין ית בדקא דביתא וכען לא
תסבון כספא מן מכריכון אלהין
לבדקא דביתא תתנוניה: ויאתו
הכהנים לבלתי קחת כסף מאת העם
ולבלתי חזק את בדק הבית: ואתפסו
כהניא בדיל דלא למסב כספא מן
עמא ובדיל דלא לתקפא ית בדקא
דביתא: ויקח יהוידע הכהן ארון
אחד ויקב חר בדלתו ויתן אתו אצל
המזבח בימין בבוא איש בית יהוה
ונתנו שמה הכהנים שמרי הסף את
כל הכסף המובא בית יהוה: ונסיב
יהוידע כהנא ארונא חד ונקב חורא

בדשיה ויהביתיה בסטר מדבחא
מימינא במיעל גברא בית מקדשא
דיי ויהבין תמן כהניא אמרכליא
ית כל כספא דמתעל לבית מקדשא
דיי: ויהי כראותם כי רב הכסף בארון
ויעל ספר המלך והכהן הגדול ויצרו
וימנו את הכסף הנמצא בית יהוה: והוה
כד חזו ארי סגי כספא בארונא וסליק
ספרא דמלכא וכהנא רבא וצרו ומנו
ית כספא דאשתכח בבית מקדשא דיי:
ונתנו את הכסף המתכן על ידי עשי
המלאכה המפקדים בית יהוה ויוציאהו
לחרשי העץ ולבנים העשים בית יהוה:
ויהבין ית כספא דמתקם על ידי עבדי
עבידתא דממנן בית מקדשא דיי
ומפקין ליה לנגרי אעיא ולארדיכליא
דעבדין בית מקדשא דיי: ולגדרים
ולחצבי האבן ולקנות עצים ואבני
מחצב לחזק את בדק בית יהוה ולכל
אשר יצא על הבית לחזקה: ולארגובליא
ולפסלי אבנא ולמזבן אעין ואבנין
פסילן לתקפא ית בדק בית מקדשא

ב̇ אשר יוצין
ידל
המפקדים ל כת כן
כול מל כן

עשיר כיון לא העשיר בתורה עני מה קנו אחריו · דרבי הוה עתיר מסחבור מלכא · ועוד אמר
איזהו הוא עשיר השמח בחלקו והוה עולם הבא · וכן וישמע שמואל את העם יעני במע ישראל ליעדי כה ·

ויראהו נפלא ... בצדק ואחת בפלשתים · ומזמי קו בשק הנה הו ענחגר יאבודהא מן כל ואחד מן ישראל ויעד
אחגאר · ופלשתים עליהם בצבאש · עני בבשי פקחיהן לאן תעלם אין לא יעלון ישראל לגר חאגה מן ואת

די יי׳ ולכל דיפוק על ביתא לתקפותיה׃
אך לא יעשה בית יהוה ספות כסף
מזמרות מזרקות חצצרות כל כלי
זהב וכלי כסף מן הכסף המובא בית
יהוה׃ ברם לא מתעביד בית מקדשא
דיי׳ קולין דכסף מזמריא מזרקיא
חצוצרתא כל מן דדהב ומן דכסף מן
כספא דמתעל לבית מקדשא דיי׳׃
כי לעשי המלאכה יתנהו וחזקו בו את
בית יהוה׃ ארי לעברי עבידתא יהבין
ליה ומתקפין ביה ית בית מקדשא דיי׳׃
ולא יחשבו את האנשים אשר יתנו את
הכסף על ידם לתת לעשי המלאכה כי
באמונה הם עשים׃ ולא מחשבין עם
גבריא דיהבין ית כספא על ידהון למתן
לעברי עבידתא ארי בהימנותא אנון
עבדין׃ כסף אשם וכסף חטאות לא
יובא בית יהוה לכהנים יהיה׃ כסף
אשמא וכסף חטותא לא מתעל לבית
מקדשא דיי׳ לכהני׳

שבת שניה

לענין עמלק

בשמואל

ותהי המלחמה חזקה על פלשתים
כל ימי שאול וראה שאול כל איש
גבור וכל בן חיל ויאספהו אליו׃ והוה
קרבא תקיף על פלשתאי כל יומי שאול
וחזי שאול כל גבר גבר וכל גבר עביד
קרב וכניש ליה לותיה׃ ויאמר
שמואל אל שאול אתי שלח יהוה
למשחך למלך על עמו על ישראל
ועתה שמע לקול דברי יהוה׃ ואמר
שמואל לשאול יתי שלח יי׳ לרביותך
למהוי מלכא על עמיה על ישראל
וכען קביל למימר פתגמא דיי׳׃
כה אמר יהוה צבאות
פקדתי את אשר עשה עמלק לישראל
אשר שם לו בדרך בעלתו ממצרים׃
כדנן אמר יי׳ צב׳ דכרנא ית דעבד
עמלק לישר׳ דכמן ליה באורחא
במסקיה ממצרים׃ עתה לך והכיתה
את עמלק והחרמתם את כל אשר לו
ולא תחמל עליו והמתה מאיש עד
אשה מעלל ועד יונק משור ועד שה

אנפמהם כי שלא תבנם בהן עין רעה · ותעלם אין דויד ע״ה לגר יואב וקעת בהם מגפה גדולה ונאות תמאנן
במבב ר״א · ותעלם אין ישראל נפקדין בתקעה כיון ... לעתיד לבוא שנ׳ עוד תעברנה הצאן על ידי מונה

כיון שמנה דוד את ישראל אמ׳ לו ה׳ קבל בחר לך שלשה דברים אם רעב אם חרב אם מגפה מיד אמר
נפלה נא ביד יי׳ כי רבים רחמיו למה לא בחר לא בזה הדבר אמ׳ חכמ׳ מפני שאם בחר בחרב יאמרו ישראל דוד

מגמל ועד חמור: כען איזיל ותמחי
ית דבית עמלק ותגמר ית כל דילהון
ולא תחוס עליהון ותקטול מגבר
עד אתא מעולים ועד ינק מתור ועד
אמר מגמל ועד חמר:
וישמע שאול את העם ויפקדם
בטלאים מאתים אלף רגלי ועשרת
אלפים את איש יהודה: וכנש שאול
ית עמא ומננון באמרי פסחא מאתן
אלפין גבר רגלי ועסרא אלפין ית אנש
יהודה: ויבא שאול עד עיר עמלק
וירב בנחל: ואתא שאול עד קרתא
דבית עמלק וטקיס משריתיה בנחלא:
ויאמר שאול אל הקיני לכו סורו רדו
מתוך עמלקי פן אספך עמו ואתה
עשיתה חסד עם כל בני ישראל
בעלותם ממצרים ויסר קיני מתוך
עמלק: ואמר שאול לשלמאה איזיל
זור אתפרש מגו עמלקאה דלמא
אשיצינך עמיה ואת עבדת טיבו עם
כל בני ישראל במסקהון ממצרים
ואתפרש שלמאה מגו עמלקאה:

ויך שאול את עמלק מחוילה בואך
שור אשר על פני מצרים: ומחא שאול
ית דבית עמלק מחוילה מעלך דחגרא
דעל אפי מצרים: ויתפש את אגג מלך
עמלק חי ואת כל העם החרים לפי חרב:
ואחד ית אגג מלכא דבית עמלק כד חי
וית כל עמא גמר לפתגם דחרב: ויחמל
שאול והעם על אגג ועל מיטב הצאן
והבקר והמשנים ועל הכרים ועל כל
הטוב ולא אבו החרימם וכל המלאכה
נמבזה ונמס אתה החרימו: וחס שאול
ועמא על אגג ועל שפר ענא ותורי שמינא
ופטימיא ועל כל דטב ולא אבו לגמרותהון
וכל מדעם דשיט ודבסיר יתיה גמרו:
ויהי דבר יהוה אל שמואל
לאמר: והוה פתגם נבואה מן קדם יי׳ עם
שמואל למימר: נחמתי כי המלכתי
את שאול למלך כי שב מאחרי ואת
דברי לא הקים ויחר לשמואל ויזעק
אל יהוה כל הלילה: תבית במימרי ארי
אמליכית ית שאול למהוי מלכא ארי
תב מבתר פלחני וית פתגמי לא קיים

למוד מלחמה מנעורין ואם יבחר ברעב יאמרו ישראל דוד כמה אוצרות יש לו לכך בחר דוד ואמ׳ נפלה נא ביד יי׳
כי רבים רחמיו ונגפ׳ בישראל וירא ישראל את היד הגדולה נקו ועתה לך והכית את עמלק והחרמת אותו מעולם אין [illegible]

חמר שאול על ידי שמואל אן יכרית זרעו של עמלק מאיש ועד אשה מעולל ועד יונק משור ועד שה ולא יבקי
מנהם אחד פכאף שאול קול אלה ואנביא ובקא אגג חי ומן מיטב הצאן והבקר כלמא בקהם אסתחק אזאתה

ותקיף לשמואל וצלי קדם יי כל ליליא׃ וישכם
שמואל לקראת שאול בבקר ויגד כה יו בקר
לשמואל לאמר בא שאול הכרמלה
והנה מציב לו יד ויסב ויעבר וירד
הגלגל׃ ואקדים שמואל לקדמות שאול
בצפרא ואתחוה לשמואל למימר אתא
שאול לכרמלא והא מתקן ליה תמן
אתר לפלגא ביה בזתא ואסתחר ועבר
ונחת לגלגלא׃ ויבא שמואל אל שאול
ויאמר לו שאול ברוך אתה ליהוה הקימתי ג בטע
את דבר יהוה׃ ואתא שמואל לות שאול הבדית
ואמר ליה שאול בריך את קדם יי קיימית בדיתי
ית פתגמא דיי׃ ויאמר שמואל ומה ברוך
קול הצאן הזה באזני וקול הבקר אשר
אנכי שמע׃ ואמר שמואל ולו קימתא
ומא קל ענא הדין באדני וקל תוריא
דאנא שמע׃ ויאמר שאול מעמלקי
הביאום אשר חמל העם על מיטב
הצאן והבקר למען זבח ליהוה אלהיך
ואת היתר החרמנו׃ ואמר שאול ל
מעמלקאה איתיאונון דחס עמא על מל
שפר ענא ותוריא בדיל לדבחא קדם יי אלהך בלש

וית מותרא גמרנא׃ ויאמר
שמואל אל שאול הרף ואגידה לך
את אשר דבר יהוה אלי הלילה ויאמרו
לו דבר׃ ואמר שמואל לשאול אוריך
ואחוי לך ית דאתמלל מן קדם יי עמי
בליליא ואמר ליה מליל׃ ויאמר שמואל
הלוא אם קטן אתה בעיניך ראש שבטי
ישראל אתה וימשחך יהוה למלך
על ישראל׃ ואמר שמואל לשאול הלא
מן שירויתך הויתא שיט וחלש בעיני
נפשך ברם זכות שבטא דבנימין
אבוך היא גרמת לך דבענו למעבר
בימא קדם בני ישראל בדיל כין רביך
יי למהוי מלכא על ישראל׃ וישלחך
יהוה בדרך ויאמר לך והחרמתה את
החטאים את עמלק ונלחמת בו עד
כלותם אתם׃ ושלחך יי באורחא ואמר
איזיל ותגמר ית חייביא ית דבית עמלק
ותגיח קרבא בהון עד דתשיצי יתהון׃
ולמה לא שמעת בקול יהוה ותעט אל
השלל ותעש הרע בעיני יהוה׃ ולמא
לא קבלתא למימרא דיי ואתפנתא על

מן אממלכה ואעטאהא דויד שניען מאסתה את דבר יי וימאסך יי ממלוך על ישראל וקן קרע יי את ממלכות ישראל
מעליך היום ויאמר שאול אלהקיני לבנו סורו רדו יעני עין בני בנין שלתרן וקן לו למה אמ לבני הקיני אלמ מפני שבשו

בשתא

חסד עם ישראל שנ׳ ואתה עשיתה חסד עם כל בני ישראל׳ ומה הוא החסד שעשה עם כל בני ישראל את בשעה
שברח משה מפני פרעה הרשע קירבו לתוך ביתו ונתן לו בתו שנ׳ ויואל משה לשבת את האיש ויתן את צפורה

בזתא ועברתא דביש קדם יי׳:
ויאמר שאול אל שמואל
אשר שמעתי בקול יהוה ואלך בדרך
אשר שלחני יהוה ואביא את אגג
מלך עמלק ואת עמלק החרמתי:
ואמר שאול לשמואל דקבילית
למימרא דיי׳ ואזלית באורחא
דשלחני יי׳ ואיתיתי ית אגג מלכא
דבית עמלק וית דבית עמלק גמרית:
ויקח העם מהשלל צאן ובקר ראשית
החרם לזבח ליהוה אלהיך בגלגל:
ואפריש עמא מן בזתא ען ותורין
קדם דיתחרמון לדבחא קדם יי׳ אלהך
בגלגלא: ויאמר שמואל
החפץ ליהוה בעלות וזבחים כשמע
בקול יהוה הנה שמע מזבח טוב להקשיב
מחלב אילים: ואמר שמואל הרעוא קדם יי׳
בעלון ובנכסת קודשין כקבלא למימרא
דיי׳ הא קבלא למימריה מנכסת קודשין
טב לאצתא למלי נביוהי מתרב פטימין:
כי חטאת קסם מרי ואון ותרפים הפצר
יען מאסת את דבר יהוה וימאסך ממלך:
ארי כחוב גבר דשאלין בקסמא כין
חובת כל גבר דמסרב על פתגמי אוריתא
וכחובי עממיא דטעין בתר טעותא כין חובת
כל אנש דבצר ומוסיף על מלי נביא חלף
דקצתא בפתגמא דיי׳ ורחקך מלמהוי
מלכא: ויאמר שאול אל שמואל
חטאתי כי עברתי את פי יהוה ואת דבריך
כי יראתי את העם ואשמע בקולם:
ואמר שאול לשמואל חבית ארי עברית
על מימרא דיי׳ ובסרית על פתגמך ארי
דחילית מן עמא וקבילית למימרהון:
ועתה שא נא את חטאתי ושוב עמי
ואשתחוה ליהוה: וכען שבוק כען לחובי
ותוב עמי ואסגוד קדם יי׳: ויאמר שמואל
אל שאול לא אשוב עמך כי מאסתה את
דבר יהוה וימאסך יהוה מהיות מלך על
ישראל: ואמר שמואל לשאול לא אתוב
עמך ארי קצתא בפתגמא דיי׳ ורחקך
יי׳ מלמהוי מלכא על ישראל:
ויסב שמואל ללכת ויחזק בכנף
מעילו ויקרע: ואסחר שמואל למיזל
ואתקיף בכנף מעיליה ואתבזע: ויאמר

כל דסמ לחים פת ושאר קת

ל פת וכל תרי עשר כות במ חד

נתן למשה אמ׳ חכמ׳ כל העושה חסד עם אחד מישראל כאלו עשה חסד עם כל ישראל שנ׳ ואתה עשית חסד עם
כל בני ישראל לכך נאמ׳ ויסר קיני מתוך עמלק ׳ד״א למה אמ׳ שאול לבני הקיני לכו סורו רדו מתוך עמלקי יען אין לא

יקתלוהם בגמתרהם לאנהם מכון מעהם׳ ר״א ואתה עשית חסד אמ׳ חכמ׳ ז״ל וכי לא עשה יתרו חסד שאמשה אלא
מלמד שהעושה חסד עם תלמ׳ חכמ׳ הרי זה אבכה לחיים׳ אמ׳ ר׳ מנת כל העושה סעודה מנכסין לתלמ׳ חכמ׳

אליו שמואל קרע יהוה את ממלכות ה׳
ישראל מעליך היום ונתנה לרעך הטוב וכן
ממך׃ ואמר ליה שמואל אעדי יי ית יהושע
מלכותא דישראל מנך יומא דין ויהבה דכות
לחברך דתקין עובדוהי מנך׃ וגם נצח ג׳
ישראל לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם
הוא להנחם׃ ואם תימר אתוב מחובי
וישתביק לי בדיל דאעביר מלכו אנא
ובני על ישראל לעלם כבר גזיר עלך מן
קדם מרי נצחנה דישראל דלית קדמוהי
שקר ולא תאיב ממא דאמר ארי לא
כבני אנשא הוא דאמרין ומכדבין גזרין
ולא מקיימין׃ ויאמר חטאתי עתה
כבדני נא נגד זקני עמי ונגד ישראל
ושוב עמי והשתחויתי ליהוה אלהיך׃
ואמר חבית כען יקרני כען קדם סבי
עמי וקדם ישראל ותוב עמי ואסגוד
קדם יי אלהך׃ וישב שמואל אחרי שאול
וישתחו שאול ליהוה׃ ותב שמואל בתר
שאול וסגיד שאול קדם יי׃
ויאמר שמואל הגישו אלי
את אגג מלך עמלק וילך אליו אגג

ב׳ מעדנת ויאמר אגג אכן סר מר המות׃
חד ואמר שמואל קריבו לותי ית אגג מלכא
חס דבית עמלק ואתא לותיה אגג מפנקא
וחד ואמר אגג בבען רבוני מריר מותא׃
מל׳ ויאמר שמואל כאשר שכלה נשים
חרבך כן תשכל מנשים אמך וישסף
שמואל את אגג לפני יהוה בגלגל׃
ואמר שמואל כמא דאתכילת נשיא
חרבך כין תתכל מנשיא אמך ופשח
שמואל ית אגג קדם יי בגלגלא׃

שבת שלישית

לענין פרה אדמה

ביחזקאל

ויהי דבר יהוה אלי לאמר׃ והוה
פתגם נבואה מן קדם יי עמי למימר׃
בן אדם בית ישראל ישבים על אדמתם
ל׳ ויטמאו אותה בדרכם ובעלילותם
ומל׳ כטמאת הנדה היתה דרכם לפני׃ בר
צ׳ כל ימי צובה אדם בית ישראל יתבין על ארעהון
וסאיבו יתה באורחתהון ובעובדיהון
כסואבת אתא טמאה הות אורחהון
קדמי׃ ואשפך חמתי עליהם על הדם

הקב״ה מצפיהו לחיים׳ וקו והנה מתיב לו יד תין יד שא מקום של ניתד תהיה לך על אזינך׳ וקו ויאמר אגג אכן
סר מר המות׳ מלמד שהמיתו שאול במיתה משונה והיה חמורה׳ וקלוהן אגג נהפך לשור ואכן פרה ממעשה

כשפים: לאנך תעלם מן בשעה שעשה הכישוף הלך ועבר את תשתן מורם שייהג לפי כך נקרא המן על שמו
היועץ מן הפראט לרשעות: רבן גמליאל אומ' ולמה נאמ' המן הזה: תנ' ר' עקיבה נאמ' בהמן הזה ונא' באגג הזה

אשר שפכו על הארץ ובגלוליהם
טמאוה: ושפכית חמתי עליהון על
דם זכי דאשדו על ארעא ובפלחן
טעותהון סאבוהא: ואפיץ אתם
בגוים ויזרו בארצות כדרכם וכעלילותם
שפטתים: ואגליתי יתהון לבני עממיא
ואתבדרו במדינתא כאורחתהון כשתא
וכעובדיהון מקלקליא אתפרעית מנהון:
ויבוא אל הגוים אשר באו שם ויחללו
ג וחס את שם קדשי באמר להם עם יהוה
אלה ומארצו יצאו: ועלו לבני עממיא
דאתגליאו לתמן על דאחילו ית שמא
דקדשי כד אמרין להון אם עמיה דיי
אלין ואיכדין מארעא בית שכינתיה
גלו: ואחמל על שם קדשי אשר
חללהו בית ישראל בגוים אשר באו
ד סוף פס ביחזק שמה: וחסית על שמא דקודשי
דאחלוהי בית ישראל ביני עממיא
דאתגליאו לתמן: לכן אמר
לבית ישראל כה אמר אדני יהוה לא
למענכם אני עשה בית ישראל כי אם
לשם קדשי אשר חללתם בגוים אשר

יב בלנ"ש ביחז שם באתם שם: בכין אימר לבית ישראל
כדנן אמר יי אלהים לא אבדילכון אנא
עבד בית ישראל אלהין לשמא דקדשי
דאחלתון ביני עממיא דאתגליתון
לתמן: וקדשתי את שמי הגדול
המחלל בגוים אשר חללתם בתוכם
וידעו הגוים כי אני יהוה נאם אדני יהוה
בהקדשי בכם לעיניהם: ואקדיש ית
שמי רבא דאתחל ביני עממיא
דאחלתון ביניהון וידעון עממיא ארי
אנא יי אמר יי אלהים כד אתקדש בכון
לעיניהון: ולקחתי אתכם מן הגוים
כל קי וקבצתי אתכם מכל הארצות והבאתי
יחז אתכם אל אדמתכם: ואקריב יתכון
ב מב חס מביני עממיא ואכניש יתכון מכל
מדינתא ואעיל יתכון לארעכון:
וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם
ח מלין מטעת מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר
אתכם: ואשבוק לחוביכון כמא דמדכן
במי אדיותא ובקטם תורתא דחטאתא
ותדכון מכל סואבתכון ומכל טעותכון
אדכי יתכון: ונתתי לכם לב חדש ורוח

ללמדך שהוא נקרא על שמו: וקטן וישסף שמואל את אגג ר' עקיבה אומ' נאמ' שמו המן על שמו ונאמ' וישסף אמר ר' מנא אין
וישסף אלא שהיה שמואל מחתך בשרו של אגג חתיכות חתיכות כמו הזית ומאכיל לנעמיות: קטן עשה שמואל ארבעה קונדסין

ישלבריו ומתחו עליהן וחיתך את בשרו ועליהן כמו שהיה עושה עמלק שהיה מחתך מילותיהן של ישראל וזורק אותן כלפי מעלה ואומ׳ לפני הקב״ה מי לב׳ שבחרת הא לך במה שבחרת שנ׳ ויזנב בך זו מכת זנב ועשו באגג כך מדה כנגד מדה

חדשה אתן בקרבכם והסרתי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר׃ ואתין לכון לב דחול ורוח דחלא אתין במעיכון ואתבר ית לבא דרשיעא דהוא תקיף כאבנא מבשרכון ואתין לכון לב דחול קדמי למעבד רעותי׃ ואת רוחי אתן בקרבכם ועשיתי את אשר בחקי תלכו ומשפטי תשמרו ועשיתם׃ וית רוח קדשי אתין במעיכון ואעביד ית דבקימי תהכון ודיני תטרון ותעבדון׃ וישבתם בארץ אשר נתתי לאבתיכם והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם לאלהים׃ ותתבון בארעא דיהבית לאבהתכון ותהון קדמי לעם ואנא אהוי לכון לאלה׃ והושעתי אתכם מכל טמאתיכם וקראתי אל הדגן והרביתי אתו ולא אתן עליכם רעב׃ ואפרוק יתכון מכל סואבתכון ואבריך ית עבורא ואסגי יתיה ולא אתין עליכון כפנא׃ והרביתי את פרי העץ ותנובת השדה למען אשר לא תקחו עוד חרפת רעב בגוים׃ ואסגי ית פירי אילנא ועללת חקלא

בדיל דלא תקבלון עוד חסודי כפנא בינו עממיא׃ וזכרתם את דרכיכם הרעים ומעלליכם אשר לא טובים ונקטתם בפניכם על עונתיכם ועל תועבתיכם׃ ותדכרון ית אורחתכון בישתא וית עובדיכון דלא תקנן ותנסון ותהון חזן על חוביכון ועל תועבתכון׃ לא למענכם אני עשה נאם אדני יהוה יודע לכם בושו והכלמו מדרכיכם בית ישראל׃ ולא בדילכון אנא עביד אמר יי אלהים יתידע לכון בהיתו ואתכנעו מאורחתכון בית ישראל׃ כה אמר אדני יהוה ביום טהרי אתכם מכל עונותיכם והושבתי את הערים ונבנו החרבות׃ כדנן אמר יי אלהים ביומא דאדכי יתכון מכל חוביכון ואותיב ית קרויא ויתבנין חרבתא׃ והארץ הנשמה תעבד תחת אשר היתה שממה לעיני כל עובר׃ וארעא דהות צדיא תתפלח חלף דהות צדו לעיני כל דעברי׃ ואמרו הארץ הלזו הנשמה היתה כגן עדן והערים החרבות והנשמות והנהרסות

מל׳ כטומאת הנדה למה נאמ׳ כטומאת הנדה ולא כטומאת המת לא מה הנדה יש לה היתר לאחר זמן כך ישראל יש להם חזרה לימות המלך המשיח ׃ וקו ונתתי לכם לב בשר

ש׳ מערפה אלה ואתורה אכתב ממה כא נכנעלה קבל משיח חז׳ ולם עוד להם מדנע ולא שאגל חינו׳ כמי קא אנכי והסירותי את לב האבן מבשרכם ׳ וזה ענין החדש ימ׳ חכמ׳ כל המברך על הירח בזמנו כאלו הקביל פני השכינה ש׳

בצורות ישבו: ויימרון ארעא הדין דישד
הוות צדיא תבת למהוי כגנתא דעדן
וקרויא חרבתא וצדיתא ומפגרתא
כרכין תקיפין יתיבו: וידעו הגוים אשר
ישארו סביבותיכם כי אני יהוה בניתי
הנהרסות נטעתי הנשמה אני יהוה
דברתי ועשיתי: וידעון עממיא
דישתארון סחרנכון ארי אנא יי׳
בניתי מפגרתא קיימית צדיתא אנא
יי׳ גזרית במימרי ואקיים:

שבת רביעית
לענין ראש חדש
ביחזקאל

כה אמר אדני יהוה רב לכם נשיאי
ישראל חמס ושד הסירו ומשפט
וצדקה עשו הרימו גרשתיכם מעל
עמי נאם אדני יהוה: כדנן אמר יי׳
אלהים סגי לכון רברבי ישראל חטפא
ובזא אעדו ודין דקשוט וזכו עבידו
סליקו תקלתכון מעל עמי אמר יי׳ אלהים:
מאזני צדק ואיפת צדק ובת צדק יהי
לכם: מוזנון דקשוט ומכילן דקשוט

ובתין דקשוט יהון לכון: האיפה והבת
תכן אחד יהיה לשאת מעשר החמר
כל הבת ועשירת החמר האיפה אל החמר
קר׳ יהיה מתכנתו: מכילתא ובתא טיקס
הבת חד יהי סכום תלתסאין למסב מעסר כורא
בת׳ במכילת רטיבא בתא ועסר כורא יבישא
דין מכילתא מן תורא חד טקסיה: והשקל
הבת עשרים גרה עשרים שקלים חמשה
בקמץ ועשרים שקלים עשרה וחמשה שקל
כורא המנה יהיה לכם: וסלעא עסרין מעין תלתות
מנא עסרין סלעין מני כספא עסרין
וחמיש סלעין רבעות מנא חמיש עסרי
סלעין כולהון שתין מנא רבא מני קודשא
יהי לכון: זאת התרומה אשר תרימו ששית
האיפה מחמר החטים וששיתם האיפה
מחמר השעורים: דא אפרשותא דתפרשון
חד מן שתא במכילתא מכור חטין וחד
מן שתא במכילתא מכור סערין: וחק
השמן הבת השמן מעשר הבת מן
הכר עשרת הבתים חמר כי עשרת
הבתים חמר: ודחזי למסב מן משחא
במכילת רטיבא מעסרא בתא מן כורא

זה ש׳ ואמהו׳ ו׳א החדש הזה לכם ד׳לנ׳ א׳ן בשלשה מקומות ניתנה התורה בסיני באהל מועד ובערבות מואב: בהר סיני ניתנו עשר הדיברות וכל התורה כולה מסיני ׳ ובאהל מועד נתפרש להם סדר הקרבנות ׳ ובערבות מואב פרשת נחלות

אמ׳ חכמ׳ והלא כל התורה כולה מסיני אלא ללמדך שלא ניתן בסיני אלא המצוות ושמי אמעני וחכמה פהו אין אחתחגו
חצל להם פקאן בשלשה מקומות שתנה התורה וקא אבי בן יהודה כשם שהקב״ה מחדש להן לישר׳ מצוה הוא מוסיף

חד מן עסרא הוא בתא בכורא ארי
עסר בתין כורא׃ ושה אחת מן הצאן
מן המאתים ממשקה ישראל למנחה
ולעולה ולשלמים לכפר עליהם נאם
אדני יהוה׃ ואמר חד מן ענא ממאתן
דחזי למסב מפטמא דישראל למנחתא
ולעלתא ולנכסת קדשיא לכפרא עליהון
אמר יי אלהים׃ כל העם
הארץ יהיו אל התרומה הזאת לנשיא
בישראל׃ כל עמא דארעא יהון עבדין
ית אפרשותא הדא לרבא בישראל׃
ועל הנשיא יהיה העולות והמנחה
והנסך בחגים ובחדשים ובשבתות
בכל מועדי בית ישראל הוא יעשה את
החטאת ואת המנחה ואת העולה ואת
השלמים לכפר בעד בית ישראל׃ ועל
רבא תהי עלתא ומנחתא ונסכא בחגיא
ובירחיא ובשביא בכל מועדי בית ישר׳
הוא יעביד ית חטתא וית מנחתא וית
עלתא וית נכסת קדשיא לכפרא על
בית ישר׳׃ כה אמר אדני
יהוה בראשון באחד לחדש תקח פר
בן בקר תמים וחטאת את המקדש׃
כרנן אמר יי אלהים בקדמאה בחד
לירחא תסב תור בר תורי שלים ותדכי
ית מקדשא׃ ולקח הכהן מדם החטאת
ונתן אל מזוזת הבית ואל ארבע פנות
העזרה למזבח ועל מזוזת שער החצר
הפנימית׃ ויסב כהנא מדמא דחטתא
ויתין על סקופת ביתא ועל ארבע זוית
מסמתא למדבחא ועל סקופת תרע
דרתא גויתא׃ וכן תעשה בשבעה בחדש
מאיש שגה ומפתי וכפרתם את הבית׃
וכין תעביר בשבעה בירחא מגבר
דמשתלי ומטפש ותכפרון על ביתא׃
בראשון בארבעה עשר יום לחדש
יהיה לכם הפסח חג שבעות ימים מצות
יאכל׃ בניסן בארבעת עסרא יומא
לירחא יהי לכון פסחא חגא שבעה יומין
פטירא יתאכיל׃ ועשה הנשיא ביום
ההוא בעדו ובעד כל עם הארץ פר
חטאת׃ ויעביד רבא ביומא ההוא חלופוהי
וחלף כל עמא דארעא תורא דחטתא׃
ושבעת ימי החג יעשה עולה ליהוה

להן קדושה׃ לא נאמ׳ בירח שיתחדש וכיף ולשך אחדוש ואצל שריעתנא אין כל חדש תחת השמש בלתעלם אנה
קל לעמוסי בכון לאנך תעלם אן שירח הומן שנקטוה שי שנקטוה והו תגדיד לה בחסב אחרכאת לא תגדיד מש״ב׳ אמי קן

לעמוקי בבון יען מאה תהלבה עניו שבין בטוריקה טונאדרה. כיוון שקמר הו יולד מן שחר ו שחר · ר״א משם שישׂרא
מתחדשין כך ראשי חדשים מתחדשין׳ אמ׳ ר׳ נהוראי גזירת מלך היא כשישׂרא׳ חוטאים ואין מעברין את השנה

שבעת פרים ושבעת אילים תמימם
ליום שבעת הימים וחטאת שעיר עזים
ליום: ושבעה יומי חגא יעביד עלתא
קדש שבעה תורין ושבעה דכרין שלמין
ליומא שבעה יומיא וחטתא צפיר
בר עזין ליומא: ומנחה איפה לפר
ואיפה לאיל יעשה ושמן הין לאיפה:
ומנחתא מכילתא לתורא ומכילתא
לדכרא יעביד ומשחא מלי הינא
למכילתא: בשביעי בחמשה עשר
יום לחדש בחג יעשה כאלה שבעת
הימים כחטאת כעלה וכמנחה וכשמן:
בשביעאה בחמישת עסרא יומא
לירחא בחגא יעביד כאלין שבעה
יומא כחטתא כעלתא וכמנחתא
וכמשחא: כה אמר אדני
יהוה שער החצר הפנימית הפנה קדים
יהיה סגור ששת ימי המעשה וביום
השבת יפתח וביום החדש יפתח: כדנן
אמר יי אלהים תרעא דדרתא גויתא
דפתיח למדנחא יהי אחיד שתא יומי
חולא וביומא דשבתא יהי פתיח

וביומא דירחא יהי פתיח: ובא
הנשיא דרך אולם השער מחוץ
ועמד על מזזת השער ועשו הכהנים
את עולתו ואת שלמיו והשתחוה על
מפתן השער ויצא והשער לא יסגר
עד הערב: וייעול רבא כאורח אולמא
דתרעא מלברא ויקום על סקופת תרעא
ויעבדון כהניא ית עלותיה וית נכסת
קודשוהי ויסגוד על סקופת תרעא ויפוק
ותרעא לא יתאחד עד רמשא: והשתחוו
עם הארץ פתח השער ההוא בשבתות
ובחדשים לפני יהוה: ויסגדון עמא
דארעא במעלנא דתרעא ההוא בשביא
ובירחיא קדם יי: והעלה אשר יקרב
הנשיא ליהוה ביום השבת ששה כבשים
תמימם ואיל תמים: ועלתא דיקרב רבא
קדם יי ביומא דשבתא שתא אמרין שלמין
ודכר שלים: ומנחה איפה לאיל ולכבשים
מנחה מתת ידו ושמן הין לאיפה: ומנחתא
מכילתא לדכרא ולאמריא מנחתא
דתדביק ידיה ומשחא מלי הינא למכילתא:
וביום החדש פר בן בקר

כראוי הקב״ה עושה ברחמין ומכה את הלבנה וגונז אחד מן הסנהדרין וכשישׂרא׳ עושׂין רצונו ומעברין את השנה כראוי
הקב״ה עושה ברחמין ומכה את החמה ושולח רוגזו על אומות העו׳ שנ׳ כה אמר יי׳ אל דרך הגוים אל תלמדו וכו׳ ל׳ סימון ת״ע

בשם שאין אור הלבנה מושל באור החמה ביום ולא אור החמה מושל באור הלבנה בלילה ולא ישיגו גבול איש את רעהו׃

תמימם וששת כבשים ואיל תמימם
יהיו׃ וביומא דירחא תור בר תורי
שלמין ושתא אמרין ודכר שלמין
יהון׃ ואיפה לפר ואיפה לאיל יעשה
מנחה ולכבשים כאשר תשיג ידו
ושמן הין לאיפה׃ ומכילתא לתורא
ומכילתא לדכרא יעביד מנחתא
ולאמריא כמא דתדביק ידיה ומשחא
מלי הינא למכילתא׃ ובבוא הנשיא
דרך אולם השער יבוא ובדרכו יצא׃
ובמיעל רבא באורח אולמא דתרעא
ייעול ובאורחיה יפוק׃ ובבוא עם הארץ
לפני יהוה במועדים הבא דרך שער
צפון להשתחות יצא דרך שער נגב
והבא דרך שער נגב יצא דרך שער
צפונה לא ישוב דרך השער אשר בא
בו כי נכחו יצאו׃ ובמיעל עמא דארעא
קדם יי במועדיא דעליל באורח תרע
צפונא למסגד יפוק באורח תרע דרומא
ודעליל באורח תרע דרומא יפוק באורח
תרע צפונא לא יתוב באורח תרעא דעל
ביה ארי לקבליה יפוק׃ והנשיא בתוכם

בבואם יבוא ובדרכם יצאו׃ ורבא
ביניהון במיעלהון ייעול ובמפקהון
יפקון׃ ובחגים ובמועדים תהיה המנחה
איפה לפר ואיפה לאיל ולכבשים מתת
ידו ושמן הין לאיפה׃ ובחגיא ובמועדיא
תהי מנחתא מכילתא לתורא ומכילתא
לדכרא ולאמריא דתדביק ידיה ומשחא
מלי הינא למכילתא׃

אוהן העניינות שמפטירין
בהם בימים טובים וביום הכפורים
לראשון שלפסח
ביהושע

בעת ההוא אמר יהוה אל יהושע עשה
לך חרבות צורים ושוב מל את בני ישראל
שנית׃ בעדנא ההוא אמר יי ליהושע
עביד לך אזמילין חריפין ותוב גזר ית
בני ישראל תניינות׃ ויעש לו יהושע חרבות
צורים וימל את בני ישראל אל גבעת
הערלות׃ ועבד ליה יהושע אזמילין
חריפין וגזר ית בני ישראל בגבעתא וקרא
לה גבעת ערלתא׃ וזה הדבר אשר מל
יהושע כל העם היצא ממצרים הזכרים

כך ישראל אינן משיגין גבול את רעהו זה את זה׃ פסוק [illegible] בעת ההיא יענו תוכך תעלם אין הל׳ אשר עם הו ובער מות משה עה׃
[illegible] ליהושע באמר שמילה בעת ההיא יאמר יי ליהושע עשה לך חרבות יענו יאמר ישראל [illegible] מרה תאניה [illegible]

ושוב מל את בני ישראל שנית א"מ לן הקב"ה אתה יודע שישראל אינן נמולין מתקנן חזור ומול אותן פעם שנייה שנ' בעת
ההיא וכך היו ישראל מהגין לימול עד שנחלקו לשתי ממלכות והן דם ברית מילה ודם הפסח שנ' בדמיך חיי וגו'

כל אנשי המלחמה מתו במדבר
בדרך בצאתם ממצרים: ודין פתגמא
דגזר יהושע כל עמא דנפקו ממצרים
דכריא כל גברי מגיחי קרבא מיתו
במדברא באורחא במפקהון ממצרים:
כי מלים היו כל העם היצאים וכל העם
הילדים במדבר בדרך בצאתם ממצרים
לא מלו: ארי גזירין הוו כל עמא דנפקו
וכל עמא דאתילידו במדברא באורחא
במפקהון ממצרים לא גזרו: כי ארבעים
שנה הלכו בני ישראל במדבר עד תם
כל הגוי אנשי המלחמה היצאים
ממצרים אשר לא שמעו בקול יהוה
אשר נשבע יהוה להם לבלתי הראותם
את הארץ אשר נשבע יהוה לאבתם
לתת לנו ארץ זבת חלב ודבש: ארי
ארבעין שנין הליכו בני ישראל במדברא
עד דסף כל דרא גברי מגיחי קרבא
דנפקו ממצרים דלא קבילו למימרא
דיי דקיים יי להון בדיל דלא לאחזאותהון
ית ארעא דקיים יי לאבהתהון למתן
לנא ארע עבדא חלב ודבש: ואת

בניהם הקים תחתם אתם מל יהושע
כי ערלים היו כי לא מלו אותם בדרך:
וית בניהון דקמו אתרהון יתהון גזר
יהושע ארי ערלין הוו ארי לא גזרו יתהון
באורחא: ויהי כאשר תמו כל הגוי להמול
וישבו תחתם במחנה עד חיותם: והוה
כד שלימו כל עמא למגזר ויתיבו באתרהון
במשריתא עד דאתסיאו:
ויאמר יהוה אל יהושע היום גלותי את
חרפת מצרים מעליכם ויקרא שם
המקום ההוא גלגל עד היום הזה: ואמר
יי ליהושע יומא דין אעדיתי ית חסודי
מצראי מנכון וקרא שמה דאתרא ההוא
גלגלא עד יומא הדין: ויחנו בני ישראל
בגלגל ויעשו את הפסח בארבעה עשר
יום לחדש בערב בערבות יריחו: ושרו
בני ישראל בגלגלא ועבדו ית פסחא
בארבעת עסרא יומא לירחא ברמשא
במישרי יריחו: ויאכלו מעבור הארץ
ממחרת הפסח מצות וקלוי בעצם היום
הזה: ואכלו מעבורא דארעא מבתר
פסחא פטיר וקליא בכרן יומא הדין:

ישמעו וכי ערלים שמעו קולו שלהקב"ה בסיני והי' אנכי וגו' ושלם אא נימולין היו ש' כי מולים היו כל העם היוצאים אם שלא
כתקנן מה היו עושין לוקחין את הערלה ואת הדם ומכסין את העפר במדבר וכך התקינו חכמים שיהיו מכסין את הערלה ואת

ואת הדם בעפר ש׳נ מי מנה עפר יעקב׃ וקשונית לאנדם מלו במצרים ולא פרעו ומילה שרעייה מילה ופריעה׃
תעלם מן שרעייה הנא תכן שמילה פ׳ וקתהא יעני יום תאמין אפלו בשבת׃ וקאו כי לא מלו אותם בדרך מפני רוח צפונית

וישבת המן ממחרת באכלם מעבור
הארץ ולא היה עוד לבני ישראל מן
ויאכלו מתבואת ארץ כנען בשנה
ההוא׃ ופסק מנא ביומא דבתר ודי
במיכלהון מעבורא דארעא ולא הוה
עוד לבני ישראל מנא ואכלו מעללת
ארעא דכנען בשתא ההיא׃
ויהי בהיות יהושע ביריחו וישא
עיניו וירא והנה איש עמד לנגדו וחרבו
שלופה בידו וילך יהושע אליו ויאמר
לו הלנו אתה אם לצרינו׃ והוה כד הוה
יהושע ביריחו וזקף עינוהי וחזא והא
גברא קאים לקבליה וחרביה שליפא
בידיה ואזל יהושע לותיה ואמר ליה
הלמסעדנא אתיתא אם לבעלי דבבנא׃
ויאמר לא כי אני שר צבא יהוה עתה באתי
ויפל יהושע אל פניו ארצה וישתחו ויאמר
לו מה מדבר אל עבדו׃ ואמר לא
אריא מלאך שליח מן ק׳ יי כען אתיתי
ונפל יהושע על אפוהי על ארעא וסגיד
ואמר ליה מא רבוני ממליל עם עבדיה׃
ויאמר שר צבא יהוה אל יהושע של

נעלך מעל רגליך כי המקום אשר
אתה עמד עליו קדש הוא ויעש יהושע
כן׃ ואמר מלאכא דשליח מן ק׳ יי
ליהושע שרי סינך מעל רגלך ארי
אתרא דאת קאים עלוהי אתר קדיש הוא
ועבד יהושע כין׃ ויריחו סגרת ומסגרת
מפני בני ישראל אין יוצא ואין בא׃
ויריחו אחידא ומתקפא מן קדם בני
ישראל לית מנהון נפיק ועליל׃
ויהי יהוה את יהושע ויהי שמעו
בכל הארץ׃ והוה מימרא דיי בסעדיה
דיהושע והוה שמעיה סגי בכל ארעא׃

ליום שני

במלכים

בן שמנה שנה יאשיהו במלכו ושלשים
ואחת שנה מלך בירושלם ושם אמו
ידידה בת עדיה מבצקת׃ בר תמני
שנין יאשיה כד מלך ותלתין וחדא שנין
מלך בירושלם ושום אמיה ידידה ברת
עדיה מבצקת׃ ויעש הישר בעיני יהוה
וילך בכל דרך דוד אביו ולא סר ימין
ושמאול׃ ועבד דכשר קד׳ יי ואזל בכל

שהיתה משבת בהן ובאין לידי סכנה עד שמל אותן יהושע שנואת בעיניהם הקים תחתם אותם מל יהושע׃ וקו וישא עיניו וירא
והנה איש עומד לנגדו וחרבו שלופה בידו תעלם אן הוי במראה הנבואה מתלמא גא פי אברהם והנה שלשה אנשים נצבים עליו׃

אורח דוד אבוהי ולא סטא לימינא
ולסמלא׃ ויהי בשמנה עשרה
שנה למלך יאשיהו שלח המלך את
שפן בן אצליהו בן משלם הספר בית
יהוה לאמר׃ והוה בתמנא עסרי שנין
למלכא יאשיה שלח מלכא ית שפן
בר אצליה בר משלם ספרא בית מקדשא
דיי׳ למימר׃ עלה אל חלקיהו הכהן
הגדול ויתם את הכסף המובא בית יהוה
אשר אספו שמרי הסף מאת העם׃
סק לות חלקיה כהנא רבא ויתקים ית
כספא דאתעל לבית מקדשא דיי׳ די
כנשו אמרכליא מן עמא׃ ויתנה
על יד עשי המלאכה המפקדים בבית
יהוה ויתנו אתו לעשי המלאכה אשר
בבית יהוה לחזק בדק הבית׃ ויתנונה
על ידי עברי עבידתא דממנן בית
מקדשא דיי׳ ויתנון יתיה לעבדי
עבידתא דבבית מקדשא דיי׳ לתקפא
בדקא דביתא׃ לחרשים ולבנים ולגדרים
ולקנות עצים ואבני מחצב לחזק את
הבית׃ לנגריא ולארדיכליא ולארגובליא

ולמזבן אעין ואבנין פסילן לתקפא
ית ביתא׃ אך לא יחשב אתם הכסף
הנתן על ידם כי באמונה הם עשים׃ ברם
לא מתחשיב עמהון כספא דמתיהיב
על ידהון ארי בהימנותא אנון עבדין׃
ויצו המלך את כל העם
לאמר עשו פסח ליהוה אלהיכם ככתוב
על ספר הברית הזה׃ ופקיד מלכא ית כל
עמא למימר עבידו פסחא קדם יי׳ אלהכון
כמא דכתיב על ספרא דקימא הדין׃ כי לא
נעשה כפסח הזה מימי השפטים אשר
שפטו את ישראל וכל ימי מלכי ישראל
ומלכי יהודה׃ ארי לא אתעביד כפסחא
הדין מיומי נגודיא דדנו ית ישראל וכל
יומי מלכי ישראל ומלכיא דבית יהודה׃
כי אם בשמנה עשרה שנה למלך יאשיהו
נעשה הפסח הזה ליהוה בירושלם׃ אלהין
בתמניא עסרי שנין למלכא יאשיה
אתעביד פסחא הדין קדם יי׳ בירושלם׃
וגם את האבות ואת הידענים ואת התרפים
ואת הגללים ואת כל השקצים אשר
נראו בארץ יהודה ובירושלם בער

אא׳ מן כמא׳ה אד׳ תמלך והו בן שמנה שנים וקאלו אמ׳ ל׳ יהודה אן יאשיה מן בינתן נתוסף לו אות אחת והי ואו
פסוק קא׳ אנבי היתה עלי יד יי ויוציאני ברוח יי ותרג׳ יונתן רוח גבורה אעלם אן תלך אלפאט מן לפט אשתראך

יאשיהו למען הקים את דברי התורה
הכתובים על הספר אשר מצא חלקיהו
הכהן בית יהוה׃ ואף ית בדין וית זכורו
וית צלמניא וית טעותא וית כל שקוציא
דאתחזיאו בארעא דבית יהודה
ובירושלם פלי יאשיה בדיל לקיימא
ית פתגמי אוריתא דכתיבין על ספרא
דאשכח חלקיה כהנא בית מקדשא דיי׃
וכמהו לא היה לפניו מלך אשר שב
אל יהוה בכל לבבו ובכל נפשו ובכל
מאדו ככל תורת משה ואחריו לא קם
כמהו׃ וכותיה לא הוה קדמוהי מלכא
דתב לפלחנא דיי בכל לביה ובכל
נפשיה ובכל נכסוהי ככל אוריתא
דמשה ובתרוהי לא קם כותיה׃

לשבת שבחולו
של פסח ביחזקאל

כה אמר אדני יהוה עוד זאת אדרש
לבית ישראל לעשות להם ארבה אתם
כצאן אדם׃ כדנן אמר יי אלהים עוד
דא אשתאיל במימרי לבית ישראל
למעבד להון אסגינון באנשא ואצלחנון

בבעירא׃ כצאן קדשים כצאן ירושלם
במועדיה כן תהיינה הערים החרבות
מלאות צאן אדם וידעו כי אני יהוה׃
כעמא קדישא כעמא דמדכן ואתן
לירושלם בזמן מועדי פסחיא כן יהוין
קרוי ארעא דישראל דהואה חרבן
מלין אנשא עמא בית ישראל וידעון
ארי אנא יי׃ היתה עלי יד
יהוה ויוצאני ברוח יהוה ויניחני בתוך
הבקעה והיא מלאה עצמות׃ שרת
עלי רוח נבואה מן קדם יי ואפקני ברוח
נבואה דשרת עלי מן קדם יי ואשריני
במובקעתא והיא מליא גרמי אנשא׃
והעבירני עליהם סביב סביב והנה רבות
מאד על פני הבקעה והנה יבשות מאד׃
ואעברני עליהון סחור סחור והא סגיאן
לחדא על אפי בקעתא והא יבישן לחדא׃
ויאמר אלי בן אדם התחיינה העצמות
האלה ואמר אדני יהוה אתה ידעת׃
ואמר לי בר אדם הייחון גרמיא האלין
ואמרית יי אלהים את גלי קדמך׃ ויאמר
אלי הנבא על העצמות האלה ואמרת

כון
פ״ס
דמיין
ריש
וסיף
חדא
מלה
וריש
מעסף
ען
על
סוף

ותעלם אן קו׳ יד ורוח אמקוו הבא סוא הו תדראך ואחד והו בחסב אדראך אלאשכאץ ומחסב אלפין אות על מן אלמפין
ואלאנביא כלם בחסבה ובחסב מא ידרך מן אלמכאטב וקו׳ ורוח יי קד תכון לנביאו ואלשכץ כמא או לאחר אחכמ׳

ותעלם אן רוח הקודש גז מן רוח יי׳ ורוח הקודש הי מעבען שבאמלין מתל דויד ושלמה וגירהם וקא שמעתרץ
מא אפרק בין רוח הקודש וקווה שעור ותעלם אן דרגה רוח הקודש אשרף מן קווה שעור׳ וקן ומני בתוך בבקעה

אלהים העצמות היבשות שמעו
דבר יהוה: ואמר לי אתנבי על גרמיא
האלין ותימר להון גרמיא יבישיא
קבילו פתגמא דיי׳: כה אמר אדני יהוה
לעצמות האלה הנה אני מביא בכם
רוח וחייתם: כדנן אמר יי׳ אלהים לגרמיא
האלין הא אנא מעיל בכון רוחא ותיחון:
ונתתי עליכם גידים והעלתי עליכם
בשר וקרמתי עליכם עור ונתתי בכם
רוח וחייתם וידעתם כי אני יהוה: ואתן
עליכון גידין ואסיק עליכון בסרא
ואקרום עליכון משכא ואתין בכון
רוחא ותיחון ותדעון ארי אנא יי׳:
ונבאתי כאשר צויתי ויהי קול כהנבאי
והנה רעש ותקרבו עצמות עצם אל
עצמו: ואתנביתי כמא דאתפקדית
והוה קל כאתנביותי והא זיעא וקריבו
גרמיא גרמא לות חבריה: וראיתי והנה
עליהם גדים ובשר עלה ויקרם עליהם
עור מלמעלה ורוח אין בהם: וחזית והא
עליהון גידין ובסרא סליק וקרם עליהון
משכא מלעילא ורוחא לית בהון: ויאמר

אלי הנבא אל הרוח הנבא בן אדם
ואמרת אל הרוח כה אמר אדני יהוה
מארבע רוחות באי הרוח ופחי בהרוגים
האלה ויחיו: ואמר לי אתנבי על רוחא
אתנבי בר אדם ותימר לרוחא כדנן אמר
יי׳ אלהים מארבע רוחיא איתא רוחא
ועול בקטיליא האלין וייחון: והנבאתי
כאשר צוני ותבוא בהם הרוח ויחיו
ויעמדו על רגליהם חיל גדול מאד
מאד: ואתנביתי כמא דפקדני ועלת
בהון רוחא וחיו וקמו על רגליהון משרין
סגיאין לחדא לחדא: ויאמר אלי בן אדם
העצמות האלה כל בית ישראל המה
הנה אמרים יבשו עצמותינו ואבדה
תקותנו נגזרנו לנו: ואמר לי בר אדם
גרמיא האלין כל בית ישראל אנון האנון
אמרין יבישו גרמנא פסק סבורנא
אבדנא לנא: לכן הנבא ואמרת
אליהם כה אמר אדני יהוה הנה אני פתח
את קברותיכם והעליתי אתכם מקברותיכם
עמי והבאתי אתכם אל אדמת ישראל:
בכין אתנבי ותימר להון כדנן אמר יי׳

יעני פי בבל ולם אסמת בבל בקעה לתעלם אנה תנבא פי בבל ופי ארץ ישראל וירושלם וקא פי נבוותה ואני בתוך הגולה
ענהר כבר לתעלם אנה מן גמלה שלי גלו על ידי נבוכדנצר והי גלות ראשונה מע יהודה ובנימין אלי עזר כאנו פי ירושלם

קו מאד מאד למה נאמ׳ מאד מאד ללמדך מאד האמור להלן ששים רבוא אף כאן ששים רבוא וללמדך
שכולם עמדו על רגליהם מפני שאמרו אנו מצפים לתורה ובא עלינו חשך לאנק העולם אין הצדיקים אור לעולם׃

אלהים הא אנא פתח ית קבריכון ואסיק
יתכון מקבריכון עמי ואעיל יתכון
לארעא דישראל: וידעתם כי אני יהוה
בפתחי את קברותיכם ובהעלותי
אתכם מקברותיכם עמי: ותדעון ארי
אנא יי כד אפתח ית קבריכון וכד אסיק
יתכון מקבריכון עמי: ונתתי רוחי בכם
וחייתם והנחתי אתכם על אדמתכם
וידעתם כי אני יהוה דברתי ועשיתי
נאם יהוה: ואתן רוחי בכון ותיחון ואשרי
יתכון על ארעכון ותדעון ארי אנא
יי גזרית במימרי ואקיים אמר יי:

לראשון של שביעי
של פסח בשמואל

וידבר דוד ליהוה את דברי השירה
הזאת ביום הציל יהוה אתו
מכף כל איביו ומכף שאול:
ויאמר יהוה סלעי ומצדתי
ומפלטי לי: אלהי צורי אחסה
בו מגני וקרן ישעי משגבי
ומנוסי משעי מחמס תושיעני:
מהלל אקרא יהוה ומאיבי
אושע: כי אפפני משברי
מות נחלי בליעל יבעתני:
חבלי שאול סבני קדמני
מקשי מות: בצר לי אקרא
יהוה ואל אלהי אקרא וישמע
מהיכלו קולי ושועתי באזניו:
ותגעש ותרעש הארץ מוסדות
השמים ירגזו ויתגעשו
כי חרה לו: עלה עשן באפו
ואש מפיו תאכל גחלים
בערו ממנו: ויט שמים וירד
וערפל תחת רגליו: וירכב
על כרוב ויעף וירא על כנפי רוח:
וישת חשך סביבתיו סכות
חשרת מים עבי שחקים:
מנגה נגדו בערו גחלי אש:
ירעם מן שמים יהוה ועליון יתן
קולו: וישלח חצים ויפיצם
ברק ויהמם: ויראו אפקי ים
יגלו מוסדות תבל בגערת
יהוה מנשמת רוח אפו: ישלח
ממרום יקחני ימשני ממים

וידבר דויד אמ׳ חכמ׳ שזו ממנין עשר שירות שבמקרא וזהו אחת משתי שירות לדויד אחת בנביאים ואחת
בכתובים׃ קו ויתגעש ותרעש הארץ תעלם אני זה קריעת ים סוף׃ קו ויט שמים וירד זה יום מעמד הר סיני׃

וכן וירכב על כרוב ויעף ויעף עין ד׳ אך אין אלכרוב לוי עף ואלכרוב הו אשי אלמא לכן אחרכה וכגו אין אלכרוב הו עבי
ען סרעה חנן ולו ד אך אלמכר בהם וכן חשרת מים עבי שחקים וכת׳ אחר חוק חשכת מים מהוא חשרת

הבים: יצילני מאיבי עז
משנאי כי אמצו ממני: יקדמני
ביום אידי ויהי יהוה משען לי:
ויצא למרחב אתי יחלצני
כי חפץ בי: יגמלני יהוה
כצדקתי כבר ידי ישיב לי:
כי שמרתי דרכי יהוה ולא רשעתי
מאלהי: כי כל משפטו לנגדי
וחקתיו לא אסור ממנה: ואהיה
תמים לו ואשתמרה מעוני:
וישב יהוה לי כצדקתי כברי
לנגד עיניו: עם חסיד תתחסד
עם גבור תמים תתמם: עם נבר
תתבר ועם עקש תתפל: ואת
עם עני תושיע ועיניך על רמים
תשפיל: כי אתה נירי יהוה ויהוה
יגיה חשכי: כי בכה ארוץ
גדוד באלהי אדלג שור: האל
תמים דרכו אמרת יהוה צרופה
מגן הוא לכל החסים בו: כי
מי אל מבלעדי יהוה ומי צור
מבלעדי אלהינו: האל

מעוזי חיל ויתר תמים
דרכו: משוה רגלו כאילות
ועל במותי יעמדני: מלמד
ידי למלחמה ונחת
קשת נחושה זרעתי: ותתן לי
מגן ישעך וענתך תרבני:
תרחיב צעדי תחתני ולא מעדו
קרסלי: ארדפה איבי ואשמידם
ולא אשוב עד כלותם: ואכלם
ואמחצם ולא יקומון ויפלו
תחת רגלי: ותזרני חיל
למלחמה תכריע קמי תחתני:
ואיבי תתה לי ערף משנאי
ואצמיתם: ישעו ואין מושיע
אל יהוה ולא ענם: ואשחקם כעפר
ארץ כטיט חוצות אדקם
ארקעם: ותפלטני מריבי
עמי תשמרני לראש גוים
עם לא ידעתי יעבדני: בני נכר
יתכחשו לי לשמוע אזן ישמעו
לי: בני נכר יבלו ויחגרו ממסגרותם:
חי יהוה וברוך צורי וירם

ואהוא חשכת הו יעני אן כשעה שהגשמים יורדין העבים נחשרים ויורדין גשמים ובעמים ש׳ עבים מחשיכות
פני הרקיע זה הוא חשכת קאל אן מן גמלת הנסים שנעשו בים סוף אן שנקפאו המים עד שנעשו כשורים

וקו' ישעו ואין מושיע ה' אף ען הרשעים מפני שתפלתן אינה נכנסת לפני הקב"ה שנ' ישועו אל ה' ולא ענם: וקו'
תשמרני לראש גוים אמ' חכמ' זה הדבר על מלכות דוד ושלמה מפני שמשלו מסוף העולם ועד סופו ונתנו כלה העולם

אלהי צור ישעי׃ האל הנותן
נקמות לי ומדבר עמים תחתני׃
ומוציאי מאיבי ומקמי תרוממני
מאיש חמסים תצילני׃
על כן אודך יהוה בגוים ולשמך
אזמרה׃ מגדיל ישועות
מלכו ועשה חסד למשיחו לדוד
ולזרעו עד עולם׃

ל
ח"ס
ע"ן
ל
מגדול
ק'
ה'
ג'
בתו
וב'
בתל"ס

ישבח דוד בנבואה קדם ה' ית פתגמי
תשבחתא הדא על כל יומיא דשיזיב
ה' ית ישראל מיד כל בעלי דבביהון
ואף לדוד מחרבא דשאול: ואמר
ה' תוקפי ורחצני ומשיזיב יתי: אלהי
דאתרעי בי קרבני לדחלתיה תקפי
דמן קדמוהי מתיהיב לי תקוף ופרקן
לאתגברא על בעלי דבבי רחצני
דעל מימריה אנא רחיץ בעדן עקא
מגין עלי מבעלי דבבי ואמר לארמא
קרני בפרקניה סמכני דהוה מימריה
סמך לי כד הויתי עריק מן קדם רדפי
פרקני מבעלי דבבי ואף מיד כל חטופין
שיזיב יתי: אמר דוד בתושבחא אנא
מצלי קדם ה' דבכל עדן מבעלי דבבי
פריק יתי: ארי אקיפתני עקא כאתא
דיתבא על מתברא וחיל לית לה למילד
והיא מסכנא לממת סיעת חייבין בעיתת
יתי: משירית רשיעין אקפונ' קדמוני
דמזיינן במני קטול: אמר דוד כד
עיקא לי אנא מצלי קדם ה' וקדם אלהי
אנא מתחנן ומקביל מהיכליה צלותי
ובעותי קדמוהי מתקבלא: ואתרגישת
ואתרגישת ארעא שכלולי שמיא
זעו ואתרכינו ארי תקיף רגזיה: סליק
זרוניה דפרעה כתננא קדמוהי בכין
שלח רגזיה כאישא בערא דמן קדמוהי
משיציא מזופיתיה כגמרין נור דלקא
ממימריה: וארכין שמיא ואתגלי יקריה
ועננא אמטתא כיבש קדמוהי: ואתגלי
בגבורתיה על כרובין קלילין ודבר בתקוף
על כנפי רוחא: אשרי שכינתיה בערפלא
ענן יקר סחור סחור ליה מחית מין תקיפין
מרכפת עננין קלילין ברום עלמא: מזיו
יקריה מכהקין שמי שמיא מזופיתיה

להם המס שנ' עם לא ידעתי יעבדוני · וקו' בני נכר יתכחשו לי ה"אן על בני אדום שנ' ויהי כל אדום עבדים לדוד:
ונאו' ממסגרותיהם מאי מסגרותיהם שו בתיהם ומגדלותיהם הבצורות: סליק

בגומרין דנור דלקא ממימריה: אכלי
מן שמיא יי ועלאה ארים מימריה:
ושלח מחתיה בגרין ובדרינון ברקין
ושגישנון: ואתחזיאו עמקי ימא אתגליו
שכלולי תבל במזופיתא מן קדם יי ממימר
תקוף רגזיה: שלח נביוהי מלך תקיף
דיתיב בתקוף רומא דברני שיזבני
מעממין סגיאין: שיזבני מסנאי ארי
תקיפין מבעלי דבבי ארי אתגברו עלי:
קדמוני ביום טלטולי והוה מימרא דיי
סמך לי: ואפיק לרוחא יתי שיזבני ארי
אתרעי בי: אמר דוד ישלמנני יי
כזכותי כברירות ידי יתיב לי: ארי
נטרית אורחן דתקנן קדם יי ולא הליכית
ברשע קדם אלהי: ארי כל דינוהי גלן
קדמי למעבדהון וקימוהי לא עדית
מנהון: והוית שלים בדחלתיה והוית
נטר נפשי מחובין: ואתיב יי לי כזכותי
כברירותי קדם מימריה: אברהם
דאשתכח חסיד קדמך בכין אסגיתא
למעבד חסדא עם זרעיה יצחק דהוה
שלים בדחלתך בכין אשלימתא מימר

דצותך עמיה: יעקב דהלך בברירותא
קדמך בחרתא בנוהי מכל עממיא
אפרשתא זרעיה מכל פסולא פרעה
ומצראי דחשיבו מחשבן על עמך
בלבלתנון במחשבתהון: וית עמא
בית ישראל דמתקרן בעלמא הדין עם
חשיך את עתיד למפרק ובמימרך
תקיפיא דמתגברין עליהון תמאיך:
ארי את הוא מריה נהוריה דישראל יי
יי יפקנני מחשוכא לנהורא ויחזינני
בעלמא דעתיד למיתי לצדיקיא: ארי
במימרך אסגי משרין במימר אלהי
אכביש כל כרכין תקיפין: אלהא
דכיונא אורחיה אוריתא דיי בחירא
היא תקוף הוא לכל דמתרחצין על
מימריה: בכין על נסא ופורקנא דתעביד
למשיחך ולשארא דעמך דישתארון
יודון כל עממיא אומיא ולישניא
ויימרון לית אלהא אלא יי ארי לית בר
מנך ועמך יימרון לית דתקיף אלא
אלהנא: אלהא דסעיד לי בחילא
ומתקין שלים אורחי: משוי רגלי

קלילין כאילתא ועל בית תקפי
יקימנני: מליף ידי למעבד קרבא
ומתקיף כקשת נחשא דרעי: ויהבת
לי תקוף פרקנך ובמימרך אסגיתני:
קדלי
אסגיתא פסיעתי ולא אזדעזעא רכובתי:
רדפית סנאי ושיציתנון ולא תבית
עד דגמרתנון: ושיציתנון וגמרתנון
ולא יכילו למקם ונפלו קטילין
תחות פרסת רגלי: וסעדתני בחילא
למעבד קרבא תברתא עממיא
דקימין לאבאשא לי תחותי: וסנאי
תברתא קדמי מחזרי קדל בעלי דבבי
ושיציתנון: בען סעיד ולית להון פריק
ומצלן קדם יי ולא מתקבלא צלותהון:
ודושתנון כעפרא דארעא כטין
שוקין בעטית להון רפסתנון: ותשיזבנני
מפלוגת עמא תמנינני רישא לעממיא
עם דלא ידעית יפלחונני: בני עממיא
יתכדבון לי לשימע אודן ישתמעון
לי: בני עממיא יסופון ויזועון מבירניתהון:
בכין על נסא ופרקנא דעבדתא לעמך
אודיאו ואמרו קיים הוא יי ובריך

תקיפא דמן קדמוהי מתיהיב לנא
תקוף ופרקן ומרמם אלה תקוף פרקננא:
אלהא דעביד פורענותא לי ותבר
תקוף עממיא דקימין לאבאשא לי
תחותי: ופרקי מסנאי ועל דקימין
לאבאשא לי תגברנני מגוג ומשריית
עממין חטופין דעמיה תשיזבנני:
על כין אודי קדמך יי בעממיא
ולשמך אימר תשבחא: מסגי [illegible]
למעבד פרקן עם מלכיה ועביד טיבו
למשיחיה לדויד ולזרעיה עד עלמא:

ליום שני

בישעיה

עוד היום בנב לעמד ינפף ידו הר ח״ס
בית ציון גבעת ירושלם: עד כען בת
ק
יומא רב וסגי עדן ליה למיעל והא
סנחריב מלכא דאתור אתא וקם
בנוב קרית כהניא לקביל שורא דירושלם
עני ואמר לחילותיה הלא דא היא ירושלם
דעלה ארגישית כל משריתי הא היא
חלשא מכל כרכי עממיא דכבישית
בתקוף ידי עלה קם מניד ברישיה

חכמה ובינה רוח דעת ויראת יי׳ כל׳ אשך וצף מה יכון מן פעל אמשיח וכמאל ועגזיבה׳ וקו׳ וגר זאב עם כבש
ונמר עם גדי ירבץ׳ תעלם אן כל דאך מתל לאנקטאע אלפתן מן עאלם ובטאלתהם ומכאלמתהם לישראל וקו׳ אז יאמר

ואחרוב בגמיע ארץ ישראל שנ׳ לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי זקן ושב גם אלכו הן יעני עץ חרב אנ׳ם

מובילו ומיתי בידיה על טור בית
מקדשא דבציון ועל עזרתא דבירושלם׃
הנה האדון יהוה צבאות
מסעף פארה במערצה ורמי הקומה
גדעים והגבהים ישפלו׃ הא רבון
עלמא יי צבאות רמי קטול במשריתיה
כבעיר דמתבעיט במעצרא ורמי
קומה יתקטפון ותקיפיא ימאכון׃
ונקף סבכי היער בברזל והלבנון
באדיר יפול׃ ויקטיל גברי משריתיה
דמתגברין בברזלא ועבדי קרבה
על ארעא דישראל יתרמון׃
ויצא חטר מגזע ישי ונצר
משרשיו יפרה׃ ויפוק מלכא מבנוהי
דישי ומשיחא מבני בנוהי יתרבי׃
ונחה עליו רוח יהוה רוח חכמה ובינה
רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת
יהוה׃ ותשרי עלוהי רוח מן קדם יהוה
חכמה וסוכלתנו רוח מילך וגבורא
רוח מדע ודחלתא דיי׃ והריחו ביראת
יהוה ולא למראה עיניו ישפוט ולא
למשמע אזניו יוכיח׃ ויקרבנה

לדחלתיה דיי ולא לחיזו עינוהי יהי
דאין ולא למשמע אדנוהי יהי מוכח׃
ושפט בצדק דלים והוכיח במישור
לענוי ארץ והכה ארץ בשבט פיו
וברוח שפתיו ימית רשע׃ וידין
בקשטא מסכינין ויוכח בהימנותא
לחשוכי עמא וימחי חייבי ארעא במימר
פומיה ובממלל ספותיה יהי ממית רשיעא
והיה צדק אזור מתניו והאמונה אזור
חלציו׃ ויהון צדיקיא סחור סחור ליה ועבדי
הימנותא מקרבין ליה׃ וגר זאב עם כבש
ונמר עם גדי ירבץ ועגל וכפיר ומריא
יחדו ונער קטן נהג בם׃ ביומוהי דמשיחא
דישראל יסגי שלמא בארעא וידור דיבא
עם אמרא ונמרא עם גדיא ישרי ועגלא
ואריא ופטים כחדא ויניק זעיר מדבר
להון׃ ופרה ודב תרעינה יחדו ירבצו
ילדיהן ואריה כבקר יאכל תבן׃ ותורתא
ודובא ירעון כחדא ישרון בנוהון ואריא
כתורא ייכול תבנא׃ ושעשע יונק על
חור פתן ועל מאורת צפעוני גמול
ידו הדה׃ ויחי ינקא על חור חוי פתנא

ותקלא אויאת אחיואנאת שמודיה לבעלהא בעין׳ ותעלם אן דאך הו מעשר גם על מה קאו מעולם לא הדיק נחש
ועקרב בירושלם ואיצא מן כתרה שלם ועמא רה׳ אדרץ חינוד תלתא אחוש מעהם שנ׳ ונער קטן נהגבם׳ ואיצא

יכתר עלה מערפתהם לאחן ותצלח קלוב אנאם פי נקת אמשיח אול קד אדרכו כלשי פארתפעת אמורי יאת כלהא

וכל חיזו בגלי עיני חויא רמן חסילא
ירוהי יושיטו לא ירעו ולא ישחיתו בכל
הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את
יהוה כמים לים מכסים לא יבאשון ט
ולא יחבלון בכל טורא דקדשי ארי
תתמלי ארעא מדעית דחלתא דיוי
כמיא דלימא חפן והיה
ביום ההוא שרש ישי אשר עמד
לנס עמים אליו גוים ידרשו והיתה
מנחתו כבוד ויהי בעדנא ההוא ב̇ וחכ
בר בריה דישי דעתיד דיקום את ודמשק
לעממיא ליה מלכון ישתמעון ויהי
אתר בית משרוהי ביקר והיה
ביום ההוא יוסיף אדני שנית ידו
לקנות את שאר עמו אשר ישאר
מאשור וממצרים ומפתרוס ומכוש
ומעילם ומשנער ומחמת ומאיי הים
ויהי בעדנא ההוא יוסיף יי תניינות
גבורתיה למפרק ית שארא דעמיה
דישתאר מאתור וממצרים ומפתרוס
ומהודו ומעילם ומבבל ומחמת ומכוש
ומנגוות ימא ונשא נס לגוים ואסף ג̇ מת אספ המעורע וד״ן

נדחי ישראל ונפצות יהודה יקבץ
מארבע כנפות הארץ ויזקוף את
לעממיא ויכנוש מבדרי ישראל וגלות
יהודה יקריב מארבע רוחי ארעא
ג̇ ג̇ בטעמ וסרה קנאת אפרים וצררי יהודה
בקר יכרתו אפרים לא יקנא את יהודה
ויהודה לא יצר את אפרים ותעדי
קנאתא מדבית אפרים ודמעיקין
לדבית יהודה ישתיצון דבית אפרים
לא יקנון לדבית יהודה ודבית יהודה
שוא לא יעיקון לדבית אפרים ועפו בכתף
ל̇ פלשתים ימה יחדו יבזו את בני קדם
מל אדום ומואב משלוח ידם ובני עמון
משמעתם ויתחברון כתף חד
למחי ית פלשתאי דבמערבא
כחדא יבזון ית בני מדנחא באדום
ומואב יושטון ידהון ובני עמון
ישתמעון להון והחרים יהוה את לשון
ים מצרים והניף ידו על הנהר בעים
רוחו והכהו לשבעה נחלים והדריך
ב̇ מב בנעלים וייביש יי ית לישן ימא
יפו בעמיך דמצראי וירים מחת גבורתיה על פרת

ונשעבד מלביות שנ ומלאה הארץ דעה את יי׳ וקו ועפו בכתף פלשתים יעני אנה אתרצא חמל ונקלין ותעלם אן
ואפו לאן עורף הנא הו לאנפצא ועפוי הו לאמתלא וקו והחרים יי׳ את לשון ים מצרים ותר״ג
דאף מתלקו פי עורף

ויפיש ש׳ ית לישנא דימא׳ וקא׳ ג״כ עתיד הקב״ה להדריך גליות ישר׳ בתוך הים ולעשות להם נסים כדרך שעשה

במימר נביאוי ויימחיניה לשבעה
נחלין ויהכון ביה בסנדלין: והיתה
מסלה לשאר עמו אשר ישאר
מאשור כאשר היתה לישראל
ביום עלתו מארץ מצרים: ותהי
אורח כבישא לשארא דעמיה
דישתאר מאתוראה כמא דהות
לישר׳ ביום מסקהון מארעא דמצ׳:
ואמרת ביום ההוא אודך יהוה כי
אנפת בי ישב אפך ותנחמני: ותימר
בעדנא ההוא אודי קדמך י״י ארי
על דחבית קדמך הוה רגזך עלי כדו
תב רגזך מני ותרחים עלי: הנה
אל ישועתי אבטח ולא אפחד כי
עזי וזמרת יה יהוה ויהי לי לישועה:
הא על מימר אלה פרקני אנא רחיץ
ולא אזדעזע ארי תקפי ותשבחתי
דחילא י״י אמר במימריה והוה לי
לפריק: ושאבתם מים בששון ממעיני
הישועה: ותקבלון אלפן חדת בחדוא
מבחירי צדקא: ואמרתם ביום ההוא
הודו ליהוה קראו בשמו הודיעו בעמים

עלילתיו הזכירו כי נשגב
שמו: ותימרון בעדנא ההוא אודו
קדם י״י צלו בשמיה חוו בעממיא עובדוהי
אדכרו ארי תקיף שמיה: זמרו יהוה
כי גאות עשה מודעת זאת בכל הארץ:
שבחו קדם י״י ארי גבורן עביד גליא דא
בכל ארעא: צהלי ורני יושבת ציון
כי גדול בקרבך קדוש ישראל: בועו
ושבחי כנשתא דציון ארי רבא אמר
דאשראה שכינתיה בגויך קדישא
דישראל:

לראשון של עצרת

ויהי בשלשים שנה ברביעי בחמשה
לחדש ואני בתוך הגולה על נהר כבר
נפתחו השמים ואראה מראות אלהים:
והוה בתלתין שנין לזמן דאשכח חלקיה
כהנא רבא ספרא דאוריתא בבית
מקדשא בעזרתא תחות אולמא ביומי
יאשיה בר אמון מלך שבטא דבית
יהודה בתמוז בחמשה לירחא אמר
נביא ואנא בגו בני גלותא על נהר כבר
אתפתחו שמיא וחזית בחיזו נבואה דשרת

להם בים סוף ובירדן כמו שנ׳ ובני ישר׳ הלכו ביבשה בתוך הים׳ וקא׳ הנה והכהו לשבעה נחלים והדריך בנעלים
וקו׳ ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה׳ ונאמ׳ ממעיני מא׳ י מעיני׳ אין מים אלא תורה לאותה שנ׳ אתרג ותקבלון אולפן

ויהי בשלשים שנה׳ קאו גל׳ למה נבואתו של יחזקאל מיוחסת בשנה בחדש ביום במקום בגלות במלך׳ אנו רואים

עליה חיזו יקר שכינתא דיי׳: בחמשה
לחדש היא השנה החמישית לגלות
המלך יויכין: בחמשה לירחא היא
שתא חמישיתא לגלות מלכא יויכין:
היה היה דבר יהוה אל יחזקאל בן בוזי
הכהן בארץ כשדים על נהר כבר
ותהי עליו שם יד יהוה: הוה פתגם
נבואה מן קדם יי׳ עם יחזקאל בר בוזי כהנא
בארעא דישראל תב תנינות ואתמלל
עמיה במדינת ארע כסדאי על נהר כבר
ושרת עלוהי תמן רוח נבואה מן קדם יי׳:
וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון
ענן גדול ואש מתלקחת ונגה לו סביב
ומתוכה כעין החשמל מתוך האש:
וחזית והא רוח עלעולא אתי מן צפונא
ענן רב ואישתא משתלהבא וזיהורא
ליה סחור סחור ומגו עננא ומגו עלעולא
כעין חשמלא מגו אישתא: ומתוכה
דמות ארבע חיות וזה מראיהן דמות
אדם להנה: ומגוה דמות ארבע בריין
דין חזויהון דמות אנשא להון: וארבעה
פנים לאחת וארבע כנפים לאחת להם:

וארבעה אפין לחדא וארבעה אפין
לכל חד וחד שתת עסר אפין לבריתא
חדא מנין אפיא דארבע בריין שתין
וארבעה אפין וארבעה גפין לחדא
וארבעה גפין לכל חד וחד שתת עסר
גפין לכל אפא ואפא שתין וארבעה גפין
לבריתא חדא הוי מנין גפיא דארבע
בריין מאתן וחמשין ושתה גפין: ורגליהם
רגל ישרה וכף רגליהם ככף רגל עגל
ונצצים כעין נחשת קלל: ורגליהון
רגלין כיונן ופרסת רגליהון כפרסת
רגלין סגלגלן ומזיען עלמא למהכהון
ומנצנצן כעין נחש מצלהב: וידו אדם
מתחת כנפיהם על ארבעת רבעיהם
ופניהם וכנפיהם לארבעתם: וידין
כידי אנשא עביד להון מתחות גפיהון
על ארבעה סטריהון למחתי בהון
גמרין דאישא מבית כרוביא מתחות
רקיעא דעל רישיהון למתן על חפני
סרפיא למזרק על אתר רשיעיא לאבדא
חייביא עברי מימריה ואפיהון וגפיהון
שוון לארבעתיהון: חברות אשה אל

בשלשים שנויה ... ויום וחדש שנה הנא קן יאן תועלם׳ בראשית ממעשה צת ומק מרכבה מעשה על שא נבואתו יאן
... יפיץ ... בשלשים שנה ושירשי כון ... ויהי בשלשים שנה ... ויום וחדש ושנה׳
שנה והו ... עולם את אריך ... לכתבאנירות ...

עמ׳ כמש לקווה לנהבוקה: וקו׳ ברביעי יענ׳ אג׳ לנ׳ ועי׳ אליהו ראבנ׳ וקו׳ בחמשה לחדש הו׳ ישראל לנימבק

חותה כנפיהם לא יסבו בלכתן איש
אל עבר פניו ילכו: מכונן חדא לקביל
חדא גפיהון לא מתחזרן במיזלהון
בריא לקביל אפהא אזלא: ודמות
פניהם פני אדם ופני אריה אל הימין
לארבעתם ופני שור מהשמאל
לארבעתן ופני נשר לארבעתן: ודמות
אפיהון אפי אנשא ואפי אריא עביר
מימינא לארבעתיהון ואפי תורא
עביר מסמלא לארבעתיהון ואפי
נשרא לארבעתיהון: ופניהם וכנפיהם
פרדות מלמעלה לאיש שתים חברות
איש ושתים מכסות את גויתהנה:
ואפיהון וגפיהון פריסין מלעילא
לחדא תרתין מכונן חדא ותרתין
מכסין ית גויתהון: ואיש אל עבר פניו
ילכו אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת
ילכו לא יסבו בלכתן: ובריא לקביל
אפהא אזלא לאתר דהוי תמן רעוא
למיזל אזלן לא מתחזרן במיזלהון:
ודמות החיות מראיהם כגחלי אש
בערות כמראה הלפדים היא מתהלכת

כח
פ׳ס
דמ״ין
מן
ד׳ל׳
מלין
קדמ׳
לא
נסי״ב
וו
ותלת
ל׳ה
כ׳
נסי״ב
וו
רפי

בין החיות ונגה לאש ומן האש יוצא ט׳ מל
ברק: ודמות בריתא חזויהון כגמרין
דאישא בערן כחיזו בעוריא אישתא
משתלהבא בין בריתא וזיהורא
לאישתא ומן אישתא נפיק ברקא:
והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק:
ובריתא באשתלוחיהון למעבד רעות
רבונהון דאשרי שכינתיה במרומא
עילא מנהון כאנפא עינא למחזי
חזרן ומקפן ית עלמא ותיבן בריתא
וקלילן כחיזו ברקא: וארא החיות
והנה אופן אחד בארץ אצל החיות
לארבעת פניו: וחזית בריתא והא גלגל
חד משתוי במלרע לרום שמיא בסטר
בריתא לארבעה אפוהי: מראה
האופנים ומעשיהם כעין תרשיש ודמות
אחד לארבעתן ומראיהם ומעשיהם
כאשר יהיה האופן בתוך האופן: חיזו
גלגליא ועובדיהון כעין אבן טבא
ודמות חד לארבעתיהון וחזויהון
ועובדיהון כמא דהוי גלגלא בגו גלגלא:
על ארבעת רבעיהם בלכתם ילכו

אל הו׳ כחמס אגדא לנפש׳ וקו׳ ואני בתוך הגולה על נהר כבר הו׳ יענ׳ פי בבל על נהר כבר׳ וקו׳ ל׳ אין הנבואה שורה
לא על מים טהורים׳ ר״א ואני בתוך הגולה עשנה״ר כבר יענ׳ אין לגלות מכפרת עון וכו׳ ... וקו׳ על

יענ נה׳ כבר אנה חיצלה אדראך צמפי כבר שאין תובעין אם טוב אל׳ ... תבין שאם ...

בריתא בגלגליא: ודמות על ראשי
החיה רקיע כעין הקרח הנורא נט
על ראשיהם מלמעלה: ודמות על
רישי בריתא רקיעא כעין גליד חסין
מרכן על רישיהון מלעילא: ותחת
הרקיע כנפיהם ישרות אשה אל
אחותה לאיש שתים מכסות להנה
ולאיש שתים מכסות להנה את גויתיהם:
ותחות רקיעא גדפיהון מכונן חדא
לקביל חדא לחדא תרתין מכסיין
להון ולחדא תרתין מכסין להון ית
גויתהון: ואשמע את קול כנפיהם
כקול מים רבים כקול שדי בלכתם
קול המלה כקול מחנה בעמדם
תרפינה כנפיהם: ושמעית ית קל
גדפיהון כקל מיין סגיאין כקלא מ
קדם שדי במהכהון קל מלולהון כד
מודין ומברכין ית רבונהון קיימא
מלך עלמיא כקל משרית מלאכי
מרומא במקמהון משתקן גדפיהון:
ויהי קול מעל לרקיע אשר על ראשם
בעמדם תרפינה כנפיהם: ובזמן

לא יסבו בלכתן: על ארבעה סטריהון
במיזלהון אזלן לא מתחזרן במיזלהון:
וגביהן וגבה להם ויראה להם וגבתם
מלאת עינים סביב לארבעתן: וגביהון
שון לקבלא רקיעא ורומא להון ודחילן
אנון וגביהון מלין עינין סחסח לארבעתיהון:
ובלכת החיות ילכו האופנים אצלם
ובהנשא החיות מעל הארץ ינשאו
האופנים: ובמיזל בריתא אזלין גלגליא
לקבלהון ובאתרמא בריתא כמלרע
לרום שמיא מתרמין גלגליא: על אשר
יהיה שם הרוח ללכת ילכו שמה הרוח
ללכת והאופנים ינשאו לעמתם כי רוח
החיה באופנים: על אתר דהוי תמן
רעוא למיזל אזלן לתמן רעוא למיזל
וגלגליא מתרמין לקבלהון ארי כרוח
בריתא בגלגליא: בלכתם ילכו ובעמדם
יעמדו ובהנשאם מעל הארץ ינשאו
האופנים לעמתם כי רוח החיה באופנים:
במיזלהון אזלין ובמקמהון קימין
ובאתרומיהון במלרע לרום שמיא
מתרמין גלגליא לקבלהון ארי כרוח

נפתחו השמים יעני ען אנפראח אהגב חתי חצללה איקן באמעלומאת ועלם אשהייאת בעד אן עלם אטביעייאת ואריא ...
ואמנטק ייאת פאן עלה אכמא פלאך קן ואראה מראות אלהים יעני אנה אדרך אדראכאת מכתלפה אחריא אנה יקו ...

דמהכיהון לא אשמע קל רבוניא
...נבויי ישראל דויקלא ומשתקא
...רקיעא דעל רישיהון כמקמהון
...גפיהון מן קדם רבונא ומעל
לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן
ספיר דמות כסא ועל דמות הכסא
דמות כמראה אדם עליו מלמעלה:
ומעלוי רקיעא דעל רישיהון כחיזו
אבן טבא דמות כרסיא ועל דמות
כרסיא דמות כמראה אדם עלוהי
מלעילא: וארא כעין חשמל כמראה
אש בית לה סביב ממראה מתניו
ולמעלה וממראה מתניו ולמטה
ראיתי כמראה אש ונגה לו סביב: וחזית
כעין חשמלא כחיזו אישתא מגיו
לה סחר סחור חיזו יקר דלא יכלא עינא
למחזי ולא אפשר לאסתכלא ביה
לעילא וחיזו יקר דלא יכלא עינא
למחזי ולא אפשר לאסתכלא ביה
ולרע חזיתי כחיזו אישתא וזיהורא
ליה סחר סחור: כמראה הקשת אשר
יהיה בענן ביום הגשם כן מראה

מראה
כמראה
כל
דסמ
בשתי
נקודות
וכל
מוכרת
בשלש
...נקודות
כחיזו

הנגה סביב הוא מראה דמות כבוד
יהוה ואראה ואפל על פני ואשמע
קול מדבר: כחיזו קשתא דהוי
בעננא ביומא דמטרא כין חיזו
זיהורא סחר סחור הוא חיזו דמות יקרא
דיי וחזית ואשתטחית על אפי
ושמעית קל דמתמלל:
ויאמר אלי בן אדם עמד על
רגליך ואדבר אתך: ואמר לי בר אדם
קום על רגלך ואמליל עמך: ותבא בי רוח
כאשר דבר אלי ותעמדני על רגלי ואשמע את
מדבר אלי: ועלת בי רוחא כד מליל
עמי ואקימתני על רגלי ושמעית ית
דמתמלל עמי: ותשאני רוח
ואשמע אחרי קול רעש גדול ברוך
כבוד יהוה ממקומו ונטלתני רוחא
ושמעית בתרי קל זיע סגי משבחין
ואמרין בריך יקרא דיי מאתר בית
שכינתיה:

ליום שני שלעצרת
בתרי עשר

ויהוה בהיכל קדשו הס מפניו כל הארץ:

קו׳ ותפלה לחבקוק הנביא על שגיונות· יעני אן הד׳ בלנבוה לדיא ויצף לאן פיהא גמיע מגוג ־

ודי אתרעי לאשראה שכינתיה
בהיכלא דקדשיה יסופון מן קדמוהי
כל רחלת ארעא׃ תפלה
לחבקוק הנביא על שגינות׃ צלותא
דצלי חבקוק נביא כד אתגלי ליה
על ארכא דיהב לרשיעיא דאם
יתובון לאוריתא בלבב שלים ישתביק
להון ויהון כל חוביהון דחבו קדמוהי
הא כשלותא׃ יהוה שמעתי שמעך
יראתי יהוה פעלך בקרב שנים חייהו
בקרב שנים תודיע ברגז רחם תזכור׃
יי שמעית שימע גבורתך דחילית
יי רברבין עובדך דאת יהיב ארכא
לרשיעיא דאם יתובון לאוריתך ולא
תבו ואנון מרגזין קדמך בגו שניא
דיהבת להון חייא כבין את עתיד
להודעא גבורתך בגו שניא דאמרתא
לחדתא עלמא לאתפרעא מרשיעיא
דעברו על מימרך וצדיקיא עבדי
רעותך בגו רגזך רחמין תדכרי׃ אלוה
יבוא וקדוש מהר פארן סלה
כסה שמים הודו ותהלתו מלאה הארץ׃

במתן אוריתא לעמיה ...
אתגלי וקדישא מטורא ד...
עלמין אתחפיאו שמיא מזיו
ואמרי תשבחתיה מליא׃
ונגה כאור תהיה קרנים מידו ושם
חביון עזה׃ וזיהור יקריה כזיהור
בראשית אתגלי וזקוקין ממרכ...
יקריה נפקין תמן גלא ית שכינתיה
דהות מטמרא מבני אנשא בתקוף
רומא׃ לפניו ילך דבר ויצא רשף
לרגליו׃ מן קדמוהי משתלח מלאך
מותא ונפיק בשלהובית אישתא
ממימריה׃ עמד וימדד ארץ ראה
ויתר גוים ויתפצצו הררי עד שחו
גבעות עולם הליכות עולם לו׃ אתגלי
ואזיע ארעא ואיתי מבולא על עסרי
דעברו על מימריה ואף בתנייתא כד
חבו קדמוהי בחוביהון כין בדר לגון
לעממיא ואתפרקן טוריא דמלקדמין
מבא למתא דמן עלמא גבורת עלמא
דיליה׃ תחת און ראיתי אהלי כושן
ירגזון יריעות ארץ מדין׃ כד פלחו

לישראל על ידי משה ויהושע ד״א על שגיונות מה הוא זה שגיונות שהיה מהרהר אחר מדותיו שהקב״ה
על שנהרגו עשרה זקנים ואינו יודע שכל דרכיו משפט· ונאמ׳ ברגז רחם תזכור· יעני אן אלה... מרביה

כאנך תעשה אן עד דגלא חרך מוא יענו רחם ומצרהם מן אם תלאג בגימטריא: יקן דיזה

ת׳ ישראל לטעותא מסרתנון ביד כושן
רשעה וכד תבו למעבד אוריתא עבדית
להון נסין וגבורן ופרקתנון מיד מדינאי
על יד גדעון בר יואש:

הבנהרים חרה יהוה אם
בנהרים אפך אם בים עברתך כי תרכב
על סוסיך מרכבותיך ישועה: הא
על מלכין ומשריתהון דסנאין כמי
נהרא הוה רגז מן קדמך יי ועל מרכביא
ההוה רגזך ובימא הורעתא בהון פורענות
גבורתך ארי אתגליתא על מרכבת
יקרך שכינתך לעמך תקוף ופרקן:
עריה תעור קשתך שבעות מטות
אמר סלה נהרות תבקע ארץ: אתגליתא
בתוקפא בגבורתך בדיל קימך דעם
שבטיא מימרך קיים לעלמין להון
במתגזר טוורין תקיפין נפקו נהרין
בזעו ארעא: ראוך יחילו הרים זרם
מים עבר נתן תהום קולו רום ידיהו נשא:
כד עלי טורא דסיני חזו יקרך
וזענו מטרא ערו ארים
בחילי מרומא תמהו וקמו:

שמש ירח עמד זבלה לאור חציך
יהלכו לנגה ברק חניתך: אף כמעבדך
נסין ליהושע במישר גבעון שמשא
וסיהרא קמו במדוריהון עמך במימרך
אתגברו בתקוף נצחן גבורתך: בזעם
תצעד ארץ באף תדוש גוים: באיתיותך
לוט על סנאי עמך באתגליותך למתבר
רשיעי ארעא ברגזך קטלת עממיא:
יצאת לישע עמך לישע את משיחך
מחצת ראש מבית רשע ערות יסוד עד
צואר סלה: אתגליתא למפרק ית עמך
למפרק ית משיחך שיז׳ יה׳ מן קדמיהון
מלכיא ושלטוניא מבתיהון תריכת
חייביא תברת חיליהון רגלי עמך על
צורי סנאיהון מימרך קיים לעלמין:
נקבת במטיו ראש פרזו
יסערו להפיצני עליצתם כמו לאכל
עני במסתר: בשעתא ימא כחטריה
דמשה וגברי רישי משרית פרעה
דחשיבו מחשבן על עמך דהברתכון
ברוח עלעולין טבעתנון בימא דסוף
על דרחקו תשעבירו ית עמך ויהבו

דרבה אמ׳ ר׳ אליעזר ראה שעברו על ז׳ מצוות שנצטוו בני נח לפיכך התיר ממונם לישראל ושלח מות
על מוקין תעלם אן הוה אש אדה מן אלה תנו ואמרו ג׳ מפני שהסוס טפילה לרוכב. אין הרוכב

יקו שמש ירח עמד זבולה לאור חציך יהלכו הו ישיר ... וקת יהושע ... וקום ושמש ...

עיצא בסתרא לאוביד יהון: הרכבת
בים סוסיך חמר מים רבים: אתגליתא
על ימא במרכבת יקרך ברגור מיין
סגאין: שמעתי ותרגז בטני לקול
צללו שפתי יבא רקב בעצמי ותחתי
ארגז אשר אנוח ליום צרה לעלות
לעם יגודנו: אמרת בבל שמעית
וזעו מלכי מן קדם רימא דארע כן
מצראי לקל מליא אליך צלא ספותי
אחד זיעא לחכימי ובאתר דשריניא
דעית דשבקני ליום עקא לעו ואסקא
מני יתברנני: כי תאנה לא
גלו
תפרח ואין יבול בגפנים כחש מעשה
זית ושדמות לא עשה אכל גזר ממכלה
צאן ואין בקר ברפתים: ארי מלכות בבל
לא תתקיים ולא תעביד שלטן על ישראל
יתקטלון מלכי מדי וגברי יון
לא יצלחון ישתיצון רומאי ולא יגבון
קסומא מירושלם: ואני ביהוה
אעלוזה אגילה באלהי ישעי: בכן
על נסא ופרקנא דתעביד למשיחך
ולשארא דעמך דישתארון יודון

למימר אמר נביא ואנא ...
דעי אבועארוץ לאלהא ...
יהוה אדני חילי וישם רגלי כאילות
ועל במותי ידריכני למנצח בנגינותי
... הים ... הסעיר ליבחילא ומשוי רגלי
קלילין כאילתא ועל בית תקפי ...
לדריליה נצחנין וגבורן קדמוהי ...
מנגין בתשבחתי:

לראשון שלראש
השנה

תחלת שמואל
ויהי איש אחד מן הרמתים צופים
מהר אפרים ושמו אלקנה בן ירחם
בן אליהוא בן תחו בן צוף אפרתי
והוה גברא חד מן רמתא מתל
נביא מטורא דבית אפרים
אלקנה בר ירוחם בר אלי
גברא פליג חולק
... אר דבית אפרים:
שם אחת חנה ושם
ויהי לפננה ילדים
וליה תרתין נשין שום

... פרזין אמ׳ הקב״ה למשה אמור לישראל שיכנסו לים והיו המים מקיפין את הים ...
... ישראל וקו שמעתי ותרגז בטני הול׳ ... למא תנגא עליהא בבראבקא ...

אלקנה בן ירוחם בן אליהוא בן תחו בן צוף אפרתי אלקנה בן ירוחם הו נבי והו מבני ...

ושום תנינתא פנינה והוו לפננה בנין ולחנה
לית בנין: ועלה האיש ההוא מעירו
מימים ימימה להשתחות ולזבח
ליהוה צבאות בשלה ושם שני בני
עלי חפני ופנחס כהנים ליהוה: וסליק
גברא ההוא מקרתיה מזמן מועד
למועד למסגד ולדבחא קדם יי צבאות
בשילו ותמן תרין בני עלי חפני ופנחס
משמשין קדם יי: ויהי היום ויזבח אלקנה
ונתן לפננה אשתו ולכל בניה ובנותיה
מנות: והוה יום מועדא ודבח אלקנה
ויהב לפננה אתתיה ולכל בנהא ובנתהא
חולקין: ולחנה יתן מנה אחת אפים
כי את חנה אהב ויהוה סגר רחמה: ולחנה
יהב חולק חד בחירא ארי ית חנה רחים
ומן קדם יי אתמנע מנה ולד: וכעסתה
צרתה גם כעס בעבור הרעמה כי סגר
יהוה בעד רחמה: ומצהבא לה עורתה
אף מרגזא לה בדיל לאקנותה ארי
אתמנע מן קדם יי מנה ולד: וכעסתה
ערתה גם כעס בעבור הרעמה כי סגר
יהוה בעד רחמה: ומצהבא לה עורתה

אף מרגזא לה בדיל לאקנותה ארי
אתמנע מן קדם יי מנה ולד: וכן יעשה
שנה בשנה מדי עלתה בבית יהוה
כן תכעסנה ותבכה ולא תאכל: וכדין
עביד שנא בשנה בזמן מסקה לבית
מקדשא דיי כין מרגזא לה ובכיא ולא
אכלא: ויאמר לה אלקנה אישה חנה
למה תבכי ולמה לא תאכלי ולמה ירע
לבבך הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים:
ואמר לה אלקנה בעלה חנה למא את
בכיא ולמא לא אכלת ולמא באיש ליך
לביך הלא רעותי טבא ליך מעסרה בנין:
ותקם חנה אחרי אכלה בשלה ואחרי
שתה ועלי הכהן ישב על הכסא על מזוזת
היכל יהוה: וקמת חנה בתר דאכלת בשילו
ובתר דשתיאו ועלי כהנא יתיב על כורסיא
בסטר ספא דהיכלא דיי: והיא מרת נפש
ותתפלל על יהוה ובכה תבכה: והיא מרירא
נפש ומצליא קדם יי ומבכא בכיא: ותדר נדר
ותאמר יהוה צבאות אם ראה תראה בעני
אמתך וזכרתני ולא תשכח את אמתך
ונתתה לאמתך זרע אנשים ונתתיו ליהוה

... יעני ען אנביאים לאן אנבי וסמא צופה ולכתרה ... צופים והם ...
... אפרתי ... אפרתי ...

ט׳ כאמל שנ במרים ויקח כלב את אפרת וקן מעירו יעע מן האדמה וקן ויהי לפננה [illegible]

כל ימי חייו ומורה לא יעלה על
ראשו: וקיימת קים ואמרת יי׳
צבאות מגלא גלי קדמך סגוף אמתך
וייעול דכרני קדמך ולא תרחיק ית
אמתך ותתין לאמתך בר בגו בני
אנשא ואמסרנה דיהי משמיש
קדמי כל יומי חיוהי ומרות אנש לא
תהי עלוהי: והיה כי הרבתה להתפלל
לפני יהוה ועלי שמר את פיה: והוה
כד אסגיאת לצלאה קדם יי ועלי מוריך
לה עד דתפסוק: וחנה היא מדברת
על לבה רק שפתיה נעות וקולה לא
ישמע ויחשבה עלי לשכרה: וחנה
הא מצליא בלבה לחוד ספותהא נדן
וקלה לא משתמע וחשבה עלי כרויא
היא: ויאמר אליה עלי עד מתי
תשתכרין הסירי את יינך מעליך: ואמר
לה עלי עד אמתי את משתטיא הלא
תפיגין ית חמריך מנך: ותען חנה ותאמר
לא אדני אשה קשת רוח אנכי ויין ושכר
לא שתיתי ואשפך את נפשי לפני יהוה:
ואתיבת חנה ואמרת לא רבוני את לא

עיקת רוחה אנא וחמר חדת [illegible]
שתיתי ואשתפכית [illegible] על בעו נפשי
אל תתן את אמתך לפני בת בליעל
מרב שיחי וכעסי דברתי עד הנה
תכלים ית אמתך קדם בת רשיעא ארי
מסגי אקניותי וארגזותי אוריכית בצלו
עד כען: ויען עלי ויאמר לכי לשלום
ואלהי ישראל יתן את שלתך אשר
שאלת מעמו: ואתיב עלי ואמר איזילי
לשלם ואלהא דישראל יתין ית בעותיך
דבעית מן קדמוהי: ותאמר תמצא
שפחתך חן בעי[ניך]
לדרכה [illegible] לא היו לה עוד
ואמרת [illegible] ירחמין בעינך
ואזלת איתתא לאורחה ואכלת ואפהא
ביש לא הוו לה עוד: וישכמו בבקר
וישתחוו לפני יהוה וישבו ויבאו אל
ביתם הרמתה וידע אלקנה את חנה
אשתו ויזכרה יהוה: ואקדימו בצפרא
וסגידו קדם יי ותבו ואתו לביתהון לרמתא
וידע אלקנה ית חנה אתתיה ועל דכרנה
קדם יי: ויהי לתקפות הימים ותהר חנה ותלד

[illegible] תעלם אן כאן להא עשרה בנים [illegible] קו לחנה הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים וקן [illegible]
נדר ותאמר יי צב אמ׳ [illegible] מיום שברא הקב״ה את העולם לא [illegible] קורא [illegible] צבאות

ואמרה יי צבאות אמרה לפני הקב״ה מכל צבאות שבריאת בעולמך תן לי בן אחד בשר למו

בן ותקרא את שמו שמואל כי
מיהוה שאלתיו: והוה לזמן משלם
יומיא ועדיאת חנה וילידת בר וקרת
ית שמיה שמואל ארי אמרת מן קדם יי
שאלתיה: ויעל האיש אלקנה וכל ביתו
לזבח ליהוה את זבח הימים ואת נדרו:
וסליק גברא אלקנה וכל אנש ביתיה
לדבחא קדם יי ית דבח מועדא ולשלמא
ית נדריה: וחנה לא עלתה כי אמרה
לאישה עד יגמל הנער והבאתיו ונראה
את פני יהוה וישב שם עד עולם: וחנה
לא סליקת ארי אמרת לבעלה עד
דיתחסיל רביא ואיתיניה ויתחזי קדם יי
ויתיב תמן עד עלמא: ויאמר לה אלקנה
אישה עשי הטוב בעיניך שבי עד גמלך
אתו אך יקם יהוה את דברו ותשב האשה
ותינק את בנה עד גמלה אתו: ואמר לה
אלקנה בעלה עבידי דתקין בעיניכי אוריכי
עד דתחסלין יתיה ברם אם יקיים יי ית
פתגמוהי ואוריכת אתתא ואוניקת ית
ברה עד דחסלת יתיה: ותעלהו עמה
כאשר גמלתו בפרים שלשה ואיפה אחת

קמח ונבל יין ותבאהו בית יהוה שילו
והנער נער: ואסיקתיה עמה כד חסלתיה
בתורין תלתא ומכילתא חדא דקמחא
וגרב דחמר ואיתיתיה לבית מקדשא דיי
לשילו ורביא הוה יניק: וישחטו את
הפר ויביאו את הנער אל עלי: ונכסו ית
תורא ואיתיאו ית רביא לות עלי: ותאמר
בי אדני חי נפשך אדני אני האשה
הנצבת עמכה בזה להתפלל אל יהוה:
ואמרת בבעו רבוני חיי נפשך רבוני אנא
אתתא דאתעתדת עמך הכא לצלאה
קדם יי: אל הנער הזה התפללתי ויתן יהוה
לי את שאלתי אשר שאלתי מעמו: על
רביא הדין צליתי ויהב יי לי ית בעותי
דבעיתי מן קדמוהי: וגם אנכי השאלתיהו
ליהוה כל הימים אשר היה הוא שאול
ליהוה וישתחו שם ליהוה: ואף אנא
מסרתיה דיהי משמיש קדם יי כל יומין דהוא
קיים ישמיש קדם יי וסגיד תמן קדם יי:
ותתפלל חנה ותאמר עלץ
לבי ביהוה רמה קרני ביהוה רחב פי
על אויבי כי שמחתי בישועתך: וצלאת

...אחד ורם שעשה פעודה וזימן לכל באי העולם ... בא אחד והשכים על פתחו שלמלך ולא השגיחו בו מיד

וקאם ראה תראה בעני אמתך וזכרתני אמרה חנה לפני הקב״ה אם ראה תלאה אם ראה מוטב ואם לאו תראה

ברוח נבואה ואמרת כבר שמואל ברי עתיד
למהוי נביא על ישראל ביומוהי יתפרקון
מידא דפלשתאי ועל ידוהי יתעבדן להון
נסין וגבורן בכין תקיף לבי בחולקא דיהב
לי יי ואף הימן בר יואל בר ברי שמואל
דעתיד דיקום הוא וארבעת עסר בנוהי
למהוי אמרין בשירא על ידי נבלין וכנרין
עם אחיהון ליואי לשבחא בבית מקדשא
בכין רימת קרני במתנתא דמני לי יי
ואף על פורענות נסא דעתיד למהוי
בפלשתאי דעתידין דייתון ית ארונא
ב[illegible]תא חדתא ועמיה קרבן אשמא
[illegible]ין תימר כנשתא דישראל אתפתח
פומי למללא רברבן על בעלי דבביאי
חדיתי בפרקנך: אין קדוש כיהוה כי אין
בלתך ואין צור כאלהינו: על סנחריב
מלכא דאתור אתנביאת ואמרת
דעתיד דיסק הוא וכל חילותיה על ירוש׳
ונים סגי יתעביד ביה תמן יפלון פגרי
משריתיה בכין יודון כל עממיא אומיא
ולישניא ויימרון לית דקדיש אלא יי
ארי לית בר מנך ועמך יימרון לית

דתקיף אלא אלהנא: אל תרבו תדברו
גבהה גבהה יצא עתק מפיכם כי אל
דעות יהוה ולא נתכנו עללות: על
נבוכדנצר מלכא דבבל אתנביאת
ואמרת אתון כסדאי וכל עממיא
דעתידין למשלט בישראל לא תסגון
למללא רברבן ולא יפקון גדופין מפומכון
ארי אלהא ידע כולא יי ועל כל עובדוהי
מתחרינא ואף לכון עתיד לשלמא
פורענות חוביכון: קשת גברים חתים
ונכשלים אזרו חיל: על מלכות יון
אתנביאת ואמרת קשתת דגברי יונאי
יתברן ודבית חשמנאי דהוו חלשין
יתעבדון להון גבורן: שבעים בלחם
נשכרו ורעבים חדלו עד עקרה ילדה
שבעה ורבת בנים אמללה: על בנוהי
דהמן אתנביאת ואמרת דהוו סבעין
בלחמא וגאן בעתרא וסגאין בממונא
אתמסכנו תבו לאתאגרא בלחים מזון
פומהון מרדכי ואסתר דהוו חשיכין
עתרו ואתנשיאו ית מסכינותהון תבו
למהוי בני חורין כין ירושלם דהות כאתא

היינו מדברת על לבה רק שפתיה נעות מכאן למתפלל שאסור להשמיע קולו בתפלתו וקן ויחשביה עלי לשכרה מכאן

ן מותרא דתתמלי מעם גלותהא
הלא סגי עממיא סופין
תהא תצדי ותחרוב: יהוה
ממית ומחיה מוריד שאול ויעל:
אלין גבורתא דיי׳ דהוא שליט
בעלמא ממית ואמר לאחאה מחית
שאול ואך [illegible]תיר לאסקא בחיי עלמא:
יהוה מוריש ומעשיר משפיל אף
מרומם: יי׳ ממסכין ומעתר משפיל
ומרים: מקים מעפר דל מאשפת
ירים אביון להושיב עם נדיבים וכסא
כבוד ינחלם כי ליהוה מצוקי ארץ
וישת עליהם תבל: מקים מעפרא
מסכינא מקלקלתא מרים חשיבא
לאותבותהון עם צדיקיא רברבי
עלמא וכרסי יקרא מחסין להון ארי
יי׳ גלן עובדי בני אנשא מלרע
אתקין גהנם לרשיעיא וצדיקיא
עבדי רעותיה שכליל להון תבל:
רגלי חסידו ישמור ורשעים בחשך
ידמו כי לא בכח יגבר איש: גבורת
עברוהי צדיקיא יטר מגוהנם ורשיעיא

בגהנם בחשוכא ידונון להודעא ארי
לא מן דאית ביה חילא זכי ליום דינא:
יהוה יחתו מריבו עלו בשמים ירעם
יהוה ידין אפסי ארץ ויתן עז למלכו
וירם קרן משיחו: יי׳ יתבר בעלי דבבא
דקימין לאבאשא לעמיה עליהון מן
שמיא בקל רב ישקיף יי׳ יעביד פורענות
דין מגוג ומשרית עממין חטופין דאתן
עמיה מסיפי ארעא ויתין תקפא
למלכיה וירבי מלכות משיחיה:

ליום שני

בירמיה

כה אמר יהוה מצא חן במדבר עם שרידי
חרב הלוך להרגיעו ישראל: כדנן
אמר יי׳ דיהב רחמין לעמא דאפיק
ממצרים סופיק צרכיהון במדברא
כד הוו כד מערקין מן קדם דקטלין
בחרבא דבר במימריה לאשראה בית
ניחא ישראל: מרחוק יהוה נראה לי
ואהבת עולם אהבתיך על כן משכתיך
חסד: אמרת ירושלם מלקדמין יי׳
אתגלי על אבהתנא נביא אימר להון

ציעו׳ וקן רמה קרני ולא רמה פכי למורך שבכל מלך שנמשח מן הקרן מלכותו מושכת וכל מלך שנמשח מן הפך אין
משכת׳ וקן כסא כבוד ינחילם יעו׳ ען א׳ צדיקים׳ ואין כבוד אלא תורה שנ׳ כבוד חכמים ינחלו׳ יקולגל׳ אם אין ישב

קול מרחוק יי נראה לי קול מרחוק לשון נבואה מתל מרים קולפי ירא ותתצב אחתו מרחוק לדעה מה יעשה לו

הארחמת עלך רחימית יתכון על כן
דבריה יתכון בטבון: עוד אבנך ונבנית
בתולת ישראל עוד תעדי תפיך ויצאת
במחול משחקים: עוד אקימנך ותתקימין
כנשתא דישראל עוד תתקנין בתקונך
ותפקין בסיעת משבחין: עוד תטעי כרמים
בהרי שמרון נטעו נטעים וחללו: עוד
תצבין כרמין בטורי שמרון צובו שתלין
ואחילו: כי יש יום קראו נצרים בהר
אפרים קומו ונעלה ציון אל יהוה אלהינו:
ארי אית ארכות יומיא וסגי טובא דעתיד
למיתי לצדיקיא ורגזו אוריתי מלקדמין
חולקהון בארעא דישראל דהוו מחמדין
לשני נחמתא דאתין אמרין אמתי
נקום ונסק לציון ונתחזי קדם אלהנא:
כי כה אמר יהוה רנו ליעקב
שמחה וצהלו בראש הגוים השמיעו
הללו ואמרו הושע יהוה את עמך את
שארית ישראל: ארי כדנן אמר יי שבחו
דבית יעקב בחדוא ודוצו בריש גלי
לעיני כל עממיא בפרו שבחו ואמרו
פרק יי ית עמיה ית שארא דישראל: הנני

מביא אותם מארץ צפון וקב
מירכתי ארץ [illegible]
יתהו קהל גדול ישובו הנה: הא אנא
להון בגלאי מארע צפונא ואכנ
מסיפי ארעא דהוו בהון עורין וחג
ויסגן בהון מעדין וילדן כחדא במ
סגיאן יתובון הלכא: בבכי יבאו
ובתחנונים אובילם אוליכם אל נחלי
מים בדרך ישר לא יכשלו בה כי
לישראל לאב ואפרים בכורי
במגליהון כד הוו כן גלו ובמ
מביני גלותהון ברחמין סגיאין
אדברנון על עצידי מיא באורח
דלא יתקלון בה ארי הוה מימרי לישר
כאב ואפרים חביב הוא קדמי:
שמעו דבר יהוה גוים והגידו
באיים ממרחק ואמרו מזרה ישר
יקבצנו ושמרו כרעה עדרו: קביל
פתגמא דיי עממיא דהוו בנגון מרח
ואמרו מן דבדר ית ישראל יכנשנה
ויטרנה כרעיא לעדריה: כי פדה
יהוה את יעקב וגאלו מיד חזק ממנו

על טוביך אמ׳ חכמ׳ זה הטוב שזכו לו כל הצדיקים לא כן שכן שאר האבות לא נאמ׳ נראה לי נאמר במצרים
[illegible]

על דגן ועל תירוש ועל יצהר והיתה נפשם כגן רוה [illegible]

...ית דבית יעקב ושיזבנון
...תקיפין מנהון: ובאו ורננו
...ציון ונהרו אל טוב יהוה על
...ירוש ועל יצהר ועל בני צאן
...והיתה נפשם כגן רוה ולא יוסיפו
...ה עוד: וייתון וישבחון בטור בית
...שא ... בציון ויתפנקון בטובא
...להון יי בעבורא בחמרא ובמשחא
...ען ותורין ותהי נפשהון מליא
...קין בגנת שקיא דמרויא ולא
...פא עוד: אז תשמח בתולה
...ל ובחרים וזקנים יחדו והפכתי
...לששון ונחמתים ושמחתים
...בכין יחדון כנשתא דישראל
...ין עולימין וסבין כחדא ואהפך
...ון ל... ואנחימנון ואחדינון
...הון: ורויתי נפש הכהנים דשן
...ועמי את טובי ישבעו נאם יהוה: ואסבע
...א תפנוקין ועמי בית ישראל ית
...בית להון יסבעון אמר יי:
כה אמר יהוה קול ברמה
...בכי תמרורים רחל מבכה

על בניה מאנה להנחם על בניה כי
איננו: כדנן אמר יי קלא ברום עלמא
אשתמע בית ישראל דבכן ומתאנחין
בתר ירמיה נביא כד שלח יתיה נבוזראדן
רב קטוליא מרמתא אליא ודבכן במרר
ירושלם בכיא על בנהא מסרבא לאתנחמא
על בנהא ארי גלו   כה אמר
יהוה מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה
כי יש שכר לפעלתך נאם יהוה ושבו
מארץ אויב: כדנן אמר יי מנעי קליך
מלמבכי ועינך מלשגרא דמעין ארי
אית אגר לעובדי אבהתך צדיקיא
אמר יי ויתובון מארע בעלי דבביהון:
ויש תקוה לאחריתך נאם יהוה ושבו
בנים לגבולם: ואית סבור לסופיך אמר
יהוה ויתובון בניא לתחומהון: שמוע
שמעתי אפרים מתנודד יסרתני ואוסר
כעגל לא למד השיבני ואשובה כי
אתה יהוה אלהי: שמיע וגלי קדמי
בית ישראל דבכן ומתאנחין על דאטלטלו
אמרין איתיתא עלנא יסורין ולא אליפנא
כעגל דלא מלף כרו אתיבנא לפלחנך

סח פ"ס דמיין חס חד חס וחד
חתנו וסוף פ"ס

[illegible]

[illegible]

ונתוב אמר ארי יי אלהנא: כי אחרי שובי
נחמתי ואחרי הודעי ספקתי על ירך
בשתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת
נעורי: ארי כד אנחנא תייבין לאורייתא
מתרחם עלנא וכד ראתגלי לנא
טפחנא על ירכנא בהיתנא ואף
אתכנענא ארי קבלנא חסודי חובנא
דמלקדמין: הבן יקיר לי אפרים אם ילד
שעשועים כי מדי דברי בו זכר אזכרנו
עוד על כן המו מעי לו רחם ארחמנו
נאם יהוה: הכבר חביב קדמי ישראל
הלא רבי רחים הוא ארי בזמן דמשוי
פתגמי אורייתי על לביה למעבדהון
מדכר דכרנא לאוטבא ליה עוד על
כין אתגוללו רחמי עליהון רחמא
ארחים עליהון אמר יי:

לשחרית כפור

ענין אחרי מות

בישעיה

ואמר סלו סלו פנו דרך הרימו מכשול
מדרך עמי: ויימר אליפו ואזהרו ואפנו
לב עמא לאורח תקנא סליקו תקלת
דשיזיא מאורח כנשתי
כי כה אמר רם ונ
עד וקדוש שמו מרום וק
ואת דכא ושפל רוח להחי
ולהחיות לב נדכאים: ארי כדנ
רמא ומנטלא דשרי בש
שמיה ברומא שרי וקדי
אמר למפרק לתבירי לב
ולזהאלקיימא רוח מכיכ
לב תבירין: כי לא לעולם אריב
לנצח אקצוף [illegible]
ונשמו[illegible]
אתפרע בדין [illegible] לא [illegible]
רוחי מיתיא אנא עתיד לאתב
אנא עבדית: בעון בצעו קצפ
הסתר ואקצף וילך שובב
בחובי ממונהון דאנסו הו
ואלקיתנון סליקת שכינתי
ותרכית[illegible] בדרית גלותהון
בתר הרהור לבהון: דרכיו ר
ואנחהו ואשלם נחמים ל
תיובתהון בצלא קדמי והו

[illegible]

[illegible] וקאו למכב [illegible] מקום שאתה מוצא גבורתו של הקב״ה אתה מוצא

תנחומין להון ולאבליהון
בורא ניב שפתים שלום שלום
לרחוק ולקרוב אמר יהוה ורפאתיו
[illegible] בפום כל אנשא אמר
[illegible] לצדיקיא דנטרו אוריתי
[illegible] יתעביר לתביא דתבון
[illegible] אמר יי ואשבוק להון:
והרשעים כים נגרש כי השקט לא
[illegible] מימיו רפש וטיט: ורשיעיא
[illegible] בעי למנח ולא יכיל ועכרין
אין שלום אמר אלהי
[illegible] שלמא אמר אלהי לרשיעיא:
קרא בגרון אל תחשך כשופר
[illegible] לעמי פשעם ולבית יעקב
[illegible] לא תמנע קלך
[illegible] קלך [illegible] חוביהון
[illegible] ואתי יום יום
[illegible] כגוי אשר צדקה
אלהיו לא עזב ישאלוני
[illegible] קרבת אלהים יחפצון:
[illegible] אלפן ובעין כאלו למדע
[illegible] אלהא

לא את לחוד שאלין מן קדם יי דין דקשט
כאלו לא תקרבא לדחלתא דיי צבן: למה
צמנו ולא ראית ענינו נפשנו ולא תדע
הן ביום צמכם תמצאו חפץ וכל עצביכם
תנגשו: ואמרין למא אנחנא צימין וקדמך
גלי מסגפין נפשתנא וקדמך ידיע נביא
אימר להון הא ביום תעניתכון אתון תבעין
צרכיכון וכל תקלתכון אתון מקרבין: הן
לריב ומצה תצומו ולהכות באגרף רשע
לא תצומו כיום להשמיע במרום קולכם:
הא לתחרו ולמצו אתון צימין ולממחי
בברמיזא דרשעא לא תתענון כעין
כאלין לאשמעא במרומא קלכון: הכזה
יהיה צום אבחרהו יום ענות אדם נפשו
הלכף כאגמן ראשו ושק ואפר יציע
הלזה תקרא צום ויום רצון ליהוה: ההוא
היא תעניתא דרעינא בה יומא דמסגף
אנשא נפשיה כפיף רישיה כאגמון כפיף
[illegible] סקא וקטמא באית הלדא [illegible]
[illegible] א דרעוא ביה מן קדם יי הלא
זה צום אבחרהו פתח חרצבות רשע
התר אגדות מוטה ושלח רצוצים חפשים

[illegible] וקא סלע לחכב דערבות [illegible]
[illegible]

וכל מוטה תנתקו׃ הלא היא תעניתא
דרעינא בה פרדו כנשת רשעא שרו קטרי
כתבי דין מסטי ופטרו דהוו אניסין בני
חורין וכל דין מסטי תסלקון׃ הלוא פרס
לרעב לחמך ועניים מרודים תביא בית
כי תראה ערום וכסיתו ומבשרך לא
תתעלם׃ הלא תפרנס לכפנא מלחמך
וחשיכין מטלטלין תעיל לגו ביתך
ארי תחזי ערטלאה ותכסיניה ומקריב
בסרך לא תכבוש עינך׃ אז יבקע כשחר
אורך וארכתך מהרה תצמח והלך לפניך
צדקך כבוד יהוה יאספך׃ בכין יתגלי
כשפר צפרא נהורך ואסות מחתך בפריע
תסק ויהכון קדמך זכותך ביקר מן קדם יי
תתכנשי׃ אז תקרא ויהוה יענה תשוע
ויאמר הנני אם תסיר מתוכך מוטה
שלח אצבע ודבר און׃ בכין תצלי ויי
יקביל צלותך תבעי מן קדמוהי ויעביד
בעותך אם תעדי מבינך אסטיות דין
מרמז באצבע ומללא מלין דאונס׃
ותפק לרעב נפשך ונפש נענה תשביע
וזרח בחשך אורך ואפלתך כצהרים׃

ותתפח קדם כפנא נ...
תסבע ויזרח בחשו...
פטיהרא׃ ונחך יהוה
נפשך ועצמתיך יח...
וכמוצא מים אשר
ויפרנסך יי תדירא
נפשך וגופך ייחי בחיי...
מליא תשקין כגנת שקיא
וכמבוע דמיין דלא פסקן
בנו ממך חרבות עולם מוסדי
וקרא לך גדר פרץ משבב...

תקימם ויקרון לך מקימם א...
מתיב רשיעיא לאוריתא
רגליך עשות חפציך...
לשבת ענג לקדוש יהוה...
מעשות דרכיך ממצוא...
אם תתיב משבתא רגלך...
ביומא דקדשי ותעביד...
לקדשא דעי תיקר ותיקר...
אורחך מלמעבד צבינך...
דאונס׃ אז תתענג על יי...

[illegible]

... והאכלתיך נחלת יעקב ג מל
...ין תתפנק קדם ג
... ארעא ואוכיליך בישעיה
... אבוך ארי במימרא
ובא לציון גואל ב
... נאם יהוה ואני בנ״ך
...א מרוריא דבית יעקב
ואני זאת בריתי אותם
אשר עליך ודברי אשר
... ימושו מפיך ומפי זרעך ג
... יהוה מעתה ועד יב
... עמהון אמר יי בקר
... ופתגמי נבואתי דשויתי
... בפומך ומפום בנך
... אמר יי מכען ועד עלמא
...פור

... בן אמתי לאמר
... עם יונה בר
... נינוה העיר ט
... רעתם ר״ס
... פ״ס

ואתנבי עלה ארי סליקת בישתהון קדמי
ויקם יונה לברח תרשישה מלפני יהוה ד וחד
וירד יפו וימצא אניה באה תרשיש ויתן ותרשישה
שכרה וירד בה לבוא עמהם תרשישה
מלפני יהוה: וקם יונה למערק בימא מן
קדם דאתנבי בשמא דיי ונחת ליפו
ואשכח אלפא דאזלא בימא ויהב אגרה
ונחת בה למיזל עמהון בימא מן קדם דיתנבי
בשמא דיי: ויהוה הטיל רוח גדולה אל ד
הים ויהי סער גדול בים והאניה חשבה בטע
להשבר: ויי ארים רוח רבא על ימא והוה ריש פס
נחשול רב בימא ואלפא בעיא לאתברא: בקר
וייראו המלחים ויזעקו איש אל אלהיו
ויטלו את הכלים אשר באניה אל הים
להקל מעליהם ויונה ירד אל ירכתי
הספינה וישכב וירדם: ודחילו ספניא
ובעו גבר מן דחלתיה וחזו ארי לית בהון
צרוך ורמו ית מניא דבאלפא לימא לאקלא
מנהון ויונה נחת לארעית שדא דאלפא
ושכיב ודמוך: ויקרב אליו רב החבל ד
ויאמר לו מה לך נרדם קום קרא אל
אלהיך אולי יתעשת האלהים לנו ולא ל

[illegible]

נאבד: וקריב לותיה רב ספנא ואמר ליה
מא את דמוך קום צלי קדם אלהך מא
אם יתרחם מן קדמי עלנא ולא ניבד:
ויאמרו איש אל רעהו לכו ונפילה גורלות
ונדעה בשלמי הרעה הזאת לנו מה
מלאכתך ומאין תבוא מה ארצך ואי מזה
עם אתה: ואמרו ליה חוי כען לנא בדיל
מן בשתא הדא לנא מא עבידתך ומנן
את אתי אי דא היא מדינתך ואי מדין עמא
את: ויאמר אליהם עברי אנכי ואת
יהוה אלהי השמים אני ירא אשר עשה
את הים ואת היבשה: ואמר להון יהודאה
אנא ומן קדם יי אלהא דשמיא אנא דחיל
דעבד ית ימא וית יבשתא: וייראו האנשים
יראה גדולה ויאמרו אליו מה זאת עשית
כי ידעו האנשים כי מלפני יהוה הוא ברח
כי הגיד להם: ודחילו גבריא דחלא רבא
ואמרו ליה מא דא עבדתא ארי ידעו
גבריא ארי מן קדם יי אתנבי בשמא דיי
הוא ערק ארי חוי להון: ויאמרו אליו
מה נעשה לך וישתק הים מעלינו כי
הים הולך וסער: ואמרו ליה מא נעביד

לך וינוח ימא
ונחשוליה תקי
והטילני אל הים
כי יודע אני כי בשלי
עליכם: ואמר להון
וינוח ימא מנכון
נחשולא רבא עליכון
להשיב אל היבשה ול
וסער עליהם: ושיטו
ליבשתא ולא יכילו
ונחשוליה תקיף
ויאמרו אנה יהוה
האיש הזה ואל
אתה יהוה כאשר
קדם יי ואמרו קבי
ניבד בחובת
תתין עלנא
כמא דרעוא קדמ
יונה ויטלהו אל
ונסיבו ית יונה
מנחשוליה
גרנקיה

ודחילו גבריא דחלא רבא מן
קד׳ יי ואמרו לדבחא דיבח קד׳ יי ונדרו
נדרין: וימן יהוה דג גדול לבלע את
יונה ויהי יונה במעי הדג שלשה ימים
ושלשה לילות: וזמין יי נונא רבא
למבלע ית יונה והוה יונה במעיא דנונתא
תלתה יומין ותלתה לילון:
ויתפלל יונה אל יהוה אלהיו
ממעי הדגה: וצלי יונה קד׳ יי אלהיה
ממעיא דנונתא: ויאמר קראתי מצרה
לי אל יהוה ויענני מבטן שאול שועתי
שמעת קולי: ואמר צליתי מדעקת
לי קד׳ יי וקביל צלותי מארעית תהומא
בעיתי עבדתא בעותי: ותשליכני
מצולה בלבב ימים ונהר יסבבני כל
משבריך וגליך עלי עברו: ורמיתני
לעומקיא בלבא דימא ונהרא סח סחלי
כל נחשולוהי דימא וגלוהי עלי עברו:
ואני אמרתי נגרשתי מנגד עיניך אך
אוסיף להביט אל היכל קדשך: ואנא
אמרית אתרכית מקביל מימרך
ברם אוסיף לאסתכלא בהיכלא דקדשך

אפפוני מים עד נפש תהום יסבבני סוף
חבוש לראשי: אקפוני מיא עד מותא
תהומא סח סח לי ימא דסוף תלי על
רישי: לקצבי הרים ירדתי הארץ בריחיה
בעדי עולם ותעל משחת חיי יהוה אלהי:
לעקרי טוריא נחתית ארעא נגדת בתקפהא
עילמי עלמין ואת קריב קדמך לאסקא
מחבלא חיי יי אלהי: בהתעטף עלי נפשי
את יהוה זכרתי ותבוא אליך תפלתי אל
היכל קדשך: באשתלהיות עלי נפשי
פלחנא דיי אדכרית ועלת לקדמך צלותי
להיכלא דקדשך: משמרים הבלי שוא
חסדם יעזבו: לא כעממיא פלחי טעותא
דמאתר דמתוטב להון לית אנון ידעין:
ואני בקול תודה אזבחה לך אשר נדרתי
אשלמה ישועתה ליהוה: ואנא בקל
תשבחא אודאה קרבני אקריב קדמך
דנדרית אשלים פרקן נפשי בצלו קדמי:
ויאמר יהוה לדג ויקא את יונה אל היבשה:
ואמר יי לנונא ופלט ית יונה ליבשתא:
ויהי דבר יהוה אל יונה שנית
לאמר: והוה פתגם נבואה מן קד׳ יי עם יונה

תניינות למימר׃ קום לך אל נינוה העיר
הגדולה וקרא אליה את הקריאה אשר
אנכי דבר אליך׃ קום איזיל לנינוה קרתא
רבתא ואתנבי עלה ית כל נבואתא דאנא
ממליל עמך׃ ויקם יונה וילך אל נינוה
כדבר יהוה ונינוה היתה עיר גדולה לאלהים
מהלך שלשת ימים׃ וקם יונה ואזל לנינוה
כפתגמא דיי׳ ונינוה הות קרתא רבתא ק׳ יי׳
מהלך תלתה יומין׃ ויחל יונה לבוא בעיר
מהלך יום אחד ויקרא ויאמר עוד ארבעים
יום ונינוה נהפכת׃ ושרי יונה למיעל בקרתא
מהלך יומא חד ואכריז ואמר בסוף ארבעין
יומין ונינוה מתהפכא׃ ויאמינו אנשי
נינוה באלהים ויקראו צום וילבשו שקים
מגדולם ועד קטנם׃ והימינו אנשי נינוה
במימרא דיי׳ וגזרו צומא ולבשו סקין
מרבהון ועד זעירהון׃ ויגע הדבר אל מלך
נינוה ויקם מכסאו ויעבר אדרתו מעליו
ויכס שק וישב על האפר׃ ומטא פתגמא
לות מלכא דנינוה וקם מכרסי מלכותיה
ואעדי לבוש יקריה מניה ואתכסי סקא
ויתיב על קטמא׃ ויזעק ויאמר בנינוה מטעם

המלך וגדליו לאמר האדם והבהמה
הבקר והצאן אל יטעמו מאומה
ומים אל ישתו׃ ואכריז ואמר ב
מגזירת מלכא ורברבנוהי למימר אנשא
ובעירא תורי ועאנא לא יטעמון
לא ירעון ומיא לא ישתון׃ ויתכסו שקים
האדם והבהמה ויקראו אל אלהים בחזקה
וישבו איש מדרכו הרעה ומן החמס
בכפיהם׃ ויתכסון
ויצלון קדם יי׳ בתקוף ויתובון גבר מאורחה
בישתא ומן חטופא דבידיהון׃ מי יודע
ישוב ונחם האלהים ושב מחרון אפו
נאבד׃ מן ידע דאית בידיה חובין יתוב
מנהון ויתרחם עלנא מן קדם יי׳ ויתוב
רגזיה ולא ניבד׃ וירא האלהים את מעשיהם
כי שבו מדרכם הרעה וינחם האלהים
על הרעה אשר דבר לעשות להם ולא
עשה׃ וגלי קדם יי׳ עובדיהון ארי תבו
מאורחתהון בישתא ותב יי׳ מן בישתא
דמליל למעבד להון ולא עבד׃ וירע אל
יונה רעה גדולה ויחר לו׃ ובאש
לישא רבא ותקיף ליה׃ ויתפלל אל

ומעין היה לן שכר ... בזרח מלפני חקפה · גנאב אנה מן המנהדרין לאנך תגר אחרך יונה ומנהדרין סוא פחינרי גלם ראש
ישיבה פנתעשרין ... אומר לו לי ... עבודתם שכר הספינה קבלתן ... מן ... חרצה איתא וחכמתה הקדים

ויאמר אנה יהוה הלוא זה דברי עד
היותי על אדמתי על כן קדמתי לברח
תרשישה כי ידעתי כי אתה אל חנון
ורחום ארך אפים ורב חסד ונחם על
הרעה: וצלי קדם יי ואמר קביל בעותי
יי הלא דין פתגמי עד דהויתי קיים
על ארעי על כן אוחיתי למערק בימא
ארי ידענא ארי את אלהא חננא ורחמנא
מרחיק רגז ומסגי למעבד טבון ומתיב
מימריה מדאיתאה בישא: ועתה יהוה
קח נא את נפשי ממני כי טוב מותי מחיי
וכען יי סב בבען ית נפשי מני ארי טב
דאמות מדאיחי: ויאמר יהוה ההיטב
חרה לך: ואמר יי הלחדא תקיף לך:
ויצא יונה מן העיר וישב
מקדם לעיר ויעש לו שם סכה וישב
תחתיה בצל עד אשר יראה מה יהיה
בעיר: ונפק יונה מן קרתא ויתיב ממדנח
לקרתא ועבד תמן מטלא ויתיב תחותה
בטולא עד דיחזי מא יהי בסוף קרתא:
וימן יהוה אלהים קיקיון ויעל מעל ליונה
להיות צל על ראשו להציל לו מרעתו

וישמח יונה על הקיקיון שמחה גדולה:
וזמין יי אלהים קיקיון וסליק עיל מן יונה
למהוי טולא על רישיה לאגנא ליה מבשתיה
וחדי יונה על קיקיון חדוא רבא: וימן האלהים
תולעת בעלות השחר למחרת ותך את
הקיקיון וייבש: וזמין יי תולעתא במסק
צפרא ביומא דבתרוהי ומחת ית קיקיון
ויביש: ויהי כזרח השמש וימן אלהים רוח
קדים חרישית ותך השמש על ראש יונה
ויתעלף וישאל את נפשו למות ויאמר טוב
מותי מחיי: והוה כמדנח שמשא וזמין יי
רוח קדומא שתיקתא ומחת שמשא על
רישא דיונה ואשתלהי ושאיל ית נפשיה
לממת ואמר טב דאמות מדאיחי: ויאמר
אלהים אל יונה ההיטב חרה לך על הקיקיון
ויאמר היטב חרה לי עד מות: ואמר יי
ליונה הלחדא תקיף לך על קיקיון ואמר
לחדא תקיף לי עד מותא: ויאמר יהוה אתה
חסת על הקיקיון אשר לא עמלת בו ולא
גדלתו שבן לילה היה ובן לילה אבד: ואמר
יי את חסתא על קיקיון דלא עמלתא ביה
ולא רביתיה דבליליא הדין הוה ובליליא ...

... ויתן שכרה ... וירדבה · ... לא ... וקו ... יי ... מן ...
... גדולה ומער גדול ויראו גדולה · ... גדול ... עיר גדולה לאלהים ... רעה גדולה ושמחה גדולה ...

[illegible]

אחזינא אפו[illegible] לא אחוס על נינוה העיר
הגדולה אשר יש בה הרבה משתים עשרה
רבו אדם אשר לא ידע בין ימינו לשמאלו
ובהמה רבה: ואנא לא אחוס על נינוה קרתא
רבתא דאית בה סגי מתרתא עסר ריבוון אנשא
דלא ידעין בין ימינהון לסמלהון ובעירא סגי:
מי אל כמוך נושא עון ועבר על מל
פשע לשארית נחלתו לא החזיק לעד אפו
כי חפץ חסד הוא: לית בר מנך את הוא אלהא
שביק לעוין ומעבר על חובין לשארא
דאחסנתיה לא מוריך לעלמין רגזיה ארי
רחים טבא הוא: ישוב ירחמנו יכבש
עונתינו ותשליך במצלות ים כל חטאתם: ג
יתוב מימריה לרחמא עלנא יכבוש על וכל
חובנא ברחמתיה ירמי לעמקי ימא כל יפקד
חטאי ישראל: תתן אמת ליעקב חסד ודכר
לאברהם אשר נשבעת לאבתינו מימי ופרשת
קדם: תתין קשטי יעקב לבנוהי כמא אחרי
דקימתא ליה בבית אל טבותא אברהם מות
לזרעיה בתרוהי כמא דקימתא ליה בין כות
בתריא תדכר להון עקידת יצחק דאתעקד
על מדבחא קדמך תעביד עמנא טבון

דקימתא לאבהתנא מיומי קדם:

לראשון של סוכה
בתרי עשר

והבאתי את השלישית באש וצרפתים
כצרף את הכסף ובחנתים כבחן את הזהב
הוא יקרא בשמי ואני אענה אתו אמרתי
עמי הוא והוא יאמר יהוה אלהי: ואעיל
תולתא בעקא כבור דאישא ואצרופינון
כמא דצרפין ית כספא ואבחרינון כמא
דבחרין ית דהבא הוא יצלי בשמי ואנא
אקביל צלותיה אמרית עמי הוא והוא
יימר יי אלהי: הנה יום בא ליי
וחלק שללך בקרבך: הא יומא עתיד
מן קדם יי ויפלגון בית ישראל נכסי עממיא
בגויך ירושלם: ואספתי את כל הגוים אל
ירושלם למלחמה ונלכדה העיר ונשסו
הבתים והנשים תשגלנה ויצא חצי העיר
בגולה ויתר העם לא יכרת מן העיר: ואכנוש
ית כל עממיא לירושלם לאגחא קרבא
ותתכבש קרתא ויתבזזון בתיא [illegible]
ישתכבן ויפוק פלגות דקרתא בגלותא
ושאר עמא לא יפסוק מן קרתא: ויצא יי

[illegible]

בגוים ההם כיום הלחמו ביום קרב
ויגיח קרבא בעממיא האנון
כיום אגחותיה קרב על ימא דסוף: ועמדו
רגליו ביום ההוא על הר הזיתים אשר על
פני ירושלם מקדם ונבקע הר הזיתים
מחציו מזרחה וימה גיא גדולה מאד
ומש חצי ההר צפונה וחציו נגבה: ויתגלי
בגבורתיה ביומא ההוא על טור זיתיא
דעל אפי ירושלם ממדנחא ויתבזע טור
זיתיא מפלגיה למדנחא ולמערבא חלא
רבא לחדא ויתלש פלגיה דטורא לציפונא
ופלגיה לדרומא: ונסתם גיא הרי כי יגיע
גי הרים אל אצל ונסתם כאשר נסתם
מפני הרעש בימי עזיה מלך יהודה ובא
יהוה אלהי כל קדשים עמך: ויסתתים
חילת טוריא ארי ימטי חלת טוריא לאצל
ויסתתים כמא דערקתון מן קדם זיעא
ביומי עזיה מלך שבטא דבית יהודה
וייתי אלהי כל קדישוהי עמיה
והיה ביום ההוא לא יהיה אור
יקרות וקפאון: ויהי בעדנא ההוא לא
יהא אלהין ... ויגליד: והיה יום אחד

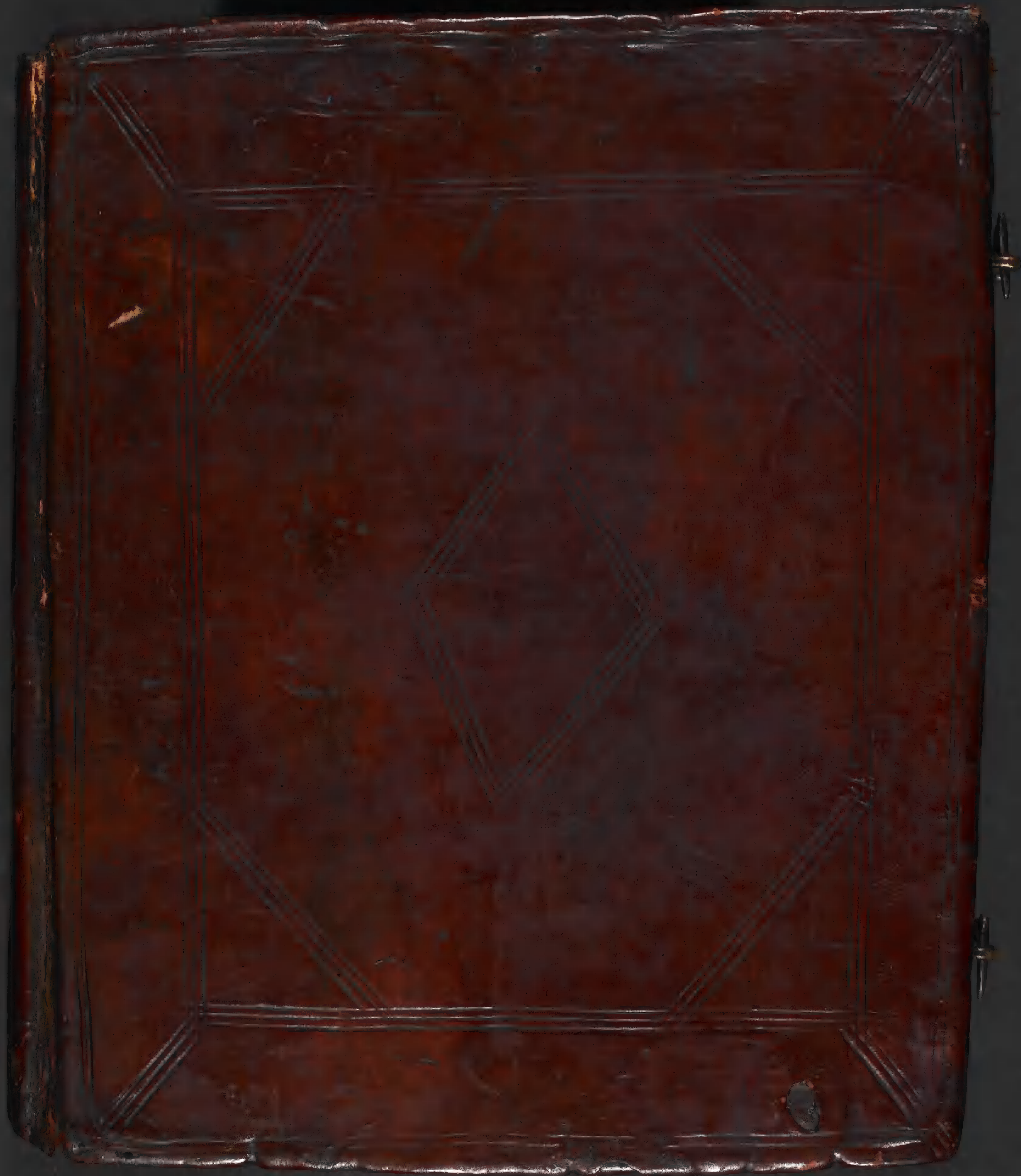
הוא יודע ליהוה לא יום ולא לילה והיה
לעת ערב יהיה אור: ויהי יומא חד הוא
יהי ידיע קדם יי לא כנהור יממא ולא כקבל
ליליא ויהי לעדן רמשא יהי נהורא: והיה
ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלם
חצים אל הים הקדמוני וחצים אל הים
האחרון בקיץ ובחרף יהיה: ויהי בעדנא
ההוא יפקון מי מבוע מירושלם פלגהון
לימא מדנחאה ופלגהון לימא מערבאה
בקיטא ובסתוא יהון נפקין: והיה יהוה
למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהוה
אחד ושמו אחד: ותתגלי מלכותא דיי
על כל יתבי ארעא בעדנא ההוא יפלחון
קדם יי כתף חד ארי שמיה יציב בעלמא
לית בר מניה: יסוב כל הארץ כערבה
מגבע לרמון נגב ירושלם וראמה וישבה
תחתיה למשער בנימן עד מקום שער
הפנים ומגדל חננאל עד יקבי המלך
יתפני כל ארעא כמישרא מגבע לרמון
דרום ירושלם ותתרבי ותתיב באתרה
למתרע שבט בנימן עד אתר תרעא
קדמאה עד תרע זויתא ומגדל פקוס עד

[illegible]

ויתבון בה ולא יהי עוד
וישבה ירושלם [illegible] לבטח ולא יהי עוד קטול
ויתיב ירושלם לרחצן׃
וזאת תהיה המגפה אשר יגף
יהוה את כל העמים אשר צבאו על
ירושלם המק בשרו והוא עמד על רגליו
ועיניו תמקנה בחריהן ולשונו תמק בפיהם׃
ודא תהי מחתא דימחי יי ית כל עממיא
דמתכנשין ואתן על ירושלם יתמסי בסריה
והוא קאים על רגלוהי ועינוהי יתמסין
בגלגליהון ולישנהון יתמסי בפומהון׃
והיה ביום ההוא תהיה מהומת יהוה רבה
בהם והחזיקו איש יד רעהו ועלתה ידו על
יד רעהו׃ ויהי בעדנא ההוא יהי שגוש
קטול קדם יי בהון ויתקפון גבר ביד
חבריה ותתרגש ידיה עם ידא דחבריה׃
וגם יהודה תלחם בירושלם ואסף חיל כל
הגוים סביב זהב וכסף ובגדים לרב מאד׃
ואף דבית יהודה יתגחון עם עממיא כד
אינון [illegible] קרבא בירושלם ויתכנשון
נכסי כל עממיא סחור סחור דהבא וכספא
ולבושין לסגי להדא׃ וכן תהיה [illegible]

[illegible] הסוס הפרד הגמל והחמור וכל הבהמה
אשר יהיה במחנות ההמה כמגפה
[illegible] מחת סוסיא כודנא גמלא וחמרא
[illegible] במשריתא האנון כמחתא [illegible]
והיה כל הנותר מכל הגוים הבאים על
ירושלם ועלו מדי שנה בשנה
למלך יהוה צבאות ולחג את חג
ויהי כל דישתאר מכל עממיא [illegible]
ואתן על ירושלם ויסקון בזמן
למסגד קדם מלך עלמיא יי [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] מלך יהוה צבאות ולא
יהיה הגשם ויהי דלא יסקון מן [illegible]
ארעא לירושלם למסגד ק[illegible]
יי צב ולא עליהון יהי מטרא ואם [illegible]
מצרים לא תעלה ולא באה ולא [illegible]
תהיה המגפה אשר יגף יהוה [illegible]
אשר לא יעלו לחג את חג הסכות
מלכות מצרים לא תסק ולא תיתי [illegible]
להון יסק נילוס ברם עליהון תהי [illegible]
יי ית עממיא דלא יסקון למיחג [illegible]

B

PENTATEUCH,
ETC.
HEBREW.

BRIT. MUS.

ORIENTAL
2364.

Bought of M. W. Shapira.
23 July 1881.

